

АЛИСТЪР РЕЙНОЛДС КАЗЪМ СИТИ

Част 0 от „Пространството на откровенията“

Превод от английски: Красимира Матева, 2004

chitanka.info

„Скъпи новопристигнал посетителю,

Добре дошъл в системата Епсилон Еридани.

Надяваме се, че въпреки всичко, което се случи, престоят ти тук ще бъде приятен. Създадохме този документ за твоя информация, за да обясним някои от ключовите събития в най-новата ни история. Целта на тази информация е да улесни преминаването ти в една култура, която може би се различава значително от това, което си очаквал да намериш, когато си потеглил от родното си място. Много важно е да осъзнаеш, че преди теб са идвали и други. Техният опит ни помогна да оформим този документ по начин, предназначен да сведе до минимум шока от приспособяването към новата култура. Открихме, че опитите за разкрсяване или омаловажаване на истината за случилото се и за това, което продължава да се случва, в крайна сметка вредят; както показват изследванията на статистиката за случаите, подобни на твоя, това е най-добрият подход — да се изложат фактите по възможно най-открития и честен начин.

Даваме си много добре сметка, че първоначалната ти реакция най-вероятно ще бъде недоверие, бързо последвано от гняв и след това — от дълго продължаващо състояние на отричане на фактите.

Важно е да разбереш, че тези реакции са нормални.

Също толкова важно е да осъзнаеш, дори на този ранен етап, че ще дойде време, когато ще се приспособиш към истината и ще я приемеш. От този момент може би те делят дни, може би седмици или дори месеци, но той идва неизбежно в почти всички случаи. Напълно е възможно даже после, когато се връщаш в спомените си към този момент, да ти се иска да си успял да си наложиш с усилие на волята да осъществиш прехода към приемането по-бързо. Тогава вече ще знаеш, че едва след приключването на този процес е възможно да се изпита нещо подобно на щастие.

Затова нека започнем процеса на приспособяване.

В резултат на фундаменталното ограничение на общуването в сферата на колонизираната част от Космоса, налагано ни от скоростта на светлината, когато достигнат до нас, новините от другите слънчеви системи вече са неизбежно остарели, често с десетилетия и дори повече. Представата, която си си изградил за главния свят на нашата

система, Йелоустоун, почти сигурно се базира върху остаряла информация.

Вярно е това, което си чул, че в продължение на повече от две столетия, всъщност до съвсем неотдавна, Йелоустоун преживяваше това, което повечето съвременни наблюдатели предпочитат да наричат Бел епок. Това бе безпрецедентна златна ера, както в обществено, така и в технологично отношение; всички смятаха, че идеологическата ни платформа създава условия за почти съвършена система на управление.

Йелоустоун осъществи множество успешни начинания, в това число установяване на дъщерни колонии в други слънчеви системи, както и амбициозни научни експедиции до краищата на населения с човешки същества Космос. В Йелоустоун и неговия Глитър Банд се провеждаха насочени към бъдещето обществени експерименти, включително спорната, но пионерска работа на Калвин Силвест и неговите ученици. Великите хора на изкуството, философи и учени процъфтяваха сред тази новаторска атмосфера. Безстрашно се изследваха техники за увеличаване на невроните. Други човешки култури предпочитаха да се отнасят с недоверие към конджоинърите, но демаршистите, без да се страхуват от положителните аспекти на методите за увеличаване възможностите на ума, създадоха линии за връзка с тях, и това ни даде възможност да изследваме в пълнота непознати технологии. Техните двигатели за космически кораби ни позволиха да се заселим в много повече системи от културите, предпочели по-несъвършени обществени модели.

Това наистина бяха велики времена. И най-вероятно именно това състояние на нещата си очаквал да завариш при пристигането си тук.

Но, за нещастие, положението вече не е същото.

Преди седем години с нашата система стана нещо. Дори сега не ни е ясно как точно се случи това, но е почти сигурно, че чумата пристигна на борда на космически кораб, може би в спяща форма, неизвестна и за самия екипаж. Не е изключено и да е дошла години преди това. Надали истината ще бъде научена някога; прекалено много бе разрушено или забравено. Огромни участъци от дигитално складираната история на нашата планета бяха изтрити или разядени от чумата. В много случаи единствено човешката памет остана непокътната... а човешката памет не е лишена от недостатъци.

Смесената чума атакува нашето общество из основи.

Това не беше нито изцяло биологичен вирус, нито изцяло софтуерен вирус, а някаква странна и променяща се смесица от двете. Така и не успяхме да изолираме щам от чумата, но в чистата си форма тя трябва да наподобява наномашина, аналог на съчетанията на молекулярно ниво на собствените ни технологии за самозадействащи се лекарствени средства, предварително вкарани за всеки случай в човешкия организъм. Извънземният ѝ произход изглежда несъмнен. Също така е ясно, че нито едно от средствата, които опитахме срещу нея, не успя да ѝ въздейства, освен, най-много, да я забави. В повечето случаи намесата ни само влошаваше положението. Чумата се адаптира към нашите атаки, преобразува нашите оръжия и ги обърна срещу нас. Като че ли я ръководеше някаква интелигентност, намираща се в нея самата. Не знаем дали чумата е била насочена срещу човечеството... или просто сме имали невероятно лош късмет.

Както показва опитът ни, на това място най-вероятно ще решиш, че този документ е някаква фалшификация. Опитът ни показва също така, че като отречем това, ще ускорим процеса на приспособяване с малък, но статистически значим фактор.

Този документ не е фалшификация.

Смесената чума е реалност и последиците от нейното нашествие са много по-лоши, отколкото си в състояние да си представиш сега. По времето на нейната поява нашето общество беше пренаситено с трилиони миниатюрни машинки. Те бяха нашите немислещи, безропотни слуги, даващи живот и оформящи материята, но ние изобщо не се замисляхме за тях. Те се движеха неуморно в кръвта ни. Трудеха се неспирно в клетките ни. Пребиваваха в мозъците ни и ни свързваха в демаршистката мрежа на почти незабавно вземане на решения. Ние се движехме из виртуална среда, изтъкана от директните манипулации на сензорните механизми на мозъка ни, които сканираха и свързваха умовете ни в работещи със скоростта на светлината компютърни системи. Ние ковахме и оформяхме материя с мащабите на планина; пишехме симфонии от материя; карахме я да танцува според капризите си, подобно на опитомен огън. Само конджоинърите бяха достигнали по-близо до Божествената същност... и някои казваха, че ние не сме много след тях.

Машините създаваха нашите обикалящи в орбита градове държави от камък и лед и след това вкарваха в инертната материя съживяваща програма, за да я превърнат в част от съответната екосистема. Мислещи машини се грижеха за нормалното функциониране на тези градове държави и осигуряваха безпрепятственото съжителство на повече от десетте хиляди подобни населени места, съставляващи Глитър Банд, които обикаляха около Йелоустоун. Машините превърнаха Казъм сити в това, което беше, те оформиха аморфната му архитектура така, че го превърнаха в приказна и фантасмагорична красавица.

Всичко това вече го няма.

Беше по-лошо, отколкото си мислиш. Ако чумата бе убила само нашите машини, пак щяха да умрат милиони хора, но все пак щеше да е възможно да се възстановим дори от такава катастрофа. Чумата обаче не се задоволи само с разрушението; тя премина по-нататък, в сфери, много по-близо до изкуството, но изкуство от неповторимо извратен и садистичен вид. Тя стана причина нашите машини да продължат да се развиват без контрол, поне без нашия контрол, търсейки странни нови симбиози. Сградите ни се превърнаха в готически кошмари, улавяйки ни в капани, преди да успеем да избягаме от смъртоносното им преобразуване. Машинките в нашите клетки, в кръвта ни, в главите ни, започнаха да се изкубват от определените им ограничения и да разрушават живата материя. Ние се превърнахме в блестящи, ларвоподобни сплани от плът и машина. Когато ги погребвахме, нашите мъртъвци продължаваха да се разрастват, да се уголемяват, да се сливат с архитектурата на града.

Бяха ужасни времена.

И те все още не са приключили.

Но все пак, като всяка ефикасна чума, нашият паразит внимаваше да не унищожи напълно населението. Десетки милиони умряха, но десетки милиони си осигуриха нещо като убежище, криейки се в херметически запечатани анклавни в града или в орбита. На машините и лекарствата в телата им бяха дадени спешни нареждания за саморазрушение и те се превърнаха в безвредна прах, която бе изхвърлена безпроблемно от тялото. Хирургите работеха трескаво, за да вадят имплантите от главите на хората преди чумата да е достигнала до тях. Други граждани, прекалено силно свързани със

своите машини, за да се откажат от тях, потърсиха подслон в камерите за замразяване. Те предпочетоха да бъдат погребани в запечатани общи криокрипти... или да напуснат напълно системата. Междувременно десетки милиони хора нахлуха в Казъм сити от орбита, бягайки от разрухата, обхванала Глитър Банд. Някои от тях бяха сред най-богатите ни обитатели, но сега са бедни като всички бежанци в човешката история. Това, което откриха в Казъм сити, надали им донесе особено голям комфорт...”

Извадки от документ за новопристигнали, достъпен за всеки желаещ да се запознае с него в пространството около Йелоустоун, 2517 година.

ЕДНО

Смрачаваше се, когато с Дитерлинг пристигнахме при основите на моста.

— Трябва да знаеш едно нещо за Васкес Червената ръка — каза ми той. — Никога не го наричай така в лицето.

— Защо?

— Защото го вбесява.

— И това проблем ли е? — Намалих скоростта на колата, след това я паркирах сред разнородната редица от автомобили, наредени от едната страна на улицата. Свалих стабилизаторите; прегрялата турбина миришеше като дуло на пистолет, с който е стреляно току-що. — Не може да се каже, че обикновено се притесняваме за чувствата на нископоставените.

— Така е. Този път обаче може би ще бъде най-добре да заложим на предпазливостта. Васкес може и да не е най-ярката звезда на престъпния небосвод, но има приятели и си пада по крайния садизъм. Затова се дръж примерно.

— Ще стрелям примерно.

— Да... И се постарай да не оплескаш пода с прекалено много кръв, а?

Излязохме от колата; и двамата извихме шии, за да огледаме моста. Не го бях виждал никога досега — това бе първото ми идване в демилитаризираната зона, да не говорим за Нуева Валпарайсо — и ми се стори абсурдно голям, дори когато се намирахме все още на петнайсет-двайсет километра от града. Все още имаше достатъчно светлина, за да виждаме достигащия далече напред, тънък като конец мост, и от време на време да зърваме миниатюрните като мъниста асансьори. Дори тогава вече се питах дали не сме закъснели, — ако Рейвич вече се бе качил в някой от асансьорите, — но Васкес ни бе уверил, че човекът, когото преследвахме, е все още в града, опростяващ мрежата си от активи на Края на небето и преместващ капитали в дългосрочни влогове.

Дитерлинг направи завой и тръгна обратно към нашата кола — със застъпващите се бронирани сегменти, автомобилът с едно колело напомняше броненосец — и отвори малък багажник.

— По дяволите! За малко да забравя горните дрехи, брато.

— Почти се надявах да ги забравиш.

Той ми хвърли едната.

— Слагай я и престани да се оплакваш.

Облякох палтото върху катовете дрехи, които вече носех. Краищата му стигаха до калните улични локви, но аристократите обичаха да ги носят точно по този начин, като че ли предизвиквайки другите да ги настъпват. Дитерлинг облече своето и започна да опитва вариантите за десена, които се избираха от едно място на ръкава, като се мръщеше с погнуса при всяко предложение.

— Не. Не... Не. Боже, не. Отново не. И това няма да свърши работа.

Протегнах ръка и избрах един от вариантите.

— Ето. Изглеждаш смайващо. А сега млъквай и ми подай оръжието.

Вече бях избрал перленосиво за моето палто с надеждата цветът му почти да се слива с оръжието. Дитерлинг извади малкия пистолет от един от джобовете на самото си и ми го подаде така, сякаш ми даваше пакет цигари.

Оръжието беше много малко и полупрозрачно, под гладките му повърхности прозираха множество миниатюрни компоненти.

Беше с часовников механизъм, направено изключително от въглерод, предимно диамант, но с малко фулерени за смазка и складиране на енергия. В него нямаше нито метал, нито експлозиви; нито пък схема. Само заплетени лостчета и зъбци, смазани от сферичките фулерен. Той изстрелваше диамантови стрелички със стабилизирани спин, а силата си черпеше от отпускането на фулереновите пружинки, навити почти до степен на скъсване. Навиваше се с ключе, като детска играчка. Не разполагаше с мерни прибори, стабилизиращи системи или помощни средства за прицелване.

Но нито едно от тези неща нямаше да има значение.

Пуснах оръжието в джоба на палтото, сигурен, че никой от пешеходците не е станал свидетел на преместването му.

— Казах ти, че ще те уредя с нещо по-така — рече Дитерлинг.

— Ще свърши работа.

— Ще свърши работа ли? Танър, разочароваш ме. Това нещо е с неподправена, дива красота. Дори си мисля, че притежава доста добри ловни възможности.

Типично за Мигел Дитерлинг; успяваше да види всяка ситуация от „ловен ъгъл“.

Направих усилие да се усмихна.

— Ще ти го върна цял и невредим. Но ако все пак не успея, ще знам какво да ти подаря за Коледа.

Тръгнахме към моста. Никой от нас не бе идвал досега в Нуева Валпарайсо, но това нямаше значение. Подобно на повечето по-големи градове на планетата, долавях нещо дълбоко познато в основния план, чак до имената на улиците. Повечето ни селища са организирани около делтовиден уличен модел с три главни артерии, простиращи се на около сто метра на всяка страна от върховете на централния триъгълник. Около тази сърцевина се простираше поредица от все по-големи триъгълници, докато геометричният ред бъдеше нарушен от безразборно нахвърляните предградия и наново разработените зони. Съдбата на централния триъгълник зависеше от конкретното селище и обикновено това се определяше от броя на окупациите или бомбардировките, на които бе подложен градът по време на войната. Много рядко можеше да се открие следа от совалката с делтовидни криле, около която се бе разпростряло селището.

Нуева Валпарайсо бе започнал съществуването си по този начин и улиците му носеха обичайните имена: „Омдурман“, „Норкинсо“, „Арместо“ и т.н., но централният триъгълник беше погълнат от структурата на моста; той очевидно се бе оказал достатъчно ценен и за двете страни, след като бе оцелял невредим. Простираше се на триста метра от всяка страна и се издигаше, целият черен, като корпус на космически кораб, но „инкрустиран“ в по-ниските си нива с хотели, ресторанти, казина и публични домове. Макар мостът да не се виждаше от улицата ставаше ясно, че се намираме в стар квартал, близо до мястото за приземяване. Някои от сградите наподобяваха струпани един върху друг огромни сандъци, надупчени от прозорци и врати, и след това украсени като с филигран с архитектурните капризи на два века и половина.

— Хей — прозвуча глас. — Проклет да съм, ако това не е Танър Мирабел.

Мъжът се бе облегнал на стената на потънала в мрак галерия, сякаш нямаше какво друго да прави, освен да наблюдава пълзящите насекоми. Досега бях общувал с него само по телефона и видеото, като се стараех разговорите ни да бъдат максимално кратки, и очаквах да видя много по-висок и много по-малко приличащ на плъх човек. Палтото му беше също толкова тежко, колкото и моето, но създаваше впечатление, че ще се изхлузи от раменете му всеки момент. Охреножълтите му зъби бяха заострени в краищата, ъгловатите черти на лицето му бяха покрити с неравна, остра брада, а сресаната назад дълга черна коса разкриваше минималистично чело. В лявата ръка държеше цигара, която поднасяше периодически към устните си, а дясната бе изчезнала в страничния джоб на палтото и като че ли нямаше намерение да се покаже оттам.

— Васкес — казах аз, без да показвам изненада, че ни бе проследил. — Доколкото разбирам държиш под око нашия човек?

— Хей, успокой топката, Мирабел. Той не може да пусне и една вода, без да съм в течение на ставащото.

— Все още ли си урежда нещата?

— Да. Знаеш какви са тези богати дечица. Трябва да се грижат за бизнеса. Колкото до мен, ще излетя от този мост като лайно на колела.

— Посочи с цигарата си към Дитерлинг. — Човекът-змия, а?

Дитерлинг сви рамене.

— Щом казваш.

— Звучи гот, лов на змии. — С ръката с цигарата имитира прицелване и стрелба с пистолет, несъмнено пускайки куршум в някоя въображаема хамадриада. — Мислиш ли, че ще можеш да ме включиш в следващото си ловно пътуване?

— Не знам — отвърна Дитерлинг. — Обикновено не използваме жива примамка. Но ще поговоря с шефа и ще видя какво можем да уредим.

Васкес Червената ръка оголи острите си зъби.

— Забавен си. Харесваш ми, Змия. Но нищо чудно, нали работиш за Кауела, няма как да не ми харесваш. Как е той, между другото? Чух, че Кауела пострадал също толкова зле, колкото и ти,

Мирабел. Всъщност подочух даже, че изобщо не успял да се възстанови.

Не бяхме планирали да оповестяваме точно сега смъртта на Кауела, не и преди да сме размислили над възможните последици от това, но очевидно вестта бе достигнала Нуева Валпарайсо преди нас.

— Направих за него всичко, което зависеше от мен — отвърнах аз.

Васкес кимна бавно и мъдро, сякаш току-що бе потвърдена валидността на някакво негово свещено вярване.

— Да, така чух и аз. — Постави лявата си ръка върху рамото ми, като държеше цигарата си по-далеч от перленосивия плат на палтото ми. — Чух, че си пропътувал половината планета с липсващ крак, за да закараш Кауела и неговата кучка вкъщи. Героичен бълвоч, дори за представител на белооките. Можеш да ми разкажеш цялата история на една-две чашки, а Змията — да ме включи в следващата си командировка. Нали, Змия?

Продължавахме да се движим по посока на моста.

— Не мисля, че има време за това — обадох се аз. — За пиене, искам да кажа.

— Както казах, успокой топката. — Васкес вървеше малко пред нас, все така с цигара в ръката. — Не ви разбирам, хора. От вас се иска само да кажете една дума и Рейвич повече няма да бъде проблем, а само едно петно на стената. Предложението все още си остава, Мирабел.

— Трябва да го довърша сам, Васкес.

— Да. И аз така чух. Нещо като вендета. Имал си вземане-даване с кучката на Кауела, нали?

— Деликатността определено не е силната ти страна, Червен.

Забелязах как Дитерлинг трепна. Изминахме в мълчание още няколко крачки, преди Васкес да се обърне, за да ме погледне.

— Какво каза?

— Чух зад гърба ти да те наричат Васкес Червената ръка.

— А на теб какво ти влиза в скапаната работа как ме наричат?

Свих рамене.

— Не знам. От друга страна, на теб какво ти влизат в работата нашите отношения с Гита?

— Добре, Мирабел. — Дръпна от цигарата си по-продължително от обичайното. — Мисля, че се разбрахме. Има неща, за които не обичам да ме питат и за които ти не обичаш да те питат. Може да си чукал Гита, знам ли. — Погледна ме, но аз се удържах. — Но, както каза, това не е моя работа. Няма да питам повече. Няма дори да си помисля за това. Но нали ще ми направиш една услуга? Не ме наричай Червената ръка. Знам, че Рейвич е постъпил много гадно с теб в джунглата. Чух, че не било особено забавно и едва не си умрял. Но искам да си изясниш едно. Тук ви превъзхождаме по брой. Хората ми ви държат непрекъснато под око. Това означава, че за вас не е добре да ми създавате отрицателни емоции. Но ако все пак го направите, аз ще направя така, че онова, което ти е направил Рейвич, да ти се стори детска игра.

— Мисля — обади се Дитерлинг, — че трябва да повярваме на думата на този джентълмен. Прав ли съм, Танър?

— Нека кажем просто, че и двамата докоснахме оголен нерв — отговорих аз след продължилото доста дълго напрегнато мълчание.

— Да — проточи Васкес. — Това ми допада. Ние с Мирабел сме много докачливи и трябва да се отнасяме с уважение към нещата, които ни правят по-чувствителни. Така. Супер. Хайде тогава да вървим да пийнем, докато чакаме Рейвич да предприеме нещо.

— Не искам да се отдалечавам от моста.

— Това няма да бъде проблем.

Васкес вървеше пред нас, проправяйки ни с нехайна лекота път през безметежно разхождащите се хора. От най-ниския етаж на една от сградите се носеха звуци на акордеон, бавни и протяжни като погребална песен. Двойките бяха предимно местни хора, не аристократи, но облечени по най-добрия начин, който им позволяваха средствата: истински непринудени, добре изглеждащи млади хора с усмихнати лица, които търсеха място, където да хапнат, да поиграят хазартни игри или да послушат музика. Войната вероятно бе засегнала осезателно живота им, може би бяха загубили приятели или любими хора, но Нуева Валпарайсо бе достатъчно далече от убийствения фронт, за да не бъде той преобладаващата тема във всичките им мисли. Трудно бе да не им завидиш; трудно беше да не ми се прииска с Дитерлинг да можем да влезем в някой бар и да се напием до забрава,

да забравим за пистолета с часовников механизъм, да забравим за Рейвич, да забравим причината, поради която бях дошъл на този мост.

Разбира се, тази вечер видяхме и други хора. Имаше войници в отпуск. Макар да бяха облечени цивилно, човек ги разпознаваше незабавно по агресивно подстриганата коса, галванично издутите мускули, променящите цвета си камуфлажни татуировки по ръцете и странния асиметричен начин, по който бяха потъмнели от слънцето лицата им — белия кръг около едното око, пред което стоеше монокълът им за прицелване. Войниците от всички страни на конфликта се разхождаха свободно и бдителните представители на милицията предотвратяваха възникването на конфликти помежду им. Никой друг освен милиционерите нямаше право да носи оръжие в демилитаризираните зони и то се открояваше ярко на фона на ослепителнобелите им ръкавици. Те нямаше да докоснат Васкес, но дори да не вървахме с него, нямаше да се захванат и с нас с Дитерлинг. Дори да изглеждахме като навлекли костюми горили, нямаше как да ни объркат с войници на активна служба. Първо, и двамата бяхме доста възрастни за това — приближавахме средна възраст. На Края на небето това означаваше същото, което бе означавало през по-голямата част от човешката история: някъде между четирийсет- и шейсетгодишна възраст.

Не беше много за половин човешки живот.

И двамата с Дитерлинг се поддържахме във форма, но не до такава степен, че да ни объркат с войници на активна служба. Войнишката мускулатура всъщност никога не бе изглеждала нормално, но бе добила особено крайни пропорции през последните години. Някога човек можеше да твърди, че се нуждае от здрави мускули, за да си носи оръжието. Оттогава екипировката бе усъвършенствана, но телата на войниците на улицата тази вечер изглеждаха като на герои от мултипликационен филм, създадени от падащ си по абсурдните преувеличения художник. На полето ефектът се подсилваше от лекото оръжие, което бе на мода в момента: всички тези мускули, за да се носи оръжие, което не би затруднило дори едно дете.

— Тук — обади се Васкес.

Неговото заведение се намираше в една от постройките, впили се в основата на самия мост. Той ни поведе по някаква тъмна, къса уличка и след това през врата без каквото и да е обозначение, освен

холограмите на змии. Стаята, в която се озовахме, представляваше кухня с индустриални размери, изпълнена с пара. Премигнах и избърсах потта от лицето си, като се привеждах, за да спася главата си от всевъзможните готварски приспособления. Интересно дали Васкес ги бе използвал някога за некулинарни дейности.

— Впрочем, защо се засяга толкова, когато го наричат Червената ръка? — прошепнах аз.

— Дълга история — отвърна все така шепнешком Дитерлинг. — И не се отнася само за ръката.

От време на време от парата изплуваше гол до кръста готвач, с полускрито зад дихателна маска лице. Васкес заговори на двама от тях. В това време Дитерлинг натопи пръсти във врящата вода на една тенджера и, сякаш не усещаше нищо, измъкна от там някакво парче и го пъхна в устата си, явно за да го опита.

— Това е Танър Мирабел, един приятел — обясни Васкес на главния готвач. — Бил е от белите очи, затова не се ебавайте с него. Ще останем тук за малко. Донесете ни нещо за пиене. Мирабел, гладен ли си?

— Не може да се каже. А както виждам Мигел вече се обслужва.

— Добре. Струва ми се, че месото от плъх тази вечер не е станало съвсем както трябва.

Дитерлинг сви рамене.

— Опитвал съм и много по-лошо, повярвай ми. — Пъхна ново парче в устата си. — Ммм! Доста вкусен плъх, ако питаш мен. *Норвежка* порода, нали?

Васкес ни преведе през кухнята до празен салон за залагания. В началото помислих, че сме сами. В дискретно осветеното помещение, цялото в пишно зелено кадифе, на стратегически места бяха поставени бълбукащи наргилета. Стените бяха покрити с картини, издържани в кафяви нюанси. Когато се вгледах отблизо в тях обаче, установих, че тези картини не бяха рисувани, а изработени от грижливо изрязани и залепени парчета дърво. Лекият блясък на някои от тях показваше, че са взети от дървета на хамадриади. Всички картини бяха обединени от една тема: живота на Скай Осман. Бяха изобразени петте кораба от флотилията, прекосила пространството от земната до нашата система. Беше изобразен и Тайтър Осман, с фенерче в ръка, открил сам сина си в мрака след голямото затъмнение. Както и Скай, на посещение при

баща си в лазарета на кораба преди Тайтърс да умре от раните, които бе получил при защитата на „Сантяго“ от саботьора. И престъплението, и славата на Скай Осман бяха предадени прекрасно тук; онова, което бе направил, за да може „Сантяго“ да стигне до този свят преди другите кораби от флотилията, изпадането като семена от глухарче на модулите със спящите от кораба. А на последната картина бе изобразено наказанието, наложено от хората над Скай: разпятие.

Смътно си спомних, че всичко това се бе случило недалеч оттук.

Но помещението беше нещо повече от светилище на Осман. В многобройните му ниши бяха поставени обичайните покер-автомати. И макар засега никой да не играеше, по-късно вечерта несъмнено и шестте маси щяха да бъдат заети. Засега се чуваше единствено тичане на плъхове някъде в тъмнината.

Централно място в помещението заемаше полусферичен купол, абсолютно черен, широк поне пет метра, заобиколен от столове с мека тапицерия, поставени на сложни телескопични цокли на три метра над земята. На едната странична облегалка за ръцете на всеки от столовете бяха поставени контролни бутони, а на другата — батерия с венозни съоръжения. Около половината от столовете бяха заети, но фигурите в тях бяха толкова неподвижни и така наподобяваха мъртъвци, че ги забелязах доста след като влязохме. Бяха се отпуснали назад по местата си, с безжизнени лица и затворени очи. Всички бяха обкръжени от непогрешимата аристократична аура на недостъпност и богатство.

— Какво се е случило? — попитах аз. — Забравихте да ги изхвърлите тази сутрин, преди да заключите ли?

— Не. Може да се каже, че те са постоянното присъствие тук, Мирабел. Играта им продължава няколко месеца; залагат върху изхода на сухоземната кампания в дългосрочна перспектива. Сега е спокойно заради дъждовете. Като че ли почти няма война. Но трябва да ги видиш, когато се отприщи адът.

Нещо в това място не ми харесваше. Не само заради изобразената история на Скай Осман, макар приносът ѝ да беше значим.

— Какво ще кажеш да се махаме оттук, Васкес?

— И да изтървем пиячката?

Преди да успея да реша какво да отговоря, се появи главният готвач, дишайки все така шумно през пластмасовата си маска. Буташе масичка на колелца, натоварена с напитки. Свих рамене, налях си и кимнах към картините.

— Скай Осман е на голяма почит тук, нали?

— Повече, отколкото предполагаш.

Васкес направи нещо и полусферата се съживи; внезапно не беше вече напълно тъмна, а представляваше безкрайно подробна гледка на едната половина на Края на небето, а единият черен край се издигаше от пода като мембрана върху окото на гуцер. Нуева Валпарайсо представляваше светеща точица на западното крайбрежие на полуострова, видима през една цепнатина между облаците.

— Ами?

— Хората насам са доста религиозни. Лесно можеш да ги предизвикаш на тема вяра, ако не внимаваш. Трябва да проявяваш повече уважение.

— Чух, че са създали религия около историята на Осман. Но знанията ми по въпроса стигат дотук. — Отново кимнах към декора, тъй като едва сега забелязах нещо, което напомняше череп на делфин, странно назъбено и очукано, закрепено на стената. — Какво се е случило? Да не си купил това заведение от някой от побърканите по Осман?

— Не съвсем. Не.

Дитерлинг се изкашля. Не му обърнах внимание.

— Какво, тогава? Да не би и ти да си се хванал на тази кука?

Васкес изгаси цигарата си и стисна с пръсти върха на носа си, като набърчи тънката ивица, която трябваше да минава за чело.

— Какво става тук, Мирабел? Да ме предизвикаш ли се опитваш или си просто невеж скапаняк?

— Не знам. Мислех, че просто вода любезен разговор.

— Да, да, точно така. И малко преди това по една случайност ме нарече Червен, просто така ти се изплъзна от само себе си.

— Мислех, че вече приключихме с това. — Отпих от чашата си. — Не съм опитвал да те предизвиквам, Васкес. Но ми се струва, че си невероятно обидчив човек.

Той направи нещо. Беше съвсем дребен жест с едната ръка, като щракване с пръсти.

Това, което се случи после, стана прекалено бързо, за да бъде доловено от окото; просто усетена от подсъзнанието мъгла от метал и подобната на бриз ласка на въздушното течение. След като по-късно върнах случилото се в съзнанието си, стигнах до извода, че в помещението — най-вероятно по стените, пода и тавана — трябва да се бяха отворили десетина пролуки, от които бяха излезли машини.

Това бяха автоматични часови във вид на надвиснали черни кълба, които се отвориха, за да разкрият по три-четири дула; всички те бяха насочени към нас с Дитерлинг. Сферите ни обикаляха бавно, жужейки враждебно като настръхнали оси.

И двамата не се осмелихме да си поемем дъх доста дълго време, но в крайна сметка проговори Мигел.

— Предполагам вече щяхме да бъдем мъртви, ако ни беше наистина ядосан, Васкес.

— Имаш право, но не ми остава много, за да се вбеся, Змия. — Повиши глас: — Режим „безопасност“ — и повтори щракането с пръсти от преди малко. — Виждаш ли това, човече? Стори ти се еднакво, нали? Но не и на стаята. Ако не бях изключил системата, тя щеше да интерпретира това като нареждане да екзекутира всички тук освен мен и тлъстите отрепки в столовете край масата за залагания.

— Радвам се, че си практикувал достатъчно — обадох се аз.

— Да, посмей се по този повод, Мирабел. — Отново познатия жест. — И това ви се стори същото, а? Но и тази команда беше различна. Тя щеше да каже на часовите да ви отсекаят с масирани изстрели ръцете, една по една. Помещението е програмирано да разпознава поне още дванайсет жеста... И повярвай ми, след някои от тях трябваше да плащам доста големи сметки за почистването. — Сви рамене. — Вече мога ли да смятам, че съм разбран?

— Мисля, че разбрахме посланието.

— Добре. Изключваме режим „безопасност“. Часовите да се прибират по местата си.

Същата мъгла, предизвикана от светкавичното движение, същият бриз. Машините все едно бяха изчезнали.

— Впечатлен ли си? — обърна се към мен Васкес.

— Не съвсем — отвърнах аз, усещайки избиващата по челото ми пот. — Но предполагам, че разчупва леда при едно парти.

— Определено.

Васкес ме изглежда развеселено, очевидно доволен, че бе постигнал желанния ефект.

— Но всичко това ме кара да се чудя все повече защо си толкова обидчив.

— Ако беше на мое място, щеше да бъдеш много повече от просто обидчив. — И тогава направи нещо, което ме изненада; измъкна ръка от джоба, достатъчно бавно, за да имам време да видя, че не държи оръжие. — Виждаш ли това, Мирабел?

Не знам какво очаквах, но стиснатият юмрук, който ми подаде, ми се стори напълно нормален. Не виждах нищо нередно, никаква деформация. Нито пък нещо червено.

— Изглежда съвсем като ръка, Васкес.

Той стисна юмрука си още по-силно и тогава стана нещо странно. От него започна да капе кръв, първо бавно, след това все по-силно. Наблюдавах безмълвно как се стича по пода, червено върху зеленото.

— Ето затова ме наричат така. Защото дясната ми ръка кърви. Дяволски оригинално, а? — Разтвори юмрук; кръвта течеше от малка дупка някъде в средата на дланта му. — Ето това е. Стигма, като раната на Христос. — Със здравата ръка бръкна в другия джоб, извади носна кърпа, смачка я на топка и я притисна в раната, за да спре кръвта. — Понякога мога да го предизвикам с усилие на волята.

— Последователите на култа на Осман са се добрали до теб, нали — обади се Дитерлинг. — Скай също е бил разпнат на кръст. Забили са пирон в дясната му длан.

— Не разбирам — промълвих аз.

— Да му кажа ли?

— Заповядай, Змия. Този човек очевидно има нужда да бъде образован малко.

Мигел се обърна към мен.

— През последното столетие последователите на култа към Осман са се разцепили на различни секти. Някои от тях вземат идеите си от каещи се монаси, опитващи да предизвикат сами част от болката, изтърпяна от Скай. Заклучват се в пълен мрак, докато изолацията почти ги подлуди или стане причина да започнат да виждат разни неща. Някои от тях си отрязват лявата ръка, някои дори се разпъват на кръст. И понякога при този процес умират. — Той спря и погледна към

Васкес, сякаш искайки разрешението му да продължи. — Съществува обаче една екстремистка секта, която прави не само това. И не спират дотук. Разпространяват посланието, но не със слово, устно или писано, а с индоктринален вирус.

— Продължавай — казах аз.

— Трябва да е бил създаден за тях, вероятно от ултрите, а нищо чудно някой да е пътувал дори до джъглърите и те да са си поиграли с биохимията на невроните му. Няма значение. Резултатът е, че вирусът е заразен, предава се по въздуха и заразява почти всички.

— И ги превръща във вярващи?

— Не. — Сега отговори Васкес. Беше запалил нова цигара. — Той се ебава с теб, но не те превръща в един от тях, схващаш ли? Явяват ти се видения, имаш особени сънища и понякога изпитваш нужда... — Спря и кимна към черепа на делфина на стената. — Виждаш ли тази рибешка глава? Излезе ми златна. Принадлежал на Слийк, един от делфините на кораба. Близостта на едно такова нещо ми носи комфорт; така преставам да се треса. Но ефектът му стига само дотук.

— А ръката?

— Някои от вирусите предизвикват физически промени. Аз имах късмет в известен смисъл. Един от вирусите те ослепява, друг те кара да се страхуваш от тъмното, от трети лявата ти ръка изсхва и се отделя. Загубата на малко кръв от време на време не ме притеснява. В началото, преди хората да научат за вируса, дори беше гот. С това наистина можех да ги стресна здраво. Започвахме, например, преговори и аз опръсках всичко наоколо с кръв. Но постепенно това се разчу и хората разбраха за какво всъщност става дума: че съм заразен от последователите на култа.

— И започнаха да се питат дали умът ти наистина е остър като бръснач, както бяха чували — намеси се Дитерлинг.

— Да. Точно така. — Васкес го изглежда подозрително. — Изграждането на репутация като моята отнема време.

— Не се и съмнявам — отвърна Мигел.

— А едно такова малко нещо може да й нанесе непоправима вреда.

— Не могат ли да изкарат този вирус? — побързах да се намеся аз, преди Дитерлинг да е оплескал нещата.

— Да, Мирабел. В орбита имали нещо, което може да направи това. Но за момента там не е сред безопасните за мен места, затова не смятам да ходя.

— Значи ще си живееш с него. Той не може да е толкова заразен вече, нали?

— Не, вие сте в безопасност. Всички са в безопасност. Надали вече съм заразен. — Сега, след като пушеше отново, той се бе поуспокоил. Кървенето бе спряло и това му бе дало възможност да пъхне отново дясната си ръка в джоба. Отпи от чашата си. — Понякога съжалявам, че вече не съм заразен или че не запазих малко кръв от времето, когато бях. Тогава щях да мога да оставям по едно малко подаръче на раздяла.

— Но пък тогава щеше да правиш това, което винаги са искали от теб последователите на култа — заяви Дитерлинг. — Щеше да разпространяваш тяхното верую.

— Да, когато всъщност трябваше да разпространявам веруюто, че ако някога хвана болния маниак, който ми причини това... — не довърши мисълта си, привлечен от нещо. Загледа се като хипнотизиран в някаква точка, като че ли обхванат от парализа. И тогава проговори: — Не. Не може да бъде, човече. Не го вярвам.

— Какво има? — попитах аз.

От устата на Васкес не излизаше глас, макар да виждах движението на вратните му мускули. Явно говореше с някой от хората си.

— Рейвич — обяви най-сетне той.

— Какво Рейвич? — възкликнах аз.

Копелето ме е надхитрило.

ДВЕ

Лабиринт от тъмни, влажни коридори свързваше заведението на Червената ръка с вътрешността на терминала на моста, преминава през черната стена на постройката. Васкес ни водеше с фенерче в ръка, като риташе плъховете по пътя си.

— Двойник. Примамка — измърмори учудено той. — Никога не съм предполагал, че ще ни скрои такъв номер. А ние следихме копелето дни наред.

Произнесе последните две думи така, сякаш ставаше въпрос всъщност поне за месеци и за свръхчовешко планиране и прозорливост.

— Някои хора са способни на какво ли не — обадох се аз.

— Хей, успокой топката, Мирабел. Твоя беше идеята да не му светим маслото веднага щом го видим, нещо, което можехме да уредим без проблем.

Преведе ни през няколко врати към друг коридор.

— Но пак нямаше да е Рейвич, нали?

— Не, но след огледа на тялото може би щяхме да разберем, че не е той и тогава щяхме да започнем да търсим истинския.

— Така е — намеси се Дитерлинг. — Колкото и да ми е мъчно да го призная.

— Задължен съм ти за това, Змия.

— Е, все пак не се главозамайвай.

Васкес изпрати още един плъх скоростно към един от тъмните ъгли.

— Та какво всъщност се случи там, което те накара да се захванеш с тази вендета?

— Стори ми се вече доста добре осведомен — казах аз.

— Е, вестите се разпространяват бързо, това е всичко. Особено, когато важна клечка като Кауела гушне чимшира. Честно казано обаче, изненадан съм, че вие двамата отървахте кожата. Чух, че там са ставали големи гадории.

— Аз не пострадах тежко — рече Дитерлинг. — Танър обаче не извади такъв късмет. Изгуби стъпалото на единия си крак.

— Не беше чак толкова лошо — обадох се аз. — Лъчевото оръжие обгори раната и спря кървенето.

— О, ясно — отсъди Васкес. — Значи само една повърхностна рана. Ей, момчета, ама не мога да се нарадвам на компанията ви, наистина не мога.

— Хубаво, но все пак не може ли да говорим за нещо друго?

Неохотата ми се дължеше на нещо повече от обикновено нежелание да обсъждам инцидента с Васкес Червената ръка. Съвсем немаловажен беше и фактът, че не можех да си спомня ясно подробностите. Преди да ме подложат на възстановяващата кома, при която бяха регенерирали липсващия ми крак, имах чувството, че всичко това се бе случило много отдавна, а не само преди седмици.

Искрено бях вярвал, че Кауела ще отърве кожата. В началото изглеждаше, че късметлията е той; лазерната пулсация бе преминала през него, без да засегне нито един жизненоважен орган, сякаш траекторията ѝ бе планирана предварително от опитен хирург. Но бяха настъпили усложнения и тъй като нямаше възможност да стигне до орбита — щяха да го арестуват и екзекутират веднага, щом напусне атмосферата — бе принуден да се задоволи с най-доброто, което бе в състояние да предложи черният пазар. То бе достатъчно, за да се справи с моя крак, но точно този вид наранявания са много разпространени по време на война. Сложните увреждания на вътрешни органи изискваха допълнителна експертиза, която не можеше да се купи от черния пазар.

И така, той умря.

А сега аз преследвах човека, убил Кауела и неговата съпруга, с цел да го поваля с една-единствена диамантена стреличка от пистолета с часовников механизъм.

Някога, преди да стана специалист по охраната на работа при Кауела; някога, когато бях все още войник, казваха, че съм много добър снайперист и мога да улуча човек в главата така, че да го лиша от определена мозъчна функция. Това не беше вярно. Но винаги съм бил добър стрелец и ми харесваше да си върша работата бързо, чисто и по хирургически.

Надявах се, че Рейвич няма да ме разочарова.

За моя изненада тайният коридор ни изведе право в сърцето на централния терминал на моста, в една по-тъмна негова част. Погледнах назад към охранителната бариера, която бяхме избегнали, часовите сканираха неспирно хората за скрито оръжие, проверяваха самоличността им, за да не позволят на някой военен престъпник да напусне планетата. Пистолетът с часовниковия механизъм, сгушен на топло в джоба ми, нямаше да бъде уловен от тези скенери и това бе една от причините, поради които го избрах. Усетих леко раздразнение, че грижливо подготвеният ми план се бе оказал отчасти ненужен.

— Хора — обади се Васкес, като спря на прага. — Няма да продължа по-нататък.

— Мислех, че това място се намира точно над вашата улица — каза Дитерлинг, като се огледа наоколо. — Какво има? Уплаши се, че никога повече няма да поискаш да тръгнеш?

— Нещо такова, Змия. — Васкес потупа и двама ни по гърба. — Добре. Вървете и вижте сметката на онова леке, момчета. Само не казвайте на никого, че аз съм ви довел тук.

— Не се притеснявай — отвърна Мигел. — Твоята роля в събитията няма да бъде обявена.

— Супер. И не забравяй, Змия... — Имитира отново стрелба с оръжие. — Лова, за който говорихме...

— Смятай се за включен, поне временно.

Той изчезна обратно в тунела. С Дитерлинг останахме сами. Известно време и двамата не проговорихме, потиснати от странния вид на мястото.

Намирахме се на ниво на повърхността на планетата, в коридор с пръстеновидна форма, обикалящ около камерата за товарене и разтоварване. Таванът беше много нива по-нагоре. Междинното пространство бе заето от кръстосващи се висящи коридори и транзитни линии на метрото с магазини, бутици и ресторанти, които очевидно някога са били луксозни, и се намираха във външната стена. Повечето от тях сега бяха затворени или превърнати в миниатюрни храмове и места за продажба на религиозни материали. Виждаха се съвсем малко хора, от които почти никой не идваше от орбита, и само шепа от тях вървяха към асансьорите. Коридорът беше несъмнено по-

тъмен, отколкото го бяха замислили неговите създатели, таванът почти не се виждаше и цялото място създаваше впечатление за катедрала, в която се извършва свещена церемония; тя се усещаше, макар да не беше възможно да се види в атмосферата, която не поощряваше нито бързането, нито повишаването на гласове. Почти на прага на чуваемостта се долавяше постоянно нискочестотно бръмчене, като от мазе, пълно с генератори. „Или — помислих си аз, — като от помещение, пълно с монотонно напяващи същия погребален звук монаси.“

— Винаги ли е било такова? — попитах аз.

— Не. Искам да кажа, винаги е било неприятно, но определено сега е по-зле, отколкото при последното ми идване. Трябва да е било по-различно преди около месец. Повечето хора за кораба трябва да са дошли оттук.

Пристигането на космически кораб около Края на небето винаги бе събитие. Тъй като бяхме бедна и сравнително изолирана планета в сравнение с много от другите населени светове, не играехме ключова роля в междувъзвездната търговия. Не изнасяхме кой знае какво освен експертизата си по въпросите на войната и някои безинтересни биопродукти, събрани от джунглите. С радост бихме купили всевъзможните екзотични технологични продукти и услуги от демаршистките светове, но само най-най-богатите хора от Края на небето можеха да си ги позволят. Когато кацнеше някой кораб, обикновено се разнасяха слухове, че просто не е бил допуснат до по-богатите пазари, като по линията Йелоустоун-Сол или Фанд-Йелоустоун-Гранд Тетон, или му се е наложило да спре, за да отстрани някаква повреда. Такова нещо се случваше приблизително веднъж на всеки десет стандартни години и в крайна сметка винаги оставахме минати.

— Осман наистина ли е умрял тук? — попитах аз.

— Някъде наоколо — отвърна Дитерлинг, докато крачехме из огромния ехтящ коридор. — Никога няма да се разбере къде точно, тъй като тогава още не са разполагали с точни карти. Но трябва да е било в радиус от няколко километра оттук, определено в покрайнините на Нуева Валпарайсо. Първо смятали да изгорят тялото, но после решили да го балсамират; така по-лесно щели да го запазят като пример за другите.

— Но тогава още не е имало секта.

— Не. Имал е неколцина сбъркани симпатизанти, разбира се... но в това не е имало нищо религиозно. Появило се е по-късно. „Сантяго“ е бил напълно светски, не са могли да изковат толкова бързо религия от човешката психика. Взели стореното от Скай и споили делата му с онова, което избрали да си спомнят от Земята, като запазвали това, което им вършело работа, и изхвърляли останалото. Били необходими няколко поколения, докато разработят всички подробности, но след това вече нищо не било в състояние да ги спре.

— А след изграждането на моста?

— По онова време една от сектите на Осман се добрала до тялото му. „Църквата на Скай“, така се нарекли. И най-малкото заради удобството, ако не заради друго, решили, че той трябва да е умрял не само близо до моста, а право под него. И че мостът всъщност не е асансьор към Космоса или това не е нищо повече освен повърхностна функция, а знак от Бог: готово светилище за престъплението и славата на Скай Осман.

— Но мостът е замислен и построен от хората.

— По Божията воля. Нима не разбираш? С това не може да се спори, Танър. Просто се предай отсега.

Разминахме се с трима представители на култа, които се движеха в противоположната посока — двама мъже и една жена. Нещо в тях ми се стори много познато, но не успях да си спомня дали съм ги виждал някога на живо. Представителите и на двата пола носеха пепелявосиви дълги ризи и бяха с дълги коси. На черепа на единия мъж бе закрепена механична диадема, може би някакво съоръжение за причиняване на болка, а левият ръкав на другия мъж бе празен, подвит и закопчан с безопасна игла отстрани на дрехата. Жената имаше малък знак с форма на делфин на челото и аз си спомних как Скай Осман се бе сприятелил с делфините на борда на „Сантяго“ и бе прекарвал доста време със създаванията, които другите членове на екипажа отбягвали.

Стори ми се странно, че се сетих за такова нещо. Беше ли ми го казвал някой преди?

— Държиш ли си пистолета в бойна готовност? — обади се Дитерлинг. — Човек не знае на какво може да се натъкне тук при всеки завой.

Потупах оръжието, за да се уверя, че е все още на мястото си, и казах:

— Струва ми се, че днес не е щастливият ни ден, Мигел.

Минахме през няколко врати и се озовахме във вътрешната стена; вече можех да кажа със сигурност, че звукът на монотонно напъващите нещо еднообразно монаси, излизаше от човешки гърла. Те поддържаха нота, която беше почти, но не напълно съвършена.

За първи път, откакто бяхме влезли в терминала, успяхме да видим жицата. Мястото за качване на пътниците, в което се озовахме, представляваше огромно кръгло помещение, заобиколено от балкон, на който стояхме в момента. Истинският под се намираше на стотици метри под нас, а отгоре, от дъговидна врата в тавана, се спускаше жица, която продължаваше надолу, където се закрепяше и където се намираха машините за поправка и подновяване на асансьорите. Някъде отдолу се носеше монотонното напъване; гласовете се подсилваха от странната акустика на мястото.

Мостът представляваше една-единствена жица от хипердиамант, простираща се на цялото разстояние от земята до синхронната орбита. През по-голямата си дължина беше с диаметър само пет метра (предимно кухня), освен последния километър, който падаше в самия терминал. Тук кабелът беше широк трийсет метра и постепенно изтъняваше нагоре. По-голямата дебелина изпълняваше единствено психологическа функция: извънредно много пасажери се бяха разколебавали да поемат към орбита, когато видяха колко тънка беше всъщност жицата, по която щяха да се изкачват, затова собствениците на моста бяха направили видимата част в терминала значително по-широка, отколкото беше необходимо.

Асансьорите потегляха и пристигаха на всеки няколко минути, като слизаха и се качваха по противоположните страни на колоната. Всеки един от тях представляваше тесен цилиндър, направен така, че да обхваща почти половината жица, за която се прикрепваше по магнитен път. Асансьорите бяха на няколко етажа, с отделни нива за хранене, спане и прекарване на свободното време. Те бяха почти празни и отделенията им за пътници тънеха в тъмнина, тъй като не бяха осветени. На петдесет-шейсет асансьора се падаха едва шепа пасажери. Празните асансьори бяха симптом за икономическите затруднения, които преживяваше мостът, но те бяха незначителни в

сравнение с цената на самия мост. Това не се отразяваше върху графика на полупразните асансьори и от разстояние те изглеждаха пълни, създавайки илюзия за трескав просперитет, за който собствениците на моста се бяха отказали да мечтаят, откакто Църквата бе станала наемател. А сезонът на мусоните може и да създаваше впечатление, че войната е към края си, но истината бе съвсем друга: плановете за кампаниите през новия сезон вече бяха начертани и в компютрите с военни игри се правеха бойни симулации.

Главозамайващо дълъг, неподкрепян от нищо стъклен език се простираше от балкона към една почти стигаща до кабела точка, оставяйки място колкото за един пристигащ асансьор. Някои от пътниците вече чакаха върху езика заедно с вещите си, в това число група добре облечени аристократи. Но там не се виждаше нито Рейвич, нито някой, който приличаше на неговите съдружници. Чакащите разговаряха помежду си или наблюдаваха новините по екраните, които се носеха във въздуха около камерата като четвъртити тропически риби със сплеснати тела, изпъстрени с репортажи за състоянието на пазара и интервюта с известни личности.

Близо до основата на езика имаше будка за продажба на билети за асансьора, където работеше жена с отегчен вид.

— Чакай тук — обърнах се аз към Дитерлинг.

Жената вдигна поглед към мен, когато наближих. Беше с униформата на персонала на моста, доста смачкана между другото, и с пурпурни полукръгове под очите, които от своя страна бяха налети с кръв и подпухнали.

— Да?

— Приятел съм на Арджънт Рейвич. Трябва да се свържа спешно с него.

— Страхувам се, че това е невъзможно.

Не бях очаквал нещо повече.

— Той кога тръгна?

Гласът й звучеше носово, съгласните бяха почти неразбираеми.

— Страхувам се, че не мога да ви дам тази информация.

Кимнах остро.

— Но не отричате, че е минал през терминала.

— Страхувам се, че...

— Вижте, защо не престанете да повтаряте все едно и също. — Смекчих забележката си с предразполагаща усмивка, или поне се надявах, че е такава. — Съжалявам, не исках да прозвучи грубо, но ситуацията е наистина спешна. Имам нещо за него, нали разбирате — ценна реликва за семейство Рейвич. Има ли начин да говоря с него, докато се изкачва, или ще трябва да изчакам, докато стигне орбита?

Жената се колебаеше. Почти всяка информация, която разкриеше в този момент, щеше да бъде в нарушение на протокола, но явно ѝ изглеждах съвсем почтен и искрено разстроен заради пропуска на приятеля си. И очевидно богат.

Тя погледна към някакъв дисплей пред себе си.

— Имате възможност да оставите съобщение, което ще му бъде предадено, щом пристигне на орбиталния терминал.

Думите ѝ показваха, че все още не беше пристигнал, че беше все още някъде над мен, изкачвайки се по жицата.

— В такъв случай е по-добре просто да го последвам — заявих аз. — Така ще му спестя голямото забавяне. Ще ме изчака само колкото да му предам реликвата и ще може да продължи нататък, а аз ще се върна веднага след това.

— Звучи разумно, да. — Тя ме погледна, може би усетила в поведението ми нещо нередно, но нямаше достатъчно доверие в инстинктите си, за да се възпротиви на идеята ми. — Но трябва да побързате. Следващият асансьор е почти готов да потегли.

Погледнах назад към точката, където езикът достигаше до скицата, и видях как един празен асансьор се плъзна от обслужващия участък.

— В такъв случай по-добре ми дайте веднага един билет.

— Предполагам ще искате билет отиване-връщане? — Жената потърка очи. — Ще струва петстотин и петдесет австрала.

Отворих портфейла си и извадих парите.

— Скандално — рекох аз. — Цената би трябвало да бъде десет пъти по-ниска, като се има предвид каква енергия е нужна, за да бъде закаран в орбита. Но предполагам, че част от сумата прибира Църквата на Скай.

— Не казвам, че не става така, но не трябва да говорите лошо за Църквата, сър. Не и тук.

— Така чух. Но вие не сте от тях, нали?

— Не — отвърна тя и ми подаде рестото във вид на по-дребни банкноти. — Само работя тук.

Сектата бе обсебила моста преди десетина години, след като бе убедила сама себе си, че Скай е разпнат именно тук. Последователите на Осман бяха превзели с щурм мястото една вечер, преди другите да разберат какво става. След това бяха обявили, че са разположили навсякъде кутии със своя вирус и заплашили да изпразнят съдържанието им, ако опитат да ги прогонят. Вятърът щеше да разнесе вируса достатъчно далеч, за да бъде заразен половината полуостров. Представителите на сектата може и да блъфираха, но никой не беше готов да рискува, за да разбере дали е така. И оттогава те държаха моста и позволяваха на неговата управа да продължава да си върши работата, но това означаваше, че персоналът трябваше да се ваксинира редовно срещу евентуалната зараза. Като се имаше предвид какви бяха страничните ефекти от антивирусната терапия, работата тук очевидно не беше сред най-желаните на полуострова, особено като се прибавеше и фактът, че включваше и слушането на непрекъснатото монотонно пеене-мърморене на последователите на Осман.

Жената ми подаде билета.

— Надявам се, че ще стигна в орбита навреме — отбелязах аз.

— Последният асансьор потегли само преди един час. Ако приятелят ви е бил в него... — Не довърши мисълта си и аз разбрах, че в случая нямаше „ако“. — Има голяма вероятност да е все още на орбиталния терминал, когато пристигнете.

— Тогава да се надяваме, че ще ми бъде благодарен, след всичко това.

Тя почти се усмихна, но в последния момент се отказа да довърши започнатото. Не си заслужаваше да полага толкова усилия.

— Сигурна съм, че ще бъде много впечатлен.

Прибрах билета, благодарих ѝ — колкото и окаяна да беше, не можех да не я съжаля, задето ѝ се налагаше да работи тук — и се върнах при Дитерлинг. Той се бе облегнал на ниската стъклена стена около свързващия език и гледаше надолу към представителите на сектата. На лицето му се четеше спокойно, невъзмутимо изражение. Сетих се за случая в джунглата, когато ме бе спасил от атаката на хамадриадите. И тогава беше със същото неутрално изражение: като човек, играещ партия шах с абсолютно превъзхождащ го противник.

— Е? — попита ме беззвучно той, само с движение на устните, когато приближих.

— Вече се е качил на един от асансьорите.

— Кога?

— Преди около час. Току-що си купих билет. Отиди да си купиш и ти, но се дръж така, сякаш пътуваме отделно.

— Може би не трябва да идвам с теб, братко.

— Ще бъдеш в безопасност. — Понижих още глас. — Не правят проверка нито тук, нито на изхода на орбиталния терминал. Човек може да си пътува нагоре-надолу без да го арестуват.

— Лесно ти е да говориш така, Танър.

— Да, но пак ти повтарям — няма никаква опасност.

Дитерлинг поклати глава.

— Може и да е така, но пак не виждам смисъл да пътуваме заедно, дори в един и същ асансьор. Не се знае до каква степен е осигурил следенето на това място Рейвич.

Отворих уста да оспоря думите му, но част от мен знаеше, че Мигел има право. Също като Кауела, и той не можеше да напусне повърхността на Края на небето, без да рискува да бъде арестуван за военновременни престъпления. И двамата фигурираха в списъците на цялата система и за главите и на двамата се предлагаха щедри възнаграждения, единствено с тази разлика, че Кауела беше мъртъв.

— Добре — отсъдих аз. — Предполагам имаш и друга причина да останеш. Аз ще отсъствам известно време от Къщата на влечугите, поне три дни. Би трябвало да остане поне един компетентен човек, който да наглежда нещата тук.

— Сигурен ли си, че ще успееш да се справиш сам с Рейвич?

Свих рамене.

— Нужен е само един изстрел, Мигел.

— И ти си човекът, който трябва да го направи. — Изглеждаше видимо облекчен. — Добре тогава, тази вечер се връщам обратно в Къщата на влечугите. И ще следя жадно новините.

— Ще се постарая да не те разочаровам. Пожелай ми късмет.

— Пожелавам ти. — Дитерлинг протегна ръка, за да се ръкуваме. — Бъди предпазлив, Танър. За главата ти може и да не се предлага награда, но това не означава, че ще можеш да си тръгнеш без първо да

дадеш някакво обяснение. Оставям на теб да решиш как да се отървеш от оръжието.

Кимнах.

— Ако толкова ти липсва, ще ти купя същото за рождения ден.

Той ме изгледа продължително, сякаш се готвеше да каже още нещо, после кимна и се обърна с гръб към жицата. Проследих го с поглед, докато излезе от камерата, за да се озове отново в притъмнелия коридор. Докато вървеше, започна да наглася новия цвят на палтото си. Широкият му гръб се мерзелееше още известно време в мрака.

Обърнах се на свой ред, погледнах асансьора и зачаках да се кача. После пяхнах ръка в джоба си, за да усетя диамантено твърдата прохлада на пистолета.

ТРИ

— Сър? Вечерята ще бъде сервирана на долната палуба след петнайсет минути, ако възнамерявате да се присъедините към другите пасажери.

Подскочих, тъй като не бях чул приближаването на стъпки по стълбището, водещо към наблюдателната палуба. Мислех, че съм съвсем сам. Всички останали пасажери се бяха оттеглили по стайте си веднага след качването — пътуването беше достатъчно дълго, за да оправдае разопаковането на част от багажа, но аз отидох на наблюдателната палуба, за да наблюдавам потеглянето. Имах стая, но не и вещи, които да вадя.

Изкачването започна неестествено гладко. В началото изобщо не се усещаше, че се движим. Не се долавяха нито звуци, нито вибрации, само призрачно равно плъзгане, незабележимо, но непрекъснато увеличаващо скоростта си. Когато погледнах надолу, опитвайки се да зърна хората от сектата, се оказа, че ъгълът, под който се движехме, правеше невъзможно да видя друго освен няколко човека, но не и масата, която трябваше да се намира точно под нас. Тъкмо минавахме през пролуката в тавана, когато ме стресна гласът.

Обърнах се. Говореше ми слуга, а не човек. Имаше разтягащи се ръце и прекалено стилизирана глава, но вместо крака или колела торсът му под кръста се стесняваше до точка, наподобявайки тяло на оса. Движеше се по релсата, прикрепена на тавана, за която бе свързан посредством извит шип, излизащ от гърба му.

— Сър? — подхвана отново той този път на нортски език. — Вечерята ще бъде сервирана...

— Разбрах те от първия път.

Помислих си за риска от смесването с истински аристократи, но след това реших, че още по-подозрително би било да се държа настрана и да стоя все сам. Поне като седнех да се храня с тях, можех да се представя за такъв, какъвто не бях и да „мина изпита“, така да се каже, вместо да оставя въображението им да лудува на воля и да

отрупа с всевъзможни подробности необщителния непознат. Продължих, вече на нортски, тъй като имах нужда от практика:

— Ще се присъединя към другите след четвърт час. Но бих искал да се насладя малко на гледката.

— Много добре, сър. Ще ви приготвя място на масата.

Роботът се завъртя, плъзна се безшумно и излезе от наблюдателната палуба.

Отново се загледах навън.

Не бях съвсем сигурен какво очаквах, но не можеше да е това, което видях. Бяхме минали през тавана над камерата за качване, но терминалът беше много по-висок, така че продължавахме да се изкачваме през горната част на сградата. И разбрах, че именно тук последователите на Скай Осман бяха дали най-силен израз на манията си по своя идол. След разпъването бяха запазили тялото, бяха го балсамирали и после съхранили в нещо, притежаващо сиво-зеления блясък на оловото и го оплакваха тук, качен на някаква издатина на вътрешната стена, подобна на нос на кораб, която почти достигаше до жицата. Така трупът на Осман наистина напомняше изображенията, поставяни на носа на големите кораби.

Бяха го съблекли до кръста с разперени ръце и го бяха закрепили на кръст от сплав от скъпоценни метали. Краката му бяха вързани един за друг, в китката на дясната му ръка (не дланта, тази подробност бе убягнала на предизвикващия стигмата вирус) бе забит гвоздей, а много по-голямо парче метал минаваше през отрязаната горна част на лявата му ръка. Тези детайли и израза на агония върху лицето на Осман, слава Богу, не можеха да се видят, благодарение на това, че трупът му бе поставен в кутията за съхранение. Но макар разчитането на чертите на лицето му да бе невъзможно, всички нюанси на болката бяха изразени в извивката на врата му, в начина, по който бе стиснал челюсти, сякаш го ексекутираха на електрически стол. „Трябвало е да го сложат на електрическия стол — помислих си аз. — Щеше да бъде по-милостиво към него, макар да е извършил всички тези престъпления.“

Но така щеше да е съвсем обикновено. Те не бяха ексекутирали просто човек, извършил ужасни неща, а бяха прославили човека, който им бе дал цял един свят. Като го бяха разпнали, бяха дали израз както на своята омраза, така и на обожанието си.

И оттогава продължаваше все така.

Асансьорът мина на метри от Скай и аз усетих, че трепвам, искаше ми се да го отминем колкото се може по-скоро. Като че ли това обширно пространство беше ехо-камера, реверберираща от безконечна мъка.

Дланта ме засърбя. Потърках я в перилото, затворих очи и останах така, докато излязохме от терминала и продължихме да се движим право сред нощта.

— Още вино, мистър Мирабел? — попита подобната на лисица съпруга на седящия срещу мен аристократ.

— Не — отвърнах аз, като избърсах учтиво устните си със салфетката. — Ако позволите, ще се оттегля. Бих искал да наблюдавам, докато се изкачваме.

— Колко жалко — нацупи разочаровано устни жената.

— Да — намеси се съпругът ѝ. — Ще ни липсват вашите истории, Танър.

— Усмихнах се. В действителност не бях правил почти нищо друго освен да гримаснича по време на продължилата един час вечеря, докато водехме блудкави, безсъдържателни разговори. От време на време бях подправял скуката с някой и друг анекдот, но само за да запълня странното мълчание, което се възцаряваше на масата, щом някой от хранещите се направеше забележка, която можеше да бъде преценена като неделикатна от строгия аристократичен етикет. Неведнъж ми се наложи да решавам споровете между северната и южната фракция и постепенно се бях превърнал в говорител на групата. Дегизировката ми явно не беше достатъчно убедителна, тъй като дори северняците изглежда си дадоха сметка, че между мен и южняците нямаше никаква връзка.

Но това надали имаше значение. Бях убедил жената, която продаваше билети, че съм аристократ, и в резултат на това тя разкри пред мен повече, отколкото би разкрила в друг случай. Дегизировката ми бе позволила сега да бъда сред тези аристократи, но рано или късно щях да имам възможност да я махна. Все пак, не бях сред търсените от закона хора, а само с малко тъмно минало и тъмни познати. Не вредеше също и да се наричам Танър Мирабел — беше много по-безопасно, отколкото да опитвам да си измислям аристократични предци. Слава Богу, името ми беше неутрално и не говореше определено нито за аристократичен, нито за какъвто и да е друг

произход. За разлика от компаньоните ми по маса, аз не можех да проследя родословието си до пристигането на флотилията и беше повече от вероятно името Мирабел да бе дошло на Края на небето половин век по-късно. Според аристократичните стандарти аз не бях нищо повече от парвеню, но никой не беше толкова недоद्याлан, че да изрече това на глас. Всички те бяха дълголетници и можеха да проследят родословното си дърво не само до флотилията, но и много по-назад, пропускайки в най-лошия случай само едно-две поколения, затова бе напълно естествено да се предположи, че аз притежавах същите усъвършенствани гени и достъп до същите терапевтични технологии.

Но макар вероятно да бе пристигнал на Края на небето скоро след флотилията, родът Мирабел не беше донесъл кодирано в гените си дълголетие или нещо от този род. Може би първото поколение бе живяло доста по-дълъг от средния човешки живот, но това предимство не бе предадено на потомците му.

Освен това няхах пари, за да си купя тази технология. Кауела ми плащаше добре, но не чак толкова, че да мога да си позволя да се възползвам от услугите на ултрите. А и това почти нямаше значение. Само един от всеки двайсет жители на планетата се бе сдобил с това предимство. Останалите бяхме затънали в блатото на войната или опитвахме да изкараме препитанието си в промеждутъците на затишие. Главният проблем беше как да оцелеем през следващия месец, а не през следващото столетие.

Което означаваше, че разговорът започна да ми звучи странно, щом темата премина към техниките за дълголетие. Правех всичко възможно просто да седя и да пропускам думите покрай ушите си, но възникнеше ли спор, незабавно ме привличаха в ролята на арбитър.

— Танър трябва да знае — заявяваха те и се обръщаха към мен в очакване да им предложи информация, която да реши изхода от спора.

— Това е сложен въпрос — наложи ми се да кажа неведнъж.

Както и:

— Тук са засегнати много по-дълбоки проблеми.

А веднъж отвърнах:

— Би било неетично от моя страна да говоря повече по тази тема, страхувам се — нали разбирате, поверителност на информацията и неща от този род. Разбирате ме, нали?

След като прекарах около час по този начин, вече копнеех да остана отново сам.

Станах от масата, извиних се и заизкачвах спираловидната стълба, която водеше към наблюдателната палуба над нивата за хранене и обитаване. Перспективата да поощава малко аристократична кожа ми допаднаше и, за първи път от часове, усетих някакво професионално задоволство. Всичко беше под контрол. Щом стигнах горе, накарах слугата на палубата да ми приготви коктейл. Дори начинът, по който питието замъгли обичайната ми умствена яснота, не беше неприятен. Имах предостатъчно време, за да изтрезнея; щяха да минат още поне седем часа преди да имам нужда от остротата на възприятията и реакциите, задължителни за един убиец.

Сега вече се изкачвахме бързо. Асансьорът бе достигнал скорост петстотин километра в час веднага щом излезе от терминала, но дори при тази скорост щяха да му бъдат необходими четирийсет часа, докато стигне орбиталния терминал, който се намираше на хиляди километри над главите ни. Но щом бе излязъл от атмосферата, някъде по времето, когато вкусвахме първото си блюдо, асансьорът бе увеличил скоростта си още четири пъти.

Бях сам на наблюдателната палуба.

След като се нахранеха, другите пасажери щяха да се пръснат из петте отделения над нивото за хранене. Асансьорът можеше да превозва петдесет човека, без да изглежда претъпкан, но днес бяхме само седмина, заедно с мен самия. Пътуването продължаваше общо десет часа. Въртенето на станцията около Края на небето бе изчислено така, че да се намира винаги точно над Нуева Валпарайсо, точно над екватора. Знаех, че на Земята имаха звездни мостове, достигащи височина трийсет и шест хиляди километра, но тъй като Края на небето се въртеше малко по-бързо и имаше по-слабо гравитационно привличане, синхронната орбита се намираше с шестнайсет хиляди километра по-ниско. Но дори така, жицата бе дълга дващест хиляди километра и това означаваше, че най-високият километър бе подложен на шокиращо напрежение от тежестта на тоновете под него. Жицата беше куха, стените ѝ представляваха решетка от подсилен по пиезоелектрически път хипердиамант, но бях чувал, че тежеше над дващест милиона тона. Всеки път, когато се придвижвах, си мислех за допълнителния натиск, който оказваше върху нея моето движение.

Отпих от чашата си, размишлявайки дали тя не беше натоварена почти до максималното опъване, на което бе в състояние да издържи и каква издръжливост на опън бяха вложили в системата инженерите. Тогава една по-рационална страна от ума ми напомни, че жицата пренасяше съвсем малка част от трафика, за който бе предназначена. Пристъпих по-уверено към панорамния прозорец.

Интересно дали в този момент Рейвич се чувстваше достатъчно спокоен, за да си поръча нещо за пиене.

Гледката сигурно беше забележителна, но дори там, където нощта все още не бе настъпила, полуостровът бе обгърнат от облака на мусоните. Тъй като при обикалянето си светът се доближаваше доста до Лебед, сезонът на мусоните настъпваше веднъж на всеки сто дни и продължаваше не повече от десет-петнайсет дни през всяка от кратките години. Над остро изсечения хоризонт небето бе потъмняло, преминавайки постепенно през различните нюанси на синьото и морскосиньото. Вече виждах няколко ярки звезди, а в далечния край на жицата се забелязваше самотната неподвижна светлина на орбиталната станция, от която все още ни делеше доста път. Може би щеше да бъде най-добре да поспя няколко часа, войнишките години бяха създали в мен почти животинското умение да бъда нащрек, докато спя. Разклатих съдържанието на чашата и отпих отново. Сега, след като вече взех решение, усетих как умората ме връхлита като вода от пробит бент. Тя само бе чакала да се отпусна мъничко.

— Сър?

Трепнах отново, но този път само едва забележимо, тъй като познах гласа на слугата. Култивираният глас на машината продължи:

— Сър, търсят ви от повърхността. В стаята си ли ще отидете да приемете разговора, или предпочитате да го прехвърля тук, за да можете да го видите?

В първия момент помислих да се прибера в стаята си, но щеше да бъде жалко да пропусна възможността да го видя.

— Свържи ме тук — отвърнах аз. — Но прекъсни разговора веднага, ако някой започне да изкачва стълбите насам.

— Много добре, сър.

Това, разбира се, трябваше да е Дитерлинг. Още нямаше как да е стигнал до Къщата на влечугите, но според моите пресмятания вече трябва да бе изминал две трети от пътя. Малко беше рано да прави

опити да се свързва с мен; честно казано, изобщо не бях очаквал го прави, но това не беше причина за тревога.

Главата и раменете, които се появиха на екрана на асансьора обаче, принадлежаха на Васкес Червената ръка. Намиращата се някъде в помещението камера несъмнено ме снимаше така, че да ни се струва, че седим в една стая, един срещу друг, тъй като той ме погледна право в очите.

— Танър. Чуй ме, човече.

— Слушам те — отвърнах аз, като се надявах раздразнението да не проличи в гласа ми. — Какво толкова важно се е случило, че се наложи да ме търсиш тук, Червен?

— Майната ти, Мирабел. Само след трийсет секунди усмивката ти ще изчезне.

Но го каза така, че приличаше не толкова на заплаха, колкото на предупреждение с цел да ме подготви за новината.

— Какво има? Да не би Рейвич пак да ни е надхитрил?

— Не знам. Накарах още няколко момчета да разучат това-онова и съм дяволски сигурен, че той е на жицата, един-два асансьора преди теб.

— Тогава значи не се обаждаш по този повод.

— Не. Обаждам се, защото някой е убил Змията.

— Дитерлинг? — възкликнах инстинктивно аз.

Сякаш можеше да става дума за някой друг.

Васкес кимна.

— Да. Един от хората ми го открил преди около час, но тъй като не знаел за кого става дума, новината достигна с известно закъснение до мен.

Устата ми изглежда оформяше сама думите, без намесата на ума.

— Къде е бил? Какво се е случило?

— Бил е във вашата кола... все още паркирана на „Норкинсо“. От улицата не може да се види дали вътре има някой; за тази цел трябва да се надникне специално. Моят човек просто проверил. И видял Дитерлинг, отпуснат на седалката. Все още дишал.

— Какво е станало?

— Някой го прострелял. Трябва да е чакал някъде близо до паркираната кола, докато Дитерлинг се върне от моста. Явно е станало веднага щом е влязъл вътре.

— Как е бил застрелян?

— Не знам, човече, знаеш, че нямам клиника за правене на аутопсии. — Васкес прехапа устни, преди да продължи: — Мисля, че са използвали лъчево оръжие. Отблизо, в гърдите.

Сведох очи към чашата, която все още държах. Стори ми се абсурдно, че стоя тук и обсъждам смъртта на приятеля си с чаша коктейл в ръка, сякаш ставаше въпрос за нещо ежедневно. Но нямаше къде да оставя напитката.

Отпих и отговорих със студенина, която изненада и мен самия:

— Аз лично предпочитам лъчевото оръжие, но не бих го използвал, ако искам да убия някого без много-много шум. Лъчевото оръжие отделя по-силна светлина от всички останали.

— Освен ако не се използва от упор, като нож. Виж, човече, съжалявам, но явно е станало точно така. Дулото трябва да е било опряно в дрехите му. Надали е имало шум или светлина... а ако все пак е имало нещо, то е било погълнато от колата. И без това тази вечер тук се разигра голям купон. Запалили са огън край моста и това бе достатъчен повод за местните да си организират дива нощ. Не мисля, че някой би забелязал изстрел с лъчево оръжие, Танър.

— Дитерлинг не би стоял бездейно, очаквайки другият да си свърши работата.

— Може би е бил хванат абсолютно неподготвен.

Замислих се. На определено ниво на съзнанието си започвах да отчитам фактът на смъртта му, но осъзнаването на последиците, без да говорим за емоционалния шок, щяха да настъпят по-късно. Но сега поне можех да си наложа да задам нужните въпроси.

— Ако са го хванали неподготвен, или не е внимавал, или е познавал човека, който го е убил. Каза, че още дишал?

— Да, но не е бил в съзнание. Не мисля, че можехме да направим кой знае какво за него, Танър.

— Сигурен ли си, че не е казал нищо?

— Нито на мен, нито на човека, който го откри.

— Този, който го е намерил... беше ли сред хората, които видяхме тази вечер?

— Не, беше от момчетата, които следиха Рейвич през целия ден.

„Явно ще продължаваме да си говорим така — помислих си аз.

— Васкес не е толкова инициативен, че да разшири отговора на

задаваните му въпроси; те трябва да му се измъкват с ченгел от устата.“

— И? От колко време работи при теб този човек? Дитерлинг срещал ли се е някога с него преди?

Всичко ставаше мъчително бавно, но той явно най-сетне разбра начина, по който задавах въпросите си.

— Хей, в никакъв случай. Моят човек в никакъв случай не може да има нещо общо с това, кълна ти се, Танър.

— Въпреки това, остава сред заподозрените. Както и всички, с които се виждахме тази вечер... в това число и ти, Червен.

— Аз не бих го убил. Искях да ме заведе на лов за змии.

В този отговор имаше нещо толкова патетично егоистично, че бе напълно вероятно да е истина.

— Е, изглежда си проигра късмета.

— Нямам нищо общо с това, Танър.

— Но стана на твоя територия, нали?

Той се готвеше да отговори, а аз — да го попитам какво бе направил с тялото или какво възнамеряваше да прави с него, но в този момент образът му се изгуби. Същевременно припламна ярка светлина, която идваше като че ли едновременно отвсякъде и окъпа всички повърхности в болезнено бяло сияние.

Продължи само част от секундата.

Но и това беше достатъчно. Имаше нещо забравимо в това избухване на светлина без блясък, нещо, което бях виждал вече веднъж. Или може би повече от веднъж? Спомних си карамфилите от бяла светлина, разцъфнали на фона на междוזвездната тъмнина.

Ядрен взрив.

Осветлението на асансьора премигна в продължение на няколко секунди, после усетих как теглото ми намалява и след това се връща към нормалното.

Някой беше пуснал атомна бомба.

Електромагнитната пулсация трябва да бе стигнала до нас и временно бе нарушила нормалното функциониране на асансьора. Не бях виждал ядрен взрив от детството си, тъй като една от редките прояви на здрав разум сред войната бе придържането към конвенционалното оръжие. Не можех да преценя каква е била мощността на взрива, без да знам на какво разстояние бе светлинното

сияние, но липсата на гъба показваше, че експлозията е станала доста над повърхността на планетата. Не виждах никакъв смисъл в случилото се: употребата на ядрено оръжие можеше да бъде само прелюдия към конвенционална атака, но сега не беше сезонът на тези неща. Взривовите високо над повърхността имаха още по-малко смисъл — военните мрежи за комуникация бяха защитени срещу електромагнитни пулсации.

Може би беше инцидент?

Мислих за това още няколко секунди, докато чух бързо изкачващи се нагоре по спираловидната стълба стъпки. Видях един от аристократите, с които бях вечерял току-що. Не си бях направил труда да запомня името му, но костната му структура и светлата кожа издаваха, че е северняк. Беше облечен пищно — дългото до коленете му палто беше в ярки нюанси на изумруденото и аквамарина. Беше видимо развълнуван. В този момент зад него се появи подобната му на лисица съпруга и ни изгледа внимателно.

— Видяхте ли това? — попита мъжът. — Дойдохме тук, тъй като от никъде другаде не се вижда така добре. Стори ни се доста голямо. Почти като...

— Ядрен взрив ли? — попитах аз. — Мисля, че беше точно това.

— Слава Богу, че не беше по-близо.

— Нека видим какво казват по новините — намеси се жената и сведе очи към гривната на ръката си.

Очевидно тя черпеше информация от не толкова уязвим източник като Васкес, защото успя да се свърже веднага. По дискретното екранче на гривната потекоха картини и текст.

— Е? — попита съпругът. — Имат ли вече някакви теории?

— Не знам, но... — Тя се поколеба, после се намръщи. — Не. Не може да е вярно. Просто не може да е вярно.

— Какво? Какво казват?

Тя ни погледна.

— Казват, че са атакували моста. Казват, че експлозията е повредила жицата.

В последвалите нереални мигове асансьорът продължи да се движи плавно.

— Не — заяви мъжът, очевидно полагайки доста големи усилия да говори спокойно, но без особен успех. — Трябва да грешат нещо. Явно грешат.

— Надявам се да е така — отвърна жената, но гласът започна да ѝ изневерява. — Последният ми неврологичен скан беше преди шест месеца...

— По дяволите шестте месеца! — възкликна мъжът. — Аз не съм сканиран изобщо това десетилетие!

Жената дишаше тежко.

— Е, те със сигурност грешат. Както виждам все още водим този разговор, нали така? Вместо да крещим, докато падаме към планетата.

Тя отново погледна към гривната и пак се намръщи.

— Какво пише? — попита мъжът.

— Съвсем същото като преди една минута.

— Това е или грешка, или долна лъжа.

Чудех се каква част от истината беше разумно да се разкрие. Бях нещо повече от бодигард, разбира се. През годините, в които служих за Кауела, бях изучавал какво ли не, макар учението обикновено да се мотивираше от военното му приложение. Не претендирах да знам много за моста, но знаех това-онова за хипердиаманта, от който бе направен.

— Всъщност — обадох се аз, — възможно е и да са прави.

— Но нищо не се е променило! — възпротиви се жената.

— Не бих очаквал непременно да се промени. — Налагах си да запазя спокойствие, връщайки се към състоянието за справяне с кризисни ситуации, на което ме бяха научили войнишките години. Някъде в задната част на главата си чувах острия писък на собствените си страхове, но правех всичко възможно да не му обръщам внимание за момента. — Дори мостът да е бил срязан, колко надолу според вас стана взривът? Бих казал, че поне на три хиляди километра.

— Какво общо има това, по дяволите?

— Много — отвърнах аз, като успях да се усмихна гробовно. — Мислете за моста като за въже — висящо от орбита, изпънато от собствената си тежест.

— Мисля за това, повярвай ми.

— Добре. Сега си помислете какво би станало, ако въжето бъде отрязано по средата. Горната част продължава да виси от орбита, а

долната ще започне да пада веднага надолу.

Сега отговори мъжът:

— В такъв случай значи сме в пълна безопасност? Със сигурност сме над прерязаното място. — Вдигна очи нагоре. — Жицата е невредима от тук до орбиталната станция. Това означава, че след като продължаваме да се изкачваме, ще отървем кожата. Слава Богу!

— Аз още не бих започнал да му благодаря.

Той ме изгледа нажалено, сякаш развалях сложна салонна игра с ненужни протести.

— Какво значи това?

— Означава, че все още не може да се каже дали сме в безопасност. Ако отрежеш дълго въже, висящо благодарение на собствената си тежест, частта над срязването ще отскочи обратно.

— Да. — Изгледа ме заплашително, сякаш говорех всички тези неща просто от злоба. — Разбирам. Но очевидно не се отнася за нас, тъй като нищо не се е случило.

— Засега. Не съм казал, че това ще стане веднага по цялата дължина на жицата. Дори да е била срязана под нас, ще бъде нужно време, докато вълната от отпускането се изкачи до нас.

— Колко? — попита с явен страх той.

Нямах точен отговор на този въпрос.

— Не знам. Скоростта на звука в хипердиаманта не се различава много от тази в естествения диамант, струва ми се. Ако жицата е била срязана три хиляди километра под нас, звуковата вълна би трябвало да ни удари за първи път... около двеста секунди след ядрения взрив. Вълната на отпускането би трябвало да се движи по-бавно, но пак ще ни достигне преди да стигнем догоре.

Очевидно бях определил съвсем точно момента, тъй като звуковата вълна ни настигна точно докато довършвах мисълта си — здраво, внезапно разтърсване, сякаш асансьорът изведнъж се бе натъкнал на някаква преграда при изкачването си със скорост две хиляди километра в час.

— Все още сме в безопасност, нали? — осведоми се почти истерично съпругата. — Ако срязването е под нас... О, Боже, ще ми се да си бяхме правили повече оздравителни процедури.

Съпругът ѝ я изгледа.

— Ти повтаряше непрекъснато, че пътуването до клиниката за сканиране е прекалено скъпо, за да го превръщаме в навик.

— Но ти не трябваше да приемаш буквално думите ми.

Повиших глас, за да ги накарам да замълчат.

— Все още смятам, че ни грози сериозна опасност. Ако вълната от отпускането представлява само надлъжна компресия по дължината на жицата, имаме шанс да достигнем горе живи и здрави. Но ако жицата започне да прави някакви странични движения, като камшик...

— Какъв, по дяволите, си ти? — попита мъжът. — Инженер?

— Не — отвърнах аз. — Съвсем друг тип специалист.

По стълбите се чува още стъпки; това бяха останалите пътници. Разтърсването очевидно ги бе убедило, че действително се случва нещо сериозно.

— Какво става? — попита един от южняците, едър като мечок мъж, по-висок от всички останали с една глава.

— Движим се по повредена жица — отговорих аз. — Тук трябва да има космонавтски костюми, нали? Предлагам да ги облечем колкото се може по-скоро.

Мъжът ме изглежда така, сякаш се бях побъркал.

— Та ние продължаваме да се изкачваме! Пет пари не давам какво е станало под нас; ние сме в безопасност. Това нещо е построено така, че да издържа на всевъзможни гадости.

— Но не и чак такива — настоях аз.

Сега вече се бе появил и слугата, увиснал на релсата си на тавана. Помолих го да ни заведе до костюмите. По принцип не би трябвало да се налага да питам, но тази ситуация беше толкова извън опита му, че той не бе успял да долови надвисналата над пасажерите опасност. Нямах представа дали новината за повредената жица бе достигнала до орбиталната станция. Почти бях сигурен, че е достигнала... както и че нямаше какво да се направи за все още движещите се асансьори.

Все пак определено беше за предпочитане да се намираш в частта над увреждането, отколкото под него. Представих си високата един километър част под срязването. Горната ѝ половина щеше да се разбие на повърхността на планетата след няколко минути, след като първо увисне за известно време във въздуха, като че ли поддържана от някаква магия. Но при всяко положение щеше да падне и нищо на

света не можеше да спре това. Един милион тона жица, която се плъзга надолу в атмосферата, доутежнена от асансьорите, някои от които — с хора. Бавен и доста ужасен начин да умреш.

Кой можеше да е направил това?

Беше вече прекалено много, за да не помисля, че е свързано по някакъв начин с моето качване. Рейвич ни беше измамил в Нуева Валпарайсо и ако не беше атаката на моста, все още щях да размишлявам над смъртта на Дитерлинг. Не можех да си представя Васкес Червената ръка да има нещо общо с ядрения взрив, макар да не бях отхвърлил напълно вероятността да е участвал в убийството на моя приятел. Васкес просто нямаше нужното въображение, още по-малко — възможности, за да предприеме нещо подобно. А завербуването му от сектата правеше почти невъзможна мисълта, че би могъл да посегне по някакъв начин на моста. Но по всичко личеше, че се опитваха да ме убият. Може би бяха сложили бомба на някой от движещите се под нас асансьори, мислейки, че съм в него или в тези под него... или пък бяха изстреляли снаряд, но не бяха пресметнали правилно мястото на поражението. Това можеше да е дело на Рейвич, но само в технически смисъл — той имаше приятели с необходимото влияние. Никога обаче не бих предположил, че е способен на подобен безскрупулен акт: просто ей така да очисти няколкостотин невинни хора, за да осигури смъртта на един.

А може би Рейвич се учеше.

Последвахме слугата до шкафчетата, във всяко едно от които се съхраняваше по един спасителен космически костюм, предвиден за спешна ситуация. Бяха доста стари според стандартите на въздухоплаването, тъй като използващият ги трябваше да се напъха физически в костюма, вместо той сам да го обгърне. Всички изглеждаха с един размер по-малки, но аз намъкнах един от тях, тъй като имах доста голям опит от обличането на бойните костюми. Внимателно скрих пистолета си в един от джобовете му, където трябваше да има светлинен сигнал.

Никой не видя оръжието.

— Това не е необходимо! — обяви аристократът-южняк. — Не е нужно да носим никакви си проклети...

— Слушай — казах аз, — когато компресионната вълна ни удари, което ще стане всеки момент, може да те запокити с достатъчна

сила, за да изпочупи всяка костичка в тялото ти. Затова ти е нужен костюм. Той ще ти осигури известна защита.

„Но може би не достатъчно“ — помислих си аз.

Шестимата се бореха с костюмите си с различна степен на увереност. Помогнах им и след около минута бяха готови, с изключение на огромния аристократ, който продължаваше да се оплаква, че никой от тях не му ставал, сякаш разполагаше с цялото време на света, за да се притеснява за такива неща. След това започна да оглежда останалите костюми, питайки се дали всичките бяха с еднакъв размер.

— Нямах време. Затвори херметически това нещо и се притеснявай за синините после.

Представих си как безмилостната чупка в жицата препуска към нас, поглъщайки километрите по пътя си. Вече трябва да бе минала през по-ниските асансьори. Нямах представа дали щеше да бъде толкова силна, че да ни откъсне от жицата.

Все още мислех за това, когато ни връхлетя.

Оказа се много по-лошо, отколкото предполагах. Асансьорът се метна на една страна и силата запокити и седмината към вътрешната стена. Очевидно някой счупи кост и се разкрещя, но почти веднага ударната вълна ни помете към отсрещната стена; блъснахме се в панорамния прозорец. Слугата се откъсна от релсата си на тавана и падна край нас. Твърдото му стоманено тяло се заби в стъклото, но макар да се осея с пукнатини като паяжина, то не се счупи. Гравитацията намаля, тъй като асансьорът забави скоростта си на движение, някакъв елемент в мотора му бе повреден от камшичния удар.

Главата на аристократа-южняк се бе превърнала в ужасна червена пулпа, като презрял плод. Когато осцилациите от ударната вълна започнаха да замират, тялото му се отпусна безжизнено на пода. Още някой закрещя. Всички бяха в лошо състояние. Може би и аз имах наранявания, но засега адреналинът потискаше всякакво друго усещане освен превъзбудата.

Компресионната вълна бе отминала. Знаех, че в определен момент щеше да стигне до края на жицата и да бъде отразена отново надолу, но дотогава оставаха часове, освен това силата щеше да бъде

значително по-малка, тъй като част от енергията щеше да се е разпиляла във вид на топлина.

За миг се осмелих да помисля, че може би сме в безопасност.

Тогава се сетих за асансьорите под нас. Може би те също бяха намалили скоростта си или дори се бяха откъснали напълно от жицата. Автоматичните осигурителни системи може би се бяха включили. Нямаше обаче как да разбере това. А ако асансьорът под нас продължаваше да се изкачва с нормална скорост, съвсем скоро щяхме да се сблъскаме.

Размишлявах върху тази вероятност известно време, преди да заговоря, като извисих глас над стенанията на ранените.

— Съжалявам — обях аз, — но току-що се сетих за нещо...

Нямаше време за обяснения. Те просто трябваше да ме последват или да понесат последствията от оставането си в асансьора. Нямаше време дори да отидем до херметическата камера за спешни ситуации; щеше да ни бъде необходима поне една минута, докато го направим и седмината... или по-скоро — и шестимата, които бяхме останали. Освен това, колкото повече успеехме да се отдалечим от жицата, в толкова по-голяма безопасност щяхме да бъдем, ако асансьорите се сблъскаха.

Наистина имаше само едно решение.

Извадих пистолета с часовников механизъм от джоба на костюма и го стиснах непохватно през ръкавицата. Нямаше как да се прицеля точно, но слава Богу, това не бе необходимо. Просто насочих оръжието към покритото с паяжина от резки стъкло край слугата.

Някой опита да ме спре, тъй като не разбираше, че това, което се готвех да направя, можеше да спаси живота на всички ни, но аз бях посилен; пръстът ми натисна спусъка. Часовниковият механизъм, настроен на наноскала, се задейства, последва ужасен тласък от молекулярно свързаната енергия. От дулото полетя ято стрелички, които разбиха стъклото, образувайки светкавично разширяваща се мрежа от фрактури. Прозорецът се изду навън и, опънат до крайност, се пръсна на милиарди частици. Нахлулият въздух изхвърли всички ни през получения отвор в откритото пространство.

Стисках пистолета, вкопчен в него, сякаш беше единственото твърдо нещо на света. Оглеждах се трескаво, опитвайки да се ориентирам спрямо останалите. Вятърът ни бе пръснал в различни

посоки, като части от снаряд, но макар и с различни траектории, всички падахме надолу.

Долу беше планетата.

Костюмът ми се завъртя бавно и видях отново асансьора, все още закрепен за жицата, който продължаваше да се изкачва и се отдалечаваше все повече от мен, тъй като аз падах, смалявайки се с всяка следваща секунда. И тогава пред нас премина нещо с такава бързина, че бе почти невъзможно да се долови със зрението, а по-скоро — на подсъзнателно ниво: това бе долният асансьор, който продължаваше да се движи с нормалната си скорост на изкачване. Миг по-късно последва взрив, почти толкова ярък и бърз като този от ядрената експлозия.

А след това на мястото на сблъсъка не остана нищо, дори жица.

ЧЕТИРИ

Скай Осман беше на три години, когато видя светлината.

Години по-късно, вече като възрастен човек, този ден беше първият му ясен спомен, който можеше да свърже с определено място и време, знаейки, че е нещо от реалния свят, а не фантазия, преминала неясните очертания между действителността и детските мечти.

Родителите му го наказаха да не излиза от детската стая, защото бе престъпил забраната им да не посещава делфинариума — тъмното, усойно, неприветливо място в търбуха на огромния кораб „Сантяго“. Всъщност там го бе завела Констанца, тя го бе превела през тунелите за влака, пътеките и стълбите към мястото, където бяха скрити делфините. Констанца беше само с две-три години по-голяма от Скай, но в неговите очи бе почти възрастен човек — извънредно мъдра, като напълно зряла личност. Всички казваха, че Констанца е гений, че един ден, може би когато флотилията наближеше края на бавното си прекосяване на Вселената, щеше да стане капитан. Това все още се твърдеше полушеговито, но и полусериозно. Скай се питаше дали щеше да го направи свой помощник, когато този ден настъпеше, и дали тогава двамата щяха да стоят в контролната стая, която той все още не беше посещавал. Това не беше чак толкова абсурдна идея. Възрастните казваха и за него, че е изключително умно дете, дори Констанца понякога се изненадваше от нещата, които твърдеше. Но въпреки големия си ум Констанца не беше лишена от слабости. Тя например знаеше как да отидат до делфинариума, без да ги види никой, но не и как да се върнат все така тайничко.

Въпреки всичко си заслужаваше да рискуват.

— Големите не ги харесват — заяви Констанца, когато стигнаха до цистерната с делфините. — Биха предпочели изобщо да не съществуват.

Стояха на решетките, мокри от непрекъснато заливащата ги вода. Цистерната имаше стъклени стени и бе окъпана в неприятна синкава светлина, която достигаше на десетки метри навътре в нея. Скай се

взря в мрака. Делфините представляваха сиви форми някъде в тюркоазената далечина, очертанията им непрекъснато се размиваха и се оформяха отново в непостоянната игра на светлината. Не приличаха толкова на животни, колкото на издялани от сапун неща, при това не съвсем реални.

Скай притисна длан в стъклото.

— Защо не ги харесват?

Отговорът на момиченцето беше премерен.

— Нещо с тях не е съвсем наред, Скай. Това не са същите делфини, които са били в кораба, когато е напуснал Меркурий. Това се техните внуци или правнуци, не съм сигурна кои точно. Нито те, нито техните родители са познавали нещо друго освен тази цистерна.

— Аз никога не съм виждал друго освен този кораб.

— Но ти не си делфин, не си очаквал да плуваш в океана.

Констанца спря да говори, защото едно от животните заплува към тях. То остави другарите си в далечния край на цистерната, струпани край нещо, което наподобяваше телевизионни екрани, изобразяващи различни картини. Сега, когато се появи в ясната вода непосредствено зад стъклото, животното придоби присъствие, което му бе липсвало само допреди миг. Внезапно се превърна в голямо, потенциално опасно същество от мускули и кости, вместо полупрозрачното неопределено нещо. Скай беше виждал снимки на делфини в детската стая и нещо в това създание му се стори не съвсем както трябва — черепът му бе затворен в мрежа от хирургически фини линии, а около очите си имаше геометрични подутини и изпъкнали ръбове, доказателство за твърди метални и керамични предмети, поставени непосредствено под кожата му.

— Здравей — промълви Скай и удари лекичко по стъклото.

— Това е Слийк — обяви Констанца. — Поне така мисля. Слийк е един от най-старите.

Делфинът го гледаше, леката извивка на челюстта му правеше това съзерцаване едновременно доброжелателно и налудничаво. След това внезапно удари с опашка и застана с лице към него, а Скай усети как стъклото завибрира от недоловими вибрации. Нещо се образува във водата пред Слийк, оформи се дъга от мехурчета. В началото мехурчетата оставяха безразборни следи, като първите движения от четката на художник, но след това станаха по-структурирани; Слийк

отмяташе оживено глава, сякаш бе подложен на електрошок. Това продължи само няколко секунди, но оформеното от делфина беше несъмнено лице, при това — триизмерно. Формата бе лишена от фините детайли, но Скай разбра, че това не бе фантазия, създадена от подсъзнанието му на базата на някакви произволни щрихи от мехурчета. Изображението беше прекалено симетрично и пропорционално. При това на него се четеше емоция и тя съвсем ясно изразяваше ужас или страх.

След като свърши работата си, Слийк се оттегли с презрително движение на опашката.

— Те също ни мразят — поясни Констанца. — Но не можем да ги виним за това, нали?

— Защо Слийк направи това? И как?

— В пъпешчето на Слийк има машинки... в издатината между очите му искам да кажа. Имплантирали са им ги още когато са били бебета. Пъпешчето е това, с което издават звуци, но машинките им позволяват да фокусират по-точно звука и това им позволява да рисуват с мехурчетата въздух. А във водата има едни малки неща, микроорганизми, които се осветяват, когато звукът достигне до тях. Хората, които са го направили, са искали делфините да могат да общуват с тях.

— Значи делфините би трябвало да бъдат благодарни.

— Може би щяха да бъдат... ако не продължаваха да им правят операция след операция. И ако можеха да плуват някъде другаде, а не в това ужасно място.

— Да, но когато стигнем края на пътуването...

Констанца го изгледа тъжно.

— Ще бъде прекалено късно, Скай. Поне за тези делфини тук. Тогава те вече няма да са живи. Даже ние ще бъдем големи, а нашите родители — стари или мъртви.

Делфинът се върна, този път — с още един, малко по-дребен от него и двамата започнаха да рисуват нещо във водата. Приличаше на разкъсан от акули човек, но Скай се обърна, преди да е сигурен.

— А и те вече са стигнали прекалено далеч, Скай — продължи момиченцето.

Той се обърна отново към цистерната.

— Въпреки това ги харесвам. Въпреки това са красиви. Дори Слийк.

— Те са лоши, Скай. Имат психически отклонения, така казва баща ми.

Тя произнесе двете думи с не съвсем убедително колебание, сякаш се стесняваше от начетеността си.

— Не ме интересува. Ще дойда да ги видя пак. — Чукна по стъклото и произнесе доста по-силно: — Ще дойда пак, Слийк. Харесваш ми.

Макар да не беше кой знае колко по-висока от него, Констанца го потупа майчински по рамото.

— Това няма да промени нищо.

— Въпреки това, ще се върна.

Обещанието, което бе дал колкото на самия себе си, толкова и на Констанца, бе напълно искрено. Искаше да разбере делфините, да общува с тях и по някакъв начин да облекчи нещастieto им. Представяше си светлите, огромни океани в Края на пътуването — приятелят му Клаун бе казал, че там непременно ще има океани — и как делфините ще бъдат освободени от това тъмно, мрачно място. Представяше си как плуват с хората и създават радостни звукови картини във водата, а спомените за времето, прекарано на борда на „Сантяго“, избледняват като клаустрофобичен сън.

— Хайде, Скай — обади се Констанца. — Трябва да тръгваме.

— Нали ще ме доведеш пак?

— Разбира се, ако това е твоето желание.

Те напуснаха делфинариума и се впуснаха в сложния път из тъмните коридори на „Сантяго“, подобно на деца, опитващи се да намерят пътя в омагьосана гора. Един-два пъти се разминаха с възрастни хора, но поведението на момиченцето беше толкова уверено, че нито веднъж не им зададоха въпрос... докато се озоваха в този неголям участък от кораба, който Скай смяташе, че познава.

Именно тук ги откри баща му.

Тайтс Осман беше строга, но добродушна фигура сред обитателите на „Сантяго“; човек, постигнал авторитета си по-скоро благодарение на уважението, отколкото на страха. Той се изправи над

тях, но Скай не усети да излъчва истински гняв, а по-скоро — облекчение.

— Майка ти се поболя от притеснение — заяви той. — Констанца, страшно съм разочарован от теб — винаги съм те смятал за разумно момиче.

— Той искаше само да види делфините.

— О, делфините, така ли? — Гласът на баща му прозвуча изненадано, сякаш не беше очаквал точно този отговор. — Мислех, че те интересуват мъртвите, Скай... нашите любими *момиос*.

„Съвсем вярно — помисли си момчето. — Но едно по едно.“

— А сега съжаляваш — продължи баща му. — Защото не се оказаха това, което очакваше, нали? Аз също съжалявам. И Слийк, и другите са с болни глави. Най-доброто, което бихме могли да направим за тях, е да ги приспим, но продължават да им позволяват да отглеждат малки и всяко следващо поколение е с все повече...

— Психически отклонения — допълни Скай.

— ... да. — Баща му го изглежда странно. — С повече психически отклонения от предишното. Е, сега, когато в речника ти се вижда такъв стремеж към растеж, би било жалко да го потискаме, не мислиш ли? Жалко ще е да ти откажем възможността да го разширяваш още? — Разроши косите на сина си. — Говоря за детската стая, млади момко. Там не може да ти се случи нищо лошо.

Не можеше да се каже, че мразеше детската стая или дори, че изпитваше някаква неприязън към нея. Но когато го прогонваха там, нямаше как да не чувства престоя си в нея като наказание.

— Искам да видя майка си.

— Майка ти е извън кораба, Скай, така че няма нужда да тичаш при нея с надеждата да промени това, което казах. А и както знаеш, дори да го направиш, тя ще каже съвсем същото. Ти не ни послуша и трябва да ти бъде даден урок. — Обърна се към Констанца и поклати глава. — Колкото до теб, млада госпожице, според мен най-добре ще бъде със Скай да не играете заедно известно време, как смяташ?

— Ние не играем — отвърна момиченцето, като се намръщи. — Ние разговаряме и изследваме.

— Да — отговори с мъченическа въздишка Тайтърс, — и посещавате места на кораба, където ви е изрично забранено да ходите. Страхувам се, че това не може да бъде оставено без наказание. —

Заговори по-тихо, както правеше винаги, когато се готвеше да обсъди нещо наистина важно. — Този кораб е нашият дом, единственият ни дом и трябва да чувстваме, че живеем тук. Това означава да се чувстваме в безопасност на местата, където е правилно да се чувстваме в безопасност... и да знаем къде не е безопасно да ходим. Не защото има чудовища или нещо също толкова глупаво, а защото има опасност, опасност за големи и малки: машини и храняващи системи, роботи и шахти. Повярвай ми, виждал съм какво става, когато някой отиде някъде, където не би трябвало да ходи, и обикновено не е особено приятно.

Скай не се усъмни и за миг в думите на баща си. Като отговорник за сигурността на кораба, на който обикновено цареше политическа и обществена хармония, задълженията на Тайтър Осман в повечето случаи се ограничаваха до инциденти и редките случаи на самоубийство. И макар винаги да спестяваше на сина си подробностите за това, как е възможно да намериш смъртта си на кораб като „Сантяго“, въображението на детето бе свършило останалата работа.

— Съжалявам — промълви Констанца.

— Сигурен съм, че съжаляваш, но това не променя фактите — ти заведе сина ми в забранена територия. Ще поговоря с родителите ти, Констанца, и не мисля, че ще им стане особено приятно. А сега тичай вкъщи и може би, след седмица-две, ще обсъдим положението. Съгласна ли си?

Момиченцето кимна, без да каже нищо и се изгуби в един от коридорите, които излизаха от пресечката, където ги бе причакал Тайтър. До дома на родителите ѝ не беше далеч, всъщност нито една част от основния жилищен сектор не беше отдалечена от която и да е друга част на кораба, но проектантите се бяха постарали да не направят нито един от пътищата прекалено преки, освен предназначените за спешни случаи и линията на влака. Удължените чрез многобройните извивки коридори създаваха впечатлението, че корабът е значително по-голям, отколкото бе в действителност, и дори две семейства да живееха почти едно до друго, в тях оставаше усещането, че обитават два различни квартала.

Тайтър придружи сина си до тяхното жилище. Скай съжаляваше, че майка му отсъства, защото, въпреки твърденията на баща му,

нейните наказания бяха малко по-снизходителни, отколкото налаганите от него. Надяваше се, че се е върнала малко по-рано от смяната си, тъй като са приключили работата си предсрочно, и ще я завари да ги чака в детската. От нея обаче нямаше и следа.

— Влизай вътре — обяви Тайтърс. — Клаун ще се погрижи за теб. Ще се върна да те пусна след два, може би — три часа.

— Не искам да ходя там.

— Ако искаше, какво наказание щеше да бъде това?

Вратата на детската се отвори. Тайтърс побутна напред сина си, без да прекрачи прага.

— Здравей, Скай — обади се очакващият го Клаун.

В детската имаше много играчки, някои от които бяха в състояние да водят ограничен разговор, дори бегло да създават впечатление за истински интелект. Скай усещаше, че тези играчки са направени за момчета горе-долу на неговата възраст, предназначени да отговарят на типичния за тригодишния малчуган възглед за света. Те обаче бяха започнали да му се струват глупави малко след втория му рожден ден. Но не и Клаун. Той беше различен — не беше играчка, макар да не можеше да се каже и че е човек. Клаун беше с него откакто се помнеше, затворен в детската, но не присъстваше винаги. Клаун не можеше да докосва нещата, нито да позволява да бъде докосван от Скай, а когато говореше, гласът му не излизаше оттам, където стоеше... или изглеждаше, че стои.

Това не означаваше, че Клаун беше дело на въображението му. Клаун виждаше всичко, което става в детската, и никога не пропускаше да съобщи на родителите му постъпките, изискващи мърмрене. Той им каза, когато Скай счупи люлеещото се конче и че това не бе работа на една от другите умни играчки, както се опита да представи случая момчето. Тогава намрази Клаун за неговото предателство, но не задълго. Беше разбрал, че те двамата с Констанца бяха единствените му истински приятели и някои от нещата, които знаеше Клаун, излизаха извън компетентността даже на Констанца.

— Здравей — промълви мрачно момчето.

— Както разбирам затвориха те тук, защото си ходил при делфините. — Клаун стоеше сам в подреденото бяло помещение,

другите играчки бяха прибрани. — Не трябваше да го правиш, нали, Скай? Аз можех да ти покажа делфините.

— Не същите. Не истинските. А и вече си ми ги показвал.

— Не и по този начин. Гледай!

И внезапно двамата се озоваха в една лодка, в морето, под синьото небе. На всички страни от вълничките се подаваха делфини, гърбовете им блестяха като мокри камъчета на слънчевата светлина. Илюзията, че се намира в морето, се разваляше само от тесните черни прозорци на едната стена на стаята.

В една книжка Скай бе намерил веднъж картина на друг като Клаун — облечен в бухнали раирани дрехи с големи бели копчета, с комично, вечно усмихнато лице, заобиколено от оранжева коса, стърчаща на всички страни изпод мека, клюмнала раирана шапка. Когато докосна картинката, клоунът се раздвижи, направи същите номера и неопределено забавни неща, които правеше и неговият Клаун. Скай си спомняше като през мъгла времето, когато триковете на Клаун го бяха карали да се смее и да пляска с ръце, сякаш нямаше какво повече да иска от света освен да му осигури странностите на един клоун^[1].

Сега дори Клаун бе започнал да го отегчава. Понасяше го, но отношенията им бяха претърпели дълбока промяна, която нямаше да може никога да върне предишното положение. За Скай Клаун се бе превърнал в нещо, което трябва да бъде проумяно, на което трябва да се направи дисекция и параметрите му да се измерят. Сега си даваше сметка, че Клаун бе нещо като рисунките от въздушни мехурчета, направени от делфина във водата — проекция, създадена по-скоро от светлина, отколкото от звук. Освен това не се намираха наистина в лодка. Чувстваше пода под краката си все така твърд. Момчето не разбираше точно как бе създадена, но илюзията бе съвсем реалистична и стените на детската не се виждаха.

— Делфините в цистерната — Слийк и другите, имат машини в себе си — рече то. Поне можеше да научи нещо, докато стоеше тук като затворник. — Защо?

— За да им помагат да фиксират сонара си.

— Не. Нямах предвид за какво са машините. Искях да знам на кой му е дошла идеята да ги сложи там.

— А-а! Трябва да са били химериците.

— Кой са те? Дошли ли са с нас?

— Не, с това отговарям на последния ти въпрос, въпреки голямото ми желание. — Гласът на Клаун беше сравнително тънък и леко треперлив, почти женски, но винаги безкрайно търпелив. — Запомни, Скай, че когато е напуснала системата на Земята, напуснала орбитата на Меркурий и полетяла в междувъзвездното пространство, флотилията всъщност е напуснала система, технически все още водеща война. О, по това време повечето враждебни прояви вече били прекратени, но условията за окончателното преустановяване все още не били договорени и всички и всичко все още се намирали в условията на война, готови да се върнат към активните бойни действия само при едно щракване с пръст. Много фракции виждали в заключителната фаза на войната своя шанс да променят развитието на нещата. По онова време някои от тях не представлявали нищо повече от високо организирани престъпници. Химериците, или по-скоро — фракцията на химериците, които създали делфините — били едни от тях. Химериците по принцип довеждат киборгизацията до нови върхове, като използват щедро машините, за да усъвършенстват телата си и своите възможности, както и възможностите на животните. Тази фракция отива дори още по-далеч, дотам, че основната маса химерици започват да ги отбягват.

Скай слушаше внимателно разказа на Клаун. Преценката му за познавателните възможности на момчето беше достатъчно точна, за да не допусне думите му да станат неразбираеми за него и същевременно да го накара да се концентрира усилено върху всяко произнесено слово. Детето беше наясно, че съвсем не всичките му връстници щяха да разберат казаното от Клаун, но това не го вълнуваше изобщо.

— А делфините?

— Са тяхно дело. Нямаме дори представа с каква цел са създадени. Може би, за да служат като водна пехота при някаква планирана инвазия на земните океани. Или пък са били просто експеримент, останал недовършен, прекъснат от замирането на военните действия. Какъвто и да е случаят, едно семейство делфини на химериците било отвлечено от агенти на Южноамериканската конфедерация.

Момчето знаеше много добре, че именно тази организация бе инициаторът на създаването на флотилията. Конфедерацията бе успяла

да остане неутрална през повечето време на войната, концентрирайки се върху амбиции, надхвърлящи далече границите на Слънчевата система. След като бе успяла да привлече шепа съюзници, заедно с тях бе построила и извършила първия сериозен опит на човешкия род да прекоси междувъздушното пространство.

— И ние сме взели Слийк и другите с нас?

— Да, като сме мислели, че ще ни бъдат от полза в Края на пътуването. Но премахването на направените от химериците добавки се оказа много по-трудно, отколкото изглеждаше. В крайна сметка излезе, че е по-лесно всичко да се остави на мястото му. А когато се роди следващото поколение делфини, се разбра, че то не може да общува с възрастните както трябва без тези, направени от химериците добавки. Затова ги копирахме и ги имплантирахме на малките.

— Но в крайна сметка те получиха психически отклонения.

Клаун прояви почти незабележима изненада и не отговори веднага. По-късно Скай щеше да научи, че в тези мигове, когато като че ли замръзваше, Клаун търсеше съвета на някой от неговите родители или на друг възрастен човек, за да знае как да процедира по-нататък.

— Да — проговори най-сетне Клаун. — Но вината не е непременно наша.

— Какво, не е наша вината, че ги държим затворени долу и им предоставяме само няколко кубически метра за плуване?

— Повярвай ми, условията, при които ги държим сега, са за предпочитане пред тези, които са съществували в експерименталните лаборатории на химериците.

— Но не може да се очаква делфините да помнят това, нали?

— Те са по-щастливи, повярвай ми.

— Как можеш да знаеш?

— Защото съм Клаун. — Вечно усмихващата се маска на лицето му се изпъна в още по-агонизираща усмивка. — Клаун винаги знае.

Момчето се готвеше да го попита какво точно иска да каже с това, когато ненадейно се появи светлина. Беше много ярка и внезапна, но напълно безмълвна и се появи от прозореца на едната стена. Когато премигна, Скай продължаваше да вижда остатъчния образ на прозореца — ярко отпечатан розов четириъгълник.

— Какво стана? — попита той, продължавайки да премигва.

Нещо с Клаун обаче определено не беше наред. Всъщност, това се отнасяше за цялата гледка. В мига на светкавицата Клаун бе станал безформен и разтеглен във всички посоки, със замръзнало изражение. Лодката, в която им се струваше, че стоят, се изви в болезнено изкривена перспектива. Сякаш цялата сцена бе предадена с дебели мазки на четката, боята от които след това някой бе започнал да размазва с пръчка.

Никога досега Клаун не бе позволявал да се случи подобно нещо.

И сякаш това не беше достатъчно, ами и източникът на светлина в помещението — бляскавите изображения по стените — притъмня. Единствената светлинка идваше от високо разположения прозорец. Но дори тя избледня след време и всичко потъна в мрак.

— Клаун? — промълви Скай, първо тихичко, а след това по-настойчиво.

Никакъв отговор. Момчето започна да усеща нещо странно и нежелано. То идваше някъде дълбоко от самия него, увеличаващ се страх и тревога, напълно в духа на типичната за едно тригодишно дете реакция на ситуацията и нямаща нищо общо с преждевременно развития интелект, който обикновено отделяше Скай от неговите връстници. Внезапно той се превърна в малко дете, само в тъмнината, което не разбира какво става.

Повика отново Клаун, но сега в гласа му се долавяше отчаяние. Знаеше, че той щеше да му е отговорил досега, ако му бе възможно. Не, Клаун го нямаше. Ярκοосветената детска стая бе потънала в мрак и, да, точно така — беше студено, освен това не чуваше нищо, дори нормалния шумов фон на „Сантяго“.

Момчето запълзя, докато се натъкна на стената и след това, все така покрай нея, започна да се придвижва из стаята, опитвайки да напипа вратата. Но след като се затвореше, тя се запечатваше и сега той не успя да открие дори тънката като косъм цепнатинка, по която би могъл да разбере къде се намира. От вътрешната стена нямаше нито дръжка, нито някакъв контролен бутон, тъй като, ако не беше наказан да стои в стаята, Клаун винаги му отваряше вратата, когато го помолеше.

Скай търсеше отчаяно в ума си подходящата реакция и усети, че независимо дали му харесва или не, тя бе дошла от само себе си. Беше

започнал да плаче, нещо, което не помнеше да му се е случвало от доста време.

И той плака дълго, макар да нямаше представа колко дълго, докато не му останаха сълзи, а очите го заболяха от търкане.

Повика отново Клаун и се послуша напрегнато, но пак не получи отговор. Опита да крещи, но това също не свърши друга работа, освен да му причини силна болка в гърлото, която в крайна сметка го накара да се откаже и от тези опити.

Чакането се проточи един час, след това — два, а после — вероятно мъчително много часове. При всякакви обстоятелства това време щеше да му се стори продължително, но при дадените събития, когато не знаеше дали случващото се не бе причинено от баща му по-голямо наказание, му се стори, че така измина цяла вечност. Тогава дори мисълта, че това може да му е наложено от Тайтърс, му се стори невероятно и, целият разтреперан, той започна да изследва по-неприятните възможности. Мина му през ума, че детската стая може би някак си се бе отделила от кораба и сега той падаше из Космоса, като се отдалечаваше от „Сантяго“ и флотилията, и когато най-сетне някой разбереше за случилото се, вече щеше да бъде прекалено късно, за да се направи нещо. Или пък чудовища бяха нападнали кораба и сега безмълвно унищожаваша всичко в него и той бе единственият, когото не бяха намерили все още, но откриването му бе въпрос единствено на време...

Дочу драскане от едната страна на стаята.

Това, разбира се, бяха възрастните. Те се трудиха около вратата известно време, преди да я убедят да се отвори и тогава през цепнатината към него падна кехлибареножълта ивица светлина. Баща му влезе пръв, придружен от още четири-пет човека, чиито имена Скай не знаеше. Високи, приведени фигури, с факли в ръка. Лицата им изглеждаха пепелявосиви на светлината им, сериозни като крале от приказките. Нахлулият през вратата въздух беше по-студен от обикновено и го накара да затрепери дори още по-силно, а въздухът излизаше от гърдите на възрастните като драконов дъх.

— В безопасност е — каза баща му.

— Добре, Тайтърс — отвърна един от другите мъже. — Нека го заведем на сигурно място и след това ще продължим да си пробиваме път надолу.

— Скайлър, ела тук, момчето ми. — Баща му бе коленичил, разтворил обятия. — Вече си в безопасност. Няма защо да се тревожиш. Плакал си, нали?

— Клаун си отиде — успя да изрече детето.

— Клаун ли? — попита един от присъстващите.

Баща му се обърна към говорещия.

— Главната образователна програма на детската, нищо повече. Това е бил един от първите процеси, които е можело да бъдат прекъснати без сериозни последствия.

— Накарай Клаун да се върне — промълви Скай. — Моля те!

— По-късно — отвърна баща му. — Клаун... си почива, това е всичко. Ще се върне съвсем скоро. А ти, момчето ми, сигурно искаш да хапнеш и да пийнеш нещо, нали?

— Къде е мама?

— Тя... — Тайтърс направи пауза. — Не може да дойде веднага, Скайлър, но ти праща много целувки.

Видя как един от другите мъже докосна баща му по ръката.

— За него е най-безопасно да бъде с останалите деца, Тайтърс, в главната детска градина.

— Той не е като другите деца — отвърна баща му.

След това го накараха да излезе навън, на студа. Коридорът извън детската стая тънеше в мрак и в двете посоки. Единствената светлина идваше от фенерчетата на хората.

— Какво се е случило? — попита Скай, след като си даде сметка, че бе засегнат не само неговият микрокосмос, а станалото, каквото и да бе то, се бе отразило и на света на възрастните. Никога досега не беше виждал кораба такъв.

— Нещо много, много лошо — отговори баща му.

[1] На англ. — клаун — Б.пр. ↑

ПЕТ

Събудих се рязко от съня си за Скай Осман и в първия момент помислих, че съм попаднал в друг сън, чиято основна характеристика беше ужасното чувство за дезориентация и объркване.

Тогава осъзнах, че това съвсем не беше сън.

Бях напълно буден, но ми се струваше, че половината ми мозък все още спи, тази част, където се съхраняваха спомените и идентичността, както и разбирането защо и как се бях озовал в това положение, изобщо каквато и да е връзка с миналото. Какво минало? Очаквах, че като се вгледам назад, ще се натъкна на ясни подробности — някакво име, някакъв ориентир за това кой съм, но това бе като да опитваш да се фокусираш върху сива мъгла.

Въпреки това, все още бях в състояние да давам имената на нещата, не бях изгубил познанията си за езика. Лежах върху твърдо легло под тънко, кафяво, плетено одеяло. Чувствах се отпочинал и напълно в съзнание... и същевременно абсолютно безпомощен. Огледах се, но нищо не пробуди в мен каквито и да е асоциации, не виждах нищо познато. Протегнах ръка пред лицето си, вгледах се в очертанията на веничките по гърба на дланта и тя ми се стори само съвсем малко по-позната.

Но затова пък помнех много добре подробностите от съня. Той бе смайващо жив за разлика от сънищата, за които бе характерно, че са несвързани, с непонятна логика и променяща се перспектива. Не напомняше и документален филм. Струваше ми се, че бях наистина там заедно със Скай Осман. Не виждах нещата от неговата гледна точка, а го следвах като натрапчив фантом.

Нещо ме накара да обърна ръка.

В средата на дланта ми се виждаше петно от засъхнала кръв и когато огледах чаршафа под себе си, открих, че и там има петна от засъхнала кръв. Явно раната бе кървила известно време, преди да се събудя.

Нещо почти придоби солидни очертания в мъглата, споменът стана почти определен.

Станах от леглото гол и се огледах. Стените на помещението бяха грубо оформени — не от камък, а от нещо като глина, измазани с блестящобял гипс. До леглото имаше табуретка и шкафче, и двете направени от непознато за мен дърво. Единствената украса беше малката кафява ваза, поставена в нишата в едната стена.

Вгледах се ужасен във вазата.

Имаше нещо в нея, което ме изпълваше с ужас, ужас, който веднага разбрах, че има ирационален произход, но срещу който бях безсилен.

— Значи все пак има някакво увреждане на невроните — чух се да казвам аз. — Все още владееш езика, но нещо не е наред някъде в периферната или някоя друга част на мозъка ти, отговаряща за страховете.

Причината беше нишата.

Нещо се криеше в нея, нещо ужасно. Сепнах се, щом осъзнах това. Сърцето ми запрепуска. Трябваше да изляза от тази стая, да се отдалеча от това нещо, което, както знаех, нямаше никакъв смисъл, но въпреки това вледеняваше кръвта във вените ми. В единия край на помещението имаше отворена врата, водеща „навън“, каквото и да означаваше това.

Тръгнах, препъвайки се натам.

Краката ми усещаха трева, стоях на влажна равномерно окосена поляна, обградена от двете страни от храсти и камънаци. Хижата, в която се бях събудил, бе останала зад мен, сгушена в гънките на полегато възвишение, заплашена да бъде погълната от буйната растителност. Но склонът ставаше все по-стръмен и най-накрая — почти отвесен, за да се огъне внезапно към другата страна, наподобявайки главозамайващо стръмна раззеленена арка. Разстоянието можеше да се определи трудно, но таванът на света трябва да се намираше на не повече от километър над главата ми. На четвъртата страна наклонът ставаше по-полегат, преди да тръгне отново нагоре, към излязла като че ли от филм долина.

Заобиколен от скали и буйна растителност, можех да зърна само по-отдалечените части на местността, размазани и придобили синкав оттенък от намиращия се помежду ни въздух. На пръв поглед

изглеждаше, че се намирам в много издължен, наподобяващ цилиндър участък, но всъщност не беше така; при по-внимателно вглеждане ставаше ясно, че формата на всичко това беше вретеновидна — два конуса, обърнати с най-широките си части един към друг някъде близо до моята хижа.

Преравах паметта си, опитвайки се да открия някаква известна информация за местността, но единственото, до което достигах, бе натрапчивото чувство, че в това място има нещо необичайно.

По цялата му дължина преминаваше нажежена до синьо-бяло нишка, нещо като плазмена тръбичка, която вероятно можеше да става по-ярка и по-затъмнена, за да симулира залез и тъмнина. Зеленината се оживяваше допълнително от контрапункта на малките водопади и стръмните каменисти скали, изкусно аранжирани като детайли от японски акварел. Видях терасовидни, орнаментални градини, юрган, съшит от различни парчета като матрица от пиксели. Тук-там, нахвърляни като бели камъчета, се издигаха и други хижи и понякога — цяла махала. Каменни пътища се виеха по контурите на долината, свързвайки хижи и общини. Тези от тях, които се намираха по-близо до края на конусите, бяха по-близо и до оста на въртене на местността, и там илюзията за гравитация сигурно беше по-слаба. Чудех се дали определяща за формата на мястото не беше именно тази необходимост.

Точно когато започнах да се питам сериозно къде се намирам, нещо изпълзя изпод земята и се запъти към поляната с помощта на сложен комплекс от многоставни метални крака. Дланта ми се сви около несъществуващ пистолет, сякаш на някакво мускулно ниво очакваше наистина да намери такова нещо.

Машината спря. Паякообразните крака поддържаха зелено яйцевидно тяло, чиято единствена отличителна черта беше самотният светещ, наподобяващ снежинка мотив.

Отстъпих назад.

— Танър Мирабел?

Гласът идваше от машината, но нещо в него ми подсказа, че не принадлежи на робота. Приличаше на женски глас, при това не особено сигурен в себе си.

— Не знам.

— О, Боже! Кастеланският ми не е на нужното ниво... — Беше изрекла последното на нортски, но сега премина на езика, на който

отговорих, звучейки дори още по-колебливо, отколкото преди малко. — Надявам се, че можеш да ме разбереш. Нямам особена практика в кастеланския. Аз, тъъ... надявам се, че си позна името, Танър. Танър Мирабел би трябвало да кажа. Тъъ, т.е. мистър Мирабел. Разбира ли се?

— Да — отговорих аз. — Но можем да говорим на нортски, ако това ще улесни нещата за теб. Ако можеш да приемеш, че тогава аз ще говоря недодялано.

— Ти говориш и двата езика много добре, Танър. Нямах нищо против да те наричам Танър, нали?

— Страхувам се, че можеш да ме наричаш както ти харесва.

— А-а! Значи се е стигнало до частична амнезия, правилно ли съм разбрала?

— Честно казано, засегнатата част май е доста голяма.

Чух въздишка.

— Е, затова сме тук. Наистина ние сме тук точно заради това. Не че желаем това да се случва с клиентите ни, разбира се... но ако, да пази Господ, то все пак ги сполети, тогава са попаднали на най-доброто за подобна ситуация място. Не че не са имали кой знае какъв избор, разбира се... О, Боже, ето че се разбъбрих. Вечно го правя. Сигурно се чувстваш достатъчно объркан и без моите словоизлияния. Виждаш ли, не очаквахме да се събудиш толкова скоро. Затова нямаше кой да те посрещне. — Последва нова въздишка, този път — поделова, вероятно бе събрала сили да се захване с предстоящата си работа. — И така, Танър, знай, че не те заплашва опасност, но засега щеше да бъде най-добре да стоиш край къщата, докато дойде някой.

— Защо? Какво ми е?

— Ами, за начало — чисто гол си.

Кимнах.

— А ти не си просто робот, нали? Е, съжалявам. Обикновено не постъпвам така.

— Не е нужно да се извиняваш, Танър. Изобщо не е нужно. Напълно е в реда на нещата да се чувстваш малко дезориентиран. Все пак си спал доста време. Може и да нямаш никакви неприятни последствия на физическо ниво... наистина никакви, доколкото виждам... — Тя направи пауза, после като че ли се сепна от замислеността си. — Но на умствено... да, всъщност това се и

очакваше. Този вид временна загуба на паметта в действителност се среща много по-често, отколкото им се иска да мислим.

— Радвам се, че използва думата „временна“.

— Е, обикновено.

Усмихнах се. Не знаех дали да мисля, че това бе опит да ме развесели или бе просто неприятен статистически факт.

— А кои са тези, на които „им“ се иска да мислим така?

— Ами, очевидно хората, които те доведоха тук. Ултрите.

Коленичих и се залових за тревата, като стиснах няколко стръка, докато на палеца ми се появи зеленикав сок. Подуших го. Ако това бе симулация, определено навлизаше и в най-големите подробности. Дори бойните плановици щяха да останат впечатлени.

— Ултрите ли?

— Ти дойде тук с техни кораб, Танър. Бяха те замразили за пътуването. И сега имаш амнезия от размразяването.

Благодарение на тази фраза част от миналото ми се намести непохватно на мястото си. Някой вече ми беше говорил за амнезията при размразяването... или съвсем скоро, или много отдавна. Струваше ми се, че и двете вероятности са напълно възможни. Човекът беше киборг от екипажа на междוזвездния кораб.

Опитах да се сетя какво ми бяха казали, но това бе като да опитвам да вървя слепешката из същата сива мъгла като преди малко, само дето този път имах усещането, че тя е пълна с разни неща: назъбени парченца от спомени, като протягащи вкочанените си клони настръхнали дървета, опитващи се да се свържат с настоящето. Рано или късно щях да се натъкна на солиден гъсталак.

Но засега единственото, което си спомнях, бяха уверения: че не трябва да имам никакви опасения за това, което щяха да направят с мен, че амнезията при размразяването не е нищо повече освен модерен мит — много по-голяма рядкост, отколкото ме бяха накарали да мисля. Кое то трябва да беше леко изкривяване на фактите, меко казано. Но пък истината — че сянката от амнезия е почти нормална — нямаше да допринесе за добрата работа.

— Не мисля, че очаквах това — промълвих аз.

— Странно, но почти никой никога не го очаква. Тежките случаи са хората, които дори не си спомнят някога да са имали нещо общо с ултрите. Ти не си чак толкова зле, нали?

— Не — съгласих се аз. — И това ме кара да се чувствам много по-щастлив.

— Кое?

— Мисълта, че винаги има някой нещастник, който е по-зле и от мен.

— Хмм! — измънка неодобрително тя. — Не съм убедена, че човек би трябвало да има *подобно* отношение, Танър. От друга страна, не мисля, че ще мине много време, преди да се почувстваш съвсем добре. Определено няма да мине много време. А сега защо не се върнеш в къщата? Там ще намериш подходящи за теб дрехи. И не защото тук сме много свенливи и примерни, а защото така ще си намериш смъртта.

— Не съм го направил нарочно, повярвай ми.

Интересно какво щеше да каже за бързото ми възстановяване, ако ѝ обяснях, че бях избягал от къщата, защото се бях ужасил от един архитектурен елемент.

— Разбира се, че не си го направил нарочно. Опитай дрехите и ако не ти допаднат, винаги можем да ги сменим с други. След малко ще намина, за да видя как се чувстваш.

— Благодаря. Коя си ти, между другото?

— Аз ли? О, нищо особено, страхувам се. Съвсем малко колелце в огромна машина, както може да се каже. Сестра Амилия.

Значи не ми се беше причуло, че нарече това място „приют“.

— И къде точно се намираме, сестра Амилия?

— О, на това вече може да се отговори лесно. Ти си в приюта „Айдълуайлд“, под грижите на Светия орден на Ледените просяци. Това, което някои обичат да наричат хотел „Амнезия“.

Но и това не ми говореше нищо. Никога не бях чувал нито за хотел „Амнезия“, нито официалното име на това място, да не говорим за Светия орден на Ледените просяци.

Върнах се в хижата, а роботът ме следваше на учтиво разстояние. Забавих крачка, когато наближих вратата. Може и да беше глупаво, но макар да бях успял да се отърва от страховете си почти веднага след като излязох навън, сега те се върнаха с почти същата сила. Погледнах към нишата. Струваше ми се, че е просмукана от голямо зло, като че ли там чакаше нещо, свито на топка и ме наблюдаваше злонамерено.

— Само се облечи и излез оттук — рекох си аз на глас на кастелански. — Когато дойде Амилия, кажи ѝ, че се нуждаеш от пълен неврологичен преглед. Тя ще разбере. Тези неща трябва да се случват непрекъснато.

Огледах дрехите, които ме очакваха в един шкаф. Нищо прекалено елегантно или което да ми се струва познато. Бяха семпли и приличаха на ушити на ръка: черна вълнена фланела с шпиц деколте, широки панталони без джобове и чифт меки обувки. Бяха подходящи за разходки из поляната, но не и за нещо друго. Дрехите ми прилягаха идеално, но дори това ме смущаваше, сякаш не бях свикнал на подобно нещо.

Затършувах по-дълбоко в шкафа с надежда да открия нещо по-лично, но освен дрехите нямаше друго. Объркан, седнах на леглото и се загледах мрачно в гипсовата замазка на стената, докато погледът ми премина над малката ниша. След като бях прекарал години в замразено състояние, химическите процеси в мозъка ми опитваха да възвърнат обичайното си равновесие, но при този процес добивах представа какво означава страхова невроза. Силно се изкушавах просто да се сгуша в един ъгъл и да блокирам усещанията си за света. Да не го направя ми помогна единствено осъзнаването, че бях попадал и в по-лоши ситуации, бях се изправял срещу опасности, които бяха също толкова страховити, колкото и всичко, с което разклатеното ми психическо равновесие можеше да надари една празна ниша, и въпреки всичко бях оцелявал. Достатъчно ми беше да знам, че се бяха случвали и ако се поддам сега, щях да предам една погребана част от самия себе си, която бе останала абсолютно нормална и може би помнеше всичко.

Не се наложи да чакам дълго пристигането на Амилия.

Беше задъхана и със зачервени бузи, когато влезе в къщата, сякаш се бе изкачила забързано нагоре по долината, която видях, след като се събудих. Но се усмихваше, сякаш това усилие ѝ бе доставило удоволствие само по себе си. Носеше черна дреха с вимпел, на врата ѝ висеше верижка със снежинка. Изпод полите ѝ се подаваха прашни боти.

— Как са дрехите? — попита тя, поставила ръка върху яйцевидната глава на робота, може би за да се подпре, но приличаше по-скоро на проява на най-добри чувства към машината.

— Стават ми съвсем точно, благодаря.

— Сигурен ли си? Никакъв проблем не е да ги сменим, Танър. Само ги съблечи и... ще ги променим за нула време.

Тя се усмихна.

— Супер са — казах аз, изучавайки съсредоточено лицето ѝ.

Беше много бледа, мисля, че не бях виждал толкова блед човек досега. Очите ѝ почти бяха лишени от пигментация, веждите бяха толкова тънки, сякаш бяха изрисувани от майстор-калиграф.

— О, добре — произнесе тя, но явно не беше убедена. — Спомни ли си още нещо?

— Като че ли си спомням откъде съм. А това е все пак някакво начало.

— Само се старай да не насилваш нещата. Душа... Душа е нашият невролог, та тя каза, че скоро ще започнеш да си спомняш и не трябва да се притесняваш, ако това отнеме малко повече време.

Амилия приседна на края на леглото, в което бях спал само допреди половин час. Бях застлал одеялото така, че да скрива кървавите петна, оставени от дланта ми. Поради някаква причина се срамувах от случилото се и правех всичко възможно Амилия да не види раната на дланта ми.

— Честно казано, може да отнеме и доста повече време.

— Но все пак си спомняш, че те доведоха ултрите. Повечето не си спомнят и толкова, както ти казах. И помниш откъде си?

— Края на небето, струва ми се.

— Да. Системата 61 Лебед-А.

Кимнах.

— Но ние наричаме нашето слънце просто Лебед.

— Да, чувала съм го и от други. Добре би било да запомня тези неща, но тук идват хора от всевъзможни места. Признавам, че понякога се обърквам напълно, когато опитам да запомня кое къде е и какво е.

— Аз пък все още не съм сигурен къде сме. И няма да бъда сигурен, докато паметта ми не се възвърне. Не съм убеден обаче, че даже съм чувал за, кои каза сте били?

— Ледените просъци.

— Това название не пробужда в мен никакви спомени, никакви асоциации.

— Разбираемо е. Не мисля, че орденът присъства в системата на Края на небето. Съществуваме само там, където се наблюдава активно движение към и от дадена система.

Искаше ми се да попитам коя бе системата, в която се намирахме, но реших, че тя сама щеше да стигне до този детайл, когато му дойде времето.

— Мисля, че ще трябва да ми разкажеш малко повече, Амилия.

— Нямам нищо против. Но ще трябва да ме извиниш, ако ти заприлича на предварително подготвена реч. Страхувам се, че не си първият, на когото се налага да го обяснявам... нито пък ще бъдеш последният.

И така, научих, че орденът съществува само от столетие и половина, т.е. от средата на двайсет и четвърти век. Това горе-долу бе времето, когато междузвездните полети се откъснаха от изключителния контрол на правителствата и суперсилите и се превърнаха в нещо почти повсеместно. Пак тогава ултрите започнаха да се обособяват като отделна човешка фракция — те не само летяха с кораби, ами прекарваха на тях целия си живот, удължен от ефекта на разтеглянето на времето до размери, надминаващи многократно нормалната продължителност на човешкия живот. Те продължаваха да превозват за пари пътници от една система до друга, но понякога не извършваха услугите си качествено. Понякога обещаваха да заведат хората на дадено място, а отлитаха към съвсем друга система, като по този начин ги забавяха с години летателно време. Понякога технологиите им за замразяване бяха толкова стари или зле поддържани, че при пристигането си пасажерите им се събуждаха значително остарели или с напълно изтрито съзнание.

Ледените просяци запълваха именно тази липса на грижи за клиента. Те бяха създали приюти в десетки системи и предлагаха помощта си на хората, чието събуждане от замразения сън не бе преминало толкова гладко, колкото би могло да се желае. Те се грижеха не само за пасажерите на междузвездните кораби, но и за хора, проспали в криокрипти десетилетия, за да избегнат периодите на икономическа рецесия или политически размирици. Често, когато се събудеха, такива хора откриваха, че от спестяванията им няма и следа, личната им собственост е секвестрирана, а паметта — увредена.

— Е — казах аз, — предполагам, че вече ще ми кажеш каква е уловката.

— Трябва да разбереш едно още от самото начало — отвърна Амилия. — Тук няма никаква уловка. Ще се грижим за теб, докато се почувстваш достатъчно добре, за да си тръгнеш. Ако искаш да заминеш преди това, няма да те спираме, а ако пък пожелаеш да останеш по-дълго, още две ръце никога няма да са ни излишни на полето. Заминеш ли си веднъж от приюта, няма да ни дължиш нищо, нито ще чуеш някога отново за нас, освен ако сам не поискаш.

— Как се справяте материално в такъв случай?

— А, оправяме се. Много от нашите клиенти правят доброволни дарения, щом оздравеят, но ние не разчитаме на това. Разходите ни за поддръжка на всичко са забележително ниски и никога не сме дължали нищо на никого за построяването на „Айдълуайлд“.

— Едно такова място за живеене не може да е евтино, Амилия.

Всичко струваше нещо, дори материята, оформена от лишени от ум размножаващи се роботи.

— Беше много по-евтино, отколкото би предположил, макар че трябваше да направим някои компромиси с основния замисъл.

— Вретеновидната форма? Породи в мен доста въпроси.

— Ще ти покажа, когато се почувстваш малко по-добре. Тогава ще разбереш. — Поспря да говори и накара робота да пусне малко вода в една чашка. — Изпий това. Сигурно умираш от жажда. Предполагам, че искаш да узнаеш малко повече за себе си. Как си се озовал тук и къде е това *тук* например.

Поех чашата и отпих с благодарност. Вкусът на водата ми беше чужд, но не и неприятен.

— Очевидно не сме на системата на Края на небето. И това място трябва да е някъде в близост до един от главните центрове на трафика, иначе изобщо нямаше да го изградите.

— Да. Намираме се в Йелоустоунската система, около Епсилон Еридани. — Тя като че ли следеше реакцията ми. — Не изглеждаш особено изненадан.

— Знаех, че трябва да е някъде там. Не си спомням обаче как и защо се озовах тук.

— Ще си спомниш. В известен смисъл си късметлия. Някои от нашите клиенти са абсолютно здрави, но са прекалено бедни, за да си

позволят да отпътуват където искат. Ние им даваме възможност да работят тук, за да спечелят поне колкото да си платят пътя до Ръждивия пояс. Или пък им позволяваме да изкарат известен период от време в робство по взаимно споразумение на някоя друга организация — така постигат целта си по-бързо, но обикновено много по-неприятно. Но на теб няма да ти се наложи да прибегнеш до нито един от тези начини, Танър. Ти очевидно си човек с разумни възможности, ако се съди по средствата, с които пристигна. И загадъчен също така. Това може да не означава много за теб, но беше истински герой, когато напусна Края на небето.

— Аз?

— Да. Приписват ти спасяването на няколко човешки живота при някаква злополука.

— Страхувам се, че не си спомням.

— Дори Нуева Валпарайсо ли? Въпросното събитие е станало там.

Това име ми се стори неопределено познато, като полудочуто изказване, пробудило забравени спомени за отдавна прочетена книга. Но фабулата и главните герои, да не говорим за изхода на повествованието, оставаха неясни. Все едно се взирах в мъгла.

— Опасявам се, че все още не се сещам. Кажи ми как се озовах тук. Как се казваше корабът?

— „Орвието“. Сигурно бе напуснал вашата система преди петнайсет години.

— Трябва да съм имал основателна причина да искам да се кача на него. Сам ли пътувах?

— Доколкото знаем — да. Все още разучаваме товара му. На борда му имаше двайсет хиляди спящи хора и засега само една четвърт от тях са затоплени. Няма защо да бързаме, като се замислиш. Ако си пътувал в Космоса петнайсет години, не си заслужава да се тревожиш за няколкоседмично забавяне.

Странно, но макар да не знаех за какво точно става дума, чувствах, че нещо трябва да се направи спешно. Това ми напомняше усещането, с което се събужда човек след сън, чиито подробности не си спомня, но под чието влияние остава часове наред.

— Кажи ми какво знаете за Танър Мирабел.

— Съвсем не толкова, колкото ни се иска. Но това не би трябвало да те тревожи. Твоят свят е във война, Танър, и това положение продължава вече векове. Няма как документацията им да е по-малко объркана от нашата, без да говорим за това, че ултрите не се интересуват особено кого возят, стига да си плаща.

Името ми стоеше удобно, като стара ръкавица. Освен това представляваше добро съчетание. Танър беше работническо име, твърдо и по същество — някой, който прави нещата. Мирабел пък имаше известна аристократична претенциозност.

С това име определено можех да живея.

— А защо вашата документация е объркана? Не ми казвай, че и вие сте във война.

— Не — отвърна предпазливо Амилия. — Не, става въпрос за нещо съвсем различно. Защо питаш? За момент ми се стори почти доволен.

— Може би съм бил войник — рекох аз.

— Избягал с военната плячка, след като е извършил неописуеми ужасии?

— Имам ли вид на човек, способен на подобно нещо?

Тя се усмихна, но изражението ѝ определено бе лишено от веселост.

— Може да не ти се вярва, Танър, но при нас попадат всякакви хора. Може да си всякакъв, но това рядко се разбира по вида. — Тогава отвори леко уста. — Чакай. В къщата няма огледало, нали? Виждал ли си се, откакто се събуди?

Поклатих глава.

— Тогава ме последвай. Една кратка разходка ще ти се отрази добре.

Излязохме от хижата и тръгнахме по някаква пътека. Роботът на Амилия крачеше пред нас като развълнувано кутре. Тя се чувстваше свойски с машината, но не и аз, сигурно бих се чувствал по подобен начин и ако се разхождах с отровна змия. Спомних си моята реакция, когато видях за първи път робота — бях посегнал несъзнателно към оръжието. Не просто театрален жест, а добре

отработено действие. Почти усещах тежестта на липсващото оръжие, точната му форма.

Явно разбирах от оръжия и не обичах роботите.

— Разкажи ми повече за моето пристигане — рекох аз.

— Както казах, корабът, който те доведе тук, беше „Орвието“. И е все още в нашата система, тъй като продължават да го разтоварват. Ще ти го покажа, ако искаш.

— Мислех, че щеше да ми показваш огледало.

— С един куршум два заека, Танър.

Пътеката слизаше стръмно надолу и завоите ѝ се губеха сред потънала в сянка пролука в скалите, закрита от гъста зеленина. Това трябва да беше малката долина под хижата, която бях видял.

Амилия имаше право. Бях пътувал години, за да стигна дотук, така че не беше кой знае какво да отделя няколко дни, за да си възстановя паметта. Нещо ме изпълваше с напрежение от момента, в който се бях събудил, чувството, че трябва да направя нещо, нещо толкова спешно, че дори няколко часа можеха да бъдат от огромно значение и да доведат до успех или провал.

— Къде отиваме? — попитах аз.

— На едно тайно място. Място, където не би трябвало да те водят, но не мога да устоя на изкушението. Нали няма да кажеш на никого за това?

— Сега вече ме заинтригува.

Потъналият в сянка процеп ни отведе до входа към долината, до максимално отдалечената от оста на хотел „Амнезия“ точка. Намирахме се на ръба, където бяха съединени двата конични края на местността. Тук гравитацията беше най-голяма и вече усещах допълнителните усилия, необходими за всяко движение.

Роботът на Амилия спря и се завъртя, за да застане към нас с яйцевидното си лице.

— Какво му е?

— Няма да върви по-нататък. Програмата му не го позволява. — Машината ни препречваше пътя, затова Амилия направи крачка встрани от него, в стигащата до коленете трева. — Той не иска да минем заради собствената ни сигурност, но, от друга страна, няма да се опита активно да ни попречи. Ще дойдеш ли?

Пристъпих предпазливо покрай робота.

— Спомена, че съм бил герой.

— Спасил си пет човешки живота, когато мостът при Нуева Валпарайсо е бил свален. Падането на моста бе отразено навсякъде по новините, дори тук.

Докато тя говореше, имах чувството, че ми припомнят нещо, което са ми казвали и преди, и всеки момент щях и сам да си спомня всичко. Мостът е бил взривен някъде по средата от атомна експлозия, в резултат на която долната му прерязана част паднала на земята, а горната, под влияние на вълновия ефект, се изметнала нагоре с огромна сила, което било смъртоносно за хората. Според официалното обяснение отговорен за случилото се бил заблуден снаряд; някаква зараждаща се военна фракция решила да направи опит, който обаче завършил не според очакванията и снарядът преминал през защитния екран на моста. Аз обаче, макар да не можех да го обясня лесно, имах натрапчивото усещане, че това не е всичко, нито пък се бях оказал на моста по същото време само поради лош късмет.

— Какво точно се е случило?

— Асансьорът, в който си бил, се е намирал над мястото над скъсването. Той спрял движението си по жицата и всичко е щяло да бъде наред, ако не бил устременият с пълна скорост нагоре по-долен асансьор. Ти си осъзнал този факт и си убедил намиращите се заедно с теб хора, че единственият ви шанс да оцелеете е като скочите в пространството.

— Не звучи особено обнадеждаващо като алтернатива, дори със съответните костюми.

— Така е, но ти си знаел, че все пак има някакъв шанс за оцеляване и именно този е единственият за вас. Били сте доста над горния атмосферен слой. Трябвало е да падате цели единайсет минути, преди да стигнете до повърхността.

— Страхотно. И каква полза от тези допълнителни единайсет минути, ако след това пак ще умреш?

— Това са още единайсет минути подарен от Господа живот, Танър. Оказва се, че това време е било достатъчно за спасителните кораби да ви хванат. Трябвало да попълзуват из атмосферата, докато ви хванат, но в крайна сметка успели да спасят всички ви... дори вече умрелия човек.

Свих рамене.

— Вероятно съм мислел само за собственото си спасение.

— Възможно е. Но само истински герой *би признал*, че мисли по този начин. Затова смятам, че може би наистина си Танър Мирабел.

— А и както разбирам, умрели са стотици хора. Това не са особено геройски усилия, нали?

— Направил си каквото си могъл.

Вървахме мълчаливо още няколко минути, растителността покрай пътеката ставаше все по-буйна и нереална, а наклонът надолу стана дори още по-стръмен. Разходът на допълнителна енергия, необходима за движението тук, изчерпваше бързо силите ми.

Сега отпред вървах аз, а Амилия поизостана, сякаш очакваше някого. След това ме настигна и тръгна първа. Растенията пред нас образуваха арка и постепенно се свързваха в тъмен тунел от зеленина. Движехме се в полумрак, но Амилия беше по-уверена от мен. Когато стана съвсем тъмно, тя запали фенерче, тънко като химикалка и насочи лъча право пред себе си, но подозирах, че го извади повече заради мен. Нещо ми подсказваше, че бе минавала оттук достатъчно често, за да познава всяка издатина и вдлъбнатина. В крайна сметка обаче, фенерчето стана излишно — пред нас се виждаше млечнобяла светлина, която притъмняваше периодически, може би веднъж на всяка минута, и след това се появяваше отново.

— Какво е това място? — попитах аз.

— Стар тунел, още от времето, когато са строили „Айдълуайлд“. След това са запълнили повечето от тях, но този явно са го забравили. Идвам често в него, когато имам нужда да размишлявам.

— В такъв случай ми оказваш голямо доверие, като ме водиш тук.

Тя се обърна, за да ме погледне. Лицето ѝ почти не се виждаше в мрака.

— Ти не си единственият, когото съм водила тук. Но наистина ти имам доверие, Танър. Това е странното. И то надали има нещо общо с геройската ти постъпка. Струваш ми се добър човек. Обвит си с аура на спокойствие.

— Същото казват и за психопатите.

— Е, благодаря ти за този бисер на мъдростта.

— Извинявай. Млъквам.

Движихме се в мълчание още няколко минути, но не след дълго тунелът премина в нещо като пещера с изкуствено изравнен под. Направих предпазливо крачка по лъскавата му повърхност и след това погледнах надолу. Подът беше стъклен и под него нещо се движеше.

Звезди. И светове.

При всяко превъртане се появяваше една красива жълто-кафява планета, придружена от значително по-малка червеникава луна. Сега вече знаех откъде идваше периодично появяващата се светлина.

— Това е Йелоустоун — поясни Амилия, като посочи голямото кълбо. — А луната с дългата верига от кратери е Окото на Марко, наречена на името на Марко Ферис, откривателят на бездната на Йелоустоун.

Някакъв импулс ме накара да коленича, за да виждам по-добре.

— В такъв случай сме съвсем близо до Йелоустоун.

— Да. Намираме се в точката на Лагранж на луната и на планетата. Тук паркират повечето големи кораби. — Амилия изчака малко. — Гледай сега, появяват се.

Появи се голям конгломерат от кораби: лъскави и обсипани със скъпоценни камъни като ками. Всеки кораб, в броня от лед и диамант, беше колкото малък град, дълъг три-четири километра, но изглеждаше съвсем малък заради броя им и разстоянието дотам; струваше ми се, че наблюдавам пасаж пъстри тропически риби. Бяха струпани около някакво населено място. По-малките кораби бяха паркирани около краищата на мястото като игли на морски таралеж. От целия този ансамбъл вероятно ни делиха двеста-триста километра. Но преди да се изгуби от погледа ни, Амилия успя да ми посочи кораба, който ме беше докарал.

— Ето. Струва ми се, че „Орвието“ е онзи в края на паркиралото множество.

Представих си го как лети из междузвездното пространство, как пори безкрая му с малко по-ниска от светлинната скорост в продължение на петнайсет години и за момент усетих почти физически какво неизмеримо разстояние бяхме изминали от Края на небето дотук, компресирано в субективния миг на съня.

— Вече няма връщане назад, нали? — попитах аз. — Дори някой от тези кораби да отива към Края на небето и да имам средствата да си платя пътуването, няма да се върна у дома. Ще бъда герой с

трийсетгодишна давност, вероятно отдавна забравен. Някой, роден след това, може да е решил, че съм военен престъпник и да бъда екзекутиран още щом пристигна и се събудя.

Амилия кимна бавно.

— Повечето хора така и не се връщат по родните си места, вярно е. Дори да няма война, прекалено много неща ще са се променили по време на дългото им отсъствие. Но повечето хора също така са се примирили с този факт още преди отпътуването си.

— Искаш да кажеш, че аз не съм ли?

— Не знам, Танър. Струваш ми се по-различен, това е сигурно. — Внезапно тонът ѝ се промени. — А, гледай! Един от захвърлените корпуси!

— Един какво?

Проследих погледа ѝ. Видях празна конична обвивка, изглеждаща толкова голяма, колкото и който и да е от паркираните кораби, макар да не можех да съм сигурен в това.

— Не знам кой знае какво за тези кораби — произнесе тя. — Знам обаче, че в известно отношение са почти живи — способни да се променят, да се усъвършенстват с времето, така че никога да не остаряват. Понякога промените са само отвътре, друг път засягат цялостната форма на кораба и например могат да го направят по-голям. Или по-издължен, за да се приближи още повече до скоростта на светлината. Обикновено когато става това, за кораба е по-евтино да отстрани старата си диамантена обвивка, вместо да я разреже и да я построи отново парче по парче. Наричат това „смяна на кожата“, като при змиите например.

— А, разбирам — промълвих аз. — И вероятно след това опитват да продадат тази броня на убийствена цена?

— Даже не я продават — просто я оставят в орбита да се натъкне на нещо. Ние я взехме и стабилизирахме спина ѝ. Трябваше да чакаме доста време, докато се появи нещо, което ѝ подхожда, но в крайна сметка се сдобихме с две такива обвивки, които съединихме, за да направим „Айдълуайлд“.

— При това доста евтино.

— О, но да не ти казвам каква работа падна. Този замисъл обаче ни служи чудесно. Първо, населено място с такава форма се напълва с много по-малко въздух, отколкото ако беше със същата дължина, но

цилиндрично. А колкото повече остаряваме и се изтощаваме, което значи, че сме по-малко способни да изпълняваме задълженията си край местата, където са свързани корабните обвивки, имаме възможност да работим повече в местата с по-малка гравитация, постепенно приближавайки се до крайните точки — „по-близо до небето“, както казваме.

— Не прекалено близо, надявам се.

— О, там не е чак толкова зле — усмихна се Амилия. — Милите старци все пак могат да гледат отвисоко на нас, останалите.

Зад гърбовете ни се чува звуци като от тихи стъпки. Настръхнах и ръката ми отново потрепна, очаквайки да хване оръжие. Някаква фигура едва забележимо се промъкна в пещерата. Усетих напрежението, което обзе Амилия. Фигурата спря за момент; сега единственият чуващ се звук беше дишането ѝ. Не казвах нищо, а чаках търпеливо планетата да се появи отново, за да освети новодошлия.

— Амилия — обади се той, — знаеш, че не би трябвало да слизаш тук. Не е позволено.

— Братко Алексей — отвърна тя. — Би трябвало да знаеш, че не съм сама.

Стените на пещерата отразиха ехото от смеха му — фалшив и театрален.

— Добре казано, Амилия. Знам, че си сама. Проследих те, не разбираш ли? Знам, че с теб няма никой.

— Само дето има. Трябва да си ме видял, когато поизостанах за момент. Стори ми се, че ме следиш, но не бях сигурна.

Аз продължавах да мълча.

— Никога не си била добър лъжец, Амилия.

— Може би, но точно сега казвам истината... нали, Танър?

Заговорих точно, когато светлината се появи и разкри човека. Вече бях разбрал, че е от ордена на Просящите от начина, по който го бе поздравила моята спътница, но той бе облечен по-различно от нея, в семпла черна пелерина с качулка, а на гърдите му бе избродиран същия мотив във вид на снежинка. Беше скръстил небрежно ръце под мотива, а изражението му показваше в по-малка степен умиротворение и в по-голяма — глад. А и изглеждаше от онези, вечно гладни хора — мъртвешки блед и слаб, с дълбоки сенки по бузите и около челюстта.

— Тя казва истината — обадих се аз.

Той направи една крачка към нас.

— Нека те погледна по-добре, арогантни младежо. — Дълбоко разположените му очи просветнаха в мрака, докато ме изучаваше. — Отдавна си буден, а?

— Само от няколко часа. — Стоях неподвижно, за да му дам възможност да ме огледа на воля. — Не от дълго, но достатъчно дълго, за да знам, че не обичам да ме наричат „арогантен младеж“. Какво е това — някакъв жаргон на Ледените просяци ли? Май не сте толкова святи, колкото претендирате?

Алексей изсумтя.

— Ти пък какво знаеш.

Пристъпих към него по стъклото, а звездите продължаваха да се въртят под краката ми. Започвах да проумявам цялостната картина.

— Приятно ти е да притесняваш Амилия, нали? Така ти става гот — като я проследяваш дотук. И какво правиш като я завариш сама, Алексей?

— Нещо божествено — отвърна той.

Сега вече ми стана ясно защо се бе забавила, давайки му възможност да я проследи и да заключи, че е сама. В този случай вероятно бе искала да я проследи, защото знаеше, че ще бъде с мен. Откога ли продължаваше това... и колко й се бе наложило да чака, докато се събуди някой, на когото да реши, че може да се довери?

— Внимавай — обади се тя. — Този човек е героят от Нуева Валпарайсо, Алексей. Там е спасил човешки животи. Той не е някой мекушав турист.

— И какъв е в такъв случай?

— Не знам — отговорих вместо нея аз.

Но в същия миг прекосих двата метра, които ме деляха от него, долепих го здраво до стената на пещерата и притиснах ръката му към брадичката достатъчно силно, за да помисли, че го душа. Направих всичко това без никакво усилие, като нещо напълно естествено.

— Спри... — рече той. — Моля те... причиняваш ми болка.

Нещо падна от ръката му, земеделско сечиво с остър край. Ритнах го.

— Глупаво момче си, Алексей. Ако се въоръжаваш, не трябва да си хвърляш оръжието.

— Душиш ме!

— Ако те душах, нямаше да можеш да говориш. Вече щеше да си изгубил съзнание.

Но все пак намалих натиска и го блъснах към тунела. Той се спъна в нещо и се стовари тежко върху пода. Някакъв предмет се изтърколи от джоба му, вероятно друго нещо, приспособено за оръжие.

— Моля те...

— Чуй ме добре, Алексей. Това беше само предупреждение. Следващия път, когато пътищата ни се пресекат, ще си тръгнеш със счупена ръка, разбра ли? Не искам да те виждам отново тук. — Вдигнах земеделското сечиво и му го хвърлих. — Връщай се в градината си, голямо момче.

Той се изправи, измънка нещо под носа си и се изгуби в мрака.

— От колко време продължава това?

— От няколко месеца. — Гласът ѝ беше съвсем тих. Йелоустоун и ятото паркирани кораби се появиха отново преди да продължи: — Това, което той каза... което намекна — никога не се е случвало. Никога не е правил друго, освен да ме уплаши. Но всеки път отива малко по-нататък. Той ме плаши, Танър. Радвам се, че беше с мен.

— Направи го нарочно, нали? Надяваше се да предприеме нещо и днес.

— А после се уплаших да не го убиеш. Можеше да го направиш, нали? Стига да беше поискал.

Ето, че изрече въпроса, който започвах да си задавам и аз самият. Аз също осъзнах, че изобщо нямаше да ми е трудно да го убия; не бе необходимо нищо повече освен лека техническа модификация на хватката, която бях приложил. Нямаше да изисква повече усилия и надали щеше да наруши спокойствието, което изпитвах по време на целия инцидент.

— Само дето не заслужаваше всички тези усилия — отвърнах аз и се пресегнах, за да вдигна това, което се бе изплъзнало от джоба му.

Сега видях, че не е оръжие, поне не нещо познато. Приличаше по-скоро на спринцовка, пълна с течност, която трябва да беше черна или тъмночервена и като че ли по-вероятно бе да е второто.

— Какво е това?

— Нещо, което той не би трябвало да притежава в „Айдълаунд“. Ще ми го дадеш ли? Ще го унищожа.

Подадох ѝ я охотно; на мен не ми вършеше работа. След като го пхна в джоба си с нещо подобно на отвращение, Амилия рече:

— Танър, той ще се върне, когато си тръгнеш.

— Ще се тревожим за това по-късно... а и аз не съм се разбързал заникъде, нали? Не и с това състояние на паметта ми. — И додадох, опитвайки да я развеселя: — Преди малко спомена, че ще ми покажеш лицето ми.

Тя отвърна неуверено:

— Да, така е, обещах.

След това извади фенерчето-химикалка, което бе използвала в тунела и ме инструктира да коленича отново и да погледна към стъклото. Когато Йелоустоун и неговата луна изчезнаха отново и пещерата потъна за пореден път в мрак, Амилия насочи светлината на фенерчето към лицето ми. Погледнах отражението си в стъклото.

Не последва шокиращо усещане за нещо непознато. И как би могло, след като откакто се бях събудил, бях прокарвал десетки пъти пръсти по контурите на лицето си? Вече бях добил представа, че лицето ми е приятно, ако не и красиво и се оказа точно така. Това бе лице на умерено преуспял актьор или политик с подозрителна мотивация. Тъмнокос мъж в началото на четирийсетте. Без да имам представа откъде се бях добрал до този факт, аз знаех, че на Края на небето това означаваше в по-голяма или в по-малка степен същото, че нямаше как да съм много по-възрастен, отколкото изглеждах, тъй като нашите методи за удължаване на продължителността на живота и забавяне на стареенето изоставяха векове след останалата част на човечеството.

Друго парченце от спомените се намести където трябва.

— Благодаря — казах аз, след като се нагледах на изображението си. — Мисля, че това ми беше от помощ. Амнезията ми сигурно няма да трае вечно.

— Почти никога не става така.

— Струва ми се, че се разбърбих. Да не искаш да кажеш, че има хора, които така и не си възвръщат паметта?

— Да — отвърна с неприкрита тъга Амилия. — Никога не възвръщат нормалното си функциониране до степен, че да могат да си заминат.

— Какво става с тях в такъв случай?

— Остават тук. Научават се да ни помагат, да се грижат за терасовидните градини. Понякога даже влизат в ордена.

— Горките хорица.

Амилия се изправи, като ми даде знак да я последвам.

— О, има хора с много по-незавидна съдба, Танър. Повярвай ми.

ШЕСТ

Десетгодишното момче вървеше с баща си по лакирания под на товарното отделение, подметките на ботите им скърцаха по лъскавата повърхност и двамата се извисяваха над тъмните си отражения: един мъж и едно момче, които изкачваха привидно извисяващ се до безкрая хълм, но усещането беше, че се движат по равна местност.

— Излизаме навън, нали? — попита Скай.

Тайтърс сведе поглед към сина си.

— Защо реши така?

— Иначе нямаше да ме доведеш тук.

Тайтърс не отговори, нямаше как да оспори казаното. Скай никога досега не бе идвал в товарното отделение, дори при някое от неразрешените пътешествия с Констанца из забранената територия на „Сантяго“. Скай помнеше как го бе завела да види делфините и наказанието след това, и как това наказание бе затъмнено от последвалото изпитание: светкавицата и времето, което бе прекарал, хванат като в капан в детската стая.

Сега му се струваше, че всичко се бе случило много, много отдавна, но и досега не бе разбрал напълно някои неща, свързани с онзи ден; неща, за които така и не бе успял да убеди баща си да говори. Тук ставаше въпрос за нещо повече от непокорството на Тайтърс и мъката му поради смъртта на майката на Скай. Цензурирането чрез пропускане беше по-рафинирано от простия отказ да се обсъжда случилото се; то включваше всички възрастни хора, с които бе говорил Скай. Никой не говореше за онзи ден, когато целият кораб бе потънал в студ и мрак, но събитията бяха все така ясни в спомените на момчето.

След като изминаха дни, както му се струваше — и сега, когато се замислеше за случилото се, стигаше до извода, че вероятно действително ставаше дума за дни — възрастните бяха успели да възстановят главното осветление. Забеляза, когато пречиствателите на въздуха заработиха — преди злополуката те бяха толкова привична и ненатрапчива част от общия фон, че ги бе забелязал истински едва

след като бяха престанали да действат. По-късно разбра от баща си, че през цялото това време бяха дишали непречистен въздух, който ставаше все по-застоял и по-застоял, а сто и петдесетте будни човека насищаха атмосферата в „Сантяго“ с все повече въглероден двуокис. След още няколко дни това щеше да доведе до сериозни проблеми, но сега въздухът бързо се освежи, а температурата се повиши достатъчно, за да могат да се движат из коридорите без да треперят. Различните вторични системи бавно възстановяваха дейността си една след друга. Влакчетата, превозващи оборудване и техници из кораба, започнаха да се движат. Замлъкналите в продължение на дни информационни системи на кораба звучаха отново. Качеството на храната се подобри, но Скай почти не бе забелязал, че по време на аварията бяха консумирали специално приготвените за извънредни ситуации порции.

И въпреки всичко никой от хората не обсъждаше случилото се.

Най-сетне, когато нормалният живот на кораба бе почти възстановен, Скай успя да се промъкне отново в детската. Стаята беше осветена, но за негова изненада всичко изглеждаше повече или по-малко така, както го бе оставил: Клаун стоеше замръзнал в същата поза, в която бе застинал след светкавицата. Момчето се бе промъкнало по-близо, за да разгледа разкривената форма на своя приятел. И чак сега видя, че Клаун всъщност беше рисунка върху малките цветни квадратчета, които покриваха стените, пода и тавана на детската стая. Клаун бе всъщност нещо като движеща се картинка, която *изглеждаше* както трябва само от неговата гледна точка. Беше му се струвало, че Клаун присъства физически в помещението, а не е просто нарисован на стената, защото краката му бяха очертани и върху пода, но с такава перспектива, че да изглежда напълно реален от мястото на момчето. Стаята явно предвиждаше накъде Скай ще насочи погледа си. Ако бе в състояние да премества достатъчно бързо гледната си точка, може би този трик нямаше да го заблуди. Но Клаун винаги се бе оказвал по-бърз от момчето. В продължение на три години Скай не се бе усъмнил нито веднъж в реалността на своя приятел, макар никой никога да не беше докосвал другия.

Неговите родители бяха отстъпили отговорността си на една илюзия.

Сега обаче, намирайки се в състояние на всеопрощение, той изхвърли тези мисли от ума си, впечатлен от размерите на товарното отделение и очакването на онова, което им предстоеше. Мястото изглеждаше още по-голямо и заради факта, че двамата бяха съвсем сами, заобиколени само от кръг движеща се светлина. Останалата част от помещението не можеше да се види ясно — за нея трябваше по-скоро да се досещат; човек можеше само да прави предположения за потъналите ѝ в мрак размери, за надвисналите товарни контейнери и занимаващите се с тях машини, чиито контури се губеха в тъмнината. Тук-там се съзираха паркирани космически летателни апарати, някои само за един човек, предназначени за полети в непосредствена близост до кораба, други бяха космически таксито, чиято цел беше да свързват хората от този кораб с екипажите на другите кораби от флотилията. Такситата можеха да навлязат в атмосфера при спешни случаи, но не и да се върнат отново в Космоса. Съоръженията за приземяване, които щяха да изминат многократно разстоянието до повърхността на планетата в Края на пътуването, бяха прекалено големи, за да се складират на борда на „Сантяго“, затова бяха прикрепени от външната му страна и можеха да бъдат видени само от работещите навън екипи, чийто член бе приживе и неговата майка.

Тайтс спря край една от малките соваки.

— Да — заяви той, — отиваме навън. Мисля, че е време да видиш нещата такива, каквито са в действителност.

— Какви неща?

Вместо отговор баща му повдигна маншета на униформата си и заговори, допрял устни до гривната на едната си китка:

— Активирай екскурзия с превозно средство №15.

Нямаше никакво колебание, никакво поставяне под съмнение на неговия авторитет. Таксито реагира незабавно, светлинките върху клиновидния му корпус премигнаха, вратата към кабината се отвори плавно, а платформата под него се плъзна, за да го приближи до тях и да го насочи към пистата за потегляне. От страничните му отвори започна да излиза пара и Скай дочу постепенно усиливащото се бучене на турбините, намиращи се някъде в ъгловатия му корпус. Парчето лъскав, безжизнен само допреди няколко секунди метал кипеше от едва сдържана енергия.

Момчето се поколеба пред вратата и баща му го подкани:

— След теб, Скай. Влез и заеми седалката вляво от колонката за управление. Но не докосвай нищо.

Скай скочи вътре и усети как подът завибрира под краката му. Таксито изглеждаше значително по-тясно отвътре, отколкото му се бе сторило отвън — очевидно имаше много дебели, бронирани стени — и трябваше да се придвижи до мястото си приведен под многобройните тръби и тръбички. Щом седна, веднага се зае с предпазния колан, който закопча здраво около гърдите си. Пред него имаше студен, тюркоазнозелен дисплей, по който се сменяха непрекъснато цифри и сложни диаграми, и над който се виждаше извито стъкло със златист блясък. Вляво се издигаше контролна колона, обсипана с лостове, превключватели и една-единствена черна ръчка.

Баща му се настани в най-дясната седалка. Вратата се бе затворила след тях и внезапно стана по-тихо; чуваше се само непрестанният шепот на системата за пречистване на въздуха на таксито. Тайтърс докосна с пръст зеления дисплей и се вгледа с присвити очи в резултатите от причинената по този начин промяна.

— Един съвет, Скай. Никога не се доверявай на тези проклетите неща, когато те уверяват, че си в безопасност. Проверявай лично дали е така.

— Ти не се ли доверяваш, когато машините ти го кажат вместо теб самия?

— Някога им се доверявах. — Баща му натисна ръчката напред и таксито се плъзна по пистата за потегляне, минавайки покрай редиците паркирани превозни средства. — Но машините не са безпогрешни. Имахме навик да се шегуваме, че са, защото няма друг начин да запазиш здравия си разум на място, където зависиш от тях за всяка глътка въздух. За нещастие това никога не е било вярно.

— Какво те накара да си промениш мнението?

— Ще видиш след малко.

Скай приближи устни до своята гривна, която му предлагаше малка част от възможностите на гривната на Тайтърс, и помоли кораба да го свърже с Констанца.

— Никога няма да се сетиш откъде ти се обаждам — заяви той, когато лицето ѝ се появи пред него. — Излизам навън.

— С Тайтърс ли?

— Да, баща ми е тук.

Констанца беше вече на тринайсет години, макар че и нея като Скай често вземаха за по-голяма. И в двата случая това нямаше нищо общо с външността им, тъй като Констанца определено не изглеждаше по-възрастна, отколкото бе в действителност, а Скай дори имаше вид на доста по-малък: беше дребен и блед и никой не можеше да предположи, че в близко бъдеще му предстоеше да навлезе в юношеството. Но и двамата бяха доста напред в интелектуалното си развитие. Констанца вече работеше на почти пълен работен ден в охранителната организация на Тайтърс. Както бе естествено за кораб с толкова малко буден екипаж, задълженията ѝ няхаха почти нищо общо с налагането на реда, а бяха свързани предимно с наглеждането на сложните процедури за безопасност и изследването, и симулирането на различни операционни сценарии. И макар да изискваше доста усилия — беше невероятно сложно да проумееш „Сантяго“ като едно самостоятелно цяло — тази работа не налагаше да се излиза извън кораба. Откакто тя бе започнала да работи за баща му, срещите им се бяха разрешили — тя имаше по-голяма отговорност от Скай и се движеше в света на възрастните — но сега той щеше да направи нещо, което нямаше как да не я впечатли, нещо, което щеше да го издигне в очите ѝ.

Отговорът ѝ обаче съвсем не беше това, което бе очаквал.

— Съжалявам за теб, Скай. Знам, че няма да е лесно, но все пак трябва да го видиш, струва ми се.

— За какво говориш?

— За това, което Тайтърс се готви да ти покаже. — Момичето направи кратка пауза. — Винаги съм знаела, Скай. Откакто се случи — деня, в който се върнахме от делфините. Но никога не ми се стори подходящо да говорим за това. Но като се върнеш, може да го направим, стига да искаш.

Момчето кипна; тя не му говореше като приятел, а като изпълнена със снисхождение по-голяма сестра. А на всичкото отгоре, баща му влоши още повече нещата, като постави успокояващо длан върху ръката му.

— Тя има право, Скай. Чудех се дали да те предупредя, но в крайна сметка реших да не го правя... но това, което каза Констанца, е вярно. Няма да бъде приятно, но истината рядко е приятна. Мисля, че вече си готов за това.

— Готов за какво? — попита Скай и тогава се сети, че все още беше свързан с Констанца. И се обърна към нея: — Знаела си предварително за това пътуване, нали?

— Просто имаше представа, че ще те заведе навън — отвърна баща му преди момичето да успее да се защити. — Това е всичко. Не трябва... не можеш да я виниш за това. Все пак става дума за полет навън — всички от охраната трябва да знаят за него и, тъй като целта ни не е да стигнем до някой от другите кораби — за причината.

— А тя е?

— Да научиш какво се случи с майка ти.

В този момент стигнаха стената на товарното отделение. Овалната врата в нея се отмести, за да ги пропусне, таксито се плъзна от своята платформа в дълга, осветена в червено камера, не много по-широка от самото него. Изчакаха тук около минута, докато въздухът в камерата бъде изсмукан, след това таксито внезапно се спусна надолу в нещо като шахта. Тайтърс използва тази възможност, за да се приведе и да намести колана на сина си. Миг по-късно вече бяха извън кораба — под тях беше тъмнината, над главите им се очертаваше леката извивка на корпуса на „Сантяго“. Обхвана го силен световъртеж, макар долу да не се виждаше нищо, говорещо, че се намират на някаква височина.

Спуснаха се рязко надолу. Това продължи само миг, но бе достатъчно, за да му се повдигне. То напомни усещането, което Скай бе изпитвал в редките случаи, когато се намираше близо до центъра на кораба, където гравитацията бе почти равна на нула. Тогава двигателите на таксито заработиха с пълна мощност и се появи нещо като тегло. Баща му насочи с опитна ръка машината в обратна посока от надвисналия над тях сив корпус на масивния кораб; пръстите му, деликатни като на пианист, играеха по бутоните на контролното табло.

— Лошо ми е — обяви Скай.

— Затвори очи. След малко ще се почувстваш добре.

Въпреки безпокойството, с което го изпълваше мисълта за смъртта на майка му, и фактът, че това пътуване имаше нещо общо с нея, момчето не можеше да потисне напълно щастието си, че е навън. То разкопча предпазния си колан и се придвижи дотам, откъдето щеше да вижда най-добре. Баща му го смърми меко и му каза да се върне на мястото си, но не го направи особено убедително. След това изви

таксито и се усмихна, когато големият кораб, от който бяха излезли току-що, се появи пред тях.

— Е, ето домът ти през последните десет години, Скай, това също така е единственият дом, който съм имал някога и аз. Знам, не е нужно да криеш чувствата си. Не може да се каже, че е красавец, а?

— Но пък е голям.

— И добре, че е — това е единственото, което имаме. Ти, разбира се, си по-голям късметлия от мен. Ти поне ще видиш Края на пътуването.

Скай кимна, натъжен от спокойната увереност на баща си, че самият той нямаше да го дочака.

Обърна се, за да погледне още веднъж кораба.

Беше дълъг два километра, много повече от който и да е от корабите, порили някога земните океани и равностоен на най-големите космически кораби, кръстосвали Слънчевата система в дните преди потеглянето на флотилията. Скелетът му всъщност беше на стар товарен космически кораб, допълнително преправен за нуждите на дългото пътуване из междוזвездното пространство. Другите кораби, с незначителни вариации, също произлизаха от подобни източници.

Тъй като бяха много далеч от каквато и да е звезда, върху кораба не падаше почти никаква светлина. Той щеше да бъде невидим без светлинките, които се процеждаха от миниатюрните прозорчета от двете му страни. Отпред имаше голяма сфера, обкръжена от светлини. Това беше командната секция, където се намираше мостикът и където екипажът прекарваше повечето си време, когато беше на смяна. Там се намираше навигационният и научният инструментариум, неизменно насочени към звездата, която бе тяхната цел и която наричаха само Лебед, макар пълното ѝ име да беше 61 Лебед А: червената като разпален въглен половина от бинарната звездна система, разположена сред безразборно разхвърляните проблясващи звезди, получили през античността името съзвездие Лебед. Едва към Края на пътуването корабът щеше да се завърти така, че да насочи опашката си към Лебед, за да започне да забавя постепенно скоростта си посредством изхвърлянето на отработените газове от двигателите.

Зад контролната сфера имаше цилиндър със същия диаметър; там се намираше товарното отделение, от което бяха излезли. Зад него се виждаше дълъг, тънък гръбнак, осеян с разположени на равно

разстояние модули, напомнящ гръбначен стълб на огромен динозавър. В самия му край се намираха двигателите, които някога се бяха задействали, за да дадат сегашната скорост на кораба и които щяха да се задействат отново в един, отстоящ доста далече в бъдещето ден, когато Скай щеше да е напълно пораснал.

Всички тези аспекти на „Сантяго“ му бяха познати. Многократно беше виждал негови модели и холограми, но беше съвсем друго да го зърне отвън. Целият кораб се въртеше бавно по дългата си ос, за да създава илюзия за гравитация. Скай гледаше движението му, гледаше как светлините се появяват и изчезват отново след десетина секунди. Видя миниатюрния отвор на цилиндъра, където се помещаваше товарното отделение, откъдето бе тръгнало таксито. Изглеждаше съвсем малък, но това бе всичко, което щеше да представлява някога неговият свят. Почти. Все още беше малък и му бе разрешено да изследва само незначителна негова част, но със сигурност скоро щяха да му позволят да се запознае отблизо с всичко.

Забеляза също така и нещо друго, нещо, което моделите и холограмите определено не бяха представили както трябва. *Когато се обръщаше, едната страна на кораба изглеждаше по-тъмна от другата.*

Какво можеше да означава това?

Забрави за това несъответствие почти в момента, в който го забеляза, очарован от огромните размери на „Сантяго“, от яснотата на всички детайли сред безкрайния вакуум. Опитваше се да си представи от тази непозната перспектива къде се намираха любимите му места в кораба. Никога не беше ходил много далеч по гръбнака, това бе сигурно, и дори тогава винаги го беше водила Констанца; поредната им дръзка авантюра, преди да бъдат хванати от възрастните. Никой обаче не го беше обвинявал истински за това. Проява на най-естествено любопитство беше да искаш да видиш мъртвите, щом научиш за съществуването им.

Разбира се, те не бяха наистина мъртви, бяха само замразени.

Гръбнакът беше дълъг един километър — половината от цялата дължина на кораба. Напречното му сечение беше във формата на шестоъгълник, с шест дълги, тесни страни. По всяка от тези шест страни бяха прикрепени шестнайсет модула за спящите, всеки един от които представляваше дисковидна структура, прикрепена за основата с

нещо като пъпна връв. Дисковете бяха общо деветдесет и шест на брой и Скай знаеше, че във всеки един от тях има по десет триъгълни отделения, във всяко от които имаше по един спящ човек заедно с обемната, грижеща се за него апаратура. Почти хиляда човека, потънали в сън, който щеше да продължи през цялото пътуване до Лебед. Не беше нужно да се уточнява, че спящите хора бяха най-ценният товар на „Сантяго“, единствената причина за неговото съществуване. Сто и петдесетте членове на екипажа трябваше да се грижат за тях и за кораба. Скай отново сравни настоящите си познания за него с тези, които се надяваше да добие, когато порасне. Засега познаваше не повече от десет човека, но само защото умишлено бе отглеждан доста изолирано. Скоро щеше да се запознае с много от останалите. Според баща му на кораба имаше сто и петдесет незамразени човека, защото това било нещо като вълшебно число от социологическа гледна точка — именно тази бройка на жителите на едно селище давала най-голям шанс за хармония и добруване. Цифрата беше достатъчно голяма, за да позволява на хората да се движат в различни кръгове, ако желаят, но не толкова голяма, че да се стигне до опасни разцепления и разкол. В този смисъл старецът Балказар беше вождът на племето, а Тайтър Осман, с дълбоките си познания на тайните науки и загрижеността за безопасността на населението, главен шаман или може би — най-добрият ловец. Така или иначе, Скай беше син на разполагащ с власт човек, когото възрастните понякога наричаха „каудильо“ — „голям човек“, и това вещаеше добри неща за бъдещето му. Неговите родители и другите възрастни вече говореха открито, че Балказар е „старец“. Старецът Балказар и баща му бяха професионално близки — Тайтър винаги можеше да разчита на вниманието на капитана, а Балказар се консултираше рутинно с бащата на Скай. За това пътуване извън кораба бе нужно разрешението на Балказар — използването на малките летателни апарати трябваше да се свежда до минимум, защото нямаше как да бъдат заменени с други.

Скай усети как таксито намалява скорост и изкуствената гравитация отново започна да отслабва.

— Огледай се добре — рече Тайтър.

Минаваха покрай двигателите — огромна и изумителна смесица от цистерни, тръби и пламтящи отвори, като зяпналите гърла на тромпети.

— Антиматерия — каза Тайтърс, като изрече думата подобно на тихо заклинание. — Това е играчка на дявола. Носим малко от нея дори в тази совалка, необходима за горенето на двигателите, но даже това ме кара да потръпвам. Когато се замисля обаче за количеството ѝ на борда на „Сантяго“, косата ми се изправя.

Тайтърс посочи към двата бутилковидни магнетични резервоара в задната част на кораба, служещи за съхраняване на микроскопични количества чист антилитий. По-големият от тях в момента беше празен; съдържащото се в него гориво бе изконсумирано напълно през първоначалната фаза от междузвездното пътуване, изискваща постепенното увеличаване на скоростта до достигането на нужната за прекосяване на Космоса. Макар отвън да не можеше да се разбере, втората бутилка все още съдържаеше целия си товар антиматерия, деликатно балансирана в дори още по-съвършен вакуум от този, в който се движеше „Сантяго“. По-малката бутилка съдържаеше по-малко антиматерия, тъй като масата на кораба щеше да бъде по-малка при намаляването на скоростта, отколкото при нейното увеличаване, но пак беше достатъчна, за да изпълни с кошмари сънищата на човек.

Никой, поне доколкото знаеше Скай, никога не се шегуваше с тази тема.

— Така — обади се отново баща му — Сега се върни на мястото си и си закопчай предпазния колан.

Тайтърс изчака сина си да се намести и след това увеличи максимално мощността на таксито. „Сантяго“ започна да се смалява, докато се превърна в тънка, сребристосива игла, и най-накрая стана почти невъзможно да го забележиш, ако не се взреш внимателно. Трудно беше да повярваш, като го гледаш така на фона на привидно неподвижните звезди, че изобщо се движи. Корабът се движеше само с осем стотни от скоростта на светлината, но по-бързо от който и да било кораб с екипаж дотогава, а това се равняваше почти на нула на фона на необозримите разстояния между звездите.

Именно поради това пасажерите бяха замразени — за да проспят цялото пътуване, докато три поколения от екипажа посвещаваха почти целия си живот на грижи за тях. Екипажът бе нарекъл обвитите като какавиди в криогенните си камери пасажери „мумии“, „*tomios*“ на кастелански, който все още използваше при непринудените разговори в кораба.

Скай Осман беше от екипажа. Както и всички останали, които познаваше.

— Виждаш ли вече другите кораби? — попита баща му.

Момчето дълго се взира в далечината, преди да открие и един от тях. Очите му явно вече се бяха адаптирали към тъмнината. Но все пак не беше сигурен, че проблясващата точица не е само плод на въображението му.

Не, ето че я зърна пак.

— Виждам един — обяви той и посочи.

Тайтс кимна.

— Това е „Бразилия“, струва ми се. „Палестина“ и „Багдад“ също са някъде там, но още по-нататък.

— Ти виждаш ли ги?

— Не и без малко помощ.

Ръцете му се движеха в мрака около контролното табло на таксито, рисувайки линии на фона на прозорците, ярки линии на фона на космическото пространство като тебеширени изображения върху черна дъска. Линиите ограждаха „Бразилия“ и двата по-отдалечени кораба, но едва когато „Бразилия“ стана достатъчно голяма, Скай успя да съзре проблясващите точици на другите два кораба. Сега вече виждаше, че „Бразилия“ е абсолютно същата като „Сантяго“ и подобие то стигаше даже до дисковете по гръбнака ѝ.

Вглеждаше се съсредоточено през прозореца, опитвайки се да долови очертанията на петия кораб от флотилията, но така и не откри нищо.

— Да не би „Исламабад“ да е зад нас? — попита най-сетне той.

— Не — отвърна едва чуто баща му. — Не е зад нас.

Нещо в тона му смути Скай. Но беше трудно да види изражението му в царящия в таксито почти пълен мрак. Нищо чудно да бе поддържан умишлено.

— Вече не е там. Не е там от известно време. Останаха само четири кораба. Преди седем години с „Исламабад“ се случи нещо.

Изпълнилото таксито мълчание се проточи безкрайно, докато момчето събра сили да попита:

— Какво?

— Експлозия. Експлозия, която не можеш да си представиш. — Тайтс направи пауза, преди да продължи. — Сякаш милион слънца

блясват за част от секундата. Премигни, Скай... и си представи как в същия този миг хиляда човека се превръщат в пепел.

Момчето се сети за светкавицата, която бе видяло в детската стая, когато бе тригодишно. Мисълта за тази светкавица щеше да го измъчва по-силно, ако Клаун не се беше развалил през същия този ден. Макар никога да не бе забравял за нея, винаги когато се сетеше за въпросния инцидент, най-важното за него беше предателството на неговия приятел, неприятното осъзнаване, че Клаун не бе нищо повече освен присветващи по стената пиксели. Как тогава бе възможно краткотрайната ослепителна светкавица да означава нещо повече от случилото се с Клаун?

— Беше ли предизвикано от някой?

— Не, не мисля. Поне не умишлено. Възможно е обаче да са експериментирали.

— С двигателите си?

— Понякога ми се струва, че е станало именно така. — Тонът на баща му стана почти заговорнически. — Корабите ни са много стари, Скай. Аз, както и ти, съм роден на нашия кораб. Баща ми е бил съвсем млад човек, когато напуснал орбитата на Меркурий с първото поколение на екипажа. Това е станало преди сто години.

— Но корабът не се износва — настоя Скай.

— Не — увери го Тайтърс и кимна, за да подчертае казаното. — Корабите ни са в почти толкова добро състояние както и в деня, в който са били построени. Проблемът е, че не стават по-добри. На Земята все още имаше хора, които ни подкрепяха, които искаха да ни помогнат. Години наред те размишляваха усилено как да построят най-добре нашите кораби и се опитваха да се сетят за всевъзможни дреболии, които да направят живота ни по-добър. Те ни предаваха своите предложения: усъвършенстване на системите за поддръжка на живота и на камерите за спящите. През първите няколко десетилетия от пътуването загубихме десетки от спящите хора, Скай... но благодарение на всички тези подобрения постепенно съумяхме да стабилизираме нещата.

Това също бе ново за него — в първия момент не му беше лесно да приеме мисълта, че част от спящите хора бяха умрели. Самото замразяване бе донякъде равносилно на смърт. Баща му обаче обясни,

че със спящите могат да се случат какви ли не неща, възпрепятстващи правилното им размразяване.

— Неотдавна обаче... поне откакто ти си роден, положението се подобри значително. През последните десет години има само два такива смъртни случая. — По-късно Скай щеше да се запита какво ставаше с тези мъртъвци и дали корабът продължаваше да ги носи. Възрастните се грижеха и се вълнуваха извънредно много за *момиос*, също като религиозна секта, на която са поверени невероятни редки и деликатни икони. — Има обаче още едно усъвършенстване — продължи Тайтс.

— Двигателите ли?

— Да — отвърна с подчертана гордост той. — Сега ние не ги използваме и няма да ги използваме, преди да наближим целта си, но усъвършенстването на двигателите означава, че ще намалим скоростта си по-бързо, когато наближим Края на пътуването. При старото положение трябва да започнем да намаляваме скоростта години, преди да достигнем Лебед, докато усъвършенстваният им вариант дава възможност да се движим по-дълго с висока скорост и следователно — да пристигнем по-бързо. Дори незначителното подобрение би ни спестило няколко години и следователно си заслужава да го направим, особено ако започнем да губим отново спящи хора.

— Ще го направим ли?

— Ще разберем след няколко години. Но след петдесет години ще бъдем съвсем близо до нашата цел и оборудването, поддържащо спящите хора, ще е извънредно остаряло. Това е една от малкото системи, които не можем да обновяваме и поправяме — прекалено е сложно, прекалено опасно. Но спестяването от времето за полет винаги е положително явление. Запомни думите ми — след петдесет години ще сте готови на всичко, за да спестите дори един месец от това пътуване.

— Хората на Земята ли измислиха начин да усъвършенстваме двигателите си?

— Точно така. — Баща му явно беше доволен, че се бе досетил сам. — Всички кораби от флотилията получиха трансмисията, разбира се, и всички бяхме в състояние да извършим предложеното. В началото бяхме изпълнени с колебание. Състоя се голяма среща на капитаните на флотилията. Балказар и трима от другите решиха, че е опасно. Те

призоваха към предпазливост и настояха да изучаваме плана още четиридесет-петдесет години, преди да вземем решение. Ами ако на Земята откриеха, че са допуснали грешка при съставянето на чертежа? Вестта за грешката, спешно съобщение, призоваващо ни да спрем, може би вече пътуваше към нас или пък след една-две години щяха да измислят нещо дори още по-добро. Може би, ако последваме първото предложение, щяхме да се лишим от възможността да се възползваме от следващите.

Скай се замисли отново за пречистващия блясък на светкавицата.

— И какво тогава се случи с „Исламабад“?

— Както казах, никога няма да разберем със сигурност. В края на въпросната среща капитаните се договориха да не предприемат нищо, преди да получим по-нататъшна информация. Мина година, дебатите по темата продължаваха, в тях участваше и капитан Хан... и тогава това се случи.

— Може би е било злополука.

— Може би — отговори не особено убедено Тайтърс. — Може би. След това... експлозията не причини сериозни проблеми. Нито на нас, нито на другите, слава Богу. О, в началото положението изглеждаше отчайващо. Електромагнитните пулсации изгориха половината ни системи и дори някои от критично важните за мисията не възстановиха незабавно функционирането си. Нямахме никакво енергозахранване освен за камерите на замразените и бутилката с антилитий. В нашата, предна част на кораба, нямаше нищо. Никакво захранване с енергия. Дори за пречистването на въздуха. Това можеше да ни убие, ако в коридорите нямаше достатъчно въздух за няколко дни, тези няколко дни отсрочка ни дадоха възможност да възстановим прекъснатите връзки. Постепенно системите се включваха отново една след друга. Разбира се, бяхме бомбардирани от останки — „Исламабад“ не беше изцяло раздробен до молекулярно ниво при експлозията, и някои от парчетата ни удариха със скорост, два пъти по-малка от скоростта на светлината. Това изгори доста лошо щита на корпуса ни, затова едната страна на кораба е по-тъмна от другата. — Баща му замълча, но момчето усещаше, че не е приключил. — Така умря майка ти, Скай. Лукреция беше извън кораба, когато стана това. Заедно с екип от техници инспектираше корпуса му.

Скай знаеше, че майка му бе умряла през този ден, знаеше дори, че е била извън кораба, но никой никога не му беше обяснил как точно се бе случило това.

— Това ли е причината да ме доведеш тук?

— Почти.

Таксито направи широк завой и се насочи отново към „Сантяго“. Момчето усети съвсем леко разочарование. Беше се осмелил да си въобрази, че то ще го отведе до някой от другите кораби, но подобни екскурзии се правеха наистина рядко. Вместо това, като се питаше дали сега, когато бе засегната темата за смъртта на майка му, бе дошъл редът да си наложи да пролее няколко сълзи, макар всъщност да не му се плачеше, то зачака търпеливо, докато родният му кораб ставаше все по-голям, изплувайки от мрака като приятелска брегова ивица в бурна нощ.

— Искам обаче да разбереш нещо — обади се баща му. — Гибелта на „Исламабад“ не заплашва успеха на мисията. Останаха четири кораба, четири хиляди заселници за Края на пътуването. Нещо повече, бихме могли да създадем колония дори да оцелее само един от корабите.

— Искаш да кажеш, че може да се окажем единственият пристигнал жив и здрав кораб?

— Не — възрази баща му. — Искам да кажа, че не е изключено ние да сме един от корабите, които няма да пристигнат никога. Запомни, Скай, запомни, че всеки един от нас е заменим и ще си разбрал в голяма степен кое движи флотилията, какви решения може да се наложи да се вземат след петдесет години, ако нещата тръгнат към по-лошо. Достатъчно е да пристигне само един кораб.

— Но ако някой друг кораб се взриви...

— Вероятно този път ние няма да пострадаме. След случилото се с „Исламабад“ корабите се движат на значително по-голямо разстояние един от друг. Така е по-безопасно, но физическото общуване се затруднява. В крайна сметка може да се окаже, че тази идея не е чак толкова удачна. Разстоянието може да породви подозрения, а те от своя страна да създадат неприятели, които не заслужават да бъдат наречени „човешки същества“. Много по-лесно е да се помисли за убийство. — Гласът на Тайтърс бе станал студен и далечен, почти като на непознат,

но в същия момент тонът му омекна. — Помни това, Скай. Всички сме на една лодка, колкото и трудни да станат нещата в бъдеще.

— Мислиш, че ще станат по-трудни ли?

— Не знам, но със сигурност няма да станат по-лесни. А когато всичко това започне да има значение, т.е. когато наближи краят на пътуването, ти ще бъдеш на моите години и ще заемаш отговорен пост, макар и да не управляваш самия кораб.

— Смяташ, че може да се случи?

Тайтс се усмихна.

— Щях да кажа, че е сигурно... ако не познавах една талантива млада дама на име Констанца.

Междувременно „Сантяго“ вече се виждаше значително по-добре, но сега се приближаваха към него от друг ъгъл и изпъкналата сфера на командното отделение надвисна като миниатюрна сива луна, деликатно осеяна с линийките на прозорците и струпванията на сензорни модули. При споменаването на Констанца, Скай се замисли дали пътуването му я бе впечатлило. Все пак беше излязъл *извън* кораба, макар това да не се окаже такава изненада за нея, както се бе надявал първоначално. А онова, което му показаха и което му казаха, всъщност не се оказа чак толкова трудно за приемане.

Но баща му очевидно не беше свършил.

— Виж хубавичко — рече той, когато по-тъмната част на сферата се завъртя така, че можеха да я наблюдават. — Ето там работеше екипът на майка ти. Бяха закрепени за корпуса с магнитни приспособления, защото работеха съвсем близо до повърхността му. Корабът, разбира се, се въртеше около оста си, както прави и сега, и ако имаше малко късмет, екипът на майка ти щеше да се намира от другата му страна, когато „Исламабад“ се взриви. Но в момента на детонацията въртенето точно ги бе оставило напълно открити за взривната вълна. Тя се стовари отгоре им с пълна сила, а те бяха само с леки костюми.

Сега Скай разбра защо баща му го беше довел тук. Не само, за да му каже как бе умряла майка му или да му поднесе смразяващата кръвта новина, че една пета от флотилията вече не съществува. Главното му послание се намираше тук, върху корпуса на кораба.

Всичко останало беше само подготовка.

Когато радиацията ги бе изпепелила, телата им бяха защитили временно корпуса от най-силното излъчване. Бяха изгорели бързо — по-късно научи, че вероятно не бяха усетили болка, но в момента на смъртта си бяха оставили своите негативи — по-светли петна по обгорения корпус. Седемте човешки форми имаха измъчен вид, но това най-вероятно бяха просто естествените пози, в които бяха работили, когато ги бе поразила светкавицата. Във всяко друго отношение изглеждаха еднакво, нямаше как да се разбере кое изображение бе на майка му.

— Ти знаеш коя е тя, нали? — попита момчето.

— Да. Не го разбрах аз — друг го направи. Но знам кой е отпечатъкът на майка ти.

Скай се вгледа отново в негативите, запечатвайки образите им в ума си. Знаеше, че никога нямаше да събере кураж да дойде отново тук. По-късно научи, че никой никога не бе правил сериозен опит да ги отстрани, че бяха оставени като паметник не само на седемте умрели работници, а и на хилядата други човека, загинали при този взрив. Корабът ги носеше като белег.

— Е? — обади се Тайтърс с леко нетърпение в гласа. — Искаш ли да знаеш?

— Не — отвърна Скай. — Не, не искам да знам, никога.

СЕДЕМ

На другия ден Амилия донесе вещите ми в хижата и ме остави да си ги разглеждам. Изпитвах любопитство, но беше трудно да се съсредоточа върху работата си. Смущаваше ме фактът, че отново бях сънувал Скай Осман — бях се превърнал в неволен наблюдател на друг инцидент от неговия живот. Първият сън за него, който помнех ясно, трябва да ме бе навестил при размразяването ми. Сега бях сънувал нов сън и макар двата да бяха от различни периоди от живота му, определено се явяваха в хронологичен ред. Като вноски за погасяване на заем.

А дланта ми бе прокървила отново — върху раната пак имаше засъхнала кръв. Кървави петна видях и по чаршафа.

Не беше нужно кой знае какво въображение, за да се убедя, че двете неща бяха свързани. Имах спомен, че Осман е бил разпнат на кръст — белегът върху дланта ми бе символ за неговата екзекуция и че съм срещал друг човек с подобна рана. Струваше ми се, че това се бе случило скоро, но същевременно в безкрайно отдалеченото минало. Сякаш помнех, че въпросният човек също бе имал подобни сънища и също като мен не приемаше особено охотно този факт.

Може би вещите, които ми донесе Амилия, щяха да обяснят нещо. Съсредоточих се върху работата, за да опитам да освободя съзнанието си временно от мислите за Скай Осман. Всичките ми притежания се намираха в дипломатическото куфарче, с което се бях качил на „Орвието“.

Имаше едри банкноти във валутата на Края на небето — около половин милион австрала. Амилия ми беше обяснила, че на Края на небето сумата била доста сериозна — истинско богатство — поне такава информация имаше, но тук, в Йелоустоунската система, стойността ѝ беше пренебрежително ниска. Защо тогава я бях взел? Отговорът ми изглеждаше очевиден. Като се отчете инфлацията, тези пари пак щяха да струват *нещо* на Края на небето трийсет години след

моето потегляне, макар и колкото да наема стая за една нощ. Налагаше се изводът, че съм взел парите с намерението да се върна отново там.

Значи не бях емигрирал. Бях дошъл тук по работа.

Да направя нещо.

Бях донесъл клечки с размери на химикалка, със записана върху тях информация. Може би съм възнамерявал да ги продам, след като се събудя. Това бе единственият начин човек да запази част от богатството си, докато прекосява междузвездното пространство, освен ако не е търговец-ултра, специализирал в областта на езотеричните технологии. За тях винаги се намираше пазар, независимо колко напреднал или примитивен беше купувачът... стига, разбира се, да разполага с основните технологии, необходими, за да може да се възползва от тези неща. Йелоустоун нямаше да представлява проблем в това отношение. Той бе родина на значителния напредък както в областта на технологиите, така и на обществото сред човешкия род през последните две столетия.

Информацията беше запечатана в прозрачна найлонова торбичка. Тъй като не разполагах със съоръжение за преглеждане на информацията в нея, нямаше как да разбера за какво става дума.

Имаше също така някакви пари, които ми изглеждаха напълно непознати: банкноти от странна материя с неизвестни лица и нереална, произволна деноминация.

Попитах Амилия какви са.

— Това са местните пари, Танър. От Казъм сити. — Посочи мъжа в края на всяка банкнота. — Този е Лорийн Силвест, струва ми се. А може да е Марко Ферис. Така или иначе това е древна история.

— Парите трябва да са пътували от Йелоустоун до Края на небето и после — обратно до Йелоустоун... Значи са поне трийсетгодишни. Имат ли изобщо някаква стойност сега?

— О, малко. Не съм специалист в тази област, разбира се, но мисля, че са достатъчно, за да отидеш до Казъм сити. Но не и за кой знае какво повече.

— А как ще стигна до Казъм сити?

— Не е трудно, даже сега. Има една совалка, която ходи до Ню Ванкувър, в орбитата на Йелоустоун. Оттам ще трябва да си купиш място в някой от огромните кораби, който ще те отведе до

повърхността. Мисля, че парите ще ти стигнат, ако си готов да се откажеш от лукса.

— Като?

— Ами, всякакви гаранции за безопасно пристигане.

Усмигнах се.

— В такъв случай се надявам, че късметът ще бъде с мен.

— Но ти не смяташ да ни оставяш все още, нали Танър?

— Не — отвърнах аз. — Не още.

В дипломатическото куфарче имаше още две неща: тъмен, плосък плик и друг, по-издут. Когато останах сам, извадих по-тънкия и го поставих върху леглото. Съдържанието му се разсипа, в него имаше по-малко, отколкото очаквах, и нищо не разкриваше каквото и да е от моето минало. Тъкмо обратното, намереното в плика сякаш ме обърка още повече. Там имаше десетина паспорта и ламинирани лични карти на собствената ми особа, всички валидни по времето, когато съм се качил на кораба, и всички приложими за една или друга част на Края на небето и пространството около него. Някои бяха по-семпли, в други бяха поставени компютърни системи.

Подозирах, че повечето хора биха се справили само с един-два такива документа, приемайки, че има региони, където не могат да влязат легално. Но дребният шрифт на моите документи информираше, че имам възможност да пътувам с по-голяма или по-малка свобода из военните зони и контролираните от милицията щати, в неутралните зони и в ниското орбитално пространство около планетата. Това бяха документи на човек, на когото бе необходимо да се придвижва навсякъде без проблеми. Забелязах обаче някои аномалии: известно несъвпадане на личната информация, на местата на раждане и местата, които бях посетил. В някои от документите бях представен като войник в Саутландската милиция, в други сътрудничех на Северната коалиция като специалист-тактик. Трета група документи изобщо не споменаваха за каквато и да е история на войник; там бях представен само като консултант по въпросите на личната сигурност или агент на фирма за внос и износ.

Внезапно документите от объркана смесица се подредиха в ясна индикация за това какъв човек бях. Очевидно ми се бе налагало да се промъквам през границите като призрак, човек с много лица и различно минало, в повечето случаи най-вероятно фиктивно. Усещах,

че съм водил опасен начин на живот и съм си създавал врагове така, както повечето хора си създават познанства. И най-вероятно това не ме е притеснявало особено. Мисълта да убия перверзния монах не ме накара да се изпотя; отказах се да го направя, защото реших, че не си заслужава да хабя енергия, за да се разправам с него.

Оказа се, че в плика са пъхнати още три неща, които не изпаднаха в началото с останалите. Измъкнах ги внимателно, усещайки с пръстите си лъскавата повърхност на снимките.

На първата бе изобразена жена с поразителна, тъмна красота, нервна усмивка, заснета на фона на нещо, което приличаше на поляна сред гъста джунгла. Вгледах се по-внимателно и успях да различа само гърба на мъж, изучаващ някакво оръжие. Това спокойно можех да бъда аз, но в такъв случай кой бе направил снимката и защо я бях взел?

— Гита — промълвих аз, спомнил си името без ни най-малко усилие. — Ти си Гита, нали?

Втората снимка беше на мъж, стъпил на нещо, което някога може би е било път, но сега представляваше широка, осеяна с дупки просека наскроз джунглата. Мъжът вървеше срещу снимащия го, метнал на рамо огромно черно оръжие. Беше препасал патрондаш, ръстът и възрастта му бяха горе-долу като моите, но не и лицето. Зад него се виждаше нещо, приличащо на паднало дърво, което блокираше пътя, само дето дървото завършваше с окървавен пън и голяма част от пътя бе оцветена с кръв.

— Дитерлинг — изрекох аз. Името изникна от само себе си. — Мигел Дитерлинг.

Знаех, че ми беше много добър приятел, но вече не е между живите.

После погледнах третата снимка. Тук нямаше и следа нито от интимността на първата, нито даже от съмнителния триумф на втората, защото човекът изглежда нямаше представа, че го снимат. Фотографията бе заснета от голямо разстояние, със специално предназначен за подобни цели обектив. Мъжът се движеше бързо из някакъв търговски център, неоновите светлини на магазините изглеждаха замъглени. Образът на човека също беше леко размътен, но достатъчно ясен, за да бъде *разпознат*.

Спомних си и неговото име.

Взех по-тежкия плик и изсипах съдържанието му върху леглото. Частите с остри краища, които изпадаха от него, сякаш ме подканваха да ги събера в едно цяло. Усещах предмета в дланта си, готов за употреба. Цветът му беше перленосив, като матирано стъкло.

Или диамант.

— Това е блокиращо движение — казах на Амилия. — Така ме обездвижваш. Може да съм по-висок и по-силен от теб, но не мога да направя нищо, без да си причиня силна болка.

Тя ме погледна очакващо.

— А сега какво?

— Сега ми вземаш оръжието.

Кимнах към градинската лопатка, която използвахме вместо оръжие. Тя я измъкна от мен с меко движение на свободната си ръка, но веднага я захвърли, сякаш беше отровна.

— Пусна я прекалено лесно.

— Не — отвърнах аз. — С натиска, който оказваш върху този нерв, едва не я изтървах. Проста биомеханика, Амилия. Мисля, че с Алексей ще се справиш дори още по-лесно.

Стояхме на поляната пред хижата. Беше следобед или по-скоро това, което минаваше за следобед в приюта „Айдълуайлд“ — централната част на слънцето преминаваше от бял в оранжев цвят. Беше странен следобед, тъй като светлината винаги идваше отгоре и затова никога не образуваше издължените сенки на планетарния залез. Но ние и без това не й обръщяхме особено внимание. Вече два часа обучавах Амилия на някои от основните техники за самозащита. През първия час тя опитваше да ме нападне, което означаваше да докосне с градинската лопатка която и да е част на тялото ми. И не успя нито веднъж, даже когато опитвах да си наложя да я пропусна през защитата си. Колкото и да скърцах със зъби и да си казвах, че този път ще да я оставя да спечели, така и не успях. Но това поне показваше, че подходящата техника почти винаги осуетява усилията на непохватния нападател. Положението се подобри през втория час, когато си разменихме ролите. Сега поне можех да се сдържам и да се движа достатъчно бавно, за да дам възможност на Амилия да научи блоковете за всяка ситуация. Тя беше изключително добра ученичка — за един

час усвои материал, за който обикновено бяха нужни два дни. Движенията ѝ все още не бяха станали грациозни, не бяха затвърдени в паметта на мускулите ѝ, но всички тези недостатъци нямаше да имат особено значение срещу аматьор като брат Алексей.

— Би могъл да ми покажеш също и как да го убия, нали? — попита тя, когато седнахме на тревата да отидъхнем, или по-скоро, докато тя отидъхваше, а аз чаках.

— Ти това ли искаш?

— Не, разбира се.

Загледах се към далечните, подобни на точки човешки фигурки по терасовидните градини в далечния край, бързащи да свършат повече работа, докато все още имаше светлина.

— Не мисля, че той ще се върне — рекох аз. — Не и след това, което се случи в пещерата. Но ако все пак го направи, ще знаеш как да постъпиш... а после вече е абсолютно сигурно, че няма да се върне. Познавам неговия тип, Амилия. Просто ще си намери по-лесна мишена.

Монахинята се замисли над тези думи, несъмнено изпълнена със състрадание към човека, който трябваше да преживее същото, което бе преживяла тя.

— Знам, че не трябва да говорим такива неща, но аз мразя този човек. Ще може ли утре отново да повторим тези движения?

— Разбира се. Всъщност дори настоявам да го направим. Все още си слаба, въпреки че си доста напред в сравнение с останалите.

— Благодаря. Танър... имаш ли нещо против да те попитам откъде знаеш тези неща?

Сетих се за документите, които бях намерил в плика.

— Бях консултант по въпросите на личната сигурност.

— И?

Усмихнах се мрачно, няхах представа доколко бе запозната със съдържанието на онези пликове.

— И някои други неща.

— Казаха ми, че си бил войник.

— Да, и аз така мисля. Но почти всеки човек на Края на небето е свързан по един или друг начин с войната. Почти няма как да стоиш настрана от нея. Отношението е такова, ако не си част от опитите за решаване на проблема, значи си част от самия проблем. Ако не се

включиш към едната страна, по подразбиране те смятат за симпатизант на другата.

Това, разбира се, беше доста опростено, защото пренебрегваше факта, че богатите аристократи можеха да си купуват неутралност, но и не беше много далеч от истината за положението на средностатистическия гражданин на Полуострова.

— Както изглежда вече си спомняш доста неща.

— Паметта ми започва да се връща. А несъмнено възможността да хвърля поглед върху личните си вещи ми помогна.

Амилия кимна насърчаващо и изпитах известни угризения, задето я лъжех. Снимките бяха направили много повече отколкото само да разтърсят паметта ми и да я пробудят, но засега предпочитах да поддържам илюзията, че все още съм обзет от частична амнезия. Надявах се Амилия да не е толкова проникателна, че да улови хитрината ми. Определено щях да внимавам и нямаше да подценявам Просящите в бъдещите си действия.

Наистина бях войник. Но както бях заключил от многобройните си паспорти и лични карти в плика, войнишкият талант съвсем не беше единственият, а просто сърцевината, около която се въртяха останалите ми умения. Съвсем не всичко бе абсолютно ясно в ума ми, но определено знаех много повече от вчера.

Бях се родил в семейство в най-долния край на скалата на аристократичното богатство: не бедно, но борец се активно, за да създава и поддържа някакво впечатление за богатство. Живеехме в Нуева Икике, на югоизточното крайбрежие на Полуострова. Селището западаше — активното участие във войната му бе спестено от ограждащите го планински вериги, така че си бе останало заспало и лишено от почти всякакви страсти дори в най-мрачните военни години. Северняците често идваха в Нуева Икике без да се притесняват от евентуални репресии, дори когато бяхме технически неприятели, и браковете между представители на двете враждуващи фракции не бяха рядкост. Така, още като дете, се научих да чета хибридният език на врага почти с такава лекота, както и нашия. Струваше ми се странно, че нашите водачи ни вдъхновяваха да мразим тези хора. Дори учебниците по история бяха единомислени, че сме били единни, когато корабите потеглили от Меркурий.

Но после се бяха случили толкова много неща.

Докато растях обаче, си давах сметка, че макар да нямах нищо против нито към гените, нито към вярванията на хората, обединени в рамките на Северната коалиция, те все пак бяха наши врагове. И те, както и ние, извършваха потресаващи жестокости. И дори да не презирах врага, имах моралното задължение да помогна за по-бързото приключване на войната, като дам своя принос за победата на нашата страна. На двайсет и двегодишна възраст се записах в Саутландската милиция. Не бях роден войник, но учех бързо. Нямах друг избор, особено като се има предвид, че ни пратиха в битка само няколко седмици след като се докоснахме за първи път до оръжие. Оказа се, че съм изключително точен в стрелбата. После, в резултат на подходящи целенасочени тренировки, станах наистина изключителен в това отношение и за мой късмет се оказа, че нашето отделение има нужда от снайперист.

Спомних си първото убийство или по-скоро — първите убийства.

Бяхме кацнали високо върху обградени от джунгла хълмове, гледащи надолу, където войските на Северната коалиция разтоварваха продоволствия. С безмилостно спокойствие насочих оръжието, като се прицелвах подред във всеки един от хората. Оръжието беше заредено с микромуниции, движещи се с по-малка от звуковата скорост; абсолютно безшумни и с програмирано отлагане на детонацията от петнайсет секунди — достатъчно време да направя на всеки един от присъстващите на поляната дупчица, колкото от ухапване от комар и да видя как диво посяга да се почеше, убеден, че е станал жертва на някакво насекомо. Когато последният, осми човек от групата забеляза, че нещо не е наред, вече беше късно да се предприеме нещо.

Ескадронът се строполи на земята в свръхестествен унисон. Слязохме от хълма и отнесохме припасите за своето отделение, прекращвайки гротескно издутите от вътрешните експлозии трупове.

Това бе първият ми допир със смъртта, наподобяващ сън.

Питал съм се какво щеше да стане, ако забавянето на детонацията беше програмирано за по-малко от петнайсет секунди и първият човек се бе строполил, преди да бях „ужилил“ и последния от групата. Дали щях да успея да продължа като истински снайперист, без да се впечатля особено от последствията на собствените ми действия? Или осъзнаването на това, което съм направил, щеше да предизвика

такъв шок, че да захвърля оръжието, отвратен от себе си? И всеки път си казвах, че няма никакъв смисъл да размишлявам върху това, което е можело да се случи. Знам със сигурност само, че след първата поредица от подобни нереални екзекуции, никога повече не съм имал проблем да си върша „работата“.

Е, почти никога.

Работата на снайпериста налагаше никога да не вижда във врага друго, освен безлична фигура-мишена, на твърде далечно разстояние, за да бъде свързана с реално човешко същество при вида на някои подробности на лицето или изражението на болка при поразяването. Почти никога не се налагаше да стрелям повторно. Известно време си мислех, че съм намерил безопасна ниша, където можех да се барикадирам психологически от най-лошото, което може да предложи войната. В отделението ме ценяха, пазеха ме като талисман. Превърнах се в герой поради техническото си умение да улучвам целта, макар никога да не бях извършвал нищо героично. Ако битката ми даваше възможност да го проявя, бях щастлив. И всъщност *знаех*, че ми дава възможност: виждал съм мъже и жени, за които войната беше капризен и зъл любовник, който винаги ги нараняваше, но при който, наранени и гладни, те се връщаха неизменно. Най-голямата изричана лъжа е, че войната прави всички нещастни и ако имахме наистина избор, бихме я премахнали завинаги от живота си. Може би човекът щеше да бъде малко по-благороден, ако наистина беше така; но ако войната нямаше странна и тъмна привлекателност за нас, защо щяхме да я предпочитаме пред мира? Това в никакъв случай не можеше да се обясни с нещо толкова елементарно като аклиматизирането към войната, като към нормална част от нашето битие. Познавам представители и на двата пола, които се хвалят, че се възбуждат, когато убиват врага, че са пристрастени към еротичната мощ на това, което са направили.

Моето щастие обаче беше по-семпло — пораждаше го осъзнаването, че съм открил най-щастливата възможна роля за себе си. Вършех нещо, което смятах за правилно от морална гледна точка, а същевременно бях защитен от прекия риск да бъда убит, съпътстващ фронтоваците от предната линия. Предполагах, че ще продължава така и в крайна сметка ще ме повишат в звание. Ако не останех снайперист до края на войната, причината щеше да бъде една-единствена: армията

щеше да сметне, че умението ми е прекалено ценно, за да рискува да ме изпрати на предната линия. Не изключвах възможността да ме повишат до член на някой от тайните специални отряди — това определено бе свързано със значително по-голям риск, но ми се струваше най-вероятно да ми поверят обучението на новобранци в някой от тренировъчните лагери и после да ме пенсионираят рано, изпълнен със самодоволната увереност, че съм помогнал за по-бързото приключване на войната.

Разбира се, нещата не се развиха по този начин.

Една нощ отряд партизани на Северната коалиция за дълбоко проникване в тила на врага атакува нашата част и ни отрязва. За минути добих от собствен опит представа какво представлява всъщност ръкопашният бой. Не можеше да става и дума за лъчеви оръжия или наномуниции със забавена детонация. Ръкопашният бой вероятно беше горе-долу същият, какъвто е бил и преди хиляда години. Гръмогласната ярост на намиращи се толкова близо едно до друго човешки същества намираше израз в единствения ефективен начин да се избиват помежду си, като използват заострени метални оръжия — байонети и ками — или като стискат гърлото на противника с голи ръце и натискат с пръсти в очните му кухини. За да оцелееш, трябваше да изключиш повисшите си мозъчни функции и да слезеш до нивото на животно.

Така постъпих и аз. И покрай това научих една по-дълбока истина за войната. Тя наказваше флиртуващите с нея, като ги правеше подобни на самата себе си. Отвориш ли веднъж вратата за звяра, не можеш вече да я затвориш.

След този случай продължих да действам като експерт в стрелбата, когато ситуацията го изискваше, но никога не бях просто снайперист. Преструвах се, че вече не съм толкова добър, че не могат да разчитат на мен за най-трудните мишени. Лъжата звучеше доста правдоподобно, снайперистите бяха изключително суеверни и много от тях развиваха психосоматични блокажи, които им пречеха да функционират. Сменях различни отделения, молах да ме местят по оперативни причини, като всеки следващ път се приближавах все повече до фронта. Придобивах все по-голямо майсторство като стрелец, почти плашещо голямо, боравех с лекота с всякакви оръжия, като талантлив музикант, който може да накара всеки инструмент да запее. Включвах се доброволно за различни мисии в тила на врага,

където често оставах седмици наред и живеях от грижливо отмервани фронтови порции (биосферата на Края на небето беше като земната на повърхностно ниво, но на равнището на клетъчната биохимия беше напълно несъвместима и бе почти напълно лишена от местна флора, която да може да бъде консумирана и да нахрани поне отчасти организма, без да предизвика фатална анафилактична реакция). През тези дълги периоди на самота позволявах на животното в себе си да излезе отново — хищническа настройка на ума с почти безгранично търпение и поносимост към дискомфорт.

Превърнах се в самотен стрелец. Вече не получавах нареждания по обичайната командна верига, а от мистериозни източници в йерархията на милицията. Мисиите ми ставаха все по-странни, целта им — все по-неразбираема. Мишените ми от най-очевидни — офицери от Северната коалиция със среден ранг — ставаха привидно все произволни, но никога и за момент не се съмнявах в логиката на убийствата и в това, че всичко бе част от сложен и грижливо планиран замисъл. Дори когато, и то неведнъж, изискваха от мен да видя сметката на мишени с униформа като моята, веднага решавах, че са шпиони или потенциални предатели, или пък, и това беше най-неприятното заключение, просто лоялни хора, които трябваше да умрат, защото животът им по някакъв начин влизаше в конфликт с изпълнението на неизвестните ми планове.

Вече дори не ме интересуваше дали действията ми служеха на по-доброто. В крайна сметка престанах да изпълнявам заповеди и започнах да си ги осигурявам сам, преустановявайки контактите си с йерархията и приемайки поръчки от всеки, който ми плащаше. Вече не бях войник. Бях се превърнал в наемник.

Тогава срещнах Кауела.

— Казвам се сестра Душа — по-възрастната от двете жени беше слаба и не се усмихваше. — Може би сте чували за мен, аз съм неврологът на приюта. И се опасявам, Танър Мирабел, че нещо със съзнанието ви не е наред.

Душа и Амилия стояха на прага на хижата. Само преди половин час бях споделил с Амилия намерението да тръгна от „Айдълуайлд“ същия ден. Амилия ме погледна извинително.

— Много съжалявам, Танър, но трябваше да ѝ кажа.

— Няма защо да се извиняваш, сестро — заяви Душа и мина царствено покрай своята подчинена. — Независимо дали му харесва или не, ти направи каквото трябва, като ме информира за плановете му. И така, Танър Мирабел, откъде да започнем?

— Откъдето искате, но аз пак ще си тръгна.

Един от роботите с яйцевидна глава вървеше подир нея и чаткаше по пода. Понечих да стана от леглото, но Душа постави твърдо ръка върху бедрото ми.

— Не, изобщо не искам да слушам за тази глупост. Никъде нямаше да ходиш засега.

Погледнах към Амилия.

— Какви бяха тези приказки, че ще мога да си тръгна, когато пожелаея?

— О, свободен си да си тръгнеш, Танър...

Гласът ѝ не прозвуча особено убедително.

— Но няма да поиска, когато научи фактите — заяви Душа и се надвеси над леглото. — Нека да обясня? След като те затоплихме, ти направихме обстоен медицински преглед, Танър, като се фокусирахме върху мозъка. Подозирахме, че имаш амнезия, но трябваше да се уверим в липсата на опасни увреждания или импланти, които се налага да бъдат извадени.

— Нямам никакви импланти.

— Така е, нямаш. Но се опасявам, че имаш увреждане... известно.

Тя щракна с пръсти към робота и го накара да се приближи. Сега върху леглото нямаше нищо, но само допреди минута опитвах да сглобя пистолета с часовников механизъм, налучквайки правилния начин чрез поредица от опити и грешки, но бях успял само наполовина. Щом зърнах двете жени да идват насам, напъхах всичко под възглавницата. Трудно беше да се каже, че е нещо друго освен това, което наистина беше. При огледа на вещите ми диамантените части със странна форма може би ги бяха озадачили, но надали бяха разбрали какво представляват. Сега обаче вероятно нямаше да имат никакви съмнения по въпроса.

— Какви увреждания, сестра Душа? — попитах аз.

— Мога да ти ги покажа.

От яйцевидната глава на робота изскочи екранче, на което се виждаше бавно въртящ се череп, изпълнен с призрачни структури като облаци от млечнобяло мастило с интригуващи форми. Нямаше как да позная дали е моят череп, но най-вероятно ми показваха именно него.

Душа прокара пръсти по въртящата се маса.

— Тези светли петна са проблемът, Танър. Преди да се събудиш, ти инжектирах бромдезоксидуридин. Това е химически аналог на тимидина, една от ядрените киселини на ДНК. Химикалът измества тимидина в новите мозъчни клетки и действа като маркер за неврогенезиса — създаването на нови мозъчни клетки. Светлите петна показват къде се е натрупал химикалът, обозначавайки фокусните точки на неотдавнашен бурен клетъчен растеж.

— Не знаех, че мозъкът създава нови клетки.

— Този мит го погребяхме преди петстотин години, Танър... но в известен смисъл имаш право — процесът е все още рядък при висшите бозайници. Но тук се наблюдава нещо значително по-бурно: концентрирани, специализирани области на неотдавна започнала и продължаваща неврогенеза. Това са функционални неврони, организирани в сложни структури и свързани със съществуващите ти неврони. Всичко очевидно се върши строго закономерно. Виждаш ли как светлите петна са съсредоточени около центровете ти за възприемане? Страхувам се, че случаят е съвсем характерен, Танър... дори да не беше ръката ти?

— Ръката ми ли?

— Имаш рана на дланта. Тя е симптом за заразяване с индоктринален вирус от семейство Осман. — Душа направи кратка пауза. — Установихме наличието на вируса в кръвта ти, щом те изследвахме за него. Вирусът прониква в твоето ДНК и поражда новите невронни структури.

Нямаше смисъл да блъфирам.

— Изненадан съм, че сте го разпознали.

— Виждали сме предостатъчно хора, заразени с него — отвърна Душа. — Той инфектира малка част от всяка партия бок... от всяка група спящи, която идва от Края на небето. В началото, разбира се, бяхме силно озадачени. Бяхме чували за сектите на Осман — не е нужно да уточняваме, че не одобряваме начина, по който са присвоили иконографията на собствената ни система на вярване, но ни бе

необходимо доста време, докато установим наличието на механизъм за вирусно инфектиране и че заразените с него хора са по-скоро жертви, отколкото представители на сектата.

— Това е голяма досада — обади се Амилия. — Но можем да ти помогнем, Танър. Предполагам, че сънуваш Скай Осман?

Кимнах безмълвно.

— Можем да те изчистим от вируса — обяви Душа. — Този щам е от по-слабите и с времето действието му ще отслабне още повече, но можем да ускорим процеса, ако желаш.

— Дали желая ли? Изненадан съм, че вече не сте го направили.

— Божичко, никога не бихме направили такова нещо. Откъде да знаем дали не си се заразил нарочно. В такъв случай нямаме право да го отстраним. — Невроложката потупа робота, който прибра екрана и излезе навън, движейки се като деликатен метален рак. — Но ако искаш да се отървеш от него, ще ти назначим веднага нужната терапия.

— След колко време ще подейства?

— След пет-шест дни. И, естествено, предпочитаме да следим развитието — понякога се налага да се прави фина настройка на лечението.

— Опасявам се тогава, че ще се наложи да изтощим вируса по естествен път.

— В такъв случай ти носиш отговорността за това решение — обиди се Душа.

Стана от леглото и си тръгна намусена, следвана покорно от своя робот.

— Танър, аз... — заекна Амилия.

— Не искам да говоря за това, ясно ли е?

— Трябваше да й кажа.

— Знам и не съм ядосан заради това. Не искам да правиш опити да ме разубедиш да си тръгна, разбра ли?

Тя не отговори.

После с нея посветихме още около половин час на упражнения. Работехме в почти пълно мълчание и можех да размишлявам върху казаното от Душа. Бях си спомнил Васкес Червената ръка и уверенията му, че вече не е заразен. Той беше най-вероятният източник на вируса, но не можех да изключа и възможността да съм го хванал на моста, в

близост до събрани на едно място толкова много последователи на сектата на Осман.

Душа обаче бе пояснила, че става дума за по-безопасен щам. Може би имаше право. Засега единствените признаци бяха стигмата и двата съня. Не виждах Скай Осман на дневна светлина, нито го сънувах в будно състояние. Не бях обсебен от него, не изпитвах желание да се ограждам с всевъзможни неща, свързани с неговото време и живот; не ме обземаше религиозно благоговение само като си помислех за него. Той си оставаше онова, което винаги е бил за мен: историческа фигура — човек, извършил нещо ужасно, заради което бе наказан ужасно, но не можехме да го забравим лесно, защото ни бе подарил дял свят. Съществуваха и по-стари исторически фигури с нееднозначна репутация, чиито дела бяха оцветени със също толкова мръсни нюанси на сивото. Надали щях да започна да боготворя Осман, само защото сънувах откъси от живота му, докато спях. Бях достатъчно силен, за да не го допусна.

— Не разбирам защо бързаш толкова да ни напуснеш — Амилия прибра от челото потните си коси, щом седнахме да отдъхнем. — Пътувал си дотук цели петнайсет години, какво тогава са още няколко седмици?

— Вероятно просто не съм от търпеливите, Амилия. — Тя ме изглежда скептично, затова се постарах да ѝ дам някакво обяснение. — Виж, тези петнайсет години все едно не са се случили с мен — струва ми се, че се качих на кораба едва вчера.

— Но това не променя същността на нещата — няма да има кой знае каква разлика, ако пристигнеш една-две седмици по-късно.

„Само дето ще има“ — помислих си аз. И то огромна... Но нямаше как да ѝ кажа цялата истина. Единствената ми възможност беше да ѝ отговарям най-непринудено.

— Всъщност... има достатъчно основателна причина да си тръгна оттук колкото се може по-скоро. Няма как да си го разбрала от своята документация, но си спомних, че съм пътувал с друг човек, който трябва вече също да е размразен.

— Възможно е, ако другият се е качил на кораба преди теб.

— Така мисля. Но нищо чудно изобщо да не е минавал през приюта, ако не е имал усложнения. Името му е Рейвич.

Тя като че ли се изненада, но без да заподозре нещо.

— Спомням си един човек с това име. Наистина мина оттук.
Арджънт Рейвич, нали?

Усмигнах се.

— Точно така. Това е той.

ОСЕМ

Арджънт Рейвич.

Някога сигурно не е означавал нищо за мен, но сега ми се струваше невероятно. Прекалено дълго време неговото име, неговото съществуване, беше определящ факт в моя свят. Но помнех добре кога съм го чул за първи път. Беше през онази нощ в Къщата на влечугите, когато учих Гита да борави с оръжие. Сетих се за това, докато обучавах Амилия да се отбранява от брат Алексей.

Дворецът на Кауела на Края на небето беше дълга сграда във формата на буквата „Н“, ограден от всички страни от гъста джунгла. От покрива на двореца се издигаше още един етаж в същата форма, но с по-малки размери, защото долният бе заобиколен с тераса от всички страни. Стотината метра разчистена от дървета земя около Къщата на влечугите можеше да се види оттам само ако застанеш на стената, ограждаща терасата. Издигащата се тъмна джунгла като че ли всеки момент щеше да се стовари върху стената на терасата, подобна на огромна зелена вълна. Нощем джунглата беше черен безкрай, лишена от какъвто и да е цвят, изпълнена с непознати звуци от хилядите форми на живот. На стотици километри наоколо нямаше друго място, населено с човешки същества.

Нощта, през която обучавах Гита, беше необичайно светла, небето беше осяно със звезди от върховете на дърветата до зенита. Краят на небето нямаше големи луни, но терасата беше осветена от множество факли, поставени в устите на статуи на златни горски нимфи, качени върху пиедестали около стените. Кауела беше маниак на тема лов. Имаше амбицията да улови почти възрастна хамадриада вместо единствения незрял екземпляр, който бе успял да хване миналата година и който сега живееше дълбоко под Къщата на влечугите.

Когато отидох на този лов, от дълго време не бях работил за него. Тогава за първи път видях съпругата му. Един-два пъти тя бе стреляла с ловните пушки на мъжа си, но по всичко личеше, че за първи път

докосва оръжие. Кауела ме помоли да ѝ дам някой и друг урок по стрелба. Макар да напредваше, всичко показваше, че от Гита никога няма да излезе първокласен стрелец. Но това явно не беше от значение — тя нямаше интерес към лова и, макар да понесе пътуването със спокоен стоицизъм, не споделяше първичния ентузиазъм на Кауела към убиването.

Скоро дори той си даде сметка, че само си губи времето, като опитва да я превърне в ловец. Но въпреки това искаше да се научи да борава с оръжие, поне с нещо по-малко, предназначено за самозащита.

— Защо? — попитах аз. — Нали наемаш хора като мен, за да могат хора като Гита да не се притесняват за своята безопасност.

Тогава бяхме сами в един от празните вивариуми.

— Защото имам врагове, Танър. Ти си добър, както и хората под твоё ръководство... но никой не е безгрешен. Не е изключено някой убиец да пробие защитата ни.

— Да — съгласих се аз. — Но ако е толкова добър, тогава ще може да убие който и да е от вас, без дори да си дадете сметка за ставащото.

— Някой толкова добър, колкото си ти ли, Танър?

Видях в мислите си защитата, която бях разположил около и в Къщата на влечугите.

— Не — отвърнах аз. — Трябва да е адски по-добър от мен, Кауела.

— И има ли такива хора?

— Винаги се намира някой по-добър. Въпросът е само дали има кой да плати за неговите услуги.

Той постави длан върху една от празните кутии за земноводни.

— В такъв случай тя се нуждае от това повече от всякога. Много по-добре е да имаш, отколкото да нямаш никакъв шанс да се защитиш.

Трябваше да се съглася, че в това има известна логика.

— Ще ѝ покажа, тогава... ако настояваш.

— Защо го правиш толкова неохотно?

— Оръжието е опасно нещо.

Кауела се усмихна на слабата жълтеникава светлина, излъчвана от тръбичките в празните кутии.

— Такава е идеята, струва ми се.

Започнахме скоро след това. Гита учеше охотно, но съвсем не усвояваше така бързо, както Амилия. Което нямаше нищо общо с интелигентността ѝ — дължеше се на слабост в координацията ръка-око, която никога нямаше да се прояви, ако съпругът ѝ не бе настоял да започне да взема тези уроци. Не искам да кажа, че беше безнадежден случай, но Амилия можеше да усвои за един час онова, на което Гита посвещаваше цял ден и то само, за да го овладее на най-основно ниво. Ако това бе някой от войниците, които някога обучавах, никога нямаше да бъде принуден да изтърпя цялата тази история. Просто някой друг щеше да бъде натоварен със задачата да намери нещо по-подходящо за нейните умения, например разузнаване и т.н.

Но Кауела искаше Гита да се научи да използва оръжие.

И аз следвах неговите нареждания. Не представляваше проблем за мен. От Кауела зависеше как и за какво щеше да ме използва. А да прекарвам времето с Гита съвсем не беше сред най-тежките задължения. Съпругата на Кауела беше прекрасна жена — поразителна красавица със северняшки произход, с високи скули, гъвкава и подвижна, с мускулатура на танцьорка. Не я бях докосвал преди този урок по стрелба, почти не бях имал основателна причина да разговарям с нея, макар доста често да имах фантазии, свързани с нея.

Сега, всеки път, когато трябваше да коригирам позата ѝ с лек натиск по рамото, ръката или кръста, усещах как сърцето ми затуптява смехотворно. Стараех се да говоря толкова тихо и спокойно, колкото го изискваше според мен ситуацията, но винаги ми се струваше, че се получава доста напрегнато. Дори да забелязваше нещо странно в моето поведение, Гита не го показваше. Вниманието ѝ бе съсредоточено неизменно върху урока.

В тази част на терасата бях инсталирал полеви генератор на радиочестоти, свързан със специалните очила на Гита. Това бе стандартна военнотренировъчна екипировка, част от огромното количество откраднато или купено на черния пазар оборудване, което Кауела бе натрупал с годините. В очилата щяха да се появяват призрази и да ѝ изглеждат така, сякаш се движат из терасата. Не всеки от тях щеше да е враждебно настроен, но Гита щеше да разполага само с част от секундата, за да реши по кого да стреля.

Беше наистина шега. Само един невероятно умел убиец имаше шанс да проникне в Къщата на влечугите и ако това станеше,

определено нямаше да даде на Гита тези безценни мигове, за да вземе решение.

Но след петия урок тя вече се справяше не чак толкова зле. Поне насочваше оръжието си и стреляше срещу когото трябва в деветдесет процента от случаите; засега процентът от грешки беше приемлив. Надявах се никога да не се окажа тази нещастна жертва от десетимата, които не са имали намерение да я убиват.

Гита доста рядко улучваше своите мишени. Не използвахме лъчево оръжие, защото това, до което имахме достъп, беше прекалено обемисто за самозащита. В името на безопасността можех да програмирам оръжието ѝ да стреля само когато и тя, и аз сме извън неговия обсег, да не говорим за безценните статуи на дървесни нимфи на Кауела. Но ми се струваше, че тогава уроците ни щяха да изгубят всякаква автентичност и от тях нямаше да има полза. Вместо това, заредих оръжието с умни амуниции; всеки патрон имаше вграден процесор, настроен към същото тренировъчно съоръжение, което бе свързано и с очилата на Гита. Процесорът контролираше миниатюрни газови струйки, които щяха да изместят траекторията на куршума в случай на опасност. При прекалено остър ъгъл на отклонение куршумът щеше да се саморазруши и да се превърне в бързо движещ се облак от метална пара — не съвсем безвреден, но безкрайно по-безопасен от куршума с малък калибър, ако се случеше да се насочи към нечие лице.

— Как се справям? — попита Гита, когато спряхме, за да презаредя оръжието ѝ.

— Улучваш все по-често. И се цели по-ниско — в гърдите, не в главата.

— Защо в гърдите? Съпругът ми каза, че можеш да убиеш човек с един-единствен изстрел в главата, Танър.

— Аз имам по-голяма практика от вас.

— Но дали е вярно... това, което говорят за теб? Че когато стреляш по някого...

— ... се целя в конкретни области на мозъка, отговарящи за определени функции — довърших вместо нея аз. Не вярвай на всичко, което ти казват, Гита. Вероятно бих могъл да улуча едното полукълбо, но повече от това...

— Все пак не е никак лоша репутация.

— Може би. Но това е всичко.

— Ако говорех така за моя съпруг, той щеше да извлече максимална изгода от подобна репутация. — Тя погледна внимателно към горния етаж на къщата. — Но ти винаги представяш нещата по-незначителни. И затова на мен тези слухове ми се струват много по-правдоподобни.

— Старая се да ги представям по-незначителни, защото не искам да ме помислиш за нещо, което не съм.

Гита ме погледна.

— Не мисля, че има такава опасност, Танър. Мисля, че знам много добре кой си. Човек с чиста съвест, по една случайност работещ за друг човек, който обаче не спи спокойно нощем.

— Не може да се каже, че съвестта ми е чиста, повярвай ми.

— Трябва да видиш тази на Кауела. — Тя ме погледна право в очите. Останахме така известно време, после аз сведох поглед към оръжието. Тя повиши глас с една октава. — О, говорим за вълка, а той...

— Отново ли говорите за мен? — Кауела бе слязъл на терасата от горния етаж на сградата. Нещо проблесна в ръката му — чаша с коктейл. — Е, не мога да ви виня за това, нали? Как вървят уроците?

— Мисля, че осъществяваме разумен напредък.

— О, не му вярвай — обади се Гита. — Аз съм отчайващ случай, но Танър просто е достатъчно любезен, за да го каже.

— Нищо, което си заслужава, не е лесно — рекох аз. След това се обърнах към Кауела: — Гита вече може да стреля и в повечето случаи да отличава приятеля от врага. Не е някакво особено постижение, но тя се постара истински и заслужава усилията ѝ да бъдат признати. Но ако искаш нещо повече, вероятно няма да бъде лесно.

— Нищо не ѝ пречи да продължава да учи. Ти си много добър учител. — Той кимна към пистолета, в който току-що бях поставил нов пълнител. — Хей, покажи ѝ онзи номер.

— Кой по-точно? — едва се сдържах да не избухна.

Обикновено Кауела не си позволяваше да нарича номера уменията, които бях постигнал с толкова усилия.

Той отпи от чашата си.

— Знаеш кой имам предвид.

— Добре, ще се постарая да отгатна.

Програмирах отново оръжието, така че сега куршумите нямаше да бъдат отклонявани дори да се движат по потенциално опасна траектория. След като искаше номер, щеше да го получи.

Най-често, когато стрелях с малокалибрено оръжие, заемах класическата поза за прицелване: леко разтворени за равновесие крака, оръжието в едната ръка, поддържана отдолу от другата; протегнати напред ръце на нивото на очите, здраво изпълнати, за да се избегне „ритането“ на оръжието, когато се стреля с патрони вместо с енергия. Хванах пистолета с едната си ръка на равнището на кръста, като стрелците от стари времена, използващи барабан с шест патрона. Гледах надолу към пистолета, не през него, но бях практикувал тази поза достатъчно упорито, за да знам точно къде щеше да попадне куршумът.

Натиснах спусъка и куршумът се заби в една от неговите статуи на хамадриади.

Приблжих се, за да огледам поражението.

Златото на статуята се бе разляло като масло в резултат на попадението, но се бе разтекло симетрично около него — във формата на жълт лотос. Освен това бях изстрелял куршума така, че да улучи статуята с красива симетрия — математически центриран в челото на съществото; щеше да бъде между очите, ако очите не се намираха в челюстите.

— Много добре — обяви Кауела. — Струва ми се. Имаш ли представа колко струва тази змия?

— По-малко, отколкото плащаш за моите услуги — отвърнах аз и побързах да програмирам оръжието в режим на безопасност, преди да съм забравил.

Той се вгледа за момент в улучената статуя, после поклати глава и се позасмя.

— Вероятно си прав. — Щракна с пръсти към съпругата си. — Добре, край на урока, Гита. С Танър трябва да поговорим по един въпрос — затова дойдох тук.

— Но ние едва започнахме.

— Ще има и други уроци. Нали не искаш да научиш всичко веднага?

„Не“ — помислих си аз. Надявах се това да не се случи никога, защото тогава нямаше да имам причина да бъда край нея. Опасна

мисъл. Наистина ли възнамерявах да опитам нещо с нея, докато Кауела се намира в съседното помещение в Къщата на влечугите? Звучеше налудничаво и защото до тази вечер Гита никога и с нищо не бе намеквала, че на свой ред се чувстваше привлечена от мен. Но някои от нещата, които каза, ме накараха да започна да си задавам въпроси. Може би просто вече се чувстваше самотна тук, сред джунглата.

Дитерлинг се появи зад Кауела и придружи Гита обратно в сградата, докато друг от хората разглоби полевия генератор. С Кауела тръгнахме към стената, ограждаща терасата. Въздухът беше топъл и лепкав от влага, не се долавяше и намек за вятрец. През деня ставаше почти непоносимо влажно. Нищо подобно на чудесния крайбрежен климат на Нуева Икике, където бях прекарал детството си. Високата широкоплещеста фигура на Кауела бе скрита под черно кимоно, нашарено с делфини. Вървеше бос по орнаментираните плочки. Имаше широко лице с изражение на недоволство около устните, както ми се бе струвало винаги. Приличаше на човек, неспособен да приеме достойно поражението. Гъстата му черна коса беше прибрана назад от челото, образувайки лъскави бразди, които изглеждаха златисти на светлината на хамадриадите. Той прокара пръст по повредената статуя, после се наведе, за да вдигне от пода няколко златни люспи. Те бяха тънки като листи, подобни на фолиото, използвано някога за украсяване на свещените текстове. Потърка ги тъжно между пръстите си и опита да ги намести обратно в раната на статуята. Змията бе изобразена увита около своето дърво, в последната фаза на подвижност преди фазата на сливане с него.

— Съжалявам за повредата — промълвих аз. — Но ти поиска някаква демонстрация.

Кауела поклати глава.

— Няма значение, мазето ми е пълно с тях. Може дори да я оставя така, като характерна особеност. Все трябва да струва нещо, а? — Тук той понижи глас. — Танър, хрумна ми нещо. Имам нужда от теб тази вечер.

— Тази вечер? — Беше доста късно, но при него нямаше определени часове за нищо. — Какво си намислил — среднощен лов ли?

— В настроение съм за такова нещо, но не става дума за това. Чакаме посетители. Трябва да отидем да ги посрещнем. Искам да ме

закараш дотам.

Отговорих едва след като размислих внимателно.

— За какви посетители става дума?

Той погали почти любовно пронизаната глава на хамадриадата.

— Не за обичайния вид.

Пътувахме вече половин час, откакто бяхме тръгнали от Къщата на влечугите. Кауела отиде само да се преоблече — сложи панталони и риза в цвят каки и върху тях наметна кожено ловджийско яке, щедро снабдено с джобове. Известно време се движихме между изоставените, омотани с лиани сгради край Къщата на влечугите, докато открия стария път. Само след още няколко месеца това пътуване нямаше да може да се осъществи, защото джунглата лекуваше бавно срязаната през сърцето ѝ рана.

Някога Къщата на влечугите и местността около нея е била зоологическа градина, изградена през един от изпълнените с надежда периоди на прекратяване на огъня. Въпросният период бе продължил само около едно десетилетие (тогава явно им се бе струвало, че има голям шанс мирът най-после да е настъпил) — достатъчно време, за да бъде построено нещо толкова ненужно във военно отношение като зоопарк. Идеята била земни и местни животни да живеят при подобни условия и така да се подчертаят подобията и разликите между Земята и Края на небето. Но така и не бяха успели да го довършат и сега единствената му напълно оцеляла част беше Къщата на влечугите, превърната от Кауела в лична резиденция. Тя му вършеше добра работа: беше изолирана и лесно можеше да се превърне в малка крепост. Имаше амбиция да напълни вивариума в мазето с частна колекция от пленени животни, на първо място с почти достигнала пълно съзряване хамадрида, която все още не беше уловил. Плененият младок вече бе придобил внушителни размери; Кауела щеше да има нужда от ново мазе за едно голямо животно, без да се отчитат новите умения, необходими за грижите за създаване с коренно различна биохимия от тази в една по-ранна фаза. Къщата вече бе пълна с кожата, зъбите и костите на животни, които бе донесъл като ловни трофеи. Той не обичаше живите неща и единствената причина да иска

живи екземпляри бе, че така щеше да впечатлява своите посетители повече, защото за хващането им се искаше по-голямо майсторство.

Лиани и клони удряха бронята на колата, докато се движехме по пътя, а ревът на двигателите прогонваше всяка друга жива твар на мили оттук.

— Разкажи ми за тези посетители — подех аз, микрофонът на гърлото ми предаваше думите ми на Кауела през слушалките на главата му.

— Скоро ще ги видиш.

— Те ли предложиха да се срещнем на тази поляна?

— Не, идеята беше моя.

— И те знаят коя поляна имаш предвид?

— Не е необходимо. — Той кимна нагоре. Рискувах да хвърля един поглед към горския балдахин и когато той изтъня за момент, разкривайки небето, видях над нас нещо болезнено ярко, като триъгълен клин, изрязан в небесната твърд. — Следват ни, откакто тръгнахме от Къщата.

— Това не е местен самолет — заявих аз.

— Това не е самолет, Танър. Космически кораб е.

Стигнахме на поляната след едночасово пътуване из гъстата гора. Очевидно тя се бе образувала, след като нещо бе изгорило дърветата преди няколко години, вероятно доста разрушителен снаряд. Нищо чудно даже да е бил предназначен за Къщата на влечугите; предположението звучеше доста правдоподобно, понеже Кауела имаше достатъчно врагове. За щастие повечето от тях нямаха представа къде живее. Сега поляната започваше да прораства отново, но земята бе все още достатъчно равна, за да може да послужи за приземяване.

Космическият кораб спря над нас, безмълвен като прилеп. Беше с формата на буквата делта и сега, след като се бе спуснал по-ниско, видях, че долната му повърхност е покрита с хиляди ослепително ярки топлинни елементи. Беше широк петдесет метра — колкото половината ширина на поляната. Усетих първата топлинна вълна и после, почти на границата на слуха, нискочестотно бръмчене.

Джунглата около нас потъна в тишина.

Делтоидът слезе още по-ниско — три вдлъбнати полусфери, грациозно нагънати в горните точки. Вече се намираще между короните на дърветата. Излъчващата се от него горещина ме караше да

се потя. Протегнах длан, за да предпазя очи от яркото като слънце сияние.

Тогава ослепителният блясък бе заменен със смътно, керемиденочервено сияние, а летателният апарат измина последните няколко метра до земята под влияние на собствената си тежест и се приземи върху полусферите, които омекотиха удара с мускулоподобна плавност и гъвкавост. След няколко секунди тишина от предната му част до земята, като дълъг език, се плъзна сгъваема стълбичка. Синкавобялото сияние, излязло от вратата в горната му част, придаде ярки очертания на околните растения. С периферното си зрение видях как разни същества побързаха да се шмугнат в съседните гъсталаци.

Две издължени, източени фигури пристъпиха на светлината в горната част на стълбичката.

Кауела тръгна пред мен към летателния апарат.

— Ще се качваш ли в това нещо?

Той погледна назад. Силуетът му се очертаваше, тъмен на фона на светлината.

— Дяволски си прав. И искам ти да дойдеш с мен.

— Никога досега не съм имал вземане-даване с ултри.

— Е, сега ти се предоставя тази велика възможност.

Излязох от колата и го последвах. Носех пистолет, но беше абсурдно дори да го държа, затова го върнах в кобура на колана си и не го докоснах повече, докато не се върнахме. Двамата ултри на върха на стълбата чакаха безмълвно, застанали в леко отегчени пози, единият облегал на рамката на вратата. Някъде по средата на разстоянието до кораба, Кауела коленичи и заопипва земята, като отделяше встрани тревата. Погледнах надолу и ми се стори, че видях нещо като лист очукан метал, но нямах време да мисля какво би могло да бъде, защото в този момент Кауела ме призова.

— Хайде. Те не са известни с особено търпение.

— Даже не знаех, че в орбита има кораб на ултрите — казах аз, като се стараех да говоря тихо.

— Малцина го знаят. — Той заизкачва стълбата. — Засега предпочитат да бъдат инкогнито, за да въртят бизнес, който би бил невъзможен, ако всички знаят, че са тук.

Ултрите се оказаха мъж и жена. И двамата бяха много слаби, подобните им на скелети фигури бяха затворени сред поддържаща

апаратура и протези. И двамата бяха бледи и с високи скули, с черни устни и като че ли очертани с молив очи, което им придаваше кукленски вид, дори в някои моменти напомняха трупове. Тъмните им коси бяха грижливо подредени на стегнати кичури и напомняха гнездо с пепелянки. Ръцете на мъжа представляваха опушено стъкло, инкрустирано със светещи машинки и пулсиращи захранващи линии, а жената имаше продълговата дупка наред корема.

— Не позволявай да те впечатлят силно — прошепна Кауела. — Това е част от бизнес техниката им. Готов съм да се обзаложа, че капитанът е изпратил най-странните си екземпляри, единствено, за да ни смути.

— В такъв случай се е справил наистина добре.

— Можеш да ми имаш доверие, тъй като не за първи път имам работа с ултри. В действителност те са като котенца.

Продължавахме да изкачваме стълбата. Жената се беше облегнала на рамката на вратата и ни оглеждаше с безстрастно присвити устни.

— Ти ли си Кауела? — попита тя.

— Да, а този е Танър. Танър идва с мен. Това не подлежи на преговори.

Тя ме огледа.

— Въоръжен си.

— Да — отвърнах аз, съвсем леко изнервен от факта, че бе видяла оръжието през дрехите ми. — Да не искаш да кажеш, че ти не си?

— Ние имаме собствени средства. Качвайте се на борда.

— Пистолетът не представлява ли проблем?

Самодоволната усмивка бе първата проява на емоции, която виждах.

— Не, сериозно казано, не смятам.

Щом влязохме, прибраха стълбата и затвори вратата. Обстановката вътре бе студена, почти болнична — бяхме заобиколени от бледи пастелни цветове и лъскави машинarii. Там ни очакваха още двама ултри, отпуснати в две огромни командни седалки и почти скрити под всевъзможни екрани, дисплеи и деликатни ръчки и лостове. Дватама пилоти бяха голи, с пурпурна кожа и невероятно сръчни

пръсти. И техните коси бяха фризирани на същите кичури като първите двама, само че бяха още по-многобройни.

Жената с дупката в корема каза:

— Издигни кораба плавно и незабележимо, Пелегрино. Не искаме после гостите ни да говорят лоши неща по наш адрес.

Обърнах глава към Кауела и изрекох само с устни:

— Отлитаме ли?

Той кимна.

— Наслаждавай се, Танър. Аз поне точно това и ще направя. Говори се, че не след дълго няма да бъда в състояние да напускам повърхността, дори ултрите няма да искат да ме докосват.

Поканиха ни да седнем в две свободни кресла. Корабът се издигна почти веднага щом закопчяхме предпазните си колани. През многобройните прозрачни участъци по стените виждах как поляната остава все по-далече под нас, докато най-накрая заприлича на отпечатък от нечия стъпка, окъпан в светлина. Някъде почти на хоризонта се мержелееше светла точица, трябва да беше Къщата на влечугите. Останалата част от джунглата напомняше тъмночерен океан.

— Защо избра тази поляна за нашата среща? — попита жената.

— Щяхте да изглеждате доста глупаво, ако бяхте кацнали на върха на някое дърво.

— Нямам предвид това. Можехме да си направим площадка за приземяване почти без никакви усилия. Но тази полянка е от особено значение за теб, нали? — Гласът ѝ звучеше така, сякаш разискваният въпрос нямаше почти никакво значение за нея. — Сканирахме я, когато приближихме. На нея е заровено нещо кухо, с прави стени. Нещо като помещение, пълно с машини.

— Всички имаме своите малки тайни — отвърна Кауела.

Жената го изгледа внимателно, после махна с ръка, показвайки, че е приключила с този въпрос.

Тогава корабът се устреми рязко нагоре и подемната мощ ме прикова на мястото ми. Стоически се стараех да не издавам дискомфорта си, но не виждах нищо приятно. Ултрите явно се чувстваха съвсем добре и разменяха почти беззвучно изрази на техническия си жаргон, свързан със скоростта на въздуха и векторите на изкачване. Двамата ни посрещачи също бяха потънали в своите

фотьойли, от които излизаха дебели сребристи тръбички — те уж трябваше да подпомагат процеса на дишане и на кръвообращение в телата им във фазата на издигане. Излязохме от атмосферата на планетата и продължихме да се изкачваме. Междувременно бяхме излезли на тази страна, където беше ден. Краят на небето изглеждаше синьо-зелен и крехък, измамно спокоен, така, както вероятно бе изглеждал и в деня, когато „Сантяго“ бе навлязъл за първи път в неговата орбита. Оттук не се забелязваха абсолютно никакви признаци за война... но само докато зърнах на хоризонта тънките черни следи от горящите петролни полета.

За първи път виждах подобна гледка. Никога досега не бях излизал в Космоса.

— Насочваме се към „Орвието“ — обяви пилотът, когато бяха нарекли Пелегрино.

Флагманският кораб скоро се появи пред нас, тъмен и масивен като спящ вулкан, майсторски изваян конус, дълъг четири километра. „Лайтхъгър“ — така ултрите наричаха своите кораби, способни да порят безкрая с незначително по-ниска от светлинната скорост. Трудно беше да не се впечатлиш. Механизмите, благодарение на които се движеше този кораб, бяха дело на по-напреднали технологии от тези, които ми се бе удавало да видя на Края на небето, по-напреднали дори от всичко, което бих могъл да си представя.

Ултрите вероятно гледаха на нашата планета като на експериментална лаборатория по социо-инженерство: времева капсула, съхраняваща доста несъвършени морално остарели с по три-четири века технологии и идеологии. За всичко това, разбира се, не бяхме виновни единствено ние. Когато флотилията потеглила от Меркурий в края на дваисет и първи век, технологиите на борда на корабите били най-модерното, което можело да се предложи тогава. На тях им бил необходим век и половина, докато допълзят до системата Лебед. Междувременно в Слънчевата система технологиите продължавали да се развиват все по-бурно, но на борда на корабите те останали в състояние на стаза.

По времето, когато се приземили, другите светове вече били разработили възможности да се пътува в Космоса с близка до светлинната скорост, в резултат на което цялото ни пътуване заприличало на патетично наказание, което сме си наложили сами.

На Края на земята бързоходните кораби носеха богата технологична информация, с помощта на която бихме могли много бързо да настигнем останалите светове, стига да пожелаем.

Но по това време войната вече бе избухнала.

Знаехме какво *може* да се постигне, но не разполагахме нито с време, нито със средства, за да повторим вече осъщественото на други места или да купим готови „чудеса“ от пристигащите търговци. Нещо се купуваше само ако имаше непосредствена заплаха от военно приложение, но дори това едва не ни причиняваше банкрут. Затова пък водехме вековни войни с пехота, танкове, бойни джетове, химически бомби и недодялани атомни оръжия, и само в съвсем редки случаи се издигахме до такива главозамайващи висоти като действащо на принципа на елементарните частици или на нанотехнологиите оръжие.

Нищо чудно, че ултрите се отнасяха към нас със зле прикрито презрение. В сравнение с тях ние бяхме диваци и най-неприятното от всичко бе, че си давахме много добре сметка за този факт и бяхме съгласни с него.

Кацнахме в „Орвието“.

Вътрешността му приличаше на по-голям вариант на совалката, с виещи се коридори в пастелни цветове, силно миришещи на антисептична чистота. Ултрите постигаха желаната гравитация посредством въртящи се около оста си части, намиращи се в корпуса на кораба; тя беше малко по-голяма, отколкото на Края на небето, но ефектът не беше по-неприятен, отколкото този, когато вървиш с тежка раница. Лайтхъгърът пренасяше и пасажери и за тази цел бе снабден с хиляди криокамери. Някои от тях вече се бяха качили на борда — напълно будни аристократи, които се оплакваха гръмогласно от проявяваното към тях отношение. На ултрите изглежда не им пукаше. Аристократите несъмнено бяха платили скъпо и прескъпо за привилегията да отпътуват с „Орвието“ до следващата му спирка, но за тях те си оставаха диваци, просто сравнително по-чисти и по-богати.

Въведоха ни при Капитана.

Той седеше на огромен трон, окачен на многоставно рамо, за да може да се придвижва из обширното триизмерно пространство на мостика. Други висши членове на екипажа се движеха на подобни кресла, като ни отбягваха грижливо, щом влязохме. Те следяха различните дисплеи по стените, на които бяха изобразени сложни

схеми. С Кауела стояхме на леко издигаща се над пода пътека с ниски перила, стигаща до средата на моста.

— Мистър... Кауела — каза мъжът на трона. — Добре дошли на моя кораб. Аз съм капитан Орканя.

Капитан Орканя беше почти толкова впечатляващ, колкото и неговият кораб. Беше облечен от главата до петите в лъскава черна кожа, с високи до коленете ботуши с остри носове. Ръцете, чиито преплетени пръсти бе поставил под брадичката си, имаха черни ръкавици. За разлика от своя екипаж, той бе напълно плешив, без нито един косъм по главата. Гладкото му, без каквито и да било отличителни черти лице, можеше да мине за лице на дете... или на мъртвец. Гласът му беше тънък, почти женски.

— А вие сте? — кимна към мене той.

— Танър Мирабел — поясни Кауела, преди да успее да отговоря. — Специалистът по личната ми охрана. Където отивам аз, отива и Танър. Този въпрос...

— Не подлежи на разискване. Да, досетих се. — Орканя погледна разсеяно към нещо във въздуха, което виждаше само той. — Танър Мирабел... да. Виждам, че някога сте били войник... преди да постъпите на служба при Кауела. Отговорете ми честно: напълно ли сте лишен от каквото и да е морал, Мирабел, или просто нямате представа за какъв човек работите?

Отново отговори Кауела:

— Не е негова работа да си губи съня заради това, Орканя.

— Но дали изобщо щеше да го изгуби, ако знаеше? — Капитанът отново се вгледа в мен, но изражението му не издаваше нищо. Нищо чудно да разговаряхме с марионетка, ръководена от безтелесен интелект, действащ по компютърната мрежа на кораба. — Кажете ми, Мирабел... имате ли представа, че човекът, за когото работите, е обявен за военен престъпник от някои организации?

— Само от лицемерите, щастливи да купуват оръжие от него, стига да не продава на никой друг.

— Моралното бойно поле е за предпочитане пред физическото — Кауела използва една от любимите си фрази.

— Но ти не само продаваш оръжие — продължи Орканя. Той като че ли отново гледаше нещо, скрито от нас. — Ти крадеш и убиваш заради него. Има неопровержими доказателства за участието ти в най-

малко трийсет убийства, все свързани с черния пазар на оръжие. В три случая си отговорен за препродаването на оръжие, обявено за излязло от употреба при подписването на мирни споразумения. Индиректно може да се докаже, че си удължил, дори разпалил отново, четири-пет местни териториални диспута, които всеки момент е трябвало да бъдат преустановени. Десетки хиляди живота са изгубени заради твоите действия. — Кауела понечи да протестира, но Капитанът не беше свършил. — Ти си от хората, които се ръководят единствено от своите печалби, напълно лишени от какъвто и да е морал или основно усещане за добро и зло. И си като омагьосан от влечугите... може би защото в тях виждаш собственото си отражение, а по сърце си безкрайно тщеславен. — Орканя се поглади по брадичката и си позволи да се усмихне слабо. — С две думи, в много отношения си същият като мен... човек, с когото ми се струва, че мога да правя бизнес. — Отново премести погледа си върху мен. — Но кажи ми, Мирабел, защо работиш за него? Не видях нищо в историята ти, което да подсказва, че имаш нещо общо с твоя работодател.

— Той ми плаща.

— Това ли е всичко?

— Никога не е искал от мен да направя нещо, което не бих направил. Аз съм специалистът му по охраната. Пазя него и хората около него. Ранявали са ме заради него. С лазерни оръжия. Понякога уговарям сделки и се срещам с потенциални нови доставчици. Тази работа също е опасна. Но не ме интересува какво ще стане с оръжието, след като смени собственика си.

— Ммм. — Докосна с крайчето на кутрето ъгълчето на устата си. — А може би трябва.

Обърнах се към Кауела.

— Тази среща има ли конкретна цел?

— Да, както винаги — сопна се Орканя. — Търговия, разбира се, досадни човече. Защо иначе, според теб, бих рискувал да заразя кораба си с планетарна мръсотия?

Значи все пак това беше бизнес среща.

— Какво продавате? — попитах аз.

— О, обичайното — оръжие. Това е единственото, което иска от нас твоят господар. Обичайното отношение на местните жители. Моите търговски съдружници предлагат, не знам вече за кой път на

планетата, достъп до техниките за удължаване на живота, използвани от другите светове, но предложението се отклонява в полза на мрачните стоки, свързани с войната...

— Защото цената, която искате за техниките за удължаване на живота, ще предизвика банкрута на половината Полуостров — пресече го Кауела. — Тя се оказа сериозно перо и за мен.

— Но не толкова сериозно, колкото смъртта — промълви замислено Орканя. — Но това си е твоето погребение. Искам обаче да ти кажа едно нещо: каквото и да ти дадем, грижи се за него. Би било голям малшанс да попадне отново не където трябва.

Кауела въздъхна.

— Не съм виновен аз, ако терористите ограбват моите клиенти.

Инцидентът, за който говореше, се бе случил преди около месец. Дори сега той се обсъждаше от хората, които знаеха нещо за мрежата, обслужваща черния пазар на Края на небето. Бях уговорил сделката с една законна, спазваща правилата военна фракция. Размяната бе осъществена чрез сложна комбинация от подставени лица с цел източникът на оръжието да бъде прикрит. Аз ръководих и размяната, направена на една поляна, подобна на поляната, на която се бяхме срещнали с ултрите... и участието ми приключи дотук. Но някой бе подшушнал на не толкова легитимни фракции за трансфера на оръжие и те бяха нападнали от засада представителите на първата фракция, докато се прибирала след осъществяването на сделката.

Кауела нарече новата фракция „терористи“, но така правеше прекалено голяма разлика между едните и другите. При една война, когато правилата на ангажираност и определението за престъпност се променяха всяка седмица, онова, което отличавахе по-легитимната от по-малко легитимната фракция често беше само качеството на правните съвети, получавани от първата. Съюзниците непрестанно се променяха, миналите действия се редактираха отново и отново, за да се хвърли ревизионистка светлина върху участвалите в тях. Вярно бе, че сега много наблюдатели гледаха на Кауела като на военен престъпник. Не беше изключено след един век да започнат да го славят като герой... а мен — като негов доверен оръженосец.

И по-странни неща се бяха случвали.

Много трудно щеше да бъде обаче да се види тази терористична атака в друга освен в отрицателна светлина. По-малко от седмица след

нея бяха използвали част от откраднатото оръжие за изстребването на почти цяло аристократично семейство в Нуева Сантяго.

— Не си спомням името на семейството.

— Рейвич или нещо подобно — отвърна Кауела. — Но чуй, тези терористи са истински животни, съгласен съм. Ако можех, щях да ги одера и да направя от кожата им тапети, а от костите — мебели. Но това не означава, че преливам от симпатия към клана Рейвич. Били са достатъчно богати, за да се измъкнат оттук. Цялата планета е скапана. Имали са възможност да избират от цяла галактика, ако са искали да живеят другаде.

— Разполагаме с информация, която сигурно ще те заинтригува — рече Капитанът. — Най-младият оцелял син, Арджънт Рейвич, се е заклел да отмъсти.

— „Заклел се е да отмъсти“. Какво е това, пиеса на морално-етични теми? — Кауела протегна напред ръка. — Хей, виж, разтреперих се.

— Това не означава нищо — обадох се аз. — Ако смятах, че си заслужава да те притеснявам, вече щях да съм те уведомирал. Това именно е едно от нещата, за които ми плащаш: за да не се тревожиш заради всеки побъркан, който ти има зъб.

— Но ние не смятаме, че човекът е побъркан, както казваш. — Орканя огледа скритата си в ръкавицата длан и започна да си опъва пръстите един по един, докато изпукат. — Според нашето разузнаване господинът се е снабдил с оръжие от милицията, избила семейството му. Въоръжение с тежки частици, подходящо за атака срещу укрепление. И проучванията ни показват, че все още действа. — Ултрата направи пауза, преди да добави почти нехайно: — Може да ти се стори забавно да научиш, че се придвижват на юг по Полуострова, към Къщата на влечугите.

— Дай координатите на позицията им на мен — рекох аз. — Ще се срещна с хлапето, за да разбера какво иска. Възможно е да иска да купи още оръжие — нищо чудно да не е разбрало, че ти си доставчикът.

— Да — измърмори Кауела. — А аз правя сделки и със скъпи вина. Забрави го, Танър. Мислиш ли, че ще имам нужда от човек като теб, за да се справя с въшльо като Рейвич? Та кой изпраща

професионалист срещу аматьор? — А после се обърна към Орканя: — Значи казваш, че се придвижвал навътре? Докъде е стигнал?

— Тази информация, разбира се, може да бъде доставена.

— Шибан кръвопиец. — За момент лицето му остана безизразно, после той се усмихна и посочи ултрата. — Харесвам те, наистина те харесвам. Ти си истинска пиявица. Кажи си цената. Не ми е нужно да знам точно къде се намира. Дай ми местоположението му с точност до... няколко километра. Иначе просто няма да е забавно, нали?

— Какво, по дяволите, си мислиш? — Думите изскочиха от устата ми, преди да успея да ги цензурирам. — Рейвич може да е неопитен, но това не означава, че не е опасен... особено ако разполага с оръжието, което милицията е използвала срещу семейството му.

— В такъв случай ще се порадваме на истински спорт. Истинско сафари. И току-виж междувременно хванем хамадриада.

— Ти обичаш спорта — промълви разбиращо Капитанът.

Тогава схванах какво става. Ако нямаше такава публика, Кауела никога не би реагирал по този начин. В Къщата на влечугите, сам, щеше да направи логичното: щеше да нареди на мен или някой от моите хора да отстрани Рейвич без да се церемони, все едно че пуска казанчето на тоалетната. Щеше да бъде под достойнството му да си хаби времето с някой като него. Но не трябваше да проявява слабост пред ултрите. Налагаше се да играе ролята на ловец.

Когато всичко приключи, когато атаката ни срещу Рейвич се провали и Гита, и Кауела бяха убити, а ние с Дитерлинг — ранени, едно нещо ми стана по-ясно от което и да било досега в живота.

Аз бях виновен за случилото се.

С глупостта си аз позволих Гита да загине. Аз позволих да загине и Кауела. Смъртта на двамата бе свързана по ужасен начин. А Рейвич, с ръце, окървавени от съпругата на мъжа, на когото всъщност се бе заклел да отмъсти, си бе тръгнал невредим. Трябва да си бе помислил, че Кауела също ще оцелее — раните му не изглеждаха толкова сериозни, както моите. Ако Кауела беше останал жив, Рейвич щеше да му причини максимално голяма болка за максимален период — една доста по-необичайна победа от обикновено премахване на врага. Според плана на Рейвич, Кауела трябваше да оплаква до края на живота си загубата на своята съпруга. Мъката от това трябваше да е

неописуема. Мисля, че тя беше единственото живо същество във Вселената, което бе способен да обича.

Но вместо това Рейвич я отне от мен.

Сетих се как Кауела се бе изсмял на клетвата на Рейвич да си отмъсти. Винаги е съществувала съвсем тънка разграничителна линия между абсурда и рицарството. Но аз направих точно това: заклех се да посветя остатъка от живота си на отмъщението за Гита и да убия Рейвич. Ако тогава ми бяха казали, че ще трябва да умра, преди да причиня смъртта на Рейвич, сигурно щях да приема безмълвно това като част от сделката.

Беше се измъкнал под носа ми в Нуева Валпарайсо. Тогава бях изправен пред вземането на много трудно решение — дали да се откажа да преследвам по-нататък Рейвич, или да продължа, дори това да означава да го последвам в друга система.

Но сега, от позицията на времето осъзнавах, че в крайна сметка то не се бе оказало чак толкова трудно.

— Не си спомням да е имало някакви особени проблеми с мистър Рейвич — каза Амилия. — Имаше преходна амнезия, но не толкова тежка като своята; продължи само няколко часа и започна да възвръща спомените си. Душа искаше да остане, за да се погрижи за имплантите му, но той бързаше много.

— Така ли?

Постарах се да изглеждам изненадан.

— Да. Един Господ знае с какво го обидихме.

— Сигурен съм, че не сте го засегнали. — Любопитен бях да разбера защо имплантите му се нуждаеха от специално внимание, но реших, че по-добре ще бъде да изчакам с този въпрос. — Вероятно вече е в Йелоустоун или някъде наблизо. И ми се иска да го последвам веднага, без да се бавя. Няма да го оставя да се забавлява сам я.

Тя ме изгледа безстрастно.

— Приятели ли сте с него, Танър?

— Ами, нещо такова.

— Тогава спътници?

— Струва ми се, че това е най-точното определение.

— Разбирам.

Лицето ѝ беше олицетворение на безстрастното спокойствие, но си представях какво мисли: Рейвич не бе споменал да е пътувал с някой друг и нашето приятелство, ако изобщо съществуваше, бе доста многозначно.

— Надявах се да ме изчака.

— Вероятно не е искал да товари лазарета и със своето присъствие, след като не се е нуждаел от специални грижи. Или пък все пак не се е бил отървал напълно от амнезията. Разбира се, бихме могли да опитаме да се свържем с него. Няма да е лесно, но правим всичко възможно да следим развитието на хората, които размразяваме за всеки случай, тъй като понякога не са изключени усложнения.

„И защото някои се отплащат на «Айдълуайлд» за гостоприемството, след като се установят в Йелоустоун — богати и осигурени — помислих си аз. — Освен това те виждат в Просящите средство, чрез което да влияят върху новодошлите.“

Но казах само:

— Не, много мило от ваша страна, но не е нужно. Мисля, че е най-добре да се срещна лично с него.

Амилия ме изглежда внимателно, преди да отговори:

— В такъв случай сигурно ще искаш да узнаеш адреса му на повърхността.

Кимнах.

— Наясно съм, че трябва да съблюдава известна поверителност, но...

— Ще бъде в Казъм сити — заяви тя, сякаш дори самото назоваване на мястото беше ерес и олицетворение на най-ужасяващата деградация, която бе в състояние да си представи човек. — Това е най-голямото ни селище и най-старото.

— Да, вече чух за Казъм сити. А не би ли могла да стесниш малко обхвата? — Правех всичко възможно гласът ми да не прозвучи саркастично. — Ще ме улесниш, ако знам поне района.

— Не бих могла да ти помогна особено — той не ни каза точно къде отива. Но ми се струва, че е най-добре да започнеш от Канъпи.

— Канъпи ли?

— Никога не съм ходила там. Казват обаче, че не трябвало да се пропуска.

Тръгнах си на следващия ден.

Не си правех илюзии, че съм напълно здрав, но знаех, че ако изчакам още малко, шансовете ми да намеря дирите на Рейвич ще бъдат сведени до нула. И макар някои части от паметта ми да не бяха напълно възстановени, разполагах с достатъчно спомени, за да си върша работата; достатъчно, за да се заема с това, което ме чакаше.

Върнах се в хижата, за да си събера нещата — документите, дрехите, които ми бяха дали, и частите на диамантения пистолет. Вниманието ми отново беше привлечено към нишата, която ме смути толкова много при моето събуждане. Спях в хижата и след това и, макар да не определях сънищата си като спокойни, образите и мислите, които ги изпълваха, бяха свързани със Скай Осман. Кръвта по чаршафите ми всяка сутрин свидетелстваше за това. Но при всяко събуждане нещо в тази ниша продължаваше да ме вледенява, оставайки все така необяснимо. Размишлявах върху обяснението на Душа за индоктриналния вирус и се питах, дали всъщност инфекцията не беше причина по някакъв начин за такава неоснователна фобия — може би генерираните от вируса структури се свързваха не с тези мозъчни центрове, с които трябва. Но същевременно изобщо не бях убеден, че двете неща бяха свързани по някакъв начин.

Амилия дойде и ме придружи по дългата, виеща се пътека, която водеше към небето, изкачвайки се все по-високо и по-високо към единия връх на конусите. Наклонът беше много малък и се ходеше почти без усилие, но усещах еуфорична радост от намаляването на тежестта ми и съзнанието, че се отдалечавам по малко с всяка следваща стъпка.

Вървахме така вече десет-петнайсет минути, когато попитах:

— Вярно ли е това, за което намекна преди време, Амилия? Че някога си била една от нас?

— Имаш предвид пасажер ли? Да, но тогава бях още дете... едва се бях научила да говоря. Корабът, който ни докара, беше повреден и бяха изгубили информацията за самоличността на повечето замразени хора. На всичкото отгоре бяха спирали и вземали пътници от различни системи, така че нямаше как да се разбере откъде съм.

— Искаш да кажеш, че не знаеш в кой свят си родена?

— О, имам известни догадки... не че ме интересува особено. — Пътеката стана за момент по-стръмна и Амилия се съсредоточи върху изкачването, преди да продължи: — Сега тук е моят свят, Танър. Това е благословено малко място, но ми се струва, че в никакъв случай не е лошо. Колко хора могат да кажат, че са видели всичко, което може да им предложи техният свят?

— Сигурно е доста скучно.

— Ни най-малко. — Тя посочи напред към завоя. — Този водопад не е бил винаги тук. О, а малко по-надолу някога имаше селце, но сега там направихме езеро. Непрекъснато става така. Все се налага да променяме пътеките, за да се справяме с ерозията — всяка година трябва да запомням отново характерните особености на мястото. Имаме сезони и години, когато реколтата ни не расте така добре, както в други години. Някои години дори се получава пренасищане на пазара, ако е рекъл Господ. И винаги има нещо за изследване. Разбира се, непрекъснато прииждат нови хора и някои от тях се присъединяват към ордена. — Тя понижи глас. — Слава Богу, не всички са като брат Алексей.

— Винаги има по някоя черна овца.

— Знам. И не би трябвало да говоря така... но след като ме научи на онези неща, почти се надявам Алексей да направи нов опит.

Разбирах как се бе чувствала.

— Съмнявам се, че ще опита, но определено не искам да съм на неговото място, ако все пак го направи.

— Ще бъда внимателна с него, не се притеснявай.

Настъпи неловко мълчание, докато изкачвахме последното възвишение към края на конуса. Теглото ми вероятно бе паднало до една десета от това, което беше в хижата, но все още беше възможно да се ходи, само дето ми се струваше, че земята се оттегля при всяка стъпка. Отпред, дискретно закрыта от горичката от безредно поникнали при ниската гравитация дървета, имаше армирана врата, извеждаща от камерата.

— Сериозно си решил да ни оставиш, нали? — промълви Амилия.

— Колкото по-скоро стигна в Казъм сити, толкова по-добре.

— Съвсем няма да бъде това, което очакваш, Танър. Искане ми се да бе останал с нас още малко, само докато помогнем на организма ти

да ускори...

Не довърши мисълта си, най-накрая осъзнала, че нямаше да ме разубеди.

— Не се тревожи за мен, ще си възстановя цялата история. — Усмихнах ѝ се, но бях преизпълнен с омраза към себе си, задето бях принуден да я лъжа, макар да знаех, че няма друг начин. — Благодаря ти за добрината, Амилия.

— За мен беше удоволствие, Танър.

— Всъщност... — Огледах се, за да се убедя, че сме сами. — Ще бъда щастлив, ако приемеш нещо от мен. — Бръкнах в джоба на панталоните и измъкнах напълно сглобения пистолет с часовников механизъм. — Вероятно би било най-добре да не ме питаш защо съм го взел. Мисля, че няма да спечеля кой знае какво, ако продължа да го нося и занапред.

— А аз не мисля, че трябва да взема това от теб, Танър.

Притиснах го в дланта ѝ.

— Тогава го конфискувай.

— Би трябвало да го направя, струва ми се. Работи ли?

Кимнах, нямаше смисъл да навлизам в подробности.

— Ще ти бъде полезен, ако някога имаш сериозни проблеми.

Амилия пое пистолета.

— Конфискувам го, това е.

— Разбирам.

Тя протегна ръка и се ръкува с мен.

— Господ да те пази, Танър. Надявам се да намериш приятеля си.

Обърнах се, преди да бе видяла лицето ми.

ДЕВЕТ

Минах през армираната врата.

От другата ѝ страна се простираше коридор от лъскава стомана, премахваща и последната илюзия, че „Айдълуайлд“ беше нещо друго освен човешко дело, движещо се около оста си във вакуум. Вместо далечния шум на миниатюрен водопад, чувах бръмченето на вентилаторите на системата за пречистване на въздуха и захранващите генератори. Миришеше на лекарства, нещо, което допреди малко липсваше.

— Мистър Мирабел? Чухме, че си тръгвате. Насам, ако обичате.

Първият от двамата очакващи ме Просяци направи жест да го последвам по коридора. Вървахме така, сякаш отскачахме на пружини. Асансьорът в дъното ни пренесе по късото вертикално разстояние до оста на въртене на „Айдълуайлд“ и после — по значително по-дългата хоризонтална линия до действителния край на отстранения корпус, който образуваше тази половина на структурата. Възцарилото се в асансьора мълчание ме устройваше напълно. Предполагах, че Просяците отдавна са провели всички възможни разговори с размразяваните при тях хора; сигурно нямаше отговор на който и да е от техните въпроси, без те да са го чували стотици пъти. Но какво щях да кажа, ако ме попитат с какво се занимавам? Може би: „С какво се занимавам ли? Ами ето сега например възнамерявам да убия един човек.“

Заслужаваше си да го кажа, само за да видя израженията им.

Но най-вероятно щяха да си помислят, че съм някой завладян от фантазии пациент, настоял да го изпишат прекалено рано от приюта.

Скоро асансьорът започна да се движи през стъклена тръба извън „Айдълуайлд“. Нямаше почти никаква гравитация и за да стоим на едно място, трябваше да пъхнем крайници в намиращите се по стените на асансьора специално предназначени за тази цел скоби. Просяците се справиха с лекота, а аз ги поразвеселих с непохватните си опити.

А гледката навън си заслужаваше вниманието.

Сега вече виждах по-ясно пристигналия рояк космически кораби, който Амилия ми беше показала преди два дни — приличаха на сребърни тресчици, макар всеки един от тях да беше почти толкова голям, колкото „Айдълуайлд“. От време на време контурите на всички се осветяваха за миг във виолетово, когато някой от корабите запалваше двигателите си. Така той настройваше бавното си движение към това на останалите си спътници. Това се правеше за по-добро разполагане, заради спешна маневра за избягване на сблъсък или само заради етикета. Стори ми се, че в светлината на отдалечените кораби има някаква невероятна, непоносима красота. Беше нещо, свързано едновременно с грандиозността на човешките постижения и с безкрайността, на фона на която всички тези постижения изглеждаха толкова крехки. Ставаше въпрос за едно и също, независимо дали светлините принадлежаха на някоя каравела, бореща се да остане на повърхността на бурното море или на космически кораб с диамантен корпус, прекосил току-що звездното пространство.

Между корабите и „Айдълуайлд“ забелязах едно-две по-ярки петна — сигурно изхвърляните от транзитните совалки пламъци или пламъците на новопристигащи или потеглящи космически кораби. Поблизко, току до изтъняващия край на конуса на „Айдълуайлд“, се виждаха пристанища за товарене и разтоварване, заливи за обслужване на корабите, карантинни и болнични зони. Там имаше десетина кораба, повечето — закрепени за приюта. Приличаха на малки обслужващи корабчета, с които Просящите можеха да излизат извън своя свят, за да правят нужните реконструкции. Имаше само два по-големи кораба, но и те изглеждаха незначителни в сравнение с огромните лайтхъгъри на далечния паркинг.

Първият беше издължен, напомнящ акула кораб, вероятно предназначен за пътуване при наличие на атмосфера. Черният, поглъщащ светлината корпус, беше украсен със сребристи харпии и нереиди. Разпознах веднага совалката, която ни беше взела, може да се каже и спасила, от горния край на моста над Нуева Валпарайсо, за да ме заведе до „Орвието“. Тя бе свързана с „Айдълуайлд“ чрез прозрачна „пъпна връв“, по която пълнеше непрекъснат поток от спящи хора. Те бяха все още замразени, все още в криокамери, привездани в движение посредством избутващите, наподобяващи перисталтика

движения на пъпната връв. Създаваше се смущаващото впечатление, че совалката снася яйца.

— Все още ли разтоварват? — попитах аз.

— Още няколко товара със спящи хора и приключва — отвърна първият Просяк.

— Обзалагам се, че е депресиращо да гледате как идват все нови и нови партии спящи хора.

— Ни най-малко — отговори без особен ентусиазъм вторият. — Всичко, което се случва, става по Божията воля.

Вторият голям кораб, този, към който се бе насочил нашият асансьор, се различаваше значително от совалката. На пръв поглед изглеждаше досущ като произволно плуващи по течението всевъзможни боклуци, носещи се неизвестно поради каква причина заедно. Невероятно беше, че изобщо успява да остане цял в неподвижно състояние, камо ли като се движи.

— В това нещо ли отивам?

— Хубавият кораб „Стрелников“ — обясни първият Просяк. — Успокой се. Много по-сигурен е, отколкото изглежда.

— Или е много по-несигурен, отколкото изглежда — обади се вторият. — Все забравям, братко.

— Аз също. Я да проверя.

Той бръкна в туниката си за нещо. Не знам какво очаквах да извади, но определено не дървената палка. Приличаше на дръжка на градинарски инструмент, с кожена каишка в тесния край и с няколко интересни драскулки и петна на другия. Просякът започна да ме налага с нея, концентрирайки се върху лицето ми, докато приятелят му ме държеше изотзад. Не можех да направя нищо в тази ситуация — те се възползваха от предимството, което им даваше нулевата гравитация, освен това приличаха повече на борци, отколкото на монаси. Не мисля, че онзи с палката успя да ми счупи нещо, но когато приключи, лицето ми приличаше на голям, презрял плод. Едното ми око беше така подуто, че почти не виждах с него, а в устата ми плуваше кръв и парченца разбит емайл.

— За какво беше всичко това? — думите ми излизаха завалено.

— Подарък от брат Алексей на изпроводяк — обясни първият Просяк. — Нищо сериозно, мистър Мирабел. Просто малко напомняне никога повече да не се месите в нашите работи.

Изплюх кървава алена сфера, наблюдавайки как запазва кръглата си форма, докато прекоси разстоянието от единия до другия край на асансьора.

— Няма да получите дарение — обявих аз.

Просящите обсъдиха дали да не ме понатупат още, но решиха да не го правят, за да не ми причинят неврологично увреждане. Може би малко се страхуваха от сестра Душа. Опитах да проявя благородство, но не ми се удаде.

Щом приближихме „Стрелников“, се загледах съсредоточено в него, но от това гледката не стана по-обнадеждаваща. Корабът приличаше на тухла с дължина двеста метра. Състоеше се от десетки модули — командни, жилищни, машинни — закрепени заедно около подобни на черва тръби с гориво и наподобяващи стомаси цистерни. Тук-там се забелязваха жалки останки от някогашния обков на корпуса; няколко плочки с назъбени краища, като последни остатъци от плът по прояден от червеи труп. Части от кораба очевидно бяха залепвани отново и отново, тъй като бяха покрити с парчета лъскава епоксидна смола; върху други части все още работеха екипи, движещи се около неподдаващата се на определение повърхност. От шест-седем места се издигаха газове, но очевидно не притесняваха никого.

Казах си, че корабът можеше да изглежда дори още по-зле и това да няма значение. Пътят до Глитър Банд, конгломерацията от населени места в ниската орбита около Йелоустоун, бе един от най-използваните. По време на пътуването не се налагаше да се ускорява кой знае колко. При умерено поддържане, корабите можеха да се движат по този маршрут столетия наред, от по-голяма към по-малка гравитация и обратно, докато някоя важна система излезе от строя и ги превърне в ужасна, носеща се из пространството космическа скулптура. По този род маршрути винаги се движеха и луксозни совалки, но повечето бяха от разнебитени по-разнебитени и се надпреварваха коя да струва по-малко от другите. На дъното вероятно се намираха химическите ракети или корабите с йонни двигатели, които осъществяваха мъчително бавна връзка между различните орбити. И макар корабът, с който трябваше да пътувам да не беше от

най-лошите, определено не беше и откъм луксозния край на йерархията.

Но, колкото и бавен да беше, все пак си оставаше най-бързият начин да се отиде до Глитър Банд. Никоя от скоростните совалки не се приближаваше до „Айдълуайлд“. Не беше необходимо да си икономист, за да разбереш защо: повечето от клиентите на приюта едва имаха с какво да покрият размразяването си, камо ли скоростното, но скъпоструващо придвижване до Казъм сити. Първо трябваше да се придвижва до лайтхъгърите и после да се спазаря за такава совалка, но без да имам гаранция, че в момента ще има или че ще намеря свободно място в нея. Амилия ме беше посъветвала да не го правя, защото вече нямало толкова много скоростни совалки както преди... не ми се удаде възможност да попитам „преди какво“. Освен това в най-добрия случай нямаше да спестя кой знае колко време, отколкото ако се кача направо на бавната совалка.

Най-накрая асансьорът стигна до свързващия коридор и моите приятели — просяци се сбогуваха с мен. И двамата бяха усмихнати, сякаш синините по лицето ми бяха просто поредната психосоматична проява на вируса на Осман, а не нещо, за което бяха отговорни те.

— Късмет, мистър Мирабел — махна ми жизнерадостно онзи с палката.

— Благодаря. Ще ви изпратя картичка. Или може би ще се върна, за да ви известя как се справям.

— Би било много мило.

Изплюх се отново. Кръвта започваше да се съсирва.

— Не разчитай на това.

Пред мен неколцина имигранти разговаряха сънено на непознати езици. Вътре ни поведоха из лабиринт от тесни и ниски коридори, докато се озовахме някъде дълбоко в „Стрелников“. Там ни настаниха в отделни кутийки за пътуването до Глитър Банд.

Когато стигнах до моето отделение, бях уморен и всичко ме болеше; чувствах се като животно, победило на косъм в двубой, което едвам бе допълзяло до своето леговище, за да си ближе раните. Радвах се на усамотението в отделното помещение, колкото и малко да беше. Не блестеше от чистота, но и не беше мръсно — просто някакъв жълтеещ хибрид между двете. На борда на „Стрелников“ нямаше изкуствена гравитация и бях благодарен за това. Нямаше да е

безопасно да се върти около оста си или да ускорява прекалено бързо. В стаичката имаше койка, разнообразна храна и санитарен възел, все така лишен от гравитация. На всяка свободна повърхност бяха залепени изпоцапани и избледнели предупреждения какво може и какво не може да се прави на кораба и как да се измъкнеш възможно най-бързо, ако се случи нещо непредвидено. От озвучителната уредба периодично прозвучаваше глас със силен акцент, с информация за причината за поредното отлагане на потеглянето, но най-накрая съобщи, че сме се отделили от „Айдълуайлд“. Двигателите работеха и поехме към Йелоустоун. Потеглихме толкова меко, че даже не го забелязах.

Опипвах изпочупените си зъби, прокарах пръсти по болезнените си синини по лицето и така съм заспал.

ДЕСЕТ

Скай и двамата му най-близки сътрудници пътуваха с обслужващ персонала влак по гръбнака на „Сантяго“ по един от тесните тунели, които прорязваха кораба от единия до другия край. Влакът се движеше тежко с няколко километра в час и спираше от време на време, за да даде възможност на екипа да свали част от товара или да изчака някой друг влак да му освободи пътя. Както обикновено, компаньоните на Скай използваха времето, за да разказват пикантни истории и хвалби, докато той, неспособен да се забавлява по този начин, бе готов да развали веселбата им, стига да му се представи подходяща възможност.

— Вилиети вчера ми каза нещо — обяви Норкинсо, като повиши глас, за да го чуват през грохота на влака. — Той самият не повярвал, но познавал хора, които вярвали. Всъщност става дума за флотицията.

— Е, чакаме да ни учудиш — каза Скай.

— Прост въпрос: колко са били първоначално корабите, преди да се взриви „Исламабад“?

— Пет, разбира се — обади се Гомес.

— Ами ако не е така? Ами ако първоначално са били шест? Единият се е взривил, както знаем, но какво, ако другият си е все още там?

— Нямаше ли да го видим в такъв случай?

— Не и ако е мъртъв, ако е само обитавана от призраци шушулка, мъкнеща се след нас.

— Много удобно — заяви Скай. — И по една случайност той няма и име, нали?

— Ами, всъщност...

— Така си и знаех.

— Казват, че се наричал „Калъш“.

Скай въздъхна, очевидно му предстоеше поредното *такова* пътуване. А имаше време, вярно преди много години, когато тримата гледаха на пътуванията си с влака като на източник на забавление и

грижливо контролирана опасност; място за рисковани игри и шеги; истории за призраци и предизвикателства. От главните пътища имаше отклонения към излезли от употреба тунели, според слуховете водещи към скрити складове с товари или замразени пътници без билет, качени тайно на борда в последния момент от съпернически правителства. Имаше места, където тримата приятели се предизвикваха едни други да пътуват с изнесени навън тела, докато гърбовете им от време на време се допираха до бързо пробягващите стени, край които минаваха. Сега, вече по-възрастен, се сецаше с кисело недоумение за тези игри, наполовина горд, че бяха поемали подобен риск, наполовина изпълнен с ужас от мисълта, че за малко не ги бе сполетяла страховита смърт.

Но всичко бе останало далеч в миналото. Вече бяха сериозни хора и вършеха нужното за кораба. Всеки трябваше да дава каквото може в тези нови времена и Скай и неговите другари редовно получаваха задачата да придружават доставките за работниците, които се трудеха около гръбнака и в машинното отделение. Обикновено се налагаше да помагат за разтоварване на докараните продоволствия и да ги пренесат през тесните ниски коридори и шахтите до местопредназначението им, така че работата съвсем не беше толкова лека, колкото може би изглеждаше на пръв поглед. В края на поредната смяна Скай рядко си тръгваше без нови драскотини и натъртвания, а постоянните физически усилия го бяха възнаградили с мускулатура, с каквато никога преди не се бе и надявал да се сдобие.

Те бяха невероятно трио. Гомес се стремеше да получи работа в машинното отделение като член на обслужващия двигателите екип, обкръжен от почти свещена аура. От време на време управляваше влака дотам и дори разговаряше с техниците на двигателите, стараейки се да ги впечатли с познанията си по физика и за различни тайни в областта на теорията на антиматерията, свързана с двигателите. Скай беше наблюдавал някои от тези разговори и му бе направило впечатление, че техниците не отхвърляха винаги с презрение въпросите и отговорите на Гомес. Понякога дори умерено се впечатляваха и това го навеждаше на мисълта, че един ден приятелят му наистина щеше да бъде допуснат сред редиците на тихо говорещото „свещеничество“.

Норкинсо бе съвсем различно създание. Имаше способността да се изгуби напълно и вманиачено в даден проблем; да се очарова от

всичко, стига да е достатъчно сложно и многопластово. Правеше жадно списъци, дълбоко влюбен в числовите последователности и класификациите. И нищо чудно, че любимата му област на изследване беше противната сложност на нервната система на „Сантяго“; компютърните мрежи, оплели като венозна система кораба, променяни, пренасочвани и пренареждани безброй пъти от потеглянето на кораба и за последен път — след спирането на повечето му системи при взрива. Много нормални хора дори не се опитваха да проумеят и малка подчаст от цялата тази сложност, но целостта ѝ привличаше неудържимо Норкинсо, перверзно развълнуван от нещо, което за останалите хора граничеше с патология.

И заради това ги плашеше. Техниците, работещи върху мрежата, разполагаха с добре изпробвани решения за повечето пробиви и последното им желание беше някой да им показва как да вършат нещата малко по-ефективно. Шегуваха се, че ако карат така, ще останат без работа... но това беше просто любезен начин да кажат, че Норкинсо ги кара да се чувстват неловко. Затова той пътуваше със Скай и Гомес, където не можеше да смути никого.

— „Кальош“ — повтори Скай. — Предполагам, че името означава нещо?

— Стига — каза Норкинсо, видял презрителното изражение на Скай, — на острова, от който идват моите предци, са разказвали много истории за духове. Тази за „Кальош“ е била една от тях.

Норкинсо говореше убедено, без следа от обичайната си нервност.

— И както виждам се готвиш да ни осветлиш по въпроса.

— Бил е призрачен кораб.

— Странно, не бях се сетил.

— Слушай — избухна Гомес, — защо не вземеш да млъкнеш и да оставиш Норкинсо да каже каквото има?

Норкинсо кимна.

— Предците ми многократно са чували звуци от акордеон, които се носели нощем. Корабът понякога дори се отбивал в някое пристанище и вземал моряци от други кораби. Мъртвите на борда му си правели безкрайно партии. Екипажът му се състоял от магьосници — брухос. Те обвинили „Кальош“ с облак, който го следвал навсякъде. От

време на време хората го виждали, но никога не успявали да се приближат — скривал се под вълните или се превръщал в скала.

— А — обади се Скай. — Значи този кораб, който хората не можели да видят ясно, защото бил скрит в облак, умеел и да се превръща в стара скала, когато го доближавали? Това е забележително, Норкинсо, по-голямо доказателство за вълшебство не съм чувал.

— Не казвам, че наистина е съществувал призрак кораб — сопна се Норкинсо. — Тогава. Но сега, кой знае? Може би митът е бил за кораб, който е трябвало да се появи.

— Звучи все по-добре, наистина.

— Слушай — намеси се Гомес. — Забрави за „Калъш“. Забрави тези врели-некипели за разни призракни кораби. Но Норкинсо има право в известен смисъл. Все пак не е изключено това да се е случило, нали? Нищо не пречи да е имало шести кораб и онова, което са знаели за него, с времето може да е било позабравено.

— Щом казваш. А може и да са измислили на побъркания от скука екипаж, с единствената цел да обогати мъничко митичния фон на живота си.

Скай спря, защото точно в този момент влакът свърна в друг тунел, предизвиквайки все същия силен грохот. Приблжиха се към обвивката на кораба и гравитацията малко се увеличи.

— О, знам какъв ти е проблемът — обяви полуусмихнат Норкинсо. — Твоят старец, нали? Не ти се иска да вярваш на тези неща заради него. Непоносима ти е мисълта, че не е знаел за нещо толкова значимо.

— А може да знае, но това явно никога не ти е минавало през ума.

— Значи признаваш, че корабът може и да съществува в действителност.

— Не, всъщност...

Но Гомес го прекъсна, очевидно заинтригуван.

— Честно казано, на мене не ми е трудно да повярвам, че някога е имало шести кораб. Не би струвало кой знае колко повече усилия да се изстрелят шест вместо пет кораба. И може би по-късно... след като корабите са достигнали скоростта, с която е трябвало да се движат, да се е случила някаква катастрофа... някакво трагично събитие, умишлено или случайно причинено, в резултат на което шестият кораб

умира. Продължава да се движи, но е безстопанствен, защото целият му екипаж е загинал, както най-вероятно и неговите *момиос*. Разбира се, трябва да е разполагал с достатъчно остатъчна енергия, за да удържа останалата антима́терия.

— И какво — попита Скай, — ние просто сме забравили за него, а?

— Ако другите кораби са изиграли някаква роля за неговото унищожение, не би било трудно да се преправи цялата информация, с която разполага флотилията, за да се отстранят всички факти около извършеното престъпление и дори за съществуването на шестия кораб. Това поколение от екипажа може да се е заклело да не разказва за престъплението на своите потомци — нашите родители.

Гомес кимна ентусиазирано.

— И така, сега до нас са достигнали само неопределени слухове, полузабравени истини, примесени с митове.

— Точно така — съгласи се Норкинсо.

Скай поклати глава. Знаеше, че е безсмислено да спори повече.

Влакът спря в една от товарителниците, обслужващи тази част на гръбнака. Тримата излязоха предпазливо. Намираха се съвсем близо до оста на въртене и вече не усещаха почти никаква гравитация, затова разчитаха донякъде на лепкавите подметки на обувките си. Предметите все още падаха на пода, но с известна неохота. Човек можеше лесно да си удари главата в тавана, ако направи прекалено непредпазлива крачка.

Имаше много такива товарни отделения, всяко от които обслужваше отделна група *момиос*. На тази част на гръбнака бяха прикрепени шест модула и всеки един съдържаше десет индивидуални криокамери. Влаковете не можеха да спрат по-близо и почти цялото оборудване и продоволствие трябваше да се пренася на ръка през виещи се ниски коридори и шахти, из които се придвижваха по стълби. Имаше товарни асансьори и роботи, но те се използваха рядко. Роботите се нуждаеха от особено щателна поддръжка и програмиране, а дори най-простите задачи се налагаше да им се разясняват дума по дума, сякаш бяха бавно развиващи се в тежка форма. Обикновено ставаше по-бързо, ако си свършеха работата сами. Затова имаше

толкова много техници, облегли се с отегчен вид по множеството товарни платформи. Пушеха домашно приготвени цигари или потупваха с писалка по бележника в ръката си и правеха всичко възможно, за да изглеждат поне донякъде ангажирани, макар в действителност да не се случваше нищо. Бяха със сини комбинезони с обозначение на сектора, в който работеха, но дрехите бяха най-често разкъсани или преправени по един или друг начин и разкриваха несръчни татуировки по кожата отдолу. Скай, разбира се, ги познаваше всичките по физиономия — това беше естествено на борда на кораб, на който живееше само сто и петдесет незамразени човека. Но имаше съвсем слаба представа от имената и почти никаква представа за живота им в извънработно време. Когато не бяха на смяна, те се движеха предимно в своята част на „Сантяго“ и общуваха най-вече помежду си, дори създаваха семейства почти винаги в рамките на своята среда. Говореха на свой диалект, пропит с грижливо пазен професионален жаргон.

Но сега нещо му се стори малко по-различно.

Никой не бездействаше и не се стараеше да си придава зает вид. Всъщност в помещението не се виждаха почти никакви техници, а малцината присъстващи изглеждаха напрегнати, сякаш очакваха всеки момент някоя от алармите да пропищи.

— Какво има? — попита Скай.

Човекът, който пристъпи предпазливо иззад най-близката купчина палети с оборудване, не беше техник. Прокара длан по хромовото рамо на близкия приведен робот, сякаш търсеше опора, по челото му блестеше пот.

— Татко? — възкликна Скай. — Какво правиш тук?

— Аз бих могъл да ти задам същия въпрос, освен ако това не е някое от твоите задължения.

— Разбира се, че е. Нали ти казах, че от време на време работим по влаковете?

Тайтърс имаше разсеян вид.

— Да... да, каза ми. Забравих. Скай, помогни на тези хора да разтоварят стоката и после с приятелите ти се махайте отук.

Скай изглежда баща си.

— Нищо не разбирам.

— Просто го направи, а? — Тайтър Осман се обърна към най-близкия техник — силно брадясал мъж с гротескно мускулести ръце, кръстосани пред гърдите. — Същото се отнася и за теб, и твоите хора, Зейвиър. Вземи всички ненужни хора оттук и ги заведи до горната част на гръбнака. Искам машинното отделение да бъде празно, докато се занимаваме с това. — Подгъна ръкав и зашепна някакви указания на гривната си. Старият Балказар никога не пропускаше да последва съветите на Тайтър Осман. След това се обърна отново към сина си и премигна, за да се увери, че е още там. — Не ти ли казах току-що да приключваш по-скоро със задължението си тук, синко? Не се шегувам.

Норкинсо и Гомес се присъединиха към двамата техници, които тръгнаха към чакащия влак, свалиха едно от покривалата върху товара и се заеха с разтоварването, което неизменно завършваше с обелени кокалчета на ръцете. Предаваха си кутиите един на друг.

— Татко, какво има? — настоя Скай.

Мислеше, че баща му ще го смъмри, но той просто поклати глава.

— Не знам. Все още. Но нещо с един от нашите пасажери не е наред... и това ме тревожи.

— Какво значи „не е наред“?

— Една от проклетите мумии се пробужда. — Тайтър избърса чело. — Това не трябва да се случва. Слизях долу в криокамерата и все още не мога да си обясня какво става. Но определено съм разтревожен. Затова искам районът да се разчисти.

„Това наистина е чудо“ — помисли си Скай. Никой от пасажерите никога не се бе събуждал, макар неколцина от тях да бяха умрели. Но сега положението определено не радваше баща му. Поточно сериозно го притесняваше.

— И защо това е проблем, татко?

— Защото не е предвидено да се събуждат. А ако все пак се случи, значи е предвидено от първия ден. Още преди да напуснем Слънчевата система.

— А защо районът трябва да се разчисти?

— Заради нещо, което *ми* е казал моят баща, Скай. А сега направи, каквото ти казах и се погрижи за разтоварването на този влак, а после веднага си обирай крушите оттук.

В този момент от противоположната посока се появи друг влак и спря до първия. От него слезоха четирима от охраната на Тайтърс — трима мъже и една жена — и започнаха да се намъкват в пластмасово бронирано облекло, прекалено обемисто, за да го носят по време на пътуването. Това всъщност бе цялата оперативна милиция на кораба, неговата полицейска сила и армия, но дори и те не работеха през цялото време като такива. Групата се придвижи към друга част на влака и извади оттам блестящобяло оръжие, с което боравеха с нервна предпазливост. А Тайтърс винаги му бе обяснявал, макар и не особено убедително, че на кораба няма оръжие.

На Скай му се искаше да знае доста повече за много аспекти на корабната охрана. Малката, стегната, високоефективна организация на баща му го омайваше. Но никога не му позволиха да работи с него. Обяснението на Тайтърс звучеше достатъчно убедително — не можеше се претендира за безпристрастност или справедливост, ако дадеше някаква роля на сина си в тази организация, колкото и способен да беше Скай. Но това не правеше по-сладък горчивия хап, който трябваше да преглътне. Винаги му възлагаха задачи, възможно най-отдалечени от сигурността. Нищо нямаше да се промени, докато Тайтърс стоеше начело на милицията. И двамата разбираха това много добре.

Скай се присъедини към групата, която разтоварваше влака. Вършеха си работата бързо, без грижливо отмереното мотаене, което съпровождаше обикновено този процес. Приятелите му бяха изнервени, каквото и да се случваше, очевидно излизаше извън рамките на нормалното, а Тайтърс Осман не беше от хората, обичащи да драматизират без основание нещата.

Скай не изпускаше от очи хората от охраната.

Те поставиха платнени слушалки върху обръснатите си глави, включиха микрофончета и направиха проверка на честотите за връзка. После измъкнаха бронираните каски от влака, поставиха ги на главите си и наместиха монокъла пред едното си око. Тънка черна жичка свързваше всеки шлем с горната част на всяко оръжие, така че с тях да може да се стреля, без да се налага човекът да гледа по посока на стрелбата. Вероятно на моноклите имаха и инфрачервени или сонарни лъчи, за да се ориентират в тъмните субнива на кораба.

Групата се приведе в пълно бойно снаряжение и тръгна към баща му, който тихо и лаконично им даде някакви указания без никакво суетене. Скай наблюдаваше движението на устните му. Пред своите хора излъчваше абсолютно спокойствие. От време на време правеше стегнат, точен жест с ръка или поклащаше глава. Човек можеше да си помисли със същия успех, че им разказваше приказка. Дори потта по челото му като че ли беше изсъхнала.

Тайтърс Осман остави групата, приближи се до влака, с който бяха пристигнали, и извади своето оръжие. Никаква броня или каска, само оръжието. То имаше същия ослепителнобял цвят като другите. Под него висеше сърповиден магазин. Баща му боравеше с него по-скоро със спокоен респект, отколкото с лекота и фамилиарност, така, както сигурно човек би се отнасял към отровна змия, чиято отрова току-що е била източена.

И всички тези приготовления бяха само заради един събудил се пасажер?

— Татко... — подхвана Скай, изоставил отново задълженията си. — Какво има? Какво се е случило в действителност?

— Нищо, заради което си заслужава да се тревожиш — отвърна Тайтърс.

После взе трима от хората си, а четвъртия остави на пост в товаро-разтоварителницата. Групата изчезна в една от шахтите, водещи към криокамерите, шумът от движението им ставаше все по-тих, но без да изчезне напълно. Когато се увери, че баща му няма как да го чуе, Скай се приближи до самотния часовей.

— Какво става, Констанца?

Тя вдигна монокъла от окото си.

— Какво те кара да мислиш, че ще ти кажа, след като баща ти не го направи?

— Не знам. Изстрел наслуки в тъмното, може би основаващ се на факта, че някога бяхме приятели.

Беше я разпознал в момента, в който пристигна влакът; като се имаше предвид очевидната сериозност на случая, нямаше как и тя да не е сред призованите.

— Извинявай — промълви Констанца. — Просто всички сме малко напрегнати, нали разбираш?

— Естествено. — Взя се в лицето ѝ, красиво и пламенно както винаги, питайки се какво ли би било, ако прокара пръсти по извивката на челюстта ѝ. — Чух, че било заради прекалено ранното събуждане на един от пътниците. Така ли е?

— Повече или по-малко — отвърна като че ли през зъби тя.

— И заради това сте наизвадили повече оръжие, отколкото съм виждал някога в живота си? Повече, отколкото мислех, че имаме на кораба?

— Баща ти решава как да подхождаме към всеки отделен случай, не аз.

— Но той все трябва да е казал нещо. Каква е тази паника заради един-единствен пасажер?

— Виж, не знам, разбра ли? Освен това, че за каквото и да става дума, не е трябвало да се случва. Момиос не би трябвало да се събуждат предварително. Това не е възможно, освен ако някой е програмирал така криокамерата им. А той не би го направил без основателна причина.

— Все още не ми е ясно защо някой би поискал да се събуди *по-рано*.

— За да попречи на мисията, разбира се. — Констанца понижи глас и забарабани напрегнато с нокти по оръжието си. — Един от спящите, поставен на борда не като пасажер, а като бомба със закъснител. Доброволец на самоубийствена мисия, може би — престъпник или някой друг, който няма какво да изгуби. Някой достатъчно разгневен, за да иска да убие всички ни. Спомни си, когато флотилията е напускала Слънчевата система, никак не е било лесно да си намериш място в нея. При построяването ѝ Конфедерацията си е създала колкото приятели, толкова и врагове. Сигурно не е било трудно да намерят човек, готов да умре, стига по този начин да ни накаже.

— Би било трудно да се направи, обаче.

— Само ако забравиш да дадеш подкуп на когото трябва.

— Май имаш право. Когато каза „бомба със закъснител“, не говореше буквално, нали?

— Не... но като се замисля, идеята не е чак толкова абсурдна. Ами ако те, които и да са тези „те“, са успели да внедрят саботьор на всеки кораб? Може би онзи на „Исламабад“ се е събудил пръв. И те изобщо не са разбрали.

— Ако случаят е такъв, дори да бяха разбрали, това надали щеше да им помогне особено.

Констанца стисна зъби.

— Вероятно ще открием истината. От друга страна, нищо чудно да става въпрос за най-банална повреда на криокамерата.

Точно тогава се чуха първите изстрели.

Ставащото, каквото и да беше то, отстояше на десетки метри под товарителницата, но пак звучеше плашещо силно. Чува се и викове. На Скай му се стори, че чува баща си, но не беше сигурен, акустиката придаваше метален характер на гласовете, правеше думите неясни и замазваше разликата между тембрите.

— По дяволите! — изруга Констанца. Замръзна за миг, после се втурна към входа на шахтата. В последния момент се обърна и го изгледа диво. — Ти оставаш тук, Скай.

— Идвам с теб. Моят баща е там долу.

Изстрелите бяха престанали, но все още се чуваше силен шум, предимно от гласове, почти истерични, и нещо като разхвърляне на разни неща. Констанца провери отново оръжието си и после го вдигна на рамо. Приблжи се до шахтата, готова да се спусне по стълбите към ехтящите ѝ дълбини.

— Констанца...

Скай грабна оръжието и го измъкна от рамото ѝ преди да бе успяла да реагира. Обърна се разгневена, но той вече бе отстъпил няколко крачки и макар да не бе насочил оръжието си право към нея, не можеше да се каже какво ще направи. Нямаше представа как да го използва, но имаше много решителен вид. Тя отстъпи, без да изпуска от очи оръжието. То бе все така свързано с каската ѝ посредством черната жичка, сега опъната до скъсване.

— Дай ми шлема си — кимна към нея Скай.

— Нямах представа какво ти се пише заради това.

— Заради какво? Че отивам да помогна на баща си, когато се намира в опасност ли? Според мен в най-лошия случай ще ме смърят леко. — Кимна отново. — Каската, Констанца.

Тя я измъкна с гримаса. Скай я постави на главата си, без да си направи труда да поиска да му даде и платнената подложка. Беше му малка, но нямаше време да се занимава с това сега. Постави монокълъ и се зарадва, когато видя това, което виждаше оръжието. Образът беше

във всички нюанси на сивото и зеленото, нашарен с линейки, телеметрични данни и резюме за статуса на оръжието. Всичко това не му говореше нищо, но когато погледна към Констанца, носът ѝ се откри като бяло топлинно петно. Инфрачервено, това бе всичко, което бе необходимо да знае.

И заслиза в шахтата, усещайки, че Констанца го следва на дискретно разстояние.

Вече не се чуваха викове, но гласовете продължаваха да звучат. Бяха тихи, но в никакъв случай не и спокойни. Сега вече чуваше съвсем отчетливо баща си. Нещо в начина му на говорене не беше наред.

Стигна до свързката, от която се отиваше до криокамерите в този модул. Тя се разделяше в десет посоки, но само една от свързващите врати беше отворена. Точно от там се носеха гласовете. Скай насочи оръжието право напред и тръгна по обикновено тъмния, обточен с тръби коридор, водещ натам. Сега коридорът бе осветен в неприятни нюанси на сиво-зеленото. Чувстваше се безкрайно уплашен, но го осъзна едва сега, вече стиснал оръжието в ръка и в шахтата. Страхът беше нещо почти, но не и напълно непознато за него. Помнеше първата си среща с него, когато бе останал сам и на тъмно в детската стая, предаден и изоставен. Сега наблюдаваше как собствената му сянка очертава призрачни форми по стената и за момент му се прииска до него да беше Клаун, за да му предложи водачество и приятелство. Идеята да се върне в детската внезапно му се стори неустойимо привлекателна. Това бе свят, незамърсен от слухове за призрачни кораби или саботажи, за настоящи и реални изпитания.

Коридорът направи завой и той изведнъж се озова пред криокамерата: голямо, изпълнено с машинария помещение за един-единствен човек. Напомняше му погребална стая в църква, излъчваща благоговение и античност. До неотдавна там бе царял студ и голяма част от нея все още му се струваше маслиненозелена или черна.

Чу отзад гласа на Констанца:

— Дай ми оръжието, Скай, и никой няма да разбере, че си го взел.

— Ще го върна, когато опасността премине.

— Все още дори не знаем каква е опасността. Може би нечие оръжие е гръмнало случайно.

— А пък криокамерата, пак така случайно, се е повредила. Ами да, ето какво било.

Той влезе в криокамерата и буквално попи разкрилата се пред взора му картина. И баща му, и тримата охранители бяха тук — бледозелени, преминаващи в бяло петна.

— Констанца — рече единият от тях. — Мислех, че трябваше да... По дяволите, това не си ти, нали?

— Не, аз съм. Скай Осман.

Вдигна монокъла и стаята придоби още по-мрачен вид.

— А къде е Констанца?

— Взех шлема и оръжието ѝ против нейната воля. — Погледна назад с надеждата, че тя бе чула опита му да я оневини. — Оказа ми солидна съпротива.

Криокамерата бе една от десетте, наредени във вид на пръстен около общ възел, от който до всяка се стигаше по отделно коридорче. След изстрелването на флотилията, в нея вероятно бяха влизали един-два пъти. Животоподдържащите системи на спящите бяха деликатни и сложни като работещите с антиматерия двигатели, и вероятността от ужасяващи последствия, ако ги докоснат неумели ръце, бе също толкова голяма. Подобно на погребаните в гробници фараони, замразените им обитатели очакваха покоят на техните камери да не бъде нарушен, преди да са достигнали това, което за тях бе равносилно на отвъдното — съживяването чрез размразяване при приближаването на системата 61 Лебед-А. Дори самото присъствие тук те караше да се чувстваш някак си неловко, като престъпник.

Но това усещане не можеше да се сравни с ужаса, който изпита, като видя баща си.

Тайтс Осман лежеше на пода, а един от неговите хора поддържаше горната част на тялото му. Гърдите му бяха подгизнали от някаква тъмна течност, очевидно кръв. От дупките в униформата му кръвта избликваше на пулсации, като гъргореше отвратително при всяко мъчително вдишване.

— Татко... — промълви Скай.

— Всичко е наред — успокои го един от членовете на групата.

— Медицинският екип идва.

Което, помисли си Скай, при даденото състояние на медицинската експертиза на борда на „Сантяго“, бе равносилно на

идването на свещеника. Или на работници от погребалното бюро.

Погледна към ковчега със спящия, дълъг, подобен на цокъл, заобиколен от всевъзможна апаратура, той заемаше по-голямата част от помещението. Беше зейнал, осеян с огромни пукнатини като счупено стъкло. Изпопадалите на пода остри парчета образуваха опасна мозайка. Все едно нещо, намирало се вътре, си бе проправило със сила път навън.

И в него имаше нещо.

Пасажерът беше мъртъв или почти мъртъв, това поне бе очевидно. На пръв поглед всичко по човека изглеждаше нормално, но след това дупките от куршуми по голото тяло, облепено с множество тръбички и катетри се набиваха на очи. Беше по-млад от повечето пътници, с други думи — превъзходен материал за фанатик, помисли си Скай. Но поради обръснатата глава и подобното на маска изражение, както и заради пълната липса на мускулен тонус, трудно можеше да бъде отличен от хилядата други спящи пасажери.

С това изключение, че долната част на ръката му я нямаше.

Валяше се на пода — отпусната, напомняща ръкавица, завършваща с разкъсани парчета кожа. Но от края ѝ не се подаваше нито кост, нито мускули, освен това бяха протекли само няколко капки кръв. Остатъкът от ръката на човека също не изглеждаше нормално. Кожата и костта свършваха на десетина сантиметра под лакътя, след което идваше ред на метална протеза: чудовищно сложна, която не завършваше със стоманени пръсти, а с непредвещаващ нищо добро ансамбъл от остриета.

Скай си представи как трябва да се бе случило това.

Човекът се бе събудил в ковчега, вероятно следвайки план, заложен в него още преди потеглянето на флотилията от Меркурий. Програмирали са го да се събуди, без да го забележат, да се освободи със сила и да нанесе значителна вреда на кораба, точно по същия начин, по който бе пострадал и „Исламабад“, ако теорията на Констанца се окажеше правилна. Един-единствен човек беше в състояние да извърши ужасно зло, ако не се вълнува от собственото си оцеляване.

Размразяването му обаче не беше преминало незабелязано. Вероятно се е намирал в процес на събуждане, когато охранителният екип бе влязъл в криокамерата. Може би Тайтс се бе надвесил над

ковчега, за да го огледа, и човекът го бе разбил с оръжието в ръката си. И тогава вече не е било никакъв проблем да го намушка, макар другите от групата в същия момент да бяха изпразнили пълнителите си в него. Упоен от болкоуспокояващите химикали при разбуждането, той вероятно почти не беше усетил впиващите се в плътта му куршуми.

Бяха го спрели, може би дори го бяха убили, но не и преди да причини всичко това. Скай коленичи до баща си. Очите на Тайтърс бяха все още отворени, но той очевидно не можеше да фокусира погледа си.

— Татко? Аз съм, Скай. Опитай да издържиш. Лекарите пристигат всеки момент. Всичко ще бъде наред.

Един от милиционерите го докосна по рамото.

— Той е силен, Скай. Трябваше да влезе пръв. Винаги действаше по този начин.

— Действа, искаш да кажеш.

— Разбира се. Той ще се оправи.

Скай понечи да каже нещо, думите бяха готови в главата му, но внезапно пасажерът се размърда; първоначално бавно като насън, след това — с ужасяваща бързина. За миг му се стори, че сънува, че всичко това не може да се случва наяве — раните бяха прекалено сериозни, за да е в състояние да помръдне, камо ли с такава бързина и енергичност.

Пътникът се изтърколи от ковчега с животинска пъргавина, изправи се и само с едно сърповидно движение на ръката си преряза гърлото на един от охранителите. Той падна на колене, а от раната му бликна кръв като от фонтан. Пасажерът спря, вдигнал пред себе си ръката-оръжие, сложният комплекс от ножове започна да издава бръмчащи и щракащи звуци, едно от остриетата се скри, заместено от друго, също толкова бляскаво колкото и предходното. Размразеният наблюдаваше този процес като омагьосан и същевременно — абсолютно невъзмутим.

Пристъпи напред, към Скай.

Скай все още държеше оръжието на Констанца, но страхът го бе парализирал и не успя дори да го вдигне, за да заплаши своя противник. Той го изглежда, мускулите под кожата му се завълнуваха странно, сякаш десетки червеи запълзяха синхронно по костите на черепа му. Вълнообразното движение престана и за момент лицето, което се взираше в Скай, се превърна в бегло подобие на неговото

собствено. После вълнението се поднови и то стана отново напълно непознато за Скай.

Мъжът се усмихна и прониза гърдите му с чистия нов нож. Той не усети никаква болка и в първия момент му се стори, че онзи просто го бе ударил силно в ребрата. Строполи се назад.

Отзад другите двама от охраната стояха с вдигнато оръжие, готови да стрелят.

Скай се отпусна на пода, опита се да си поеме въздух. Прониза го остра болка; не изпита облекчението, което трябваше да му донесе вдишването. Явно ножът на пасажера бе пробил единия му бял дроб, а ударът сигурно бе счупил някое ребро. Но както изглежда ножът не бе достигнал до сърцето, а тъй като все още можеше да движи крака, сигурно не бе наранил и гръбначния стълб.

Измина още миг и той се запита защо другите двама все още не бяха открили огън. Виждаше гърба на пасажера. Несъмнено вече нищо не се изпречваше пред мишената им.

Констанца, разбира се. Тя стоеше точно зад него и имаше голяма вероятност част от куршумите да преминат през тялото му и да наранят и нея. Тя можеше да се отмести, но вратите към другите криокамери бяха запечатани и нямаше как да бъдат отворени бързо, затова единственият възможен път за отстъпление оставаше водещата нагоре стълба. А пасажерът щеше да я последва незабавно. В друг случай отсъствието на една ръка би затруднило изкачването по стълбата, но очевидно нормалните физиологични правила тук не бяха в сила.

— Скай... — обади се тя. — Скай. Оръжието ми е в теб. Ти имаш по-добра възможност за стрелба от другите двама. Стреляй незабавно.

Все така легнал, все така борейки се за глътка въздух и чувайки как раната в гърдите му гъркори като бебе, той вдигна оръжието и го насочи най-общо по посока на пасажера, който се приближаваше спокойно към Констанца.

— Направи го веднага, Скай.

— Не мога.

— Направи го. Става въпрос за безопасността на флотилията.

С трепереща ръка, вече едва успявайки да държи оръжието, камо ли да се прицели с някаква точност, той насочи цевта към гърба на

размразения, после затвори очи, макар така или иначе да се бореше с прииждащата тъмна вълна, от която всеки момент щеше да загуби съзнание, и натисна спусъка.

Последва остър и кратък изстрел, като дълбоко оригване. Към това се прибави метално ехтене — куршумите заваляха не по човешка плът, а по бронираните стени на коридора.

Пасажерът спря, сякаш смяташе да се обърне и да се върне за нещо забравено, и после се строполи.

Малко по-нататък Констанца все още стоеше права.

Тя тръгна напред, скрита пасажера, без да предизвика забележима реакция. Скай изпусна оръжието, но по това време другите двама охранители вече бяха до него, насочили своето оръжие към падналия.

Скай се мъчеше да поеме въздух, за да каже нещо:

— Татко?

— Не знам — отвърна Констанца. — Ти как си?

— Не мога да дишам.

Тя кимна.

— Ще живееш. Трябваше да го застреляш, когато ти казах.

— Направих го.

— Не, не го направи. Стреля напосоки, имяхме късмет, че го улучи рикоширал куршум. Можеше да избиеш всички ни.

— Но не ви избих.

Тя се приведе и взе оръжието.

— Моето е, струва ми се.

В този момент по стълбата слезе медицинският екип. Нямаше време да го уведомяват за случилото се, разбира се, и за момент новодошлите се поколебаха с кого трябва да се заемат. Пред тях се намираше уважаван и високопоставен член на екипажа, други двама от екипажа имаха рани, които също може би заплашваха живота им. На всичкото отгоре на земята лежеше и един ранен пасажер, член на онзи дори още по-високопоставен елит, който бяха обслужвали през целия си живот. Не си дадоха веднага сметка, че *момиото* не беше това, което изглежда.

Един от хората в медицинския екип се зае със Скай и след като го прегледа, му сложи кислородна маска, която облекчи значително увредената му дихателна система. Той усети почти веднага, че тъмната

вълна, заплашваща всеки момент да залее съзнанието му, се поотдръпна.

— Помогнете на Тайтър — промълви той, като посочи баща си.
— Но направете каквото можете и за пасажера.

— Сигурен ли си? — попита лекарят, който вече явно се бе ориентирал донякъде в ситуацията.

Скай притисна отново маската към лицето си, преди да отговори. Мислите му препускаха невъздържано към онова, което можеше да направи с пасажера, към всевъзможните начини, по които можеше да му причини болка.

— Да. Повече от сигурен.

ЕДИНАЙСЕТ

Събудих се, целият разтреперан. Опитвах се да се измъкна от пипалата на съня за Осман. Чувството бе съвсем ясно, все още можех да се усетя там заедно със Скай, който гледаше как отнасят ранения му баща. Огледах дясната си длан на мъждивата светлина в миниатюрното помещение. Кръвта в центъра ѝ беше черна и лепкава като катран.

Сестра Душа бе казала, че щамът е безобиден, но нищо засега не показваше, че съм на път да се справя сам с него. Не можеше да става и дума да отложи преследването на Рейвич, но предложението да остана още една седмица в „Айдълуайлд“, докато специално обучени професионалисти се преборят с вируса в организма ми, внезапно ми се стори безкрайно по-привлекателно от перспективата да се справям сам с него. На всичкото отгоре няхах представа дали вирусът, макар и по-слаб, беше достигнал вече пиковата точка в своето развитие.

Сега ме обзе познато и не особено приятно усещане — гадеше ми се. Изобщо не бях свикнал на нулева гравитация, а Просяците не ми бяха дали хапчета, за да направят пътуването ми по-поносимо. Размишлявах няколко минути, за да реша дали си заслужава да изоставя стаичката, или да си остана да лежа и да изтърпя дискомфорта, докато стигнем до Глитър Банд. В крайна сметка стомахът ми победи и реших да отида в общата централна част на кораба. Една от табелите с инструкции в кабината уведомяваше, че там ще мога да си купя нещо, което ще се справи с неразположението.

Дори придвижването до общата част се оказа по-голямо приключение, отколкото ми беше нужно. В широко сферично помещение някъде в предната част на кораба се предлагаха лекарства, храна и развлечения, но до него се стигаше единствено през лабиринт от клаустрофобично ниски коридорчета, които се виеха около и през машинното отделение. Инструкциите в стаичката ми не препоръчваха бавно придвижване — пасажерът сам трябваше да прави заключение за състоянието на вътрешната изолация от ядрено облъчване в тези участъци.

По пътя натам мисълта за съня не ми излизаше от главата.

Нещо ме притесняваше и аз се питах дали случилото се в него имаше нещо общо с онова, което знаех вече за Осман. Не бях специалист по неговия живот (поне преди), но човек нямаше как да не познава някои основни факти, ако е израснал на Края на небето. Знаехме как е започнал да се страхува от тъмното след временното спиране на енергийното хранване на „Сантяго“ при взривяването на другия кораб. Знаехме също така, че майка му бе загинала при този инцидент. Лукреция явно е била добра жена, обичана от цялата флотилия. Тайтърс, бащата на Скай, вдъхвал едновременно респект и страх, но не и омраза. Наричали го каудильо — силният мъж. Всички бяха единомисленици, че макар Скай да бе отгледан по необичаен начин, родителите му не можеха да бъдат винени за последвалите престъпления.

Скай не бе имал много приятели, но помнехме имената на Норкинсо и Гомес, както и че бяха съучастници, ако не и равностойни партньори, в случилото се по-късно. И всички знаехме, че Тайтърс е бил ранен тежко от някакъв саботьор, внедрен сред пасажерите. Беше умрял няколко месеца по-късно, когато саботьорът се бе измъкнал от държащите го каиши в корабния лазарет и го бе доубил, тъй като той все още се възстановявал от раните си и бил наблизко.

Но сега бях озадачен. Сънят се бе отклонил към непознати за мен факти. Не помнех някой някога да е споменавал за вероятността да е имало още един кораб, мрачен призрачен кораб, следващ флотилията като прословутия „Калъш“. Дори името „Калъш“ не пробуждаше никакви спомени в мен. Какво ставаше? Нима индоктриналният вирус имаше толкова подробна информация за живота на Скай, че разкриваше непознати за мен факти, или бях заразен с недокументиран щам, съдържащ скрити детайли от историята, неизвестни на повечето други щамове? И дали тези допълнения и разкрасявания бяха исторически точни (но просто недобре известни), или бяха чиста измислица, добавена от отегчени представители на сектата, опитващи се да поразнообразят своята религия?

Нямаше как да разбера... засега. Но както изглежда ми предстоеше да сънувам и други части от живота на Осман, независимо дали това ми харесва или не. Не можеше да се даже, че приветствах тези сънища, нито пък начина, по който ме лишаваха от възможността

да планирам какво да сънувам, но поне вече започвах да изпитвам известно любопитство как ще се развият събитията по-нататък.

Движех се мъчително бавно напред, като си налагах да не мисля повече за тях и да се съсредоточа върху мястото, към което се бе отправил „Стрелников“.

Глитър Банд.

Бях чувал за него, дори на Края на небето. Мястото беше достатъчно прочуто — едно от петдесетината, известни със своята привлекателност и на другите слънчеви системи, дори на светлинни години разстояние. В десетки заселени светове Глитър Банд се бе превърнал в нарицателно за място на неограничено изобилие, лукс и лична свобода. Той бе всичко, което бе и Казъм сити, но без неизбежната тежест на гравитацията. Хората се шегуваха, че ще отидат там, когато забогатеят или сключат брак с човек, чието семейство има нужните връзки. В нашата система нямаше нищо, което да може да се сравни по блясък и великолепие с него. За мнозина той може би изглеждаше митично, защото нямаше кой знае каква вероятност да отидат някога там.

Но Глитър Банд съществуваше в действителност.

Представляваше огърлица от десет елегантни, богати населени места в орбитата на Йелоустоун, поредица от архологии^[1] и градове-цилиндри, подобна на сияние от звезден прах, разхвърлян из света. Макар да бе върховното хранилище за богатствата на системата, Казъм сити беше известен със своя консерватизъм, който се коренеше в тристагодишната му история и необозримото чувство за собствена значимост. Затова пък Глитър Банд непрекъснато се обновяваше, кварталите му се оформяха отново и отново, демонтираха се и се създаваха пак. Субкултурите процъфтяваха като хилядолитни лотоси, преди техните поддръжници да решат да изпробват нещо ново. Докато изкуството в Казъм сити граничеше само със сериозното, в Глитър Банд се насърчаваше почти всичко. Шедьоврите на един художник съществуваха само в кратките мигове, когато можеха да бъдат изваяни от кваркоглуонова плазма и да се задържат в стабилно състояние; съществуването им се намекуваше само посредством неуловима поредица от изводи. Друг пък използваше зарядите, получавани при

разделянето на ядрото, за да създава ядрени мълнии, приемащи за момент външността на известни личности. Извършваха се диви обществени експерименти: доброволни тирании, при които хиляди хора по собствено желание се отдаваха под властта на диктаторски държави, за да се избавят от необходимостта да правят морално-етичен избор в живота си. Съществуваха населени места, чиито жители доброволно се подлагаха на манипулации, потискащи висшите им мозъчни функции, за да могат да живеят като овце под грижите на машини. Имаше и такива, които искаха да имплантират съзнанието им на маймуни или делфини и в резултат се отдаваха на борба за власт над група дървета или на печални сонарни фантазии. Учени, с преструктурирани от патърн джъгълърите мозъци, се гмуркаха дълбоко в метастроежа на пространство-времето, осъществявайки сложни експерименти на границата на самото съществуване. Говореше се, че един ден щяха да намерят начин за придвижване с по-голяма от светлинната скорост и да открият тайната на своите съюзници, за да инсталират нужните съоръжения в населените им места. Първият признак, по който всички щяха да разберат за това, щеше да бъде внезапното изчезване на половината Глитър Банд.

Накратко, Глитър Банд бе място, където едно средно любопитно човешко същество би могло с лекота да пропилее половин живот. Но аз не мислех, че Рейвич ще прекара много време там, а че ще предпочете повърхността на Йелоустоун. Несъмнено желанието му щеше да бъде да се изгуби колкото се може по-скоро в Казъм сити.

И аз не възнамерявах да изоставам много след него.

Най-сетне допълзях до общата част, като все още се борех с гаденето, и огледах десетината пътници в сферата. Макар да разполагаха със свободата да се носят до желаното от тях място (в момента двигателите на кораба бяха изключени), всички бяха предпочели да останат привързани. Намерих свободен ремък на стената, пхнах единия си лакът в него и заogleждах спътниците си с привидно слаб интерес. Бяха струпани на групички от по двама-трима човека, докато слугата на сферата се движеше по въздуха, тласкан от миниатюрни вентилаторчета. Прескачаше от една групичка към друга и предлагаше разни неща, които вадеше от множеството отвори по

тялото си. Напомни ми робот-убиец, безмълвно търсещ следващата си жертва.

— Няма защо да си толкова нервен, приятел — обади се зад мен на русиански плътен глас, който свързваше напевно думите. — Това е *просто робот*.

Явно не бях на себе си. Някой се беше промъкнал зад мен, без да усетя. Обърнах се безстрастно към говорещия. И се озовах пред планина от плът, закриваща половината помещение. Розовото му, като че ли одрано лице, беше триъгълно и се крепеше за тялото му на врат, по-дебел от бедрото ми. Косата му започваше само на около сантиметър от веждите: дълга черна коса, зализана върху скалпа. Гъсти черни мустаци бяха надвиснали над широката му уста с извити надолу ъгълчета, а тънката като бръснач линия на брадата очертаваше огромната му квадратна челюст. Беше кръстосал ръце пред гърдите като танцьор на казачок, а хипертрофиралите мускули издуваха горната му дреха. Дългото палто от парчета твърда, лъскава материя улавяше светлината и я отразяваше във вид на милиони отблясъци. Той като че ли гледаше не в мен, а през мен, сякаш бях от стъкло.

„Неприятности“ — помислих си аз и отговорих:

— Никой не е нервен.

— Хей, приказливецо. — Непознатият надяна през ръката си най-близкия застопоряващ ремък. — Престо опитвам да завържа разговор, да.

— Чудесно. А сега върви да го завързваш някъде другаде.

— Защо си толкова неприятелски настроен? Не харесваш ли Вадим, приятел?

— Бях готов да подхожда към теб с известни съмнения — отвърнах аз на нортски, макар да се справях прилично с русиански. — Но като се замисля... не, май няма да го направя. И преди да сме се опознали по-добре, не съм ти никакъв приятел. А сега си върви и ме остави да мисля.

— Ще помисля за това.

В този момент слугата спря до нас. Без да усеща напрежението помежду ни, тъй като не беше нищо повече от глупав процесор, той попита с какво може да ни послужи, все едно бяхме най-обикновени пътници. Преди огромният мъжага да успее да каже нещо, аз си поисках една доза скополамин с декстроза — най-старото и най-евтино

известно лекарство против гадене. Като всички пасажери, бях отворил корабна кредитна сметка за пътуването, макар да не бях убеден, че разполагам с достатъчно средства за въпросното лекарство. Слугата обаче удовлетвори желанието ми; на тялото му се появи отвор, през който се показва спринцовка за еднократна употреба за подкожни инжекции.

Взех я, навих ръкава на лявата си ръка и я забих така, сякаш се готвех за биологична атака.

— Хей, правиш го като *професионалист*. Без никакво колебание.
— Човекът говореше като че ли с искрено възхищение и бавно, тъй като бе преминал на нортски. — Да не си лекар?

Пуснах ръкава върху червената точица, останала на мястото на боцването.

— Не точно. Но работя с болни хора.

— А?

Кимнах.

— Ще бъда щастлив да ти направя една демонстрация.

— Аз не съм болен.

— Това никога не е било проблем в миналото, можеш да ми имаш доверие.

Не бях сигурен, че е започнал да проумява посланието, което се опитвах да му предам — че не бях идеалният събеседник за следващия ден. Пъхнах използваната спринцовка обратно в слугата; лекарството започваше да се справя с гаденето — оставаше само леко неприятно усещане. Съществуваха далеч по-ефикасни средства срещу космическа болест, но дори да ги предлагаха тук, надали щях да имам необходимите за покупката им средства.

— Костелив орех си — рече другият и кимна, движение, което напълно обяснимо се удаваше трудно на дебелия му врат. — Допада ми. Но доколко си костелив всъщност?

— Не мисля, че е твоя работа, но можеш да провериш.

Слугата се помота още няколко мига край нас, преди да реши да отплува по въздуха до следващата групичка. В сферата току-що бяха пристигнали още няколко човека и се оглеждаха с болезнено изражение. Иронично беше, че след като бяхме изминали толкова много светлинни години между звездите, ние получавахме за първи

път съзнателна представа за пътуване в Космоса точно на това разнебитено корабче.

Непознатият ме изгледа. Струваше ми се, че почти чувам усилено въртящите се в черепа му зъбчати колелца. Несъмнено бе свикнал да сплашва по-лесно хората, към които се обръщаше.

— Както казах, аз съм Вадим. Всички ме наричат така. Просто Вадим. Истински образ съм... част от онова, което може да бъде наречено „местен колорит“. А ти си?

— Танър — отвърнах аз. — Танър Мирабел.

Той кимна бавно, мъдро, сякаш името му говореше нещо.

— Това ли е истинското ти име?

— Да.

Беше истинското ми име, но не губех нищо, ако го използвам. Рейвич все още нямаше как да го е научил, макар със сигурност да знаеше, че някой го *следи*. Кауела прикриваше много добре своите операции, криеше самоличността на служителите си. Рейвич най-много да се бе снабдил от Просящите със списък с имената на всички пасажери на „Орвието“, но така определено нямаше да разбере кой от цялото това множество възнамеряваше да го убие.

Вадим опита да вложи в тона си приятелски интерес.

— Откъде си, Мийра... бел?

— Не ти трябва да знаеш — рекох аз. — И моля те, Вадим, преди малко се изказах съвсем сериозно. Не ми се разговаря с теб, дори да си местен колорит.

— Но аз имам бизнес предложение, Мийра-бел. Нещо, което трябва да чуеш, така мисля.

Продължаваше да гледа през мен с едното си око. Другото се взираше през рамото ми, нефокусирано.

— Не се интересувам от бизнес, Вадим.

— А би трябвало. — Тук понижи глас. — Опасно място е това, към което сме се запътили. Опасно, опасно място. Особено за новодошли.

— И какво му е толкова опасно на Глитър Банд?

Той се усмихна, но почти веднага стана сериозен.

— Глитър Банд... да. Наистина много интересно. Сигурен съм, че няма да откриеш това, което... което си очаквал. — Замълча,

поглаждайки с длан наболата си брада. А още дори не сме споменавали Казъм сити, а?

— Опасността е относително понятие, Вадим. Не знам какво означава тук, но там, откъдето идвам, означава много повече от вечно съществуващата вероятност да допуснеш обществен гаф. Мисля, че ще мога да се справя с Глитър Банд, повярвай ми. И с Казъм сити също.

— Мислиш, че знаеш какво е опасност? Ако питаш мен, даже нямаш представа къде отиваш, Мийра-бел. Явно си истински невежа. — Замълча, като играеше с обшитото си с различни парчета палто; отраженията на светлината се разлетяха във всички посоки изпод пръстите му. — Затова ти говоря сега, разбра ли? Аз съм твоят добър самарянин.

Усетих накъде бие.

— Искаш да ми предложиш защита, така ли?

Вадим трепна.

— Толкова груба дума. Моля те, не я употребявай повече. Предпочитам да говорим за *взаимната полза от охраняването*, Мийра-бел.

Кимнах.

— Искам да направя някои уточнения, Вадим. Ти си местен човек, нали? Струва ми се, че си вечното присъствие в този кораб. Прав ли съм?

Той се ухили, припряно и нервно.

— Да речем, че се оправям в този кораб по-добре от който и да е наскоро размразен. И да речем, че имам влиятелни съдружници в Йелоустоун. Съдружници с мускули. Хора, които могат да се погрижат за новодошлия, да направят необходимото, за да не си навлече... тъъ, неприятности.

— И ако новодошлият отклони вашето предложение, какво става? Дали въпросните съдружници няма да се превърнат в източник на неприятности?

— О, ама ти си бил циник.

Сега бе мой ред да се усмихна.

— Знаеш ли какво, Вадим? Ти явно си човек с голямо въображение. Тази твоя мрежа от сътрудници изобщо не съществува, нали? Влиянието ти се простира точно до корпуса на този кораб... но дори и там не е чак толкова всепроникващо, а?

Той отпусна колосалните си ръце, но ги скръсти отново почти веднага.

— Внимавай какво говориш, Мийра-бел... предупреждавам те.

— Не, аз те предупреждавам, Вадим. Вече щях да съм ти видял сметката, ако те мислех за нещо повече от досадна муха. Върви да си изпробваш късмета с някой друг. — Кимнах към залата. — Има предостатъчно кандидати. А най-добре би било да се върнеш в миризливата си кабинка, за да порботиш над техниката си на убеждаване. Наистина смятам, че трябва да измислиш нещо по-убедително от заплахата от насилие в Глитър Банд. Защо не предлагаш модни съвети?

— Ти май наистина не знаеш, а, Мийра-бел?

— Какво не знам?

Вадим ме изглежда със съжаление и за част от секундата се усъмних дали все пак не бях преценил грешно ситуацията. Но той поклати глава, откопча задържащия го към стената ремък и се отправи нататък, а палтото му се вееше след него като мираж. В този момент корабът промени своята мощност и в резултат траекторията на Вадим придоби форма на разтеглена дъга, която го доближи до друг току-що влязъл самотен пътник: нисък, с наднормено тегло оплешивяващ мъж с преbledняло като брашно лице.

Наблюдавах как Вадим се ръкува с него и започна да разиграва същия номер, който бе опитал с мен.

Почти ми се прииска да му пожелаая късмет.

Сред пътниците имаше приблизително еднакъв брой представители и на двата пола. Бях сигурен, че двама-трима от тях са от Края на небето, очевидно аристократи, но те не ме интересуваха. Отегчен опитах да хвана нещо от разговора им, но акустиката на помещението сливаше думите в неразлично бръмчене. Успях все пак да доловя, че говорят на нортски. Малцина от Края на небето говореха свободно нортски, но почти всички го разбираха до известна степен; това бе единственият език, употребяван от всички фракции, и затова се използваше в дипломацията и в търговията. На юг говорехме кастелански — официалният език на „Сантяго“, естествено, с малко примеси от другите езици, използвани от флотилията. На север говореха някаква особена смесица от иврит, фарси, урду, пенджабски и стария предтеча на нортския, наречен „английски“, но най-вече —

португалски и арабски. По принцип аристократите владееха нортски по-добре от обикновения гражданин; това се смяташе за отличителен белег на изтънченост. Аз трябваше да говоря добре нортски по професионални причини; пак заради същото говоря повечето северни езици и се справям приемливо с русиански и каназиански.

На Глитър Банд и в Казъм сити със сигурност разбираха русиански и нортски, дори и с посредничеството на машини, но езикът на демаршистите, преоткрили Йелоустоун, беше каназианският, предателска амалгама от квебекски френски и кантонски. Казваха, че само пълната с лингвистични процесори глава била в състояние да овладее както трябва каназианския — толкова странен беше този език, дотолкова граматиката му не се побираше в рамките на всеобщите граматически принципи на останалите човешки езици.

Щях да се притесня, ако демаршистите не бяха толкова съвършени търговци. В продължение на повече от две столетия Йелоустоун беше център на зараждащата се междузвездна търговска мрежа, осигуряваше най-новите достижения за нововъзникналите колонии и се възползваше след това като вампир от тях, когато достигнат известно ниво на технологична зрялост. За тях бе комерсиална необходимост да се справят с десетки езици.

Разбира се, опасности нямаше да липсват. В това отношение Вадим беше абсолютно прав, но те не бяха от онези, за които си мислеше той. Те щяха да бъдат по-фини, породени от непознаването ми на нюансите на една култура, намираща се поне двеста години пред моята собствена. А резултатът най-вероятно нямаше да бъде нещо лошо за мен самия, а пълният провал на мисията ми. Това бе достатъчно голяма опасност, за да ме държи нащрек. Нямаше нужда обаче да купувам фалшива протекция от негодници като Вадим.

Нещо привлече погледа ми. Причината пак беше Вадим, но този път раздвижването беше по-забележимо.

Беше се счепкал с току-що влезлия човек; двамата се бяха вкопчили един в друг, все така привързани с ремъците към стената на общото помещение. Онзи изглежда се радваше на надмощие, но нещо в движенията на Вадим, които бяха прекалено отпуснати, ми подсказа, че той умишлено го караше да се мисли за по-силен. Другите пасажери не им обръщаха никакво внимание и го правеха със завидно майсторство, може би благодарни, че побойникът не бе избрал тях.

Внезапно поведението на Вадим се промени.

Само след миг прикова новодошлия до стената, очевидно по доста болезнен начин, и блъсна здраво чело в ужасеното му лице. Онзи понечи да каже нещо, но Вадим затисна устата му с длан, така че се чу само някакво мучене, последвано от вечерята на човека, която потече във вид на неприятна гъста каша между пръстите на побойника. Той се отдръпна отвратен. А после стовари юмрука си в стомаха му, точно в областта под гръдния кош. Човекът се закашля дрезгаво, очите му се напълниха с кръв; опита да си поеме въздух, преди да е получил нов удар.

Но Вадим бе приключил с него. Спря само колкото да избърше ръка в платнените тапети на помещението, после отвърза ремъка, явно с намерението да се махне оттук.

Пресметнах траекторията си на движение така, че да се приземя на около метър от двамата. Вадим ме изгледа шокирано.

— Мийра-бел... Мислех, че приключихме с преговорите?

Усмихнах се.

— Току-що ги поднових, Вадим.

Закрепих се здраво за стената. И ударих Вадим със същата непринудена лекота, с която преди малко той бе ударил новодошлия, приблизително на същото място. Вадим се преви надве като наквадена хартиена фигурка и изпъшка глухо.

Сега вече присъстващите изгубиха интерес към своите разговори.

Обърнах се към тях:

— Не знам дали този човек се е обърнал вече с предложението си към вас, но според мен той не е професионалистът, за който се представя. Ако сте си купили защита от него, значи сте си хвърлили парите на вятъра.

Вадим успя да проговори:

— Смятай, че вече си мъртъв, Мийра-бел.

— Тогава няма от както да се страхувам. — Погледнах към жертвата му. Тя бе възвърнала донякъде цвета на лицето си и избърса устата си с ръкав. — Добре ли сте? Не видях как започна сбиването.

Човекът отговори на нортски, но с толкова силен акцент, че го разбирах трудно. Беше нисък, със структура на булдог. И приликата не

се ограничаваше само с физиката. Имаше свадливо изражение, сплескан нос и скалп, осеян нарядко с много къси, щръкнали косми.

Той приглади дрехите си.

— Да... добре съм, благодаря. Негодникът започна да ме заплашва словесно, а после премина към физическа саморазправа. Надявах се, че някой ще предприеме нещо, но аз като че ли се бях превърнал в част от декора.

— Да, забелязах. — Огледах неодобрително останалите пасажери. — Вие обаче не му се дадохте.

— Не особено успешно.

— Опасявам се, че нашият Вадим не разпознава храбрия жест, когато го види. Сигурен ли сте, че сте добре?

— Така ми се струва. Малко ми се гади, това е всичко.

— Почакайте.

Щракнах с пръсти към слугата, който витаеше в кибернетична нерешителност на няколко метра от нас. Опитах се да купя още една доза от лекарството против гадене, но се оказа, че съм изчерпал корабния си кредит.

— Благодаря — стисна челюсти човекът. — Но мисля, че аз разполагам с достатъчно средства в моята сметка.

И заговори на машината на каназиански, прекалено бързо и тихо, за да чуя какво, и миг по-късно се появи нова спринцовка за еднократна употреба.

Обърнах се към Вадим, докато непознатият си биеше инжекцията.

— Вадим, ще проявя великодушие и ще ти позволя да си тръгнеш. Но не искам да те виждам отново в тази стая.

Той ме изгледа, присвил устни, с капчици повърната храна, полепнали като снежинки по лицето му.

— Ние с теб не сме приключили, Мийра-бел.

Измъкна се от ремъка си, поспря, за да огледа пасажерите, очевидно в опит да възвърне поне отчасти достойнството си, преди да излезе. Но това бяха пропилени усилия, защото имах наум нещо друго за него.

— Чакай — рекох аз, точно когато се готвеше да излезе. — Нали не мислиш, че ще ти разреша да си тръгнеш, преди да върнеш това, което си откраднал?

Той се поколеба и се обърна, за да ме погледне.

— Не съм откраднал нищо от теб. — После се обърна към другия човек. — Нито от вас, мистър Куирънбах...

— Така ли е? — попитах аз.

Куирънбах също се поколеба и преди да отговори, погледна към Вадим.

— Да... да. Не е откраднал нищо от мен. Преди малко разговарях за първи път с него.

— А как е положението с останалите? — повиших глас аз. — Онова копеле взело ли ви е нещо?

Всички мълчаха. Горещо-долу това и бях очаквал. Никой не искаше да признае пръв, че е бил измамен от кокошкар като Вадим, след като видяха колко жалък беше всъщност.

— Виждаш ли — обади се Вадим. — Никого не съм окрал, Мийра-бел.

— Може би не тук — отвърнах аз. Пресегнах се със свободната си ръка и дръпнах плата на палтото му. Твърдите парчета бяха студени и сухи като змийска кожа. — Ами останалите пасажери на кораба? Сто на сто си пообарал някой и друг от тях, откакто напуснахме „Айдълуайлд“.

— И какво от това, дори да съм го направил? — попита почти шепнешком той. — Какво те засяга, а? — Тонът му се променяше с всяка секунда. Той се гърчеше пред мен, ставаше безкрайно по-сговорчив от човека, който влезе преди малко в общото помещение. — Какво искаш, за да не се бъркаш повече? Колко ще струва, за да се оттеглиш и да ме оставиш на мира?

Трябваше да се изсмея.

— Ама ти май наистина се опитваш да ме купиш?

— Винаги си заслужава да опиташ.

Нещо вътре в мен се скъса. Блъснах отново Вадим в стената, толкова силно, че му изкарах за пореден път въздуха и започнах да го налагам. Червената пелена на гнева ме обвини като топла, приятна мъгла. Усетих как ребрата му се чупят под юмрука ми. Вадим опитваше да отвръща на ударите, но аз бях по-бърз, по-силен, гневът ми — по-справедлив.

— Стоп! — каза някакъв глас, идващ като че ли някъде от безкрая. — Спри, той си получи заслуженото.

Това бе Куирънбах, който ме дърпаше от Вадим. Двама от другите пасажери се бяха приближили и оглеждаха с ням ужас свършеното от мен. Лицето на Вадим се бе превърнало в пихтиеста маса, от устата му капеха бляскави капки кръв. Сигурно и аз изглежда горе-долу така, когато Просяците приключиха с мен.

— Искаш да проявя снисходителност към него, така ли? — попитах аз.

— Вече свърши толкова, че не може да става и дума за снисходителност — отвърна Куирънбах. — Не мисля, че е нужно да го убиваш. Ами ако казва истината и действително има приятели?

— Той е едно нищо — заявих аз. — Има толкова влияние, колкото имаме ти или аз. Но дори да имаше... запътили сме се към Глитър Банд, а не към някакво погранично селище, където цари пълно беззаконие.

Куирънбах ме изгледа много странно.

— Ами ти май наистина говориш сериозно, а? Действително ли си убеден, че пътуваме за Глитър Банд?

— Не е ли така?

— Глитър Банд не съществува — промълви Куирънбах. — Не съществува от години. Движим се към съвсем друга цел.

От раната, която представляваше лицето на Вадим, се дочу нещо неочаквано: някакъв гъргорещ звук, който не можеше да бъде обяснен по никакъв друг начин освен като отмъстително изсмиване.

[1] Концепция, създадена през 1969 г. от американския архитект Паоло Солери. Описва идеалното интегриране на града с околната среда, откъдето идва и терминът — симбиоза между „архитектура“ и „екология“. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТ

— Какво искаше да кажеш с това?

— С кое, Танър?

— С тази хвърлена ей така забележка, че Глитър Банд не съществувал. Да не би да възнамеряваш да я оставиш да си виси така загадъчно във въздуха?

Движихме се с Куирънбах из коридорите на „Стрелников“ към убежището на Вадим; затруднявах се поради факта, че носех куфара си. Бяхме сами; заключих Вадим в моята стаичка, след като ни съобщи местонахождението на своята кабина. Смятах, че като я претърсим, ще открием онова, което бе откраднал от другите пасажери. Засега се бях обзавел с палтото му и не възнамерявах да му го върна.

— Да кажем, че настъпиха известни промени, Танър.

Куирънбах се провираше несръчно зад мен, напомняше куче, което се опитва да хване завряло се в дупка животно.

— Не съм чул нищо.

— И няма как да си чул. Промените настъпиха неотдавна, докато си пътувал насам. Това е опасността на междузвездните пътувания.

— Една от многото — отвърнах аз, сетил се за насиненото си лице. — Е, за какви промени става въпрос?

— Доста драстични, страхувам се. — Направи пауза; дишаше тежко, като стържене на трион. — Виж, съжалявам, че ще трябва да разбия всичките ти представи наведнъж, но за теб самия е най-добре са осъзнаеш, че Йелоустоун вече съвсем не е онова, което беше. Меко казано.

Спомних си къде ми беше казала Амилия, че ще мога да намеря Рейвич.

— Казъм сити съществува ли все още?

— Да... да. Е, нещата не са чак толкова *драстични*. Той все още е на мястото си, все още е населен, все още разумно просперира според стандартите на тази система.

— Предполагам, че ще разясниш точно какво означава последното.

Погледнах напред и видях коридорът да се разширява, а от едната му страна се появиха овални врати. Но беше все така тъмно и клаустрофобично; изобщо, цялото това преживяване ми се струваше смущаващо познато.

— Да... за съжаление. Градът се промени коренно. Почти неузнаваем е и предполагам, че в голяма степен същото се отнася и за Глитър Банд. Преди на него имаше десет хиляди населени места, разхвърляни около Йелоустоун като — и тук ще си позволя безсрамно смесване на метафори — гирлянда от приказно редки и изкусно шлифовани скъпоценни камъни, всеки със свой специфичен блясък. — Куирънбах спря и известно време се чуваше само свистенето на гърдите му. — А сега са останали само стотина, които все още осигуряват достатъчно налягане, за да поддържат живота. Останалите са изоставени, изпълнени с вакуум шушулки, неми и мъртви като носещи се по реката клони, съпроводжани от обширни и фатални пасажии от всевъзможни отломки. Наричат го „Ръждивия пояс“.

Трябваше ми малко време да възприема казаното, преди да попитам:

— Но какво се е случило? Война ли? Да не би някой да е обидил вкуса към селищния дизайн на някой друг?

— Не, причината не беше война. С нея може би щеше да е по-добре. Все пак човек винаги може да се окопите след една война. Войната не е чак толкова лошо нещо, колкото се опитват да ни я...

— Куирънбах...

Търпението ми започваше да се изчерпва.

— Беше чума — отвърна припряно той. — Изключително тежка форма, но все пак — чума. Преди обаче да започнеш да задаваш дълбокомислени въпроси, държа да ти припомня, че не знам кой знае колко повече от теб — и аз самият пристигам току-що.

— Но си много по-добре информиран от мен. — Отминах две врати и спрях пред третата, за да сравня номера ѝ с този на ключа, който ми бе дал Вадим. — И как една чума е съумяла да направи такива поразии?

— Не е била каква да е чума. А чума с безкрайно въображение, струва ми се. Артистична. Но по един дяволски начин. Тъъ, стигнахме

ли?

— Да, мисля, че е неговата кабина.

— Внимателно, Танър. Възможно е да има капани или нещо друго от този род.

— Съмнявам се; Вадим не прилича на хората, отдаващи се на дългосрочно планиране.

Пъхнах ключа на Вадим в ключалката и усетих облекчение, когато вратата се отвори. Слаби светлинки запремигнаха и разкриха пред погледа ми цилиндрично, три-четири пъти по-голямо помещение от това, което ми бе отредено. Куирънбах ме последва и се застопори в единия край; напомняше ми човек, който не може да събере сили да слезе в канализационната шахта.

И не можех да го виня.

Вътре миришеше на събирани в продължение на месеци отпадъчни вещества, отделяни от тялото, всяка пожълтяла пластмасова повърхност бе покрита с мазен слой мъртви кожни клетки. Порнографските холограми по стените се бяха оживили при нашето влизане — дванайсет голи жени заемаха всевъзможни, невероятни от анатомична гледна точка пози. Освен това заговориха: една дузина почти еднакви контраалти, хвалещи ентусиазирано сексуалните достойнства на Вадим. Представих си го, вързан и със запушена уста в моята кабина, неспособен да чуе тези ласкателства. Жените не спираха да говорят, но след време и жестовете, и приказките им започнаха да се повтарят достатъчно често, за да не им обръщаме внимание.

— Струва ми се, че не сме сгрешили стаята — обади се Куирънбах.

Кимнах.

— Няма да спечели никаква награда, нали?

— О, не знам — някои от петната са аранжирани доста интересно. Жалко, че е отдал предпочитанията си на вида, получен от размазването на екскременти — прекалено в духа на миналото столетие. — Той дръпна встрани плъзгащия се капак от неговия край на стаята, като го докосна само с върхчетата на пръстите си; откри се мърляво, като че ли направено от микрометеорит прозорче. — О, той значи имал стая с изглед. Но не съм сигурен, че това е някакво предимство.

Аз се загледах навън. Виждаше се част от корпуса на кораба, през който от време на време преминаваха ярковioletови линии. Макар да се движехме, цял взвод работници продължаваше да се труди върху „Стрелников“.

— Е, да не се бавим тук повече от необходимото. Аз ще претърся този край, ти действай в твоя, да видим дали ще се натъкнем на нещо полезно.

— Добра идея — съгласи се Куирънбах.

Започнах да претърсвам; стаята, чиито стени представляваха всъщност вградени шкафчета, някога трябва да е била склад. Те бяха прекалено много, за да бъдат претърсени методично, но аз пълнех куфара си и бездънните джобове на палтото на Вадим с всичко, което ми се стореше донякъде ценно. Прибрах множество бижута, информационни монокли, холокамери и брошки-преводачи. Точно такива неща бях очаквал Вадим да открадне от не много по-богатите от него самия пасажери на „Стрелников“. Трябваше да търся доста, докато се натъкна на часовник — хората обикновено не ги вземаха, когато пътуваха между различни системи. Най-накрая намерих един, който беше разграбен за измерването на Йелоустоунско време. Представляваше няколко концентрични циферблата, около които цъкаха миниатюрни смарагдови планети, отмерващи времето.

Сложих го на китката си, стори ми се приятно тежък.

— Не може просто така да му откраднеш вещите — обади се кротко Куирънбах.

— Вадим може да напише оплакване.

— Не става дума за това. Но не правиш нищо по-добро от...

— Слушай, сериозно ли смяташ, че той е купил някое от тези неща тук? Всичко е откраднато; вероятно от пасажери, които не са вече на борда.

— Но някои неща може да са откраднати наскоро. Трябва да се постареем да ги върнем на собствениците им. Не си ли съгласен?

— На някое далечно теоретично ниво — да, възможно е. — Продължавах да тършувам. — Но няма как да разберем кои са тези собственици. Не забелязах някой да признае, че Вадим му е откраднал нещо, когато попитах. Освен това, теб какво те интересува?

— Нарича се „последни останки на съвест“, Танър.

— След като онзи разбойник едва не те уби?

— Принципът си остава.

— Е, ако смяташ, че това ще ти помогне да спиш нощем, можеш спокойно да ме оставиш да претърсвам сам вещите му. Между другото, даже не съм сигурен, дали те помолих да ме последваш тук.

— Не точно... — Лицето му се изкриви от мъчителна нерешителност, докато оглеждаше съдържанието на едно отворено чекмедже. Измъкна оттам един чорап и го изучава тъжно още известно време. — По дяволите, Танър. Надявам се, че той наистина няма влиятелни приятели, както твърдиш.

— О, не мисля, че си заслужава да се тревожим заради това.

— Сигурен ли си?

— Имам доста добра представа за негодници като него, повярвай ми.

— Да-а... Може и да си прав. — И в началото бавно, но с нарастващ ентузиазъм, Куирънбах започна да обръща един след друг чорапите на Вадим, пълни с пачки банкноти, предимно стоунърска валута.

Протегнах се и взех две пачки, преди всичко да бе изчезнало в джобовете на Куирънбах.

— Благодаря. Ще свършат добра работа.

— Мислех да ти дам част от тях.

— Разбира се, че си мислел — поразгледах банкнотите. — Дали все още имат някаква стойност?

— Да — промълви замислено той. — Поне в Канъпи. Нямам представа каква трябва да е валутата в Мълч, но се съмнявам, че ще ни навреди, а, как смяташ?

Аз наградих още от парите.

— По-добре е да се вземат всички предпазни мерки, отколкото после да съжаляваш, такава е моята философия.

Продължих да тършувам; общо взето попадах на все същите евтини бижута и дрънкулки, но накрая се натъкнах на нещо, което приличаше на експериментално възпроизвеждащо устройство. Беше по-тънко от всичко, което бях виждал на Края на небето, така направено, че да не бъде по-голямо от Библия.

Намерих празен джоб и го пяхнах там заедно с няколко от дисковете — информацията може би щеше да се окаже полезна.

— Онази чума, за която говорехме — подех аз.

— И какво?

— Не разбирам как е причинила такива щети.

— Защото не е била биологична... искам да кажа, не по начина, по който разбираме тези неща. — За момент спря. — Машините също станаха нейна жертва — над определено ниво на сложност всички или престават да работят или започват да работят по нехарактерен начин.

Свих рамене.

— Не звучи чак толкова зле.

— Ако машините са просто работи или заобикалящи ни системи, както в този кораб. Но ние говорим за Йелоустоун. Повечето машини са микроскопични съоръжения вътре в човешките същества, неразривно свързани с ума и плътта. Станалото в Глитър Банд е просто симптоматично за нещо далеч по-ужасно, което ще се случи в голям мащаб, по същия начин както да речем изгасването на светлината в цяла Европа в края на четиринайсети век е индикация за идването на Черната смърт.

— Нужно ми е да знам повече.

— Тогава провери системата в твоята стая. Или на Вадим, ако искаш.

— Или пък просто ти би могъл да ми кажеш за какво става дума. Той поклати глава.

— Не, Танър. Аз знам съвсем малко повече от теб. Не забравяй, че и двамата дойдохме по едно и също време. Да, с различни кораби, но и двамата сме прекосявали Космоса, когато се е случило това. Аз имах малко повече време от теб, за да приема станалото.

— А ти откъде идваш? — попитах тихо и спокойно аз.

— Гран Тетон.

Неговият свят бе друга от първоначално американските колонии, като Йелоустоун, Йосемити, Гласиър и още две-три, които не можех да си спомня. Бяха населени от работи преди четири столетия. Самовъзпроизвеждащите се машини носеха шаблони, посредством които да конструират живи човешки същества след своето пристигане. Нито една от тези колонии не бе успяла; всички се бяха проваляли след едно-две поколения. Много малко хора може би бяха в състояние да проследят родословното си дърво чак до първите заселници; повечето обитатели на тези светове бяха потомци на следващите колонизаторски

вълни, пристигнали с лайтхъгъри. Държавите бяха демаршистки, като Йелоустоун.

Краят на небето, разбира се, бе съвсем друг случай. Това бе единственият свят, заселен някога от кораб, пътувал в продължение на няколко поколения.

Има грешки, които никой никога не повтаря.

— Чувал съм, че Гран Тетон е едно от най-хубавите места за живеене — рекох аз.

— Да. И сигурно се питаш какво ме е довело тук.

— Не, не е моя работа.

Куирънбах започна да рови по-бавно из плячката на Вадим. Липсата на любопитство от моя страна очевидно бе нещо ново за него. Продължавах изследването на багажа на Вадим, като броях наум секундите, преди Куирънбах да наруши мълчанието.

— Аз съм човек на изкуството — обясни той. — По-точно — композитор. Работя върху симфоничен цикъл — творбата на живота ми. Това ме доведе тук.

— Музиката?

— Да, музиката. Макар тази малка дума да не може да предаде онова, което имам предвид. Следващата ми симфония ще бъде вдъхновена от Казъм сити. — Усмихна се. — Ще бъде величествена, обнадяваща творба, прославяща града в цялото му великолепие в стила на Бел епок, една преливаща от жизненост и енергия композиция. Сега обаче ми се струва, че в действителност ще излезе доста по-мрачна, сериозно-тържествена а ла Шостакович; натежала от осъзнаването на факта, че колелото на историята се е завъртяло и е смачкало на прах преходните ни мечти. Чумна симфония.

— И за това си дошъл чак дотук? За да надраскаш няколко ноти?

— Да надраскам няколко ноти, точно така. И защо не? Все пак някой трябва да го направи.

— Но за да се върнеш обратно на своята планета ще ти бъдат нужни десетилетия.

— Факт, който, изненадващо върхлетя съвестта ми преди ти да го засегнеш толкова мило. Пътуването ми дотук е обаче просто прелюдия, отнемащо незначително кратък период от време в сравнение с вековете, които очаквам да изминат, преди творбата ми да се доближи до своя завършек. Дотогава аз самият вероятно ще наближа стотака, а

това ще се равнява на два-три творчески живота на който и да е от великите композитори. Ще посетя десетки системи, разбира се, като с времето ще се добавят и нови, придобили междувременно по-голямо значение. Несъмнено ще има и други войни, и други чумни епидемии, и други мракобеснически периоди. Както и време на чудеса. И всичко това ще бъде вода във воденицата на моето творение. И когато го ошлайфам, така че да не ме отвращава особено, най-вероятно вече ще бъда към края на годините си. Просто няма да имам време да се възползвам пълноценно от техниките за удължаване на живота; ще отдавам енергията си на творчеството. Ще използвам просто достъпното и ще се надявам да живея достатъчно дълго, за да довърша великия си опус. И когато шлифовам произведението, когато постигна известно примирие между драсканиците, които нахвърлям сега, и несъмнения шедьовър, който ще създам в края на дните си, ще взема кораб, който да ме върне в Гран Тетон, ако той все още съществува, където ще бъде представена великата творба. Самата премиера ще се състои след още около петдесетина години, в зависимост от това докъде ще е стигнал човешкият род по това време. Така вестта ще може да се разпространи и до най-отдалечените колонии и хората ще започнат да се събират в Гран Тетон за голямото събитие. Аз ще спя, докато се строи залата — вече имам една невероятна идея — и докато бъде събран достоен за подобно събитие оркестър, или създаден, или клониран. И след петдесетата година ще се събудя, ще застана в светлината на прожекторите, ще дирижирам изпълнението на моята творба и през малкото оставащо ми време ще се къпя в слава, каквато никой композитор не е познавал и няма да познае. Имената на великите композитори ще избледнеят, подобно на едва мъждукащи звездни зародиши на фона на ослепителния блясък на моето светило. Името ми ще звучи хармонично през вековете като незамиращ акорд.

Мълчах дълго, преди да отговоря.

— Е, явно имаш цел, към която се стремиш.

— Сигурно си ме помислил за чудовищно тщеславен.

— Не смятам, че подобна мисъл изобщо ми е минала през ума, Куирънбах. — В този момент напилах нещо в задния край на чекмеджето, в което ровех. Надявах се да открия някакво оръжие, нещо малко по-мощно от моя пистолет с часовников механизъм, но

Вадим явно бе успявал да се справя без оръжие. Натъкнах се обаче на нещо по-особено. — Интересно, какво ли ще да е това.

— Какво намери?

Измъкнах черна кутия с размерите на кутия за пури, отворих и я видях шест аленочервени стъкленици, всяка пъхната в отделно джобче. Край тях бе поставено и нещо като орнаментирана метална спринцовка с пистолетоподобна дръжка, инкрустирана с деликатно оцветен барелеф на хамадриада.

— Не знам. Някакви предположения?

— Нищо определено, не... — Той оглеждаше шишенцата с искрено любопитство. — Но ще ти кажа едно. Не изглежда законно, каквото и да е то.

— Горе-долу това, което мислех и аз.

Щом посегнах отново към кутиятата, Куирънбах попита:

— Защо това те интересува толкова?

Спомних си спринцовката, която се бе изплъзнала от джоба на монаха в пещерата на Амилия. Нямаше как да съм сигурен заради мъждивата светлина в пещерата, но веществото в онази спринцовка приличаше много на съдържанието в тайната кутия на Вадим. Спомних си и какво ми бе отговорила Амилия за спринцовката: че било нещо, което един монах в „Айдълуайлд“ не би трябвало да има. Явно ставаше въпрос за някакъв наркотик... и може би забранен не само в приюта на Просящите, а и в цялата система.

— Предполагам, че с негова помощ ще успея да отворя някоя и друга врата.

— Нищо чудно и много повече. Портите на ада, като начало. Сетих се нещо. Чух го на паркинга за лайтхъгъри. За някакви отвратителни вещества, които циркулирали из тези места. — Кимна към редицката от аленочервени шишенца. — Едното от тях наричаха „Гориво-мечта“.

— И това тук може да е някое от тях ли?

— Нямам представа, но точно с този род неща бих очаквал да търгува скъпият ни приятел Вадим.

— Откъде се е снабдил с него?

— Не съм казал, че съм експерт по въпроса, Танър. Знам само, че имало неприятни странични ефекти и не може да се каже, че властите на тази система насърчават неговата употреба... или притежание.

— Но все пак явно се използва по някакъв начин.

— Да... но какво точно правят с него, не ми е ясно. А това съоръжение, по някаква случайност, е венчален пистолет. — Явно забеляза озадаченото ми изражение, защото добави: — Според местния обичай, в деня на сватбата младоженците си разменят невронен материал, получен от мозъка на другия.

— Не го ли правят вече?

— Не и след чумата. — Погледна ме тъжно. — Като си помисля само колко неща не правят вече заради чумата.

Куирънбах си тръгна със своите придобивки, вероятно за да размишлява върху следващата творба от симфоничния си цикъл, а аз се насочих към конзолата на Вадим. За първи път, откакто бяхме потеглили, имах отново тегло, тъй като „Стрелников“ за момент увеличи рязко мощност, за да коригира посоката на падане към Ръждивия пояс. Отнякъде се чуваха нискочестотни стенания, израз на протеста на машинарията; нямаше как да не се запитам дали не бях попаднал на пътуване, което щеше да завърши с превръщането на кораба в призрак. След малко обаче пъшканията и скърцанията отстъпиха място на нормалния звуков фон на кораба и аз успях да се съсредоточа върху работата си.

Конзолата имаше много древен вид — приличаше на нещо, на което децата биха се изсмели, ако го видят изложено в някой музей. Плоският екран беше заобиколен от бутони с изтъркани от пипане иконки и азбучно-цифрова клавиатура. Не знаех какво е състоянието на тези неща на Йелоустоун, но дори на Края на небето стандартите бяха по-високи.

Трябваше да свърши работа.

Включих конзолата; на екрана премина поредица от загоряващи съобщения и реклами, преди да се появи сложна графика с опции: информационни услуги на кораба; мрежи в реално време — мрежата от факти изтичаше за около светлинна секунда от „Стрелников“, така че беше възможно воденето на нормални разговори; дълбоки системни мрежи, с типични времеви разлики от няколко секунди до десетки часове, в зависимост от сложността на запитването. Не беше обозначена възможност за достъп в мрежата с по-дълго време за

реакция и това изглеждаше логично: на всяко запитване, изпратено до населените места на системата Куипър Белт например, щеше да се получи отговор дълго след края на пътуването и след като изпратилият го бе напуснал „Стрелников“.

Избрах опцията дълбоки системни мрежи и изчаках няколко секунди, през които на екрана продължаваха да се появяват рекламни материали. Появиха се подменюта. Новини за пристигащи и заминаващи космически кораби, в това число и за „Орвието“. Системата Йелоустоун все още беше междוזвезден транспортен център и в това също имаше логика. Ако чумата я бе поразила през последното десетилетие, значи много от корабите вече са били на път към нея. Щяха да бъдат нужни десетилетия, докато вестта за нея се разпространи до по-голямата част от заселените от човечеството светове.

Прегледах опциите.

Дълбоката системна мрежа осъществяваше връзка с населените места в орбитата около газовите гиганти на системата: предимно миньорски станции и предни постове на най-изолираните фракции. Там имаше конджоинърски гнезда, анклавни похитители на космически кораби и полуавтоматизирана военна или експериментална апаратура. Напразно търсех нещо за чумата. От време на време се споменаваха за криза в управлението или за мерки срещу едно или друго вредно влияние; очевидно чумата — или последствията от нея — се бе превърнала в дотолкова неизменна част от живота, че нямаше нужда изобщо да се споменава.

Местните осведомителни мрежи не ми казаха много повече. На едно-две места кризата бе назована по име, така разбрах, че й бяха дали конкретно, смразяващо кръвта име: *Смесената чума*. Но очевидно се смяташе, че всички са напълно запознати с фактите около нея. Споменаваха се за херметици, за Канъпи, за Мълч и понякога за нещо, наречено „Играта“, но нито един от тези термини не беше обяснен.

Аз обаче бях чувал за Канъпи. Там според Амилия имах най-голям шанс да открия Рейвич. Беше район на Казъм сити.

Но дали не ми беше казала по-малко, отколкото си мислех?

Избрах режим за изпращане и формулирах въпрос за чумата; молба за обща информация за новопристигнали. Не можех да

повярвам, че съм първият, пожелал подобна информация, преди да навлезе в Ръждивия пояс, но пък бе напълно възможно никой да не си направи труда да ми отговори или нито една автоматична система за предаване на информацията да не функционира.

Изпратих запитването си и останах загледан в конзолата в продължение на няколко секунди. Екранът се взираше на свой ред в мен, без да се променя.

Нищо не се появи.

Разочарован и все така без да се приближа до истината, извадих от джоба на палтото на Вадим възпроизвеждащото устройство. То се сглобяваше почти само, тънките му черни части се плъзгаха по местата си с приятната точност на оръжейни компоненти. Получи се каска, снабдена с портативен генератор и входове, украсена със светещи червени и зелени хамадриади. В предната ѝ част имаше стереоскопични очила, рамките бяха изработени от материя, която автоматично прилепваше плътно по кожата около очите. В ушите се поставяха слушалки и действаха по същия начин, имаше дори входове и за ноздрите, за да се осигури възприемане на нивото на колкото се може повече сетива.

Поддържах каската в дланта си, сякаш да изпробвам тежестта ѝ, после я наместих върху главата си.

Тя обхвана плътно черепа ми, като някакво средство за мъчение. Очилата заеха местата си, буквално залепвайки по костите около очите. Те имаха система с висока резолюция и в момента ми показваха същата картина, която виждах и без тях, с изключение на очевидно умишлено леко зърнестия строеж. За по-добри резултати беше нужен невронен имплант и по-съвършена възпроизвеждаща система, способна да разпознава и настройва мозъчните сигнали с много по-голяма точност.

Отворих куфарчето си.

Измъкнах прозрачния найлонов плик и се вгледах в шестте, подобни на химикалки пръчици, но на тях не пишеше нищо, което да ме ориентира какво съдържат. Дали беше просто стока за търгуване или послания до мен от миналия ми живот преди амнезията?

В челото на каската имаше вход; пъхнах в него металния край на едната пръчка, която остана да стърчи като тънък рог.

Появи се меню, даващо опции за влизане в симулациите в различни точки и с различно художествено оформление. Избрах една от тях наслуки, като определях избора си с жестове на ръката. Каската генерираше електрическо поле със слаба мощност, а тялото ми го модифицираше, за да даде възможност на системата да разчита всяко по-малко движение.

Стаята на Вадим потъна равномерно в сива мъгла, в ушите ми зазвуча неопределен лек шум. Той избледня до почти пълна тишина, на каквато досега не бях ставал свидетел на борда на „Стрелников“. Сивото просветля, от мъглата като призрази се появиха форми и цветове.

На поляна сред джунглата стреляха неприятелски войници.

Бях гол до кръста, с внушителна мускулатура даже за войник. Гърдите ми бяха изрисувани с боя, в едната си ръка стисках старомодна лъчева пушка, а в другата държах по-малка картучница. Имах опит с подобно оръжие и знаех, че е невъзможно да се стреля с него само с едната ръка, камо ли да се държи почти на една ръка разстояние от тялото. С двете оръжия поразявах несекващите вражески редици, очевидно нямащи нищо против да тичат, крещейки, срещу мен, вместо да си останат зад храсталаците, иззад които всеки един от тях можеше да ме свали само с един-единствен изстрел. Аз също крещях. Може би заради усилието, което се изисква, за да държиш едновременно две такива оръжия.

Всичко това бе смехотворно-абсурдно, но не се съмнявах, че и то не е лишено от своя пазар. На Края на небето имаше пазар за тези неща... може би защото там бушуваше истинска война.

Опитах следващото.

Този път препусках сред някаква кал с едноместен джип, а десетина други джипа се опитваха да се промъкнат покрай мен. Карах така няколко минути, все така начело на групата, но прецених зле ъгъла на една пясъчна плитчина и изгубих контрол над колата. Друга кола се блъсна в моята. След миг на безболезнено кръвопролитие се озовах отново на стартовата линия и включих с пълна мощ двигателя. Трудно ми беше да кажа с какво тази реклама може да привлече купувач. Може би като уникален продукт на Края на небето или като нещо безнадеждно остаряло.

Прегледах останалите четири източника на информация и резултатите се оказаха също толкова разочаровачи. Два от тях показваха художествено филмирани епизоди от миналото на моята планета: мелодрама за живота на Скай Осман на борда на „Сантяго“ — последното, от което се нуждаех — и любовна история по време на затворничеството, съдебния процес и екзекутирането на Скай, но в нея той присъстваше само като едва загатнат персонаж. Другите два източника бяха от авантюри по време на лов за змии, но сценаристът им очевидно имаше съвсем бегло понятие от биологията на хамадриадите.

Бях очаквал нещо повече: някакво конкретно послание от моето минало. Макар вече да си спомнях много повече, отколкото при първото си събуждане в „Айдълуайлд“, някои аспекти от него все още бяха неясни; те просто не се поддаваха на фокусиране, така да се каже. Щях да се справя с тези липси, ако преследвах Рейвич на позната територия, но дори познанията ми за града, в който отивах, бяха неточни.

Обърнах се към кутията с информационни единици, която бях взел от Вадим. Единственото обозначение беше някакъв миниатюрен сребрист мотив в горната им част. Явно нямаше да науча нищо за себе си, но поне щях да разбера какво смятаха за забавно в Казъм сити. Пъхнах едната от тях.

Това се оказа грешка.

Очаквах порнография или безсмислена жестокост, нещо от крайностите, до които достигаше човешката дейност, макар все пак да можеше да бъде разпозната като човешка. Резултатът беше толкова странен, че ми беше трудно да определя какво усещам; дори започнах да се питам дали няма някаква несъвместимост между информационните елементи и каската и затова да се стимулират неподходящи части от мозъка ми. И двете обаче бяха взети от едно и също място — стаята на Вадим.

Ето как е трябвало да бъде.

Беше тъмно, усойно, мръсно, съпроводено с усещане за ужасяваща, смазваща клаустрофобия; усещането беше невероятно силно и ми се струваше все по-отчетливо, че черепът ми започва да стиска мозъка. Положението с тялото ми не беше наред: беше някак си издължено и лишено от крайници, бледо и меко, и безкрайно уязвимо.

Нямах представа как се пораждаше този ефект, може би съоръжението стимулираше някоя древна част на мозъка, която помнеше все още какво е да пълзиш или да плуваш, вместо да ходиш. И същевременно не бях сам, нито пък тъмнината беше така пълна, както ми се бе сторило в началото. Тялото ми се намираше в някаква влажна, топла кухня в пространство, цялото насечено от лабиринтоподобни тунели и камери. С мен имаше и други; други бледи, издължени присъствия. Не можех да ги видя — вероятно се намираха в съседни кухни — но вкусах близостта им, асимилирах подобния на супа химикал на техните емоции и мисли. И в известен смисъл те бяха също така част от мен, отделни прояви на мен самия. Движеха се и потрепваха по моя воля и аз усещах онова, което усещаха и те.

Клаустрофобията беше пълна и смазваща, но същевременно успокояваща. Отвъд обхваналия ни от всички страни твърд, скалоподобен обем, се намираше абсолютна празнина, от която мислите ми отскачаха. Тази празнота беше по-лоша от клаустрофобията, но най-лошото от всичко всъщност беше фактът, че не беше напълно празна; в нея се намираха ужасни, безмълвни, безкрайно търпеливи врагове.

Които идваха все по-близо.

Изпитах такъв всепоглъщащ ужас, че изкрещях и свалих каската. За момент се носих из кабината на Вадим, дишах тежко и се мъчех да си обясня какво бях изживял току-що. Не успях да се освободя веднага от чувството за клаустрофобия, придружено от дори още по-лоша агорафобия; усещането напомняше продължителното ечене на ужасна камбана.

С треперещи ръце, макар да започвах да възстановявам поне отчасти самоконтрола си, извадих записоносителя и го огледах позадълбочено, като този път обърнах подobaващо внимание на дребния мотив в горната му част.

Приличаше на ларва на муха.

През прозореца в кабината на Вадим наблюдавах как приближаваме към Ръждивия пояс. Знаех нещичко за това, което ни очакваше. Малко след като бях пуснал смуцаващия запис, всъщност докато все още се борех с неприятния ефект от него, конзолата звънна

— знак за пристигането на отговор на моето запитване. Изненадах се. Досегашният ми опит показваше, че такива неща се случват веднага, или изобщо не се случват, а забавянето само подчертаваше плачевното състояние на информационната мрежа на системата.

Оказа се, че посланието е стандартен документ, а не лично съставен отговор. Някакъв автоматизиран механизъм трябва да бе решил, че той ще отговори на повечето ми въпроси, и мнението му се оказа доста точно.

Аз зачетох:

„Скъпи новопристигнал посетителю,
Добре дошъл в системата Епсилон Еридани.

Надяваме се, че въпреки всичко, което се случи, престоят ти тук ще бъде приятен. Създадохме този документ за твоя информация, за да обясним някои от ключовите събития в най-новата ни история. Целта на тази информация е да улесни преминаването ти сред една култура, която може би се различава значително от това, което си очаквал да намериш, когато си потеглил от родното си място. Много важно е да осъзнаеш, че преди теб са идвали и други...“

Документът беше дълъг, но аз го изчетох бързо, после го препрочетох внимателно, като отделях онези моменти, които щяха да ми помогнат при търсенето на Рейвич. Вече ме бяха предупредили за повсеместните поражения от чумата, затова документът не ме шокира така, както би шокирал един току-що размразен човек. Но студеното описание пак действаше смразяващо и не беше трудно да си представя какъв щеше да бъде ефектът му върху онзи, който бе дошъл да търси тук не отмъщение, а богатство. Очевидно Просящите бяха предпочели да не разкриват истината прекалено бързо на своите питомци и ако бях останал още малко в „Айдълвайлд“, щяха да започнат да ме осведомяват постепенно за случилото се. Но може би авторът на документа беше прав: има истини, с които е най-добре да се сблъскаш колкото се може по-бързо, дори да са невероятно отвратителни.

Чудех се колко време щеше да ми бъде нужно, за да се приспособя, или щях да се окажа един от малкото нещастници, които така и не успяват да осъществят необходимия преход.

Може би всъщност това именно бяха нормалните хора.

От другата страна на прозореца по-големите населени места на Ръждивия пояс започваха да придобиват определени очертания и вече не бяха просто една от многото неопределени премигващи точки. Опитвах да си представя каква трябва да е била гледката от същото място преди седем години, в последните дни преди избухването на чумната епидемия.

Тогава в Глитър Банд е имало десет хиляди селища, всяко от тях — пишно и искрящо с хиляди светлинки като полилей, се е отличавало от останалите с някакво архитектурно възплъщение на полета на човешката фантазия — не толкова практично, колкото свързано с естетиката и престижа. Те бяха образували кръг в ниската орбита на Йелоустоун, близо едно до друго, но без да се сливат. Разцветът на търговията помежду им бе причина за непрестанния трафик и отдалеч селищата изглеждали сякаш омотани със светещи гирлянди. В зависимост от непрекъснато променящия се спектър на вярност и вражда, те или общували чрез кодирана лазерна светлина, или поддържали мъртвешко мълчание. Подобно мълчание не е било нещо необичайно, защото съществувало дълбоко съперничество даже между членовете на това, което представляваше всъщност самият модел на обединеното демаршистко общество.

В тези десет хиляди населени места съществувала всякакъв тип човешка специализация, която може да ти дойде наум: всички възможни експертизи, всички възможни идеологии, всички възможни перверзии. Демаршистите позволяваха всичко, дори експериментите с политически модели, които противоречаха на лежащата в основата на тяхната политика парадигма за абсолютна, нейерархична демокрация. Стига да останеха на ниво експеримент, тези опити се толерираха, дори активно се насърчаваха. Единствено разработването и складирането на оръжие беше забранено, но не и в случай, че щяха да се използват за художественотворчески цели. И именно тук, в Глитър Банд, най-известният клан на системата — семейство Силвест, бе осъществил голяма част от работата, която в крайна сметка го бе прославила. Калвин Силвест бе осъществил първото невронно

прехвърляне на информация от Транспросвещението на Глитър Банд. Дан Силвест бе събрал цялата известна информация за шраудърите — труд, който в крайна сметка го бе отвел на съдбоносната експедиция до Шрауд на Ласкай.

Но всичко бе останало в миналото. Историята бе превърнала славата на Глитър Банд в... *това*.

Когато Смесената чума връхлеляла системата, Глитър Банд устоял по-дълго от Казъм сити, защото повечето от неговите селища вече разполагали с ефикасни карантинни протоколи. Някои от тях били толкова тайнствени и самодостатъчни, че и без това никой не влизал в тях вече от десетилетия.

Но в крайна сметка се оказало, че и те не са били ваксинирани срещу чумата.

Било достатъчно само едно от тях да стане нейна жертва. За няколко дни повечето хора там измрели, а почти всички самокопиращи се системи буквално полудели по подозрително еднакъв начин. Екосистемата на селището изпаднала във фатален колапс. Излязло от контрол, то се отделило от орбиталното си място като откъснало се парче от айсберг. При нормални обстоятелства вероятността от сблъсък била минимална... но нищо на Глитър Банд вече не било нормално.

Правило номер едно при сблъсъка между две орбитални тела е, че това действително е голяма рядкост... *докато* се случи за първи път. Тогава парчетата от разрушените тела се разхвърчават в различни посоки, увеличавайки значително вероятността от нов удар. А когато се стигне до нов сблъсък, летящите парчета нарастват още повече... и в резултат следващата катастрофа става практически неизбежна...

Само за няколко седмици повечето селища на Глитър Банд били разбити от парчета от предишни сблъсъци... и дори когато отломките сами по себе си не били достатъчни да избият всички жители, заразата от чума, която пренасяли от първото населено място, свършвала тази работа. И така те се превърнали в обикалящи в орбитата празни шушулки, тъмни и безжизнени като носещи се по течението на реката клони. В края на годината оцелелите селища били едва двеста — по принцип най-старите и устойчиви структури, защитени от камъни и лед срещу радиационните бури. Благодарение на батареите от

противосблъсъчни лазери, разположени около корпусите им, те успели да отблъснат почти всички по-големи парчета.

Тези събития бяха станали преди шест години. Междувременно, както ми беше обяснил Куирънбах, Ръждивият пояс бил стабилизирал, повечето отломки били събрани във вид на огромни буци и запратени към огненото лице на Епсилон Еридани. Сега поне Поясът беше престанал да се разпада. Роботи прочистваха опустелите анклавни. Но само една малка част се заселваше. Разбира се по цялата система се разпространяваха всевъзможни слухове за зловещите обитатели на изоставените станции.

Това беше. Наистина, по-добре да видиш, отколкото сто пъти да чуеш.

Жълто-ръждивата грамада Йелоустоун вече заслоняваше небето. Сега вече много повече напомняше напуснатия от мен свят, отколкото плоския бледен диск, който плуваше на звездния фон преди няколко часа. „Стрелников“ се понесе към най-близката станция, където щеше да кацне. Аз гледах уродливите силуети на изгорените изкорубени станции по лика на Йелоустоун, кратери от чудовищни сблъсъци. Кръвта беше повече от достатъчно Блестящия пояс да хване ръжда. Когато започнаха сблъсъците, в повечето селища се евакуираха, но да се спасят милиони за толкова кратко време бе невъзможно.

Анклавът, към който се движехме, имаше форма на цигара и се въртеше около оста си, както и „Айдълауайлд“, в резултат на което се създаваше изкуствена гравитация. Сестра Амелия нарече това място Ню-Ванкувърска Въртележка. На мръсносивата ледена броня ярко присветваха петна — следи от скорошни сблъсъци. От невидимите отвори беззвучно се откъсваха лениви облаци пара, придавайки прилика на хибрид между осмиог и спирална галактика. Открая прилепна огромен космолет, подобно на скат множество блестящи илюминатори по обиколката на крилата. „Стрелников“ се устреми към най-близкия край на „цигарата“, и срещу нас гостоприемно се разтвори змийска паст с три челюсти. Ние се гмурнахме в камерата, чиито стени бяха плетеница от тръбопроводи и горивни резервоари. Аз видях още няколко совалки, набутани в доковете: два аеродинамични катера, напомнящи на бутилково-зелени накрайници на стрели, и

двойка близки роднини на нашия тихоход — същите загладени ъгли и стърчащи навън механизми. Наоколо се суетяха фигури в скафандри с ремонтни куфарчета. Сред тях забелязах няколко робота, но основно с ремонта на корпуса се занимаваха хора или животни киборги.

Като че ли, моите предишни опасения се оправдаваха. Аз очаквах, че ще се окажа в свят, който е изпреварил моята планета почти във всяко едно отношение с няколко века, и ще примигвам, съвсем като селски глупак, попаднал в столицата. Това, което виждах сега, можеше да се случи в далечното минало на моята планета... когато излиташе Флотилията.

Разтърси ни — „Стрелников“ се блъсна в дока. Аз си взех богатствата — и тези, които конфискувах от Вадим, — се закатерих нагоре, към изхода.

— Е, да се сбогуваме промълви Куирънбах, изпреварвайки опашката от очакващите кацането на Ню-Ванкувър.

— Разбира се.

Ако очакваше друг отговор, то не му провървя.

— Аз... дойдох за Вадим.

— Такъв гад може да се грижи за себе си. Трябваше да го изхвърля от въздушния шлюз, докато имах тази възможност, — усмихнах се криво. — Той се обяви за местна знаменитост. Не бих искал да съм последният, който го е видял.

— За дълго ли сте тук? В НВ?

Не можах веднага да се досетя, че говори за Ню Ванкувър.

— Не.

— Значи веднага отлитате към планетата?

— Вероятно.

Погледнах през рамо, там, където тълпата се процеждаше през изхода. От илюминатора се виждаше, как работниците слагат ново парче обшивка на „Стрелников“, на мястото на отпраното при кацането.

— Да, аз смятам колкото се може по-скоро да съм на планетата.

— Куирънбах почука по куфарчето, което притискаше към гърдите си като дете. — Колкото по-скоро се захвана с „чумавата“ си симфония, толкова по-добре.

— Сигурен съм, че ще пожъне огромен успех.

— Благодаря. Ами ти? Стига да не съм прекалено любопитен. Имаш ли някакви определени планове за после, като стигнеш на повърхността?

— Да, намислил съм едно-две неща.

Несъмнено щеше да продължи да ме разпитва — естествено, без да стигне доникъде — но в този момент точно пред нас тълпата малко се разреде и аз се възползвах от възможността да се провра по-напред. След секунди се отдалечих от Куирънбах толкова, че разговорът помежду ни стана невъзможен.

Отвътре Ню Ванкувър нямаше нищо общо с „Айдълуайлд“. Нямаше нито изкуствено слънце, нито празно пространство, изпълнено само с въздух. Цялата структура приличаше на плътно натъпкана от много по-малки затворени пространства пчелна пита и всичко бе сбутано като компоненти на древно радио. Не мислех, че има надежда Рейвич да е все още тук. Всеки ден поне три совалки заминаваха за Казъм сити; бях убеден, че той бе тръгнал още с първата, на която бе намерил място.

Но бях непрестанно нащрек.

Предвижданията на Амилия се оказаха абсолютно верни: стоунърската валута, която носех, щеше да покрие точно разходите ми за пътя до Казъм сити. Вече бях похарчил половината за „Стрелников“; останалото ми стигаше точно да сляза на повърхността. А взетото от Вадим се оказа колкото дребните, които ми върнаха, след като си купих и втория билет. Неговите жертви, очевидно новопристигнали, не носеха много местна валута.

Погледнах за часа.

Часовникът на Вадим имаше два концентрични циферблата — за двайсет и шестчасовото денонощие на Йелоустоун и за двайсет и четиричасовото системно време. Оставах ми два часа до моя полет. Смятах да убия времето с разходка из НВ, да потърся местни информационни източници, но открих, че големи части от населеното място не бяха достъпни за пристигналите с нещо на толкова ниско ниво като „Стрелников“. Дошлите дотук с мощни совалки бяха отделени от утайка като нас със стени от армирано стъкло. Намерих къде да седна, за да изпия чаша лошо кафе (изглежда то се предлагаше в цялата Вселена), и наблюдавах двата отделни човешки потока. Намирах се на нещо като мръсна улица, където столовете и масите се

бореха за място с дебелите метър индустриални тръби, заемащи цялото пространство от пода до тавана. От тях се разклоняваха по-малки тръби, виещи се във въздуха като ръждясали черва. Те пулсираха изнервящо, сякаш тънките им стени едва удържаха титаничното налягане. Виждаха се известни усилия за облагородяване на обстановката — около тръбите бе вплетена зеленина, но очевидно не бяха много успешни.

Не всички, които се влачеха из тази част, изглеждаха бедни, но повечето имаха вид на хора, желаещи да са някъде другаде. Разпознах няколко лица от „Стрелников“ и може би двама-трима от приюта „Айдълуайлд“, но определено не бях виждал преди по-голямата част от хората. Съмнявах се, че всички бяха новодошли в системата Епсилон Еридани; най-вероятно НВ беше място за транспортна връзка и за вътрешните пътници на системата. Видях дори няколко ултри, които се движеха, парадирайки със своите химерични модификации; те бяха приблизително толкова и от другата страна на стъклото.

Спомних си, че съм имал вземане-даване с тях: екипажът на капитан Орканя на борда на „Орвието“; изпратената да ни посрещне жена с дупка в корема. Замислих се за устроената от Рейвич засада и се запитах дали все пак капитан Орканя не ни беше предал. Нищо чудно дори да беше уредил моята „амнезия“ при размразяването, за да ме забави.

Или просто започваше да ме обзема параноя.

Зад стъклото видях нещо дори още по-странно от облечените в черно привидения-киборги, от които се състояха екипажите на лайтхъгърите: изправени кутии се плъзгаха с мрачна грация сред тълпите. Тълпата като че ли не виждаше кутиите... само дето гледаше да отстъпи по-встрани, когато някоя кутия минеше наблизко. Отпих от кафето и тогава забелязах, че към предните части на някои — но не и на повечето — от кутиите бяха прикачени непохватни механични ръце, а почти всички имаха тъмни прозорчета отпред.

— Това са носилки, струва ми се.

Въздъгнах, защото познах гласа на Куирънбах, който се настани на съседния стол.

— Добре. Приключи ли вече симфонията?

Той майсторски се престори, че не ме е чул.

— Чух за тези носилки. Наричат хората в тях „херметици“. Те са все още с импланти и не искат да ги махат. Кутиите са като малки пътуващи микрокосмоси. Смяташ ли, че все още е чак толкова опасно?

Оставих раздразнено чашата с кафе.

— Откъде да знам?

— Извинявай, Танър... просто опитах да водя разговор. — Погледна към празните места край нас. — Не може да се каже, че те е натоварила нечия компания.

— Може би и не съм имал желание за компания.

— О, хайде де. — Куирънбах щракна с пръсти и мръсният, раздаващ кафе слуга, се появи почти веднага. — И двамата сме заедно, Танър. Обещавам, че няма да те следвам, щом стигнем Казъм сити. Но дотогава толкова ли ще ти бъде трудно да бъдеш малко по-любезен с мен? Кой знае, може би дори ще съумея да ти помогна. Може и да не знам кой знае какво за тези места, но определено знам мъничко повече от теб.

— Добре избра думата — „мъничко“.

Той си взе кафе от машината и предложи да напълни отново чашата ми. Отклоних, както се надявах, с неохотна любезност.

— Боже, каква гадост! — възкликна той, след като го опита.

— Е, поне за нещо сме единомисленици — пошегувах се хапливо аз. — Мисля, че вече знам какво има в тези тръби.

— В тези тръби ли? — Куирънбах се огледа. — А-а, разбирам. Това са тръби за пара, Танър; при това — много важни.

— Пара ли?

— Използват леда си, за да предпазят НВ от прегряване. Обясни ми го един човек на „Стрелников“. От другия край на външния корпус ледът е като киша; изпомпват го, прекарват го през селището, през всички пролуки между главните населени райони — сега се намираме в една от тези празнини — така кишата попива излишната топлина, постепенно се разтапя напълно и завира, докато най-накрая тръбите се изпълнят с прегрята пара. Тогава я изпускат в Космоса.

Сетих се за гейзерите, които бях забелязал по повърхността на НВ при нашето приближаване.

— Действат доста разточително.

— Невинаги са използвали лед. Някога са имали огромни радиатори, като криле на молци, всеки по стотици километри. Но ги

изгубили при разрушаването на Глитър Банд. Използването на леда е било спешна мярка. Сега трябва да го осигуряват постоянно или това селище ще се превърне в голяма фурна за печене на месо. Вземат го от Окоето на Марко, луната. В близост до полюсите ѝ има кратери, тънещи във вечен мрак. Биха могли да използват и метановия лед от Йелоустоун, но няма как да го докарат достатъчно евтино дотук.

— Доста си осведомен.

Той засия и потупа куфарчето в скута си.

— Подробности, Танър. Подробности. Не можеш да напишеш симфония за дадено място, без да го познаваш в детайли. Знаеш ли, вече имам планове за първата част. В началото ще звучат мрачни, жални дървени духови инструменти и постепенно ще заглъхнат и ще преминат в нещо по-ритмично. — Размаха пръст във въздуха, сякаш го прокарваше по топографията на невидим пейзаж. — *Adagio — allegro energico*. Разрушаването на Глитър Банд. Знаеш ли, почти ми се струва, че само това събитие заслужава цяла отделна симфония... ти как мислиш?

— Не знам, Куирънбах. Музиката наистина не е силната ми страна.

— Но все пак си образован човек, нали така? Говориш пестеливо, но в думите ти има доста мисъл. Кой беше казал, че мъдрият говори, когато има какво да каже, а глупакът говори, защото трябва?

— Не знам, но сигурно не си е падал по разговорите.

Погледнах часовника си — вече го чувствах като собствен — с желанието зелените скъпоценни камъчета да заемат незабавно позицията, възвестяваща времето за нашето потегляне. Не бяха се отместили видимо от последния път, когато ги гледах.

— С какво се занимаваше на Края на небето, Танър?

— Бях войник.

— О! Но това не е нещо необичайно, нали?

От скука — както и защото знаех, че така не губех нищо — отговорих малко по-подробно:

— Войната присъстваше осезаемо в живота ни. Не беше нещо, от което може да се избяга. Дори в родния ми край.

— А той е?

— Нуева Икике. Едно заспало крайбрежно градче, далеч от главните центрове на военните действия. Но всеки познаваше някой, убит от другата страна. Всеки имаше някаква теоретична причина да я мрази.

— Ти мразеше ли врага?

— Не точно. Целта на пропагандата беше да ни накара да се мразим едни други... но беше достатъчно да поспреш и да се замислиш, за да разбереш, че и те говореха същите лъжи за нас. Разбира се, част от нещата вероятно бяха верни. По същия начин не беше нужно да имаш кой знае какво въображение, за да заподозреш, че и ние бяхме извършили някоя и друга жестокост.

— Наистина ли войната бе резултат от случилото се на флотилията?

— В основата си — да.

— В такъв случай причината е била по-скоро териториална, отколкото идеологическа, така ли е?

— Не знам, нито ме интересува. Всичко това е станало толкова отдавна, Куирънбах.

— Какво знаеш за Скай Осман? Чувал съм, че на вашата планета все още има хора, които го боготворят.

— Знам нещичко за Скай Осман.

Куирънбах бе видимо заинтригуван. Почти дочух, как си отбеляза наум, че това може да се превърне в тема за нова симфония.

— Искаш да кажеш, че това е неизменна част от вашата култура?

— Не напълно. — Знаех, че няма какво да изгубя, ако му покажа. Позволих му да види раната в средата на дланта ми. — Това е знак. Означава, че Църквата на Скай е достигнала и до мен. Заразили са ме с индоктринален вирус. И той ме кара да сънувам Скай Осман независимо от своето желание. Ще мине известно време, докато го изхвърля от организма си, но дотогава ще трябва да живея с проклетия вирус. Сънувам Скай всеки път щом затворя очи.

— Това е ужасно — промълви моят събеседник, но не успя да скрие, че е заплепен от историята. — Но предполагам, че когато си буден, си приемливо...

— Нормален? Да, напълно.

Една от близките тръби изпусна пара с пронизително, изгарящо издишване.

— Не мисля, че ще бъдем заедно още дълго.

Той ме изгледа като паднал от небето.

— Наистина ли?

— Съжалявам, Куирънбах... Работя най-добре сам. — Търсех начин да омекотя отхвърлянето. — А и ти имаш нужда да оставаш сам, за да работиш върху твоите симфонии...

— Да, да... по-късно. Но не и засега. Налага се да се справим с много неща, Танър. Чумата все още ме притеснява. Как смяташ, рисковано ли е да се остане тук?

— Ами, казват, че все още съществувала тук-там. Имаш ли импланти, Куирънбах? — Той ме погледна неразбиращо, затова продължих: — Сестра Амилия, жената, която се грижеше за мен в приюта, ми каза, че понякога махали имплантите на имигрантите, но тогава не разбрах какво има предвид.

— По дяволите! — изруга той. — Трябваше да ги оставя да ми ги махнат още докато бяхме на паркинга. Знаех си. Но се поколебах — не ми хареса видът на нито един от тези, които се занимаваха с въпросната манипулация. И сега ще трябва да намеря някой опръскан с кръв касапин в Казъм сити, за да го направи.

— Убеден съм, че ще има предостатъчно желаещи да ти помогнат. Както изглежда и аз ще трябва да говоря със същите тези хора.

Набитият човечец почеса едва-едва наболите косми по скалпа си.

— О, ти също ли? В такъв случай наистина е най-разумно да пътуваме заедно.

Готвех се да отговоря, по-точно — да опитам да се измъкна някак си от компанията му, когато някаква ръка ме стисна за гърлото.

Дръпнаха ме назад, извън стола, и аз се строполих болезнено на земята. Въздухът излетя от белите ми дробове като ято стреснати птици. Бях на границата между съзнателното и безсъзнателното състояние, прекалено безсилен, за да помръдна, макар инстинктите ми да крещяха, че това ще е най-доброто, което мога да направя.

Но Вадим вече се бе надвесил над мен, притиснал коляно в гръдния ми кош.

— Не очакваше да видиш отново Вадим, нали, Мийра-бел? Сега сигурно съжаляваш, че не уби Вадим.

— Не съм...

Не успях да завърша мисълта си, защото в белите ми дробове не бе останал въздух. Вадим огледа ноктите на пръстите си, преструвайки се забележително добре на отегчен. Периферното ми зрение бе потъмняло значително, но все пак видях, че някой друг държеше Куирънбах като заложник, опънал силно ръцете му отзад зад гърба. И всичко това ставаше на фона на несекващото множество, преминаващо безразлично покрай нас. Никой не обръщаше ни най-малко внимание на ставащото.

Вадим поразхлаби натиска си върху мен. Поех си въздух.

— Какво не си? — попита той. — Казвай, целият съм в слух.

— Задължен си ми, задето не те убих, Вадим. И ти го знаеш също. Но негодник като теб изобщо не си прави труда за такива неща.

Той се усмихна престорено и отново се отпусна с цялата си тежест върху гърдите ми. Започваха да ме обземат съмнения. Като видях, че има съучастник — човекът, който държеше Куирънбах — историята му за съществуването на голяма мрежа от сътрудници започна да ми се струва по-вероятна.

— Негодник, значи? Както виждам и ти не си чак толкова възвишен, за какъвто се представяш, щом си ми *отмъкнал* часовника, гаден крадец такъв. — Разкопча каишката на китката ми и измъкна триумфиращо часовника. След това го вдигна пред едното си око, като часовникар, потънал в професионално изследване на някакъв рядък екземпляр. — Не е надраскан, надявам се...

— Добре дошъл си да си го вземеш. Това всъщност не бе мое дело.

Вадим си сложи часовника на ръката, после завъртя неколkokратно китка насам-натам, за да се наслади на гледката на възвърнатото си съкровище.

— Така. Да искаш да декларираш нещо друго?

— Да, едно нещо.

Тъй като не бях опитал да го блъсна с другата си ръка, той бе забравил напълно за нея. Дори не я бях извадил от джоба, където я пъхнах, когато паднах назад от стола. Вадим може и да имаше контакти, но това не го правеше по-добър професионалист, отколкото по времето, когато се бяхме счепкали на борда на совалката.

Сега извадих ръката си. С бързо, плавно движение, като нападаща хамадриада. Вадим не беше подготвен за такова нещо.

В юмрука си стисках един от неговите черни записоносители. Той изигра своята роля безупречно — отклони едва забележимо погледа му, когато измъкнах ръка, но достатъчно, за да доближи на една ръка разстояние от мен другото си око. То беше широко отворено от изненада и това го правеше лесна мишена; Вадим почти се бе превърнал в съучастник на това, което щях да му причиня.

Забих записоносителя в окото му.

Помня как се бях питал дали единственото му виждащо око не беше стъклено, но когато острият предмет потъна в него, разбрах, че само бе изглеждало такава.

Вадим отскочи от мен и закрещя, от окото му бликна кръв като последната останала на небето червена ивица при залез. Той подскачаше като пощръклял насам-натам, но очевидно не намираше сили да вдигне ръка и да измъкне стърчащия от очната му кухня предмет.

— По дяволите! — възкликна другият мъж, когато се изправих с усилие.

След кратка борба с него, Куирънбах също се освободи и побърза да си плюе на петите.

Вадим се бе превил на две над нашата маса и стенеше. Другарят му го поддържаше и му шепнеше трескаво нещо в ухото. Очевидно му казваше, че е време да си обират крушите оттук.

Аз също имах какво да му кажа.

— Сигурен съм, че боли дяволски силно, Вадим, но искам да знаеш нещо. Можех да забия това нещо право в мозъка ти. Нямах да ми бъде по-трудно от това, което ти сторих. Знаеш какво означава, нали?

Вече напълно сляп, с приличащо на кървава маска лице, той все пак успя да се обърне към мен.

— ... какво?

— Означава, че си ми задължен за втори път, Вадим.

После внимателно свалих часовника от китката му и го върнах на моята ръка.

ТРИНАЙСЕТ

Ако по задръстените от тръби кръстовища на Ню Ванкувър имаше никакви представители на реда, те действаха толкова незабележимо, че бяха станали невидими. Вадим и неговият съучастник се измъкнаха от гореописаната сцена, без така и да се появи полицаи. Аз постоях още малко — чувствах се почти задължен да дам някакво обяснение — но нищо не се случи. Масата, на която само допреди няколко минути с Куирънбах бяхме пили тихо и кротко кафето си, сега беше в плачевно състояние, но какво можех да сторя? Да оставя бакшиш за слугата? Той несъмнено щеше да се домъкне след малко и с присъщата си тъпота вероятно щеше да почисти локвите кръв със същата безмозъчна ефикасност, с която бършеше и петната от кафе.

Никой не ми попречи да си тръгна.

Влязох в една тоалетна, за да наплискам лице със студена вода и да измия кръвта от ръката си. Помещението беше празно, снабдено с дълга редица индивидуални тоалетни, по чиито врати бяха изрисувани сложни диаграми, осведомяващи как трябва да се използват.

Опипвах дълго ребрата си, докато се уверих, че нямаше по-сериозни поражения от няколко синини, и се отправих към мястото, откъдето се потегляше за повърхността на Йелоустоун. Корабът с форма на скат бе привързан като минога за въртящата се обвивка на селището. Отблизо съвсем не изглеждаше чак толкова гладък и аеродинамичен, какъвто ми се бе сторил от по-далеч. Корпусът му беше изтърбушен и с безброй белези и черни като сажди петна.

От две срещуположни страни в него се качваха две редици човешки същества. Моята редица се състоеше от облечени с дрехи в мрачни цветове, унили хора, които тътреха безволево крака през спираловидния тунел на входа така, сякаш ги водеха към бесилката. Другата редица изглеждаше незначително по-ентусиазирана, но през прозрачната стена виждах обслужвани от слуги хора, странно натъкмени домашни любимци, дори хора, придобили животински

форми. Сред тях се плъзгаха носилки на херметици: тъмни, високи кутии, наподобяващи метрономи.

Отзад настана някакво раздвижване; някой си проправяше енергично път.

— Танър! — прозвуча дрезгав сценичен шепот. — Пак го направи! Като изчезна така, се притесних да не би някой от нехранимайковците на Вадим да те е открил!

— Онзи там се блъска — измърмори някой край мен. — Виждали ли сте такова нещo? Искa ми се да...

Обърнах се и кръстосах поглед с човека, който, както бях установил инстинктивно, бе произнесъл тези думи.

— Той е с мен. Проблем ли имате? Млъкнете и си чакайте реда.

Куирънбах се намести до мен.

— Благодаря...

— Всичко е наред. Само говори по-тихо и не споменавай повече за Вадим.

— Значи според теб той наистина може да има приятели навсякъде по тези места?

— Не знам. Но спокойно ще мина без допълнителни неприятности, поне за известно време.

— Представям си, особено след... — Той пребледня. — Дори не искам да си спомням за случилото се там.

— Тогава не си спомняй. Ако имаме късмет, никога повече няма да ти се наложи да го правиш.

Опашката се придвижваше бавно напред и най-после изкачи спираловидния тунел, стигащ до входа за совалката. Озовахме се в обширно, осветено с вкус помещение, напомнящо фоайе на първокачествен хотел. Хората се разхождаха с чаши в ръка, докато багажът им се придвижваше пред тях или с него се занимаваха маймуни. Полегатите прозорци в двете посоки очертаваха приблизително едното крило на ската. Вътрешността на кораба трябва да бе почти напълно кухня, но от мястото си можех да видя най-много една десета от нея.

Тук-там бяха пръснати фотьойли — някои сложени на групички за желаещите да разговарят хора, други — подредени около фонтана или островчетата от екзотична растителност. От време на време

правоъгълната форма на някоя носилка се плъзгаше сред тълпата като ходеща шахматна фигура.

Тръгнах към две свободни места до един от прозорците. Бях достатъчно уморен, за да мечтая да дремна спокойно, но не смеех да затворя очи. Ами ако това бе първият кораб за повърхността и Рейвич също се намираше някъде в него?

— Май си угрижен, Танър? — Куирънбах се отпусна на съседното място. — Поне имаш такъв вид.

— Сигурен ли си, че това е най-доброто място, ако човек иска да има добър изглед?

— Дори превъзходно, Танър, дори превъзходно. Но как ще науча нещо повече за Скай, ако не седна до теб? — Започна да си играе с дръжката на куфара си. — Ще имаме предостатъчно време, за да ми разкажеш останалото.

— Едва не те убиха, а ти мислиш само за онзи побъркан.

— Нищо не разбираш. Вече започва да ми се върти в главата... какво ще кажеш за една симфония за Скай? — Насочи показалеца си към мен като пистолет. — Не, не симфония, а мяса, голямо църковно произведение, с епични мащаби... с подчертано архаичен строеж... паралелни квинти и лъжливи заключения, с мрачен „Санктус“... погребална песен за изгубената невинност, химн за престъплението и славата на Скайлър Осман...

— Няма никаква слава, Куирънбах. Само престъпление.

— Няма откъде да разбере, ако не ми разкажеш останалото, нали?

Серия от тласъци и вибрации показва, че корабът се отделя от мястото, за което бе привързан към селището. През прозореца видях как населеното място се отдалечава бързо от нас и за момент ми се зави свят. Но почти преди това усещане да се прояви на физическо ниво, Ню Ванкувър се приближи отново към нас, корпусът му прелетя покрай големите прозорци. И тогава се озовахме в празното пространство. Огледах се, хората продължаваха да се разхождат безстрастно из фойето.

— Не трябва ли да падаме свободно?

— Не и с този тип кораб — рече Куирънбах. — В мига, в който се отдели от НВ, той падна по тангентата към неговата повърхност, като изстрелян от прашка. Но това продължи само секунда, докато

двигателите му достигнаха нужната мощност. Тогава той трябваше да направи лек завой, за да не се блъсне в селището. Както разбрах, това е единствената проблемна част от пътуването, единственият момент, когато съдържанието на чашите може да се разплиска. Но пилотът явно знаеше какво прави. Между другото, за пилоти на тези полети използват генетично променени китове и морски лъвовے, свързани постоянно към нервната система на кораба. Не се безпокой — те никога не са убили никого. Пътуването ни надолу към повърхността ще премине все така гладко. Корабът просто ще се спусне в атмосферата, много меко и неусетно. Веднъж достигне ли някаква въздушна плътност и особено щом наближи повърхността, той вече е напълно в състояние да „плува“ във въздуха, до такава степен, че трябва да използва двигателите си, за да се задържи долу. Доста напомня истинското плуване, струва ми се. — Куирънбах щракна с пръсти към минаващия наблизо слуга. — Какво да ти предложи за пиене, Танър?

Погледнах през прозореца. Хоризонтът на Йелоустоун се издигаше вертикално, така че планетата приличаше на отвесна жълта стена.

— Не знам. Какво пият тук?

Хоризонтът на Йелоустоун се накланяше бавно назад към хоризонталното положение, докато корабът намаляваше орбиталната скорост. Процесът протичаше гладко и безметежно, но вероятно бе планиран грижливо, до най-малките подробности, така че, когато най-сетне спряхме спрямо планетата, се намирахме точно над Казъм сити, а не на хиляди километри от него.

Макар да се намирахме все още на няколко хиляди километра над повърхността, гравитацията на Йелоустоун бе почти толкова силна, колкото и на земята. Със същия успех можехме да се намираме на върха на някоя невероятно висока планина, издигаща се над атмосферата. Междувременно корабът започна да се спуска бавно, с лишено от каквато и да било припряност спокойствие, с каквото се отличаваше цялото ни пътуване досега.

С Куирънбах наблюдавахме безмълвно гледката през прозореца.

Йелоустоун беше по-тежък брат на Титан от Слънчевата система; по-скоро пълноправен свят, отколкото луна. Хаотичните и отровни химически реакции между азот, метан и амоняк създаваха атмосфера във всички възможни нюанси на жълтото: охра, оранжево, жълто-кафяво, преливащи в красиви циклоноподобни спирали, завъртулки и филиграни, дело като че ли на най-деликатната художническа ръка. По-голямата част от повърхността на Йелоустоун беше много студена, брулена от безмилостни ветрове, проливни дъждове и електрически бури. Орбитата на планетата около Епсилон Еридани бе изкривена в далечно минало от силното приближаване до Тенджърин Дрийм, масивния газов гигант на системата, и макар това събитие да бе станало вероятно преди стотици милиони години, кората на Йелоустоун все още не се бе успокоила напълно от тектоничния стрес в резултат на въпросната среща, и към повърхността му продължаваше да изтича енергия. Съществуваха предположения, че Окоето на Марко, самотната луна на планетата, е била привлечена от газовия гигант; тази история обясняваше странните кратери от едната страна на луната.

Йелоустоун не беше гостоприемно място, но хората все пак го бяха населили. Опитвах се да си представя какво е било в разгара на Бел епок, какво е било да слезеш до повърхността на планетата и да знаеш, че зад слоя от златни облаци се крият приказни градове, като че ли излезли от сънищата, и Казъм сити е бил най-впечатляващият сред тях. Така било повече от двеста години... и дори през последната година нищо не подсказвало, че няма да продължи още векове. Не бе имало декадентски упадък или загуба на устрема. Но беше връхлетяла чумата. И всички нюанси на жълтото се бяха превърнали в нюанси на болестта, разцветки на повърнатото, жлъчка и инфекция. Трескавото небе на планетата сега вече маскираше мъртвите градове, пръснати по повърхността ѝ като сифилитични язви.

„Но все пак, размишлявах аз, докато пиех предложената ми от Куирънбах напитка, трябва да е било хубаво.“

Корабът не се вряза в атмосферата, а се *гмурна* в нея, слизайки толкова бавно, че по корпуса му не се усети почти никакво триене. Небето над нас вече не беше чисто черно и започна да се оцветява постепенно, първо в пурпурно, а след това — в охреножълто. От време на време тежестта ни претърпяваше известни промени — сигурно

когато корабът се натъкваше на участък с по-високо налягане, през който не можеше да премине — но никога с повече от десет-петнайсет процента.

— Още е красив — обади се Куирънбах. — Не мислиш ли?

Имаше право. От време на време вече успявахме да зърнем повърхността, когато силен вятър или промяна в химическите реакции на атмосферата временно отместваше жълтите облачни пластове. Блещукаха езера от замръзнал амоняк; безжизнени земи, безмилостно брулени от вятъра, които действаха потискащо; изпочупени шпилове и арки стърчаха, като полузаровени кости на великански животни. Виждаха се и форми, създадени, както знаех, от едноклетъчни организми, оцветяващи повърхността на големи, бляскаво-пурпурни и смарагдовозелени пластове, които понякога слизаха дълбоко сред скалите. Тези организми обаче, съществуваха при толкова ниски температури, че ми беше трудно да мисля за тях като за живи. Тук-там се виждаха малки, скрити под защитни куполи предни постове, но нямаше нищо, което можеше да се нарече „град“. Сега на Йелоустоун имаше само шепа селища дори с една десета от размерите на Казъм сити. Даже второто по големина населено място, Ферисвил, беше квартал в сравнение със столицата.

— Хубаво местенце — промълвих аз.

— Да... вероятно си прав — отвърна Куирънбах. — Потопя ли се веднъж достатъчно в атмосферата, за да дам гориво на композицията си, и спечеля ли достатъчно пари, за да се махна оттук... съмнявам се, че няма да го направя веднага.

— Как смяташ да изкарваш пари?

— Винаги има работа за композитори. Просто трябва да намериш богат благодетел, който мечтае да спонсорира велико произведение на изкуството. Така им се струва, че постигат безсмъртие в известна степен.

— А ако вече са безсмъртни, или следсмъртни, или както и да се наричат?

— Дори следсмъртните не могат да бъдат сигурни, че няма да умрат в някой момент, така че инстинктът да се остави някаква следа в историята е все още силен. Между другото, в Казъм сити е имало доста следсмъртни люде, които сега са изправени пред перспективата за предстояща смърт, която винаги е била актуална за някои от нас.

— Сърцето ми се облива в кръв.

— Е, достатъчно е да кажем, че за доста хора смъртта се превърна отново в проблем, след като бяха си живели безметежно в продължение на няколко столетия.

— Дори да е така, какво ще стане, ако сред тях не откриеш богати благодетели?

— О, винаги има такива. Нали видя онези носилки. В Казъм сити все още има богати хора, макар да липсва тъй наречената „икономическа инфраструктура“. Но бъди сигурен, че има все още богати и влиятелни джобове, освен това съм готов да се обзаложа, че неколцина са по-богати и по-влиятелни, отколкото са били преди.

— Винаги се получава така при бедствия — казах аз.

— Какво?

— Масовите нещастия невинаги са лоша новина за всички. И тогава на повърхността винаги изплува мръсна пяна.

Докато наближавахме повърхността, измислях истории за прикритие. До този момент не ми бе останало време за това, но всъщност обикновено действах именно по този начин — предпочитах да се адаптирам към околната обстановка, а не да планирам нещата предварително. А какво ли беше положението с Рейвич? Той също не би могъл да знае за чумата и това означаваше, че плановите му са се провалили в мига, в който бе разбрал за случилото се. Съществуваше обаче една сериозна разлика: Рейвич беше аристократ и мрежата на тяхното влияние се простираше между световите, често базирайки се на семейни връзки с вековна давност. Беше възможно, дори вероятно, Рейвич да има връзки сред елита на Казъм сити.

Те щяха да му бъдат полезни, дори да не бе успял да се свърже с тях преди пристигането си. Но щеше да е още по-добре, ако бе могъл да ги предупреди предварително. Лайтхъгърите се движеха със скорост, близка до светлинната, но трябваше да я увеличават и да я намаляват в началото и в края на пътуването. Радиосигналът, изпратен от Края на небето непосредствено преди тръгването на „Орвието“, щеше да стигне в Йелоустоун една-две години преди кораба и да даде на приятелите му достатъчно време да се подготвят за неговото пристигане.

А може би нямаше приятели? Или пък съществуваха, но посланието така и не бе достигнало до тях поради ужасното състояние на комуникационната мрежа на системата, и бе обречено да обикаля вечно между отделните ѝ възли. Или просто не бе имал достатъчно време да изпрати съобщение, или подобна идея изобщо не му беше дошла наум.

Щеше ми се да почерпя успокоение от някоя от тези възможности, но единственото, на което никога не бях разчитал в живота, бе късметът.

Обикновено така беше по-добре.

Погледнах отново през прозореца и през разредените облаци видях за първи път Казъм сити. Дори от това разстояние градът беше прекалено голям, за да бъде обхванат от един поглед. Помислих си: „Той е някъде там долу... чака и знае“. Обзе ме смазващо усещане за огромната работа, която ме очакваше. „Откажи се отсега — рекох си аз. — Никога няма да го откриеш.“

Но тогава си спомних Гита.

Градът се гушеше като в гнездо в назъбената стена на огромен кратер с диаметър шейсет километра и почти два километра в най-високата си точка. При пристигането си, първите заселници намерили тук подслон от ветровете на Йелоустоун и изградили неустойчиви, пълни с въздух структури, които не биха издържали и пет минути в открита местност. Но бездната^[1] също ги и примамвала: дълбоката, отвесна, обвита в мъгла пропаст в геометричния център на кратера.

Бездната бълваше непрестанно топли газове — един от отдушниците за тектоничната енергия, произведена в сърцевината на планетата при срещата с газовия гигант. Тези газове бяха отровни, но много по-богати на свободен кислород, водна пара и други необходими елементи от което и да било друго място по повърхността на Йелоустоун. Те също трябваше да се филтрират чрез специални съоръжения, за да станат годни за дишане, но процесът беше значително по-прост, отколкото щеше да бъде в която и да е друга точка на планетата. Извънредно високата температура пък задвижваше огромни парни турбини, доставящи предостатъчно енергия за една тепърва създаваща се колония. Постепенно градът се бе разпрострял върху цялата повърхност на кратера, заобикаляйки бездната и даже

слизайки донякъде сред нейните дълбини. Постройките бяха накацали по опасно надвиснали скални ръбове, свързани от асансьори и улици.

По-голямата част от града обаче, се намираше под обширен тироидален купол, ограждащ бездната. От Куирънбах научих, че местните хора го наричали „Мрежата против комари“. Всъщност там се сливаха осемнайсет индивидуални купола, но трудно можеше да се определи къде свършва единият и започва другият. Повърхността им не беше почиствана от седем години и бе покрита с мръсни, почти непропускащи светлината, кафяво-жълти петна. Само по една случайност някои участъци от купола бяха останали достатъчно чисти, за да може да се види градът под тях. От кораба той изглеждаше почти нормален: феноменална маса от необозримо високи сгради, гъсто притиснати от типичната за големия град пренаселеност, като поглед към вътрешността на невероятно сложна машина. Но нещо с тези сгради не беше както трябва; във формата им се забелязваше нещо болезнено, някаква причудливост, каквато никой здравомислещ архитект не би избрал. Те се разклоняваха над земята, свързваха се и се разделяха, сливайки се в единна бронхиална маса. Сградите бяха тъмни и с мъртвешки вид, оживяван само от премигващите тук-там в най-долните и най-горните им части светлини.

— Е, знаеш добре какво означава това — рекох аз.

— Какво?

— Не са се шегували. Било е точно така, както ни казаха.

— Да — съгласи се Куирънбах. — Със сигурност не са ни излъгали. Може да е глупаво, но аз си позволих да се надявам да е станало точно така; позволих си да си мисля, че даже след случилото се с Ръждивия пояс, даже след доказателствата, които видях със собствените си очи, градът някак си може да е останал невредим, като отшелник, успял да опази богатствата си от любопитните.

— Но поне все още има град — додадох аз. — В него все още живеят хора, все още съществува някакво общество.

— Но не и това, което очаквахме.

Слизахме все по-ниско към купола. Той представляваше геодезична драперия от метална решетка и структуриращ диамант и се простираше на километри, докдето достигаше погледът ни в спусналата се като кафеникав воал атмосфера. По него се виждаха миниатюрни точки, подобни на мравчици. Разбираше се, че са

монтажни групи единствено по отблясъците на заваряващите инструменти. Тук-там, от пукнатините в купола, се издигаше сива пара; излезлият отвътре въздух замръзваше почти веднага щом влезеше в контакт с атмосферата на Йелоустоун, високо над термалния сифон над кратера. Сградите достигаха почти до самия купол, протегнати нагоре като изкривени от артрит пръсти. Между тези болезнено надути и обезобразени пръсти се простираха черни лентички, като последни останки от почти напълно изгнили ръкавици. Около върховете на пръстите бяха струпани светлинки, образувайки почти непрекъснати линейки в близост до гъстата паяжина, която ги свързваше. Сега, когато вече се намирахме по-близо, установих съществуването и на някаква отделна, още по-фина ажурна плетеница, омотала сградите в тъмни нишки, сякаш изпаднали в транс паяци се бяха постарали да изплетат огромна модна дреха във вид на паяжина. Но в крайна сметка се бе получила несвързана маса от висящи нишки, през които преминаваха светлинки, следвайки като че ли пьянски траектории.

Спомних си посланието за Смесената чума, което получих за добре дошъл на борда на „Стрелников“. Трансформациите бяха настъпили извънредно бързо, толкова бързо, че движенията на сградите, причинени от светкавичната промяна, бяха убили много хора по далеч по-жесток начин, отколкото би го направила самата чума. Постройките бяха създадени така, че да се ремонтират сами и да променят формите си в зависимост от архитектурните прищевки на демократичната воля — беше достатъчно определен процент от населението да пожелае конкретна сграда да промени формата си, за да я накара да се подчини. Промените, наложени от чумата, обаче, бяха неконтролируеми и внезапни, наподобяващи по-скоро поредица от резки сеизмични размествания. В това именно се изразяваше опасността от създаването на един толкова утопичен в гъвкавостта си град, че да може да бъде оформян отново и отново, да се размразява, разтопява и замразява пак като ледена скулптура. Никой не му беше казал, че в него живеят хора, които може да смаже, щом започне да променя вида си. Много от мъртвите бяха все още там, погребани сред чудовищните структури на Казъм сити.

Миг по-късно градът вече не се намираше под нас, а стърчеше от кратерната стена; корабът се плъзна майсторски през една пролука в

купола, голяма като че ли точно колкото да премине през нея.

Пред нас, край езеро с цвят на карамел, се извисяваха бронирани сгради. Корабът започна да слиза към езерото, започнахме да чуваме воя на двигателите от усилието да се задържи на тази височина, въпреки естествената си тенденция да отплува нагоре.

— Време е за слизание — обяви Куирънбах.

Стана от мястото си и посочи към оформящия се човешки поток във фоайето.

— Къде отиват?

— Към капсулите за приземяване.

Последвах го. Десетина спираловидни стълби водеха към нивото за слизание на долната палуба. Хората вече чакаха край херметическите камери, за да се качат в капсулите с форма на сълза, няколко от които се издигаха бавно към нас. После се плъзгаха към полегатата издатина, стърчаща от търбуха на нашия кораб, падаха оставащите двеста-триста метра до долу и цопваха в езерото.

— Искаш да кажеш, че това нещо няма да се приземи?

— За Бога, не — усмихна ми се Куирънбах. — Не биха рискували да се приземят. Не и в последно време.

Нашата капсула се плъзна от търбуха на кораба. В нея, освен нас с Куирънбах, имаше още двама пасажери. Водеха оживен разговор за някакво местно величие на име Воронов, но говореха нортски с толкова силен местен акцент, че разбиха средно само по една на всеки три думи. Падането от кораба очевидно не ги смущаваше изобщо, дори след като потънахме толкова дълбоко в езерото, че се притесних дали ще успеем да изплуваме. В крайна сметка изплувахме, а през стъклениите стени на капсулата виждах и другите, изскачащи на повърхността край нас капсули.

Две гигантски машини обикаляха наоколо и ни събираха. Те се издигаха високо над нас на трите си тънки, механични крака. Събираха плуващите по езерото капсули с подобните си на кран приспособления и ги слагаха в специално предназначенията за тази цел мрежа под тялото на машината. Най-горе в кабината седеше човек и трескаво дърпаше лостове пред себе си.

Машините се приближиха до брега на езерото и изпразниха „улова“ си върху движеща се лента; тя влизаше в една от сградите, които бях зърнал от кораба.

Вътре се озовахме в камера с нужното налягане. Там капсулите се сваляха от лентата и с отварянето им се заемаха видимо отегчени работници. Празните капсули заминаваха към мястото, където стояха чакащи пасажери с багажа си. Вероятно щяха да бъдат отнесени от трикраките машини до средата на езерото и оттам — издигнати до нашия кораб.

Щом излязохме от нашата капсула, с Куирънбах последвахме потока от новопристигнали през плетеница от студени, зле осветени тунели. Въздухът беше застоял, сякаш всяка поета от мен глътка вече бе преминала многократно през други бели дробове. Но все пак ставаше за дишане, а гравитацията не беше забележимо по-голяма от тази в селището на Ръждивия пояс.

— Не знам точно какво очаквах — промълвих аз. — Но не и това. Никакви табели за добре дошли, нито следа от охрана, нищо. Как ли ще изглежда митническият и имигрантският отдел?

— Не е нужно да се чудиш — отвърна моят спътник. — Току-що излязохме от тях.

Помислих си за диамантения пистолет, който оставих на Амилия, сигурен, че няма как да ме пуснат с него в Казъм сити.

— Това ли беше?

— Помисли за момент. Извънредно трудно е да внесеш в Казъм сити нещо, което вече го няма там. Няма смисъл да се проверява за оръжие — вече има предостатъчно, така че какво ще промени едно повече или по-малко? По-вероятно е да конфискуват това, което имаш, и да ти предложат да го обновиш, като покриеш отчасти разносните със старото. Освен това няма никакъв смисъл да проверяват за болести. Прекалено е сложно, а е много по-вероятно да се заразиш от нещо в града, отколкото да донесеш там болест. Няколко хубави чужди микроби дори могат да ни се отразят добре.

— „Ни“ ли?

— Им. Грешка на езика.

Озовахме се в добре осветено помещение с големи прозорци, гледащи към езерото. Корабът ни беше окичен с капсули, гръбната част на скатоподобния му корпус бе все така осветена от двигателите, които

трябваше да работят непрекъснато, за да го задържат в това положение. Всяка капсула се стерилизираше, като преминаваше през пръстен от пурпурни пламъци, преди да бъде допусната до търбуха на кораба. Градът може и да не се интересуваше какво влиза в него, но външният свят очевидно не беше толкова безразличен по въпроса.

— Предполагам, имаш представа как ще се доберем до града оттук?

— Доколкото разбирам, има само един начин и това е Казъм сити Зефър.

В този момент се разминахме с една носилка, която се движеше бавно по свързващия тунел. Изправената кутия беше изпъстрена с черни барелефи, изобразяващи сцени от тщеславното минало на града. Рискувах да погледна назад и срещнах изпълнения със страх поглед на седящия вътре херметик; лицето му изглеждаше мъртвешки бледо зад дебелото зелено стъкло.

Множество слуги разнасяха багаж, но в тях имаше нещо примитивно. Не бяха машини с безпогрешен интелект, а грубо сглобени, склонни към грешки работи, с разум приблизително колкото на едно куче. Явно не бяха останали наистина умни машини извън орбиталните анклавни, където такива неща бяха все още възможни. Но сега очевидно се ценяха дори несъвършените слуги.

Другата група същества, които можеха да се видят тук — богатите хора — пътуваха без прикритието на индивидуалните носилки. Вероятно те нямаха особено сложни импланти, поне не такива, които биха могли да станат жертва на спорите на чумата. Движеха се нервно, забързано, на групички, обградени от слуги.

Отпред тунелът се разширяваше и преминаваше в подобие на подземна пещера, слабо осветена от стотици премигващи лампи. Непрестанно топло въздушно течение носеше миризма на машинно масло.

В пещерата чакаше нещо огромно и звероподобно.

То се движеше по четири двойки релси, разположени под ъгъл деветдесет градуса една спрямо друга. Едната двойка се намираше над машината, другата — отдолу, останалите две — от двете ѝ страни. Скелет от скоби поддържаше самите релси. В краищата на пещерата те потъваха в циркулярни тунели и се прикрепваха направо за стената. Нямаше как да не се сетя за влаковете в „Сантяго“ в един от сънищата

ми за Скай, движещи се по подобен тип релси... макар те да бяха само насочващи за индукционните полета.

Тук положението беше друго.

Самият влак беше построен с четирипосочна симетрия. В центъра имаше цилиндрична сърцевина с наподобяващ куршум нос и един-единствен, достоен за циклоп, фар. От тази сърцевина стърчаха четири отделни двойни редици огромни железни колелета, всяко с по дванайсет оси и свързано към една от релсовите линии. Между дванайсетте главни колелета имаше три чифта великански цилиндри и объркващо съчетание от лъскави бутала и дебели колкото човешко бедро, силно смазани многоставни манивели. Навсякъде около машината се виждаха тръби, сплетени като змии; ако при замисъла бе търсена някаква симетрия или елегантност, те бяха определено провалени от безразборно поставените ауспуси, които изпускаха пара към тавана на пещерата. Машината свистеше като ламя, изгубила почти напълно търпение. Изглеждаше плашещо жива.

Отзад бе наредена линия от пътнически автомобили, все в същата четворна симетрия.

— Това е...?

— ... Казъм сити Зефър — отвърна Куирънбах. — Голям звяр, а?

— Искаш да кажеш, че това нещо действително ходи някъде?

— Иначе не би имало никакъв смисъл. — Изгледах го и той продължи: — Чух, че в Казъм сити имало влакове, движещи се на принципа на магнитната левитация; те осъществявали връзка и с други колонии. За тях използвали вакуумни тунели. Но явно след чумата са престанали да работят както трябва.

— И са решили, че е добра идея да ги заместят с това нещо тук?

— Не са имали кой знае какъв избор. А и не мисля, че днес на някой му се налага да стига бързо до някъде; затова не е проблем, че не разполагат с някогашните свръхзвукови влакове. Двеста-триста километра в час е напълно достатъчна скорост, дори за пътувания до други селища.

Куирънбах се отправи към задната част на влака, където парапети насочваха към пътническите вагони.

— А защо е парен?

— Защото на Йелоустоун няма никакви изкопаеми горива. Някои ядрени централи все още работят, но бездната е горе-долу

единственият полезен енергиен източник тук. Ето защо голяма част от града напоследък разчита на парата.

— Все още не мога да го приема, Куирънбах. Човек не се връща с шест века назад, само защото вече не може да използва нанотехнологиите.

— Може би се връща. Чумата нанесе много по-големи поражения, отколкото си мислиш. Почти цялото производство в продължение на столетия бе основано на нанотехнологиите. Дори нещата, които не ги използваха, бяха планирани и построени с невероятно фин толеранс. Внезапно ситуацията в материалното производство се влоши — стоките станаха твърде груби, нищо не можеше да се дублира. Вече не ставаше въпрос просто да се действа с не толкова изтънчени средства. Хората трябваше да се върнат доста назад, преди да достигнат някакво ниво, от което да започнат да градят отново. Налагаше се да се работи с грубо изковани метали и доста по-примитивни металообработващи техники. На всичкото отгоре голяма част от информацията също беше изгубена. Действаше се опипом, на сляпо. Все едно човек от двама и първи век да се опитва да изработи средновековен меч, без да има представа от металургия. Да знаеш, че нещо е примитивно все още не означава, че е по-лесно да го преоткриеш.

Куирънбах спря, за да си поеме въздух, и застана под информационното табло. Там бяха обявени часовете на потегляне за Казъм сити, Ферисвил, Лорийнвил, Ню Еуропа и по-далеч, но, като се изключи Казъм сити, за другите дестинации тръгваше само един влак дневно.

— Значи са направили най-доброто, което са могли — додаде той. — Някои технологии все пак преживяват чумата, разбира се. Затова ще видиш реликви, дори тук — слуги, превозни средства — но те обикновено са собственост на богати хора. Те притежават всички атомни генератори и малкото работещи с антиматерия електроцентрали, останали в града. Положението в Мълч вероятно ще е по-различно. И опасно.

Докато говорехме, погледнах към информационното табло. Задачата ми щеше да се улесни значително, ако Рейвич бе взел влака до някое от по-малките селища, където едновременно щеше да бие на

очи и да бъде като в капан. Предполагах обаче, че ще се качи на първия влак за Казъм сити.

Платихме билетите и се качихме на влака. Вагоните, закачени непосредствено за локомотива, изглеждаха много по-стари от останалите, следователно бяха по-модерни — това, което бе спасено от някогашния левитиращ влак и качено на колела. Вратите се затвориха плавно и цялата композиция потегли, в началото съвсем бавно и постепенно набирайки скорост. След продължително скърцане на плъзгащите се колела движението стана по-гладко; обгръщаха ни кълба пара. Влязохме в тесен тунел с огромна плъзгаща се врата, а после преминахме през поредица от камери за промяна на налягането и най-накрая вече сигурно се движехме из пълен вакуум.

Наоколо цареше призрачна тишина.

Пътническото отделение беше претърпкано като затворнически транспорт, а пътниците изглеждаха потиснати до степен на сънливост, като дрогирани затворници, които местят в друг затвор. На висящи от тавана екрани се въртяха реклами, но те предлагаха продукти и услуги, които надали бяха оцелели след чумата. В единия край бяха наредени няколко носилки, групирани като колекция от ковчези в задното помещение на погребално бюро.

— Първото, което ще трябва да направим, е да се отървем от тези импланти — обади се Куирънбах, като се приведе заговорнически към мен. — Вече дори само мисълта, че са все още в мен, ми е непоносима.

— Не може да не намерим веднага някой, готов да ги махне незабавно — отвърнах аз.

— И също безопасно — додаде той. — Иначе първото си губи смисъла.

Усмихнах се.

— Струва ми се, че е малко късно да се тревожим за *безопасността* и сигурността, а?

Куирънбах присви устни.

На най-близкия до нас екран тръгна реклама за особено привлекателно изглеждащ летящ апарат, подобен на нашите волантори, но този като че ли беше направен от части на насекомо. Изведнъж картината се изгуби и миг по-късно се появи подобна на гейша жена.

— Добре дошли на борда на Казъм сити Зефър. — Лицето ѝ беше като на порцеланова кукла с изрисувани устни и розови бузи.

Носеше абсурдно натруфен сребрист тоалет, който се извиваше нагоре зад главата ѝ. — В момента минаваме през тунела Транс-Калдера и след осем минути пристигаме на Гранд Сентръл Стейшън. Надяваме се пътуването ви с нас да е забавно, а престоят ви в Казъм сити да бъде удачно съчетание на приятното с полезното. А междувременно ви каним да се запознаете с някои от забележителностите на града.

— Това ще бъде интересно — промърмори Куирънбах.

Прозорците на вагона премигнаха и се превърнаха в холографски дисплеи; през тях вече не се виждаха препускащите стени на тунела, а впечатляваща гледка на града, сякаш влакът бе преминал през тунела на времето, прескачайки седемгодишна история. Движехме се сред невероятни постройки, издигащи се до главозамайващи висини от двете ни страни, подобни на планини, изваяни от опал или обсидиан. Под нас се виждаше поредица от стъпаловидни нива с красиви градини и езера, преплитащи се с пешеходни алеи и транзитни линии на метрото. Те изчезваха в синкави дълбини, в бездни с безброй неонов светлини, огромни наколни площади и скали. Из въздуха се носеха рояци пъстроцветни летящи превозни средства, някои от които с форма на екзотични морски кончета или колибри. Пътнически дирижабли си пробиваха дръзко път сред тях; любители на красивата гледка надничаха иззад парапетите на своите гондоли. Над тях като геометрични облаци бяха надвиснали най-големите сгради. Небето беше с чист електриковосин цвят, на чийто ясен фон се очертаваше фината, равномерна матрица на купола.

И из целия град с главозамайваща скорост се редуваха чудеса след чудеса. Не ми се вярваше, че всичко това се разиграва само върху дължина от шейсет километра; по-скоро бях склонен да мисля, че става въпрос за нещо безкрайно. Чудесата в Казъм сити явно бяха достатъчно, за да стигнат за цял един живот. Дори при съвременна продължителност.

Но никой не беше казал на симулацията за чумата. Трябваше да си напомням непрекъснато, че все още се движехме в тунела под стената на кратера; че всъщност все още не бяхме пристигнали в града.

— Сега разбирам защо са нарекли периода Бел епок — казах аз.

Куирънбах кимна.

— Имали са всичко. И знаеш ли кое е най-лошото? Знаели са го дяволски добре. За разлика от която и да е друга златна епоха в

историята... те са знаели, че живеят във време на апогей.

— Това сигурно ги е направило непоносими.

— Е, и си платиха.

В този момент през прозорците нахлу това, което минаваше за дневна светлина в Казъм сити. Очевидно влакът бе прекосил кратерната стена и бе минал под купола. Движихме се през висящ прозрачен тунел, подобен на онези, които видяхме на холограмата, но този беше покрит почти изцяло с мръсотия. Холографският запис продължаваше да се възпроизвежда и сега старият град се наслаждаваше върху новия като избледнял призрак. Пред нас висящият тунел правеше широк завой и изчезваше в наклонна цилиндрична постройка, от която излизаха други подобни тунели и се отправяха към града. Влакът ни намали скорост, щом наближихме сградата.

Пред нас беше гарата — Гранд Сентръл Стейшън, Казъм сити.

Щом влязохме в сградата, холографският мираж избледня и отнесе и последния неясен спомен за Бел епок. Но въпреки цялото й величие изглежда само ние с Куирънбах бяхме обърнали внимание на прожекцията. Останалите пътници стояха смълчани, забили поглед в мръсния под.

— Все още ли мислиш, че ще се справиш тук? — попитах аз. — След всичко, което вече видя?

Той размишлява дълго над въпроса ми, преди да отговори.

— И кой казва, че няма да се справя? Може би сега възможностите са повече от когато и да било. Може би е само въпрос на адаптация. Едно обаче е сигурно.

— Какво?

— Каквато и музика да напиша тук, тя определено няма да повдигне духа на никого.

Гранд Сентръл Стейшън беше влажна като джунглата на Полуострова и също толкова зле осветена. Стана ми много горещо, затова свалих палтото на Вадим, свих го на топка и го мушнах под мишницата си.

— Трябва да махнем тези импланти — настоя отново Куирънбах, като ме дръпна за ръкава.

— Не се притеснявай — успокоих го аз. — Не ми се е изплъзнало от ума.

Покривът се поддържаше от източени колони, които се издигаха като дървета, преди да проврат пръсти през кафеникавия сумрак навън. Между колоните се разпростираше гъсто населен базар: шарено градче от навеси и сергии, между които минаваше най-тесният и най-лъкатушещ проход за клиенти, които бях виждал. Щандовете бяха изградени или струпани един над друг, така че някои от пътеките бяха изморително ниски, осветени от лампи тунели, през които хората се принуждаваха да ходят прегърбени. Имаше може би стотина продавачи и неколкостотин купувачи; само неколцина се придружаваха от слуги. Можеха да се видят екзотични домашни любимци, вързани на каишки; генетично усъвършенствани слуги; птици и змии в клетки. Няколко херметици бяха допуснали грешката да опитат да си проправят път през базара, вместо да го заобиколят, и сега носилките им бяха заседнали, обсадени от търговци и фокусници.

— Е? — обадох се аз. — Ще рискуваме ли да минем оттук или ще потърсим обиколен път?

Куирънбах притисна куфарчето си към гърдите.

— Противно на здравия разум смятам, че би трябвало да рискуваме. Имам чувството — но само чувството, нали разбра — че вървим точно към службите, които са ни нужни така спешно.

Проправяхме си път из базара. Само след десетина крачки привлякохме тълпа весели деца и навъсени просяци.

— Да не би на челото ми да е написано с ярки неонов букви „заможен и лековерен“? — попита той.

— Заради дрехите ни е — отвърнах аз и отблъснах още едно хлапе обратно. — Дори без да ти обръщам особено внимание разбрах, че дрехите ти са от Ледените просяци.

— Не виждам какво значение има това в случая.

— Ами означава, че идваме отвън. Извън системата. Кой друг би носил дрехите на Просяците? А това автоматично гарантира известен просперитет, или поне вероятност за такъв.

Куирънбах притисна още по-покровителствено багажа си към гърдите. Продължихме по-нататък из базара, докато намерихме щанд, чиято стока изглеждаше годна за консумация. В приюта „Айдълуайлд“ третираха стомашно-чревната ми флора, за да я направят съвместима с

Йелоустоунската, но терапията беше доста широкоспектрна, без гаранция, че ще свърши работа срещу нещо *конкретно*. Сега ми се удаваше възможност да изпробвам ефикасността ѝ.

Купихме горещи, мазни банички с пълнеж от нещо, което напомняше полуизпечено месо с неясен произход. Не бяха икономисвали подправките, сигурно за да прикрият миризмата на развалящо се месо. Беше ми се налагало обаче да ям и доста по-неапетитни порции на Края на небето и тази храна ми се стори с горе-долу приемлив вкус. Куирънбах изгълта набързо своята порция, купи си още една и се справи и с нея със същата бързина.

— Хей, ти — извика някакъв глас. — Импланти, вън?

Някакво хлапе хвана подгъва на жакета на Куирънбах и го задърпа навътре в базара. Дрехите на детето след една-две седмици щяха да преминат в следващата категория — парцали, но засега бяха все още само в плачевно състояние.

— Импланти, вън — повтори то. — Вие нови тук, вие не нуждате импланти, господа. Мадам Доминика, тя ги вади, добра цена, не много кръв или болка. Ти също, големи човеко.

Хлапето пхна пръстите си като куки в колана ми и помъкна и мен.

— Това, хммм... не е нужно — отбеляза натъртено Куирънбах.

— Вие нови тук, има Просяци дрехи, трябва вън импланти веднага, преди да са изпушили. Знаете какво значи, господа? Голям вик, глава експлодира, мозък навсякъде, дрехи изцапани... вие не искате това, мисля.

— Не, много благодаря.

Появи се още едно дете и задърпа Куирънбах за другия ръкав.

— Хей, мистър, не слуша Том — ела при доктор Джакал! Той убива само един от двайсет! Най-ниска смъртност в Гранд Сентръл. Ела видиш доктор Джакал!

— Да, и да увреди завинаги мозък — намеси се детето на Доминика. — Не слушай; всички знаят Доминика най-добре в Казъм сити!

— Защо се колебаеш? — попитах аз. — Не се ли надяваше да намериш точно това?

— Да! — изсъска Куирънбах. — Но не и така! Не и в някаква проклета, мръсна палатка! Очаквах да намерим някоя приемливо

стерилна и добре оборудвана клиника. Всъщност знам, че има и по-добри места, Танър, просто ми се довери...

Свих рамене и позволих на Том да ме помъкне.

— Може би палатката също ще свърши добра работа, Куирънбах.

— Не! Не може така. Все трябва да има...

Погледна ме безпомощно; явно му се искаше да поема нещата в свои ръце и да го помъкна към палатката, но аз само се усмихнах и кимнах към нея: четвъртитата, на бели и сини линии, с леко изкорубен покрив, закрепена за железни колчета, забити в земята.

— Влизай — подканих го аз да мине преди мен.

Озовахме се в нещо като преддверие на главното помещение, само тримата с хлапето. Видях, че Том има лице на елф и права черна коса; невъзможно беше да се определи полът му под дрипите. Том можеше да е умалително както от Томас, така и от Томасина, но аз реших, че е по-вероятно да е Томас. Детето се полюляваше ритмично под звуците на цитра, издавани от малахитовата кутийка върху масата с ароматични свещи.

— Не е чак толкова зле — казах аз. — Искам да кажа, никъде не се вижда кръв. Нито пък е опръскано с мозък.

— Да — промълви Куирънбах и внезапно изглежда взе решение. — Не тук, не сега. Аз си тръгвам, Танър. Можеш да останеш или да ме последваш, зависи единствено от теб.

Заговорих възможно най-тихо:

— Том е прав. Трябва да си махнеш имплантите незабавно, ако Просящите вече не са го направили.

Той вдигна длан и я прокара по наболата по скалпа му коса.

— Може би с всички тези истории просто са искали да наливат масло в бизнеса.

— Възможно е... но наистина ли искаш да поемеш такъв риск? Хардуерът ще стои в главата ти като бомба с часовников механизъм. По-добре да го извадиш. В крайна сметка после винаги могат да ти го върнат обратно.

— Кой? Някаква жена в палатка, която се е нарекла „мадам Доминика“? Предпочитам да рискувам да се оправя сам пред огледалото с ръждиво джобно ножче.

— Както искаш. Само го направи, преди да си „изпушил“.

Хлапето вече дърпаше Куирънбах към помещението от другата страна на платнената преграда.

— Колкото до парите, Танър... и двамата не сме цъфнали и вързали. И не знаем дали можем да си позволим услугите на Доминика, нали?

— Сети се съвсем навреме. — Сграбчих Том за яката и го придърпах внимателно обратно в преддверието. — С приятеля ми трябва да продадем спешно някои неща, освен ако твоята мадам Доминика си пада по благотворителността. — Понеже забележката не оказа желаното въздействие, аз му показах част от съдържанието на куфарчето. — Продавам, за пари в брой. Къде?

Това явно подейства.

— Зелена и сребърна палатка, през пазар. Кажи Доминика те праща, няма да те опарят много.

— Хей, почакай — скочи Куирънбах, който вече беше в главното помещение.

Там една феноменално пълна жена седеше зад дълга кушетка и оглеждаше ноктите на ръцете си. Над кушетката, на многоставни рамена, бе окачено медицинско оборудване; металните му части блестяха на светлината на свещите.

— Какво?

— Защо аз трябва да бъда морското свинче? Мисля, че и ти искаше да ти махнат имплантите.

— Точно така. Връщам се веднага. Просто трябва да превърна част от вещите си в пари. Том обясни, че мога да свърша тази работа в базара.

Объркването на лицето му премина в гняв.

— Ама не можеш да си тръгнеш сега! Мислех, че сме заедно! Спътници! Не предавай приятелството ни току преди да е започнало, Танър...

— Хей, успокой се. Не предавам нищо. Докато тя приключи с теб, ще съм осигурил парите. — Щракнах с пръсти към дебеланата. — Доминика!

Тя се обърна апатично към мен; устните ѝ се окръглиха въпросително.

— Колко време ще ти трябва за него?

— Един час — отвърна тя. — Доминика наистина бърза.

Кимнах.

— Времето е предостатъчно, Куирънбах. Връщай се на мястото си и я остави да си свърши работата.

Той се взря в лицето на Доминика и като че ли се поуспокои.

— Наистина? Връщаш се?

— Разбира се. Няма да стъпя в града, докато все още имам импланти в главата си. За луд ли ме мислиш? Но ми трябва пари.

— Какво смяташ да продадеш?

— Няколко от моите неща. Както и от нещата, които задигнах от общия ни приятел Вадим. Нямаше да ги събира, ако липсваше пазар за тях.

Доминика опитваше да го дръпне обратно върху кушетката, но той все още съумяваше да остане прав. Спомних си как бе променил импулсивно мнението си, докато тършувахме из стаята на Вадим — в началото се бе противил, но след това се включи ентусиазирано. Сега усещах настъпването на подобна коренна промяна.

— По дяволите! — изруга той и поклати глава. Изглежда ме любопитно и отвори своя куфар, бръкна изпод изписаните нотни листове и затършува в джобчетата под тях. Измъкна някои от собствените си придобивки от стаята на Вадим и ми ги подаде. — И без това не ме бива в бартерните сделки. Гледай да им вземеш добра цена, Танър. Надявам се да покрият разходите тук.

— Доверяваш ми се да го направя?

Той ме погледна полупремижал.

— Само гледай да вземеш добра цена.

Прибрах нещата му заедно с моите.

Едрата жена зад него висеше над помещението като дирижабъл — стъпалата ѝ бяха на десетина сантиметра над земята. Беше се наместила в черен метален хамут, прикрепен за едната стена чрез пневматична ръка с пълен набор стави. Ръката съскаше и изпускаше пара. Доминика беше изпънала пръсти, сякаш чакаше да изсъхне току-що нанесен лак. Всеки пръст изчезваше във... или може би се *превърщаше* в нещо като метален напръстник. А всеки напръстник завършваше с нещо медицинско и специализирано.

— Не, първо той — обяви тя и ме посочи с едното си кутре, чийто напръстник бе украсен с нещо като миниатюрен стерилен харпун.

— Благодаря, Доминика — отвърнах аз. — Но по-добре първо се погрижи за Куирънбах.

— Ти се връщаш?

— Да... щом се сдобия с нужните финанси.

Усмихнах се и излязох от палатката, последван от бръмченето на бормашина.

[1] Казъм (англ. ез.) — бездна — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Човекът, който разглеждаше нещата ми, имаше пенсне закрепено с каишка за главата. Голият му скалп бе осеян с фини белези, като непохватно залепена счупена ваза. Той изследва всичко, което му донесох, като го вдигаше с пинсети до пенснето пред очите си. До него стоеше младеж, сложил върху главата си шлем, подобен на този, който бях взел от Вадим, и пушеше домашно направена цигара.

— Някои от тези боклуци *може* да ми свършат работа — рече човекът с пенснето. — Евентуално. Казваш, че били истински, а? Че всичко е реално?

— Военните епизоди са извадени от паметта на войници след въпросните бойни ситуации, като част от нормалния процес на събиране на информация.

— А? И как попаднах в твоите ръце?

Без да чака отговор, той бръкна под масата, измъкна тенекиена кутийка, затворена с ластиче, извади местни банкноти и отброи четирийсестина от тях. Както вече ми бе направило впечатление, те бяха напечатани в странни деноминации — по тринайсет, четири, двайсет и седем, три.

— Не ти влиза в работата откъде ги имам — отговорих аз.

— Така е, но не е причина да не питам. — Събеседникът ми присви устни. Нещо друго, или само ще ми губиш времето оттук нататък?

Дадох му да огледа нещата, които бях взел от Куирънбах; устните му се присвиха първоначално с презрение, а след това — с отвращение.

— Е?

— Сега вече ме обиждаш и това не ми харесва.

— Ако нещата не струват, просто ми кажи и ще си тръгна.

— Не че не струват — каза той, след като ги огледа отново. — Работата е там, че само преди един-два месеца щях да купя точно това.

Гранд Тетон е популярен. Хората не могат да се наситят на тези тинести образувания.

— Какъв е проблемът тогава?

— Този боклук вече напълни пазара. И цената на тези неща пада. Това тук трябва да е... какво? Трето или четвърто поколение контрабанда. Наистина евтини боклуци.

Все пак измъкна още няколко банкноти, но значително по-малко от това, което плати за моите неща.

— Имаш ли още нещо?

Свих рамене.

— Зависи какво търсиш.

— Използвай си въображението. — Подаде един от военните ми филми на своя партньор. По лицето на младежа личаха първите неуверени опити за брада. Той извади касетите, които възпроизвеждаше в момента, и пхна една от моите, без да повдигне за момент очилата от очите си. — Нещо черно. Мръсночерно. Знаеш какво имам предвид, нали?

— Имам доста добра представа.

— Тогава или го давай, или си обирай крушите оттук. — Младежът започна да се гърчи на стола до него. — Хей, какво е това?

— Тази каска има ли достатъчна пространствена резолюция, за да стимулира центрите за болка и удоволствие? — попитах аз.

— И какво, ако има?

Приведе се към гърчещия се младеж и го цапардоса здраво по главата, като запрати каската на земята. Разлигавен и все още обзет от конвулсии, юношата се отпусна на стола си, с изцъклен поглед.

— Тогава не е трябвало да гледа неподготвен. Предполагам се е натъкнал на разпит, провеждан от Северната коалиция. Рязали ли са ти някога пръстите?

Мъжът с пенснето се изсмя сухо.

— Гадно. Много гадно. Но за тези неща също си има пазар... както и за черното.

Моментът беше подходящ да видя какво бе качеството на стоката на Вадим. Подадох му един от неговите носители на информация със сребристия мотив, напомнящ ларви на мухи.

— Това ли имаш предвид?

Той ме погледна скептично, но това продължи само докато огледа по-отблизо стоката. За обученото око вероятно съществуваха безброй недоловими за другите начини да различи истинската стока от нескопосаните имитации.

— Това е висококачествена контрабанда, ако изобщо е контрабанда, което значи, че си струва, каквото и да е. Хей, гадости за мозъка, опитай това.

Коленичи, вдигна очуканата възпроизвеждаща каска и я наложи върху главата на момчето, после се приготви да пъхне касетата на Вадим. Младежът тъкмо се бе посъвзел достатъчно, за да види за какво става дума, и размаха ръце във въздуха, опитвайки да го спре, преди да е пъхнал касетата в каската.

— Махай тази гадост оттук...

— Хей — рече мъжът с пенснето. — Щях да ти дам възможност да хвърлиш само един поглед, глупако.

Пъхна носителя на информация обратно в самото си.

— Защо не го опиташ ти? — попитах аз.

— Поради същата причина, поради която и той не иска тази проклетия да се приближава до черепа му. Не е приятно.

— Нито пък разпитът на Северната коалиция.

— О, в сравнение с това, другото е като посещение в сладкарницата. Все пак там става дума само за болка. — Потупа деликатно вътрешния джоб на самото си. — Това тук може да е девет милиона пъти по-неприятно.

— Искаш да кажеш, че невинаги е едно и също?

— Разбира се, че не е, иначе няма да има никакъв елемент на риск. А начинът, по който действат симулациите от този вид, никога не създава абсолютно едно и също пътуване. Понякога просто има ларви, друг път ти си тези ларви... понякога е много, много по-лошо... — Но внезапно се ободри. — Хей, важното е, че за това също има пазар; кой съм аз тогава, за да оспорвам?

— Защо би искал някой да изпита подобно нещо? — попитах аз.

Той се усмихна на младежа.

— Хей, какво е това — да не би час по философия? Откъде мога да знам? Такава си е човешката природа — вече е порядъчно извратена.

— На мен ли го казваш — отвърнах аз.

В центъра на базара, като минаре, се издигаше богато украсена кула с по един часовник от четирите си страни, настроен на времето на Казъм сити. Скоро бе настъпил седемнайсетият от общо двайсет и шестте часа от Йелоустоунското денонощие. Изпод циферблата оживяха фигурки със скафандри и се заеха с осъществяването на нещо като религиозен ритуал. Погледнах часовника на Вадим... всъщност вече си налагах да мисля за него като за мой, след като го бях отвоювал на два пъти — и открих, че двата бяха горе-долу единомдушни по въпроса за времето. Ако предположенията на Доминика бяха точни, тя все още се занимаваше с Куирънбах.

Херметиците най-сетне бяха успели да преминат, другите очевидно богати хора също се бяха разотишли, но се виждаха мнозина с леко замаяния вид на наскоро обеднели. Може би преди седем години са били умерено богати, с недостатъчно солидни връзки, за да се предпазят от последствията от чумата. Съмнявам се, че тогава в Казъм сити е имало истински бедни люде, но несъмнено са съществували множество степени на заможност. Въпреки горещината, хората носеха тежки, тъмни дрехи, често с достатъчно бижута, за да могат да им послужат като баласт. В много от случаите жените носеха ръкавици и шапки с широки периферии и воалетки, под които просто нямаше как да не се потят. Мъжете бяха с тежки балтони с вдигнати яки, с полузакрити под панамени шапки или безформени барети лица. По вратовете на доста от тях висяха стъклени кутийчици; човек можеше да помисли, че в тях има религиозни реликви, но всъщност това бяха импланти, извадени от някогашните си собственици и носени сега като символ на останало в миналото богатство. Макар да имаше хора на всякаква възраст, така и не видях никой, който да изглежда наистина стар. Може би старците бяха прекалено крехки, за да рискуват да ходят на базара, но не бях забравил и думите на Орканя за напредъка на методите за удължаване на живота в другите светове. Напълно възможно бе някои от хората, които виждах тук, да бяха по на двестатриста години, натежали от спомени, достигащи чак до Марко Ферис и ерата, останала в историята под името „Американо“. Вероятно бяха преживели невероятно странни неща... но надали нещо по-странно от неотдавнашното преобразяване на града или колапса на едно

общество, чийто разкош и дълговечност са изглеждали гарантирани. Нищо чудно, че толкова много хора имаха тъжен вид; явно си даваха сметка, че колкото и да се подобряваше положението, старото време никога повече нямаше да се върне. Нямаше как да не те обземе известна емпатия при вида на цялата тази, проникваща във всичко меланхолия.

Започнах да си проправам път обратно към палатката на Доминика, после се запитах защо изобщо си правех труда.

Исках да задам няколко въпроса на Доминика, но можех да ги задам със същия успех и на някой от нейните съперници. В крайна сметка може би щеше да ми се наложи да разговарям с всички тях. Единственото, което ме свързваше с Доминика, беше Куирънбах... и макар да бях започнал да търпя присъствието му, знаех, че рано или късно ще ми се наложи да го зарежа. Можех да го направя още сега и най-вероятно пътищата ни никога повече нямаше да се пресекат.

Продължих, докато стигнах другия край на базара.

Вместо стена там имаше само отворстие, през което се виждаха по-ниските нива на града, зад вечния екран на мръсния дъжд, изтичащ от страната на гарата. Там в редица чакаха рикши: високи кутии, балансиращи между две широки колела. Някои от рикшите имаха парни двигатели или работещи с метан мотори. Шофьорите им стояха отпуснато в очакване на клиенти. Други от рикшите се задвижваха с педали, а неколцина изглежда бяха наследници на някогашни носилки. Зад редицата от рикши се виждаше втора — от летящи машини, напомнящи много воланторите, които познавах от Края на небето; имаше и три летателни апарата, приличащи на хеликоптери. Група работници вкарваха в единия от тях носилка, килната недостойно, за да премине през входа. Не бях сигурен дали ставам свидетел на качване в такси или на отвличане.

Вероятно можех да си позволя да наема волантор, но рикшите ми се сториха по-обещаващи за незабавно потегляне. Така най-малкото щях да добия представа за тази част на града, дори да нямаше определена цел.

Тръгнах натам, забил решително поглед право пред себе си.

Но когато изминах половината разстояние спрях, обърнах се и се върнах в палатката на Доминика.

— Приключиха ли с мистър Куирънбах, Том? — попитах аз.

Той спря да друса рамене под звуците на цитрата, явно изненадан, че някой влиза в палатката на Доминика, без да се е налагало да бъде примамван и почти теглен дотам.

— Мистър, то не готов... десет минути. Има пари?

Нямах представа колко щеше да струва изрязването на имплантите на Куирънбах, но предполагах, че парите, които бе получил за записите от Гран Тетон, в най-добрия случай щяха да му стигнат точно. Отделих неговите банкноти от моите и ги поставих върху масата.

— Не достатъчно, мистър. Мадам Доминика иска още една.

Неохотно извадих една от моите банкноти с по-нисък номинал и я прибавих към купчинката на Куирънбах.

— По-добре това да е достатъчно — изръмжах аз. — Мистър Куирънбах ми е приятел, затова, ако разбере, че сте искали от него още пари, когато излезе, ще се върна.

— Достатъчно е, мистър. Достатъчно.

Детето побърза да влезе в стаята зад преградата и аз зърнах за момент надвисналата форма на Доминика и дългата кушетка, над която си вършеше работата. Куирънбах беше легнал по очи, гол до кръста, а около главата му бе издигната масичка с деликатни сондички. Косата му беше избръсната напълно. Доминика правеше странни жестове с пръсти, като кукловод, опъващ невидимите нишки на своите марионетки. В отговор сондичките танцуваха около черепа на Куирънбах. Нямаше кръв, нямаше дори видими следи от разрези по кожата му.

Може би Доминика бе по-добра, отколкото изглеждаше.

— Добре — казах аз, когато Том се появи отново. — Имам една молба към теб и тя струва колкото една от тези. — Показах му най-дребната банкнота, която имах. — И не казвай, че те обиждам, тъй като не знаеш какво мисля да те помоля.

— Казвай, голям човеко.

Посочих към рикшите.

— Тези неща из целия град ли се движат?

— Из по-голямата част на Мълч.

— Мълч районът, в който се намираме, ли е?

Не получих отговор, затова просто излязох от палатката, последван от хлапето.

— Трябва да се измъкна оттук — където и да е това „тук“ — до определен квартал на града. Не знам дали е далеч, но не искам да ме измамат. Сигурен съм, че ще можеш да го уредиш за мен, нали? Особено като се има предвид, че знам къде живееш.

— Ще намери добра цена, не тревожи. — Тогава явно му дойде нова идея. — Не чака твой приятел?

— Не... страхувам се, че ме чака работа другаде, мистър Куирънбах също е зает. Няма да се виждаме известно време.

Искрено се надяхвах това да се окаже истина.

Някакъв космат примат осигуряваше живата сила за задвижването на повечето рикши; добавянето на човешки ген към неговата ДНК правеше краката му по-дълги и по-прави, отколкото бе характерно за маймунския род. На неразбираемо бърз каназиански Том се споразумя с друго хлапе. Дватама бяха почти идентични; може би единствената разлика беше, че другото дете бе с по-къса коса и около година по-голямо. Том ми го представи като Хуан; нещо в поведението им показваше, че са отдавнашни бизнес партньори. Хуан се ръкува с мен и ме придружи до най-близката рикша. Погледнах напрегнато назад; надяхвах се, че Куирънбах все още не е станал от кушетката. Не ми се искаше да трябва да се оправдавам пред него, ако излезеше, преди да съм тръгнал. Някои хапове в живота просто нямаше как да бъдат преглътнати и да бъдеш зарязан от човека, който си приел за новия си спътник и приятел, бе един от тях.

Но се надяхвах да се справи с агонията от изоставянето благодарение на някой от *Meisterwerks*^[1], които щеше да напише.

— Накъде, мистър?

Хуан имаше абсолютно същия акцент като Том. Вероятно беше някакво арго от периода след чумата, опростен вариант на русиански, каназиански, нортски и десетината други езици, известни тук по времето на Бел епок.

— Заведи ме в Канъпи — реших аз. — Знаеш къде е, нали?

— Разбира се — отвърна хлапето. — Знам къде е, така както знам къде е Мълч. За идиот като Том ли ме мислиш?

— Значи можеш да ме заведеш там.

— Не, мистър. Аз не мога те заведа там.

Започнах да вадя друга банкнота, но осъзнах, че затрудненията ни в общуването произлизат от нещо по-основно, а не от недостига на

средства и проблемът почти сигурно идваше от мен.

— Канъпи район на града ли е?

Последва многострадално кимване.

— Ти си нов тук, нали?

— Да, нов съм. Защо не ми направиш услугата да разясниш поради каква причина Канъпи излиза извън твоя район на действие?

Банкнотата изчезна от ръката ми, преди да успея да я разгъна напълно, после Хуан ми посочи задната седалка на рикшата, сякаш беше тапициран с плюш трон.

— Ще ти покажа. Но няма да те закарам там, разбираш ли? За това ще ти трябва нещо повече от рикша.

Скочи на съседното място, приведе се напред и прошепна нещо в ухото на шофьора. Приматът започна да върти педалите, мърморейки нещо, вероятно в знак на дълбоко възмущение от това, в което бяха превърнали генетичното му наследство.

По-късно научих, че биоинженерството с животни е сред малкото процъфтяващи индустрии след чумата. То експлоатираше нишата, отворила се след причинената от нея масова разруха при посъвършените машини.

Както бе казал съвсем неотдавна Куирънбах, никога едно събитие не беше абсолютно лошо за всички.

Това се отнасяше и за чумата.

Липсващата стена осигуряваше място за влизане и излизане на воланторите (и вероятно на другите летателни апарати), но рикшите се измъкваха от района по един полегат, бетонен тунел. По влажните стени и тавана се стичаха гъсти, слюзести течности. Тук поне беше по-прохладно и шумът от гарата скоро бе заместен от лекото поскърцване на зъбците и веригите, които предаваха въртенето от педалите на колелата.

— Ти си нов тук — заговори Хуан. — Не си от Ферисвил, нито от Ръждивия пояс. Нито пък от останала част на системата.

Нима невежеството ми беше толкова явно, че дори едно хлапе можеше да го усети?

— Както виждам, напоследък нямате кой знае колко туристи.

— Не и след лошите времена.

— Какво беше да живееш тогава?

— Не знам, мистър. Бях само на две.

Разбира се. Въпросното събитие се бе случило *преди* седем години — почти целият живот на едно дете. Хуан, Том и останалите хлапета из улиците нямаше как да си спомнят какъв е бил животът в Казъм сити преди чумата. Единственото, което знаеха, единственото, което помнеха наистина, бе градът такъв, какъвто го виждах и аз сега: безбрежен и тъмен, изпълнен отново с възможности... само дето сега възможностите се намираха в опасностите, престъпленията и беззаконието; град на крадците и просяците и на онези, които успяваха да се оправят благодарение на ума, а не на кредитния си рейтинг.

Просто за мен беше шок да се озова на такова място.

Разминавахме се с движещите се в противоположна на нашата посока рикши, мокри и лъскави от дъжда. Съвсем малко от тях возеха пасажери, сгушени мрачно в палтата си. Ако се съдеше по вида им, те биха предпочели да се намират във всяка друга точка на Вселената, само не и в Казъм сити. Разбирах ги прекрасно. Бях изморен, беше ми горещо, потях се под дрехите, кожата ме сърбеше; имах истинска нужда да се измия и усещах ясно миризмата на тялото си.

Какво, по дяволите, правех тук?

Преследвах някакъв човек през повече от петнайсет светлинни години разстояние и така се бях озовал в град, превърнал се в болна перверзия на самия себе си. Този човек не беше дори истински лош, даже аз бях в състояние да видя това. Мразех Рейвич заради постъпката му, но на негово място аз бих направил горе-долу същото. Той беше аристократ, а не човек на оръжието и при други условия, ако историята на нашата планета бе позволила друго развитие на нещата, можехме да сме дори приятели. Вече изпитвах уважение към него, предизвикано от напълно неочакваната му за мен реакция, когато унищожи моста при Нуева Валпрайсо. Нямаше как да не се възхитя на подобна непринудена бруталност. Всеки щеше да получи моето уважение, ако го бях преценил толкова неправилно.

И въпреки всичко знаех, че няма да изпитам никакви задръжки и щях да го убия при първа възможност.

— Мисля, че има нужда от урок по история, мистър — обади се Хуан.

На борда на „Стрелников“ не успях да науча кой знае колко, но точно сега няхах желание да навлизам по-дълбоко в историята на тази планета.

— Ако мислиш, че не знам за чумата...

Тъмнината в тунела пред нас постепенно изсветляваше. Не рязко, но достатъчно, за да разберем, че скоро наистина ще влезем в града. Светлината имаше същия карамеленокафяв оттенък, който бях видял от совалката: цвят на мръсна светлина, процеждаща се през още мръсотия.

— Чума удари, от нея сградите се побъркаха — обясни Хуан.

— Това вече ми го казаха.

— Не са казали достатъчно, мистър. — Синтаксисът му беше в зачатъчна форма, но подозирах, че е за предпочитане пред способностите на шофьора на рикшата. — Сградите се промениха, наистина бързо. — Правеше експанзивни жестове. — Много хора умря, смазани между стените.

— Не звучи особено приятно.

— Ще покажа хора в стени, мистър. Тогава вече няма да шегувате. Ще си измокри панталоните. — Направихме остър завой, за да избегнем удар с носещата се право срещу нас рикша. — Но чуйте, те, сгради, се променят по-бързо на върха.

— Нещо не проумявам.

— Строи ги като дървета. Имат големи корени в земята.

— За да смучат материали от скалите и земята, които да използват за растеж и поправки?

— Да. Като големи дървета, както казах. Но като големи дървета и във всяко друго отношение. Разбира?

Нова вълна от бурни жестове, с които изобрази нещо като гъбоподобен облак.

Може би все пак бях разбрал.

— Искаш да кажеш, че системите за растежа са били концентрирани в горната част на сградите?

— Да.

Кимнах.

— Разбира се. Тези структури са били замислени така, че да могат както да се демонтират, така и да растат на височина. Независимо дали искаш да добавиш, или да отнемеш материал, го правиш от върха. Следователно нервният център на самовъзпроизвеждащата се машина винаги се издига заедно със самата структура. По-ниските нива се нуждаят от по-малко системи;

минимумът, необходим за съществуване и ремонт, както и за периодичните промени в схемата.

Трудно можеше да се разбере дали усмивката на Хуан ме приветстваше, задето се бях досетил сам, или изразяваше симпатия, защото ми бе нужно толкова време, докато достигна до този извод.

— Чума отиде първо до върха, пренесена от корена. Първо побърка връх на сграда. По-долната ѝ част остана същата като преди. Когато чума стигна там, хора отрязаха корен, умориха от глад сграда. Няма вече промяна.

— Но по това време горните част вече се бяха променили до неузнаваемост. — Поклатих глава. — Трябва да са били ужасни времена.

— И още как, мистър.

Излязохме на дневна светлина и най-после разбрах какво имаше предвид Хуан.

[1] Шедьоври (нем.) — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТ

Намирахме се в най-ниското ниво на Казъм сити, далеч под ръба на гърлото на кратера. Движихме се по понтонен мост, който минаваше над ширналото се пред нас черно езеро. От небето тихо се сипеше дъжд... по-точно от купола, който се издигаше километри над главите ни. Над водата навсякъде около нас стърчаха огромни постройки; не се виждаше нищо друго. Те се сливаха в далечината, също като гора, в лишена от каквито и да е подробности стена. Първите шест-седем етажа приличаха на дъно на кораб, покрити с раковини. Паянтови жилища и пазари се свързваха с преплитащи се алейки и въжени стълби. В копторите горяха огньове и въздухът беше дори още по-наситен с миризми, отколкото на базара, откъдето тръгнахме. Но беше малко по-хладно и благодарение на постоянния бриз, не толкова задушно.

— Как се нарича мястото? — попитах аз.

— Това е Мълч — отвърна Хуан. — Всичко тук на ниво на улицата е Мълч.

Тогава разбрах, че Мълч е не толкова квартал на града, колкото стратификация. Той включваше може би първите шест-седем етажа, издигащи се над наводнението. И представляваше килим от тиня, от който израстваше огромната гора на града.

Извих врат нагоре, за да надникна над покрива на рикшата, и видях покритите с тиня постройки, устремени към небето, извисили се поне километър над мен. През по-голямата част от тази височина геометрията им вероятно беше такава, каквато я бяха замислили техните архитекти: правоъгълна, с успоредни редици от прозорци, сега тъмни, прекъсвана само от време на време от подобна на мида издатина. По-нагоре обаче картината се променяше драстично. Макар да нямаше две сгради, мутирали по абсолютно един и същ начин, в промяната на формата им се забелязваше нещо общо — еднаква патология, която хирургът би могъл да разпознае и да диагностицира като произтичаща от една и съща причина. Някои от постройките се

разделяха на две някъде от средата нагоре, други се бяха издули от невероятно затлъстяване. Върху едни се бяха образували разклонения като куличките по замъците от приказките. По-нависоко тези структурни израстъци се разклоняваха все повече и повече, прониквайки взаимно една в друга и свързвайки се като бронхиоли или някакъв странен вариант на мозъчен корал, докато най-накрая образуваха подобие на хоризонтален сал от сраснали се клони, увиснали на един-два километра над земята. Разбира се, вече бях видял това от небето, но едва сега, от тази перспектива, осъзнах истинския смисъл на случилото се.

Канъпи^[1].

— Сега виждате защо аз не води там, мистър.

— Започвам да разбирам. Това покрива целия град, така ли?

Момчето кимна.

— Също като Мълч, само че по-високо.

От кораба не се виждаше единствено, че гъстата плетеница от безумно деформирани сгради на Канъпи заемаше сравнително плитък вертикален слой; Канъпи беше нещо като висяща екология и под него се намираше съвсем друг свят, друг град. Сега вече ставаше ясно колко сложно е всичко. В него имаше цели общности; запечатани структури, закрепени там като птичи гнезда, всяка голяма колкото дворец. Фина като паяжина маса изпълваше пространството между по-големите разклонения, като се полюшваше надолу почти до нивото на улицата. Трудно можеше да се каже дали беше резултат от мутацията или бе умишлено добавена от хората.

Така се създаваше ефект, като че ли Канъпи бе обвит в паяжина от чудовищни насекоми, от невидими паяци, по-големи от къща.

— Кой живее там?

Знаех, че въпросът не е абсолютно глупав, защото вече бях видял светлинки в разклоненията; доказателство, че колкото и изкривена да беше геометрията на мъртвите болни шушулки от сгради, пак имаше желаещи да живеят в тях.

— Не бихте иска да ги познава, мистър. — Хуан поразмисли над думите си, преди да добави: — Нито пък те — вас. Това не обида.

— Не съм и помислял да се обиждам, но моля те, отговори ми на въпроса.

Отговорът му отне доста време, през което рикшата продължаваше да се провира между корените на гигантските постройки, а колелата ѝ подскачаха из пълните с вода дупки по пътя. Дъждът, разбира се, не беше спрял, но когато подадох глава изпод чергилото на рикшата, усетих топли, меки капки; определено не беше нещо неприятно. Нямах представа дали някога спираше или процесът на кондензиране следваше дневен режим, ако изобщо това ставаше по някаква схема. Бях останал с впечатление, обаче, че много малка част от ставащото в Казъм сити, се намираще под нечий пряк контрол.

— Те са богати — рече детето. — Наистина богати, не като мадам Доминика. — Потърка глава с кокалчетата на пръстите си. — И не се нуждаят от Доминика.

— Искаш да кажеш, че в Канъпи има анклави, където чумата никога не е достигала?

— Не, чума стига навсякъде. Но в Канъпи те я прочистиха, след като сгради престанаха да се променят. Някои богати остават в орбита. Някои никога не напускат Казъм сити, или не слизат долу, откакто стана онзи ужас. Някои бяха депортирани.

— Защо някой би дошъл след чумата, ако не му се налага? Дори в някои части на Канъпи да няма остатъчни следи от Смесената чума, не виждам защо някой би предпочел да живее тук, вместо да остане в оцелелите селища на Ръждивия пояс.

— Депортираните не са имали кой знае какъв избор — обясни хлапето.

— Така е, и това го разбирам. Но защо някой друг би дошъл тук?

— Защото мислят, че неща трябва да се подобрят и искат да бъдат тук, кога стане това. Много начин за изкарване на пари, кога положение се подобри, но малцина ще стане наистина богати. Сега много начин да прави пари — тук по-малко полиция, отколкото горе.

— Искаш да кажеш, че тук няма правила, така ли? И всичко може да се купи? Предполагам, че е било доста изкусително след порядъка на демаршисткото управление.

— Мистър, говорите странно.

Следващият ми въпрос се подразбираше.

— Как да стигна там? До Канъпи, имам предвид?

— Ако вече не сте там, няма да стигнете.

— Искаш да кажеш, че не съм достатъчно богат ли?

— Не е достатъчно да си богат. Трябва и връзки. Иначе си никой.

— Ако все пак отговарях на всички тези условия, как щях да се добера дотам? Може би има пътища, минаващи през сградите, незапечатани от чумата стари шахти?

Смятах, че това бе всеизвестен факт за местните обитатели и хлапето нямаше как да не е запознато с него.

— Не ви препоръчвам вътрешните пътища, мистър. Много опасно. Особено при преследване.

— Преследване ли?

— Това място не добро нощем, мистър.

Огледах се в сумрака.

— Как успяваш да разбереш? Не, не ми отговаряй. Кажете ми само как да отида там горе. — Въпросът ми бе посрещнат с мълчание и реших, че трябва да го формулирам по друг начин. — Жителите на Канъпи слизат ли понякога в Мълч?

— Понякога. Особено при преследване.

„Прогрес“ — помислих си аз, въпреки че трябваше да му тегля думите от устата.

— И как го правят? Видях нещо като летящи коли, които ние наричаме „волантори“, но не мога да си представя как някой би бил в състояние да лети из Канъпи, без да се удари в тази паяжина.

— Ние също ги нарича волантор. Само богати ги имат — трудно се поправят, поддържат за летене. И не вършат работа в някои части на града. Сега повече хлапета от Канъпи слизат с кабелни коли.

— Кабелни коли ли?

За момент на лицето му се появи ясното желание да ми помогне и осъзнах, че момчето се стараеше отчаяно да ми достави удоволствие. Но моите въпроси бяха доста далеч от обичайните му параметри и това му причиняваше почти физическа болка.

— Виждаш тази паяжина, тези кабели? Увиснали между сгради?

— Можеш ли да ми покажеш някоя кабелна кола? Ще ми се да видя как изглеждат.

— Не безопасно, мистър.

— Не се притеснявай.

Подсладих молбата си с още една банкнота и се облегнах назад. Все така се носехме из Мълч под лекия подкуплен дъжд.

Най-сетне Хуан се обърна към мен.

— Там. Кабелна кола. Често слизат тук. Искаш да се приближим?

В началото не ми стана ясно точно какво имаше предвид. На разбитата улица беше паркирал диагонално един от личните автомобили, които се движеха край гарата. Едната врата беше отворена, нагъната като крило на чайка, а под дъжда край нея стояха двама души в сиви балтони и със закрити под широките периферии на шапките лица.

Съзерцавах ги, без да знам какво да предприема.

— Хей, мистър, питах иска да се приближим?

Един от двамата запали цигара и за момент огънчето прогони сенките от лицето му — беше аристократично, с отпечатък на благородство, каквото не бях виждал от пристигането си на тази планета. Очите му бяха скрити под претенциозни очила, които подчертаваха прекалено острите му скули. Събеседникът му беше жена; с тънката си ръка в ръкавица тя държеше пред очите си подобен на играчка бинокъл. Въртеше се бавно на острите си като ножове токове и оглеждаше улицата, докато погледът ѝ попадна върху мен. Забелязах как трепна, макар да се опита да се сдържи.

— Нервни са — прошепна Хуан. — Мълч и Канъпи стоят настрани един от друг.

— Някаква конкретна причина?

— Да, и то основателна. — Сега шепотът му стана толкова тих, че едва го чувах през неуморния съскащ звук на дъжда. — Ако се приближи прекалено, Мълч изчезне.

— Ще изчезне ли?

Хлапето прокара дискретно показалеца си през гърлото.

— Канъпи харесва игрите, мистър. Те скучаят. Безсмъртните хора всички скучаят. Затова играят игри. Проблемът е, че не питат всеки дали иска участва.

— Като при преследването, което спомена?

Хуан кимна.

— Но не говорим сега.

— Добре. Бъди така добър да спреш тук, Хуан.

Рикшата забави моментално скорост и спря; всички гръбни мускули на примата се напрегнаха. Наблюдавах реакцията по лицата

на двамата жители на Канъпи — старяха се да изглеждат невъзмутими и почти успяваха.

Излязох от рикшата; и двата ми крака цопнаха в локви, щом стъпих на пътя.

— Мистър — обади се Хуан. — Внимавайте. Още не съм изработил пари за обратния курс.

— Не ходи никъде — казах аз, но веднага размислих. — Виж, ако това те изнервя, отиди някъде и се върни след пет минути.

Съветът очевидно му се стори превъзходен. Жената прибра бинокъла в джоба на щедро нашареното си палто, а мъжът вдигна ръка и намести деликатно очилата си. Тръгнах спокойно към тях, но вниманието ми бе съсредоточено предимно върху автомобила. Той представляваше лъскав черен ромб върху три прибиращи се колела. През цветното предно стъкло зърнах тапицирани седалки, поставени пред сложно на вид контролно табло. На покрива имаше три сгънати роторни перки. След по-внимателен оглед установих, че не е хеликоптер. Перките не бяха прикрепени към корпуса на превозното средство чрез роторна ос, а изчезваха в три кръгли дупки в куполоподобна издатина. Вече можех да погледна по-отблизо и установих, че това съвсем не са перки, а телескопични ръце, завършващи със сърповидна кука.

Не разполагах с повече време за разглеждане.

— Не се приближавай повече — обади се жената.

Подкрепи думите си, изречени на безупречен каназиански, като размаха някакво миниатюрно оръжие, не по-голямо от брошка.

— Той не е въоръжен — заяви мъжът, очевидно нарочно достатъчно силно, за да го чуя.

— Не ви мисля злото. — Разперих ръце... бавно. — Това са дрехи на Просящите. Току-що пристигам на планетата. Искях да разбера как да се добера до Канъпи.

— Канъпи ли? — повтори мъжът, сякаш бях казал нещо извънредно забавно.

— Точно това искат всички — намеси се жената. Оръжието не бе помръднало; стискаше го толкова здраво, че започнах да се питам дали нямаше миниатюрни жироскопи или някакво приспособление за обратна връзка, което въздействаше върху мускулите на китката ѝ. — Защо изобщо трябва да разговаряме с теб?

— Защото съм безопасен, невъоръжен, както отбеляза партньорът ти, и любопитен, и това може да ви позабавлява.

— Нямах представа кое ни забавлява.

— Да, вероятно нямам, но, както казах, съм любопитен. Разполагам със средства. — Забележката прозвуча абсурдно в мига, в който я изрекох, но въпреки това продължих. — ... и имах малшанса да се озова в Мълч без никакви връзки в Канъпи.

— Говориш каназиански сносно — отбеляза мъжът и свали ръка от очилата си. — Повечето от Мълч едва успяват да изрекат нещо обидно, ако рекат да проговорят на друг освен на родния си език.

Хвърли онова, което бе останало от цигарата.

— Но с акцент — допълни жената. — Не мога да определя какъв... определено от друг свят, но не такъв, с който съм запозната.

— Идвам от Края на небето. Може да сте срещали обитатели на други части на планетата, които говорят различно. Населена е преди доста време и няма как да не се стигне до лингвистични разслоения.

— Йелоустоун също е населен отдавна — отвърна мъжът, без да прояви истински интерес към посоката, която бе поел нашият разговор. — Но повечето все още живеем в Казъм сити. Тук единственото лингвистично разслоение е вертикалното.

Изсмя се, сякаш забележката бе нещо повече от отбелязване на факт.

Избърсах дъждовните капки от лицето си — бяха топли и лепкави.

— Шофьорът ми каза, че до Канъпи можело да се стигне само с кабелен автомобил.

— Абсолютно точно твърдение, но то не означава, че ние можем да ти помогнем.

Мъжът свали шапката си и откри дългата си руса коса, хваната на плитка отзад.

Събеседничката му добави:

— Нямаме причина да ти вярваме. Всеки от Мълч би могъл да открадне дрехи на Просящите и да научи няколко думи на каназиански. Никой здравомислещ човек не би дошъл тук, ако вече не си е създал връзки с Канъпи.

Реших да поема пресметнат риск.

— Имам малко гориво-мечта. Това интересува ли ви?

— Да бе. И как, ако смея да попитам, един обитател на Мълч се е снабдил с гориво-мечта?

— Дълга история. — Бръкнах в джоба на палтото на Вадим и извадих кутийката, в която се съхраняваха шишенцата с горивото-мечта. — Разбира се, ще трябва да се доверите на думата ми, че стоката е истинска.

— Нямам навик да се доверявам на нечия дума — отвърна мъжът. — Подай ми едно от шишенцата.

Още един пресметнат риск. Той можеше да избяга с него, но все пак ми оставаха другите.

— Ще ти хвърля едно от тях. Става ли?

Той направи няколко стъпки към мен.

— Давай.

Подхвърлих му шишенцето. Той го хвана сръчно и изчезна в автомобила. Жената остана отвън, все така с оръжие, насочено към мен. След малко мъжът се появи отново, без да си направи труда да си сложи шапката. И вдигна шишенцето.

— Тази... стоката изглежда е истинска.

— Какво направи?

— Осветих го, разбира се. — Изглежда ме, сякаш бях пълен идиот. — Горивото-мечта има уникален абсорбиращ спектър.

— Добре. Сега, след като знаеш, че е истинско, върни ми обратно шишенцето и ще се споразумеем.

Човекът се престори, че хвърля нещо, но в последния момент реши да задържи шишенцето и го вдигна примамливо пред себе си.

— Не... нека не прибързваме, какво ще кажеш? Напоследък гориво-мечта се намира много трудно. Поне качественото. А ти явно си се натъкнал на цял товар от него. — Замълча за кратко. — Аз ти направих една услуга и ще приемем, че тя е справедливо заплащане за това шишенце. Поисках след малко оттук да те вземе друг кабелен автомобил. Дано не си излъгал, че разполагаш с достатъчно средства.

Свали очилата и аз видях стоманеносиви очи с невероятно жестоко изражение.

— Благодаря — отвърнах аз. — Но какво значение щеше да има, ако бях излъгал?

— Странен въпрос.

Оръжието изчезна от ръката на жената, сякаш бе направила добре отработен фокус. Може би се беше прибрало в намиращия се в ръкава ѝ кобур.

— Казах ви, че съм любопитен.

— Тук няма законност — отговори тя. — В Канъпи има нещо подобно, но само това, което ни допада, което ни е удобно, като закона за детските площадки. Сега обаче не сме в Канъпи. Тук долу върви всичко. И не проявяваме особено търпение към онези, които ни мамят.

— Аз също не съм от търпеливите.

И двамата скочиха в своя автомобил, като оставиха за момент вратите косо отворени.

— Може би ще се видим в Канъпи — рече мъжът и ми се усмихна.

Но това не беше от усмивките, които човек би искал да види. Подобни усмивки бях виждал при змиите във вивариума в Къщата на влечугите.

Вратите се затвориха до долу и колата оживя, издавайки почти недоловимо жужене.

Трите телескопични ръце на покрива се издължиха навън и нагоре и продължиха да се удължават със зашеметяваща бързина, като за секунда удвояваха, утрояваха, учетворяваха дължината си. Струваше ми се, че вече стигаха до небето. Погледнах нагоре, като прикрих очи от непрестанно сипещия се дъжд. Шофьорът на рикшата бе отбелязал, че кабелите около разкривените постройки на Канъпи понякога слизаха до нивото на Мълч, като увиснали лиани, но тогава не обърнах внимание на забележката му. Чак сега разбрах какво имаше предвид, като видях как една от ръцете на автомобила обхвана най-ниския кабел с куката си. Другите две ръце се протегнаха дори още по-далече, може би на десеторно по-голямо разстояние от първоначалната си дължина, докато откриха своите кабели и на свой ред се уловиха за тях.

И тогава плавно, сякаш имаше двигатели на космически кораб, кабелният автомобил се вдигна от земята, увеличавайки непрестанно скоростта си. Най-близката ръка пусна кабела и бързо се устреми нагоре като хамелеонски език, докато се вкопчи в друг кабел. Междувременно колата се издигаше все по-високо; в този момент друга от ръцете смени кабела си, после третата, и така колата вече се намираше на стотици метри над мен, като продължаваше да се

смалява. Движението оставаше все така неестествено плавно, макар през цялото време да ми се струваше, че автомобилът няма да улучи поредния кабел и ще се стовари с всичка сила обратно в Мълч.

— Хей, мистър. Още сте тук?

По някое време от изкачването на автомобила, рикшата се беше върнала. Мислех си, че шофьорът ще постъпи разумно и ще се върне там, откъдето бяхме тръгнали, с по-голяма или по-малка печалба. Но Хуан удържа на думата си и вероятно щях да го обидя, ако проявях изненада.

— Наистина ли мислеше, че няма да ме намериш?

— Когато Канъпи слезе долу, човек никога не знае. Хей, защо стои на дъжд?

— Защото няма да се върна с теб. — Не му остана почти никакво време, за да изрази разочарованието си, макар изражението, което се появи на лицето му да показваше, че бях хвърлил тежка обида върху целия му род, тъй като му предложих щедър бакшиш. — Повече е, отколкото щеше да получиш, ако ме беше върнал.

Хлапето погледна намръщено двете банкноти с цифрата седем.

— Мистър, не трябва остава тук. Това е никъде, не е добра част на Мълч.

— Не се съмнявам — отвърнах аз, приел идеята, че дори едно толкова неугледно и мизерно място като Мълч може да има своите добри и лоши квартали. И додадох: — Хората от Канъпи казаха, че ще изпратят тук кабелен автомобил за мен. Разбира се, не е изключено да са ме излъгали, но рано или късно ще го разбере. Ако не дойдат, просто ще се наложи да намеря начин да стигна горе през някоя от тези сгради.

— Това не хубаво, мистър. Канъпи, те никога не прави услуга.

Реших да не споменавам горивото-мечта.

— Вероятно не искаха да изключат вероятността да съм този, за който се представям. Ами ако наистина имам такава власт, за каквато твърдя? Не биха искали да ме направят свой враг.

Хуан сви рамене, сякаш казаното бе съвсем незначителна теоретична вероятност, в никакъв случай нещо повече.

— Мистър, аз тръгва. Няма защо стои тук, вие не идва.

— Добре — отговорих аз. — Разбирам. И съжалявам, че те помолих да чакаш.

Това бе краят на взаимоотношенията ни; Хуан продължаваше да клати глава, но явно бе приел, че няма да ме разубеди. И си тръгна; рикшата се отдалечаваше с тракане и аз останах сам под дъжда, този път наистина сам. Бях изгубил — по-правилно беше да се каже, че се бях избавил от най-близкото до съюзник, което бях намерил засега в Казъм сити. Чувството беше странно, но знаех, че трябва да постъпя така.

Стоях и чаках.

Времето минаваше, може би половин час, достатъчно дълго, за да усетя притъмняването на града. Епсилон Еридани потъваше зад хоризонта и светлината му, която вече имаше червено-кафяв оттенък заради купола, придоби цвят на отдавна засъхнала кръв. Светлината, която успяваше да достигне до мен сега, трябваше да се провре между заплетените сгради и това изпитание очевидно не ѝ оставаше и капка истински ентузиазъм да изпълни задачата си да осветява. Небостъргачите наоколо ставаха все по-тъмни и най-накрая наистина заприличаха на огромни дървета, а осветените преплетени крайници на Канъпи бяха като окичени с фенери и вълшебни светлилки клони. Беше едновременно красиво и кошмарно.

Най-сетне една от тези реещи се светлилки се отдели като падаща звезда, а интензивността ѝ нарастваше колкото повече се приближаваше към мен. Когато очите ми привикнаха с тъмнината, установих, че светлинката идваше от кабелен автомобил, който слизаше и се бе насочил към мястото, където стоях.

Забравил за дъжда, наблюдавах като хипнотизиран как превозното средство намали скоростта си и се спусна почти до нивото на улицата; кабелите пееха над главата ми. Единственият му фар осветяваше всяка пукнатинка по мократа от дъжда повърхност и след това се насочи към мен.

Нещо накара водата в близката локва да подскочи комично нагоре.

И тогава чух изстрел.

Постъпих както би направил всеки бивш войник при дадените обстоятелства: не спрях, за да помисля над създалата се ситуация, да определя вида и калибъра на използваното срещу мен оръжие и местоположението на стрелящия, нито даже, за да се убедя, че аз съм мишената, а неслучайно озовал се на мястото нещастник.

Хукнах, без да губя време, към скритата в сянка основа на най-близката сграда. Устоях на логичния рефлекс на беглеца, който ми подшушна да хвърля куфарчето; така бързо щях да потъна в анонимността на Мълч.

Стрелбата ме следваше.

Куршумите се забиваха на около метър зад мен и това показваше, че на стрелеца не му липсваха умения. Ако искаха да ме улучат, можеха да го направят без проблеми, като преместят съвсем малко напред линията на стрелба. Явно им вършеше работа да си играят с мен. Не бързаха да ме екзекутират с изстрел в гърба, но можеха да го направят всеки момент.

Стигнах до сградата; краката ми бяха потънали във вода. Стените на постройката бяха абсолютно гладки, без никаква цепнатина или издатина, където бих могъл да се скрия. Стрелбата престана, но осветената елипса не помръдна; на фона на синята светлина дъждът приличаше на завеса, която ме отделяше от кабелния автомобил.

От мрака изплува фигура в балтон. Първо помислих, че това трябва да е мъжът или жената, с които бях разговарял, но когато човекът застана на осветеното място, разбрах, че не съм го виждал никога. Беше плешив, с четвъртита брада, достойна за герой на анимационен филм, а едното му око се губеше зад пулсиращ монокул.

— Стой абсолютно неподвижен — нареди той, — и няма да пострадаш.

Заметна встрани палтото си, за да разкрие оръжие, по-голямо от играчката на жената от Канъпи, и издаващо по-сериозни намерения. Беше черен правоъгълник с дръжка и четири тъмни дула. Кокалчетата на ръката му бяха побелели от стискане, а палецът галеше спусъка.

Стреля, както държеше оръжието на височината на таза; нещо се устреми с бръмчене към мен. Удари се в сградата и изпусна искри. Побягнах, но втория път той се прицели по-сигурно. Усетих пробождање в бедрото и внезапно вече не бягах. Внезапно престанах да правя каквото и да е друго, освен да крещя.

А след това стана прекалено трудно дори да се крещи.

Лекарите се бяха справили много добре, но никой не очакваше от тях чудеса. Доказваше го апаратурата край леглото на баща му, която

запая бавна и тържествена литургия на биологичния край.

Бяха минали шест месеца откакто спящият се бе събудил и бе ранил бащата на Скай — не можеше да не им се отдаде заслуженото, че бяха успели да запазят живи досега Тайтърс Осман и неговия нападател. Но дори при максималното използване на медицинската апаратура и експертиза, нито за момент не се беше появила реалистична перспектива двамата някога да си възстановят здравето.

Поредицата от спорове между корабите в последно време определено не спомогна за подобряването на нещата. Проблемите се бяха задълбочили няколко седмици след събуждането на пасажера, когато на борда на „Бразилия“ бе открит шпионин. Осигуряващата сигурността организация бе проследила следите му до „Багдад“, но администрацията на „Багдад“ заяви, че шпионинът никога не се е раждал на техния кораб и вероятно произлиза от „Сантяго“ или от „Палестина“. Появиха се подозрения, че може да има и други агенти и последваха протести заради неправомерно задържане и нарушаване на закона на флотилията. Нормалните до неотдавна отношения охладняха и станаха ледено-дистанцирани. Сега вече корабите не търгуваха помежду си; единственият човешки трафик се ограничи до унили дипломатически мисии, завършващи неизменно с взаимни обвинения и пълен провал.

С обяснението, че и другите кораби си имат своите проблеми, отказаха на молбата за помощ за бащата на Скай във вид на медицинска апаратура и знания. Освен това, като имаха предвид, че Тайтърс оглавяваше службите по сигурността, нямаше как да изключат версията той самият да е провокирал инцидента.

— Съжаляваме — беше отговорът. — Искане ни се да помогнем, и наистина бихме го направили...

В този момент баща му направи видимо усилие да заговори.

— Скайлър... — струваше му се, че устните му са от пергамент.
— Скайлър? Ти ли си това?

— Тук съм, татко. Не съм се отдалечавал.

Седеше на табуретката край леглото на болния и се взираше в сивата, гримасничаща маска, която нямаше почти нищо общо с бащата, когото познаваше отпреди инцидента. Това не беше Тайтърс Осман, когото обичаха и от когото се страхуваха в еднаква степен на кораба, и когото уважаваха, макар и неохотно, в цялата флотилия. Това не беше

мъжът, който го спаси от детската стая по време на спирането на енергозахранването на почти всички системи на кораба, не беше мъжът, който го бе хванал за ръката и го бе придружил до таксито и при първото му излизане от кораба, за да му покаже чудото и ужаса на безкрайно самотния им дом. Това не беше *caudillo*^[2], влязъл в криокамерата пръв с пълното съзнание, че там може би се крие смъртна опасност. Беше бледо копие на онзи човек. Чертите бяха същите, пропорциите — също, но нямаше дълбочина. На мястото на някогашната солидност бе останал само един тънък като хартия пласт.

— Скай, за затворника. — Баща му направи усилие да повдигне глава от възглавницата. — Още ли е жив?

— На косъм — отвърна Скай. Той бе опитал да си проправи път през охранителния екип, след раняването на Тайтърс. — Честно казано, не очаквам да издържи още дълго. Неговите рани са много по-тежки от твоите.

— Но все пак успя да поговориш с него?

— Успяхме да научим това-онова от него, да.

Скай въздъхна вътрешно. Вече беше казал за това на баща си, но той или губеше паметта си, или искаше да го чуе отново.

— Какво точно ти каза?

— Нищо, за което да не можем да се досетим и сами. Все още не ни е ясно кой точно го е докарал на борда на кораба, но почти сигурно това е дело на една от фракциите, които се очакваше да създадат проблеми.

Баща му вдигна пръст.

— Оръжието му... вграденото в ръката му съоръжение...

— Не е толкова необичайно, както може да ти се е сторило. Към края на войната такива като него очевидно е имало колкото щеш. Имаме късмет, че не са вградили в ръката му атомно оръжие... но това, разбира се, би могло да се скрие много по-трудно.

— Бил ли е някога човек?

— Вероятно никога няма да разберем. Някои от неговия род са създадени в лаборатории. Други са адаптирани затворници или доброволци. Били са подлагани на мозъчни операции и психически манипулации, за да могат да бъдат използвани като оръжие от заинтересованите. Били са като роботи, само дето са изградени предимно от плът и кръв и с ограничен капацитет да общуват с други

хора, когато е необходимо за операционните им нужди. Били са в състояние да се сливат убедително с общата маса, да разказват вицове и да говорят за ежедневни дреболии, докато стигнат до своята мишена, когато се връщали отново в режим на безмозъчни убийци. В някои от тях са вграждали оръжие, необходимо за изпълнението на конкретната възложена им задача.

— В ръката му имаше доста метал.

— Да. — Скай усети накъде бие баща му. — Прекалено много, за да може да се качи на кораба, без някой да е затворил очи. Което само доказва това, което вече знаем — че е имало конспирация.

— Ние обаче открихме единствения.

— Да. — В дните след атаката всички спящи пасажери бяха сканирани за скрито в тялото им оръжие — процесът бе труден и опасен — но така и не бе намерено нищо. — Което показва колко уверени трябва да са били.

— Скай... той спомена ли защо го е направил, или защо са го накарали да го направи?

Скай повдигна вежда. Този начин на задаване на въпроси определено беше нов. Преди баща му винаги се беше съсредоточавал само върху конкретни неща.

— Ами, спомена нещичко.

— Давай нататък.

— На мен не ми се стори особено смислено.

— Може и така да е, но пак ми се ще да го чуя.

— Говореше за фракция, която открила нещо. Но не казваше кои са или къде се е намирала базата им.

Гласът на Тайтърс бе вече съвсем немоощен, но все пак той успя да попита:

— И какво точно открили?

— Нещо абсурдно.

— Кажи ми какво, Скай.

Раненият направи пауза. Усетил жаждата му, Скай нареди на робота в стаята да приближи чаша вода до напуканите му устни.

Спомена за някакъв пробив непосредствено преди флотилията да напусне Слънчевата система... по-точно някаква научна техника, усъвършенствана към края на войната.

— И за каква техника става дума?

— За човешкото безсмъртие. — Скай произнесе думите внимателно, сякаш бяха напоени с магическа сила и не можеше да се произнасят нехайно. — Каза, че фракцията комбинирала различни процедури и изследователски линии, следвани през последния век, и така създали стабилен терапевтичен метод. Успели там, където другите се провалили или работата им спряла по политически причини. Резултатът, до който достигнали, бил доста сложен, определено не някакво хапче, което се пие от време на време.

— Продължавай — нареди Тайтърс.

— Била цяла поредица от различни техники, едни — генетични, други — химически, някои зависещи от невидими малки машинки. Всичко било фантастично деликатно и трудно за прилагане, освен това третирането трябвало да се прилага редовно, но все пак можело да свърши работа, ако се прави както трябва.

— И ти какво помисли?

— Помислих, че е абсурдно, разбира се. О, не отричам, че такова нещо е възможно... но нима тогава всички нямаше да знаят за него?

— Не е задължително. Все пак се е случило в края на война. Обичайните комуникационни линии са били разрушени.

— Значи според теб тази фракция може да е съществувала наистина?

— Да, вярвам, че е съществувала. — Баща му направи пауза, за да посъбере сили. — Всъщност знам, че е съществувала. Подозирам, че повечето неща, които ви е казал химерикът, са верни. Техниката не е била магическа — не е можела да се справи с някои болести — но определено е била по-добро от всичко друго, което ни е дала до този момент еволюцията. В най-добрия случай тя удължаваше живота на човека до сто и осемдесет, двеста години в изключителните случаи — всичко това, разбира се, са екстраполации — но то е без значение; важното е, че дава шанс човек да доживее откриването на нещо по-добро.

Тайтърс се отпусна изтощен на възглавницата си.

— Кой знаеше?

Тайтърс се усмихна.

— Кой още ли? Богатите. Тези, към които войната беше милостива. Тези, които заемаха подходящи постове или познаваха подходящите хора.

Следващият въпрос бе очевиден и смразяваше кръвта. Флотилията бе тръгнала, докато войната бе все още във финалния си етап. Много от спящите в криокамерите всъщност бяха съзрели в това пътуване начин да избягат от една съсипана и опасна според тях система, която само чакаше случай да се потопи в поредната кървава баня. Но конкуренцията за ограничения брой места беше огромна и макар те да се отпуснаха според заслугите, несъмнено не бяха недостъпни и за достатъчно влиятелните. Дори Скай да бе имал някога съмнения по този въпрос, присъствието на саботьора сега бе неоторимо доказателство. Някой някъде бе дръпнал нужните конци, за да качи химерика на борда.

— Добре. Ами спящите в криокамерите? Колко от тях са знаели за въпросния пробив по посока към безсмъртието?

— Всички, Скай.

Загледа се в лежащия пред него човек, питайки се доколко се бе приближил в действителност до смъртта. Той трябваше да се възстанови от прободните рани — уврежданията от тях не бяха чак толкова големи — но бяха настъпили усложнения: тривиални инфекции, които обаче упорстваха и се разпространяваха. Някога медицината на флотилията щеше да го спаси, щеше да го изправи на крака само за дни, при това без да усети нещо по-значително от известен дискомфорт. Но сега не бяха в състояние да направят нищо повече, освен да подпомагат естествения оздравителен процес на собственото му тяло. И бавно губеха битката.

Скай се замисли върху току-що казаното от баща му.

— И колко от тях са се подложили на лечението?

— Същият отговор.

— Всичките? — Скай поклати глава, беше му трудно да повярва.
— Всички замразени хора, които носим?

— Да. С няколко незначителни изключения — тези, които са предпочели да не се подлагат на него, поради етични или здравословни причини, например. Но повечето се подложиха на лечението непосредствено преди да се качат на борда. — Баща му направи нова пауза. — Това е моята единствена, моята най-голяма тайна. Винаги съм я знаел... е, откакто ми я каза моят баща. И не ми беше никак лесно да я нося, повярвай ми.

— Как си могъл да пазиш такава тайна?

Тайтърс успя да свие едва забележимо рамене.

— Беше част от работата ми.

— Не говори така. Това не те извинява. Те са ни предали, нали?

— Зависи. Определено не са споделили тайната си с екипажа. Но според мен са направили това, което е по-доброто за нас.

— Защо смяташ така?

— Представи си, ако и ние бяхме безсмъртни. Щеше да ни се наложи да изтърпим затворничество от век и половина на борда на това нещо тук. И щяхме да започнем бавно да се побъркваме. Те са се страхували точно от това. Затова е било по-добре да оставят екипажа с нормална продължителност на живота, така че след него юздите да поеме следващото поколение.

— И ти наричаш това „по-доброто“?

— Защо не? Повечето от нас не знаят нищо по-добро, Скай. О, ние обслужваме спящите, но тъй като знаем, че не всички ще се събудят в Края на пътуването, не е лесно да им завиждаме твърде много. Освен това трябва да се грижим и за себе си. Ние обслужваме кораба не само заради спящите, а и заради нас самите.

— Да. Съвсем равностойно. Отношенията ни се променят от факта, че са скрили от нас тайната за безсмъртието, не може да не го признаеш.

— Възможно е. Точно заради това винаги съм се старал да пазя тайната от всички останали.

— Но ти току-що ми я каза.

— Ти поиска да знаеш дали има някаква истина в историята на саботъора, нали така? Е, сега вече знаеш. — Върху лицето на Тайтърс за момент се изписа умиротворение, сякаш бяха снели огромен товар от раменете му. Скай си помисли, че баща му се унесе, но не след дълго очите му се раздвижиха и той облиза устни, готвейки се да говори отново. Дори това бе огромно усилие за него. — Има и още една причина... много е неприятно, Скай. Не съм сигурен, че постъпвам правилно като ти казвам.

— Защо не оставиш аз да преценя това?

— Добре тогава. На няколко пъти за малко да ти го кажа, но така и не намирах смелост да го направя. Познанието е опасно нещо, както казват.

— И за какво познание става дума в този случай?

— За твоя собствен статус.

Тайтърс помоли отново за вода, преди да продължи. Скай се замисли за водата в чашата, за молекулите, които се плъзгаха между устните на баща му. Всяка капка вода в кораба се рециклираше, за да се пие отново и отново. В междувъздушното пространство не можеха да си позволят каквото и да било разхищение. В даден момент, след месеци или години, той щеше да пие част от същата вода, която сега носеше облекчение на баща му.

— Моят статус ли?

— Страхувам се, че ти не си ми син. — Изглежда го пронизително, сякаш очакваше Скай да се пречупи всеки момент от това разкритие. — Ето, казах го. Вече няма връщане назад. Ще трябва да чуеш и останалото.

„Може би раните и инфекцията го разяждат по-бързо, отколкото показват машините — помисли си Скай. — Може би се плъзга надолу в непрогледната яма на деменцията, с отровена кръв, с крещящ за кислород мозък.“

— Аз съм твой син.

— Не, не си. Щях да знам, ако беше мой, Скай. Аз те измъкнах от криокамерата.

— За какво говориш?

— Ти беше един от тях — един от нашите *tomios*, един от нашите замразени пасажери.

Скай кимна, приел незабавно истината. На някакво ниво знаеше, че нормалната реакция би трябвало да бъде недоверие, може би дори гняв, но не чувстваше нищо подобно; само дълбоко и успокояващо действащо усещане, че всичко е както трябва.

— Колко голям?

— Бил си само на дни, когато са те замразили. Толкова малки пасажери като теб бяха няколко в цялата флотилия.

Той слушаше баща си, който всъщност *не* му беше баща. Тайтърс разказваше, че Лукреция Осман — жената, която Скай бе мислил за своя майка — родила момченце на борда на кораба, но то умряло след няколко часа. Разстроен, Тайтърс запазил случилото се в тайна в продължение на дни. Докато опитвал да измисли нещо, държали Лукреция упоена. Страхувал се, че истината ще я убие — може би не физически, но със сигурност ще пречупи духа ѝ. Тя била една от най-

обичаните жени на кораба. Загубата ѝ щяла да се отрази зле на всички, като отрова, която ще вгорчи атмосферата. Все пак те били една съвсем малка общност. И се познавали едни други. Загубата на дете било нещо непоносимо.

Тайтърс замислил ужасен план, за който съжалил почти веднага след неговото осъществяване. Но тогава вече било прекалено късно.

Той откраднал едно от спящите деца. Оказало се, че децата понасят размразяването много по-леко от възрастните — това било свързано по някакъв начин със съотношението между обема и повърхността на тялото — така че затоплянето на избраното дете не предизвикало особени проблеми. Избрал едно от най-мъничките, за да може да мине за умрелия му син. Помагал му и фактът, че Лукреция видяла бебето си съвсем за кратко и нямало как да открие замяната.

Тайтърс поставил на неговото място мъртвия си син, понижил отново температурата на криокамерата и помолил за прошка. Той отдавна щял да е умрял, когато откриели мъртвото дете. Събуждането щяло да е ужасно за родителите, но пристигнали в нов свят, щели да имат достатъчно време, за да опитат да си родят друго дете. За тях нямало да бъде същото, както за Лукреция. Без това престъпление положението на кораба можело да се влоши дотолкова, че той никога да не успее да достигне целта си. Предположението било екстремно, но не и невъзможно. Трябвало да го повярва. Трябвало да вярва, че това, което бил направил, по някакъв начин е за доброто на всички тях.

Престъпление от любов.

Разбира се, Тайтърс нямало да се справи с това без помощ, но само шепа от най-близките му приятели знаели истината и никой от тях нито веднъж след това не бе отронвал и дума за случилото се.

— Всички те вече са мъртви — допълни той.

Затова бе толкова необходимо да го каже на Скай сега.

— Разбираш ли? — попита Тайтърс. — Винаги съм ти казвал, че си безценен... и това е самата истина. Ти си единственият безсмъртен сред нас. Затова в началото те отглеждах в изолация; затова прекарваше толкова много време сам, в детската стая, далеч от другите деца. Отчасти исках да те предпазя от инфекции — ти не беше по-неуязвим от тях, нито си по-неуязвим сега, като възрастен човек. Главната причина бе желанието ми да разбера за себе си. Трябваше да изучавам кривата на твоето развитие. То е по-бавно при подложилите

се на въпросното лечение и с напредването на възрастта се забавя още повече. Сега си на двайсет години, но можеш да минеш за висок юноша, едва започнал тринайсетата си година. Когато станеш на трийсет-четирийсет години, хората ще започнат да говорят, че имаш необичайно младежки вид. Но няма да се досетят за истината... не и преди да станеш много, много по-стар.

— Аз съм безсмъртен?

— Да. Това променя всичко, нали?

Скай Осман нямаше как да не признае, че е така.

По-късно, когато Тайтърс потъна в дълбок като пропаст сън, лишен от видения, сякаш неизбежно предизвестие за приближаващата смърт, Скай посети саботъора. Химерикът лежеше на съвсем същото легло като баща му, под грижите на машини, но приликите свършваха дотук. Затворникът беше достатъчно силен, за да не се нуждае от помощта на машините. Прекалено силен, макар да бяха извадили от него цял пълнител куршуми. Беше привързан за леглото с найлонови въжета — през кръста, краката и ръцете. Можеше да движи едната си ръка достатъчно, за да си докосне лицето; другата ръка завършваше с оръжието, с което бе наръгал Тайтърс. Но оръжието вече го нямаше и сега вместо него се виждаше безупречно защито пънче на ампутиран крайник. Бяха го претърсили за други скрити оръжия, но не бяха намерили нищо, освен имплантите, с чиято помощ неговите господари го бяха подготвили по най-добрия начин за целите си.

Скай си помисли, че в известен смисъл изпратилата го фракция бе невероятно лишена от въображение. Бяха заложили прекалено много на способността му да навреди на кораба, когато един качествен, лесен за инфилтриране вирус, щеше да свърши същата работа. Той можеше да не засегне директно спящите хора, но шансът им да стигнат където трябва без жив екипаж, беше почти равен на нула.

Което не означаваше, че химерикът не можеше още да бъде използван.

Странно, неизразимо странно бе да узнаеш изведнъж, че си безсмъртен. Скай не се обременяваше на дребно с дефиниции. Наистина не беше неуязвим, но с грижи и предвидливост можеше да сведе до минимум рисковете за себе си.

Отстъпи от леглото на убиеца. Мислеха, че са се справили с провокатора и той вече не представлява опасност за тях, но човек никога не можеше да е сигурен. Макар машините да показваха, че е потънал в сън, дълбок поне толкова, колкото този на баща му, за предпочитане беше да не рискува. Тези неща бяха специално замислени така, че да заблуждават. Бяха в състояние да вършат нечовешки неща с пулса и нервната си активност. Полусвободната ръка можеше да сграбчи Скай за гърлото и да стиска, докато го задуши, или да го придърпа толкова близо, че химерикът да успее да изведе цялата мускулатура по лицевата част на черепа му.

Скай намери лекарска чанта на стената. Отвори я, огледа грижливо наредените инструменти в нея и най-накрая измъкна един скалпел, който проблесна със синкава стерилност на приглушеното осветление в помещението. Повъртя го в ръцете си, изпълнен с възхищение.

Това бе наистина превъзходно оръжие.

Приближи се с него към саботъора.

[1] Канъпи — балдахин (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Вожд, водач — (исп.) — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТ

— Идва на себе си — произнесе някакъв глас и мудните ми мисли кристализираха около него до връщането ми в съзнание.

Едно от нещата, които научаваш като войник — поне на Края на небето — е, че не всеки, който стреля по теб, желае смъртта ти. Поне не веднага. И съвсем невинаги причината за това има нещо общо с обичайния механизъм за вземане на заложници. От пленените войници, без да се прибегва до мъчения, можеха да се извличат спомени; достатъчно беше само да разполагаш с технологията за създаване на образи под влияние на невроните, която ултрите осигуряваха срещу определено заплащане и, разбира се, на първо място да има нещо, което си заслужава да научиш. Тоест, за да имат изобщо някаква стойност, войниците трябваше да имат някакви операционни познания.

Но такова нещо никога не се бе случвало с мен. Бяха стреляли по мен и ме бяха улучвали винаги без намерение да ме оставят жив дори за краткото време, нужно за изтегляне на някаква информация от спомените ми. Никога не съм пленяван от врага и затова никога не съм имал съмнителното удоволствие като дойда на себе си да се озова на друго, освен на сигурно място.

Сега обаче бях на път да науча как се чувства човек и в тази ситуация.

— Мистър Мирабел? Буден ли сте?

Някой избърса с нещо меко и студено лицето ми. Отворих очи и премигнах на светлината, защото ми се стори неприятно ярка, след като бях прекарал известно време в безсъзнание.

— Къде съм?

— На сигурно място.

Огледах наоколо със замъглените си очи. Седях на стол във високия край на дълго, постепенно слизащо надолу помещение. И от двете ми страни набраздените метални стени се извиваха надолу, сякаш слизах с ескалатор по леко извит тунел. По стените имаше

овални прозорци, но през тях не виждах нищо друго освен тъмнина, прорязана от дълги, преплитащи се вериги приказни светлинки. Намирах се високо над повърхността на града, почти със сигурност в някоя част на Канъпи. Подът представляваше поредица от хоризонтални повърхности, слизащи към ниския край на помещението, вероятно петнайсетина метра по-нататък и два-три метра под мен. Изглеждаха така, сякаш бяха добавени по-късно, сякаш наклонът на стаята не беше направен нарочно.

Разбира се, не бях сам.

До мен стоеше мъжът с монокъла и четвъртитата челюст; с едната ръка си играеше с брадичката, сякаш имаше нужда да си напомня непрекъснато за впечатляващата ѝ ъгловатост. В другата ръка стискаше хавлиената кърпа, с която така мило ми бе помогнал да дойда на себе си.

— Не пресметнах правилно дозата на зашеметяващия лъч. Тя би убила някои хора. Дори очаквах да останеш в безсъзнание още няколко часа. — Постави длан върху рамото ми. — Но, както виждам, си наред. Наистина си впечатляващо силен човек. Приеми извиненията ми — това няма да се повтори, уверявам те.

— Най-добре да не го правиш вече — обади се жената, която в този момент влезе в полезрението ми. Познах я, разбира се, както и нейния компаньон, когото зърнах вдясно, с цигара в уста. — Станал си немарлив, Уейвърли. Човекът сигурно е помислил, че искаш да го убиеш.

— А нима не искаше? — попитах аз и установих с учудване, че съвсем не говоря толкова завалено, колкото предполагах.

Уейвърли поклати тържествено глава.

— Нищо подобно. Направих всичко възможно, за да ти спася живота, мистър Мирабел.

— Правиш го по доста странен начин.

— Наложил се да действам бързо. Една група свине щеше да ви атакува всеки момент. Чували ли сте за свинете, мистър Мирабел? Вероятно нямате такова желание. Това е една от най-нездравите имигрантски групи, с които ни се налага да се справяме след рухването на Глитър банд. Бяха опънали жица по ширината на пътя, свързана с арбалет. Обикновено не преследват никого преди мръкване, но тази вечер трябва да са били много гладни.

— С какво стреля по мен?

— Както казах — зашеметяващ лъч. Доста хуманно оръжие. Лазерният лъч е само предшественик — той създава йонизирана пътека във въздуха, по която може да се пусне парализиращ електрически заряд.

— Въпреки това е болезнено.

— Знам, знам. — Вдигна ръце, сякаш да се защити. — Мен самия са ме улучвали с това няколко пъти. Опасявам се, че го настроих да зашемети свиня, а не човек. Но може би така е било по-добре. Щеше да ми окажеш съпротива, ако не те бях парализирал така убедително.

— Защо ме спаси, между другото?

Той ме изгледа объркан.

— Ами мисля, че беше почтено да постъпя по този начин.

Сега заговори жената:

— В началото ви прецених неправилно, мистър Мирабел. Смутихте ме силно и не ви се доверих напълно.

— Но аз само попитах за съвет.

— Знам... грешката е моя. Но напоследък всички сме толкова нервни... След като се разделихме, ме обзеха угризения и казах на Уейвърли да ви държи под око. И той постъпи точно така.

— Под око, едно око; точно така, Сибилин — обади се Уейвърли.

— А къде се намираме сега? — поинтересувах се аз.

— Покажи му, Уейвърли. На него сигурно вече му се иска да опъне крака.

Почти бях очаквал, че съм вързан за стола, но в действителност бях напълно свободен да се движа. Уейвърли ми подаде ръка, за да ме подкрепя, докато изпробвам дали краката могат да ме държат. Все още усещах като желе улучения от зашеметяващия лъч мускул на крака си, но той се справяше горе-долу със задачата да ме поддържа. Минах край жената, слязох по поредицата от различни нива, докато стигнах най-ниската част на помещението. В този край имаше отворена двойна врата, през която се виждаше нощта навън. Уейвърли ме поведе към полегат балкон с метален парапет. Посрещна ме вълна от топъл въздух.

Огледах се назад. Балконът обикаляше около сградата, в която се бях събудил. Но това всъщност не беше сграда.

Беше кабината на дирижабъл, наклонен под ъгъл. Въздушният му балон се извисяваше над нас като тъмна маса, заклещена между клоните на Канъпи. Дирижабълът сигурно бе хванат тук като в капан, когато бе връхлетяла чумата. Въздушният балон бе дотолкова непроницаем, че седем години по-късно, бе все още добре надут. Но беше обезобразен и изкривен от натиска на клоните, които се бяха оформили около него, и не можех да не се запитам доколко стабилен бе всъщност... или какво ще се случи с кабината, ако се пробие.

— Трябва да е станало наистина бързо — казах аз, като си представих как дирижабълът е опитвал да се измъкне от пътя на светкавично променящата формите си сграда.

— Не чак толкова бързо — отвърна Уейвърли, сякаш бях изрекъл голяма глупост. — Това е било туристически дирижабъл за разглеждане на града — по онова време такива имаше колкото искаш. Но когато ни порази нещастieto, на никой вече не му беше до такива разходки. И просто оставиха дирижабъла закотвен тук, докато сградата се разрастваше около него; клоните го обгърнаха напълно след около един-два дни.

— И сега вие живеете в него?

— Е, не точно. Той всъщност не е чак толкова безопасен. Затова не ни се налага да се притесняваме, че някой ще ни обърне внимание.

Вратата зад нас се отвори отново и на прага застана жената.

— Нетрадиционно място за събуждане, признавам. — Тя се приближи към парапета и се надвеси безстрашно над него. До земята сигурно имаше цял километър. — Но си има и своите предимства, едно от които е дискретността. И така, мистър Мирабел. Предполагам, че се нуждаете от хубава храна и гостоприемство; права ли съм?

Кимнах; ако останех с тези хора, може би щяха да ми осигурят начин да вляза в Канъпи. Това бе разумният аргумент да се съглася. Другият бе роден от облекчение и благодарност, както и от факта, че бях гладен и уморен, извод, до който очевидно бе достигнала и тя.

— Не искам да се натрапвам.

— Нищо подобно. Направих ви много лоша услуга в Мълч и за капак Уейвърли допълни грешката ми с грубоватото използване на зашеметяващото си устройство, нали, Уейвърли? Е, няма да говорим повече за това, стига да ни окажеш честта да ни осигуриш храна и почивка. — Жената извади нещо черно от джоба си, разпъна го —

оказа се някаква антена — и заговори: — Скъпи? Вече сме готови. Ще се срещнем в горния край на кабината.

Затвори телефона и го пусна обратно в джоба си.

Тръгнахме по обикалящия кабината балкон, като се държахме за перилата, за да не се хлъзнем по възходящия наклон. В най-високата точка парапетът беше срязан, така че между мен и земята нямаше нищо друго, освен много въздух. Уейвърли и Сибилин, ако това беше името ѝ, можеха да ме блъснат без проблем, ако искаха да ми причинят зло, и това щеше да бъде особено лесно в обърканото ми състояние. Нещо повече, те имаха превъзходната възможност да го направят докато бях в безсъзнание.

— Ето го — обади се Уейвърли и посочи към долната извивка на дирижабъла.

Погледнах натам и съзрях приближаващ се кабелен автомобил. Приличаше много на този, в който видях за първи път Сибилин, но все още не можех да претендирам, че съм станал специалист по въпроса. Ръцете на колата стискаха една след друга жиците, преплетени около дирижабъла, но, кой знае как, съумяваха да не пробият балона. Автомобилът се приближи, вратата му се отвори и от нея се разтегна нещо като мостче, за да свърже пролуката с кабината на дирижабъла.

— След теб, Танър — обади се Сибилин.

Прекоших мостчето. Беше дълго само около метър, но без перила, и беше нужна доста смелост, за да го преминеш. Сибилин и Уейвърли ме последваха безгрижно. Очевидно обитателите на Канъпи бяха свикнали с височината и тя не им правеше впечатление.

Задното отделение имаше четири места и бе разделено със стъклена преграда от шофьора. Преди да се затвори, успях да видя, че шофьорът беше сивоокият мъж с високи скули, който придружаваше Сибилин при първата ни среща.

— Къде ме водите? — попитах аз.

— Да ядем. Къде другаде? — Сибилин постави доверчиво длан върху ръката ми. — На най-доброто място в града, Танър. Със сигурност поне с най-добрата гледка.

Летяхме в нощта над Казъм сити. Сега единственият ориентир за геометрията на града бяха светлините и беше почти възможно да си

помислиш, че никога не е имало чума. Формите на сградите се губеха в мрака, освен там, където горните клони бяха очертани от редиците осветени прозорци, или неоновите надписи рекламираха неща, за които нямаше и представа, тъй като бяха написани с тайнствените идеограми на каназианския език. От време на време минавахме покрай някоя стара сграда, незасегната от чумата, която се издигаше с абсолютно правилните си форми сред деформираните си посестрими. Но в повечето случаи дори и тези постройки бяха увредени, макар да не бяха застигнати от физически мутации. Съседните сгради ги бяха промушили с многобройните си крайници или бяха подкопали основите им. Някои се бяха увили около своите съседи като задушавачи лиани. По времето на чумата бяха бушували пожари, експлозии и бунтове, така че много малко неща се бяха запазили напълно невредими.

— Виждаш ли това там? — Сибилин посочи към някаква пирамидална структура, останала повече или по-малко невредима. Тя се отличаваше с ниските си размери, почти се бе изгубила в Мълч, но изпъкваше благодарение на светещите отдолу нагоре прожектори. — Това е Монументът на Осемдесетте. Предполагам си запознат с историята?

— Не и в подробности.

— Станало е отдавна. Този учен опитал да сканира цялата информация за хората в компютри, но технологията не била достатъчно съвършена. Процесът на сканиране ги убил и, сякаш това не било достатъчно, ами възникнали проблеми и със симулациите им. Били са общо осемдесет човека, заедно с въпросния учен. Когато всичко приключило и повечето се провалили напълно, семействата им изградили този паметник. Но той определено е виждал и по-добри дни.

— Както и целия град — допълни Уейвърли.

Продължавахме нататък. Стомахът ми откри, че е нужно да свикнеш да пътуваш с кабелен автомобил. Когато минавахме по място с много жици, се движехме почти толкова гладко, колкото и с волантор. Но разредаха ли се жиците, както ставаше там, където Канъпи нямаше много големи клони например, траекторията преставаше да наподобява полет на птица и заприличваше по-скоро на маймунски подскоци от клон на клон — широки дъги, каращи стомаха да се бунтува, насечени от резки раздрусвания при поемане нагоре. Беше

редно този начин на придвижване да ми се струва съвсем естествен, като се има предвид, че човешкият мозък би трябвало да носи спомена от точно такъв начин на живот. Но изминалите оттогава години бяха с няколко милиона в повече за мен.

Най-сетне неприятните дъги на кабелния автомобил ни отведоха до нивото на земята. Спомних си как Куирънбах ме осведоми, че местните хора наричали големия купол на града „Мрежата за комари“; тук той стигаше до долу и накрая се сливаше със земята в близост до ръба на бездната. В този, по-вътрешен периметър, вертикалната стратификация на града не беше толкова изразена. Тук Канъпи и Мълч се преплитаха взаимно; това бе неопределена зона, където Мълч се издигаше до купола, а на места Канъпи стигаше под земята във вид на бронирани площи, където богатите можеха да се разхождат необезпокоявани.

Именно на един от тях ни закарва шофьорът на Сибилин; приземихме се на специално предназначенията за тази цел площадка, където имаше паркирани и други коли. Краят на купола се бе надвесил над нас като огромна кафява вълна. През частите, запазили все още донякъде прозрачността си, се виждаше огромната паст на бездната; градът от другия ѝ край приличаше на далечна гора от премигващи светлинки.

— Обадох се, за да запазя маса — обясни мъжът със стоманеносивите очи, след като излезе от шофьорското купе. — Говори се, че Воронов щял да се храни тук тази нощ, затова е препълнено.

— Доволна съм — заяви Сибилин. — Винаги може да се разчита на Воронов да направи вечерта по-интересна.

Отвори нехайно капака към някакво странично отделение на колата и извади оттам черна чантичка; в нея съзрях шишенца с горивомечта и един от богато украсените сватбени пистолети, които бях видял на борда на „Стрелников“.

Дръпна надолу яката на дрехата си, притисна оръжието във врата си и изскърца със зъби, когато вкара в кръвообращението си един кубически сантиметър от тъмноредвената течност. После подаде оръжието на своя партньор, който също си инжектира една доза, преди да ѝ върне странно орнаментирания инструмент.

— Танър? — обърна се към мен тя. — Искаш ли и ти?

— Ще се въздържа — отвърнах аз.

— Чудесно.

Сибиллин върна пакета в колата, сякаш случилото се не беше от кой знае какво значение.

Тръгнахме през паркинга по водещата надолу алея и стигнахме до яркоосветен площад. Беше значително по-чист от всяка друга част на града, която бях видял досега, и пълен с богати на вид хора, носилки, слуги и животни, плод на биоинженерството. Музиката се носеше от стените, където прожектираха сцени от градския живот от времето преди чумата. Странен, издължен робот се извисяваше над масите и си проправяше път на тънките си крака. Беше направен изцяло от остри, бляскави повърхности, като колекция от омагьосани мечове.

— Това е един от автоматите на Секуард — отбеляза мъжът със стоманеносивите очи. — Работеше в Глитър банд — една от водещите фигури на Глуонисткото движение. Сега прави тези неща. Много са опасни, затова не се отпускай край него.

Пристъпихме предпазливо покрай машината, избягвайки дъгите на смъртоносните му крайници.

— Не разбрах как се казваш — обърнах се аз към мъжа.

Той ме изгледа странно, сякаш го бях попитал кой номер обувки носи.

— Фискети.

Продължихме нататък по алеята, като се разминахме с още един автомат; единствената му разлика с първия бяха отчетливите червени петна по крайниците. Минахме покрай поредица от орнаментални езерца, по чиято повърхност се стрелкаха сребристи и златни рибки. Опитах се да разбера къде се намираме. Бяхме се приземили близо до бездната и през цялото време вървахме към нея, но тогава ми се бе сторила значително по-близо.

Алеята се разшири и най-сетне премина в огромно сводесто помещение, достатъчно голямо, за да побере стотината маси за хранене. Почти всички бяха заети. Видях дори няколко носилки, наредени около една от масите, но не виждах как хората вътре в тях щяха да се хранят. Поредица от стъпала водеше до стъкления под; придружиха ни до една празна маса в края на залата, край един от огромните прозорци в среднощносиния купол. От върхната точка на свода висеше изумително сложно орнаментиран полилей.

— Както казах, най-хубавата гледка в Казъм сити — рече Сибилин.

Сега вече можех да видя къде се намираме. Ресторантът беше кацнал на едно от тесните възвишения встрани от бездната, на петдесет-шейсет метра от върха. Възвишението трябва да бе високо около един километър, тънко и чупливо на вид като парченце от стъклена чаша. Към края на бездната го поддържаше кристален филигран, в резултат на което всичко останало изглеждаше дори още по-опасно.

Сибилин ми подаде менюто.

— Избирай каквото ти харесва, Танър... или остави избора на мен, ако не си запознат с нашата кухня. Няма да те оставя да си тръгнеш оттук, преди да си се нахранил както трябва.

Вгледах се в цените, като се чудех дали не ми се привиждаха по една-две нули повече към всяка цифра.

— Не мога да платя за това.

— И никой не го иска. Дължим ти тази вечеря.

Направих избора си, след като се консултирах със Сибилин, после се облегнах на стола си и зачаках. Чувствах се, разбира се, не на място... но пък бях гладен, а като седях в компанията на тези хора, щях да науча много повече за живота в Канъпи. За щастие не ме караха да говоря празни приказки, само и само да не мълча. Сибилин и Фискети говореха за други хора, от време на време забелязваха някой и го посочваха дискретно. Уейвърли се намесваше с някое наблюдение, но искаха мнението ми рядко, като проява на учтивост.

Оглеждах клиентелата. Дори хората, които бяха префасонирали лицето и тялото си, изглеждаха красиви, като обаятелни актьори, носещи животински костюми. Някои бяха променили единствено цвета на кожата си, но в други случаи цялата им физиология бе друга, така че да заприлича на някакъв загатнат животински идеал. Видях например мъж с претенциозни раирани бодли, излизащи от челото му; значително уголемените очи на неговата компаньонка периодически се забулваха от променящи цвета си клепачи с шарки като криле на пеперуда. Имаше един иначе нормален на вид човек, с раздвоен черен език, който показваше при всяка възможност, сякаш опитваше вкуса на въздуха. И една много слаба, почти гола жена, на бели и черни ивици.

Тя улови погледа ми и подозирам, че нямаше да отклони очи, ако бях продължил да я гледам.

Аз обаче отместих очи към вдигащите пара дълбини на бездната под нас; световъртежът ми бавно отзвучаваше. Беше нощ, но навсякъде се виждаше отразено призрачно сияние от града. Бяхме на около километър от едната стена, но ширината на бездната бе не по-малко от петнайсет-двайсет километра и другият ѝ край изглеждаше също толкова далечен, колкото ми се бе сторил и от площадката за приземяване. Стените бяха предимно отвесни, с изключение на няколко издатини тук-там, където се бе откъртила скална маса. На някои от тези издатини имаше сгради, свързани с по-високите нива чрез асансьори или с покрити пешеходни улици. Дъното на бездната не се виждаше; стените ѝ се издигаха от слоя бели облаци, които закриваха напълно намиращото се по-надолу. В мъглата се губеха тръби; знаех, че стигат до намиращата се там някъде долу апаратура за преработване на местната атмосфера. Тези скрити машини снабдяваха Казъм сити с енергия, въздух и вода и бяха достатъчно устойчиви, за да продължават да работят дори след нашествието на чумата.

Видях някъде долу да прелитат някакви светещи, яркооцветени триъгълници.

— Безмоторни самолети — обясни Сибилин, проследила погледа ми. — Стар спорт. Аз също се занимавах с него, но горещината край стените е неопишуема. Да не говорим какви количества дихателна апаратура трябва да носиш... — Тя поклати глава. — Най-лошото обаче е мъглата. Ако летиш непосредствено над нея, скоростта ти се увеличава, но навлезеш ли вътре, губиш всякаква ориентация. Ако имаш късмет, успяваш да се издигнеш над нея, преди да си връхлетял в някоя стена. Ако късметът ти изневери, решаваш, че долу е горе и слизаш при все по-високо и по-високо налягане, докато се опечеш жив. Или даваш принос за интересното оцветяване на някоя от стените на бездната.

— Радарите не работят ли в мъглата?

— Работят... но в такъв случай няма да бъде забавно, нали?

Вечерята пристигна. Започнах да се храня предпазливо. Допадна ми. Сибилин каза, че най-добрата храна все още се отглеждала в орбита и се превозвала дотук. Това обясняваше допълнителните нули след почти всяко нещо в менюто.

— Гледайте — обади се Уейвърли, докато ядяхме поредното блюдо. — Това е Воронов, нали?

Сочеше дискретно към една от масите, от която току-що се бе изправил някакъв мъж. Той беше един от най-незабележителните хора в заведението, дребен, с безупречен вид, с къдравата черна коса и приятно театрално лице на пантомимист.

— Кой е той? — попитах аз. — Чувал съм за него, но не съм сигурен къде.

— Воронов е известна личност — отвърна Сибилин. Докосна ме за пореден път по ръката, готова да сподели поредната поверителна информация. — За някои от нас е герой. Той е един от най-старите постсмъртни. Правил е всичко, овладял е всяка игра.

— Значи е нещо като играч на игри?

— Повече от това — намеси се Уейвърли. — Присъства във всяка екстремна ситуация, която можеш да си представиш. Той създава правилата; останалите само ги следваме.

— Дочух, че планирал нещо за тази вечер — обади се Фискети.

Сибилин плесна с ръце.

— Скачане в мъглата?

— Надявам се късметът ни да проработи. Не виждам защо иначе щеше да дойде да се храни тук. Със сигурност е отегчен до болка от гледката.

Воронов се отдалечаваше от масата си, придружен от мъжа и жената, които бяха седели с него. Сега вече всички присъстващи ги наблюдаваха, предусещайки нещо. Дори носилките се бяха обърнали.

Тримата излязоха от помещението, но напрегнатото очакване остана. След няколко минути разбрах защо: Воронов и другите двама се появиха на пръстеновидния балкон от външната страна на ресторанта, който обикаляше около целия му купол. Носеха предпазни дрехи и маски, скрили почти напълно лицата им.

— С безмоторни самолети ли ще летят? — попитах аз.

— Не — отвърна Сибилин. — Това е останало далече в миналото за Воронов. Скоковете в мъглата са нещо много, много по-опасно.

Тримата започнаха да надяват през кръста сияещи ремъци, всеки един свързан с навито въже, другият край на което бе закрепен за купола. Половината клиенти вече се бяха струпали в тази страна на ресторанта, за да виждат по-добре.

— Забеляза ли навитите въжета? — попита Сибилин. — Всеки от скачащите определя сам дължината и еластичността на своето. Освен това трябва да определи точния момент, в който ще скочи, въз основа на познанията за термичното движение в бездната. Виждаш ли как съсредоточено наблюдават какво правят безмоторните самолети ей там?

В този миг жената скочи. Очевидно бе решила, че е настъпил подходящият момент.

Наблюдавах падането ѝ през пода, докато се превърна в миниатюрна точица. А въжето бе почти невидимо тънко.

— И каква е идеята? — поинтересувах се аз.

— Очаква се да бъде възбуждащо — отговори Фискети. — Номерът е да паднеш достатъчно, за да влезеш в мъглата, да изчезнеш напълно. Но не трябва да падаш и прекалено ниско. Но дори да си пресметнал правилно дължината на въжето, пак не е изключено горещината да те кремира.

— Пресметнала е неправилно — обади се Сибилин. — О, глупаво момиче. Приближава се все повече към онази скална издатина.

Светецата точица, в която се бе превърнала падащата жена, се блъсна в страната на бездната. За момент в ресторанта се възцари гробно мълчание, сякаш се бе случило невъобразимото. Очаквах тишината да бъде нарушена от викове на ужас и състрадание. Вместо това последваха учтиви ръкопляскания и приглушени звуци на съчувствие.

— Можех да ѝ кажа, че ще стане така — обади се Сибилин.

— Коя беше тя? — попита Фискети.

— Не знам, Оливия някоя си.

Сибилин взе отново менюто и зачете десертите.

— Внимавай, ще изпуснеш следващия. Мисля, че ще е Воронов... да! Фискети забарабани по масата, когато неговият герой се приближи до края на балкона и се хвърли грациозно към мъглата. — Видяхте ли го? Голяма класа, друго не може да се каже.

Воронов падаше като опитен плувец; въжето му беше право, сякаш се гмуркаше във вакуум. Очевидно всичко беше въпрос на правилен избор на момента: беше изчакал желаното от него топлинно течение, така че да действат съвместно, вместо да му се противопоставя. То като че ли го оттласкваше от стените на бездната.

Екранът в средата на помещението прожектираше образа на Воронов, уловен явно от някоя летяща камера, която го следваше надолу към бездната. Други от присъстващите следяха полета му с театрални бинокли, телескопични монокли и елегантни лорнети.

— Има ли всичко това някакъв смисъл? — поинтересувах се аз.

— Рискът — заяви Сибилин. — И възбудата, че правиш нещо ново и опасно. Ако има нещо, което ни даде чумата, то е именно това: възможността да се изпробваме, да гледаме смъртта в лицето. Биологичното безсмъртие няма да ти помогне много, ако се блъснеш в скала със скорост двеста километра в час.

— Но защо го правят? Нима потенциалното безсмъртие не прави живота ви още по-ценен?

— Така е, но това не означава, че от време на време нямаме нужда да си спомняме за смъртта. Какъв е смисълът да победиш стар враг, ако се лишиш от вълнението понякога да си спомняш какво е било преди? Победата губи смисъла си, ако забравиш какво си победил.

— Но така човек може да умре.

Тя вдигна поглед от менюто.

— Още една причина да избереш правилно момента.

Воронов приближаваше края на своето падане. Вече почти не го виждах.

— Той започва да забавя — поясни Фискети. — Виждаш ли колко добре е подбрал момента?

Въжето беше опънато почти до край и започваше да спира падането на Воронов. Очевидно бе подбрал мига така добре, както бяха очаквали неговите почитатели. Той изчезна за три-четири секунди в бялата пелена, преди въжето да започне да се набира, издърпвайки го обратно към нас.

— Като по учебник — обади се Сибилин.

Последваха нови аплодисменти, но за разлика от предишния път — изключително ентусиазирани. Хората започнаха да потропват с приборите си по масите в знак на възхищение от Воронов.

— Знаете ли какво? — възкликна Уейвърли. — Сега, след като усъвършенства скачането в мъгла, той ще се отегчи и ще опита нещо дори още по-безумно опасно. Помнете ми думите.

— Ето го и третият — каза Сибилин, когато и другият мъж се приближи към ръба на балкона. — Моментът ми се струва добре избран... поне по-добре от този на жената. Не мислите ли, че трябваше да прояви благоприличие и да изчака първо Воронов да се върне?

— Как ще се върне? — осведомих се аз.

— Ще се изтегли. Към ремъка на кръста му има нещо като моторизиран крик.

Проследих с поглед как последният безумец скочи в бездната. За неопитното ми око скокът изглеждаше поне толкова добър, колкото този на Воронов — топлинното течение явно не го засмукваше встрани и позата му при падането изглеждаше смайващо балетна. Тълпата се бе смълчала и наблюдаваше напрегнато ставащото.

— Е, той не е аматьор — обади се Фискети.

— Просто копира момента на Воронов — отвърна Сибилин. — Наблюдавах въздействието на вихъра върху безмоторните самолети.

— Не можеш да го виниш за това. Не се дават точки за оригиналност, както знаеш.

Той продължаваше да пада, ремъкът около кръста му се бе превърнал в светеща зелена точка, отдалечаваща се към мъглата.

— Чакай, чакай. — Уейвърли посочи към въжето на балкона. — То вече трябваше да се е развило напълно, нали?

— Въжето на Воронов на това място вече се бе развило — съгласи се Сибилин.

— Глупакът си е взел прекалено дълго въже — обобщи Фискети, отпи от винената си чаша и се взря надолу с подновен интерес. — А, свърши сега, но вече е прекалено късно.

И се оказа прав. В мига, в който стигна нивото на мъглата, светещата зелена точка продължаваше да пада с почти същата скорост като досега. Екранът показва за последен път мъжа, преди да изчезне в белия облак, и след това остана да се вижда само опънатото въже. Секундите течаха — първо три-четири, колкото бяха нужни на Воронов, преди да се появи отново, после десет... след това — двайсет. Когато станаха трийсет, хората започнаха да се размърдват по местата си. Явно бяха виждали подобно нещо и преди и знаеха какво да очакват.

Измина почти минута, преди мъжът да се появи отново.

Вече ми бяха казали какво става с пилотите на безмоторните самолети, които пресекат слоя мъгла, но не предполагах, че може да е толкова ужасно. Човекът беше паднал прекалено ниско, а налягането и температурата бяха прекалено високи за защитата, която бе в състояние да му осигури предпазният костюм. Беше умрял, сварен жив за няколко секунди. Камерата се спря върху трупа, отбелязвайки почти любовно ужаса на това, което се бе случило с него. Възмутен, извърнах лице от екрана. Бях виждал не една грозна картина през войнишките си години, но никога — седнал в ресторант пред скъпо блюдо.

Сибиллин сви рамене.

— Е, трябваше да използва по-късо въже.

На връщане минахме отново през тънкия кристален тунел над бездната, за да се доберем до площадката за приземяване, където ни чакаше кабелният автомобил на Сибиллин.

— Е, Танър, къде да те отведем? — попита тя.

Трябваше да призная, че компанията им не ми допаднаше особено. Познанството ни беше започнало по неприятен за мен начин и, макар да бях благодарен за възможността да разгледам града, студеният начин, по който реагираха при смъртта на двамата скачачи в мъглата, ме накара да се замисля дали в крайна сметка нямаше да ми бъде по-добре сред споменатите от тях свине.

Но не можех да не се възползвам от този шанс.

— Както разбирам, вие се връщате в Канъпи?

Думите ми явно й доставиха удоволствие.

— Ако искаш да дойдеш с нас, няма абсолютно никакъв проблем. Всъщност даже настоявам да го направиш.

— Не се чувствайте задължени. Бяхте достатъчно великодушни. Но ако няма да ви създам неудобство...

— Ни най-малко. Влизай в колата.

Автомобилът се отвори пред мен, Фискети влезе в отделението на шофьора, а останалите се настанихме отзад. Издигнахме се; движението на кабелната кола започваше да ми се струва привычно, ако не комфортно. Земята се отдалечаваше бързо от нас; стигнахме разклоненията, водещи към Канъпи, и щом поехме по един от главните кабелни пътища, започнахме да се движим с почти равномерен ритъм.

Точно тогава се замислих сериозно, че наистина трябваше да рискувам със свинете.

— Е, Танър, хареса ли ти вечерята?

— Както каза, гледката е страхотна.

— Добре. Нуждаеше се от енергия. Или поне *ще* имаш нужда от нея. — Бръкна сръчно в близката преградка, скрита сред плюшената тапицерия, и измъкна малък пистолет. — И така, ще изразя очевидното и с думи — това е оръжие и съм го насочила към теб.

— Максимална оценка за наблюдателност.

Погледнах пистолета. Изглежда беше направен от нефрит, имаше релефни изображения на демони и малко, черно дуло. Сибилин го държеше много здраво.

— Важното е — продължи тя, — да не решиш да направиш нещо необмислено.

— Ако искахте да ме убиете, можехте да го направите вече поне десет пъти.

— Да. Начинът ти на мислене има само един недостатък. Ние *искаме* да те убием. Но не и по някой от старите методи.

Трябваше да усетя страх още щом извади оръжието, но отлагането от няколко секунди даде възможност на ума ми да асимилира ситуацията и да установи, че положението очевидно беше наистина толкова зле, колкото изглеждаше.

— Какво смятате да правите с мен?

Сибилин кимна към Уейвърли.

— Можеш ли да го направиш тук?

— Имам нужните инструменти, но предпочитам да го направя като се върнем в дирижабъла. — После кимна към пистолета. — Ще можеш да го държиш насочен така към него, нали?

Попитах отново какво възнамеряваха да правят с мен, но внезапно всички сякаш загубиха интерес към това, което имах да им кажа. Едно беше ясно — проблемът ми беше сериозен. Историята на Уейвърли, че е стрелял по мен, за да ме защити от свинете, не ми се бе сторила дори наполовина убедителна, но кой бях аз, за да оспорвам? Непрекъснато си повтарях, че ако бяха искали да ме убият...

Добре казано. Но, както бе отбелязала Сибилин, в начина ми на мислене имаше един недостатък...

Не ни отне много време, за да стигнем до хванатия като в капан дирижабъл. Докато го приближавахме, успях да разгледам много добре увисналия високо над града летателен апарат. Никъде наблизко в Каньпи не се виждаха светлини, нямаше никакъв признак, че поддържащите дирижабъла разклонения на сградите са населени. Спомних си, че бяха определили мястото като хубаво и дискретно.

Приземихме се. Междувременно Уейвърли също се бе оборудвал с оръжие, а когато излязох на водещата към кабината алея се оказа, че и Фискети бе насочил пистолет към мен. Горедолу единственото, което ми оставаше, бе да скоча в зейналата паст между сградите.

Но не бях толкова отчаян. Все още.

Щом влязохме в кабината, ме съпроводиха до стола, в който се бях събудил само преди няколко часа. Този път Уейвърли ме завърза за него.

— Е, давай нататък — отсече Сибилин, хванала пистолета в едната си ръка като елегантно цигаре. — Все пак не става дума за мозъчна хирургия.

Изсмя се.

През следващите няколко минути Уейвърли маневрираше със стола ми, издавайки странни пъшкания, които биха могли да бъдат признак на отвращение. От време на време докосваше скалпа ми, опипвайки го внимателно с пръсти. После, видимо доволен, измъкна инструментариум някъде зад мен. Вероятно беше медицински.

— Какво ще правите? — Беше поредният ми опит да изкопча отговор от тях. — Няма да стигнете доникъде с мъчения, ако сте замислили това.

— Мислиш, че ще те измъчвам? — Уейвърли бе хванал вече един от медицинските си инструменти — нещо подобно на сонда, направена от хром и с премигващи светлинки, показващи статуса. — Това би ме позабавлявало, признавам. Аз съм невероятен садист. Но няма да послужи за нищо друго, освен за собственото ми удовлетворение. Вече извлякохме спомените ти, така че знаем всичко, което би ни казал, ако започнем да те измъчваме.

— Блъфираш.

— Нищо подобно. Да си спомняш да сме те питали за името? Но знаехме, че се казваш Танър Мирабел, нали?

— В такъв случай знаете, че казвам истината. Нямам какво да ви предложа.

Приведе се по-близо до мен, лещата му защрака, докато поглътваше визуална информация в неизвестно колко голям диапазон от спектъра.

— Всъщност ние не знаем какво знаем, мистър Мирабел. Ако това е наистина името ти. Всичко тук е толкова мъгливо. Объркани следи от спомени — просто не можем да достигнем до цели петна от миналото ти. Разбираемо е, че при това положение няма как да ти се доверим. Приемаш това за разумен отговор, нали?

— Размразиха ме само преди няколко дни.

— А, да... но Ледените просяци обикновено се справят чудесно с тази задача. Но в твоя случай дори тяхното майсторство не е успяло да реставрира цялото.

— За Рейвич ли работите?

— Съмнявам се — никога не съм чувал за него.

Погледна към Сибилин, сякаш искаше да разбере нейното мнение по въпроса. Тя направи всичко възможно да го маскира, но все пак видях как направи лицевия еквивалент на свиване на раменете, моментно разширяване на очите, сякаш искаше да каже, че тя също не бе чувала за Рейвич.

Нейната реакция също изглеждаше истинска.

— Така — обади се Уейвърли. — Мисля, че ще мога да го направя съвсем чисто. Слава Богу, че в главата му няма други импланти, които да ми пречат.

— Просто го направи — каза Сибилин. — Не разполагаме с цялата нощ, по дяволите.

Той допря хирургическото съоръжение встрани на черепа ми, така че усетих студения му натиск. И чух щракване, когато дръпна спусъка...

СЕДЕМНАЙСЕТ

Командващият отряда по сигурността стоеше пред своя затворник и го оглеждаше така, както един скулптор се взира в недовършената си творба — доволен от вече направеното, но даващ си ясна сметка за работата, която тепърва предстои. Оставаше да се свърши още много, но той си обеща, че няма да има грешки.

Скай Осман и саботьорът бяха почти сами. Стаята за мъчения се намираше в отдалечен и забравен участък на кораба и до нея се стигаше само по един от влаковите маршрути, смятан от всички за вече неизползваем. Скай лично бе оборудвал и нея, и съседните помещения, и я бе подсигурил с налягане и отопление, които бе почерпил от лимфната система на кораба. Една детайлна проверка на консумацията на въздух и енергия щеше да разкрие съществуването на въпросното помещение, но като мярка за сигурност, резултатите се докладваха само на Скай. Такова нещо обаче не се бе случвало и той се съмняваше, че някога щеше да се случи.

Затворникът бе закрепен за едната стена, заобиколен от машини. В черепа му влизаха невронни тръбички, достигащи до контролните импланти, поставени в мозъка. Тези импланти бяха изключително недодялани, дори според стандартите на химериците, но вършеха работа. Бяха закачени предимно към темпоралния лоб, свързан с дълбоките религиозни преживявания. Епилептиците отдавна говореха за божествени усещания при преминаване на интензивно електричество; единственото, което правеха имплантите, бе да подлагат саботьора на меки и контролирани варианти на същите религиозни импулси. Вероятно точно така го бяха контролирали предишните му господари; това обясняваше как бе успял да се посвети така всеотдайно на самоубийствената им кауза.

Сега Скай го контролираше посредством същите канали.

— Знаеш ли, вече никой даже не споменава за теб — каза му той.

Саботьорът вдигна към него налетите си с кръв очи под натежалите клепачи.

— Какво?

— Изглежда останалите членове на екипажа са решили тихомълком да забравят за твоето съществуване. Как се чувства този, който е изтрит от обществените анали?

— Ти ме помниш.

— Да. — Скай кимна към бледата аеродинамична форма, която се носеше в другия край на стаята, затворена в шкаф от армирано зелено стъкло. — Както и той. Но това не е кой знае какво, а? Да те помнят единствено мъчителите ти?

— По-добре е от нищо.

— Те подозират, разбира се. — Констанца единствена му създаваше сериозни проблеми в това отношение. — Поне подозираха, когато се сетеха за това. Все пак ти уби баща ми. И аз имам пълното морално право да те изтезвам.

— Не съм убивал...

— О, напротив, уби го.

Скай се усмихна. Стоеше край контролния панел, който му позволяваше да говори на имплантите на саботьора, като докосва нехайно изпъкналите черни копчета и покритите със стъкло аналогови дисплеи. Беше направил сам съоръжението от различни компоненти, които бе събирал из кораба, и му бе дал наименованието „Бог-Кутия“. В крайна сметка то беше точно това: инструмент, чрез който да поставя Господ в главата на убиеца. В началото го бе използвал, само за да причинява болка, но след като смаза личността на инфилтрирания, започна отново да я изгражда чрез строго контролирани дози невронен екстаз, така че да отговаря на собствения му идеал. В момента през темпоралния лоб на саботьора преминаваше изключително слаб ток и в това състояние чувствата му към Скай граничеха по-скоро с антагонизъм, отколкото с благоговение.

— Не помня какво съм направил — рече той.

— И на мен така ми се струва. Да ти припомня ли?

Убиецът поклати глава.

— Може наистина да съм убил баща ти. Но някой трябва да ми е осигурил нужното, за да го направя. Някой трябва да е отрязал държащите ме към леглото въжета и да е оставил ножа до леглото ми.

— Това беше скалпел.

— Естествено, няма как да не знаеш.

Скай завъртя едно от черните копчета, наблюдавайки потрепването на аналоговите дисплеи.

— И защо бих ти осигурил средства да убиеш собствения ми баща? Такова нещо може да направи само някой побъркан.

— Той така или иначе умираше. И ти го мразеше заради онова, което ти би причинил.

— А ти откъде би могъл да знаеш всичко това?

— Ти ми го каза, Скай.

Това, разбира се, беше напълно възможно. Забавно му беше да докарва този човек до отчаян, животински страх, парализиращ контрола върху естествените му функции, и след това да отслабва натиска. Можеше да го постигне с машините, ако иска, или само като развие комплект хирургически инструменти и му ги покаже.

— Не ми е направил нищо, за да ме накара да го мразя.

— Така ли? Преди говореше друго. Все пак ти си бил син на безсмъртни хора. Ако Тайтърс не се бе набъркал и не те беше откраднал от тях — сега все още щеше да спиш с останалите пасажери. — След кратко мълчание саботьорът продължи с леко архаичния си акцент. — Вместо това, сега ще прекараш още години на това скапано място, ще остаряваш, ще рискуваш да умреш всеки ден, без да знаеш със сигурност дали ще доживееш Края на пътуването. Ами ако Тайтърс се е объркал? Ако не си безсмъртен? Ще минат още години, преди да можеш да си сигурен.

Скай завъртя копчето към още по-голяма мощност.

— Мислиш ли, че изглеждам толкова възрастен, колкото са годините ми?

— Не... — Долната устна на саботьора потрепна от първите непогрешими признаци на екстаза. — Но това може да се дължи просто на добри гени.

— Ще рискувам. — Увеличи още. — Бих могъл да те измъчвам, знаеш ли?

— Ааа... знам. О, Боже, знам.

— Но предпочетох да не го правя. Е, изпитваш ли вече приемливо интензивно религиозно преживяване?

— Да. Усещам, че се намирам в присъствието на нещо... на нещо... ааа. Боже, не мога да говоря сега. Лицето му се раздвижи нечовешки. Към черепа му бяха прикрепени дваайсет допълнителни

лицеви мускула, способни да променят драстично вида му, когато се наложи. Скай предполагаше, че бе трансформирал лицето си, за да може да се промъкне на кораба на мястото на мъжа, който трябваше да спи в неговата криокамера. Сега лицето му отразяваше неговото собствено лице; изкуствените мускули потрепваха неволно в тази нова конфигурация. — Много е красиво.

— Виждаш ли вече ярки светлини?

— Не мога да говоря.

Скай завъртя копчето с още няколко деления, почти до края на диапазона. Аналоговите дисплеи отчитаха почти максимални стойности. Но тъй като бяха логаритмически градуирани, последното потрепване можеше да бъде разликата между усещането на ревностна духовност и напълно реалистична визия за рая и ада. Никога досега не беше довеждал затворника до това състояние и не беше напълно сигурен, че е готов да поеме подобен риск.

Приблужи се. Зад него делфинът Слийк потрепери в цистерната си и очакването прокара вълни нагоре-надолу по тялото му. Саботьорът се лигавеше, изгубил основния контрол върху мускулите си. Лицето му като че ли се бе разтопило — мускулите бяха увиснали безпомощно. Скай обхвана главата му с ръце и го принуди да го погледне в лицето. Почти усещаше гъделичкане по пръстите от енергийния поток, оформил се в черепа на завързания. За момент погледите им се срещнаха, зеница срещу зеница, но това се оказа прекалено за убиеца. Трябва да бе нещо като да видиш Бог, не непременно най-приятното преживяване, макар да бе удачено в благоговение.

— Чуй ме добре — прошепна Скай. — Не, не опитвай да говориш, само слушай. Можех да те убия, но не го направих. Предпочетох да те пощадя. *Предпочетох* да проявя милосърдие. Знаеш ли какво означава това? Че съм милосърден. Искам да го запомниш, но искам също така да запомниш и още нещо: аз мога да бъда също така ревнив и отмъстителен.

В този момент гривната му пропя. Беше я наследил от баща си заедно с командването на отряда по сигурността. Скай изруга под носа си, пусна главата на затворника, която увисна безпомощно, и отговори на повикването, като предварително се обърна с гръб към саботьора.

— Осман? Там ли си?

Беше старецът Балказар. Скай се усмихна и се постара да изглежда и звучи професионално.

— Чувам те, Капитане. С какво мога да помогна?

— Става нещо важно, Осман. Имам нужда да ме придружиш.

Със свободната си ръка Скай започна да намалява мощността на машината, но спря, преди да бе паднала съвсем ниско. Освободен от това въздействие, затворникът можеше да възвърне уменията си да говори.

— Да ви придружа ли, Капитане? До друга точка в кораба ли?

— Не, Осман. Извън кораба. Отиваме в „Палестина“. Ще ми се да дойдеш с мен. Не искам кой знае какво, нали?

— Ще бъда в хангара с такситата след трийсет минути, сър.

— Ще бъдеш там след петнайсет минути, Осман, и ще си подготвил едно от такситата за потегляне. — Последва флегматична пауза. — Доскоро.

Скай постоя, загледан в гривната, няколко секунди след като образът на Капитана изчезна; питаше се какво ли се бе случило. Откакто четирите останали кораба се намираха в състояние на студена война, пътувания от този род се превърнаха в изключителна рядкост и обикновено се планираха дни предварително, с педантично внимание и към най-дребните детайли. Нормално беше всеки от висшестоящите представители на екипажа при посещение в някой от другите кораби да се придружава от цял охранителен ескорт. Обикновено с координирането на всичко това се занимаваше Скай. Този път обаче Балказар го предупреди само няколко минути преди пътуването, а и не бе чувал слухове, че предстои нещо подобно.

Петнайсет минути... от които беше пропилял вече поне една. Почти бе стигнал до вратата, когато се сети, че затворникът бе все още потопен в Бог-Кутията и умът му се къпеше в електрически екстаз.

Слийк потрепери отново.

Скай се върна до машината и нагласи параметрите така, че делфинът да може да контролира нивото на електрическата стимулация. Потреперването на Слийк стана безумно, тялото му се мяташе из тясната цистерна, създавайки около себе си аура от пяна с безброй мехурчета. Сега вече имплантите в главата на делфина можеха да разговарят с машината, можеха да карат затворника да крещи от болка или да се издига в обятията на радостта.

Слийк, обаче, определено предпочиташе първия вариант.

Чу свистящото дишане и скърцането на стъпките на стареца дълго преди да го види. Доверените медицински помощници на Капитана, Валдивия и Ренго, се движеха леко приведени на почитателно разстояние след него и се осведомяваха непрекъснато за жизнените му функции от портативните дисплеи в ръцете си; тревогата върху лицата им бе така явна, сякаш на Балказар му оставаха само броени минути живот. Скай обаче не изпитваше абсолютно никакво притеснение за предстоящата кончина на Капитана; онези двамата се движеха с подобно изражение вече години наред и по този начин просто искаха да представят професионалните си умения като задължително условие за неговото съществуване. Валдивия и Ренго трябваше да създават у всеки впечатлението, че Капитанът е почти на смъртно ложе, иначе щеше да им се наложи да кандидатстват с не особено шлифованите си професионални умения другаде.

Разбира се, Балказар бе в разцвета на силите си. Функциите му се поддържаха от обвиващото гръдта му съоръжение, върху което куртката бе добре закопчана; в резултат на това той имаше вид на добре охранен петел със здраво изпъкнали гърди. Впечатлението се подсилваше от твърдата сива коса и подозрителния блясък на тъмните, раздалечени очи. Той бе най-старият член на екипажа, поел капитанския пост дълго преди времето на Тайтърс, и макар да бе ясно, че някога е имал остър като бръснач ум и бе водил хората си с леденостуден професионализъм през безбройни, не толкова значителни кризи, също толкова ясно бе, че това време бе отдавна отминало; бръснарят се бе превърнал в ръждива пародия на самия себе си. Тайничко се шушукаше, че умът го е напуснал почти изцяло, а публично говореха за неговото безсилие и необходимостта да предаде юздите на по-младото поколение; да бъде заместен от друг капитан, млад или на средна възраст, който щеше да достигне неговите години, когато флотилията най-после завършеше пътуването си. Ако чакането продължеше прекалено дълго, неговият заместник нямаше да разполага с достатъчно време, за да придобие нужните умения, когато дойдеха онези несъмнено трудни дни.

Някои се бяха изказали да му се гласува недоверие и принудително да се оттегли поради здравословни причини — не ставаше дума за някакви размирици, разбира се — но старото копеле успяваше да устои. Позициите му обаче бяха слаби както никога досега. Най-отявлените му съюзници бяха започнали да измират. Тайтър Осман, за когото Скай все още не преставаше да мисли като за свой баща, бе един от тях. Загубата му бе ужасен удар за Балказар, свикнал отдавна да разчита на него за тактически съвети и информация за истинските чувства на екипажа. Неспособен да приеме тежката загуба, той бе повече от щастлив да даде вакантното място на сина му Скай. Бързото му издигане до поста на командващ сигурността на кораба бе само част от това. В началото, когато Капитанът от време на време го наричаше „Тайтър“, Скай си мислеше, че става дума за неволна грешка на езика. С времето, обаче, достигна до извода, че проблемът бе далеч по-сериозен. Балказар явно започваше да губи малко по малко ума си; събитията се смесваха безразборно в главата му; най-близкото минало на моменти се объркваше с по-далечното. И дума не можеше да става да управлява кораба в това състояние.

Скай бе решил, че трябва да се направи нещо по този въпрос.

— Ние, разбира се, ще го придружим — промълви единият от помощниците.

Валдивия и Ренго му се струваха достатъчно еднакви на вид, за да бъдат братя. И двамата бяха с ниско подстригани бели коси и дълбоки тревожни бръчки по челото.

— Невъзможно — отвърна Скай. — Разполагаме само с двуместни совалки.

Посочи към най-близкия летателен апарат. Наоколо бяха паркирани и по-големи кораби, но на всичките им липсваше една или друга част. Това бе само част от общото влошаване на нивото на услугите на борда на „Сантяго“; повечето от нещата, които би трябвало да издържат до края на мисията, започваха да се развалят преждевременно. Проблемът нямаше да е толкова голям, ако можеха да разменят части и умения между корабите на флотилията, но това бе немислимо при сегашния политически климат.

— Колко ще бъде нужно, за да се приведе в ред някоя от поголемите? — осведоми се Валдивия.

— Най-малко половин ден — отвърна Скай.

Балказар вероятно бе дочул част от разговора, защото промърмори:

— Не може и дума да става за отлагане на тръгването, Осман.

— Чухте ли?

Ренго подскочи напред.

— В такъв случай, Капитане, ще позволите ли?

Бяха изпълнявали този ритуал неведнъж. С многострадална въздишка Балказар позволи да му разкопчечат куртката и да оголят лъскавата медицинска апаратура под нея. Тя свистеше като съоръжение за пречистване на въздуха. По повърхността ѝ се виждаха десетки прозорчета, някои от които бяха дисплеи, а през други се виждаше движеща се на тласъци течност. Ренго извади сондичка от апарата, който държеше в ръце, пхна я подред в различни отворчета, като кимаше или поклащаше глава при вида на цифрите и графиките, които се появяваха на екрана.

— Има ли нещо нередно? — попита Скай.

— Веднага щом се върне, го искам в медицинския център за пълни изследвания — отговори Ренго.

— Пулсът е доста слаб — обади се Валдивия.

— Ще издържи. Ще му увеличи релаксиращото лекарство. — Ренго натисна няколко бутона на своя апарат. — Ще бъде малко сънлив, Скай. Само не позволявай на копелетата от другия кораб да му вдигнат кръвното, разбра ли? Върни го незабавно поради здравословни причини, ако възникне напрежение.

— На всяка цена.

Скай помогна на вече обхванатия от сънливост Капитан да влезе в двуместната совалка. Разбира се, беше излъгал, че по-големите кораби не са готови, но от присъстващите в момента само той самият имаше нужните технически познания, за да улови измамата.

Потеглиха без проблеми. Минаха през водещия към изхода тунел и през люка и започнаха да се отдалечават от „Сантяго“ в посока към „Палестина“. Капитанът седеше пред него; отражението му в прозореца на кабината напомняше официален портрет на осемдесетгодишен деспот от някой отдавна отминал век. Въпреки очакванията му, той не задряма; изглеждаше достатъчно буден. Имаше

навика да изрича зловещи прокоби на всеки няколко минути, между пристъпите на кашлица.

— Хан бе глупак на глупаците... не трябваше да го оставят да командва след бунта на петнайсетимата... Ако зависеше от мен, трябваше да го замразят за останалата част от пътуването или да го изхвърлят в космоса... Освен това, ако се бяха освободили от неговата маса, щяха да осигурят точно нужното им намаляване на скоростта...

— Нима, сър?

— Не буквално, глупак такъв! Колко тежи един човек — една десетомилионна от масата на един от нашите кораби! Как би могло това да повлияе върху скоростта тогава?

— Не кой знае колко, сър.

— Никак, ако питаш мен. Проблемът с теб, Тайтърс, е, че приемаш прекалено буквално всичко, което кажа... като някой проклет писар, записващ всяка моя дума...

— Аз не съм Тайтърс, сър. Тайтърс беше моят баща.

— Какво? — Балказар го съзерцава известно време; очите му бяха добили жълтеникав оттенък от подозрение. — О, няма значение, дяволите да те вземат!

Но това всъщност бе един от по-добрите му дни. Все пак не беше изпаднал в истински сюрреализъм. Положението можеше да бъде далеч по-лошо; ако го обземаше такова настроение, Капитанът бе способен да изпадне в състояние на поетична неопределеност, досущ като някой сфинкс. Може би някога дори най-лудите изяви бяха означавали нещо, но за Скай те звучаха само като преждевременно бълнуване на умиращ. Това обаче не бе негов проблем. Балказар рядко очакваше някаква ответна реакция, когато започнеше да рецитира монолози. Ако Скай му беше отвърнал наистина... или дори се бе осмелил да постави под въпрос някой дребен, незначителен детайл в несъзнателно изливащия се от устата на стареца поток... шокът вероятно щеше да предизвика срыв в множество негови органи, въпреки релаксиращото средство, което му бе дал Ренго.

„Колко неприятности щеше да ни спести това“ — помисли си Скай.

След няколко минути каза:

— Мисля, че вече можете да ми кажете за какво става въпрос, сър.

— Разбира се, Тайтс. Разбира се.

И мирно и кротко, сякаш бяха двама стари приятели, припомнящи си старите времена в компанията на няколко чаши, Капитанът му обясни, че отиват на тайно съвещание на висшия персонал на флотилията. Щеше да бъде първото от доста години, а поводът беше новополучена информация от Слънчевата система. С други думи, послание от дома, съдържащо подробни технически планове. Подобно външно събитие бе сред малкото неща, които все още бяха в състояние да подтикнат флотилията да прояви нещо като единство, дори в разгара на студената война. Това наподобяваше подаръка, който може би бе довел до унищожаването на „Исламабад“ в ранното детство на Скай. Дори сега никой не бе напълно сигурен дали Хан бе избрал да отпие от отровния бокал, или злополуката бе станала случайно, в резултат на някакъв зловещ космически каприз. Сега се бе появило обещание за поредното увеличаване на ефективността на двигателите, ако успееш да осъществят някои почти незабележими промени в магнитната топография; посланието твърдеше, че всичко е абсолютно безопасно, че е тествано безброй пъти там, у дома, с точни имитации на двигателите на флотилията; възможността от грешка беше практически нулева, стига да се вземат някои основни предпазни мерки...

Но в същото време бе пристигнало друго съобщение.

„Не го правете — пишеше в него. — Опитват се да ви измамят.“

Нямаше кой знае какво значение, че другото послание не предлагаше нито една възможна причина за подобни действия. Породеното съмнение бе достатъчно, за да предизвика силно напрежение.

Най-сетне се доближиха достатъчно до „Палестина“, където щеше да се проведе тайната среща, за да могат да я виждат. Цял рояк от совалки-такситата носеше към него от другите три кораба висшия им команден състав. Мястото на срещата бе определено набързо, но това не означаваше, че процесът бе преминал без трудности. „Палестина“ бе очевидният избор. При всяка война, смяташе Скай, студена или не, в полза на всички участници бе да се договорят за среща на неутрална територия, независимо дали ставаше дума за преговори, размяна на пленници или, ако всичко друго се провалеше — за ранна

демонстрация на оръжие, и „Палестина“ бе корабът, приел да играе тази роля.

— Наистина ли смятате, че е номер, сър? — попита Скай, след като Балказар приключи с поредния пристъп от кашлица. — Искам да кажа — защо биха го направили?

— Защо биха направили какво, по дяволите?

— Да се опитат да ни убият, като ни пратят погрешна техническа информация. Никой у дома не би спечелил нищо от това. Цяло чудо е, че изобщо си правят труда да ни изпращат каквото и да било.

— Точно така. — Капитанът изплю двете думи, сякаш бе дотолкова очевидно, че не заслужаваше даже презрение. — Но няма да спечелят нищо и като ни изпратят нещо полезно... при това то би било свързано с много повече работа, отколкото ако ни изпратят нещо опасно. Не го ли виждаш, глупак такъв? Господ да е на помощ на всички ни, ако някой от твоето поколение поеме командването...

Нов пристъп прекъсна мисълта му.

Скай го изчака да приключи с кашлицата и после с хриптенето.

— Но все пак трябва да има някаква мотивация...

— Чиста злоба.

Вече се движеше по съвсем тънък лед, но все пак не се отказа да върви нататък.

— Злобата би могла със същия успех да се крие в съобщението, което ни предупреждава да не правим никакви промени.

— О, и ти значи си готов да рискуваш четири хиляди живота, за да изпробваш това, нещо достойно за ученик, така ли?

— Не е моя работа да вземам подобни решения, сър. Просто казвам, че не ви завиждам за тежката отговорност.

— Какво изобщо знаеш ти за отговорността, малък нахалнико?

„Сега пък «малък»“ — помисли си Скай. Но един ден... може би един не чак толкова далечен ден, всичко това щеше да се промени. Решил, че е най-добре да не отговаря, той се съсредоточи върху управлението на совалката; единствено дихателните усилия на стареца нарушаваха тишината.

Скай се отдаде на размишления над нещо, което каза Балказар. Ставаше въпрос за забележката му, че е по-добре да погребват мъртвите в Космоса, вместо да ги пренасят до света, към който пътуваха. Наистина звучеше разумно.

Всеки допълнителен килограм на кораба по-късно щеше да утежни работата му при намаляване на скоростта, когато наближеше време да се приземят. Масата на корабите бе почти един милион тона — десет милиона пъти масата на един човек, както бе казал Капитанът. Простите закони на Нютоновата физика обясняваха, че намаляването на масата с толкова, щеше да доведе до пропорционално намаляване на скоростта, която щеше да му се наложи да намалява при една и съща ефективност на двигателите.

Подобрението на условията с една толкова малка част, каквато бе една десетомилионна, бе пренебрежимо малко... но кой казваше, че трябва да се ограничат с масата само на един човек?

Скай се замисли за всички мъртви пасажери на борда на „Сантяго“ — замразените хора, които нямаше как да бъдат размразени и върнати към живота. Само човешката сантименталност можеше да изисква да бъдат закарани до Края на пътуването. А заедно с тях можеше да бъде изхвърлена и огромната и тежка животоподдържаща апаратура, към която бяха свързани. Колкото повече мислеше по този въпрос, толкова повече му се струваше, че съвсем не бе невъзможно да освободи кораба от няколко излишни тона. Идеята започваше да му се струва почти неустоима. Подобрението пак щеше да е по-малко от една хилядна част от общата му маса. Но кой можеше да знае дали през следващите години нямаше да изгубят още спящи пасажери? Достатъчно беше само едно от хилядите възможни неща да не бъде както трябва.

Наистина беше рисковано да те замразяват.

— Може би всички просто трябва да изчакаме да видим какво ще стане, Тайтърс — проговори Капитанът, като прекъсна размислите му. — Не е кой знае колко лош подход, нали?

— Да изчакаме и да видим ли, сър?

— Да. — Сега Балказар проявяваше студена яснота на ума, но Скай знаеше, че тя може да изчезне така внезапно, както се бе появила. — Да изчакаме да видим какво ще направят за това, имам предвид. Те също са получили съобщението, както си даваш сметка. И, разбира се, също са дискутирали какво да правят... но не и да го обсъдят с някой от нас.

Капитанът разсъждаваше достатъчно разумно, но на неговия събеседник му беше трудно да следва мисълта му. Той обаче правеше

всичко възможно да прикрие този факт и каза:

— Отдавна не сте ги споменавали, нали?

— Разбира се. Няма какво да се говорят празни приказки, Тайтърс — ти би трябвало да го знаеш по-добре от всеки друг. Излишното плямпане може да довлече само неприятности и беди, нищо друго. Или да доведе до разкриване на нежелани факти.

— Разкриване ли, сър?

— Е, дяволски добре знаем, че нашите приятели на другите три кораба дори не подозират за тях. Шпионите ни проникнаха до най-висшите им кръгове и установиха, че за това изобщо не се споменава.

— Но можем ли все пак да бъдем сигурни, сър?

— Така смятам, Тайтърс.

— Така ли, сър?

— Разбира се. Ти държиш под око низшия персонал на „Сантяго“, нали? Знаеш, че екипажът е дочул слуховете за шестия кораб, макар повечето да не им вярват.

Скай прикри изненадата си доколкото можа.

— Шестият кораб е просто мит за повечето от тях, сър.

— И ние ще продължаваме да поддържаме това състояние на нещата. Макар да знаем, че истината е друга.

„Значи е истина — помисли си Скай. — След цялото това време, проклетото нещо наистина съществува. Най-малкото в ума на Балказар.“ Но от думите му ставаше ясно, че Тайтърс също е знаел за тази тайна. Съществуването на шестия кораб засягаше сигурността на „Сантяго“, колкото и малко да се знаеше по въпроса, и беше напълно възможно Тайтърс действително да е бил посветен в тайната. И бе умрял, преди да успее да я предаде на своя наследник.

Скай се сети за Норкинсо, приятеля си от времето, когато редовно пътуваше с влаковете. Помнеше, че Норкинсо бе убеден в съществуването на шестия кораб. Не беше нужно да убеждава дълго и Гомес. От около година не беше говорил нито с единия, нито с другия, но сега си ги представи ясно: кимаха безмълвно и се радваха да видят как е принуден да приеме спокойно истината; тази истина, която бе отхвърлил така бурно преди години. Почти не се беше сещал за разговора им във влака, но сега започна да се рови в паметта си, опитвайки да си спомни всичко казано от Норкинсо.

— По-голямата част от екипажа, — каза той, — която приема изобщо този слух, смята, че корабът е мъртъв и просто се носи след нас.

— Което само показва, че зад слуха се крие зрънце истина. Корабът е тъмен, разбира се — никакви светлини, никакво убедително доказателство за човешко присъствие — но това може и да е хитрина. Екипажът му може би е все още жив и го управлява тихомълком. Нямаме представа от психологичното им състояние, нито пък какво се е случило в действителност.

— Добре би било да знаем. Особено сега. — Скай помълча и после направи много рискована крачка, за което прекрасно си даваше сметка. — Като се има предвид сериозността на ситуацията, породена от съобщението с техническа информация от Слънчевата система, има ли нещо друго, свързано с шестия кораб, за което трябва да знаем... нещо, което би ни помогнало да направим правилния избор?

За негово облекчение Балказар поклати глава без гняв.

— Видял си всичко, което съм видял и аз, Тайтърс. Наистина не знаем нищо повече. Опасявам се, че тези слухове съдържат цялата ни информация по случая.

— Една експедиция би поправила положението.

— Не се уморяваш да ми го повтаряш. Но помисли и за риска. Да, вярно, корабът се намира в обсега на нашите совалки. На около половин светлинна секунда зад нас, поне така беше последния път, когато направихме точно измерване с радар, но нищо чудно някога да се е намирал много по-близо. Щеше да бъде по-просто, ако можехме да презаредим с гориво, щом стигнем там. Но какво ще стане, ако не желаят посетители? Поддържат впечатлението, че не съществуват вече в продължение на повече от едно поколение. Нищо чудно да не искат да се откажат доброволно от това положение на нещата.

— Ако не са мъртви. Някои от екипажа ни смятат, че сме ги атакували и после сме ги изтрили от историческата документация.

Капитанът сви рамене.

— Може би точно това се е случило. Всеки би изтрил едно такова престъпление, ако можеше, нали? Не е изключено обаче някои от тях да са оцелели и да са решили да не се набиват на очи, за да ни изненадат в по-късен момент от пътуването.

— Мислиш, че посланието от родината ни може да е достатъчно, за да ги накара да се разкрият?

— Възможно е. Ако то ги окуражи да започнат да си играят с двигателя с антиматерия и съобщението действително е капан...

— Те ще осветят половината небе.

Балказар се изхили — влажен, жесток звук, който сякаш беше сигнал да заспи вече истински. Останалата част от пътуването премина без инциденти, но умът на Скай препускаше, опитвайки се да смели наученото. Всеки път, когато произнесеше наум тези думи, ги усещаше като свойска плесница по бузата; наказание, задето винаги се бе съмнявал в Норкинсо и другите вярващи. Шестият кораб съществуваше. Проклетият шести кораб съществуваше...

И този факт имаше потенциала да промени всичко.

ОСЕМНАЙСЕТ

Отведоха ме отново долу в Мълч. Събудих се в кабелния автомобил, който се спускаше в мрака, а по прозорците му барабаняха дъждовни капки. За момент си представих, че съм с капитан Балказар и го придружавам из Космоса до мястото на срещата с ръководителите на другите кораби от флотилията. Сънищата като че ли ставаха все по-настоятелни, караха ме да потъвам все по-дълбоко в мислите на Скай, и ми беше все по-трудно да се отърсвам от тях, след като се събудя. Но в отделението на кабелния автомобил бяхме само двамата с Уейвърли.

Не бях сигурен, че този вариант бе по-добрият.

— Как се чувстваш? Свършил съм добра работа, струва ми се.

Стоеше срещу мен с пистолет в ръка. Спомних си натиска на сондата в главата ми. Посегнах към скалпа си. Над дясното ухо напипах обръсната ивица със струпей кръв по нея и усещането за нещо твърдо, пъхнато под кожата.

Болката бе дяволски силна.

— Мисля, че ти липсва практика.

— Историята на живота ми. Ти обаче си странен тип. Каква беше тази кръв, която рукна от дланта ти? Да не е някакво заболяване, за което би трябвало да знам?

— Защо? Би ли променило нещо?

Той като че ли започна вътрешен дебат по този повод, който продължи няколко секунди.

— Не, вероятно не. Щом можеш да бягаш, значи си в достатъчно добра форма.

— Достатъчно добра форма за какво? — Докоснах отново пресния белег. — Какво си пъхнал в главата ми?

— Ами, нека ти обясня.

Не бях очаквал да бъде толкова разговорлив, но започнах да проумявам защо имаше смисъл да ме запознаят с някои факти. Не толкова от загриженост за собственото ми добро, колкото заради нуждата да ме подготвят правилно. Преследваните правеха цялата

работа по-забавна, ако знаеха точно какво е заложено и какви са собствените им шансове.

— По принцип, това е лов с цел убийство — обясни със светски тон той. — Наричаме го „Играта“. Тя не съществува — поне не официално — дори в относително беззаконната среда на Канъпи. Всички знаят за нея и говорят за нея, но винаги с известна дискретност.

— Кой? — попитах аз, само за да кажа нещо.

— Постсмъртните, безсмъртните, наречи ги както искаш. Не всички я играят и дори не всички искат да я играят, но всеки познава някой, който я играе или който има връзки с мрежата, благодарение на която осъществяването на Играта е възможно.

— Отдавна ли продължава това?

— Само през последните седем години. Някой може да я сметне за варварски контрапункт на аристокрацията, която населяваше Йелоустоун преди падението.

— Варварски?

— О, прелестно варварски. Затова я обожаваме. В тази Игра няма нищо натруфено или изтънчено в методологично или психологическо отношение. Необходимо е да може да се организира за изключително кратък срок, където и да е в града. Естествено, има и правила, но не е нужно да ходиш при патърн джъгълърите, за да ги разбереш.

— Обясни ми ги, Уейвърли.

— О, те не са нещо, което трябва да те тревожи, Мирабел. От теб се иска само да бягаш.

— И после?

— Да умреш. И да го направиш добре. — Говореше мило, като снизходителен чичо. — Това е всичко, за което те молим.

— И защо го правите?

— Да отнемеш нечий живот е особена тръпка, Мирабел. Но да го направиш, когато си безсмъртен, издига целия този акт до съвсем друго ниво на възвишеност. — Направи пауза, сякаш подреждаше мислите си. — Ние не сме в състояние да усетим истински идеята за смъртта, даже в тези трудни времена. Но да отнемеш живот, особено живота на човек, който не е безсмъртен и който следователно има

изострено отношение към смъртта... е, така можем да придобием задочна представа какво означава това.

— В такъв случай хората, които преследвате при тази Игра, никога не са безсмъртни?

— По принцип — не. Обикновено ги подбираме от Мълч, като задължително условие е да бъдат здрави. Искаме да ни осигурят хубаво преследване за нашите пари, разбира се, затова нямаме нищо против първо да ги нахраним както трябва.

Играта се финансираше от нелегална мрежа от участници. Те бяха предимно обитатели на Канъпи, но се носеха слухове, че броят им непрекъснато се увеличава. Присъединяваха се търсачи на удоволствия от жители на все още обитавани селища на Ръждивия пояс, отличаващи се като най-отявлени последователи на доктрината за личната свобода, както и от някои други населени места на Йелоустоун като Лорийнвил. Никой от мрежата не познаваше повече от неколцина от другите „абонати“, а самоличността им се скриваше под сложна система от хитрини и маски, така че никой да не бъде изложен в откритите светски салони на Канъпи, където все още се поддържаше илюзия за декадентска вежливост. Преследванията с цел убийство се организираха със съвсем кратко предизвестие и при всеки случай се предупреждаваха ограничен брой участници в мрежата, като ги свикваха в необитаеми части на Канъпи. Същата нощ или най-рано — предишния ден, отвеждаха жертвата от Мълч и я подготвяха.

Имплантите бяха скорошно подобрение.

Те позволяваха на по-голям брой участници да следят развитието на лова и това увеличаваше невероятно потенциалните приходи. Други помагаша при заснемането на лова, с риск след това Мълч да разпространи видеозаписите в Канъпи, а онези, които заснемеха най-зрелищните моменти, получаваха специално отличие. Простите правила на играта — те се налагаха по-стриктно от който и да е от все още действащите в града закони — определяха приетите параметри, в рамките на които можеше да се осъществи преследването, позволените оръжия и средства за откриване на следите, и изобщо кое отговаряше на определението „почтено убийство“.

— Има само един проблем — рекох аз. — Аз не съм от Мълч. Изобщо не познавам града ви и не знам как да се ориентирам. Най-вероятно няма да получите качеството, за което сте платили.

— О, ще се справим. Ще ти бъде дадено значително предимство пред ловците. Освен това, честно казано, за нас е по-скоро предимство, че не си оттук. Местните хора знаят прекалено много преки пътища и скривалища.

— Наистина неспортсменско от тяхна страна. Уейвърли, искам да знаеш нещо.

— Да?

— Ще се върна и ще те убия.

Той се засмя.

— Съжалявам, Мирабел, но съм чувал това вече неведнъж.

Кабелният автомобил се приземи и моят спътник ме подкани да изляза.

Започнах да бягам. В това време кабелният автомобил приглуши светлините си и започна да се изкачва обратно към Канъпи. И още докато се изкачваше, подобен на тъмен молец на фона на млечнобелите броеници на кабелите, други коли слизаха, подобни на светулки. Те не се насочваха право към мен — нямаше да е в духа на спорта — но определено се движеха към района на Мълч, в който се намирах.

Играта беше започнала.

Продължавах да тичам.

Ако районът на Мълч, където ме бе оставило хлапето с рикшата, можеше да бъде наречен „лош“, сега се намирах на съвсем друг тип място: територията бе толкова обезлюдена, че даже не можеше да се определи като опасна в същинския смисъл на думата... освен ако не си се оказал не по собствена воля участник в среднощно преследване. В по-ниските нива не се виждаха горящи огньове и сградите имаха изоставен вид: полусрутени и недостъпни. Пътищата по повърхността бяха дори още по-разнебитени от онези, по които бях пътувал предишния ден, напукани и изкривени като изтеглен във вид на конци карамел; от време на време изчезваха напълно под някой наводнен участък. Беше тъмно и трябваше да бъда непрестанно нащрек къде стъпвам.

Уейвърли ми беше направил нещо като услуга, като намали вътрешното осветление в колата, докато слизахме; така поне очите ми

бяха свикнали с тъмнината, но въпреки това не преливах от благодарност.

Тичах и от време на време поглеждах през рамо кабелните автомобили, които се спускаха все по-ниско и се приземяваха зад най-близките постройки. Сега вече бяха достатъчно близо, за да виждам хората в тях. Кой знае поради каква причина бях решил, че ще ме преследват само мъжът и жената, които познавах, но очевидно случаят не беше такъв. Не беше изключено това просто да бе техният ред да намерят жертва, ако такива бяха правилата в мрежата, и аз да се бях появил, без да подозирам нищо, като подарък от съдбата.

Нима щях да умра така? По време на войната за малко не ме бяха убили поне десетина пъти и още толкова — докато работех за Кауела. Само Рейвич се бе опитал да го направи поне на два пъти и двата пъти за малко не успя. Винаги изпитвах, макар и неохотно, уважение към моите противници и имах усещането, че сам съм избрал да водя битка с тях и следователно приемах съдбата си, каквато и да бе тя.

Но не бях избирал нищо от този род.

„Потърси убежище“ — помислих си аз. От всички страни ме заобикаляха постройки, но не беше ясно как се влиза в тях. Влезех ли веднъж вътре, движенията ми щяха да бъдат доста ограничени, но навън щях да съм твърде лесна мишена за моите преследвачи. Освен това се бях вкопчил в идеята, неподкрепена от никакви доказателства, че имплантираният в главата ми предавател може да не функционира така добре в сграда. А и подозирах, че желанието на участниците в играта не беше да се стига до ръкопашен бой и биха предпочели да ме застрелят от по-голямо разстояние, докато прекосявам някоя открита площ. Ако беше така, щях да бъда повече от щастлив да ги разочаровам, дори ако това ми осигуреше само няколко минути повече.

Затънал до колене във вода, аз газех възможно най-бързо към неосветената страна на най-близката сграда — издължена форма, която се извисяваше на седем-осемстотин метра над главата ми, преди да мутира и да се разклони като ветрило в Канъпи. За разлика от някои от другите постройки, които бях виждал, тази бе претърпяла значителни поражения на нивото на улицата, и бе цялата надупчена като поразено от гръм дърво. Някои от отворите бяха само ниши, но други трябва да стигаха по-дълбоко в мъртвото сърце на сградата, откъдето може би щях да успея да се добера до по-високите нива.

Лъчът освети безмилостно съсипаната ѝ външност — ярка и синя. Клекнах във водата, така че да закрие напълно гърдите ми, а вонята стана почти непоносима, и изчаках прожекторът да си довърши работата. Вече дочувах гласове, издавани като че ли от глутница чакали. Абсолютно черни човешки сенки пробягваха между най-близките сгради, като си махаха една на друга; носеха разрешените от Играта инструменти за убиване.

Няколко дадени напосоки изстрела изплюяха по стената на постройката и във водата полетяха парчета мазилка. Нова светла ивица започна да опипва тази страна, като мина само на сантиметри над главата ми. Дишането ми, затруднено от натиска на мръсната вода, също приличаше на лаещо оръжие.

Поех си въздух и се потопих напълно под водата.

Не виждах нищо, разбира се, но това надали бе проблем. Като разчитах на осезанието си, аз прокарвах пръсти по стената на сградата, докато открих място, където хлътва рязко навътре. Чух нови изстрели и отново се посипа мазилка. Струваше ми се, че ще повърна всеки момент. И тогава пред вътрешния ми взор изплува усмивката на човека, уредил пленяването ми. Дадох си сметка, че исках да умре първо той, Фискети, и след това Сибилин. После щях да убия и Уейвърли и малко по малко щях да разруша целия апарат на Играта.

В същия този миг осъзнах, че ги мразя повече, отколкото мразя Рейвич.

Но той също щеше да си получи заслуженото.

Все така коленичил под нивото на водата, аз обхванах краищата на отвора и се пъхнах в сградата. Не може да бях стоял под водата повече от няколко секунди, но подадох глава над нея с такъв гняв и облекчение, че за малко не изкрещях, когато въздухът нахлу в дробовете ми. Но освен шумното дишане не издадох почти никакъв друг звук.

Открих относително сух ръб и се измъкнах напълно от мръсната вода. Останах просто да лежа известно време, докато дишането ми се успокои и до мозъка ми достигне достатъчно кислород, за да бъде в състояние да поднови мисловната си дейност, вместо просто да поддържа жизнените ми функции.

Отвън се носеха викове и изстрели, вече по-силни. Спорадично синята светлина преминаваше през цепнатините в стената и очите ми

започваха да парят от нея.

Когато отново настана мрак, погледнах нагоре и забелязах нещо.

Беше бледо, по-бледо, отколкото съм си представял, че е възможно да бъде някой видим обект. Бях чел, че ретината на човешкото око по принцип е в състояние да улавя само два-три фотона едновременно, ако бъдат достигнати условия на достатъчна чувствителност. Бях чувал и даже бях срещал войници, които твърдяха, че имат невероятна способност да виждат в тъмното; войници, които пребиваваха през цялото време в тъмнина, от страх да не изгубят аклиматизацията си.

Никога не съм бил един от тях.

Погледът ми бе попаднал върху стълба или по-скоро — разрушен скелет на нещо, което някога е било стълба. Беше спираловидна и стъпалата ѝ достигаха до площадка и после продължаваха да се изкачват по-нависоко към неравномерна пролука от бледа светлина, на чийто фон изпъкваше силуетът ѝ.

— Той е вътре. Термална следа във водата.

Беше гласът на Сибилин или много подобен на нейния, със същия тон на арогантна увереност. Сега заговори някакъв мъж:

— Необичайно за жител на Мълч. Обикновено те не обичат да влизат вътре — чували са прекалено много истории за призраци.

— Де да бяха само историите за призраци. Там долу има и прасета. Ние също трябва да внимаваме.

— Имам карта на тази сграда. От другата страна има друг път. По-добре обаче да побързаме. Екипът на Скеймълсън е само една пресечка по-нататък и са по-добри в разчитането на следи.

Надигнах се от издатината и се отправих към съсипаното стълбище. Стигнах до него по-бързо, отколкото очаквах, защото бях преценил неправилно разстоянието. Но ставаше все по-светло. Вече можех да видя, че се изкачва десет-петнайсет метра над мен, преди да изчезне в увиснал, подобен на поничка таван; всъщност почти веднага след това си дадох сметка, че най-много от всичко приличаше на диафрагмата, разделяща коремната кухня от гръдния кош.

Въпреки остротата на зрението си обаче, не можех да преценя колко се бяха приближили моите преследвачи, нито дали стълбата беше достатъчно здрава, за да ме издържи. Ако се сгромолясаше,

докато се изкачвах, щях да падна във водата, но тя бе прекалено плитка, за да се отърва без нараняване.

Въпреки това се изкачвах, като се държах за призрачните перила, където ги имаше, и избягвах дупките в стъпалата или по-големите празнини там, където изобщо нямаше стъпала. Стълбата изскърца, но аз продължавах нагоре... и не спрях, дори когато стъпалото, върху което бях стъпил току-що, се разцепи на части и цопна във водата.

Помещението под мен се освети. Облечени в черно фигури се появиха от някаква дупка в стената и тръгнаха през водата. Виждах ги съвсем ясно: Фискети и Сибилин, с черни маски и достатъчно огнестрелно оръжие за водене на локална война. Спрях на площадката, на която бях стигнал. От всички страни ме заобикаляше мрак, но беше достатъчно да се вгледам в него и детайлите започваха да изплуват като материализиращи се призраци. Може би щеше да е по-добре да тръгна наляво или надясно, вместо да продължа по-нагоре. При всяко положение трябваше да решавам бързо и с надеждата това решение да не ме отведе до задънена улица.

Тогава от мрака се появи още нещо. Беше приведено и в началото го помислих за куче. Беше обаче доста по-голямо, а плоското му лице приличаше повече на свинско. Нещото започна да се надига на краката си дотам, докдето му позволяваше височината на тавана. Имаше човешко телосложение, но вместо с пръсти, ръцете му завършваха с типични свински крайници, които стискаха арбалет със заплашителен вид. Беше облечено в кожа и грубо обработен метал, напомнящи средновековна ризница. Кожата му беше бледа и без косми, а лицето — смесица между човешко и свинско, с достатъчно атрибути и от двата вида, за да превърне получената смесица в нещо доста объркващо. Очите представляваха две малки черни празни точки, а устата бе изкривена във вечно лакома усмивка. Зад него две други прасета приближаваха също на четири крака.

Извиках и ритнах прасето право през лицето. То падна назад с гневно грухтене и изтърва арбалета. Но другите също бяха въоръжени — те пък държаха дълги закривени ножове. Грабнах арбалета, като се молех да действа.

— Махайте се. Да не ви виждам край мен.

Прасето, което бях сритал, се изправи на четири крака. Размърда челюст, сякаш опитваше да каже нещо, но се чу само някакво сумтене.

После посегна към мен — свинските му пръсти сграбчиха въздуха току пред лицето ми.

Стрелях; стрелата се заби в крака му.

Свинята изквича и падна назад, като стисна стърчащия край на стрелата. Видях кръвта, която започна да се процежда, почти фосфоресциращо ярка. Другите две прасета тръгнаха към мен, но аз се извъртях назад, все така без да изпускам арбалета. Измъкнах друга стрела от прикрепената към него торбичка, наместих я и издърпах механизма. Свинете вдигнаха ножовете си, но се колебаеха да се приближат. След това изгрухтяха ядосано и се отдалечиха в мрака, като помъкнаха ранения със себе си. За миг останах замръзнал на място, след това продължих да се изкачвам, като се надявах да стигна до празнината преди прасетата или преследвачите да са ме настигнали.

И почти успях.

Сибилин ме забеляза първа и извика, не разбрах дали от щастие или от гняв. Вдигна ръка и малкият ѝ пистолет се появи от кобура в ръкава, който се бях досетил, че носи още предишния път. Почти едновременно помещението се изпълни с ослепителна светлина, болката от блясъка ѝ прониза очите ми.

Първият ѝ изстрел попадна в стълбището под мен и цялата структура се сгромоляса като спираловидна снежна буря. Сибилин трябваше да отскочи и да се наведе, за да не бъде ударена от падащите отломки, след това стреля отново. Бях на половината разстояние между тавана и това, което се намираше отдолу. Протегнах напред ръце, търсейки да се заловя за нещо. В този момент усетих, че изстрелът ме улучи в бедрото и болката започна да се разраства като разтварящ се при изгрева на слънцето цвят.

Изтървах арбалета. Той падна тъпо на площадката, откъдето едно от прасетата го измъкна светкавично с триумфиращо грухтене.

Фискети вдигна своето оръжие и стреля на свой ред, като по този начин се погрижи за това, което бе останало от стълбището. Ако се бе прицелил по-добре, или ако бях малко по-бавен, изстрелът му щеше да се погрижи и за крака ми.

Аз обаче, опитвайки да не се поддам на изгарящата болка, се плъзнах върху тавана и легнах неподвижно. Нямах представа какво оръжие бе използвала жената, дали раната ми бе причинена от вид куршум, или светлинна пулсация, или плазма, нито имаше начин да

разбера доколко е сериозна. Вероятно кървях, но дрехите ми бяха прогизнали от водата, а повърхността, на която лежах, беше влажна, така че беше невъзможно да се определи кое бе кръв и кое — вода. А и за момента това нямаше значение. Бях им се изплъзнал, дори само докато намереха начин да се доберат до това ниво на сградата. Те имаха плана ѝ, така че нямаше да им отнеме много време, ако изобщо имаше такъв път, разбира се.

— Стани, ако си в състояние.

Гласът беше спокоен и непознат и идваше не отдолу, а малко над мен.

— Хайде, нямаме много време. А, чакай. Вероятно не ме виждаш. Така по-добре ли е?

Внезапният блясък ме накара да затворя очи от болка. Над мен се бе надвесила жена, облечена в мрачните нюанси на черното като другите играчи от Канъпи: тъмни ботуши с екстравагантни токове, стигащи до бедрата ѝ, гарвановочерно палто, което опираше до земята и се издигаше зад главата ѝ, като я ограждаше. Тя самата бе скрита в шлем като тюл, с милиони дупчици, а половината ѝ лице се намираше под огромни очила, напомнящи многофасетни очи на насекомо. Това, което успях да видя от лицето ѝ, бе толкова бледо, че изглеждаше абсолютно бяло, като скица, която никога не е била оцветявана. И двете скули бяха прорязани от диагонални черни татуировки, достигащи до ъгълчетата на устата, която имаше най-тъмночервения цвят, който бях в състояние да си представя.

В едната си ръка държеше огромна пушка; дулото ѝ с черен нагар бе насочено към моята глава. Но някак си няхах усещането, че се бе прицелила в мен.

Другата ѝ ръка, в черна ръкавица, бе протегната към мен.

— Казах, че е по-добре да се размърдаш, Мирабел. Освен ако не си решил да умреш тук.

Тя познаваше сградата или поне тази част от нея. Не се наложи да вървим далеч. И слава Богу, защото придвижването вече определено не беше сред силните ми страни. Едва ходех, като отпусках по-голямата част от тежестта си на стената, за да облекча ранения си крак, при това не го правех нито бързо, нито елегантно. Знаех, че ще

издържа не повече от четирийсестина метра, преди да се строполя в резултат на загубата на кръв, на шока или на умората.

Тя ме отведе на горния етаж, този път — невредим, и оттам излязохме на открито. Въздухът навлезе в дробовете ми като нещо прохладно, освежаващо и чисто и си дадох сметка колко ужасни бяха последните минути. Чувствах, че всеки момент може да изгубя съзнание, но все още нямах представа какво става. Дори когато жената ми посочи малкия кабелен автомобил, паркиран в нещо като осеяна с отломки пещера в стената на сградата, все още не можех да повярвам, че някой ме спасява.

— Защо правиш това? — попитах аз.

— Защото Играта смърди — отвърна тя и направи пауза, за да даде негласна команда на колата. Тя се раздвижи и тръгна към нас, а куките ѝ, като по чудо, намираха опорни точки сред цялата тази разруха. — Играчите мислят, че имат мълчаливата подкрепа на целия Канъпи, но се заблуждават. Може би преди, когато Играта не беше толкова варварска... но не и сега.

Проснах се без сили на задната седалка. Сега вече видях, че дадените ми от Просящите панталони бяха целите в кръв, като ръждясали. Но кръвенето изглежда бе спряло и макар да ми се виеше свят, състоянието ми не се бе влошило през последните минути.

Докато непознатата се наместваше на шофьорското място и се оправяше с бутоните, аз попитах:

— Имало е време, когато това не е било варварско занимание?

— Някога — да, непосредствено след чумата. — Ръцете ѝ, все така в ръкавици, хванаха двете месингови ръчки и ги натиснаха напред; усетих как кабелният автомобил се плъзна напред, извършвайки бързи движения с телескопичните си „ръце“. — Жертвите бяха обикновено престъпници — убийци, изнасилвачи и измамници, които не даваха мира нито на Мълч, нито на Канъпи.

— В такъв случай всичко е било наред.

— Не я оправдавам. Ни най-малко. Но поне имаше някакво морално равновесие. Онези хора бяха измет. И ги преследваха също такива отрепки.

— А сега?

— Разговорлив си, Мирабел. Повечето хора, простреляни като теб, имат едно-единствено желание — да крещят. — Междувременно

излязохме от пещерата и за момент ми се догади, когато започнахме да падаме надолу, преди автомобилът да открие близък кабел, за който да се залови и да коригира траекторията си. После започнахме да се издигаме. — Та на твоя въпрос — поде моята спътничка. — След време стана проблем да се намират подходящи жертви. Затова, притиснати от обстоятелствата, организаторите започнаха да стават все по... как да се изразя? Либерални?

— Разбирам — промълвих аз. — Разбирам, защото единственото, което направих, беше да се озова на неподходящо място в Мълч по погрешка. Коя сте вие, между другото? И къде ме водите?

Тя свали с едната си ръка шлема и очилата, така че, когато се обърна към мен, можах да я видя както трябва.

— Аз съм Тейрън. Но приятелите ми от съпротивителното движение ме наричат „Зебра“.

Дадох си сметка, че тази вечер я бях забелязал сред посетителите на ресторанта. Тогава ми се беше сторила красива и екзотична, а сега — дори още повече. Може би за това допринасяше фактът, че лежах, току-що прострелян, с препускащо из вените ми по-високо от нормалното количество адреналин, защото неочаквано ми се бяха притекли на помощ. Но тя наистина беше красива и много странна... и, на подходяща светлина, може би приликата ѝ с човешкия вид бе минимална. Кожата ѝ беше ту тебеширенобяла, ту черна. Ивиците покриваха челото и скулите ѝ и, както помнех от видяното в заведението — почти цялата останала част от тялото ѝ. Черни линейки излизаха от краищата на очите ѝ, като ярка спирала, поставена с маниакална точност. Косата ѝ представляваше твърд черен гребен, който вероятно минаваше надолу по целия ѝ гръб.

— Не мисля, че досега съм срещал някой като теб, Зебра.

— Това не е нищо — отвърна тя. — Някои от моите приятели ме мислят за консервативна и лишена от приключенски дух. Вие не сте от Мълч, нали, мистър Мирабел?

— Знаеш името ми. Какво друго знаеш за мен?

— Не толкова много, колкото ми се иска.

Тя настрои колата да се движи на автопилот и да избира сама маршрута си и вдигна ръце от контролното табло.

— Не е ли редно все пак да караш това нещо?

— Безопасно е, Танър, повярвай ми. Контролната система на кабелния автомобил е доста интелигентна — почти толкова, колкото бяха машините ни преди чумата. Но най-добре е да не прекарваш много време долу в Мълч с такава машина.

— Колкото до предишния ми въпрос...

— Знаем, че си пристигнал в града с дрехи на Ледените Просяци и че Просяците познават човек на име Танър Мирабел. — Не успях да я попитам откъде знае всичко това, защото тя продължи да обяснява: — Не сме наясно, обаче, дали не е грижливо изградена самоличност в съответствие с някаква друга цел. Защо позволи да те пленят, Танър?

— Бях любопитен — чувствах се като повтарящ се рефрен в третокласна симфония — може би някой от ранните опити на Куирънбах. — Не знаех почти нищо за социалната стратификация на Йелоустоун. Искях да се добера до Канъпи и не знаех по какъв друг начин да го постигна, освен като заплаша някого.

— Разбираемо е. Действително няма друг начин.

— Как разбра всичко това?

— Чрез Уейвърли. — Тя ме изгледа внимателно, примигна с черните си очи и ивиците от едната страна на лицето и се събраха. — Не знам дали ти се е представил, но Уейвърли е човекът, който те улучи със зашеметяващия лъч.

— Познаваш ли го?

Зебра кимна.

— Той е един от нашите... или поне ни симпатизира, а ние разполагаме със средства, за да си подсигурием неговото сътрудничество. Той обича да задоволява определени свои вкусове.

— Той ми обясни, че е садист, но аз реших, че това е част от закачката.

— Не е било закачка, повярвай ми.

Трепнах, защото по крака ми премина болезнена вълна.

— Откъде знаеш името ми?

— Уейвърли ни го каза. Преди това никога не бяхме чували за Танър Мирабел. Но щом разбрахме кое е името ти, вече имахме възможност да получаваме потвърждение на твоите действия. Но от него не научихме кой знае какво. Едноокото копеле или лъжеше — не мога да кажа, че преливам от доверие към него — или спомените ти наистина са объркани.

— Имам амнезия от размразяването. Затова останах известно време при Просящите.

— Уейвърли май смяташе, че проблемът е по-дълбок. Че може би криеш нещо. Възможно ли е това, Танър? Ако искам да ти помогна, ще бъде добре да ти имам доверие.

— Аз съм този, за когото ме мислиш — това бе всичко, което бях в състояние да изрека в този момент.

Най-странното беше, че и аз не бях убеден дали мога да си вярвам.

Тогаваше се случи нещо също толкова странно: мислите ми рязко прекъснаха. Все още бях в съзнание, все още си давах сметка, че се намирам в колата на Зебра, че се движим из Казъм сити през нощта и че тя ме бе спасила от лапите на малката „ловна“ дружинка на Сибилин. Осъзнавах и болката в крака си, макар вече да бе намаляла до тъпо пулсиране.

И въпреки всичко част от живота на Скай Осман току-що се бе разкрил пред мен.

Предидните епизоди ме бяха връхлетели в безсъзнателно състояние, като добре управлявани сънища, но този бе експлодирал напълно оформен в ума ми. Ефектът беше смущаващ и объркващ, и прекъсна нормалния ход на мислите ми.

Епизодът, слава Богу, не беше дълъг. Скай беше все още с Балказар („Иисусе — помислих си аз, — помня имената дори на третостепенните герои.“); двамата все още се движеха в Космоса към мястото на срещата на борда на „Палестина“.

Какво се бе случило последния път? Точно така — Балказар каза на Скай, че шестият кораб — призрачният — съществува реално.

Корабът, който Норкинсо бе нарекъл „Калъш“.

Почти пристигнаха, докато Скай успя да огледа току-що направеното му разкритие от всички страни. „Палестина“ се изправи пред тях огромен, на вид досущ като „Сантяго“ — всички кораби от флотилията бяха построени горе-долу с един и същ дизайн — но без толкова много черни петна от обгаряния по въртящия се корпус. При взрива на „Исламабад“ той се намираше доста по-далеч и приливът на енергия бе значително по-слаб заради действието на закона на

разпространение на радиацията. Ударната вълна бе достигнала до него по-скоро във вид на топъл полъх, отколкото като убийствения поток, запечатал с огнения си дъх сянката на майка му върху собствения му кораб. Те също имаха своите проблеми, разбира се. Не им бяха спестени нито пробивите от страна на различни вируси, нито психозите, нито пучовете, и бяха загубили също толкова замразени пасажери, колкото бе загубил и „Сантяго“. И „Палестина“ бе обременен с тежестта на своите мъртъвци — студени трупове, подредени по дължината на гръбнака му като гниещи плодове.

Рязък глас произнесе:

— Дипломатически полет *TG5*, насочване към площадката за приземяване на „Палестина“.

Скай направи каквото го бяха помолили и премина в режим на приближаване. Коридорът за достъп плуваше в пространството, „поръбен“ по краищата от призрачна оранжева неонтова светлина. Звездният екран започна да се върти по същия начин, по който го правеше и „Палестина“. Фигури със скафандри с непознати униформи се понесоха насреща им, за да ги приветстват, насочили оръжието си към тях, което не приличаше особено на дипломатична сърдечност.

Щом таксито паркира на едно от празните места, Скай се обърна към Балказар.

— Сър? Почти пристигнахме.

— Какво? О, по дяволите, Тайтърс... Бях заспал.

Скай се запита какво ли бе чувствал баща му към стареца. Дали някога му бе минавало през ума да го убие.

Това нямаше да го изправи пред непреодолими трудности.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

— Танър? Вземи се в ръце. Не искам да изгубиш съзнание пред очите ми.

Приближавахме към някаква сграда... ако можеше да се нарече така. Приличаше повече на омагьосано дърво, по чиито огромни, възлести клони се виждаха безредно нахвърляни прозорци и площадки за приземяване и паркиране на кабелни автомобили. Кабелите се кръстосваха покрай най-големите разклонения и Зебра насочи безстрашно колата натам, сякаш го бе правила вече хиляди пъти. Погледнах надолу, през безбройните слоеве от клони — светлинките на Мълч премигнаха на главозамайващо разстояние.

Апартаментът на Зебра в Канъпи се намираше близо до средната част на града, в края на бездната, край границата на вътрешния купол, който ограждаше бълващата газове дупка в земната кора на Йелоустоун. Бяхме пътували известно време покрай бездната и от площадката за приземяване виждах миниатюрната, подобна на бижу хоризонтална издатина, дълга около километър, далече под нас. Вгледах се надолу в пропастта, но не забелязах и следа от светещите безмоторни самолети или други любители на скоковете в мъглата.

— Сама ли живееш тук? — попитах аз с необходимата доза учтиво любопитство, когато тя ме въведе в жилището си.

— Сега — да. — Отговорът беше лаконичен, но след това Зебра додаде: — Живеех тук със сестра си Мавра.

— И Мавра си отиде?

— Мавра беше убита. — Тя остави забележката да виси достатъчно дълго във въздуха, за да окаже нужния ефект. — Приближи се прекалено близо до неподходящи хора.

— Съжалявам — промълвих аз, като се чудех какво да кажа. — Да не би тези хора да са били „ловци“ като Сибилин?

— Не точно. Не. Проявяваше любопитство към нещо, до което не трябваше да се приближава и задаваше неподходящи въпроси на неподходящи хора, но не беше пряко свързано с преследванията.

— А с какво тогава?

— Защо те интересува толкова?

— Не може да се каже, че съм ангел, Зебра, но определено не ми допада мисълта някой да умре, само защото е бил любопитен.

— В такъв случай по-добре внимавай какви въпроси задаваш.

— За какъв тип въпроси по-точно става дума?

Тя въздъхна, очевидно не ѝ се искаше разговорът ни да преминава в тази посока.

— Има едно вещество...

— Горивото-мечта ли?

— Значи и ти го познаваш?

— Виждал съм да го използват, но познанията ми свършват дотук. Сибилин го използва в мое присъствие, но не забелязах никаква промяна в поведението ѝ. Какво е това всъщност?

— Сложен въпрос, Танър. Мавра успя да сглоби само няколко части от пъзела, преди да я убият.

— Явно става дума за някакъв наркотик.

— Много повече от наркотик. Слушай, защо не говорим за нещо друго? Трудно ми беше да приема, че вече я няма, а всички тези приказки слагат сол в старата рана.

Кимнах; бях готов засега да оставя темата.

— Били сте близки, нали?

— Да — отвърна тя така, сякаш бях разкрил някаква голяма тайна от взаимоотношенията им. — На Мавра ѝ харесваше мястото. Твърдеше, че оттук се разкрива най-хубавата гледка в града, с изключение на издатината над бездната, където се намира ресторантът. Но докато тя беше жива, така и не можахме да си позволим да се храним в онова заведение.

— Не ви е било зле. След като харесвате височината.

— Ти не я ли харесваш, Танър?

— Струва ми се, че е нужно известно време, за да свикнеш с нея.

Апартаментът ѝ в едно от главните разклонения, представляваше поредица от усукани като черва стаи и коридори и приличаше по-скоро на животинска бърлога, отколкото на човешко жилище. Стаите се намираха на едно от най-тесните места на разклонението, увиснали на височина два километра над Мълч, по-ниските нива на Канъпи висяха

отдолу, свързани с нашите нива посредством вертикални кабели и кухи стволоче.

Зебра ме заведе в нещо, което трябва да бе дневната й.

Все едно влязохме във вътрешен орган на огромен макет на човешката анатомия. Стените, подът и таванът преминаваха едни в други посредством меки, овални линии. Подът беше на различни нива, свързани с перила и стълби. Повърхността на стените и тавана беше твърда, но органична по природа и това създаваше особено чувство на дискомфорт; бяха осеяни с тромбоцити с неправилна форма. На едната стена имаше нещо, което приличаше на скъпа, *вградена* скулптура; тя изобразяваше три грубо изсечени човешки фигури, опитващи с всички сили да се измъкнат от стената, като плувци, полагащи усилия да изпреварят стената на настъпващото цунами. По-голямата част от телата им беше скрита; единственото, което се виждаше, беше половин лице или крайник, но ефектът беше достатъчно убедителен.

— Имаш неповторимо усещане за изкуството, Зебра — казах аз.
— От тази скулптура сигурно ще сънувам кошмари.

— Това не е скулптура, Танър.

— Искаш да кажеш, че са били истински хора?

— И все още са, според определени дефиниции. Не са живи, но не са и точно мъртви. По-скоро са като изкопаеми, но с толкова сложен строеж, че почти можеш да проследиш всеки неврон. Аз не съм единствената, която живее в подобна компания, но никой не иска да ги махне, защото се надяваме един ден някой да измисли начин да ги върне в предишното им състояние. Едно време никой не искаше да живее с тях, но както чувам, сега било дори модерно да имаш няколко в апартамента си. Един човек в Каньпи дори прави изкуствени за най-отчаяните кандидати.

— Но тези са истински?

— Довери се на вкуса ми, Танър. А сега мисля, че имаш нужда да поседиш. Не, остани там, където си.

Тя щракна с пръсти към кушетката.

По-големите обекти от обзавеждането на Зебра бяха автономни и реагираха на нашето присъствие като нервни домашни любимци. Кушетката се запъти към нас и се качи без проблеми на нашето ниво. За разлика от Мълч, където не можеше да се разчита на нещо по-напреднало от парната машина, в Каньпи очевидно все още

съществуваха машини с известна изтънченост. Стаите на Зебра бяха пълни с тях; и не само с мебели, а и със слуги — от такива с размери на мишка, до големи, движещи се и по тавана. Беше достатъчно само да посегнеш към нещо и то се придвижваше с готовност по-близо до дланта ти. Всичко бе грубо подобие на онова, с което бяха разполагали преди чумата, но въпреки това ми се струваше, че се намирам в оживено от полтъргайсти помещение.

— Така. Седни — обади се Зебра и ми помогна да се наместя върху кушетката. — И просто лежи неподвижно. Връщам се след малко.

— Повярвай ми — не бързам за никъде.

Тя излезе от стаята, а аз ту губех, ту възвръщах съзнанието си. Не исках да се предам толкова лесно на съня, не исках повече сънища за Скай. Когато се върна, Зебра бе свалила палтото си и носеше две чаши с нещо горещо, приличащо на билкова отвара. Изпих я, макар да не мога да кажа, че ми помогна да се почувствам по-добре, но определено беше за предпочитане пред галоните вода от Мълч, която бях погълнал.

Зебра не беше сама: след нея се плъзгаше един от най-големите ѝ, движещи се по тавана слуги, бял цилиндър с множество крайници със сияещо яйцевидно зелено лице, оживено от премигващи медицински дисплеи. Машината заслиза, за да бъде в състояние да достигне със сензорите си до крака ми; после записука и от нея започнаха да излизат графики на статуса ми, докато диагностицираше сериозността на раната.

— Е? Ще живея ли или ще умра?

— Имаш късмет — отвърна Зебра. — Използвала е срещу теб лазер със средна мощност — оръжие за дуелиране. Не е предназначено да причинява истинска вреда, освен ако попадне на жизненоважни органи, а лъчът е бил фино насочен, така че уврежданията на околните тъкани са минимални.

— За малко да ти повярвам.

— Е, не съм казвала, че няма да боли адски. Но ще живееш, Танър.

— Не мисля обаче, че ще мога да ходя с него — отвърнах аз и направих гримаса, тъй като машината се захвана да опипва не особено нежно входната рана.

— Няма да ти се налага. Поне до утре. Машината може да те излекува, докато спиш.

— Не съм сигурен, че ми е до спане.

— Защо? Някакъв проблем ли имаш с това?

— Може да се изненадаш, но наистина имам проблем, и то сериозен. — Тя ме изгледа неразбиращо и аз реших, че няма да навреди, ако ѝ разкажа за индоктриналния вирус. — Можеха да ме изчистят от него в приюта „Айдълуайлд“, но не пожелах да чакам. Така че сега се озовавам набързо в главата на Скай Осман всеки път, щом затворя очи.

Показах ѝ съсирената кръв в средата на дланта си.

— Човек с рана, дошъл на нашите презрени улици, за да поправи някаква неправда?

— Дойдох да довърша една работа, това е всичко. Но разбираш защо мисълта за съня не ме преизпълва с ентусиазъм. Главата на Скай Осман не е сред най-приятните места, където човек би могъл да прекара известно време.

— Не знам кой знае какво за него. Сигурно е стара история, да не говорим, че е свързана с друга планета.

— На мен изобщо не ми прилича на стара история. Струва ми се, че той бавно си проправя път все по-навътре в мен, като глас в главата ми, който става все по-силен и по-силен. Запознах се с един човек, който се бе заразил с вируса преди мен... всъщност най-вероятно той ми го предаде. Беше стигнал доста далеч. Трябваше наоколо му да има икони на Скай Осман, иначе се разтреперваше.

— Това не е задължително да се случва тук — заяви Зебра. — Индоктриналният вирус сигурно съществува вече от няколко години?

— Зависи от щама, но самите вируси са старо изобретение.

— В такъв случай може да ти излезе късметът. Ако вирусът се е появил в Йелоустоунската база данни преди чумата, слугата ще знае за него. Нищо чудно дори да успее да синтезира някакво лекарство.

— Просящите смятаха, че са нужни няколко дни, за да се прояви ефектът.

— Вероятно са проявили прекалена предпазливост. Един ден, може би — два, трябва да са достатъчни да се справим с вируса. Ако роботът знае за него. — Зебра потупа бялата машина. — Той ще се постарее. Е, сега какво ще кажеш да поспиш?

Трябваше да намеря Рейвич. Това означаваше да не си губя времето, нито час. Откакто бях пристигнал в Казъм сити, бях прахосал половин нощ. Знаех обаче, че няколко часа нямаше да ми бъдат достатъчни, за да открия следите му. По-вероятно щяха да бъдат необходими няколко дни. Нямаше да издържа толкова време, ако не позволях на новите си наранявания първо да заздравеят. Голяма ирония на съдбата щеше да бъде, ако се строполях мъртъв от умора точно когато вдигна ръка, за да го убия. Весело обаче щеше да му бъде само на него. Аз определено нямаше да се смея.

Странното беше, че след всичко, което казах на Зебра, този път не сънувах Скай Осман.

Сънувах Гита.

Тя не бе напускала мислите ми, откакто се бях събудил в „Айдълуайлд“. Дори мисълта за нейната красота и фактът, че е мъртва бяха достатъчни, да ми действат като удар с камшик — болка, към която сетивата ми така и не се притъпяваха. Чувах начина, по който говореше; усещах аромата ѝ, сякаш стоеше до мен и слушаше напрегнато, докато ѝ давах някой от уроците, за които бе настоял Кауела. Не смятам, че Гита ме бе напускала напълно и за миг, откакто бях пристигнал в Йелоустоун. Видех ли женско лице, несъзнателно започвах да го сравнявам с нейното. Със сърцето си знаех, че е мъртва, и макар да не можех да се освободя напълно от чувството на вина заради нейната смърт, все пак убиецът ѝ беше Рейвич.

Но почти не се бях сецал за събитията, довели до нейната смърт, нито за самата ѝ смърт.

Сега обаче те ме връхлетяха с всичка сила.

Не ги сънувах по този начин, разбира се. Епизодите от живота на Скай Осман се бяха извъртели в главата ми по безупречно линеен начин, дори някои от събитията в тях да противоречаха на това, което смятах, че знам за него. Моите сънища обаче, бяха дезорганизирани и нелогични като всеки нормален сън. Затова в пътуването до Полуострова и атаката, завършила със смъртта на Гита, нямаше нищо от яснотата, характерна за епизодите с Осман. Но след като се събудих,

установих, че сънят бе отключил множество спомени, за чиято липса до този момент почти не си бях дал сметка. На сутринта бях в състояние да размишлявам с подробности за всичко, което се бе случило.

Последното, — което помнех в по-голяма дълбочина, бе как с Кауела ни отведоха на борда на кораба на ултрите, където капитан Орканя ни предупреди за планираната от Рейвич атака срещу Къщата на влечугите. Според него Рейвич се движел на юг през джунглата. Следяха го по излъчванията от тежкото въоръжение на неговата група.

Добре стана, че Кауела приключи сделката си с ултрите така бързо. Той пое голям риск, като посети движещия се в орбита кораб дори тогава, но само седмица по-късно това щеше да бъде невъзможно. Възнаграждението за главата му нарасна дотолкова, че дори някои от неутралните фракции решиха да спират всеки кораб, който заподозрат, че е на Кауела и дори да стрелят по него, ако се окаже невъзможно да го арестуват. Ако залогът беше по-малък, ултрите може би нямаше да обърнат внимание на тази заплаха, но при това положение те побързаха да афишират официално присъствието си и да се отдадат на търговия с въпросните фракции. По този начин Кауела бе обречен да не се отделя от повърхността на планетата... при това от ставаща все по-малка нейна част.

Но Орканя бе останал верен на думата си. Той продължаваше да ни информира за движението на Рейвич на юг, към Къщата на влечугите, при това не особено акуратно, но такова бе желанието на Кауела.

Планът ни беше достатъчно семпъл. В джунглата, северно от Къщата на влечугите, минаваха много малко пътища, и Рейвич вече бе поел по един от тях. На едно място джунглата особено настоятелно бе опитала да възстанови някогашните си права и ние решихме да устроим засадата си именно там.

— Ще направим експедиция — обяви Кауела, докато двамата изучавахме разгърнатата върху една маса в мазето на Къщата на влечугите карта. — Това е едно от любимите места на хамадриадите, Танър. Никога досега не сме ходили там — така и не ни се удаде възможност. Сега Рейвич ни я поднася като на тепсия.

— Вече улови една хамадриада.

— Младок — изрече той с такова презрение, сякаш изобщо не си заслужаваше да притежаваш такова животно.

Нямаше как да не се усмихна, защото си спомних триумфа му, когато я уловихме. Залавянето на жива хамадриада, независимо от размерите ѝ, бе истинско постижение, но сега той бе вдигнал летвата. Беше класически ловец, който винаги оставаше незадоволен. Винаги възникваше нещо още по-примамливо от предишното и той винаги се самозаблуждаваше, че след *това* вече няма да се появи нищо друго, „по-велико“ от предишното, за което даже не бе мечтал.

Посочи една точка на картата.

— Искам възрастна змия. Почти възрастна, имам предвид.

— Никой досега не е улавял почти възрастна хамадриада.

— В такъв случай ще трябва да бъда първият.

— Откажи се — посъветвах го аз. — И без това си имаме достатъчно емоции с Рейвич. Можем да използваме пътуването, за да огледаме терена, и след няколко месеца да се върнем вече на истинска ловна експедиция. Та ние не разполагаме с превозно средство за превозване дори на мъртва, камо ли на жива почти възрастна змия.

— Мисля по въпроса. И дори съм се заел с извършването на известна подготвителна работа. Ела да ти покажа нещо, Танър.

Обзеха ме неприятни предчувствия.

Вървахме около пет минути из дълги коридори, които ни отведоха до друго ниво от мазето на Къщата на влечугите. Във вивариума имаше стотици просторни клетки, оборудвани с овлажнители на въздуха и уреди за контрол на температурата, предназначени да осигуряват максимален комфорт на своите гости. Повечето от влечугите, за които бяха предназначени, в естествени условия живееха при оскъдно осветление на най-ниското ниво на джунглата. Всяка клетка щеше да осигурява съвсем същите, най-подходящите за съответното животно условия. Най-голямата от тях представляваше поредица от малки скални басейни, където трябваше да бъде заселена двойка бои, но ембрионите бяха увредени още преди няколко години.

На Края на небето нямаше същества, които можеха да се нарекат „влечуги“ в класическия смисъл на този термин. Влечугите, даже на Земята, бяха само един от възможните еволюционни резултати от широк кръг вероятности.

Най-големите безгръбначни животни на Земята бяха вид риби, но на Края на небето безгръбначните форми на живот бяха обсебили също така и сушата. Никой не знаеше защо животът бе избрал този път на развитие; предполагаше се, че в резултат на някакво катастрофално събитие, океаните се бяха свили наполовина, ако не и до още по-малки размери, и бяха оголили огромни земни пространства. И така много от морските обитатели били изправени пред алтернативата да се адаптират към новите условия или да загинат. Така и не се достигнало до създаването на гръбначния стълб и, благодарение на бавна, действаща опипом изобретателност, еволюцията успяла да мине без него. Животът на Края на небето беше наистина безгръбначен. Най-големите животни, местните хамадриади, поддържаха постоянния си строеж единствено посредством налягането на циркулиращите в тях течности, изпомпвани от стотиците сърца, пръснати из цялото им тяло.

Но те бяха студенокръвни и телесната им температура зависеше от околната. На Края на небето нямаше зима. А студенокръвие то означаваше, че местните същества се движеха бавно, хранеха се рядко и достигаха значителна възраст. Най-големите от тях, хамадриадите, дори не умираха в познатия ни смисъл на думата; те просто се променяха.

Свързващият коридор ни отведе в едно от най-големите от подземните помещения, където се намираше младата хамадриада. Първоначално то бе замислено като дом за крокодили, но след време ги бяхме замразили. Цялото едва стигаше да побере младата змия. За щастие тя не бе пораснала забележимо, откакто се намираше тук, но ако Кауела възнамеряваше сериозно да хваща възрастно животно, нямаше да минем без построяването на достатъчно голямо помещение.

Бяха минали няколко месеца, откакто бях видял за последен път хамадриадата. Честно казано, не изпитвах особен интерес към нея. А и тя не правеше кой знае какво. Апетитът ѝ почти изчезваше, след като се нахранеше. После се навиваше и изпадаше в близко до смъртта състояние. Тези животни нямаха истински врагове сред местните хищници, затова можеха да си позволят да смятат храната си и да запазват енергията си на спокойствие.

Застанахме над дълбокия кладенец с бели стени, построен първоначално за крокодилите. Родригес, един от моите хора, се бе надвесил над него и помиташе пода му с дълга десет метра метла. На

такова разстояние от нас се намираше дъното, оградено от голи, бели керамични стени. Понякога на Родригес му се налагаше да слезе долу, за да оправи нещо, задача, за която никога не съм му завиждал, дори когато хамадриадата се намираше от другата страна на бариерата. В живота имаше места, където бе най-добре да не се пъхаш, и едно от тях бе змийското леговище. Родригес ми се усмихна, измъкна метлата и я подпря на стената, до останалите, също толкова дълги, инструменти: гребла, приспиващи харпуни, електрически остени и други от този род.

— Как мина пътуването ти до Сантяго? — попитах аз.

Той бе ходил дотам, за да изследва новите тенденции в търговията.

— Радвам се, че съм отново тук, Танър. Пълно е с аристократични задници. Говорят само как щели да подведат всички ни под отговорност за извършване на военни престъпления и в същото време се надяват войната никога да не свърши, защото придава цвят на мизерния им богаташки живот.

— И вече подведоха под отговорност някои от нас — додаде Кауела.

Родригес събра листата, полепени по игличките на метлата.

— Да, и аз така чух. Но тазгодишният военен престъпник често се превръща в утрешния спасител за хората, нали така? Освен това всички знаем, че не оръжието убива, прав ли съм?

— Да, обикновено убиват малките метални нещица, които то изстрелва — отвърна с усмивка Кауела. Прокара с любов пръсти по остена за добитък. Може би си спомняше как го бе използвал, за да закара змията до транспортната клетка. — Как е бебето ми?

— Малко се притеснявам заради кожната инфекция. Тези животни сменят ли си кожата?

— Надали някой знае. Вероятно ще бъдем първите, които ще разберат.

Кауела се надвеси над високата до кръста ограждаща стена и се загледа към ямата. Тя имаше незавършен вид. Тук-там се забелязваха частични опити да се отгледа растителност, но скоро открихме, че поведението на животното изглежда нямаше нищо общо с това, което го заобикаля. То дишаше, подушваше плячката и от време на време се

хранеше. През останалото време просто лежеше, навито на кълбо, като голямо корабно въже.

Най-сетне дори Кауела започна да се отегчава в неговата компания — все пак това бе само една млада хамадриада; той самият щеше да умре много преди да се доближи до размерите на възрастен екземпляр.

Змията не се виждаше. Надвесих се през ниската стена — все същият резултат. В стената под нас имаше тъмна, прохладна ниша — животното обикновено се свиваше да спи там.

— Спи — обади се Родригес.

— Да — потвърдих аз. — Ела след един месец и може би ще е помръднало.

— Не — намеси се Кауела. — Вижте натам.

Стоеше леко разкراчен, с дистанционното устройство в ръка. С другата ръка докосваше колебливо бутоните, сякаш не беше сигурен в последователността. Но това, което правеше, каквото и да бе то, очевидно имаше някакъв ефект: чух сухо приплъзване, идващо от развиващата се змия под нас. Наподобяваше звука от влачене на брезент по циментов под.

— Какво става?

— Опитай се да отгатнеш.

Той явно се забавляваше и, все така надвесен над стената, наблюдаваше как змията излиза от скривалището си. Макар и съвсем млада, тя определено беше по-голяма, отколкото ми беше приятно. Тялото ѝ с дължина дванайсет метра бе дебело колкото собствения ми торс. Движеше се като змия, разбира се; един толкова дълъг, лишен от крайници хищник, особено ако тежеше повече от тон, би могъл да се движи само по един начин. Тялото беше почти безкръвно бледо, защото създанието променяше цвета на кожата си в съответствие с белия цвят на помещението. Хамадриадите не използваша мимикрията, за да се крият от враговете си, защото просто нямаха такива — те бяха майстори на нападението от засада.

Главата беше без очи. Никой не знаеше със сигурност как осъществяват този камуфлаж, без да виждат; вероятно с пръснати по кожата зрителни органи, несвързани с по-висшата нервна система, а имащи за цел да осигуряват промяната на цвета. Не можеше обаче да се каже, че е напълно сляпа, защото имаше две очи със забележително

остро зрение, раздалечени за осигуряване на бинокулярен ефект. Но те бяха разположени под горната челюст, там, където се намират топлинните сензори на отровните змии. Хамадриадата виждаше нещичко от света, едва когато отвореше уста за нападение. Работилите до този момент други сетива, предимно инфрачервено зрение и обоняние, вече трябваше да са направили необходимото устата да се затвори около жертвата. Разположените в нея очи ръководеха само последните моменти от осъществяването на атаката. Всичко изглеждаше доста непривично, но вече бях чувал за някаква мутация при жабите, в резултат на която очите им започнали да се появяват в устата, без това да се отрази отрицателно на общото им състояние. Знаеше се също, че земните змии живеят почти еднакво добре и когато са слепи.

В този момент хамадриадата спря да се движи. Беше се показала напълно от нишата, леко навита около себе си.

— Е? — обадох се аз. — Хубав номер. Ще обясниш ли как се прави?

— Контрол върху ума — ухили се Кауела. — С доктор Викуна я упоихме и си направихме малък експеримент с невроните ѝ.

— Значи онзи вампир е идвал пак?

Викуна беше нашият ветеринар. Освен това беше бивш специалист по разпитите и се носеха слухове, че е обвинен в редица военни престъпления, сред които и медицински опити със затворници.

— Вампирът е също така експерт в методите за организиране на невроните. Та Викуна направи карта на основните контролни възли на доста зачатъчната централна нервна система на хамадриадата. Пак той разработи семплите импланти, стимулирани по електрически път; разположихме ги на стратегически места в това, което доста състрадателно наричаме „главен мозък“.

После обясни, че експериментирали с имплантите, докато успели да извлекат нужните реакции от змията. Те не бяха кой знае колко изтънчени; поведението на този вид бе съвсем просто по принцип. Колкото и голяма да станеше, хамадриадата бе предимно машина за лов, и почти нищо друго. Същото беше положението и с крокодилите, докато не ги замразихме. Те бяха опасни, но с тях се работеше лесно, щом разбереш как действа умът им. Едно и също стимулиране винаги водеше до един и същ резултат при крокодилите. Реакциите на

хамадриадите бяха съобразени с условията на живот на Края на небето, но определено не бяха по-сложни.

— Просто стимулирах нервния възел, който събужда змията и я кара да потърси храна — каза Кауела. — Тя в действителност няма нужда да се храни — само преди седмица изяде цяла коза — но мозъкчето ѝ не го помни.

— Впечатлен съм. — Наистина бях впечатлен, но също така не се чувствах комфортно. — Какво още можеш да я караш да прави?

— Гледай внимателно. Ще ти покажа един хубав номер.

Натисна някакъв бутон и змията се спусна почти светкавично към стената. Челюстите ѝ се отвориха в последния момент, тъпата ѝ глава се блъсна с все сила в плочките на стената.

Замаяна, тя се нави на кълбо.

— Чакай да отгатна. Накара я да мисли, че е видяла нещо за ядене.

— Детска игра — усмихна се Родригес.

Очевидно не виждаше номера за пръв път.

— Виж — додаде Кауела. — Мога да я накарам даже да се върне в дупката си.

И животното наистина се прибра в нишата си, така че и последната му навивка изчезна в нея.

— Има ли някакъв смисъл подобно занимание?

— Да, разбира се. — Изглежда ме, видимо разочарован, че не се бях досетил по-рано. — Мозъкът на почти възрастната хамадриада не е по-сложен от този тук. Можем да хванем някой едър екземпляр и да го упоим още докато сме в джунглата. От работата си с този младок вече установихме, че транквилантите действат върху биохимията им. Щом приспим възрастния екземпляр, Викуна ще имплантира в главата му същия хардуер, свързан с друго дистанционно устройство. Ще бъде достатъчно да го насочим към Къщата на влечугите, като му дадем сигнал, че под носа му се намира желаната храна. Хамадриадата ще се придвижи сама до вкъщи.

— Става дума за неколкостотин километра из джунглата.

— Не виждам никаква пречка. Ако започне да проявява признаци на недохранване, ще ѝ дадем да яде. През останалото време ще я караме да пълзи насам, нали така, Родригес?

— Прав е, Танър. Ще можем да я следваме с колите си, да я защитаваме от евентуалните ловци, които биха желали да я хванат.

Кауела кимна.

— А щом пристигне, ще я паркираме в подготвената за нея змийска яма и ще ѝ кажем да се навие и да поспи.

Усмихнах се, потърсих някакво техническо възражение... но така и не открих. Целият този план ми се струваше побъркан. Не намирах обаче, нито един недостатък в него. Знаехме достатъчно за поведението на почти възрастните хамадриади, за да бъдем наясно къде бихме могли да ги намерим, и можехме да изчислим какво количество транквилант да дадем в зависимост от телесното тегло. Иглата за инжектиране на лекарството трябваше да бъде по-скоро като харпун, но това също не беше извън нашите възможности. Не можеше Кауела да няма харпунни пистолети някъде из богатите си оръжейни запаси.

— Все още обаче не сме изкопали нова змийска яма — рекох аз.

— Кажи на хората си да започват. Ще имат време да я довършат, докато се върнем.

— Рейвич е само някакъв детайл във всичко това, нали? Дори утре да реши да се откаже и да се върне, ти пак ще намериш извинение да тръгнеш на лов за твоята възрастна хамадриада.

Кауела прибра дистанционното устройство, облегна гръб на стената на ямата и впери критичния си поглед в мен.

— Не. За какъв ме мислиш — за някакъв маниак? Ако това означаваше чак толкова за мен, вече щяхме да сме там. Просто казвам, че би било глупаво да изтървем подобна възможност.

— С един куршум — два заека, така ли?

— Две змии — отвърна той, като натърти внимателно върху последната дума. — Една в буквален и една — в преносен смисъл.

— Надявам се не мислиш, че Рейвич е змия? Доколкото разбирам, той е просто едно изплашено богато хлапе, което прави каквото смята за правилно.

— И защо те интересува какво мисля?

— Според мен трябва да бъдем наясно кое го ръководи. Така ще можем да го разберем и да предвиждаме действията му.

— Но какво значение има? Знаем къде ще бъде хлапето. Устройваме му засада и толкоз.

Под нас змията се размърда отново.

— Мразиш ли го?

— Рейвич? Не. Съжалявам го. Понякога дори ми се струва, че бих могъл да му симпатизирам. А ако беше тръгнал срещу убиеца на своето семейство — а аз не съм изиграл подобна роля — може би даже щях да му пожелаая успех.

— Заслужава ли всички тези усилия?

— Да не би да имаш някаква алтернатива, Танър?

— Бихме могли да го разубедим. Първо удряме по него и сваляме неколцина от хората му, просто за да го деморализираме. Нищо чудно да се окаже, че не е нужно да правим даже това.

Бихме могли просто да издигнем някаква бариера от физически характер — да предизвикаме горски пожар или нещо от този род. До мусоните има още няколко седмици. В състояние сме да измислим поне още десет решения на въпроса. Но не смятам, че е наложително хлапето да умре.

— Ето тук грешиш. Никой не може да си позволи да тръгне срещу мен и да остане жив. Не ми пука дали е погребал току-що цялото си семейство или домашния си любимец. Това е принцип, нали разбираш? Ако не го направим сега, ще ни се наложи да го правим отново и отново в бъдеще, всеки път, когато някое аристократично недоносче реши, че късметът е на негова страна.

Въздъхнах; очевидно нямаше да спечеля този спор. Знаех, че не мога да разубедя Кауела да се откаже от този поход. Но все пак реших, че е необходимо поне да изразя несъгласието си. Аз бях с достатъчно висок пост, за да си позволя да поставя под въпрос заповедите му. Той ми плащаше и заради това — да играя ролята на негова съвест в моментите, когато вместо собствената си намираще само празна дупка.

— Не виждам защо трябва да бъде на лична основа — възразих аз. — Можем да си разчистим сметките с Рейвич чисто, без да превръщаме това в някаква наказателна кървава баня. Ти мислеше за шегата думите ми, че съм в състояние да прострелям мозъка на човек в определена точка, в зависимост от функцията, която желая да поразя. Искам обаче да знаеш, че аз наистина мога да го правя, стига да отговаря на създалата се ситуация.

Сетих се за войниците от собствената ми страна, които ме принуждаваха да убивам невинни мъже и жени, чиято смърт служеше

на някакви неведоми висши планове. Макар това да не ме оневиняваше, винаги се стремях да ги убия по най-бързия и безболезнен начин, който позволяваше опитът. Струваше ми се — тогава — че Рейвич заслужава някаква подобна милост.

Но сега, в Казъм сити, имах коренно различно мнение.

— Не се притеснявай, Танър. Ще го направим добре и бързо. Клинично изпълнение.

— Супер. Разбира се, аз ще избира хората си... Викуна ще идва ли с нас?

— Разбира се.

— В такъв случай ще имаме нужда от две палатки. Няма да се храня на една маса с онзи вампир, каквито и номера да се е научил да прави със змии.

— Ще ни трябват повече от две палатки, Танър. Дитерлинг също ще дойде с нас, естествено — познава змиите по-добре от всеки друг. Ще взема и Гита.

— Искам да разбереш едно. Дори само да влезеш в джунглата е рисковано. В мига, в който напуска Къщата на влечугите, Гита се излага на по-голяма опасност, отколкото ако си стои вътре. Знаем, че някои от нашите врагове ни държат непрестанно под око, знаем също така, че в джунглата има неща, които е по-добре да се избягват. — Направих пауза. — Не бягам от отговорност, но държа да знаеш, че не мога да гарантирам ничия безопасност при тази експедиция. От мен зависи да направя най-доброто, на което съм способен... но нищо чудно то да се окаже недостатъчно.

Кауела ме потупа по рамото.

— Убеден съм, че твоето „най-добро“ ще бъде достатъчно, Танър. Никога досега не си ме издънвал.

— Винаги има първи път — отвърнах аз.

Малкият ни военен конвой включваше три бронирани коли. Аз, Кауела и Гита пътувахме в първата. Дитерлинг държеше кормилото и ни возеше майсторски из обраслия с растителност път. Познаваше терена и беше добър експерт по хамадриадите. Сърцето ми се свиваше болезнено при мисълта, че и той вече не беше между живите.

Във втория автомобил пътуваха Викуна и други трима от охраната — Летлие, Орсоно и Шмит — все специалисти в партизанската война. Третата кола превозваше тежкото оръжие: харпунните пистолети на Викуна, амунициите, аптеката, храната и водата, както и надуваемите ни палатки. Караше я един от най-старите и доверени хора на Кауела, а Родригес играеше ролята на ариергард.

На командното табло светеше карта. Полуостровът бе разделен на участъци, а положението ни се сигнализираше от пулсираща синя точица. На неколкостотин километра северно от настоящото ни местоположение светеше червена точка, която се придвижваше малко по-на юг всеки ден. Това бе отрядът на Рейвич; мислеха, че се движат инкогнито, но ги издаваше „подписът“ на оръжието им, който Орканя бе в състояние да проследи. Изминаваха петдесет-шейсет километра дневно; вероятно това бе максималната скорост, която можеше да се поддържа в джунглата. Планирахме да направим лагер на около един ден път южно от Рейвич.

Пътъом минахме покрай района на хамадриадите. Заслужаваше си да видиш възбудата в очите на Кауела, докато се взираше сред дърветата, надявайки се да долови някакво бавно движение. Почти възрастните змии се движеха извънредно тронаво — и бяха неуязвими за който и да е от съществуващите хищници, затова никога не им се налагаше да бягат от нечия заплаха. Единственото гладът и миграционният инстинкт, свързан с размножителния период, можеше да накара една хамадриада да се раздвижи. Викуна твърдеше, че не притежават дори подобие на инстинкт за самосъхранение. Но и не се нуждаеха от него повече от ледник, например.

— Ето едно от техните дървета — обади се Дитерлинг към края на деня. — Сливането е станало наскоро, доколкото виждам.

И посочи към някаква точка, потънала в непроницаем мрак. Зрението ми беше добро, но това на Дитерлинг определено беше супер.

— Боже... — възкликна Гита и си сложи веднага камуфлажни очила за увеличаване на образите. — Огромно е.

— Животните също не са малки — отбеляза съпругът ѝ. Той се взираше в същата посока като Дитерлинг. — Прав си. Това дърво трябва да е прораствало... колко, осем-девет пъти?

— Минимум — отвърна Дитерлинг. — И резултатът от последното трябва да се намира все още в преходно състояние.

— Все още топло, искаш да кажеш? — поинтересува се Кауела.

Усещах накъде бие. Там, където имаше наскоро прораснало дърво от този тип, можеше да има и почти възрастни хамадриади.

Решихме да си направим лагер на следващата поляна, неколкостотин метра по-нататък по пътя. Шофьорите имаха нужда от почивка след цял ден зад волана, а по колите все нещо се повреждаше и трябваше да се поправи, преди да потеглим на следващата сутрин. Не бързахме да достигнем мястото, предвидено за засада, а Кауела с удоволствие търсеше хамадриади около лагера по няколко часа, преди да се оттегли за сън.

Окосих още малко трева, за да разширя поляната, а после се включих в надуването на палатките.

— Отивам в джунглата — обяви Кауела и ме потупа по гърба.

Беше облякъл ловджийското си яке и праметнал пушка на рамо. — Връщам се след около час.

— И по-внимателно с възрастните хамадриади — отвърнах шеговито аз.

— Само ще проуча района, Танър.

Пресегнах се към масата с географската карта на местността, която бях разположил в палатката заедно с част от екипировката ни.

— Ето, непременно вземи и увеличителните очила, особено ако възнамеряваш да ходиш по-надалеч.

Той се поколеба, но все пак ги пхна в джоба на ризата си.

— Благодаря.

И излезе от осветеното пространство около палатката, като вдигна пътьом предпазителя на пистолета си. След като приключих с първата палатка, тази, в която щяха да спят Гита и съпругът ѝ, отидох да ѝ съобщя, че е готова. Тя тъкмо прелистваше лениво някакви страници в компютърния си бележник; стори ми се, че беше поезия.

— Палатката ти е готова — обях аз.

Тя затвори компютърния си бележник, както ми се стори, с облекчение, и аз я поведох към палатката. Вече бях огледал подробно поляната за всякакви гадости от рода на по-малките, отровни братовчеди на хамадриадите; мястото беше безопасно. Въпреки моите

уверения, Гита вървеше страхливо и внимаваше да не стъпи върху нещо живо.

— Както виждам, истински се забавляваш — казах аз.

— Подиграваш ли се, Танър? Да не би да очакваш да се радвам на това тук?

— Предупредих го, че за всички ни ще бъде по-добре да останеш в Къщата на влечугите.

Отворих ципа на входа на палатката. Първо се минаваше през херметична камера колкото малък килер, благодарение на която въздухът вътре се запазваше, дори когато се влизаше и излизаше от нея. Бяхме разположили трите палатки във форма на триъгълник, и ги свързахме с дълги няколко крачки коридори. Генераторът, който ги захранваше с въздух, беше малък и безшумен. Гита влезе вътре и рече:

— Така ли смяташ, Танър — че тук не е място за жена? Мислех, че подобно отношение е отмряло още преди изстрелването на флотилията.

— Не... — смотолевих аз, като се стараех да не прозвучи оправдателно. — В никакъв случай не смятам така.

Понечих да затворя външната врата, за да ѝ позволя да влезе в палатката си и да се разполага спокойно.

Но тя протегна ръка и я постави върху моята, вече сложена на ципа.

— А какво смяташ в такъв случай?

— Смятам, че това, което ще се случи тук, в никакъв случай няма да бъде приятно.

— Засадата ли имаш предвид? Интересно, никога нямаше да се сетя сама.

Тогава изрекох нещо глупаво.

— Гита, трябва да си наясно, че не знаеш всичко за Кауела. Нито пък за мен. Не знаеш много от нещата, които правим. И които сме правили. Мисля, че скоро ще придобиеш по-пълна представа.

— Защо ми го казваш?

— Просто смятам, че трябва да си подготвена, нищо повече. — Хвърлих поглед през рамо към джунглата, където бе изчезнал съпругът ѝ. — Време е да продължавам да помагам за палатките, Гита...

— Да, разбира се. — Тонът ѝ ми се стори странен. Гледаше ме напрегнато. Може би се дължеше на играта на светлината, но в този

момент лицето ѝ ми се стори извънредно красиво, като нарисувано от Гоген. Като че ли именно в този момент решението ми да предам Кауела изкристализира. Подобна мисъл вероятно винаги бе присъствала, но беше необходим този миг на непоносима красота, за да я осъзная. По-късно много пъти съм се питал, дали щях да взема това решение, ако сенките падаха по друг начин върху лицето ѝ. — Танър, грешиш, да знаеш.

— За какво?

— За Кауела. Знам за него много повече, отколкото предполагаш. Много повече, отколкото мисли, че знае който и да е от присъстващите тук. Знам, че е жесток човек и знам, че е извършил ужасни неща. Лоши неща. Такива, за които никога не би повярвал.

— Ще останеш изненадана — отвърнах аз.

— Не, точно за това става дума — няма да остана изненадана. Не говоря за дребните насилия, които е извършил, откакто го познавах. Те не са нищо в сравнение с онова, което е правил по-рано. И ако не знаеш за тях, значи действително не го познавах.

— Защо стоиш с него, ако наистина е толкова лош?

— Защото вече не е злодеят, който беше.

Синьо-бяла светлина между дърветата изпревари за миг изстрела с лазерна пушка. Нещо падна от листака на земята. Представих си как Кауела се доближава натам, за да разбере какво е улучил — вероятно малка змия.

— Някои смятат, че злият човек никога не се променя истински, Гита.

— Значи се заблуждават. Зли ни правят единствено нашите дела, Танър. Те ни определят като личности, а не нашите намерения или чувства. Но какво са няколко злодеяния в сравнение с един живот, особено живота, който можем да живеем сега?

— Само някои от нас — уточних аз.

— Кауела е по-възрастен, отколкото мислиш, Танър. А въпросните злодеяния са извършени много, много отдавна, когато е бил значително по-млад. В крайна сметка те ме доведоха при него. — Гита се умълча, загледана към дърветата, но преди да успее да я попитам какво имаше предвид, заговори отново: — Но човекът, който открих, не беше лош. Жесток, сприхав, опасен, но същевременно и способен да даде любов и да приеме любовта на друго човешко

същество. Виждаше красотата в нещата, разпознаваше злото в другите. Това не бе човекът, който очаквах да намеря, а значително по-добро същество. Не съвършено, не, в никакъв случай, но не и чудовище. Разбрах, че съвсем няма да ми е толкова лесно да го мразя, както се бях надявала.

— Надявала си се да го мразиш ли?

— Дори нещо повече. Предполагах, че ще го убия или ще го предам в ръцете на правосъдието. Вместо това... — Тя направи нова пауза. Поредният изстрел, съпроводен от синкава светлина, поразил новата жертва на ловеца. — Установих, че си задавам въпрос, който никога преди не ми бе минавал през ума. Колко време трябва да живееш като добър човек и да правиш добро, докато сборът от благодеянията ти зачеркне злите дела, които си извършил някога? Възможно ли е човешкият живот да е достатъчно дълъг за това?

— Не знам — отвърнах искрено аз. — Но за едно съм сигурен. Кауела може и да е по-добър, отколкото е бил преди, но пак не отговаря на ничия представа за гражданин на месеца. Ако определяш това, което прави сега, като добро, не смея да помисля какви ги е вършил някога.

— И с пълно право. Надали би могъл да понесеш тази информация.

Пожелах ѝ лека нощ и се върнах да се занимавам с палатките.

ДВАЙСЕТ

Към десет сутринта, докато останалите прибираха лагера, петима човека тръгнахме пеша назад, до мястото, където бяхме забелязали дървото на хамадриадите. Разстоянието не беше голямо, но гъсто обраслата зеленина наоколо създаваше неудобства. Начело на групата аз окосявах в полукръг всичко пред нас.

— Още по-голямо е, отколкото ми се стори от пътя — отбеляза Кауела. Тази сутрин беше с розови бузи и в добро разположение на духа, защото снощният улов бе добър, както се уверихме от броя на окачените по дърветата около поляната трупове на животни. — На каква възраст е според теб?

— Определено предхожда приземяването на флотилията — отвърна Дитерлинг. — Може би четиристотингодишно. Ще трябва да го отрежем, за да разберем със сигурност.

И започна да обикаля около дънера му, като го потупваше лекичко с кокалчетата на пръстите си.

Гита и Родригес бяха с нас. Те гледаха към най-горните му клони, извили врат и примижали срещу слънчевата светлина, която се процеждаше през листния балдахин на джунглата.

— Не ми харесва — рече тя. — Ами ако...

Макар да изглеждаше, че няма как да я чуе от мястото си, Дитерлинг отговори:

— Вероятността друга змия да е минала оттук е почти нулева. Особено като се има предвид, че това дърво явно е преживяло последното сливане наскоро.

— Сигурен ли си? — попита Кауела.

— Провери сам.

Почти беше достигнал противоположната страна. Тръгнахме из гъстата растителност, за да отидем при него.

Тези дървета бяха загадка за първите изследователи през годините преди началото на войната, които вече ни се струваха непостижима мечта. Учените бяха обходили набързо тази част на

Полуострова, отворили широко очи за чудесата на новия свят и със съзнанието, че всяко едно от тях щеше да бъде изучено подробно в бъдеще. Бяха като деца — разкъсваха трескаво опаковката на получените подаръци, като хвърляха само по един поглед, преди да се заемат с разгъването на следващия пакет. Толкова много неща имаше да се гледат.

Ако действаха методично, още при откриването на тези дървета щяха да решат, че си заслужава незабавно да ги подложат на по-нататъшни изследвания, вместо просто да бъдат прибавени към непрестанно разрастващия се списък с планетарни аномалии. Щяха да изследват няколко дървета за четири-пет години и да разкрият тайната им. Но едва след като планетата прекара десетилетия в състояние на война, установиха истинската им природа.

Те бяха редки, но растяха на доста голям участък от Полуострова. И точно тази рядкост ги беше превърнала във фокус на ранното внимание на изследователите — те се отличаваха очебийно от останалите растителни видове. Винаги достигаха една и съща височина — четирийсет-петдесет метра над земята, в зависимост от височината на околната растителност. Приличаха на спираловиден свещник, който се удебеляваше към основата. Към върха си образуваха широка, сплескана форма, наподобяваща тъмнозелена гъба с диаметър десетки метри. Именно тези „гъби“ бяха привлекли погледите на първите изследователи, прелитащи над джунглата в една от совалките на „Сантяго“.

Понякога откриваха поляна в близост до някое от тях и се приземяваха, за да го изследват. Биолозите опитваха да намерят обяснение за формата му, или за диференциацията на видовете клетки в радиуса на дървото, и по радиалните линии през него. Беше станало ясно, че дървесината в центъра бе мъртва маса, а живата материя представляваше относително тънък слой около кората.

Аналогията със спираловидния свещник беше точна до известна степен, но за мен по-точно беше сравнението с много висока и тънка спираловидна пързалка, каквато помнех от панаирите в Нуева Икике, чиято светлосиня боя се лющеше с всяка следваща година. Стволът на дървото представляваше в по-голяма или по-малка степен изострящ се нагоре цилиндър, около който бе увита изкачваща се към върха спирала, чиито извивки не се допираха помежду си. Тя беше гладка, на

кафяви и зелени геометрични форми, проблясващи като кован метал. В празнините, където се виждаше стволът, често се забелязваха доказателства за подобна структура, износена или абсорбирана в дървото, а понякога — слоеве на намираща се под нея трета структура, но обикновено само окото на опитен ботаник беше в състояние да ги различи.

Дитерлинг беше идентифицирал по-голямата спирала около дървото. В основата, там, където изглеждаше, че би трябвало да навлезе в почвата като корен, спиралата завършваше внезапно във въздуха с кух отвор.

Сега той посочи към това място.

— Куха е почти до върха, братко.

— И това какво означава? — поинтересува се Родригес.

Той знаеше как да се оправя с младите хамадриади, но нямаше представа от биологичния им цикъл.

Означава, че яйцата вече са се излюпили — намеси се Кауела. — И малките вече са напуснали родното си място.

— И са си проправили път, като са яли от майка си — добавих аз.

Все още нямаше представа дали съществуват хамадриади и от двата пола или всяко животно е двуполово, и следователно малките ядяха и от баща си... или изобщо от никой. След приключването на войната задълбочените изследвания на биологията на хамадриадите щяха да станат основа за кариерата на хиляди академици.

— Колко големи трябва да са били? — попита Гита.

— Колкото нашия младок — отговорих аз и сригах празния отвор в основата на спиралата. — Може би съвсем малко по-дребни. Но определено не нещо, на което човек би пожелал да се натъкне, ако не държи тежко оръжие в ръцете си.

— Мислех, че се движат прекалено бавно, за да представляват реална заплаха.

— Това се отнася за почти възрастните екземпляри — обади се Дитерлинг. — Но дори тогава няма гаранция, че ще го надбягаш, още повече сред този гъсталак.

— Би ли поискало да ни изяде... искам да кажа, ще ни разпознае ли като храна?

— Вероятно не — отвърна Дитерлинг. — Но това няма да бъде кой знае каква утеха, ако се плъзне отгоре ти.

— По-кратко — намеси се Кауела и обви ръка около раменете на съпругата си. — Те са като всяко друго диво животно — опасни са, само ако не знаеш какво правиш. А ние знаем, нали така?

Нещо изпраща в гъсталака зад нас. Всички обърнахме стреснато глави натам, почти очаквайки да видим безоката глава на почти възрастна хамадриада, която се носи към нас като влакче на ужасите, докато храсталакът възпрепятства неумолимото ѝ пълзене със същия успех, с който би му попречила спусналата се мъгла.

Вместо това видяхме доктор Викуна.

Той не прояви желание да ни последва, когато тръгнахме от лагера, интересно какво го бе накарало да промени намеренията си. А перспективата да съм в неговата компания определено не ми беше приятна.

— Какво има докторе?

— Доскуча ми, Кауела. — Вампирът крачеше из това, което бе останало след моето косене. Дрехите му, както обикновено, бяха в безупречно състояние, докато нашите бяха срязани и изцапани тук-там от полевия начин на живот. Носеше сиво-кафяво спортно яке, дълго до коленете, с разкопчан отпред цип. На врата му висяха изискани очила за увеличаване на образите. Косата му беше на дребни къдрици и му придаваше вид на недохранен херувим. — А, това ли е дървото?

Отстъпих встрани от пътя му; потната ми длан стисна дръжката на косата, като си представих какво би станало с вампира, ако протегна случайно към него дъговидното ѝ острие. Каквато и болка да изпита при този процес, нямаше и да се сравни с болката, която той бе причинил в своята кариера.

— Забележителен екземпляр — отбеляза Кауела.

— Последното сливане трябва да е станало само преди няколко седмици — каза Дитерлинг, който явно нямаше моето отношение към вампира. — Обърни внимание на относителната разлика в клетъчните типове ето тук.

Докторът се приближи още, за да види за какво става дума.

Дитерлинг измъкна някакво тънко сиво съоръжение от големия джоб на кръста на ловджийското си яке. Беше дело на ултрите с размери на неотворена Библия, с екран и няколко бутон със загадъчни обозначения. Дитерлинг притисна едната му страна към спиралата и докосна един от бутоните. На екрана се появиха многократно

увеличени клетки в синкав нюанс. Представляваха неясни цилиндрични форми, събрани произволно като чували с трупове в морга.

— Това са предимно епителни клетки — поясни той, като прокара пръст по образа. — Обърни внимание на мекия, липиден строеж на мембраната — много е характерен.

— За какво? — попита Гита.

— За *животно*. Ако взема проба от чернодробната ти лигавица, няма да изглежда много по-различно.

После премести устройството до друга част на спиралата, малко по-близо до ствола.

— Гледай пък сега — съвсем друг тип клетки — наредени са много по-правилно, с геометрични граници за по-голяма структурна стабилност. Виждаш ли допълнителния слой около клетъчната мембрана? Това е основно целулоза. — Докосна друг бутон и клетките станаха прозрачни като стъкло, с някакви призрачни форми в тях. — Виждаш ли тези шушулковидни органели? Зараждащи се хлоропласти. А тези, подобни на лабиринт структури, са част от ендоплазмената ретикула. Всичко това са определящи растителната клетка характеристики.

Гита потупа кората, където Дитерлинг бе направил първото сканиране.

— Значи дървото прилича повече на животно тук и повече на растение — там?

— Различията са морфологични, разбира се. Клетките в ствола са чисто растителни — цилиндър с проводяща тъкан около сърцевина със стара дървесина. Когато се прикрепил към дървото и се увие около него като спирала, змията е все още животно. Но щом влезе в контакт с него, клетките ѝ започват да се променят. Не знаем кое причинява тези промени — дали се дължи на нещо в лимфната система на животното или самото дърво дава химически сигнал за започване на сливането. — Посочи към едно от местата, където спиралата се сливаше незабележимо със ствола. — Този процес на клетъчно уеднаквяване вероятно отнема няколко дни. И в резултат на него змията се свързва неразделно с дървото... всъщност се превръща в част от него. Но в по-голямата си част тя е все още животно.

— Какво става с мозъка ѝ? — поинтересува се Гита.

— Тя вече не се нуждае от него. Честно казано, не се нуждае дори от нещо, което бихме разпознали като нервна система.

— Не отговори на въпроса ми.

Дитерлинг ѝ се усмихна.

— Мозъкът на майката е първото, което изяждат малките.

— Изяждат майка си? — повтори ужасена Гита.

И така, змията се сливаше с дървото-приемник и сама се превръщаше в дърво, когато достигнеше състояние на почти възрастно животно, достатъчно голямо да се увие по цялата му внушителна дължина. По това време малките хамадриади вече се развиваха в онова, което минаваше за утроба на възрастната змия.

Дървото-приемник със сигурност бе преживяло вече няколко подобни сливания. Може би първоначалното, истинско дърво, отдавна вече бе изгнило, и бяха останали само увитите около него спирали на мъртвите хамадриади. Възможно беше, обаче, последната свързала се с него змия технически да бе все още жива, тъй като фотосинтезната ѝ обвивка обхващаше широко пространство в горната част на дървото и пиеше слънчева светлина. Никой не знаеше колко можеха да живеят хамадриадите в тази крайна растителна фаза на безмозъчно състояние. Ясно бе само, че рано или късно щеше да пристигне друга почти възрастна змия, за да се слее отново с дървото. Щеше да пропълзи нагоре по него, да прокара насилствено глава в обвивката на своята предшественица и след това върху старата обвивка да създаде своя. Лишена от слънчева светлина, останалата в сянка обвивка щеше да увехне бързо. Новодошлата щеше да се слее с дървото и да се превърне предимно в растение. Оскъдната животинска тъкан щеше да осигурява храна за малките, родени няколко месеца след сливането. Някакъв химически катализатор щеше да ги накара да си проправят път, като започнат да ядат създалата ги утроба. След като приключеха с мозъка на своята майка, щяха да продължат надолу по спираловидно увитото и около ствола тяло, докато се появят в долния ѝ край — вече напълно оформени, лакоми млади хамадриади.

— Смяташ го за нещо лошо, а? — попита Кауела, прочел мислите на своята съпруга. — Но и сред някои земни животни се наблюдава също толкова, ако не и още по-неприятен жизнен цикъл. Един вид австралийски паяк например, се превръща в нещо като каша, когато малките му съзреят. Не може да не признаеш, че в това има

известна Дарвинова чистота. Еволюцията не се интересува особено какво става с отделното създаване, след като веднъж предаде нагоре по веригата генетичното си наследство. Обикновено от възрастните животни се иска да живеят по-дълго, за да отгледат малките си и да ги пазят от хищниците, но хамадриадите не са ограничени от тези фактори. Никое от другите местни животни не е проблем дори за новородените хамадриади, което означава, че няма от какво да бъдат пазени. Нито пък да научават нещо, което вече не им е предадено по генетичен път. Нищо не пречи на възрастните екземпляри да умрат веднага, след като създадат потомство. Затова е напълно разумно малките да пируват с телата на своите родители.

Беше мой ред да се усмихна.

— Човек ще рече, че им се възхищаваш.

— И наистина им се възхищавам. Кой не би се възхитил на подобна чистота?

Не съм съвсем сигурен какво точно се случи тогава. Гледах Кауела, без да изпускам от погледа си Гита, когато Викуна направи нещо. Но първото движение като че ли дойде не от него, а от Родригес, който бе от моите хора.

Викуна бе бръкнал в джоб на якето си, откъдето извади пистолет.

— Родригес — каза той. — Отстъпи от дървото.

Нямах представа какво става, но забелязах, че ръката на Родригес беше в джоба, сякаш се канеше да извади нещо оттам. Викуна размаха красноречиво дулото на оръжието си.

— Казах да отстъпиш оттам.

— Докторе — намесих се аз, — бихте ли имали нещо против да обясните защо заплашвате един от хората ми?

— С радост, Мирабел. След като приключа с него.

Родригес ме погледна; очите му бяха широко отворени, както ми се стори, от объркване.

— Танър, нямам представа какво е намислил. Просто се канех да си измъкна пакета с порцията храна...

Преместих погледа си към вампира.

— Е, докторе?

— Той няма никакъв пакет храна в джоба. Има оръжие.

Всичко това нямаше никакъв смисъл. Родригес беше вече въоръжен — на рамото му висеше пушка, също като Кауела.

Двамата се гледаха, замръзнали неподвижно.

Трябваше да взема някакво решение. Кимнах на Кауела.

— Остави на мен. Вземи Гита и се отдалечете оттук, за да не попаднете под огневата линия. Ще се срещнем в лагера.

— Да! — изсъска Викуна. — Махайте се оттук, преди Родригес да ви е убил.

Кауела хвана съпругата си и тръгна колебливо.

— Сериозно ли говориш, докторе?

— Струва ми се доста сериозен — обади се Дитерлинг.

Той самият също бе започнал да отстъпва.

— Е? — обърнах се аз към вампира.

Ръката му трепереше. Той не беше стрелец, но не се изискваше никакво умение в стрелбата, за да улучи намиращия се само на няколко крачки пред него Родригес. Сега Викуна заговори бавно и с привидно спокойствие.

— Родригес е измамник, Танър. Получих съобщение от Къщата на влечугите, докато бяхте тук.

Това беше напълно възможно. В бързината тази сутрин бях забравил да си сложа както обикновено гривната за свързка. Ако някой се бе обадил от Къщата на влечугите, бе могъл да се свърже единствено с лагера.

Обърнах се към Родригес.

— В такъв случай извади бавно ръката си от джоба.

— Не ми казвай, че вярваш на това копеле!

— Не знам на какво да вярвам. Но ако казваш истината, в джоба си нямаш друго освен порцията си за закуска.

— Танър, това е...

Повиших глас.

— Просто го направи, по дяволите!

— Внимателно — изсъска Викуна.

Родригес измъкна тържествено бавно ръката си от джоба, като поглеждаше ту към мен, ту към Викуна. Това, което държеше между палеца и показалеца си, беше тънко и черно. А от начина, по който го държеше, и благодарение на вечния полумрак, който цареше на най-ниското ниво на джунглата, човек почти можеше да повярва, че е порцион храна. За момент го повярвах и аз.

Докато видях, че е пистолет — малък, елегантен и съвършено удобен за убийство.

Викуна стреля. Бях подценил умениято, необходимо да нараниш сериозно някой, дори когато се намира така близо. Куршумът на доктора улучи Родригес в рамото на другата му ръка, а единственият ефект бе, че той направи крачка назад и изпъшка. Оръжието му обаче проблесна и Викуна падна назад.

В края на поляната Кауела свали незабавно пушката от рамото си, готов да я използва.

— Не! — извиках аз; исках господарят ми да се спаси, като се отдалечи максимално от Родригес, но, както установих със закъснение, Кауела не беше от хората, които си тръгват без бой, дори това да излага на опасност собствения им живот.

Гита извика на съпруга си да я последва.

Родригес вдигна оръжието си към Кауела и стреля...

Не улучи — куршумът се заби в кората на близкото дърво.

Опитвах се да намеря някакъв смисъл в ставащото, но нямаше време. Очевадно Викуна бе имал право. Всичко, което Родригес бе извършил през последните няколко мига, съответстваше на показанията на вампира... а това означаваше, че Родригес беше... Какво?

Измамник?

— Това е за Арджънт Рейвич — произнесе той и се прицели отново.

Знаех, че сега ще улучи.

Вдигнах косата си, отпуснах невидимо фината жичка до максимума на поддържаната по пиезоелектрически път дължина — свръхтвърда едномолекулярна линия, простираща се петнайсет метра пред мен.

Родригес долови с периферното си зрение какво се готвех да направя и допусна единствената грешка, която го представи по-скоро като аматьор, отколкото като професионалист.

Поколеба се.

Прекарах косата през него.

В мига, в който осъзна какво се е случило с него — болката не го връхлетя незабавно, тъй като разрезът беше хирургически чист — той изтърва оръжието си. Последва ужасен, увиснал във въздуха миг, през

който се запитах дали не бях допуснал също толкова фатална грешка като неговото колебание и не бях удължил дръжката на косата толкова, колкото си мислех.

Нямаше грешка.

Родригес се строполи на земята разполовен.

— Мъртъв е — каза Дитерлинг, когато се събрахме в единствената все още неразпусната палатка в лагера. Бяха изминали три часа от инцидента край дървото и сега Дитерлинг се бе надвесил над тялото на доктор Викуна. — Ако разбирах как действат инструментите му...

Беше струпал наблизко купчина усъвършенствани хирургически „играчки“ на Викуна, но те така и не му бяха разкрили изкусните си тайни. Обичайните медицински съоръжения не бяха достатъчни, за да го спасят от изстрела на Родригес, но се бяхме надявали, че „магическите“ инструменти на доктора, събирани с цената на значителни разходи от ултри-търговци, ще бъдат достатъчно мощни. И може би, попаднали в подходящи ръце, действително щяха да бъдат, но единственият, който бе в състояние да използва въпросните инструменти най-ефективно, беше същият, който се нуждаеше от тях.

— Ти направи всичко възможно — промълвих аз, като поставих длан върху рамото на Дитерлинг.

Кауела сведе поглед към трупа на Викуна с нескрит гняв.

— Типично за това копеле — да пукне, преди да успеем да го използваме както трябва. Как сега, дяволите да го вземат, някой от нас ще успее да напъха тези импланти в змията?

— Може би точно сега хващането на змия не е сред списъка ни с приоритети — отвърнах аз.

— Мислиш, че не го знам ли, Танър?

— Тогава се постарай да действаш така, сякаш наистина го знаеш. — Изглежда ме кръвнишки заради проявата на неподчинение, но въпреки това продължих: — Не харесвах Викуна, но той си рискува живота заради теб.

— А чия грешка е, че Родригес се окажа измамник? Мислех, че проверяваш добре хората си, Мирабел.

— Проверих го — отговорих аз.

— И какво означава това?

— Че човекът, когото убих, не може да е Родригес. Викуна изглежда бе съгласен с мен по този въпрос.

Кауела ме изгледа така, сякаш бях залепнала за подметката на обувката му мръсотия, и изхвърча навън, като ме остави сам с Дитерлинг.

— Е? — обади се той. — Надявам се имаш някаква представа за случилото се там, Танър.

Покри с чаршаф мъртвия Викуна и се зае да събира лъскавите хирургически инструменти.

— Нямам. Засега. Това *беше* Родригес... поне изглеждаше като него.

— Опитай се да се свържеш отново с Къщата на влечугите.

Имаше право; беше минал час от последния ми неуспешен опит. Както винаги сателитната мрежа около Края на небето беше рядка и при това — обект на непрестанни военни атаки, елементите ѝ се разваляха мистериозно и след това изведнъж започваха да действат в полза на престъпните цели на други фракции.

Този път обаче връзката се осъществи.

— Танър? Всички ли сте добре?

— Повече или по-малко. — Щях да уточнявам подробностите около нашата загуба по-късно; сега трябваше да узная какво бяха казали на доктор Викуна. — Какво предупреждение сте ни изпратили за Родригес?

Човекът, с когото разговарях, се казваше Сауди, познавах го от години. Никога обаче не го бях виждал така смутен, като сега.

— Танър, надявам се... Ние самите получихме предупреждение от един от съюзниците на Кауела. За Родригес.

— Давай нататък.

— Родригес е мъртъв! Открили са тялото му в Нуева Сантяго. Убили са го, а после са го захвърлили.

— Сигурни ли сте, че е бил той?

— Разполагаме с данните на неговата ДНК. Връзката ни в Сантяго направи анализ на тялото — съответствието е пълно.

— В такъв случай върналият се от Сантяго Родригес е бил някой друг. Това ли искаш да кажеш?

— Да. Не клонинг, а убиец, така смятаме. Трябва да са му направили пластична операция, за да прилича на Родригес; дори гласът и миризмата му трябва да са били променени.

Размишлявах върху казаното известно време, преди да отвърна:

— Никой на Края на небето не притежава нужните умения, за да извърши нещо от този род. Особено пък за няколко дни, през които Родригес не беше в Къщата на влечугите.

— Съгласен съм. Ултрите обаче са в състояние да го направят.

Това го знаех и аз, след като Орканя се постара да ни обърне специално внимание върху факта колко по-напред е тяхната наука от нашата.

— Трябва да е било нещо повече от пластична козметика — рекох аз.

— Какво имаш предвид?

— Родригес... самозванецът се държеше досущ като него. Знаеше неща, които само Родригес знаеше. Знам, защото разговаряхме често през последните дни.

Сега, като размишлявах върху тези разговори, осъзнавах, че понякога усещах в Родригес нещо уклончиво, но не достатъчно, за да събуди подозренията ми тогава. Той бе готов да обсъждаме много неща.

— Значи са използвали и спомените му.

— Мислиш, че са извлекли спомените от ума на Родригес?

Сауди кимна.

— Трябва да са били експерти в занаята. Но, както вече стана дума, били са ултри.

— И мислиш, че са в състояние да имплантират спомените в техния убиец?

— Чувал съм такива неща — отговори Сауди. — Миниатюрни машинки, които се движат из ума на субекта и създават нови връзки между невроните. Ейдетични отпечатьци, така ги наричат. Северната коалиция опита да ги използва за целите на обучението на войници, но така и не успяха да ги накарат да действат наистина добре. Но ако са замесени и ултри...

— Тогава трябва да е било детска игра. Но не става дума само за това, че човекът е имал достъп до спомените на Родригес; не, всичко

отива още по-дълбоко. Той почти се превръща в Родригес при този процес.

— Може би така се обяснява защо е бил толкова убедителен. Тези нови структури на паметта обаче са били неустойчиви — рано или късно личността на убиеца е щяла да изплува на повърхността. Но по това време Родригес вече щеше да е спечелил доверието ти.

Сауди имаше право; едва през последните един-два дни Родригес ми се бе сторил по-особен. Дали това бе моментът, когато погребаният ум на убиеца бе започнал да проблясва под булото на камуфлажните спомени?

— Да, спечели го наистина забележително — отвърнах аз. — Ако Викуна не ни беше предупредил...

Разказах му за случилото се край дървото.

— Върнете тук телата — посъветва ме Сауди. — Искam да видя доколко добре са дегизирали своя човек — дали само на козметично ниво или са опитали да променят и неговата ДНК.

— Мислиш, че са си дали чак такъв зор?

— Работата е там, че ако са се обърнали към подходящите хора, зорът няма да е бил чак толкова голям.

— Доколкото знам, в момента в орбита на нашата планета има само една група ултри.

— Да. Почти съм сигурен, че хората на Орканя трябва да са замесени в това. Ти се видя с тях, нали? Мислиш ли, че може да им се вярва?

— Бяха ултри — заявих аз, сякаш това бе достатъчен отговор. — Не ги познавам така добре, че да мога да правя предвиждания като някои от обичайните връзки на Кауела. Това обаче не означава, че ще ни предадат автоматично.

— А какво биха спечелили, ако *не* ни предадат?

Едва сега си дадох сметка, че това бе въпросът, който никога не съм си задавал. Бях допуснал грешката да се отнасям към Орканя като към всеки друг от бизнес контактите на Кауела — някой, който не би искал да изключи възможността в бъдеще да продължи да осъществява сделки с Кауела. А дали положението щеше да е същото, ако екипажът на Орканя нямаше намерение да се връща на Края на небето десетилетия, може би даже столетия? Можеха да изгорят всичките си мостове, без да се замислят.

— Орканя може и да не е знаел, че убиецът е бил за нас — рекох аз. — Просто някой, свързан с Рейвич, им е представил човек, който имал нужда да промени външността си; и друг човек, който имал нужда спомените му да бъдат прехвърлени в първия...

— И мислиш, че на Орканя даже не му е минало през ума да задава въпроси?

— Не знам — отвърнах аз, но моят аргумент ми звучеше доста неубедително дори на мен самия.

Сауди въздъхна. Знаех какво мисли. Същото, което мислех и аз.

— Танър, според мен трябва да играем извънредно внимателно оттук нататък.

— От всичко се получи поне едно добро нещо — отвърнах аз. — Сега докторът е мъртъв и Кауела ще трябва да се откаже от лова на змии. Просто все още не го е осъзнал.

Сауди се насили да се усмихне леко.

— Вече изкопахме половината от новата яма.

— Аз не бих си направил труда да довърша и останалата част до нашето завръщане. — Направих пауза и прегледах отново картата; премигващата точица показваше движението на Рейвич. — Ще прекараме и тази нощ тук. Утре тръгваме обратно.

— Тази нощ ли е решителната?

Сега, след като Родригес и докторът бяха мъртви, бяхме недостатъчно хора за засадата. Но пак можехме да превърнем победата в нещо почти математически сигурно.

— Утре сутринта. Рейвич би трябвало да влезе в капана ни два часа преди пладне, ако продължава да напредва със същата скорост.

— Желая ти късмет, Танър.

Кимнах и прекъснах връзката с Къщата на влечугите. Отвън намерих Кауела и му предадох наученото от Сауди. Кауела се бе поуспокоил след последния ни разговор. Хората му прибираха останалата част от лагера. Беше се препасал с черен кожен патрондаш през гърдите, с многобройни кожени джобове за патрони, пълнители и други подобни.

— И това ли могат да правят? Трансфер на памет?

— Нямам представа каква продължителност има, но съм почти убеден, че са могли да извадят спомените на Родригес, за да осигурят на човека достатъчно познания, че да не събужда подозренията ни. По-

малко ли те изненадва, че са успели да променят формата му така убедително?

Той явно не желаше да ми отговори незабавно.

— Знам, че те могат... да променят нещата, Танър.

Понякога ми се струваше, че познавам Кауела така добре, както никой друг, че понякога сме близки като братя. Знаех, че е способен да извърши жестокост по-инстинктивно и с по-голямо въображение от мен. Аз трябваше да полагам усилия, за да бъда жесток, като здраво работещ музикант, на който му липсват лекотата и виртуозният нюх на истинския гений. Но ние виждахме нещата по един и същ начин, преценявахме хората с еднакво предубеждение и притежавахме вродено умение да боравим с оръжие. Имаше моменти обаче, като този сега, когато ми се струваше, че с Кауела не се познавахме и той никога няма да сподели с мен безкрайните си тайни. Сетих се и за думите на Гита от предишната нощ, намека ѝ, че онова, което зная за него, бе само върхът на айсберга.

Час по-късно бяхме на път с двата трупа — Викуна и мнимия Родригес — в хладилни ковчези, поставени в последната кола. До този момент ковчезите играеха роля на складове за нашите порции. Както можеше да се очаква, ловното пътуване вече нямаше празнична окраска. Естествено, аз никога не го бях възприемал като такова, но не и Кауела; разчитах напрежението в мускулите на тила му, докато той се стараеше да гледа напред по пътя. Рейвич беше един ход пред нас.

По-късно спряхме, за да оправим една турбина, и той каза:

— Съжалявам, че те обвиних, Танър.

— И аз щях да постъпя така.

— Не е там работата. Вярвам ти като на брат. Вярвах ти и продължавам да ти вярвам. Ти ни спаси всичките, като уби Родригес.

Нещо зелено, подобно на кожа цопна на пътя.

— Предпочитам да не мисля за онзи самозванец като за Родригес. Истинският Родригес беше добър човек.

— Разбира се... Казах го просто, за да се разберем по-лесно с по-малко думи. Ти... тъъ, не мислиш, че ще има и други като него, нали?

Вече бях мислил по този въпрос.

— Не можем да го изключим напълно, но според мен е малко вероятно. Родригес се върна от пътуване, докато останалите не са напускали Къщата на влечугите от седмици... освен нас с теб, разбира

се, когато посетихме Орканя. Но мисля, че можем да се извадим от списъка на заподозрените. И Викуна можеше да бъде сред тях, ако не се бе задраскал сам по най-убедителен начин.

— Добре. Още едно нещо. — Замълча за момент и хвърли внимателен поглед към своите хора, които чукаха нещо по двигателя с далеч не професионална загриженост. — Мислиш ли, че това може да е бил Рейвич?

— Дегизиран като Родригес?

Кауела кимна.

— Нали казал, че щял да ме пипне.

— Да... но според мен той се движи с главната група. Така каза Орканя. Напълно възможно е самозванецът да е възнамерявал да не се разкрива преди идването на вражеската група.

— Все пак не е изключено да е бил той.

— Според мен е изключено, освен ако ултрите са дори още по-умни, отколкото ги мислим. Рейвич и Родригес имат съвсем различно телосложение. Мога да повярвам, че са променили лицето на самозванеца, но не виждам как би им стигнало времето да променят целия му скелет и мускулатура... не, не може да са го направили, не и за няколко дни. Освен това е трябвало да променят и представата му за собственото телосложение, иначе щеше да продължава да се навежда, за да не си удари главата в по-ниските греди на тавана. Не, техният убиец със сигурност е имал подобен ръст като този на Родригес.

— Но е възможно да е предупредил Рейвич?

— Да, възможно е, но дори да го е направил, Рейвич не се съобразява с предупреждението му. Индикаторът на неговата група продължавала се движи към нас с все същата скорост.

— В такъв случай може да се приеме, че нищо не се е променило по същество, така ли?

— По същество — нищо — отвърнах аз, но и двамата знаехме, че имаме съвсем друго усещане по въпроса.

Не след дълго хората на Кауела накараха турбината да запее отново и групата потегли. Винаги се отнасях напълно сериозно към осигуряването на безопасността, но сега бях удвоил усилията си и премислил всички взети мерки. Никой не се отделяше от лагера невъоръжен и никой нямаше право да се отдалечава сам, освен Кауела,

разбира се, който настояваше да продължи със среднощните си ловни похождения.

Лагерът, който разположихме тази нощ, щеше да образува базата за нашата засада, затова реших, ако се наложи, да посветя повече време от обикновено за намиране на най-подходящото място за разполагане на палатките. Лагерът трябваше да бъде почти невидим откъм пътя, но достатъчно близо до него, за да можем да атакуваме групата на Рейвич. Не исках да се отдалечаваме прекалено от запасите си с амуниции, което означаваше да не разполагаме палатките си на повече от петдесет-шейсет метра навътре сред дърветата. Преди падането на нощта имахме възможност да разположим стратегическите си огневи позиции в гората и да подготвим пътища за отстъпление, ако хората на Рейвич ни подложеха на масиран обстрел. Ако ни останеше време, щяхме да поставим капани или мини около по-явните пътеки.

Вече чертаех в ума си карта и я изпъстрях с интересни смъртоносни линийки, когато змията започна да пресича пътя ни.

Вниманието ми се бе отклонило леко от пътя пред нас, затова именно викът на Кауела да спрем ми показва, че става нещо.

Колите се заковаха на място.

Двеста-триста метра по-нататък, точно там, където започваше завой, зад който пътят изчезваше, една хамадриада бе подала глава иззад завесата от зеленина, очертаваща края на джунглата. Главата беше бледозелена, полузакрита под маслинените гънки на светлочувствителната си гугла, напомняща качулка на кобра. Пресичаше пътя отдясно наляво — към морето.

Почти възрастна — промълви Дитерлинг, сякаш наблюдавахме бръмбар, забоден с карфица на дъска.

Главата ѝ беше голяма почти колкото която и да е от нашите коли. Виждахме и непосредствено намиращите се след нея първи няколко метра от дългото ѝ змийско тяло. Шарките бяха същите, които бях виждал и по спираловидната структура, увита около хамадрианското дърво — типично змийски.

— Колко голяма е според теб? — попитах аз.

— Трийсет-трийсет и пет метра. Виждал съм и по-големи — през седемдесет и първа видях сигурно шейсетметров екземпляр. Но и тази тук определено не е малка. Ако намери дърво, което стига до горното ниво на джунглата и не е много по-високо от собствената ѝ дължина, и тя сигурно ще започне сливането.

Междувременно главата достигна другия край на пътя. Хамадриадата се движеше бавно, пълзейки покрай нас.

— Нека се приближим още — обади се Кауела.

— Почакай — казах аз. — Сигурен ли си? Тук сме в безопасност. Тя ще отmine скоро. Знам, че нямат кой знае колко дълбоко заложен инстинкт за самоотбрана, но пък не е изключено да реши, че ставаме за ядене. Убеден ли си, че искаш да рискуваме?

— Да се приближим.

Включих двигателя на минималната мощност, която бе в състояние да ни придвижи, и дадох бавно напред. Смяташе се, че хамадриадите нямат усещане за звук, но сеизмичните вибрации бяха съвсем друго нещо. Нямах представа дали вибрациите, които въздушната възглавница на нашата кола предава на земята, не приличат на звука на някое от любимите лакомства на змията.

Хамадриадата се бе извила така, че част от дебелото ѝ два метра тяло бе непрестанно във формата на дъга. Продължаваше да се движи бавно и плавно, без да показва с нещо, че е усетила нашето присъствие. Може би Дитерлинг имаше право. Сигурно единственото, което я интересуваше в момента, бе да намери някое хубаво високо дърво, около което да се увие, за да се отърве от такива досадни неща като мозъка си и необходимостта да се движи.

Вече се намирахме само на петдесет метра от нея.

— Стоп — каза отново Кауела.

Този път се подчиних безпрекословно. Обърнах се да го погледна, но той тъкмо изскачаше от автомобила. Вече чувахме непрестанния тътрещ се звук, който издаваше хамадриадата при пълзенето си сред тревата. Но той не предизвикваше асоциация за животно, а за движещ се танк.

Кауела се появи отново край колата. Беше отишъл да измъкне арбалета си отзад, където беше складирано оръжието.

— О, не... — започнах аз, но вече беше късно.

Той бе заредил в арбалета си стреличка с успокояващо вещество, достатъчно за трийсетметрова змия. Оръжието изглеждаше малко неестествено, защото бе заредено с огромно количество приспивателно, което би могло да се справи с един възрастен екземпляр. Нормалните ни ловни пушки не бяха за тази работа. Затова пък арбалетът бе в състояние да изстреля много по-голяма стрела, а привидните недостатъци като ограничен обсег и точност не бяха от значение, когато имаш работа с глуха и сляпа трийсетметрова змия, която се нуждаеше от минута, за да придвижи тялото си в цялата му дължина.

— Млъквай, Танър — пресече ме Кауела. — Не съм дошъл дотук, за да видя някое от тези копелета, а след това да се обърна, без да направя нищо.

— Викуна е мъртъв. Това означава, че няма кой да имплантира контролните електроди.

Все едно не казах нищо. Той продължи да се приближава към животното, стиснал арбалета в едната си ръка, а мускулите на добре оформения му гръб се бяха очертали ясно под подгизналата му от пот тениска под патрондаша.

— Танър — обади се Гита. — Спри го, преди да е пострадал.

— Не го заплашва реална опасност — отвърнах аз.

Беше лъжа и аз го знаех много добре. Кауела може и да бе в по-голяма безопасност, отколкото ако се намираше на същото разстояние от млада хамадриада, но поведението на почти възрастните екземпляри бе доста зле изучено. Изругах, отворих вратата от моята страна, изтичах до задната част на автомобила и измъкнах една лазерна пушка за себе си. Уверих се, че е заредена, и хукнах след него. Щом чу стъпките ми, той се обърна и ме погледна раздразнено.

— Мирабел! Връщай се в колата, по дяволите! Не искам някой да ми провали улова!

— Ще спазвам дистанция — отвърнах аз.

Главата на хамадриадата бе изчезнала от другата страна на гората; виждаше се само дъгата на тялото ѝ, праметната през пътя като мост. Отблизо установих, че звукът е много силен. Чувах пукането на клонките под тежестта на животното и неумолимото шумолене от търкането на сухата кожа по дървесната кора.

Долових и още някакъв шум — напълно еднакъв, но идваше от съвсем друга посока. За момент умът ми отказа да приеме налагащото се от само себе си заключение, опитвайки да си обясни как акустичните свойства на джунглата са в състояние да направят точно такова ехо на движението на змията. Все още размишлявах по въпроса, когато втората хамадриада се появи от джунглата вдясно от мен. Тя се движеше също толкова бавно колкото и първата, но бе значително по-близо и затова напредването ѝ от половин метър за секунда ми се стори доста по-бързо. Беше по-малка от първата, но все така чудовищна по всякакви стандарти. В този момент си спомних доста неприятен факт от биологията на тези животни — колкото по-малки бяха, толкова по-бързо бяха в състояние да се движат...

Змията закова във въздуха качулатата си делтовидна глава, на няколко метра от и над моята собствена. Тя като че ли плуваше във въздуха като безоко, злокобно, дебелоопашато хвърчило.

Никога досега, през всичките си войнишки години, не се бях парализирал от страх. Знаех, че такова нещо се случва с някои хора, но никога не бях успял да си обясня как е възможно това и що за хора трябваше да са те. Сега, макар и със закъснение, разбрах от личен опит как точно ставаше. Рефлексът да избягам не бе излязъл напълно от строя, но част от мен знаеше, че да тичам би могло да е също толкова опасно, колкото и да стоя неподвижно на едно място. Змиите бяха слепи, докато намереха жертва, но инфрачервената чувствителност и обонянието им бяха остри. Несъмнено бе усетила, че се намирам под нея, иначе нямаше да спре.

Нямах представа какво да правя.

„Застреляй я“ — помислих си аз. Но лазерната пушка не беше най-подходящото оръжие. Няколко дупки с дебелина на химикалка по тялото на това същество нямаше да възпрепятстват особено движението му. Нямаше смисъл и да се целя в конкретен участък, свързан с една или друга мозъчна функция: хамадриадите нямаха почти никакъв мозък дори още преди родените от тях бебета да изядат малкия невронен възел в главата им. Лазерът беше пулсово оръжие; лъчът бе прекалено неустойчив, за да се използва като острие. Много по-хубава работа щеше да свърши косата, която използвах срещу мнимия Родригес...

— Танър. Стой неподвижно.

С ъгълчето на окото — не смеех да помръдна даже главата си — видях как Кауела приближава почти клекнал. Беше опрял арбалета в рамото си, примижал иззад дългата му дръжка.

— Това най-много да я ядоса — изсъсках аз.

Кауела отвърна със сценичен шепот.

— Да-да. Дозата беше за първата. Тази не е по-дълга от петнайсет метра... или дванайсет процента от телесния обем, следователно дозата е осем пъти по-силна от необходимото... — Направи пауза и спря да се движи. — Или нещо от този род.

Бе заел позиция за стрелба.

Главата над мен се полюляваше отляво надясно, изпробвайки вятъра. Може би нямаше търпение да последва по-голямата, възрастна хамадриада. Но, от друга страна, не можеше да пропусне възможността да улови пътьом нещо. Нищо чудно да не бе яла от месеци. Дитерлинг казваше, че винаги хапват за последен път нещо преди сливането. Тази змия вероятно бе прекалено малка, за да се свързва с дърво, но това все още не означаваше, че не е гладна.

Като движех ръцете си толкова бавно и плавно, колкото се осмелявах, аз свалих предпазителя на пушката и усетих почти незабележимото потрепване от наместването на амунициите, съпроводено от съвсем тихо свистене.

Главата започна да се надвесва по-близо, привлечена от пушката.

— Оръжието е вече готово за използване — обяви бодро пушката.

Змията се спусна към мен, отворила голямата си паст, двете очи проблеснаха насреща ми от червеното ѝ небце.

Стрелях право в устата.

Главата се просна в пръстта до мен, зашеметена от лазерните пулсации. Ядосана, хамадриадата отстъпи с ужасяващ вой, разнесе се миризма като от пълно с трупове поле. Бях дал десет бързи пулсации; стробоскопичният залп направи десет черни кратера в небцето на устата. Виждах изходните рани по задната част на главата, всеки с широчина на човешки пръст. Беше ослепяла.

Но животното имаше достатъчно памет, за да запомни точно къде се намирам. Главата се устреми отново надолу и аз залитнах назад. В този момент зърнах блясък на метал и чух изстрела от арбалета на Кауела.

Стрелата се заби във врата на змията и изпусна моментално приспивателния си заряд.

— Танър! Разкарай се оттам, по дяволите!

Той бръкна в патрондаша си и измъкна нова стрела, опъна лъка и намести стрелата. Миг по-късно тя се заби до първата във врата на животното. Ако Кауела бе направил изчисленията си както трябва и тези стрели бяха заредени с количество, достатъчно за възрастни хамадриади, дозата стигаше да приспи шестнайсет змии като тази пред нас.

Вече не бях в опасност, но продължавах да стрелям. Изведнъж обаче си дадох сметка, че изникна още един проблем...

— Кауела... — промълвих аз.

Той явно забеляза, че не гледам към него, а по-нататък, защото спря да погледне през рамо. И замръзна, както бе посегнал да вземе нова стрела.

Другата хамадриада се бе извила и сега главата ѝ се подаваше от лявата страна на пътя, само на двайсетина метра от Кауела.

— Зовът за помощ... — започна той.

Досега няхме представя, че те си *имат* подобен зов за помощ. Но той беше прав: раняването на по-малката змия бе привлякло вниманието на по-голямата и сега Кауела се бе озовал между двете.

По-малката змия умираше.

Това не стана внезапно. По-скоро напомняше приземяване на космически кораб: главата се отпусна постепенно на земята, тъй като вратът вече не беше в състояние да я поддържа.

Нещо ме докосна по рамото.

— Отстъпи в страни, братко — спокойно нареди Дитерлинг.

Струваше ми се, че е минала цяла вечност откакто излязох от колата, но вероятно не ставаше дума за повече от половин минута. И Дитерлинг през цялото време беше съвсем близо до мен, но на двамата с Кауела ни се струваше, че сме сами.

Погледнах оръжието му и го сравних с онова, което бях сметнал, че е подходящо за предстоящата работа.

— Добро е — рекох аз.

— Нужното за дадената задача оръжие, нищо повече.

Мина покрай мен и вдигна върху рамото си черната базука, взета от оръжейния склад в задната част на колата. От едната ѝ страна

стърчеше асиметрично барелеф във формата на скорпион и огромен полукръгъл затвор. Екранът за прицелването, върху който непрекъснато се появяваше различна информация с леко жужене, се намести пред очите му. Дитерлинг го отстрани, хвърли поглед назад, за да се увери, че базуката няма да ме удари при отката и натисна спусъка.

Най-напред направи дупка като тунел в първата змия. Той мина през нея, а ботушите му поскърцваха по невъобразимия червен килим.

Кауела изпрати последната стрела в по-голямата хамадриада, но съдържанието на приспивателното вещество в нея бе предвидено за значително по-малко животно. Тя изглежда изобщо не забеляза, че е улучена. Знаех, че тези същества имат съвсем малко рецептори за болка по тялото си.

Ботушите на Дитерлинг бяха червени до коленете. Възрастната змия продължаваше да се приближава; главата ѝ бе на не повече от десет метра.

Двамата мъже си кимнаха и размениха оръжието си.

Дитерлинг обърна гръб на Кауела и тръгна спокойно обратно към мен. Арбалетът се полюляваше на лакътя му, вече бе напълно безполезен.

Кауела вдигна базуката и загърмя по змията.

Базуката, в режим на автоматичен огън, изстрелваше по две миниракети за секунда. Картината не беше красива — напомняше на окастрияне на дърво, малко по малко. Първа излетя главата на хамадриадата, а окървавеният ѝ врат увисна безпомощно във въздуха. Но животното продължаваше да се движи. Очевидно загубата на главния мозък не беше кой знае какво осакатяване. Звукът от пълзенето не се промени нито за миг.

Затова Кауела продължи да стреля.

Застанал стабилно, леко разкراчен, той изстрелваше ракета след ракета в раната, а кръвта пръскаше по околните дървета. Въпреки всичко, змията продължаваше да се приближава, а тялото ѝ се скъсяваше все повече и повече към опашката. Когато от него останаха само десет метра, то най-сетне се строполи на земята, потръпвайки. Кауела пусна една последна ракета за по-голяма сигурност, после се обърна и тръгна към мен със същата крачка, с която се бе приближил и Дитерлинг.

Едва сега забелязах, че ризата му е цялата червена, а лицето му е намазано с тънък слой течен руж. Подаде ми базуката, сложих предпазителя, макар да нямаше нужда: видях, че последният му изстрел е изразходвал и последната останала в затвора ракета.

Щом се върнахме в колата, побързах да сложа нов пълнител в базуката и едва след това я поставих на мястото ѝ. Кауела ме наблюдаваше, сякаш очакваше да му кажа нещо. Но какво можех да кажа? Не можех да му направя комплимент за ловното майсторство. Ако не говорим за смелостта и за физическата сила, необходима да се държи базуката, дори едно дете би могло да убие змията по този начин.

Вместо това погледнах към двете брутално унищожени хамадриади на пътя ни, почти невъзможно бе да се разпознае какво е това.

— Не мисля, че Викуна щеше да ни помогне особено — изрекох най-сетне аз.

Кауела ме изгледа и поклати глава, колкото от отвращение поради допуснатата от мен грешка — бях го принудил да ми спасява живота и да изпусне шанса да улови живо животно — толкова и в знак на съгласие с казаното.

— Сядай зад кормилото, Танър — отсече той.

Същата вечер направихме лагера за засадата.

Информацията на Орканя показваше, че групата на Рейвич се намира на трийсет километра северно от нашата позиция и се движи на юг със същата постоянна скорост, която поддържаше от дни. Те изглежда не спираха да почиват нощем, но тъй като средната им скорост бе по-малка от нашата, не изминаваха кой знае колко повече от нас за едно денонощие. Освен това, трябваше да прегазят намиращата се помежду ни река, но ако Рейвич не допуснеше сериозна грешка или не решише, по изключение, да спрат за почивка през нощта, призори щяха да бъдат на около пет километра от нас.

Издигнахме палатките и този път ги покрихме с камуфлажна материя. Вече бяхме навлезли дълбоко в територията на хамадриадите, затова разположих из района свръхчувствителни термални и акустични сензори. Те щяха да уловят движението на всеки възрастен екземпляр. По-младите животни бяха съвсем друго нещо, но те поне нямаше да

разрушат целия ни лагер. Дитерлинг огледа наоколо и обяви, че от нито едно дърво наскоро не е излизала млада хамадриада.

— Затова се притеснявайте само за останалите местни хищници, които са няколко десетки вида — каза той, когато се приближи до нас пред една от палатките.

— Може би е сезонно — промълви Кауела. И допълни: — Времето, когато се размножават, имам предвид. Това би трябвало да се вземе предвид при следващата ни ловна експедиция. Ще трябва да я планираме както трябва.

Изглеждах го обезсърчено.

— Нима все още искаш да използваш играчките на Викуна?

— Така ще изразим уважението си към добрия доктор, нали? Несъмнено той би искал да го направим.

— Може би. — Помислих си отново за двете змии, пресекли пътя ни. — Знам също така, че за малко не си изгубихме живота тук.

Той сви рамене.

— В учебниците пише, че не се движат по двойки.

— Значи си си свършил домашната работа. Но това не помогна, нали така?

— Отървахме кожата. Но не благодарение на теб, Танър... — Изглежда ме строго и кимна към Дитерлинг. — Той поне знаеше какво оръжие е нужно.

— Базуката ли? — попитах аз. — Да, тя свърши работа. Но това не може да се нарече спорт.

— В този момент определено не ставаше дума за спорт. — Настроението на Кауела бе капризно и променливо; той постави ръка върху рамото ми. — Но ти направи най-доброто, което можеше да направиш с онзи лазер. Освен това научихме безценен урок, който ще ни свърши чудесна работа, когато се върнем тук идния сезон.

Говореше абсолютно сериозно. Наистина искаше да се снабди с почти възрастно животно.

— Чудесно — отвърнах аз и разтърсих рамо, за да се освободя от ръката му. — Но следващия път ще оставя Дитерлинг да ръководи цялата експедиция. А аз ще остана в Къщата на влечугите и ще си върша работата, за която ми плащаш.

— Плащам ти, за да бъдеш тук — рече Кауела.

— Да. За да се справим с Рейвич. Но ловът на гигантски змии не влизаше в длъжностната ми характеристика последния път, когато я прочетох.

Той въздъхна.

— Рейвич все още е нашият приоритет, Танър.

— Нима?

— Разбира се. Всичко останало е само... декор.

Кимна и изчезна в своята палатка.

— Слушай, братле... — започна Дитерлинг.

— Знам. Не е нужно да се извиняваш. Постъпи правилно, като взе базуката; аз допуснах грешка.

Той кимна на свой ред и отиде да избере друга пушка от оръжейните ни припаси. Разгледа я внимателно и я праметна през рамо.

— Какво ще правиш?

— Смятам да огледам отново района.

Забелязах, че е без очила за нощно гледане.

— Започва да се стъмва, Мигел...

И кимнах към моите върху масата, където се намираше картата, обозначаваща напредването на Рейвич.

Но Дитерлинг само се усмихна и се обърна.

По-късно вечерта след като бях поставил половината капани (останалите щях да разположа на разсъмване, иначе имаше голяма вероятност сега в тях да попаднат някои от моите хора), Кауела ме покани в своята палатка.

— Да? — очаквах нова заповед.

Той посочи някаква шахматна дъска, окъпана в зеленикавата светлина на лампите в палатката.

— Имам нужда от противник.

Шахматната дъска бе поставена върху сгъваема масичка за карти, заобиколена от сгъваеми брезентови столове. Свих рамене. Играех шах, при това доста добре, но играта не ме вълнуваше особено. Подхождах към нея като към всяко друго свое задължение и със съзнанието, че не мога да си позволя да победя.

Кауела се надвеси над фигурите. Носеше панталони, целите в ширити; към колана му бяха прикрепени различни ками и метателни оръжия, на врата му висеше медальон с форма на делфин. Ръцете му се

раздвижиха по дъската и ми напомниха генерал от старите времена, който мести миниатюрни танкчета и пехотинци по голяма маса, предназначена за разиграване на възможни военни ситуации. Лицето му беше все така спокойно и невъзмутимо, зеленото сияние от лампите се отразяваше странно в очите му, сякаш част от него излизаше отвътре. През цялото време Гита мълчаливо стоя до нас; само от време на време допълваше чашата на съпруга си.

Не ми беше лесно да играя, заради тактическите извращения, които си налагах да правя. Бях по-добър шахматист от Кауела, но той не обичаше да губи. От друга страна обаче, бе достатъчно проникателен, за да усети, когато противникът не дава всичко от себе си, и аз се стараех да задоволявам егото му и на двата фронта. Периодически го притисках в ъгъла, но после инсценирах някаква слабост в своите позиции — нещо почти недоловимо, но затова пък — потенциално фатално. И точно когато изглеждаше, че ще го матирам, разкривах тази слабост. Понякога обаче, той не я забелязваше и не ми оставаше друго, освен да го победея. Най-доброто, което можех да направя при тези обстоятелства, бе да направя победата си минимална.

— Отново ме би, Танър...

— Затова пък ти игра добре. Трябва да ми позволяваш да побеждавам от време на време.

Гита се приближи до съпруга си и наля в чашата му още един пръст от неговото любимо питие.

— Танър играе винаги добре — рече тя и ме погледна. — Затова ти е достоен съперник.

Повдигнах рамене.

— Старая се.

Кауела бутна фигурите, сякаш ядосан, но гласът му остана все така спокоен.

— Още една игра?

— Защо не? — отвърнах аз; знаех, че този път непременно трябва да падна.

Приключихме с шаха. Допихме останалото в чашите ни, после отново огледахме плана си за засадата, макар да го бяхме правили вече десетки пъти и бяхме предвидили всички вероятности. Но това бе нещо като ритуал, който трябваше да изтърпим. Накрая проверихме и оръжието, а Кауела заговори тихо в ухото ми.

— Излизам навън за момент, Танър. Искам да половувам за последен път. И предпочитам никой да не ме безпокои, докато не приключа.

— Рейвич може да види отблясъците.

— Времето се разваля — отвърна той. — Ще помислят, че са светкавици.

Кимнах, но настоях да проверя вместо него оръжието му и го оставих да излезе. Той потъна бързо в мрака. Нощта беше тъмна и се надявах, че познава добре пътя из тази част на джунглата, която ни заобикаляше. И той като Дитерлинг бе уверен в уменията си да вижда в тъмното.

Изминаха няколко минути преди да чуя пулсациите на неговото оръжие; те се редуваха на всеки няколко секунди, а последвалите по-дълги паузи говореха, че проверява резултата от стрелбата или подбира нова мишена. Всяка пулсация осветяваше върховете на дърветата като краткотрайна ярка светкавица. Тя смущаваше дивите животни в тази част на джунглата и те се разбягваха като черни сенки, пръснати наред звездите. Тогава забелязах, че нещо друго — също толкова черно, но далеч по-голямо — закрива цяла звездна плеяда на западния небосклон. Това бе предизвестената от Кауела буря, която се движеше насам откъм океана и щеше да доведе мусоните над Полуострова. Сякаш разпознал моята прогноза, спокойният и топъл до този момент нощен въздух се раздвижи, върховете на дърветата се разлюляха. Върнах се в палатката, взех един фенер и тръгнах по пътеката, по която пое Кауела — пулсациите на пушката му ме водеха като крайбрежен фар. Гъстата растителност ми пречеше да се движа свободно, затова ми бяха нужни няколко минути, докато се добера до полянката, от която стреляше. Прокарах светлинния лъч на фенерчето си по тялото му, за да възвестя пристигането си.

Без да спре да натиска спусъка, той измърмори:

— Казах ти да ме оставиш на мира, Танър.

— Знам, но идва буря. Притесних се, че ще забележиш едва след като завали и тогава може би ще ти бъде трудно да намериш обратния път до лагера.

— Нали аз ти казах за приближаването на бурята — изобщо не ме удостои с поглед, все така погълнат от упражнението да стреля.

Почти не виждах целите му; лазерните пулсации прорязваха мрака, лишен от каквито и да е детайли. Забелязах обаче, че те следват съвсем точно една след друга, дори като промени стойката си и свали оръжието от рамо, за да презареди.

— Доста е късно. Добре е все пак да поспим малко. Ако Рейвич се забави, утрешният ден може да се окаже прекалено дълъг, а и ще трябва да бъдем непрестанно в добра кондиция.

— Имаш право — заяви той след известен размисъл. — Иска ми се само да се уверя, че ще мога да обезобразя копелето, ако реша.

— Да го обезобразиш ли? Мислех, че се бяхме разбрали за чисто убийство.

— И какъв е смисълът?

Пристъпих към него.

— Да го убиеш е едно. Можеш да се обзаложиш, че той иска да те убие, следователно това звучи логично. Но не е направил нищо, за да заслужи подобна омраза, нали?

Без да откъсва поглед от целта си, Кауела отговори:

— Кой казва, че трябва да го е заслужил, Танър?

Постави пушката в режим на съхранение и я метна на гръб; там тя заприлича на тънка мрежа, метната от едната страна на огромен кит.

Тръгнахме мълчаливо към лагера; бурята се надигаше над главите ни като скала от обсидиан, натежала от светкавици. Първите капки дъжд закапаха, точно когато стигнахме в лагера. Уверихме се, че оръжието е защитено от природните стихии, включихме действащите в района на лагера детектори и се затворихме в палатките. Дъждът барабанеше по тях като нетърпеливи пръсти по масата, някъде от юг се чуваха гръмотевици. Ние обаче бяхме готови, затова можехме да си позволим да подремнем, преди да тръгнем да се разправяме с нашия човек.

— Наспи се добре — Кауела подаде глава през процепа на моята палатка. — Защото утре ни чака бой.

Беше все още тъмно. Бурята продължаваше да вилнее. Събудих се и се заслушах в обстрела, на който неуморният дъжд подлагаше нашата палатка.

Явно нещо ме бе смутило достатъчно, за да се събудя. И друг път ми се беше случвало. Умът ми работеше върху проблем, който би изглеждал ясен на дневната светлина, докато откриеше някое слабо място. Точно така се бях справил с някои от най-неуловимите пробиви в сигурността на Къщата на влечугите: представях си, че искам да се промъкна вътре и търсех начин да го направя въпреки взетите от мен мерки, които смятах за абсолютно непробиваеми. Точно така се почувствах и когато се събудих през тази нощ — сякаш внезапно открих нещо незабележимо на пръв поглед. И сякаш бях допуснал ужасна грешка в предположенията си. Но за момент не съумях да си припомня подробностите около съня, онова, което ми разкри усърдният ми подсъзнателен процес.

И тогава осъзнах, че ни атакуват.

— Не... — понечих да кажа аз.

Но беше прекалено късно.

Една от най-прагматичните истини за войната и начинът, по който ни се отразява, беше, че много от клишетата съвсем не са чак толкова далеч от реалността. Войната е всъщност бездна от бездействие, прекъсвана от кратки, крещящи интерлюдии на активност. И през тези кратки, крещящи интерлюдии, събитията ставаха едновременно бързо и бавно като насън, и всеки миг се връзваше дълбоко в паметта. Особено когато ставаше дума за нещо така сбито и стремително като нападение от засада.

Всичко стана без никакво предупреждение. Може би нещо бе достигнало до сънищата ми и ме бе предупредило, така че ме бяха събудили както атаката, така и осъзнаването на допуснатата от мен грешка, но щом отворих очи, нямах съзнателен спомен за какво точно става дума. Възможно бе да бях дочул звук при обезвреждането на детекторната система, която трябваше да ни извести за приближаването на врага, или изпукването на клонка под нечий крак, или пък вик на изплашено животно.

Нямаше значение.

Бяха трима, а ние — осем, но ни сразиха с безмилостна лекота. Бяха облечени с камуфлажни бронирани дрехи, променящи както материята, така и формата и цвета си, които ги обвиваха от глава до пети — костюми, до които нямаше достъп почти никой от представителите на милицията и каквито можеха да създадат

единствено технологиите на ултрите. В този момент осъзнах, че Рейвич очевидно също правеше сделки с екипажа на лайтхъгъра. И нищо чудно да им бе платил, за да заблуждават Кауела, като му подхвърлят невярна информация за местоположението на неговата група. Може би спящото ми съзнание бе достигнало именно до този извод.

Не беше изключено хората на Рейвич да са в две групи, едната от които се движи на трийсет километра северно оттук с тежкото въоръжение, засичано от Орканя. Аз предполагах, че това е единствената група. Ами ако имаха преден отряд, който се движи пред тях? Възможно беше да носят само леко оръжие, което ултрите нямаше как да засекат. Изненадата щеше да компенсира недостатъчното въоръжение.

И точно така стана.

Тяхното оръжие не беше по-модерно или по-смъртоносно от нашето, но те го използваха с абсолютна точност, като се справиха първо с охраната на лагера, без да й дадат възможност да използва своето оръжие. Но аз не знаех за тази част от атаката, все още не се бях събудил напълно и в първия момент дори помислих, че светлинните пулсации и трясък навън са само заглъхващите спазми на отминаващата по-навътре в Полуострова буря. Тогава чух виковете и осъзнах какво става.

Но вече беше прекалено късно да направя каквото и да било.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Най-накрая се събудих. Дълго лежах, окъпан в златистата утринна светлина, струяща в стаята на Зебра, и прехвърлях отново и отново сънищата в ума си, докато най-сетне успях да ги усмиря и да насоча вниманието си към ранения крак.

През нощта роботът-лечител бе извършил чудеса, използвайки значително по-напреднала медицинска техника от това, което можеше да се види на Края на небето. От раната бе останала само белезникава нова кожа, напомняща звезда; единственото увреждане бе на психическо ниво — мозъкът ми отказваше да приеме, че кракът ми е в състояние отново да изпълнява определената му роля. Станах от кушетката, направих няколко непохватни, пробни крачки и се запътих към най-близкия прозорец по стъпаловидните нива на изпочупения под, докато мебелите се отместваха услужливо, за да ме улеснят.

На дневната светлина или по-скоро на това, което минаваше за ден в Казъм сити, огромната дупка в сърцето на града изглеждаше дори още по-близка, дори още по-главозамайваща. Не беше трудно да разбереш как бе привлякла първите изследователи, дошли на Йелоустоун. Облакът от топла атмосфера, който се издигаше от бездната, се виждаше от Космоса, когато другите атмосферни условия бяха благоприятни.

Независимо дали бяха прекосили планетата с кролъри или се бяха спуснали през пластовете облаци, първата гледка към бездната бе изумителна. Нещо бе ранило планетата преди хиляди столетия и огромната отворена рана все още не бе заздравяла. Говореше се, че някои от тях слезли дълбоко в нея, екипирани само с предпазващ от неподходящо налягане скафандър, и открили съкровища, достатъчни за изграждането на цели империи. Ако не беше някаква измислица, те очевидно бяха запазили съкровищата за себе си. Това обаче не бе спряло други авантюристи, желаещи да си изпробват късмета; те бяха поставили основите на това, превърнало се по-късно във величествен град.

Не съществуваше общоприета теория за обяснение на дупката. Казъм сити лежеше в кратера, който го предпазваше от ветровете и от светкавични наводнения. Но ледниците от метан и амоняк наемкваха за някаква страшна катастрофа, при това станала скоро според геологическите мащаби, достатъчно скоро, за да не бъдат заличени следите от времевите и тектоничните процеси. Най-вероятно Йелоустоун се бе приближил повече, отколкото трябва до своя съсед, газовия великан, и това бе инжектирало енергия в сърцевината на планетата, а бездната бе един от начините, по които тя бавно се излъчваше обратно в Космоса, но все пак този отдушник трябва да бе отворен по някакъв начин. Съществуваха теории за сблъскването на миниатюрни черни дупки в кората на Йелоустоун или на фрагменти кваркова материя, но никой не знаеше какво се бе случило в действителност. Не липсваха слухове и приказки за разкопки на извънземни същества, доказателства за изкуствения произход на бездната под Казъм сити. Може би извънземните бяха дошли тук поради същата причина като хората — да черпят енергия и химически елементи. От прозореца се разкриваше прекрасна гледка към подобните на пипала тръби, протегнати като жадни пръсти от града, които се губеха в пропастта.

— Не се преструвай, че не си впечатлен — обади се Зебра. — Някои са готови да убият за подобна гледка. Нещо повече, мисля, че познавам хора, които вече са убили, за да се сдобият с такава гледка.

— Честно казано, не съм изненадан.

Зебра бе влязла незабелязано в стаята. На пръв поглед изглеждаше гола, но се вгледах и установих, че е напълно облечена, но в нещо прозрачно като дим.

Държеше в ръце дрехите, които ми бяха дали Просящите — изпрани и грижливо сгънати.

Сега видях колко е слаба. Под синьо-зеления слой на дрехата цялото ѝ тяло беше в черни линии, следващи извивките на формите и затъмняващи областта на гениталиите. Чертите едновременно омекотяваха и подчертаваха извивките и ъглите на тялото ѝ, в резултат на което тя преживяваше метаморфоза с всяка крачка. Косата ѝ падаше като втвърден поток до кръста, там, където започваха линиите по задните ѝ части. Не вървеше, а се плъзгаше като балерина, малките ѝ, подобни на копита крака, бяха предназначени по-скоро да я закотвят

към земята, отколкото да поддържат тежестта ѝ. Стана ми ясно, че ако бе избрала да участва в Играта, щеше да бъде забележителен ловец. И в крайна сметка именно тя ме бе уловила... макар и с цел да съсипе забавлението на своите врагове.

— На планетата, от която идвам — обадох се аз, — това щеше да бъде изтълкувано като предизвикателство.

— Е, тук не е Краят на небето — тя постави дрехите ми на кушетката. — Не е дори Йелоустоун. В Канъпи правим най-вече това, което ни харесва.

И прокара длани надолу по хълбоците си.

— Извини ме, ако прозвучи невъзпитано, но така ли си родена?

— Ни най-малко. Невинаги съм била жена и се съмнявам, че ще остана в този вид до края на живота си. Определено няма да ме познават винаги като Зебра. Кой би избрал да бъде хванат като в капан само в едно тяло, в една самоличност?

— Не знам — отвърнах предпазливо аз. — Почти никой от хората на Края на небето не разполагаше с нужните средства, за да се променя по един или друг начин.

— Да. Както разбирам, цялото ви време и усилия са били посветени на стремежа да се избивате помежду си.

— Доста редуцирано обобщение на нашата история, но, както ми се струва, съвсем не е далеч от истината. Какво знаеш за това, между другото?

Не за първи път, откакто бе влязла в стаята, си спомнях смуцаващия сън за лагера на Кауела и как ме гледаше Гита в него. Двете със Зебра нямаха почти нищо общо, но в обърканото ми състояние на Пробуждането не беше трудно да прехвърля върху нея някои от чертите на Гита: стройната осанка, високите скули и тъмната коса. Не че не намирах Зебра привлекателна сама по себе си. Но тя бе по-странна от всяко друго човешко или каквото и да било друго същество, с което бях поделял една стая.

— Достатъчно — отговори тя. — Вашият свят предизвиква голям интерес сред някои от нас, разбира се, в перверзен смисъл. Струва ни се едновременно забавно, чудато и ужасяващо.

Кимнах към „зазиданите“ в стената хора, които бях взел за произведение на изкуството.

— На мен пък случилото се тук ми се струва ужасяващо.

— О, и с пълно право. Но тези, които останахме живи, не видяхме чумата в най-ужасните ѝ прояви. — Беше застанала съвсем близо и за първи път се усетих възбуден от нея. — В сравнение с чумата, войната ни се струва съвсем чужда. Врагът ни бяха нашите тела, нашият град.

Хванах едната ѝ ръка и я притиснах към гърдите си.

— Коя си ти, Зебра? И защо всъщност искаш да ми помогнеш?

— Мислех, че снощи вече обсъдихме този въпрос.

— Така е, но... — Гласът ми не прозвуча убедително. — Те все още ме преследват, нали така? Ловът не е приключил, само защото ти ме доведе в Канъпи.

— Тук си в безопасност. Стайте ми са електронно защитени, така че те няма как да сторят каквото и да било с твоя имплант. Освен това Канъпи излиза извън границите на местата, където Играта може да се практикува. Играчите нямат желание да привличат прекалено голямо внимание.

— Значи ще трябва да стоя тук до края на живота си?

— Не, Танър. Само след два дни ще си в безопасност. — Измъкна ръката си и ме погали по главата, там, където беше изпъкнала от импланта. — Това, което Уейвърли е напъхал в главата ти, преставата да излъчва сигнали след петдесет и два часа. Те предпочитат да играят така.

— Петдесет и два часа? Едно от правилцата, споменати от Уейвърли?

Зебра кимна.

— Разбира се, експериментираха с различна продължителност.

Беше прекалено дълго. Следата от Рейвич ставаше все по-студена, но след още два дни нямаше да имам никакъв шанс да го хвана.

— Защо играят? — попитах аз; исках да разбера дали отговорът ѝ щеше да съвпадне с онова, което ми бе казал Хуан, хлапето от рикшата.

— Скучаят. Мнозина от нас са постсмъртни. Дори сега, след чумата, смъртта за повечето продължава да е някаква теоретична тревога. Може би не чак толкова далечна, както преди седем години, но съвсем не оживяващата сила, каквато трябва да е за смъртен като теб. Не е онова почти беззвучно гласче, което ви подтиква да

направите нещо днес, защото утре вече може да е прекалено късно... то просто не съществува за повечето от нас. През последните двеста години йелоустоунското общество почти не се е променяло. Защо да създаваш велико произведение на изкуството утре, когато можеш да планираш да направиш нещо дори още по-велико след петдесет години?

— Разбирам — промълвих аз. — Поне отчасти. Но сега трябва да е по-различно. Нали чумата превърна повечето от вас отново в смъртни? Доколкото знам, е повредила всичките ви терапии и машинките в клетките ви.

— Точно така. Наричахме тези машинки „медишинки“. Та на медицинките трябваше да се дадат инструкции да се разглобят, да се превърнат в безвредна прах, в противен случай убиваха. Но това не беше всичко. Даже генетичните техники нямаше как да се прилагат, защото зависеха до голяма степен от медицинките като посредници при процедурите за промяна на ДНК. Може да се каже, че единствените, които нямаха проблем, бяха наследилите дълголетни гени от своите родители, но те никога не са били мнозинство.

— Не всички останали обаче, е трябвало да се откажат от безсмъртието.

— Не, разбира се... — Зебра направи пауза, сякаш за да събере мислите си. — Херметиците, вече си ги видял... все още пазят машинките в себе си и те постоянно коригират всяко клетъчно увреждане. Но пък плащат за това висока цена, защото не могат да се движат свободно из града. Излизат от носилките си само на малкото места, гарантирано изчистени от спорите на чумата, но дори и там съществува известен риск.

Гледах я, опитвайки се да я преценя.

— Но ти не си херметик. Не си ли вече безсмъртна?

— Не, Танър... изобщо не е толкова просто.

— А какво тогава?

— След чумата някои откриха нова техника. С нейна помощ сме в състояние да запазим машинките в телата си... поне повечето от тях, и пак да се движим без специална защита из града. Това е нещо като лекарство — наркотик. Прави много неща и никой не знае как действа, но изглежда издига бариера между нашите машинки и чумата или отслабва спорите на чумата, попаднали в тялото ни.

— И това лекарство... какво представлява?

— Сигурна съм, че не би искал да знаеш, Танър.

— Защо не предположиш, че безсмъртието вълнува и мен?

— Така ли е?

— Хипотетично, нищо повече.

— Така си и мислех — кимна мъдро Зебра. — Там, откъдето идваш, безсмъртието е някакъв безцелен лукс, нали така?

— Но само за онези, които не са потомци на *момиосите*.

— *Момиоси ли?*

— Така наричаме замразените, пристигнали на борда на „Сантяго“ — те са били безсмъртни. Но не и екипажът.

— Наричаме? Ние? Говориш така, сякаш си бил един от тях.

— Грешка на езика. Работата е там, че няма кой знае какъв смисъл да си безсмъртен, ако е малко вероятно да изкараш повече от десет години, преди да те простреля или разкъса нещо по-голямо при някоя схватка. На всичкото отгоре ултрите промениха цената и вече почти никой не е в състояние да си го позволи, дори да иска.

— А ти би ли го поискал, Танър Мирабел? — Тя ме целуна и се отдръпна, за да ме погледне в очите, както бе правила Гита в сънищата ми. — Имам намерение да правя любов с теб, Танър. Шокира ли те? Не би трябвало. Ти си привлекателен мъж. Не играеш нашите игри, дори не ги разбираш, макар да предполагам, че би се справил доста добре с тях, стига да пожелаеш. Не знам как да те разбера.

— И аз имам същия проблем. Миналото ми е непозната страна за мен.

— Хубави думи, само дето не са ни най-малко оригинални.

— Моля?

— Но в известен смисъл са верни, нали? Уейвърли сподели, че така и не успял да се сдобие с нещо определено, когато преровил паметта ти. Било като да опитваш да събереш парчета на счупена ваза. Не, не го каза точно така. Каза, че било като да опитваш да сглобиш две или дори три счупени вази, без да знаеш кое парче от коя е.

— Амнезия при размразяването — поясних аз.

— Може би. Според Уейвърли объркването било по-дълбоко, отколкото причинява тази амнезия... Но няма да говорим за него.

— Чудесно. Но ти така и не ми обясни нищо за онова лекарство.

— Защо те интересува толкова?

— Защото нищо чудно вече да съм се натъкнал на него. Става въпрос за горивото-мечта, нали? Точно него е проучвала сестра ти и са я убили именно заради тези й усилия.

Тя не отговори веднага.

— Това палто... не е твое, нали?

— Не, сдобих се с него от един доброжелател. Какво общо има то с нашия разговор?

— Покрай него за момент се усъмних, че се опитваш да ме преметнеш. Но ти наистина не знаеш кой знае какво за горивото-мечта, както виждам.

— Само допреди няколко дни даже не бях чувал за него.

— В такъв случай има нещо, което би трябвало да знаеш. Снощи ти инжектирах малко от него.

— Какво?

— Не беше много, уверявам те. Вероятно трябваше да те попитам, но ти беше ранен и изтощен, освен това знам, че рискът е незначителен. — Показа ми малкия бронзов сватбен пистолет, който бе използвала, и пълния му с гориво-мечта флакон. — Горивото предпазва онези от нас, които все още имат машинки в телата, но има и лечебни свойства. Затова ти го дадох. И ще трябва да ти инжектирам още малко.

— Ще бъде ли лесно?

На лицето на Зебра се появи лека усмивка.

— Не толкова лесно, колкото беше. Освен ако имаш постоянна връзка с Гидиън.

Готвех се да я попитам какво имаше предвид със забележката за палтото, но последните й думи ме разсеяха. Струваше ми се, че чувам това име за първи път.

— Гидиън ли?

— Той е цар в престъпния свят. Никой не знае почти нищо за него, нито дори как изглежда или къде живее. Освен че има абсолютен контрол над дистрибуцията на гориво-мечта из града и работещите за него хора си вършат извънредно сериозно работата.

— И сега ограничиха предлагането? Точно когато всички се пристрасиха към него? Може би ще трябва да поговоря с Гидиън.

— Не се замесвай повече, отколкото ти се налага, Танър. Доста лошо е да имаш вземане-даване с Гидиън.

— Говориш като че ли от личен опит.

— Точно така. — Зебра се приближи до прозореца и прокара длан по стъклото. — Вече ти казах за Мавра. Моята сестра, която обичаше тази гледка. — Кимнах, спомнил си разговора ни малко след пристигането ни тук. — Казах ти също, че е мъртва. Е, сестра ми се бе забъркала с хората на Гидиън.

— И те я убиха?

— Мисля, че никога няма да узная със сигурност. Мавра смяташе, че ни потискат, че ни лишават от веществото, от което градът ни се нуждае най-много. Горивото-мечта е опасно, Танър — не се намира в достатъчни количества, но за повечето от нас е възможно най-ценното вещество. За такова нещо хората не само убиват, за такова нещо хората водят войни.

— И тя опита да убеди Гидиън да освободи снабдяването?

— Нищо толкова наивно, Мавра беше прагматичен човек. И знаеше, че Гидиън не би се отказал така лесно от своя монопол. Но ако успееше да разбере как се произвежда, или дори само какво представлява, щеше да го каже на другите, за да могат да го синтезират сами. Най-малкото щеше да разруши монопола.

— Възхищавам ѝ се, че е опитала. Не може да не е знаела, че може да ѝ струва живота.

— Да. Такава беше. И никога не се отказваше от нещо започнато. — Зебра направи пауза. — Многократно ѝ обещавах, ако нещо се случи, да...

— Продължиш оттам, докъдето е стигнала ли?

— Нещо такова.

— Може би не е прекалено късно. Когато всичко това се разнесе... — Посочих главата си. — Може би ще ти помогна да намериш Гидиън.

— Защо ще го правиш?

— Ти ми помогна, Зебра. Това е най-малкото, с което бих могъл да ти се отблагодаря.

„И също така — помислих си аз, — защото Мавра ми напомня толкова много за мен самия.“ Може би е била на път да открие онова, което е търсила. А в такъв случай онези, които я бяха познавали — а аз вече се причислявах към тях — ѝ го дължаха: те трябваше да довършат започнатото от нея. Но имаше още нещо.

Свързано беше с Гидиън и с онзи, когото ми напомняше — седящ, подобно на паяк, в тъмния център на огромна паяжина на абсолютен контрол, мислейки се за неуязвим. Сетих се отново за Кауела и съня си.

— Заради горивото-мечта, което си ми дала, ли имах толкова странен сън?

— Понякога се получава подобен ефект. Особено при първата доза. Тогава прави странни връзки между невроните в главния мозък. Но това е само половината от ефекта.

— И безсмъртен ли съм вече?

Зебра остави роклята си с цвят на дим да се свлече на пода и аз я привлякох към себе си, без да отделям поглед от очите ѝ.

— За днес — да.

Събудих се преди Зебра, облякох изпраните от нея дрехи на Просящите и тихо засновах из стаите ѝ, докато открих това, което търсех. Поставих ръка върху огромното оръжие, с което ме бе спасила; беше го оставила така нехайно, сякаш беше чадър. Плазмената пушка би била доста полезна на Края на небето; използването ѝ в града би било почти неприлично. От друга страна да умреш беше също толкова сквернословно.

Вдигнах оръжието. Никога не ми беше попадало точно такова нещо, но действаше на същия принцип като другите. То обаче, беше извънредно деликатно и според мен нямаше особени шансове да оцелее, ако влезе в контакт с чумна спора. Но това не беше причина да бъде оставено така открито, сякаш подканяйки ме да го открадна.

— Лекомислено, Зебра — промълвих аз. — Наистина много лекомислено.

Сетих се за предишната нощ, когато главната ѝ грижа изглежда бе как да се погрижи за моята рана. Разбираемо бе, че бе захвърлила пушката край вратата и по-късно бе забравила да я прибере, но въпреки всичко бе проява на небрежност. Върнах безшумно оръжието на мястото му.

Все още спеше, когато влязох отново в стаята ѝ. Трябваше да се движа внимателно, за да не карам мебелите да мърдат повече от

необходимото; не исках да я събудя. Намерих палтото ѝ и затършувах из джобовете му.

Бяха пълни с местната валута.

Имаше и комплект напълно заредени пълнители за плазмената пушка. Натърках парите и пълнителите в джобовете на откраднатото от Вадим палто, същото, което ѝ се бе сторило толкова интересно, и след това започнах да водя вътрешна борба дали да ѝ оставя бележка. В крайна сметка намерих лист и химикалка — след чумата старомодните материали за писане очевидно бяха навлезли отново в употреба. Надрасках няколко думи, като изразих благодарността си и обясних, че не съм от хората, които биха могли да чакат два дни със съзнанието, че ги преследват, макар да ми бе предложила сигурно убежище.

На излизане взех плазмената пушка.

Кабелният ѝ автомобил бе паркиран там, където го бе оставила — в една съседна на стаите ѝ ниша. Оказа се, че и тук бе действала бързешката — контролното табло не бе изключено и сякаш само чакаше инструкции.

Бях я наблюдавал как шофира и изводът ми беше, че по-голямата част от управлението всъщност се извършваше автоматично — шофьорът не трябваше да избира за кои кабели да се закачи, използваше ръчките и бутоните, просто за да насочи колата в конкретна посока и да определи скоростта. Останалото бе грижа на вътрешните процесори; те подбираха кабелите така, че да осигурят движението по зададения маршрут и максимална ефективност. Ако шофьорът опитаеше да насочи колата към такава част на Канъпи, където нямаше кабели, тя щеше да отхвърли командата или да избере заобиколен път до желаната цел.

За управлението на кабелен автомобил явно се изискваха по-стабилни умения, отколкото си мислех, защото пътуването ми започна доста зле; струваше ми се, че се намирам в корабче, попаднало наскреда. Все пак някак си успях да осигуря движението на автомобила напред и надолу, макар да няхах представа къде отивам. Имах съвсем определена цел в ума си, но нощната активност бе изтрила напълно чувството ми за ориентация и не знаех къде се намира апартаментът на Зебра, освен че е някъде близо до бездната. Сега поне беше ден, утринното слънце се катереше нагоре по Мрежата и пред мен се

разкриваше обширна гледка към града; започвах да разпознавам някои деформирани по характерен начин сгради, които явно бях видял предишния ден, макар и от други ъгли и височина. Една от постройките например, напомняше смущаващо убедително човешка ръка, чиито пръсти се удължаваха във вид на филизи, които бързо се смесваха с други от съседни сгради. Друга пък приличаше на дъб, някои се разширяваха в нещо като пана от разбити мехурчета, напомняща лице на поразен от проказа човек.

Автомобилът се движеше все така надолу, към безлюдната междинна част, разделяща Канъпи от Мълч, а Канъпи оставаше все по-високо над мен като облак със странна консистенция. Слизането ставаше по-бурно, точките за смяна намаляваха и се плъзгахме по все по-дълги участъци, в които кабелът не се пресичаше с други кабели.

Предполагах, че Зебра вече бе забелязала отсъствието ми. Няколко минути щяха да й бъдат достатъчни, за да установи липсата на пушката, валутата и колата... но как щеше да постъпи след това? Ако Играта бе навлязла сериозно сред обществото на Канъпи, надали щеше да докладва за осъществената от мен кражба. Първо щеше да й се наложи да обясни какво съм правил в дома й, после щеше да бъде намесен и Уейвърли и в крайна сметка двамата щяха да бъдат разкрити като саботьори.

Вече имах доста добра гледка към простиращия се отдолу Мълч; виждах неестествено изкривени пътища, наводнения и полусрутени бараки. Носеха се струйки дим от огньовете и блещукаха светлинки; поне се бях озовал в населен район. Вече дори виждах хора, рикши и животни навън и си представях, че ако отворя вратата на автомобила ще усетя миризмата на онова, което готвеха или горяха на тези огньовете.

Колата се наклони и започна да пада.

И преди бе имало подобни ужасни мигове, но този като че ли продължи по-дълго. На всичко отгоре се включи някаква аларма на контролното табло. После сякаш имаше момент на нещо подобно на нормално движение, но ми се стори по-неравномерно и бързо, отколкото бе разумно. Какво ли се беше случило? Да не би кабелът да се бе скъсал или за момент колата да не бе намерила за какво да се захване и тежестта й да я бе повлякла надолу, преди да намери друг кабел?

Погледнах към контролното табло и видях пулсираща схема на кабелния автомобил, около чиято увредена част светеше червено квадратче.

Една от ръцете му липсваше.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Някой ме атакуваше.

Доверих се на колата да намери сама пътя надолу по възможно най-бързия и безопасен начин, измъкнах плазмената пушка на Зебра, постарях се да заема стабилна позиция в люшкация се автомобил; острият писък на алармата определено не подпомагаше концентрацията ми. Придвигих се назад, покрай мястото на пасажера, където лежах предишната вечер. Поех дълбоко въздух, коленичих, дръпнах ръчката на вратата и загледах как се отваря. Присегнах се, за да отворя и вратата от отсрещната страна, а после се измъкнах възможно най-навън, на вятъра; от земята ни дяляха все още неколкостотин метра. Рискувах да хвърля бърз поглед нагоре, към ръцете; едната от тях бе срязана с някакво лъчево оръжие.

Погледнах натам, откъдето идвах. Следвах ме два други кабелни автомобила, на около двеста метра над мен. От по-близката висеше някаква черна фигура, поставила на рамо нещо, което в този момент блесна с прекалено силна светлина, за да мога да я опиша. Стрела от яркорозов, йонизиран въздух профуча покрай мен, озонът ме удари по носа почти преди гърма от отварянето на вакуумен тунел от лъчевото оръжие.

Погледнах надолу. Бяхме изминали още неколкостотин метра, но все още се намирахме прекалено високо за моя вкус. Нямах представа как щеше да се справи колата само с една ръка.

Грабнах пушката на Зебра, като се молех да няма сензор за разпознаване на своя собственик. В такъв случай нямаше да мога да я използвам. Усетила, че я вдигам на рамо, тя настрои системите ѝ за прицелване на една линия с моите очи. Почувствах потрепването ѝ при включването на различните жироскопи и акумулатори, сякаш през нея премина някаква магическа енергия. Усещах тежестта на специалните ѝ пълнители в джобовете си като оловен баласт. Изчаках системите за прицелване да се донастроят, за да мога да стрелям. За момент системата като че ли се обърка, може би защото бе приспособена за

особено тъмните, наподобяващи конски очи на Зебра, и ѝ бе трудно да се приспособи към моите. Непрекъснато се появяваха някакви графики, които веднага се пръскаха на неразбираеми символи.

Още една стрела от розов въздух профуча покрай мен, после още една, която остави сребриста драскотина встрани на автомобила. За момент в кабината нахлу силна миризма на сгорещен метал и пластмаса.

— По дяволите! — изругах аз.

Автоматичната система за прицелване бе излязла от строя, но затова пък мишената ми не се намираше някъде отвъд хоризонта, нито ми трябваше кой знае каква точност. Искях просто да сваля онези копелета от небето и дори бях готов да поема последствията, ако евентуално пораженията се окажеха по-мощабни от обикновено.

Натиснах спусъка и усетих ритането на оръжието в рамото си.

Лъчът за малко не улучи по-близката кола. И слава Богу. Нямах намерение да ги сваля с първия изстрел. Ония отговориха незабавно; хвърлих се обратно в кабината. Сега вече принуждавах противника да разшири огъня, принуждавах го да избира между възможността да обезвреди моя автомобил и да ме застреля. Показах се отново навън, поставих оръжието върху рамото си с едно ловко движение, почти несъзнателно; този път нямах намерение да пропусна целта.

Стрелях.

Тъй като се целех по предната част на автомобила, разполагах с по-лесна и уязвима мишена. Предната кола се разлетя във вид на сив облак. Шофьорът сигурно умря моментално, но стрелецът падна от колата в първия миг на експлозията. Проследих с поглед облечената в черно фигура, която се носеше към Мълч заедно с изпуснатото си оръжие, но не чух звук, когато се стовари сред разнебитените жилища.

Нещо не беше наред. Усещах приближаването му — някакво особено объркване в ума. Поредният епизод от живота на Осман.

Полагах отчаяни усилия да не му се дам, да остана в настоящето, но като че ли втори, неопределен слой от реалността опитваше да се спусне върху мен.

— Върви по дяволите — казах аз.

Другата кола се поколеба, продължавайки да слиза за момент, после се обърна със светкавична и елегантна смяна на ръцете. Започна да се издига към Канъпи и тогава, за първи път, откакто си бях дал

сметка за атаката, осъзнах, че сирената в моята кабина продължава да пици. Но сега го правеше още по-настойчиво.

Оставих оръжието и започнах да се придвижвам към седалката на шофьора, което не бе лесна работа в полудялата кола. Усещах как епизодът от живота на Осман впива безмилостни пръсти в челото ми, като пристъп, който заплашва да се разрази всеки момент.

Земята се приближаваше прекалено бързо. Дадох си сметка, че почти падаме — вероятно просто се докосвахме до някакъв кабел. Хора, рикши и животни се разтичаха в разни посоки, сякаш не бяха единомисленици по въпроса къде щях да се стоваря. Седнах на стола и задействах напосоки различните ръчки, с надеждата да възпра донякъде бясната скорост. И тогава земята се оказа толкова близо, че виждах изражението на жителите на Мълч — определено никой от тях не се радваше на моето пристигане.

Накрая паднах в Мълч.

Заседателната зала се намираше дълбоко във вътрешността на „Палестина“. От останалата част на кораба я изолираха масивни херметически врати, украсени с метални орнаменти във вид на сплетени лиани. Около тежката правоъгълна маса имаше двама-три стола с високи облегалки, а от тях бяха заети само половината. Посланията от дома се пазеха в най-голяма тайна и бе нормално, че всеки от корабите бе изпратил само по двама-трима представители. Всички бяха насядали около масата и вдървените от скафандрите им тела се отразяваха в полираната й махагонова повърхност, толкова тъмна и гладка, че напомняше огряна от луната, напълно неподвижна вода. В средата апарат прожектираше техническите чертежи от първото съобщение — една след друга на екрана се появяваха скелетоподобни графики с главозамайваща сложност.

Скай седна до Балказар и се заслуша в тихото жужене на медицинската техника.

— ... и, както изглежда, тази модификация ще ни даде по-съвършен контрол върху топологията на бутилката за съхранение, отколкото имаме в момента — каза главният теоретик по двигателната система на „Палестина“, като стопира една от схемите. — Съчетано с другите неща, които видяхме, то би трябвало да ни даде по-стръмен

профил на сваляне на скоростта... без да говорим за възможността за намаляване притока на енергия, без да се стига до проблеми с магнитното поле. Това ще ни позволи да изключим двигателя с антиматерия, докато в резервоара все още има гориво, както и да го стартираме отново по-късно — нещо, което не можем да направим при сегашното положение на нещата.

— А в състояние ли сме да осъществим тези модификации, дори да приемем, че им вярваме? — попита Омдурман, командващият офицер на „Багдад“.

Беше с лъскава черна туника, върху която се открояваха сиво-белите отличителни знаци на ранга му. Като се прибавеха бледността на кожата му и тъмночерният цвят на косата и брадата, той представляваше впечатляващ пример за монохромна изява.

— По принцип — да. — Макар и плувнало в пот, лицето на техника бе напълно безизразно. — Но ще бъда откровен с вас. Ще се наложи да извършваме мащабни промени само на сантиметри от бутилката с антиматерия, която ще трябва да функционира все така съвършено през целия период на работа. Няма как да затворим антиматерията другаде, докато приключим. Едно погрешно движение и при следващата среща няма да имаме нужда от толкова много столове.

— По дяволите следващата среща — измърмори Балказар.

Скай въздъхна и мушна пръст във влажната си яка. Залата беше неприятно топла и това действаше приспивно. Сякаш нищо на този кораб не беше както трябва. Не очакваше да почувства тук такава странна аура и усещането се подсилваше още повече от факта, че нещата изобщо не му бяха странни или непознати. „Палестина“ бе конструиран по същия план като „Сантяго“ и още щом с Капитана слязоха от совалката, разбра точно къде се намира. Макар да бяха дипломатически посетители, а не затворници, двамата се намираха под постоянна въоръжена охрана; наясно бе обаче, че може да се озове във всяка точка на кораба без чужда помощ, възползвайки се от познанията си на „Сантяго“. Но почти във всяко друго отношение освен основната топология, корабът бе неуловимо различен; струваше му се, че се е събудил в някакъв свят, почти, но не напълно какъвто трябва в повечето светски подробности. Декорът беше различен, знаците и надписите бяха на непозната писменост и език, там, където стените в

„Сантяго“ бяха голи, бяха изрисувани фрески и плакати. Екипажът носеше други униформи — Скай не знаеше как да тълкува обозначенията им за ранг и не разбираше почти нищо, когато разговаряха помежду си. Имаха различна екипировка и си отдаваха агресивно чест при всяка възможност. А езикът на тялото и жестовете напомняше фалшиво изпята позната мелодия. Струваше му се, че тук беше по-топло и по-влажно, отколкото на неговия кораб, а където и да отиде се носеше някаква постоянна миризма, като при готвене. Не можеше да се каже, че е неприятна, но тя подсилваше усещането за нещо чуждо. Може би се дължеше на въображението му, но дори гравитацията му изглеждаше по-силна, стъпките му отекваха тежко по пода. Възможно бе да са ускорили незначително скоростта на въртенето си около оста, за да имат предимство пред другите колонизатори, когато достигнат Края на пътуването. Или пък го бяха направили, просто за да накарат всички да се чувстват некомфортно по време на срещата, а за по-добър ефект бяха увеличили и температурата. Или пък само си въобразяваше.

Срещата премина напрегнато, но не чак толкова, че да започне да се страхува — ако това бе подходящата дума — за здравето на Капитана. Балказар се разсъни и владееше почти напълно ума си, тъй като Ренго се бе погрижил релаксиращото средство да изчерпи действието си по времето, когато щяха да пристигнат. Сега Скай видя, че някои от старшите членове на другите екипажи бяха също толкова немощни колкото и неговия Капитан; и техният живот се поддържаше от медицинска апаратура, и край тях се суетяха лични помощници. Получаваше се нещо като идиосинкратична колекция от пъхтяща машинария, все едно че машините бяха решили да се срещнат и бяха помъкнали след себе си своите домакини от плът и кръв.

Разговаряха предимно за съобщенията от дома, разбира се. Цареше единодушие, че и двете послания най-вероятно са от там и не са мръсен номер на един от корабите срещу останалите членове на флотилията, но пък нямаше гаранция за истинността на тяхното съдържание. Всеки честотен компонент и от двете радиосъобщения бе подложен на специфично закъснение спрямо своя съсед в резултат на облаците от междוזвездни електрони между Слънцето и флотилията. Много трудно би било това да се имитира убедително, дори ако на значително разстояние зад корабите бе изоставен предавател,

специално с цел да изпрати въпросните съобщения. Не се спомена нищо за шести кораб, нито пък Капитанът намекна нещо за него. Може би за съществуването му знаеха единствено на борда на „Сантяго“. Тайна, която си заслужаваше да бъде пазена, с други думи.

— Разбира се — каза теоретикът по двигателите, — това би могло да бъде номер.

— Но защо някой би пожелал да ни изпраща разрушителна информация? — попита Замудио, командирът на кораба-домакин. — Каквото и да се случи с нас, от това там нищо няма да се промени. Защо тогава някой ще се опитва да ни навреди?

— Същият аргумент е валиден и за доброжелателната информация — отвърна Омдурман. — Няма причина да ни изпращат и нея. Освен поради хуманни причини.

— По дяволите хуманните причини... да вървят по дяволите — рече Балказар.

Тук се обади Скай, като се постара да надвика Капитана.

— Аз всъщност се сецам за аргументи и в двете посоки.

Изгледаха го търпеливо, сякаш имаха работа с дете, решило да каже някаква смешка. Надали някой от присъстващите знаеше кой бе той, освен евентуално факта, че е син на Тайтърс Осман. Това положение му вършеше чудесна работа — предпочиташе да го подценяват.

— Организацията, изстреляла флотилията — продължи той, — може би все още съществува под една или друга форма, нищо чудно дори и нелегално. Тя все още има интерес да ни помага, пък дори само, за да не бъдат пропилены някогашните ѝ усилия. Възможно е все още да сме единствената междוזвездна експедиция, не забравяйте това. Възможно е все още да сме единствената им надежда за достигане до друга звезда.

Омдурман погали брадата си.

— Не е изключено да е и така. Ние сме като строеж на огромна джамия, проект, чието осъществяване ще отнеме стотици години и който никой няма да види в неговата цялост...

— Дяволите да ги вземат... дяволите да ги вземат всичките.

Омдурман заекна, но се престори, че не е чул и продължи:

— ... но онези, които знаят, че ще умрат преди нейното довършване, въпреки това изпитват известно удовлетворение, задето са

допринесли с нещичко за цялото, дори да е най-дребният детайл в най-незначителната шарка. Проблемът е там, че знаем извънредно малко за случилото се у дома.

Замудио се усмихна.

— И макар вече да са ни изпращали идеи за осъвременяване на това, с което разполагаме, пак не знаем доколко можем да им се доверим в този случай.

— Тоест, отново се озовахме на изходна позиция — обади се Арместо от „Бразилия“.

Той беше най-младият сред капитаните, не много по-възрастен от Скай. Скай го изучаваше внимателно, виждайки в него евентуален враг; враг, който може би нямаше да отговори на това определение, преди да изминат още десетилетия.

— Сещам се и за причини, поради които биха искали да ни убият — додаде Скай. Обърна се към Балказар. — С ваше позволение, разбира се?

Капитанът отметна рязко глава нагоре, сякаш бе задрямал.

— Давай, Тайтърс, скъпото ми момче.

— Ами ако не сме единствените? — Приведе се напред и подпря лакти върху махагоновата маса. — Изминал е цял век, откакто сме напуснали родните места. Може би вече са създадени по-бързи кораби, може би дори вече са изстреляни. Нищо чудно да са се появили фракции, които искат да ни попречат да стигнем Лебед, за да го запазят за себе си. Разбира се, винаги биха могли да прибегнат до преки военни действия, но ние сме четири големи кораба, при това с атомно оръжие. — Съоръженията, които имаше предвид, бяха взети да осъществят нужната промяна на пейзажа в Края на пътуването — за създаване на планински проходи или пристанища — но спокойно можеха да се използват и като оръжие. — Определено не биха се справили лесно с нас. От тяхна гледна точка би било много по-лесно да ни убедят да се унищожим сами.

— С две думи искаш да кажеш, че съществуват еднакво основателни причини както да се доверим на съобщението, така и да не му се доверим?

— Да. И същите аргументи се отнасят и за второто съобщение, онова, което ни предупреждава да не прилагаме предложените модификации.

Теоретикът по двигателите се изкашля.

— Той е прав. Единственото, което сме в състояние да сторим, е да направим сами преценка на техническото съдържание на посланието.

— Няма да бъде лесно.

— В такъв случай поемаме огромен риск.

Срещата продължи в същия дух — доводите за и против истинността на съобщенията валяха все така безплодно. Изказано бе предположение, че една или друга страна задържа за себе си ценна информация — („Абсолютно вярно“ — помисли си Скай) — но така и не бяха направени конкретни обвинения и събранието приключи по-скоро сред всеобщо смущение, отколкото с неприкрита враждебност. Договориха се да продължават да споделят тълкуванията си на съобщенията и да създадат специална експертна група за цялата флотилия, която да изследва доколко приложими бяха предложените модификации. Споразумяха се никой да не действа едностранно и да не се прави опит за прилагане на промените без специалното съгласие на всички останали. Предложиха, ако някой кораб пожелае да го направи сам, да му бъде позволено, но при условие, че ще се отдалечи от останалите членове на флотилията, като увеличи четирикратно съществуващото в момента разстояние помежду им.

— Предложението е лишено от здрав разум — заяви Замудио. Високият, красив мъж, много по-възрастен, отколкото изглеждаше, беше ослепял от експлозията на „Исламабад“. За едното му рамо бе привързана камера, като папагал на стар морски вълк, която се въртеше ту насам, ту натам, очевидно по негова воля. — При изстрелването на тази експедиция цареше дух на приятелство и никой не гледаше на нея като на надбягване за награда.

Арместо присви устни.

— Защо тогава не искаш да поделиш запасите, които натоварихте на вашия кораб заедно с останалите?

— Не сме натоварвали никакви запаси — рече Омдурман не особено убедено. — Не повече, отколкото резервните части за криокамерите, които вие задържате.

Камерата на Замудио се насочи към него.

— Но това е абсурдно... — Направи пауза, преди да продължи. — Никой не отрича, че съществуват различия в качеството на живот на

отделните кораби. Ни най-малко. Планът винаги е предвиждал да бъде именно така. От самото начало идеята е била всеки кораб да организира собствените си неща независимо от другите, ако не заради друго, поне за да предпази останалите от допускането на същите непредвидими грешки. Трябва ли в крайна сметка жизнените стандарти на борда на всеки кораб да се изравнят? Не, разбира се. Това би означавало, че нещо не е както трябва. Неизбежно е смъртността сред екипажа на различните кораби да варира в незначителни граници — тя е отражение на различния акцент върху медицинската наука, поставен от съответните корабни режими. — Тъй като вече си бе осигурил вниманието им, той понижи глас, докато окото-камера се местеше от лице към лице. — Да, процентът на смъртните случаи в криокамерите ще варира при различните кораби. Саботаж? Не смятам, колкото и успокояващо да звучи тази мисъл.

— Успокояващо ли? — повтори някой, сякаш не го беше чул добре.

— Да, точно така. Нищо не действа по-успокояващо от параноичните слухове за някакви конспирации, особено когато зад това се крие по-дълбок проблем. Забравете приказките за саботьори, по-добре се замислете за слабите операционни процедури, за неадекватното техническо разбиране... Бих могъл да продължа в този дух.

— Стига брътвежи — намеси се Балказар в пристъп на пълно пробуждане. — Не сме дошли да обсъждаме това. Ако някой желае да действа според проклетото съобщение, да заповяда. Ще ми бъде безкрайно интересно да наблюдавам резултатите.

Малко вероятно изглеждаше обаче, някой да реши да направи пръв тази крачка. Както бе казал Капитанът, естественият импулс беше да бъде оставен някой друг да допусне пръв грешката. Договориха се да организират нова среща след три месеца, когато успеят да разгледат съобщенията в най-големи подробности. После щяха да запознаят пасажерите на корабите с въпросните послания. Отправените в заседателната зала обвинения бяха забравени. Дори се изказаха предпазливи предположения, че вместо да затегне още повече взаимоотношенията във флотилията, проблемът можеше да доведе до разтопяване на леда.

Скай седеше отново с Балказар в совалката на път за вкъщи.

— Има още време, докато стигнем до „Сантяго“, сър. Защо не опитате да си починете?

— Дяволите да те вземат, Тайтърс... ако исках почивка, щях да...

Балказар заспа, преди да успее да довърши мисълта си.

„Сантяго“ се очертаваше като пращинка на дисплея на совалката. Понякога на Скай му се струваше, че корабите от флотилията бяха като островчета от малък архипелаг, разделени от голямо водно пространство, така че всяко островче бе отвъд линията на хоризонта дори на най-близкия си съсед. Над архипелага цареше вечна нощ, а огньовете на островите бяха прекалено слаби, за да се видят, освен когато островът се намираше достатъчно близко. Трябваше да имаш наистина голяма смелост, за да напуснеш някой от тях и да се хвърлиш в мрака, разчитайки навигационните системи на совалката да не те отвеждат в открития океан. Размишлявайки над начините за убийство, както му бе станало навик, Скай се запита дали да не повреди автопилота. Можеше да го направи непосредствено преди човекът, когото искаше да убие, се качи в совалката с намерение да посети някой от другите кораби. Нямаше да е проблем да разбърка нещата така, че тя да заминее в съвсем друга посока и да се изгуби в мрака. Ако инсценираше изтичане на гориво или повреда в животоподдържащата система, възможностите щяха да бъдат наистина вълнуващи.

Но не и за него самия. Той винаги придружаваше Балказар и този начин нямаше особена стойност.

Мислите му го върнаха към събранието. Капитаните на другите кораби се постараха да не покажат, че са забелязали неспособността на Балказар да се концентрира продължително време и как на моменти губи напълно здравия си разум. Беше видял обаче, как си разменяха загрижени погледи над махагоновата маса, когато мислеха, че Скай гледа другаде. Очевидно много ги притесняваше фактът, че един от тях очевидно губеше разсъдък си. И кой можеше да каже дали старческото слабоумие на Балказар няма да засегне и тях, когато достигнат възрастта му? Скай, разбира се, не намекна нито веднъж, че има някакви притеснения за здравословното състояние на своя капитан — би било проява на непростима нелоялност. Напротив, постара се да поддържа желязно подобие на тържественост в присъствието на своя господар, кимаше вярно на всяка побъркана мисъл, която излизаше от

устата му, и нито веднъж не се издаде, че го мисли за напълно луд, както се опасяваха останалите капитани.

Лоялен служител, с други думи.

Чу се звън в конзолата на совалката. „Сантяго“ вече беше пред тях — огромен — макар да се виждаше трудно заради осветлението в кабината. Балказар хъркаше и се лигавеше едновременно. Сребриста струйка слюнка украсяваше еполетите от едната му страна като фина нова нашивка.

— Убий го — рече Клаун. — Хайде, убий го, все още има време.

В действителност Клаун не присъстваше в таксито, Скай знаеше много добре това, но в известен смисъл беше тук, и треперливият му глас сякаш не излизаше от черепа на Скай, а на някакво разстояние зад него.

— Не искам да го убивам — отвърна Скай, и добави едно безмълвно „все още“ за себе си.

— Знаеш, че искаш. Той стои на пътя ти. Винаги е стоял. И не е нищо повече от един болен старец. Ще му направиш услуга, ако го убиеш сега. — Гласът на Клаун омекна. — Виж го само. Спи като бебе. Надявам се да сънува нещо радостно от своето детство.

— Няма как да разбереш.

— Аз съм Клаун. Клаун знае всичко.

Тих метален глас от конзолата предупреди, че навлизат в забранената сфера около своя кораб. След малко автоматизираната векторна система, отговаряща за трафика, щеше да улови таксито и да го насочи към мястото му за паркиране.

— Никога досега не съм убивал никого — упорстваше Скай.

— Но често си го мислил, нали?

Нямаше смисъл да оспорва този факт. Скай непрекъснато фантазираше как убива един или друг човек. Измисляше начини, по които да убие враговете си — хората, които го бяха пренебрегвали или подозираше, че говорят зад гърба му. Според него някои заслужаваха да бъдат убити, просто защото бяха слаби или доверчиви. Кораб като „Сантяго“ предлагаше безброй възможности за убийство, но почти никакъв шанс да бъде направено така, че да не бъде разкрито. Плодовитото въображение на Скай обаче, бе мислило върху проблема достатъчно дълго, за да набележи десетина приемливи стратегии за намаляване броя на неговите неприятели.

Досега му бе достатъчно да се отдава на своите фантазии. Стигаше му наградата да разиграва в ума си отново и отново сцените на саморазправа, да ги изгражда бавно, сякаш ги бродираше. Клаун обаче беше прав: какъв смисъл има да скицираш сложни планове в най-големи подробности, ако в някой момент не започнеш да ги осъществяваш?

Погледна отново към Балказар. Беше толкова безпомощен, както бе казал Клаун.

Толкова безпомощен.

И уязвим.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Можеше да бъде и по-зле.

Можеше да се стовари на земята, без първо да падне върху Мълч, без първо да омекоти удара в два слоя скелетоподобни постройки. Най-накрая колата заби нос; наоколо мъждукаха слаби огньове и светлинки. Чувах силни гласове, но ми се сториха по-скоро възбудени и ядосани, отколкото изразяващи болка. Осмелих се да се надявам, че не съм премазал никого при падането. След няколко секунди се надигнах от мястото си и бързо направих оценка на собственото си състояние. На пръв поглед не открих нищо счупено, но всичко, което можеше да се счупи, беше най-малкото натъртено. После се покатерих нагоре по автомобила; чувах приближаващи гласове и трескави стържещи звуци, може би резултат от бърникането на любопитни деца сред останките от колата, или пък шум от обезпокоени плъхове. Грабнах оръжието, уверих се, че взетата от Зебра валута е все още в мен, и излязох от колата, като стъпих на бамбуковата платформа, пробита изкусно от носа на автомобила.

— Чувате ли ме? — провикнах се аз в мрака, убеден, че някой наистина ме чува. — Аз не съм ви враг. Не съм от Канъпи. Тези дрехи са от Просящите, аз идвам от друг свят. Нуждая се спешно от вашата помощ. Хората от Канъпи искат да ме убият.

Казах го на нортски. Така твърдението ми щеше да прозвучи много по-убедително, отколкото ако бях говорил на каназиански, езика на аристокрацията на Казъм сити.

— В такъв случай остави долу оръжието и започвай да обясняваш как се сдобил с него. — Беше мъжки глас, с различен акцент от този, който имаха обитателите на Канъпи. Думите му бяха неточни, сякаш имаше проблем с небцето. Той също говореше на нортски, но звучеше някак насечено, или прекалено точно, без обичайните сливания на думи, резултат от действителната фамилиарност с езика. — Освен това пристигна с кабелен автомобил — продължи той. — Този факт също се нуждае от обяснение.

Сега вече видях мъжа, застанал на края на бамбуковата платформа. Но това съвсем не беше мъж.

Пред мен стоеше прасе.

Беше дребен и с бледа кожа и стоеше на задните си крака със същата непохватна лекота, която ми бе направила впечатление и при другите прасета. Кожени каишки, хванати отзад на главата, задържаха очилата пред очите му. Носеше червено пончо. В едната си ръка-копито държеше сатър с непринуденост, която показваше, че го използва професионално и отдавна вече не се притеснява от неговата острота.

Не оставих оръжието; не веднага.

— Казвам се Танър Мирабел — казах аз. — Пристигнах вчера от Края на небето. Търся един човек и се озовах по погрешка не където трябва в Мълч. Мъж на име Уейвърли ме плени и ме принуди да участвам в Играта.

— И успя да избягаш, с тази пушка и кабелен автомобил? Страхотен трик за един новодошъл, Танър Мирабел.

Изрече името ми така, сякаш беше псувня.

— Дрехите ми са от Просящите — продължих аз. — И, както сигурно си забелязал, акцентът ми е на жител на Края на небето. Говоря малко каназиански, ако предпочиташ него.

— Нортски ще свърши работа. Ние, прасетата, не сме толкова глупави, колкото ви се иска на всички. — Направи пауза. — И покрай акцента си ли се сдоби с тази пушка? Страхотен акцент имаш в такъв случай.

— Помогнаха ми хора. — В последния момент реших да не споменавам името на Зебра. — Не всички в Канъпи са съгласни с Играта.

— Така е — отвърна мъжът. — Но пак са в Канъпи и пикаят отгоре ни.

— Все пак е възможно да са му помогнали — обади се друг глас, този път — женски. Вгледах се в мрака и видях малко по-високо нещо, напомнящо жена прасе. Проправяше си предпазливо път сред бъркотията, която бях причинил с пристигането си. Изражението й беше невъзмутимо, сякаш го правеше всеки ден. Приблужи се към

мъжа и го хвана за лакътя. — Чувала съм за такива хора. Саботьори. Как изглежда той, Лоран?

Първото прасе, Лоран, свали очилата си и ѝ ги предложи. Беше странно хубава, човешка коса ограждаше зурлестото ѝ, кукленско лице, като мръсна завеса. Тя приближи за миг очилата към очите си и кимна.

— Не прилича на ония от Канъпи. Като начало е човек — такъв, какъвто го е замислил техният Бог. Освен очите, но може би е номер на светлината.

— Не е номер — отвърна Лоран. — Вижда ни без очила. Забелязах го, когато се появи ти. Погледът му веднага се насочи към теб. — Свали очилата от женското прасе и каза в моята посока: — Може би част от това, което ни каза, е вярно, Танър Мирабел. Но не всичко, готов съм да се обзаложа.

„И ще спечелиш“ — едвам се въздържах да не кажа аз.

— Не ви мисля злото — заявих аз и с широк жест поставих оръжието си върху бамбуковата платформа, но достатъчно близо, за да го достигна, ако прасето направи крачка към мен с брадвата в ръка. — Загазил съм здраво и хората от Канъпи ще се върнат да ме довършат всеки момент. Не съм сигурен, че не си създадох врагове и сред саботьорите, тъй като откраднах някои неща от тях. — Залагах върху предположението, че няма да се изложи пред Лоран като призная за кражбата си от Канъпи; нещо повече, очаквах по този начин да се издигна в очите му. — И още нещо. Не знам нищо за хората като теб, нито добро, нито лошо.

— Но знаеш, че сме прасета.

— Няма как да пропусна този факт, нали?

— Както не пропусна и нашата кухня?

— Ще платя за това — казах аз. — Имам местна валута. — Бръкнах в един от обемните джобове на палтото на Вадим и измъкнах оттам цяла пачка. — Не е много. Но може да покрие някои от разходите ви.

— Само дето тя не е наша собственост — Лоран гледаше протегнатата ми ръка. Трябваше да се приближи, ако желаете да вземе парите, но все още нито той, нито аз бяхме готови за подобна проява на доверие. — Собственикът на кухнята отиде да посети светилището на брат си в Паметника на Осемдесетте. Няма да се върне преди залез.

Не е от хората, предразположени към снизходителност или прошка. На всичкото отгоре ще трябва да го информирам за нанесените от теб щети и тогава гневът му ще се обърне срещу мен.

Предложих му половината от друга пачка, като бръкнах дълбоко в резервите, взети от Зебра.

— Може би това ще успокои притесненията ти, Лоран. Но ако ти се стори малко, ще си помисля, че се опитваш да ме ограбиш.

Тук той като че ли се усмихна, но нямаше как да разбере със сигурност.

— Не мога да те приютя, Танър Мирабел. Прекалено опасно е.

— Иска да каже — обади се другото прасе, — че в главата си вероятно имаш имплант. И хората от Канъпи знаят къде се намираш във всеки момент, дори сега. И ако си ги разгневил, ще изложиш на опасност всички ни.

— Знам за импланта — отвърнах аз. — И точно затова искам да ми помогнете.

— Да ти помогнем да го извадиш ли?

— Не. Знам кой може да го направи. Мадам Доминика. Но нямам представа как да стигна дотам. Можете ли да ме заведете?

— Имаш ли представа къде е това?

— Гранд Сентръл Стейшън.

Прасето огледа пораженията в кухнята.

— Както виждам, днес няма да ми се наложи да готвя, Танър Мирабел.

Те бяха бежанци от Ръждивия пояс.

Преди това били бежанци от някъде другаде — студентите, изпълнени с комети покрайнини на друга слънчева система. Но готвачът и неговата съпруга — вече не можех да мисля за тях просто като за прасета — нямаха представа как са стигнали до тук първите представители на техния вид; знаеха само различни теории и митове. Най-правдоподобната беше, че са далечни, изоставени потомци на някаква програма по генетично инженерство с многовековна давност. Някога бяха използвали свински органи за трансплантирането им — подобията между двата вида били повече от разликите — и този експеримент изглежда бе имал за цел да увеличи още повече

приликата, като добавя човешки гени към ДНК на животните. Може би опитите бяха стигнали по-далеч, отколкото са възнамерявали, защото смесването на гени неочаквано довело до значително увеличаване интелигентността на прасетата. Или може би точно такава е била идеята през цялото време — опит да се създаде прислуга за хората, лишена от неприятните характеристики на машините.

Така или иначе, в определен момент явно са закарали прасетата в далечния Космос и ги изоставили да се оправят както могат сами. Може би за хората е било прекалено трудоемко да ги изловят и избият, или пък самите прасета се били освободили от лабораториите и създали свои тайни колонии. По това време, както обясни Лоран, те били вече няколко вида, всеки с различна смесица от човешки и свински гени; някои от тях не можели да изричат думи, макар да били снабдени с необходимия нервен механизъм. Сетих се за прасетата, които срещнах, преди да ме спаси Зебра, и как първото от тях започна да издава насреща ми грухтящи звуци, които невероятно приличаха на опит да се говори. Изглежда тези опити бяха много по-близо до успеха, отколкото бях предположил тогава.

— Вече се срещнах с други представители на вашия вид — казах аз. — Вчера.

— Спокойно можеш да ни наричаш „прасета“. Не ни притеснява изобщо. Ние сме точно това.

— Е, тези прасета изглежда се опитваха да ме убият.

Разказах на Лоран какво се бе случило, без да навлизам в подробности и пропускайки напълно да спомена каква бе причината да се озова в Канъпи. Той ме слушаше напрегнато, после заклати глава, бавно и тъжно.

— Не мисля, че са искали *теб*, Танър Мирабел. По-вероятно са искали да пипнат тези, които са те преследвали. Няма как да не са разбрали, че те преследват. Вероятно са се опитали да те убедят да ги последваш, за да те подслонят.

Върнах се отново в мислите си към случилото се и, макар да не бях напълно убеден, започнах да се питам дали все пак не беше така, както твърдеше Лоран.

— Прострелях единия от тях — признах аз. — Не фатално, но кракът няма да се оправи без хирургическа намеса.

— Е, не се вини прекалено. Сто на сто и те не са били ангелчета. Тук имаме страшно много проблеми заради бандите от млади прасета, които създават всевъзможни неприятности.

Огледах отново пораженията, които нанесох при падането си.

— Виждам, че аз съм последното, от което се нуждаехте.

— Всичко може да се поправи, смей да твърдя. Но мисля първо да ти помогна да намериш каквото търсиш, преди да си направил още бели, Танър Мирабел.

Усмихнах се.

— Вероятно ще е най-добре за всички ни, Лоран.

Когато дошли тук от Ръждивия пояс, Лоран и съпругата му започнали работа при един от по-богатите хора в Мълч. Имаха своя наземна кола: работеща с метан триколка с огромни колела. Корпусът на превозното средство представляваше миш-маш от пластмаса, метал и бамбук, забулена от дъждобрани и пазещи от слънцето чадъри. Струваше ми се, че ще се разпадне, ако само издишам насреща ѝ.

— Не е нужно да изглеждаш толкова отвратен — обади се съпругата на Лоран. — Все пак тя се движи. А и не мисля, че си в състояние да се оплакваш.

— По-верни думи от тези никога досега не са били изричани.

Но колата наистина тръгна, а огромните колела омекотяваха доста сполучливо безбройните несъвършенства на пътя. Щом се договорих с Лоран, успях да го убедя да ме закара до мястото, където се намираха парчетата на сваления от мен кабелен автомобил. Там вече се бе събрала тълпа и трябваше да го убеждавам да ме изчака, докато успея да си проправам път сред множеството. В останките от предната част на колата намерих Уейвърли, мъртъв, с пронизан от бамбук гръден кош. Лицето му представляваше кървава маса и щеше да бъде неузнаваемо, ако не беше пълният с кръв кратер на мястото, където бе стоял монокълът му. Явно бе закрепен там по хирургически път.

— Кой го направи?

— Вече е взето. — Прегърбена жена изплю думите от беззъбата, си уста. — Добра оптика. Ще получат прилична цена.

Устоях на изгарящото любопитство и не попитах кои бяха тези, които щяха да получат добра цена.

Върнах се при триколката на Лоран с чувството, че някаква част от съвестта ми бе откъсната също толкова брутално, колкото бе

изтръгнат монокълт на Уейвърли.

— Е — обади се Лоран, когато се качих при него. — Какво взе?

— Мислиш, че отидох за трофей ли?

Той сви рамене, сякаш нямаше значение. Но след като потеглихме аз се запитах защо наистина се бях върнал, ако не поради споменатата от него причина.

Пътуването до Гранд Сентръл Стейшън отне около час и, както ми се стори, голяма част от него загубихме в обиколки, за да се избегнат страховитите или непроходими части от Мълч. Нищо чудно да се намирахме само на три-четири километра от мястото, където ме атакуваха Уейвърли и неговите хора. Тук обаче не виждах нито една от отличителните черти, които бях забелязал от апартамента на Зебра... или пък ги виждах от друг ъгъл, от който нямаше как да ги позная. Усещането, че съм си създал известна представа за картата на града се изпари като абсурден сън. Разбира се, и това щеше да стане, ако отделях достатъчно време на въпроса. Но не днес, не утре и може би — не и през следващите няколко седмици. А и не възнамерявах да оставам тук толкова дълго.

Най-сетне пристигнахме на Гранд Сентръл Стейшън и ми се стори, че не бе изминала и секунда от последното ми идване тук, когато опитвах отчаяно да се отскубна от Куирънбах. Сега беше доста по-рано, още нямаше дванайсет по обяд, доколкото можех да определя по ъгъла на слънцето в Мрежата; нищо от дневната светлина не достигаше до мрачния интериор на гарата. Благодарих на Лоран, че ме докара чак дотук и го попитах дали ще ми позволи да го почерпя с един обяд като добавка към сумата, която вече му бях платил, но той отклони предложението и отказа изобщо да излезе от триколката. С очила, шапка и загърнат до лицето с дрехите си имаше напълно човешки вид, но подозирах, че тази илюзия ще се поддържа по-трудно, ако влезем в някое заведение. Очевидно не навсякъде обичаха прасетата и цели области от Мълч бяха недостъпни за тях.

Ръкувахме се — с ръце и копита — и той потегли.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Първо се отбих в палатката на прекупвача и продадох оръжието на Зебра, вероятно на безбожно ниска цена спрямо истинската му стойност. Но не се оплаках: парите ме интересуваха далеч по-малко от възможността да се отърва от него, преди да са ме открили. Освен това пушката беше прекалено тежка и биеше на очи, за да може да се използва и при операцията „Рейвич“. Единственото място, където човек можеше да влезе с такава железария, без да предизвика най-малко повдигане на вежди, беше на конгрес на фетишистите на тежка артилерия.

С радост установих, че мадам Доминика все още не беше затворила. Този път не се наложи почти да ме замъкнат там, а влязох доброволно, с джобове, натежали от амунициите за пушката, които бях забравил да продам.

— Тя не работи — заяви Том, момчето, което първоначално ни бе преследвало с Куирънбах, за да ни домъкне дотук.

Извадих няколко банкноти и ги поставих на масата пред очилатото лице на хлапето.

— Вече работи — рекох аз и тръгнах към вътрешното помещение на палатката.

Беше тъмно, но само след една-две секунди интериорът се откри пред мен, сякаш някой бе запалил мъждив фенер. Доминика спеше на операционната кушетка, увила обилната си анатомия в нещо, което трябва да бе започнало живота си като парашут.

— Събуди се — казах не особено силно аз. — Имаш клиент.

Очите ѝ се отвориха бавно, като цепнатинки на надуващ се сладкиш.

— Какво е това, нямаш ли малко уважение? — Думите излязоха бързо, но прозвучаха прекалено летаргично, за да бъдат израз на реална тревога. — Не трябваше да нахълтваш така.

— Парите ми очевидно поразтопиха леда на твоя помощник. — Измъкнах още една банкнота и я размахах пред лицето ѝ. — Как ти се струва?

— Не знам, не виждам нищо. Какво ти има на очите? Защо са такива?

— Нищо ми няма на очите — отвърнах аз и веднага се запитах доколко убедително звучах.

Все пак Лоран бе казал нещо подобно. А и от известно време няхах проблеми с виждането на тъмно.

Сподавих този ред на мисли, колкото и смущаващи да бяха, и продължих да оказвам натиск върху Доминика.

— Имам нужда да ми свършиш една работа и да ми отговориш на няколко въпроса. Не искам прекалено много, нали?

Тя повдигна туловището си от кушетката и намести долните му части в храненятия от пара хамут, който чакаше до нея. Последва звук като от изпускане на налягане. А след това Доминика се насочи към мен с грацията на гемия.

— Каква работа, какви въпроси.

— Имам нужда да ми извадиш един имплант. И после — да ти задам няколко въпроса за един приятел.

— Може би аз ще ти задам някой и друг въпрос за приятеля. — Няхах представа какво искаше да каже с това, но преди да успея да попитам, тя включи осветлението и пред мен се появиха очакващите инструменти, струпани край леглото. Сега видях, че по тях имаше петна от засъхнала кръв с най-различни нюанси. — Но това също се плаща. Покажи ми импланта. — Огледа го внимателно, опипа го с остриите си пръсти и остана видимо доволна: — Прилича на имплант от Играта, но си все още жив.

Очевидно за нея това означаваше, че имплантът не можеше да е свързан по никакъв начин с Играта, и нямаше как да я обвиня за тази логика. Надали на много от преследваните участници в Играта им се удаваше да се доберат до мадам Доминика, за да се възползват от услугите ѝ.

— Ще можеш ли да го махнеш?

— Ако невронните връзки са повърхностни, няма проблем. — С тези думи тя ме поведе към кушетката, постави пред очите си специален зрителен апарат и се вгледа в черепа ми, като дъвчеше

долната си устна. — Да, невронните връзки са плитки, почти не достигат до кората на главния мозък. Това е добра новина за теб. Но много ми прилича на имплант от Играта. Как се е озовал там? Това дело на Просящите ли е? — Поклати глава и гънките по врата ѝ затрепериха като желе. — Не, не може да са Просящите, освен ако вчера си ме излъгал като каза, че нямаш импланти. А и раната от разреза е нова. Отпреди по-малко от двайсет и четири часа.

— От теб искам само да си свършиш работата — казах аз. — Или си тръгвам оттук и си вземам парите, които дадох вече на хлапето.

— Можеш да го направиш, но няма да намериш по-добър в бранша от Доминика. Това не е заплаха, а обещание.

— Тогава действай.

— Първо си задай въпроса — рече тя, като левитираше около кушетката, за да подготви другите си инструменти, нещо, което вършеше с впечатляваща сръчност.

Носеше част от тях в нещо като огромен джоб наред объркващите гънки на кръста си и разпознаваше търсените само опипом, без при това да си пореже или убоде пръстите.

— Имам приятел на име Рейвич — започнах аз. — Пристигна един-два дни преди мен и си изгубихме следите. Амнезия при размразяването, така казаха Просящите. Успяха да ми кажат, че е отишъл в Канъпи, но нищо повече.

— И?

— Мисля, че е много възможно да е потърсил твоите услуги. — „Или да не е могъл да ги избегне“ — помислих си аз. — Сигурно е имал импланти, които е трябвало да бъдат извадени, като мистър Куирънбах, другия джентълмен, с когото пътувах. — След това ѝ описах Рейвич. Стараех се да предам по-скоро неясната картина за външността, характерна за приятелските отношения, а не физиометричния профил, който носи в главата си убиецът за своята мишена. — Много е важно да възстановим връзката си, но засега все удрям на камък.

— Какво те кара да мислиш, че познавам този човек?

— Не знам... Колко още според теб ще струва? Още една стотачка? Ще бъде ли достатъчно да те накара да си преровиш паметта?

Паметта на Доминика не е толкова бърза по това време на деня.

— Двеста тогава. Изплува ли сега споменът за мистър Рейвич?
— На лицето ѝ се появи театрално изражение, имитиращо припомняне. Трябваше да ѝ се признае, че го правеше стилно. — О, чудесно, толкова се радвам.

Само ако знаеше колко се радвам.

— Мистър Рейвич е специален случай.

Разбира се, че беше специален случай. Аристократ като него, пък дори от Края на небето, несъмнено имаше в тялото си почти толкова железария, колкото любител на силните усещания от времето на Бел епок, може би повече дори от някои от върховите демаршисти. И, също като Куирънбах, нямаше как да е научил за Смесената чума преди пристигането си на Йелоустоун. Нито пък бе имал време да потърси услугите на някоя от оцелелите орбитални клиники, способни да отстранят имплантите. Несъмнено бе бързал да се добере до повърхността на планетата и да потъне в Казъм сити.

Доминика вероятно беше неговата първа и единствена възможност за спасение.

— Знам, че е специален случай — отвърнах аз. — И точно поради това знам, че имаш начин да се свържеш с него.

— И защо ми е да се свързвам с него?

Въздъхнах, работата очевидно щеше да бъде трудна или скъпоструваща, ако не и двете едновременно.

— Ако предположим, че си извадила нещо от него и той е изглеждал здрав, но ден по-късно откриеш някаква аномалия в отстранения имплант... да речем следи от чума. В такъв случай би се чувствала задължена да се свържеш с него, нали?

Изражението ѝ не се промени по време на тази тирада и реших, че се налага да прибавя известна доза безобидно ласкателство.

— Така би постъпил всеки уважаващ себе си хирург. Знам, че не всеки тук би си направил труда да гони клиентите в такава ситуация, но както спомена сама току-що, никой не е по-добър от мадам Доминика.

Тя изсумтя в знак на съгласие.

— Но информацията за клиентите е поверителна.

И двамата знаехме какво означава *това*.

Няколко минути по-късно олекнах с още четирийсетина банкноти, но също така се сдобих с един адрес в Канъпи, Ешър Хайтс.

Нямах представа дали обозначаваше апартамент, сграда или район.

— Сега затвори очи — нареди тя и навря един от пъхнатите си в напръстник-инструмент пръсти в челото ми. — И Доминика ще сътвори поредното си чудо.

Сложи ми местна упойка, преди да се захване на работа. Изваждането на импланта не ѝ отне много време, нито ми причини особен дискомфорт. Интересно защо Уейвърли не бе включил в импланта система, която не позволяваше чужда намеса; може би им се беше сторило малко неспортсменско. Във всеки случай, доколкото бях разбрал нещата, базирайки се на наблюденията си върху Уейвърли и Зебра, нормалните правила на Играта не предвиждаха преследвачите да имат достъп до телеметрията на импланта. Те имаха право да използват всички разрешени техники, но бърникането в нервния трансмитер правеше Играта прекалено лесна. Имплантът беше само за зрителите и хората като Уейвърли, които я контролираха.

Докато лежах на кушетката на Доминика, обмислях нехайно какви подобрения бих направил, ако зависеше от мен. Първо, щях да направя ваденето на импланта много по-трудно, като го поставя в дълбоките невронни връзки, за които се притесняваше Доминика, и щях да добавя система, изключваща чуждата намеса; нещо, което би изпържило мозъка на преносителя на импланта, ако някой се опита да го отстрани преди изтичането на определеното време. Освен това и преследвачите щяха да имат импланти, които също щяха да се отстраняват извънредно трудно. Щях да направя така, че двата типа импланти — на преследвачи и преследвани — да издават някакъв кодиран сигнал, който да разпознават и едните, и другите. И когато двете страни се доближаха на по-малко от предварително определено разстояние, да речем една градска пресечка, имплантите щяха да предупреждават и едните, и другите за създалата се близост посредством вече създадените дълбоки невронни връзки. Щях да отрежа напълно воайорите и да ги оставя да се оправят както могат. Така щях да направя Играта нещо значително по-интимно и да огранича броя на преследвачите до една определена цифра, например едно. Така всичко щеше да придобие далеч по-личен характер. А защо продължителността на преследването трябваше да се ограничава до някакви си петдесет часа? В град с подобни размери то можеше да трае спокойно десетки дни или по-дълго, стига на мишената да се даде

достатъчно време, за да избяга и да се укрие в лабиринта, който представляваше Мълч. Всъщност не виждах защо арената трябваше да се ограничава само до Мълч, вместо да се използва целия Казъм сити. А защо не всяко селище на планетата? Разбира се, стига да искаха истинско предизвикателство.

Естествено, никой нямаше да се съгласи с подобни условия. Те търсеха възможност за бързо убийство, кръвопролитие, което да се осъществи най-много за една нощ с колкото се може по-малко усилия, опасност и лична ангажираност.

— О'кей — обяви Доминика и притисна стерилна марля до главата ми. — Готов сте, мистър Мирабел. — Протегна напред стиснатия между пръстите ѝ имплант, сякаш държеше малък сив скъпоценен камък. — И ако това не е имплант от Играта, Доминика трябва да е най-кльощавата жена в Казъм сити.

— Човек никога не знае — отвърнах аз. — Стават какви ли не чудеса.

— Не и при Доминика. — Помогна ми да стана от кушетката. Леко ми се виеше свят; опипах раната — беше съвсем малка и нямаше следа от инфекция. — Не си ли любопитен? — попита тя, когато навлякох отново палтото на Вадим, благодарен за анонимността, която ми предлагаше, въпреки горещината и влагата.

— За какво? Имам предвид — за какво дали не съм любопитен?

— Казах да задаваш въпроси за приятеля си.

— Рейвич ли? Мисля, че вече приключихме с тази тема.

Тя започна да прибира инструментите си.

— Не. За мистър Куирънбах. Другия приятел, с когото беше вчера.

— Всъщност с него бяхме по-скоро познати, отколкото приятели. Та какво за него?

— Той ми плати да не ти го казвам, добри пари даде. Затова не казвам нищо. Но ти сега си богат човек, мистър Мирабел. Пред теб мистър Куирънбах изглежда беден. Разбираш ли накъде бие Доминика?

— Казваш, че Куирънбах ти е дал бакшиш, за да пазиш тайната му, но ако и аз ти дам подкуп, ще забравиш неговия, така ли?

— Умник си ти, мистър Мирабел. Операцията на Доминика не е навредила на мозъка ти.

— На седмото небе съм да го чуя.

С измъчена въздишка бръкнах отново в джоба си и я помолих да ми каже какво Куирънбах не бе искал да знам. Не бях сигурен точно какво очаквах — може би почти нищо, защото не ми беше останало време да размисля какво би могъл да крие Куирънбах.

— Той дойде тук с теб — започна тя. — Облечен като теб, с дрехи на Просящите. Поиска да му извадя имплантите.

— Каж ми нещо, което не знам.

Тогава Доминика се усмихна сладострастно и аз разбрах, че каквото и да изрече, несъмнено щеше да ѝ достави удоволствие.

— Той *нямаше* импланти, мистър Мирабел.

— Какво означава това? Видях го да лежи на твоята кушетка. Ти го оперираше. Беше му обръснала косата.

— Той поиска да направя всичко така, че да изглежда убедително. Доминика не задава въпроси, просто прави каквото иска клиентът. Клиентът винаги има право. Особено, когато плаща добре, като мистър Куирънбах. Клиентът казва, че иска мнима операция. Да му обръсна косата, да извърша нужните движения. Но изобщо не съм му отваряла черепа. Не беше нужно. Все пак го сканирах — в главата му нямаше нищо. Вече беше чист.

— Защо тогава, дяволите да го вземат...

И внезапно всичко си дойде на мястото. Нямаше нужда да се отстраняват имплантите на Куирънбах, защото — ако изобщо някога бе имал импланти — бяха махнати преди години, по време на чумата. Куирънбах изобщо не беше от Гранд Тетон. Беше местен талант, нает да ме следи, за да разбере какво възнамерявам да правя.

Работеше за Рейвич.

Рейвич бе пристигнал в Казъм сити преди мен, докато Ледените просяци опитваха да ми върнат спомените. Няколко дни преднина не е кой знае колко голяма, но очевидно се бе оказала достатъчна, за да му даде възможност да си наеме помощници. Нищо чудно Куирънбах да беше първият, с когото се бе свързал. И той се бе върнал в орбита, за да се смеси с току-що пристигналите от други системи имигранти. Мисията му беше доста проста: да огледа внимателно размразените пасажери от „Орвието“ и да прецени кой от тях би могъл да е наемен убиец.

Върнах се в спомените си към начина, по който се бяхме запознали.

Първо при мен дойде Вадим, докато стоях в общото помещение на „Стрелников“. Отървах се от него, но само след минути той се зае с Куирънбах. Бях принудил Вадим да остави Куирънбах и след това го бях смлял от бой. Добре помнех настояванията на Куирънбах да не го убивам.

Тогава бях отдал това на склонността му да прощава.

После двамата се промъкнахме в стаята на Вадим. И в началото на него определено му беше неловко да рови из вещите на гангстера... дори постави под въпрос моралността на това, което правех. Но след като оспорих мнението му, той се почувства принуден да се включи в кражбата.

През цялото време така и не видях очевидното: че Куирънбах и Вадим работеха заедно.

Куирънбах бе намерил начин да се доближи до мен, без да предизвика подозрения; начин да научи повече за мен. Двамата ме бяха изиграли много добре; Вадим несъмнено бе понатупал Куирънбах в общото помещение на „Стрелников“, но единствено с цел да се създаде илюзия, че всичко е действително такова, каквото изглежда. Трябва да бяха наясно, че нямаше да устоя на изкушението да се намеся, особено след като вече се бях спречкал с Вадим. Помнех много добре как по-късно, когато ни атакуваха като пихме кафе, Куирънбах бе стоял настрани, държан от партньора на Вадим, докато аз се оправях със самия Вадим.

Трябваше да съзря истината поне тогава.

Куирънбах бе успял да открие кой съм, а това означаваше, че е много добър в своята професия; беше ме „подушил“ измежду всички пасажери на кораба... но може би реалното положение не беше точно такова. Нищо чудно Рейвич да бе наел още неколцина агенти да тръгнат подир други пътници и всеки да бе използвал различна стратегия, за да се доближи до своята мишена. Разликата бе, че останалите бяха проследили не когото трябва, докато Куирънбах — не знам дали благодарение на своята интуиция, късмет или логически умения — бе улучил десетката. Но все пак нямаше как да е сигурен. Макар да бяхме говорили доста, аз внимавах да не се издам, че съм работил като охрана на Кауела.

Опитах се да се поставя на мястото на Куирънбах.

Несъмнено с Вадим се бяха изкушавали много да ме убият. Но не можеха да го направят, преди да се *убедят*, че аз съм истинският убиец. Ако ме бяха убили тогава, никога нямаше да разберат със сигурност, че са пипнали когото трябва... и съмнението винаги щеше да хвърля своята сянка.

Затова Куирънбах вероятно бе планирал да ме следва дотогава, докато узнае истината, докато се убеди, че търся човек на име Рейвич поради някаква неуточнена причина. Посещението при Доминика бе важна част от дегизировката му. Явно не знаеше, че като войник нямам импланти и следователно няма да се нуждая от талантите на мадам Доминика. Но беше приел ставащото спокойно и ми бе поверил вещите си, докато той самият лежеше под ножа. „Добър ход, Куирънбах“ — помислих аз. Съдържанието на багажа му бе подкрепило разказаната от него история.

В този момент се сетих за още един факт, който трябваше да ме накара да съзря истината. Прекупвачът се оплака, че записите на Куирънбах са остарели, че били копия на оригинали, които циркулирали преди няколко седмици. А Куирънбах твърдеше, че е пристигнал току-що. Ако бях прегледал документацията на пристигналите през последната седмица лайтхъгъри, дали някой от тях щеше да е дошъл от Гран Тетон? Може би, а може би — не. Зависеше от това доколко взискателен беше Куирънбах при изготвянето на своето прикритие. Съмнявах се, че стигаше чак толкова дълбоко, защото не можеше да е разполагал с повече от един-два дена за изготвянето на всичко от нулата.

Определено беше свършил много добра работа.

Приключих с Доминика малко след дванайсет часа; тогава ме споходи следващият епизод от живота на Осман. Стоях прав, подпрян на стената на Гранд Сентръл Стейшън, и наблюдавах нехайно как умел майстор на марионетки забавлява група деца. Той работеше над миниатюрна сцена, разигравайки малък модел на Марко Ферис; караше деликатна фигурка в космически скафандър да слиза по някаква скална повърхност, образувана от купчина срутена зидария. Действието вероятно се развиваше в бездната под Казъм сити, защото

в основата на склона се виждаше купчина скъпоценности, пазени от свирепо на вид, деветглаво извънземно чудовище. Децата запляскаха с ръце и запищяха, когато кукловодът накара чудовището да се хвърли върху Ферис.

Точно в този миг мислите ми застинаха и епизодът нахлу, напълно оформен.

По-късно имах време да смеля виденията и се сетих за предшестващия ги епизод. Тези епизоди бяха започнали съвсем невинно, повтаряйки фактите от живота на Скай такива, каквито ги знаех. Но после започнаха да се различават от някогашната ми информация, в началото — с дребни подробности и постепенно — все по-очевидно и по-очевидно. За шестия кораб например, не се споменавахе в нито една от традиционните истории, които бях чувал, както и фактът, че Скай бе запазил жив човека, убил, може би — благодарение на осигурените му от друг средства, неговия баща. Но всичко това бяха дреболии в сравнение с идеята, че Скай бе убил капитан Балказар. Балказар не беше нищо повече от бележка под черта в нашата история — фигурираше в нея просто като един от предшествениците на Скай — но никой никога не бе предполагал, че той всъщност го бе убил.

Стиснах юмрука си, от който по пода потече кръв, питайки се с какво всъщност бях заразен.

— Нищо не можех да направя. Спеше си там, без да издава звук — как можех да предположа, че нещо не е наред?

Двамата лекари на Капитана се качиха в совалката в първия възможен миг, след като Скай обяви тревога заради стареца. Валдивия и Ренго затвориха люка зад себе си, за да имат повече място. Скай ги наблюдаваше напрегнато. И двамата изглеждаха преуморени и бледи, с торбички под очите от много работа.

— Той не извика ли, не започна ли да се задушава или нещо от този род? — попита Ренго.

— Не — отвърна Скай. — Нито звук.

Старاءеше се да изглежда разстроен, но същевременно внимаваше да не преиграва. Сега Балказар вече не стоеше на пътя му и перспективата да стане капитан изведнъж бе придобила значително по-

ясни очертания, сякаш внезапно се бе открил много лесен маршрут до сърцето на заплетен лабиринт. Това знаеше както той самият, така и те, и щеше да бъде дори още по-подозрително, ако не бе примесил към мъката си съвсем малка доза удоволствие от големия си късмет.

— Обзалагам се, че онези копелета от „Палестина“ са го отровили — заяви Валдивия. — През цялото време бях против отиването му там, както знаеш.

— Срещата определено беше напрегната — обади се Скай.

— Вероятно повече от това не е могъл да понесе — отсъди Ренго и почеса възпалената, яркорозова кожа под очите си. — Няма защо да виним другите. Той просто не бе в състояние да понесе напрежението.

— В такъв случай нямаше какво да направя, нали?

Другият лекар оглеждаше апаратурата, обхванала гръдния кош на Балказар, закопчана с каишки и скрита под туниката, която сега бяха разтворили. Валдивия я опипа със съмнение.

— Алармата ѝ трябваше да се включи — промълви той. — Предполагам не си чул и нея?

— Както казах, никакъв звук.

— Проклетото нещо трябва да се е развалило отново. Слушай, Скай — рече Валдивия. — Ако се разчуе, с нас е свършено. То вечно се разваляше, а напоследък ние бяхме претоварени... — Изпусна всичкия въздух от дробовете си и поклати глава, сам не можеше да повярва по колко часа им се налагаше да работят. — Е, не казвам, че не сме го поправяли, но очевидно не можехме да си прекарваме цялото време в грижи за Балказар за сметка на всички останали. Знам, че на „Бразилия“ разполагат с по-добра апаратура от този боклук, но каква полза имаме ние от това?

— Съвсем малка — закима енергично Скай. — Други хора щяха да умрат, ако бяхте посветили прекалено много време на стареца. Напълно ви разбирам.

— Надявам се да е така, Скай, иначе, когато се разчуе за смъртта му, ще се разрази ужасна буря. — Валдивия погледна отново към Капитана, може би с надежда за някакво чудо, но такова така и не стана. — Сега ще започнат да ни изпитват за качеството на професионалната ни работа. Теб ще те изпекат на бавен огън заради начина, по който се справи с пътуването до „Палестина“. Рамирес и

другите копелета от съвета ще се опитат да кажат, че ние сме виновни за случилото се. Повярвай ми, виждал съм как става това и преди.

— Единственото, което знаем, е, че не сме виновни — заяви Скай. — Погледна към Капитана, сребрилата следа от слюнка все така украсяваше еполетите му. — Той беше добър човек, служи ни добре, дълго след като трябваше да се оттегли. Но беше стар.

— Да, и щеше да умре след година-две, каквото и да се случеше. Но опитай да обясниш *това* на кораба.

— В такъв случай просто ще трябва да си наблюдаваме гърба.

— Скай... нали няма да кажеш нищо? От това, което споделихме?

Някой заблъска по люка, опитвайки да влезе в таксито. Скай не обърна внимание на гюрултията.

— Какво точно искате да кажа?

Лекарят си пое въздух.

— Трябва да кажеш, че апаратурата е дала предупредителен сигнал. Няма значение, че не си действал според него. Нямало е как да го направиш — не си имал нито средствата, нито знанията, и сте били далеч от кораба.

Скай кимаше, сякаш всичко това бе напълно разумно и той и без това смяташе да каже същото.

— Стига само да не споменавам, че апаратурата изобщо някога е работела?

Двамата лекари се спогледаха.

— Да — отвърна първият. — Точно така. Никой няма да те обвини, Скай. Ще видят, че си направил всичко, което си могъл.

Сега, когато успя да обърне внимание на този факт, изражението на Капитана му се стори напълно умиротворено. Очите му бяха затворени — един от лекарите бе склопил клепачите му, за да му придаде известно достойнство в смъртта. Както бе казал Клаун, напълно възможно беше да предположиш, че сънува детството си. Без значение, че детството му, преминало на кораба, бе също толкова стерилно и клаустрофобично, колкото и детството на Скай.

Блъскането по люка не преставаше.

— По-добре да пусна този, който настоява толкова — каза Скай.

— Скай... — промълви умолително първият лекар.

Скай постави длан върху ръката му.

— Не се притеснявай.

Придаде си спокоен вид и докосна бутоните, контролиращи вратата. Там чакаха поне двајсет човека и всеки от тях искаше да влезе пръв в кабината. Всички искаха да видят мъртвия Капитан, привидно загрижени, но надявайки се тайно това да не се окаже поредната фалшива тревога. Вече от няколко години Балказар бе придобил противния навик почти да умира.

— Боже мили — възкликна една жена. — Значи е вярно... Какво се случи, за Бога?

Един от лекарите понечи да отговори, но Скай беше по-бърз.

— Личното му животоподдържащо устройство не функционираше добре.

— Какво?

— Чухте ме. Наблюдавах Балказар през цялото време. Беше добре, докато апаратурата му започна да издава алармен сигнал. Разкопчах му туниката; отчетът за здравословното му състояние показваше, че е получил сърдечен удар.

— Не... — изрече единият от лекарите, но със същия успех можеше да се обърне и към празно помещение.

— А ти сигурен ли си, че не е получил инфаркт? — попита същата жена.

— Не бих могъл. По това време той разговаряше с мен, а мисълта му беше кристално ясна. Нямаше никакъв признак за дискомфорт, само лека досада. Тогава апаратурата уведоми, че ще прибегне до дефибрилация. Не е нужно да обяснявам, че това го развълнува силно.

— И какво стана?

— Опитах да махна животоподдържащото съоръжение, но връзките бяха безкрайно много и си дадох сметка, че няма да се справя за броените секунди преди старта на дефибрилацията. Нямах друг избор, освен да се отдръпна от Балказар. Процедурата можеше да убие и мен, ако се докоснех до него.

— Той лъже! — възкликна лекарят.

— Не му обръщайте внимание — отвърна невъзмутимо Скай. — Принуден е да говори така, нали? Не казвам, че е направено умишлено... — Остави думата да увисне известно време във въздуха, за да може да се загнезди във въображението на хората, преди да

продължи. — Не казвам, че е направено умишлено, а че е просто ужасна грешка в резултат на преработване. Погледнете ги. Тези двама мъже са на ръба на нервно изтощение. Нищо чудно, че са започнали да допускат грешки. Не трябва да ги обвиняваме прекалено силно за случилото се.

Речта му бе стъкмена така, че в паметта на хората да остане не опитът на Скай да избегне обвиненията, а великодушието му в победата, даже състраданието към победения. Всички щяха да го видят и да го аплодират, но все пак щяха да отсъдят, че заприличалите на лунатици лекари носят някаква вина. Един велик и уважаван старец бе умрял при недостойни обстоятелства. Справедливо беше да последват известни обвинения.

Беше се прикрил добре.

Аутопсията щеше да потвърди, че Капитанът е умрял от сърдечна недостатъчност, но нито аутопсията, нито информацията от животоподдържащата му апаратура щяха да определят точната хронология на смъртта.

— Справи се много добре — каза Клаун.

Така беше; но и Клаун имаше своите заслуги. Той именно му беше казал да разкопчее туниката, докато Балказар спеше, той му бе показал как да получи достъп до различните функции и да програмира дефибрилацията, макар Капитанът да бе в най-добрата форма, в която можеше да се намира през последните години. Клаун беше умен, макар на определено ниво Скай да знаеше, че това знание винаги е било негово собствено. Но Клаун го бе извадил от паметта му и той му беше благодарен за това.

— Мисля, че сме страхотен екип — промълви едва чуто Скай.

Скай наблюдаваше как телата се премятат в пространството.

Валдивия и Ренго бяха екзекутирани по най-простия начин, достъпен на борда на един космически кораб: задушиха ги в обезвъздушена херметическа камера и ги изхвърлиха в космическия вакуум. Процесът, последвал смъртта на стареца, бе продължил две години корабно време; изтощително бавно, тъй като бе подадена молба за помилване, после пък бяха открити несъответствия в разказа на Скай. Но молбите бяха отхвърлени, а Скай съумя да обясни

несъответствията така, че да задоволи почти всички. А сега край съседните люкове се бе събрала тълпа от корабни служители, които се напругаха да видят нещо в мрака. Вече бяха чули как умиращите мъже блъскат по вратата на херметичната камера, когато започна изсмукването на въздуха от нея.

Да, наказанието беше прекалено строго... особено като се имаше предвид недостига от медицински специалисти на борда на „Сантяго“. Но, от друга страна, на подобни престъпления не можеше да се гледа с лека ръка. Нямаше почти никакво значение, че не са имали намерение да убият Балказар със своята небрежност... макар и това да предизвикваше известни съмнения. На борда на един кораб небрежността не беше по-малко престъпление от бунта. Проява на небрежност щеше да бъде също така и ако случилото се с тези мъже не се използва за пример на другите.

— Ти ги уби — рече Констанца, достатъчно тихо, за да я чуе само той. — Може да си убедил другите, но не и мен. Познавам те прекалено добре, Скай.

— Изобщо не ме познаваш — изсъска той.

— О, напротив, познавам те и още как. Познавам те от съвсем малко дете. — Усмихна се до уши, сякаш говореха за нещо забавно. — Никога не си бил нормален, Скай. Винаги си се интересувал повече от извратени неща, като Слийк, отколкото от нормални хора. Или чудовища като инфилтриралия се на борда на кораба. Запази го жив, нали?

— Кого да съм запазил жив? — попита той, със също толкова напрегнато изражение като нейното.

— Инфилтриралия се като пасажер. — Тя го изглежда, присвила подозрително очи. — Ако изобщо е станало по този начин. Къде е той, между другото? В „Сантяго“ има поне стотина места, където би могъл да укриеш нещо такова. Някой ден ще го намеря, да знаеш, и ще сложа край на садистичния ти експеримент, какъвто и да е той. Така, както и ще докажа, че ти насади на пачи яйца Валдивия и Ренго. Ще си получиш наказанието.

Скай се усмихна при мисълта за камерата за мъчения, където държеше Слийк и химерика. Делфинът беше с няколко степени по-ненормален от когато и да било: изтъкана от чиста омраза машина, която съществуваше, само за да причинява болка. Скай беше направил

необходимото, за да накара Слийк да мисли, че химерикът е виновен за затварянето му, и сега делфинът бе поел ролята на дявола, в противовес на Господ, в който се бе превърнал Скай в очите на химерика. Беше се оказало много по-лесно да оформи съзнанието на химерика по този начин, като му даде фигура, от която да се страхува и която да презира, и друга, пред която да благоговее. Бавно, но сигурно, той се приближаваше към идеала, който Скай бе имал предвид от самото начало. Щеше да има нужда от химерика след много години и дотогава целта му щеше да бъде постигната напълно.

— Не знам за какво говориш — отвърна той.

В този момент усети нечия ръка на рамото си. Беше Рамирес, ръководителят на изпълнителния съвет; този орган представляше целия кораб и трябваше да избере нов капитан. Говореше се, че именно Рамирес ще е най-вероятният наследник на Балказар.

— Отново ли го монополизираш, Констанца? — попита той.

— Просто си припомняхме старите времена — отговори тя. — Не е нещо, което не може да почака, уверявам те.

— Той е нашата гордост, нали, Констанца? Някой друг щеше да се изкуши да даде на тези хора поне възможност за някакво съмнение, но не и нашият Скай.

— Не, в никакъв случай не и той — каза Констанца, преди да се обърне и да се отдалечи от тях.

— Във флотилията няма място за съмнения — заяви Скай, като наблюдаваше полюляването на двете тела. После кимна към Капитана, който лежеше в хладилния си ковчег. — Ако има нещо, на което да ме е научил скъпият старец, то е никъде да не оставям място за съмнение.

— Скъпият старец ли? — попита развеселено Рамирес. — Балказар ли имаш предвид?

— Той ми беше като баща. Никога вече няма да видим други от неговия сой. Ако беше жив, тези хора надали щяха да имат късмета да се отърват с нещо толкова безболезнено като задушаването. Балказар щеше да потърси някаква мъчителна смърт като единствен стабилен начин да откаже другите дори да помислят за подобно нещо. — Скай го изгледа напрегнато. — Съгласен сте, нали, сър?

— Аз... не бих претендирал, че знам. — Рамирес сякаш бе неподготвен, но премигна и додаде: — Никога не съм имал особени прозрения за това, което ставаше в главата на Балказар, Осман. Говори

се, че към края умът му вече не беше в най-добрата си форма. Но предполагам ти го знаеш много добре, защото му беше любимец. — Отново сложи ръка върху рамото на Скай. — А това означава нещо за някои от нас. Доверявахме се на преценката на Балказар така, както той се доверяваше на Тайтърс, твоя баща. Ще бъде откровен: името ти се налага... какво би казал да...

— Капитанското място? — Нямахме смисъл да се прави на неразбиращ. — Не е ли малко преждевременно? Освен това, при наличието на човек като теб, с превъзходния ти опит и дълбоки познания...

— Преди една година може би щях да се съглася. Вероятно щях да поема командването... да. Но вече не съм млад и се съмнявам, че ще мине много време, преди да започнат да се задават въпроси за моя наследник.

— Имате още много години пред себе си, сър.

— О, дано да доживея Края на пътуването, но тогава определено няма да бъде в състояние да ръководя трудните първи години от заселването. Дори ти вече няма да бъдеш млад, когато стане това, Осман... но ще си значително по-млад от някои от нас. Виждам, че имаш както енергия, така и перспективен поглед... — Рамирес го изглежда странно. — Нещо те притеснява, нали?

Скай наблюдаваше как точиците на двамата мъртъвци се разтварят в мрака, като две съвсем мънички капчици сметана, пуснати в най-черното кафе, което може да си представи човек.

— Нищо, сър. Просто мислех. Сега се отървахме от двама човека и вече няма да ги носим с нас. Дали ще можем да намалим скоростта още съвсем мъничко, когато дойде време да го направим. Така ще можем да се движим по-бързо, тоест, със сегашната си скорост, малко по-дълго. Следователно ще можем да стигнем до целта си по-рано. Кое то пък означава, че тези мъже ни се отплатиха с добро по един съвсем малък, почти незабележим начин за извършеното престъпление.

— На теб ти идват наум много странни неща, Осман. — Рамирес го тупна по носа и се надвеси по-близо. И преди нямахме никаква опасност някой да ги чуе, но въпреки това той зашепна: — Един съвет от мен. Не се шегувах, като казах, че името ти се споменава... но ти не

си единственият кандидат, и една погрешна дума може да се отрази катастрофално върху по-нататъшните ти шансове. Ясен ли съм?

— Кристално ясен, сър.

— Добре. Тогава следи всяка своя стъпка, дръж си главата на раменете и може да ти излезе късметът.

Скай кимна. Вероятно Рамирес очакваше от него благодарност за този поверителен разговор, но това, което изпитваше Скай — и полагаше усилия да прикрие — бе абсолютно презрение. Сякаш желанията на Рамирес и неговите пионки можеха да му повлияят по някакъв начин! Сякаш имаха някакъв избор дали той или някой друг щеше да стане Капитан. Горките слепи глупаци.

— Той е едно нищо — прошепна Скай. — Но трябва да го накарам да почувства, че ни е нужен.

— Разбира се — отвърна Клаун, който никога не се отдалечаваше. — И аз бях постъпил така.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Епизодът отмина и започнах да обикалям из района на гарата, докато открих палатката, където можех да използвам телефон за няколко минути. Предлагащите елегантна бързина комуникационни системи на града вече не работеха и сега всички разчитаха на телефоните. Това бе истинско падение за общество, чиито машини някога бяха издигнали изкуството на далекосъобщенията до лишена от всякакви усилия форма общуване, нещо почти като телепатия, но така или иначе, при новосъздалите се обстоятелства телефоните се бяха превърнали в дребен моден аксесоар. Бедните не можеха да си ги позволят, а богатите парадираха с тях, така да се каже, и колкото по-големи и очебийни бяха, толкова по-добре. Телефонът, който взех под наем, приличаше на грубо уоки-токи, направено устойчиво специално за използване във военни условия: обемист черен апарат с изскачащ нагоре двуизмерен екран и матрица с бутони, инкрустирани с каназиански букви.

Попитах собственика му как да се свържа с орбитален номер или с някой в Канъпи. Той ми даде дълго и подробно обяснение, чиито детайли се опитах да запамята. Орбиталният номер не беше проблем, защото го знаех — беше написан върху визитката на сестра Амилия, но трябваше да мина през няколко мрежи, докато се свържа с него.

Просяците водеха бизнеса си по доста интересен начин. Те поддържаха връзка с много свои клиенти, напуснали приюта „Айдълуайлд“. Някои от тях по-късно заемаха високи постове в системата и им се отплащаха. Благодарение на тези дарения те успяваха да поддържат платежоспособността на малкия си свят. Но това не беше всичко. Просяците разчитаха клиентите им да се връщат за допълнителни услуги — информация и нещо, което би могло да се опише като „най-любезният вид шпионаж“, за това винаги бяха заинтересовани да могат да се свързват лесно с тях.

Трябваше да изляза от гарата и да застана вън под дъжда, за да може телефонът да се залови за някоя от оцелелите информационни

системи на града. Но дори тогава трябваше да се направят няколко неуспешни опита, преди да бъде установен информационният маршрут до приюта, а разговорът ни бе осеян с множество изоставания във времето и дупки, когато информацията рикошираше около близкото до Йелоустоун пространство и понякога потегляше по такива параболи, че изобщо не се връщаше.

— Брат Алексей от Ледените просяци. Как мога да служа на Господ чрез вас?

На екрана изплува мършащо лице с хлътнали челюсти, а очите му блестяха със спокойна доброжелателност, като на бухал. Забелязах, че около едното око имаше почти черна синина.

— Я виж, я виж — казах аз. — Брат Алексей. Колко мило. Какво се е случило? Да не би да си паднал на мистрията?

— Не съм сигурен, че разбирам за какво става дума, приятелю.

— Е, ще ти опресня паметта. Казвам се Танър Мирабел. Дойдох в приюта преди няколко дни, от „Орвието“.

— Не съм... не съм сигурен, че те помня, братко.

— Странно. Не си ли спомняш как разменихме обети в пещерата?

Той изскърца със зъби, но запази благодушната си физиономия.

— Не... съжалявам. В главата ми е бяло петно. Но нищо, продължавай, ако обичаш.

Носеше дългата риза на Просяците и беше кръстосал ръце на корема си. Зад гърба му успях да зърна терасовидни лозя, окъпани в отразената светлина на слънцето. По склона бяха накацали островърхи хижи и места за почивка, създаващи известна прохлада с белия си цвят наред ярката зеленина, като айсберги сред зелено море.

— Трябва да говоря със сестра Амилия — казах аз. — Тя беше много мила с мен по време на престоя ми и отговаряше за моите неща. Доколкото си спомням, вие се познавахте с нея.

Умиротвореното изражение на лицето му не се промени.

— Сестра Амилия е една от най-благите ни души. Не ме изненадва, че искате да й засвидетелствате благодарността си. Но се страхувам, че не може да се обади, защото в момента е в криокамерите. Може би аз ще успея да ви помогна, макар моите услуги в никакъв случай да не могат да се сравнят със степента на отдаденост на божествената сестра Амилия?

— Да не си й направил нещо, Алексей?

— Господ да ти прости.

— Остави набожната игра. Ще ти счупя врата, ако си й направил нещо. Знаеш го, нали? Трябваше да го направя, докато имах възможност.

Той размишлява над това няколко минути, преди да отговори:

— Не, Танър... Нищо не съм й направил. Това задоволява ли те?

— Тогава ме свържи с Амилия.

— Какво е толкова спешно, че трябва да говориш с нея, а не можеш да го споделиш с мен?

— От разговорите ни разбрах, че сестра Амилия се е грижила за много от новодошлите в приюта и искам да знам дали си спомня някога да е виждала един човек, мистър...

Прехапах език точно преди да изрека името Куирънбах.

— Съжалявам, не успях да чуя името.

— Няма значение. Просто ме свържи с Амилия.

Той се поколеба, после ме помоли да си повторя името.

— Танър — отвърнах аз и скръцнах със зъби.

Все едно току-що се бяхме запознали.

— Само една минута от вашето, въъ... търпение, братко.

Изражението му беше все така благо, но в гласа му започвах да долавям известно напрежение. Повдигна единия си ръкав и заговори в бронзовата гривна на китката си, много тихо и изглежда на език, използван само от Просящите. Видях как на гривната се появи някакъв образ, но беше прекалено малък, за да различа нещо повече от розов силует, който можеше да бъде човешки и следователно — на сестра Амилия. Последва пауза от пет-шест секунди, преди Алексей да свали ръкава на расото си.

— Е?

— Не мога да се свържа веднага с нея, братко. Тя се грижи за болните и изобщо не е препоръчително да я притесняват, когато е погълната от работата си. Но ме информираха, че тя също ви издирвала.

— Издирвала ли?

— Ако желаете, оставете съобщение къде би могла да ви намери...

Прекъснах връзката с приюта, преди Алексей да успее да довърши изречението си. Представих си го как стои наред лозето, загледан мрачно в празния екран, и думите му замират във въздуха. Беше се провалил. Не беше успял да открие следите ми, както явно възнамеряваше. Очевидно хората на Рейвич бяха проникнали и завербували и Просящите. Чакаха да възобновя контакта и се надяваха да издам неволно местонахождението си.

И за малко не успяха.

Бяха ми необходими няколко минути, за да открия номера на Зебра; помнех, че се бе представила като Тейрън, преди да разкрие името, с което я знаеха в съпротивителното движение. Нямах представа дали името Тейрън бе разпространено в Казъм сити, но този път късметът бе на моя страна — хората с него бяха по-малко от десет. Не беше нужно да се обаждам на всичките, тъй като телефонът ми показва карта на града и само един от въпросните номера се намираше близо до бездната. Връзката се осъществи далеч по-бързо, отколкото с приюта, но съвсем не и моментално, и беше също толкова шумна, сякаш сигналът минаваше по обикалящ цял континент кабел, а не идваше от няколко километра.

— Танър, къде си? Защо си тръгна?

— Аз... — Спрях се, преди да изтърся, че съм на Гранд Сентръл Стейшън, ако вече не го бе разбрала по панорамата зад гърба ми. — Не, по-добре да не го правя. Мисля, че ти вярвам, Зебра, но си прекалено близо до Играта. По-добре да не знаеш?

— Смяташ, че ще те предам ли?

— Не, и не бих те винил, ако го направиш. Но не мога да рискувам някой да ме открие чрез теб.

— И кой остана, който би могъл да те открие? Чух, че си се справил впечатляващо с Уейвърли.

Набразденото ѝ от черни и бели ивици лице изпълваше екрана, монохромните тонове на кожата се подчертаваха от кървавоторозовите ѝ очи.

— Той играеше Играта и от двете страни. Не може да не е знаел, че това ще му струва живота рано или късно.

— Може и да беше садист, но бе един от нас.

— И какво се очакваше да направя аз — да се усмихна любезно и да ги помоля да престанат ли? — От небето се посипа по-силен, все така топъл дъжд и аз се скрих под стряхата на съседната сграда, като прикрих телефона с длан. Образът на Зебра танцуваше като отражение във вода. — Нямах нищо лично срещу Уейвърли, ако си се съмнявала по въпроса. Нищо, което да не може да бъде оправено от един куршум.

— Не си използвал куршум, както разбрах.

— Той ме постави в положение, в което нямах никакъв друг избор освен да го убия. Направих го максимално ефикасно.

Спестих й подробностите за онова, което открих, когато отидох при падналия на земята автомобил; нищо нямаше да се промени, ако разбереше, че Уейвърли се бе превърнал в плячка за Мълч.

— Наистина си способен да се грижиш за себе си, нали така? Започнах да го подозирам, още когато те открих в онази сграда. Повечето не стигат толкова далеч. Особено ако са били простреляни. Кой си ти, Танър Мирабел?

— Един човек, който се опитва да оцелее — отговорих аз. — Съжалявам, че трябваше да взема някои неща от теб. Ти се погрижи за мен и аз съм ти благодарен, и ако намеря начин да ти се отплатя за това и за нещата, които взех, ще го направя.

— Не трябваше да ходиш никъде — заяви Зебра. — Казах, че ще те приютя до приключването на Играта.

— Страхувам се, че имах важна работа, която не търпеше отлагане.

Това бе грешка; последното, за което трябваше да знае Зебра, беше Рейвич, но вече й дадох храна за размисъл — за какво толкова важно можеше да става дума, че да накара някого да напусне скривалището си в дадената ситуация.

— Странното е — рече тя, — че почти вярвам на обещанието ти да ми се отплатиш. Не знам защо, но ми се струва, че си от хората, които държат на думата си, Танър.

— И си права. А най-вероятно това мое качество един ден ще ми коства живота.

— Какво трябва да означава това?

— Няма значение. Ще има ли лов тази нощ, Зебра? Реших, че ако някой знае, ще бъдеш само ти.

— Ще има — отвърна тя след известен размисъл. — Но не виждам какво те засяга, Танър. Не си ли научи още урока? Имаш късмет, че си жив.

Усмихнах се.

— Струва ми се, че Казъм сити все още не ми е писал.

Върнах взетия под наем телефон и се замислих върху възможностите си. Лицето на Зебра и тембърът на гласа ѝ се промъкваха във всяка съзнателна мисъл. Защо ѝ се обадох? Нямаше друга причина освен да ѝ се извиня, но дори това беше безсмислено; целта на жеста бе по-скоро да успокои собствената ми съвест, отколкото да помогне на жената, от която бях откраднал. Давах си много добре сметка колко силно я е наранило моето предателство, както и че нямаше как да ѝ се отплатя в обозримо бъдеще. Въпреки всичко, нещо ме накара да се обадя и когато се опитах да отстраня повърхностните си мотиви и да открия какво се крие под тях, намерих само смесица от емоции и импулси: нейният мирис, смехът ѝ, извивката на хълбоците и как ивиците по гърба ѝ се отпуснаха, когато се отдели от мен след като се бяхме любили. Онова, което открих, не ми хареса, затова затръшнах капака към тези мисли, все едно че бях отворил кутия с пепелянки...

Върнах се наред многолюдния базар и оставих шума да овладее мислите ми, да ги накара да се концентрират върху настоящия момент. Все още имах пари, все още бях богат по стандартите на Мълч, колкото и незначителна да беше тази сума за Канъпи. Поразпитах тук-там, сравних цените и взех стая под наем няколко пресечки по-нататък, в един от най-слабо порутените райони, както ми се стори.

Стаята беше бедна, дори за стандартите на Мълч. Представляваше кубичен ъглов елемент в клюмнала осеметажна структура, част от архитектурата в основата на по-голяма постройка. От друга страна, по-малката сграда, където се намираше стаята ми, изглеждаше много стара и държлива и се бе сдобила със свой слой паразитни инкрустации във формата на възжени стълби, стълбища, хоризонтални площадки, тръбопроводи, орнаментални решетки за увивни растения и животински клетки. Дори комплексът да не беше най-безопасният в Мълч, очевидно бе издържал вече няколко години и надали щеше да приеме пристигането ми като знак да се сгромоляса. Добрах се до стаята си по поредица от стълби и междинни площадки,

стъпвах сякаш по плетен бамбуков под, а улицата оставаше все пониско долу. В стаята светеха газови лампи, макар да забелязах, че други части на комплекса са електрифицирани. Захранваха ги непрестанно генератори с метан, бучащи някъде по-долу, които се състезаваха разгорещено с улични музиканти, крясъци, мюезини, продавачи и животни. Но скоро престанах да забелязвам звуците, а когато дръпнах щорите, стана поносимо тъмно.

В стаята нямаше нищо друго, освен едно легло, но това бе всичко, от което се нуждаех.

Седнах и се замислих над случилото се. За момента се чувствах освободен от епизодите с Осман и това ми позволи да се върна в мислите си към тези, които вече ме бяха споходили с нещо, подобно на хладно, клинично безстрастие.

Нещо около тях не беше *наред*.

Бях дошъл да убия Рейвич, но почти инцидентно погледът ми попадеше върху нещо по-голямо, нещо, което не ми се искаше да разбирам. И не ставаше дума само за епизодите от живота на Осман, макар да бяха голяма част от него. Те бяха започнали почти нормално. Не можеше да се каже, че ги приветствах, но тъй като мислех, че знам точно каква форма могат да придобият реших, че ще мога да ги управлявам.

Нещата обаче не се развиваха така.

Сънищата... или епизодите, защото бяха започнали да се появяват и когато съм буден, разкриваха една по-дълбока история: допълнителни убийства, за чието извършване никой никога не бе подозирал Скай. Възникнаха доста интересни въпроси: защо бе запазен животът на инфилтрирания пасажер; съществуваше ли шестият кораб — приказният „Кальош“. Смущаваше ме и фактът, че според Тайтс Осман Скай бе един от безсмъртните. Но Скай Осман беше мъртъв, нали? Нима не го бях видял разпнат в Нуева Валпарайсо? Макар тялото да беше имитация, всички знаеха, че в бурните дни след приземяването го бяха заловили, затворили, съдили, осъдили и екзекутирали пред очите на хората.

Защо тогава се съмнявах, че действително бе мъртъв?

„Явно индоктриналният вирус започва да те побърква“ — помислих си аз.

Но Скай не беше единственото, което ме тревожеше, когато заспах.

Гледах отгоре към някаква правоъгълна стая, подобна на подземна тъмница; аз самият стоях в някаква наблюдателна галерия-балкон. Камерата беше ослепително бяла, с лъскави плочки по стените и пода, но осеяна с яркозелена папрат и изкусно подредени клони, създаващи представа за тропическа растителност. И на пода й седеше човек.

Стори ми се, че разпознавам стаята.

Човекът бе гол, свит в поза на зародиш, сякаш току-що го бяха поставили там и му даваха възможност да се събуди сам. Кожата му бе бледа и покрита с пот като захарна глазура. След малко той повдигна глава и отвори очи, огледа се и опита бавно да се изправи на крака... опита, но се строполи и зае друг вариант на позата, в която го бях видял преди малко. Не можеше да се изправи, защото единият му крак завършваше с безкръвно пънче там, където трябваше да започне глезенът, подобно на добре защит салам. Опита отново и този път успя да се доближи до едната стена, подскачайки на куц крак, преди да изгуби равновесие. По лицето му се четеше неизразим ужас. Човекът започна да крещи и постепенно виковете му ставаха все по-неистови.

Наблюдавах го как трепери. И тогава, в другия край на камерата, в тъмната ниша в една от белите стени, нещо се раздвижи. То се размърдваше бавно и безшумно, но мъжът усещаше присъствието му и сега виковете му се превърнаха в крясъци, като квичене на прасе, което колят. Нещото се появи от нишата в другия край на стаята — множество тъмни навивки, дебели колкото човешко бедро. То се движеше все така морно, вдигнало качулатата си глава, за да подуши въздуха, но от нишата продължаваше да излиза следващата част от тялото му, което сякаш нямаше край. Сега вече писъците на мъжа се редуваха с резки паузи, когато си поемаше въздух, и този контраст подсилваше още повече ужаса в издаваните от него звуци. А аз не усещах нищо, освен някакво очакване; сърцето ми беше свито на топка, докато хамадриадата се приближаваше към него, а той нямаше къде да избяга.

Събудих се, плувнал в пот.

Малко по-късно излязох на улицата. Бях спал през по-голямата част от следобед и, макар да не се чувствах освежен — умът ми определено бе още по-объркан, отколкото преди това — поне не бях чак толкова осакатен от умората. Движех се из мудния трафик на Мълч: пешеходци, рикши, изобретения, задвижвани с пара или метан; от време на време преминаваше по някоя носилка, волантор или кабелен автомобил, но никога не се задържаше в района. Забелязах, че не привличам толкова вниманието както в началото, при влизането си в града. Небръснат и с дълбоко хлътнали, уморени очи, приличах вече много повече на жител на Мълч.

Предпочитащите късния следобед търговци отваряха сергиите си, някои вече окачваха фенери, за да се подготвят за мрака, който нямаше да закъснее. Над главите ни се носеше тежко безформен, подобен на ларва на муха дирижабъл, пълен с метан, а завързаният за кабината под него човек скандираше някакви лозунги през мегафон. Накъсани неонові образи проблясваха по прожекционния екран, повесен под кабината. Виковете ми заприличаха на призива на мюезина към вярващите, подканващ ги да се молят или каквото друго правеха в Мълч. И тогава видях мъж с увиснали, обсипани с обички уши; беше повесил на подвижната си сергия ракитови кошници със змии с всички възможни размери и цветове. Наблюдавах как отваря клетката и дразни един от по-тъмните екземпляри, чието навито на кръгове тяло потрепна смутено. Сетих се за бялата камера от съня ми и сега в нея разпознах ямата, където Кауела държеше младата си хамадриада. Потръпнах, питайки се какво ли означаваше всичко това.

По-късно си купих оръжие.

За разлика от пушката, която откраднах от Зебра и след това продадох, то не беше нито обременяващо, нито биещо на очи. Малкият пистолет, който се побираше свободно в джобовете на палтото, беше произведен в друг свят. Стреляше с куршуми от чист воден лед, ускорявани до свръхзвукова скорост от индивидуалната си обвивка, която се придвижваше в дулото посредством серия от вълнички, пораждани от магнитни полета. Ледените куршуми поразяваха също толкова ефикасно, колкото и металните или керамичните, но след като се пръснеха в тялото, фрагментите им се разтопяваха. Главното

предимство на оръжието бе, че можеше да се зарежда с прилично чиста вода, макар да работеше най-добре с предварително грижливо замразените куршуми от осигурените от производителя криопълнители. Освен това бе почти невъзможно да се хванат следите на собственика на такова оръжие, ако с него бъде извършено престъпление, и това го правеше превъзходен инструмент за убийство. Нямаше значение, че куршумите не умееха да се насочват автономно към целта или че не можеха да проникнат през някои защитни брони. Използването на нещо толкова абсурдно мощно като пушката на Зебра можеше да бъде оправдано само ако ми се удадеше да убия Рейвич от разстояние, равняващо се на половината град, а това бе малко вероятно. Със сигурност никога нямаше да бъде от онези убийства, при които си седиш на прозореца на някоя сграда и се взираш в телескопичния мерник на мощна пушка, изчаквайки мишената да се появи на очакваната пресечка на километри от теб. Затова пък щеше да бъде от онези убийства, при които влизаш в същото помещение и си свършваш работата с един-единствен куршум от близко разстояние, достатъчно близо, за да видиш разширените от ужас зеници на жертвата.

Нощта падаше над Мълч. Като се изключи областта в непосредствена близост до базара, пешеходците намаляха значително, а сенките, които хвърляха извисяващите се нагоре корени на Канъпи, започнаха да придобиват мрачна заплашителност.

Време беше да се заемам с работата си.

Напълно възможно беше рикшата да караше същото хлапе, което ме заведе в началото в Мълч, или пък неговият взаимозаменяем брат. Освен това то изрази същото отвращение към планираната от мен посока, и се съгласи да ме откара дотам едва след като подсладих предложението си с обещание за щедър бакшиш. Даже тогава то не прояви никакъв ентузиазъм, но все пак потеглихме из притъмняващия град със скорост, която показваше огромното му желание да приключи по-скоро задачата си и да се прибере у дома. Явно част от нервността му ми се предаде, защото несъзнателно пяхнах ръка в джоба на палтото си, за да усетя успокоително хладната дръжка на пистолета. Той бе моят талисман.

— Какво иска вие, мистър? Всеки знае, че това не добра част на Мълч, по-добре по-далеч от нея, ако умен.

— Всички ми го повтарят — отвърнах аз. — В такъв случай изглежда трябва да предположиш, че не съм чак толкова интелигентен, колкото изглеждам.

— Не казва това, мистър. Вие плаща много добре; вие много умен човек. Просто ви дава добър съвет, това е всичко.

— Благодаря, но моят съвет към теб е просто да караш и да не изпускаш от очи пътя. Останалото е моя грижа.

Така прекъснах разговора, но аз нямах настроение за празни приказки. Наблюдавах притъмняващите силуети на сградите покрай нас; започвах да приемам деформациите им като особен вид нормалност и със странното усещане, че всички градове в крайна сметка трябваше да добият такъв вид.

Някои части от Мълч бяха сравнително по-оголени, не толкова покрити от Канъпи, затова пък над други гъстотата на надвисналите постройки не можеше и да бъде по-голяма. Мрежата за комари беше напълно закрыта и дори когато слънцето беше в зенита си, светлината му не достигаше до земята. Вероятно това бяха най-лошите райони на Мълч: там цареше вечен мрак, престъпността бе единственият закон, който имаше някакво значение, а игрите на неговите обитатели не бяха по-малко кървави и жестоки от онези, предпочитани от живеещите по-горе от тях хора. Не успях да убедя хлапето да ме закара в сърцето на зоната, затова се примирих, че ще ме остави някъде в нейните покрайнини. Вече не вдех ръката си от джоба, в който се намираше пистолетът.

Вървах известно време в дъждовна вода до глезените, докато стигнах сградата, която разпознах от описанията на Зебра. Потърсих някаква защита от дъжда в една ниша. Коленичих и зачаках, докато и последните следи от дневна светлина напуснаха сцената и всички сенки се сляха затворнически в мрачносив покров, обгръщащ целия град.

Продължавах да чакам.

Нощта падна над Казъм сити, светлините на Канъпи се запалиха, ръцете на свързаните постройки засияха като пипала на фосфоресциращи морски същества. Наблюдавах движещите се из цялата тази бъркотия кабелни автомобили, напомнящи подскачащи по малките вълнички плоски камъчета, когато променяха кабела. Измина цял час, през който се намествах десетина пъти, но така и не намерих

положение, в което да изкарам повече от няколко минути, преди крайниците ми да изтръпнат. От време на време вадех пистолета и поглеждах през него, дори си позволих лукса да прахосам един куршум, който изстрелях по отсрещната сграда, за да изпробвам точността му и да почувствам отката. Никой не ме притесни, а и се съмнявах, че има някой толкова близо, та да чуе изстрела.

Най-накрая обаче, те се появиха.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Видях как колата слезе две-три пресечки по-нататък: черна и лъскава като антрацит, с пет телескопични ръце на покрива. Страничната врата се отвори и през нея се изсипаха четирима души, нарамили оръжия, в сравнение с които моят пистолет изглеждаше нелепо. Зебра ми каза, че тази нощ ще има лов на човек, но в това нямаше нищо необичайно; такъв вид преследване на хора беше по-скоро норма, отколкото изключение. Но тя ми разкри също — след доста убеждаване — вероятното място на кървавия пир. Той щеше да е по-посетен от обикновено, защото с оцеляването си провалих едно прелестно нощно забавление за воайорите, плащащи за възможността да наблюдават тези преследвания.

— Ще ти кажа къде е — отсече най-сетне тя. — Но само при едно условие — да използваш тази информация, за да стоиш по-далеч от въпросното място. Ясно ли е? Аз те спасих веднъж, Танър Мирабел, но после ти предаде доверието ми. Заболя ме. И това не ме предразполага особено да те спасявам втори път.

— Знаеш за какво ще използвам информацията, Зебра.

— Да, така ми се струва. Поне не ме излъга, признавам ти го. Ти наистина държиш на думата си, а?

— Не съм всичко, за което ме мислиш, Зебра.

Чувствах, че ѝ дължа това, ако вече не бе достигнала сама до този извод.

Тя ми съобщи кой е секторът, разчистен за Играта. Обектът вече бил на линия и екипиран с имплант — понякога правеха няколко набега за една нощ и приспиваха жертвите, докато им дойдеше редът.

— Някой оцелявал ли е някога, Зебра?

— Ти го направи.

— Не, имам предвид без помощта на саботьорите. Случвало ли се е?

— Понякога — отвърна тя. — Може би по-често, отколкото би предположил човек. Но не защото преследваният е успявал да

надхитри своите преследвачи, а защото организаторите го позволяват от време на време. Иначе би било досадно, нали така?

— Досадно ли?

— Няма да присъства никакъв елемент на късмет. Канъпи винаги ще побеждава.

— Това определено не трябва да се допуска — заявих аз.

И ето че сега ги гледах как се промъкват под дъжда с насочено напред оръжие, маскираните им лица се въртяха във всички посоки и оглеждаха всяка пролука или издатина. Мишената сигурно бе пусната в тази зона преди минути, в пълна тишина. Нищо чудно дори да не се бе събудила още напълно и бавно да идваше на себе си, само за да осъзнае, че участва против волята си в нещо, неподлежащо на описание.

Преследвачите бяха две жени и двама мъже и когато приближиха още, видях, че маскировката им е комбинация от театрална декорация и практичност. Жените имаха котешки маски: дългите тесни цепки на очите бяха богато екипирани с всевъзможни специализирани лещи. Ръкавиците им завършваха с дълги нокти, а когато дългите им наметала се разтвориха, видях, че дрехите им са съответно на тигрови ивици и леопардови петна. И тогава осъзнах, че това не бяха дрехи, а синтетична кожа; завършващите с нокти ръкавици съвсем не бяха ръкавици, а голи ръце. Едната жена се усмихна и острите ѝ кучешки зъби от скъпоценни камъни проблеснаха, когато сподели жестоката си шега със своите приятели. Трансформацията на мъжете не беше толкова дълбока, животински бяха само костюмите им. По-близкият от тях имаше мечешка глава, но лицето му се подаваше изпод горната челюст на мечката. На главата на неговия другар бяха закрепени две грозни многофасетъчни очи на насекомо, които постоянно улавяха и отразяваха светлините на увисналия над Мълч Канъпи.

Изваках, докато се приближиха на двайсетина метра от моето скривалище и се спуснах приведен към тях, убеден, че никой няма да успее да насочи навреме оръжието си към мен. И бях прав, макар да се оказаха по-добри, отколкото ги мислех; водата пред краката ми завря от техните изстрели, но не ме улучиха, преди да успея да се прикрия от другата страна на улицата.

— Това не е той — чух да казва вероятно една от жените. — Този не би трябвало да е тук!

— Който и да е, заслужава добре да го надупчим, знам го със сигурност. Вие продължавайте; аз ще се оправя с негодника.

— Казвам ви, не е той! Мишената би трябвало да е три пресечки по на юг. Но дори да е той, защо ще си напуска скривалището?

— Защото щяхме да го намерим, ето защо.

— Беше прекалено бърз. Тези от Мълч обикновено не са толкова бързи.

— Значи имаме нещо по-предизвикателно. Да не би да се оплакваш?

Рискувах да надникна иззад нишата си. Една изстрел избра точно този момент, за да просветне, така че ги видях съвсем ясно.

— Току-що го зърнах! — извика другата жена и чух обстрелване с енергия, последвано от залп на огнестрелните оръжия.

— Има нещо странно в очите му — рече първата жена. — Блестяха!

— О, ето че започваш да си въобразяваш от страх, Шантрел.

Това вече беше мъжки глас, може би на този с мечата глава; чух го съвсем отблизо. Все още пазех образите им в съзнанието си, трайно запечатани в паметта ми, но ги пуснах на бърз ход напред и им позволих да отидат там, накъдето знаех, че ще тръгнат, като актьори, следващи сценични инструкции. Тогава се показах от прикритието си и дадох три изстрела, почти без да се налага да се прицелвам, защото онова, което видях, съответстваше напълно на менталния образ в главата ми. Стрелях ниско и улучих трима в бедрото, като умишлено пропуснах последния, й се скрих отново зад стената.

Човек не може да остане прав, ако е улучен в бедрото. Може би се дължеше на въображението ми, но ми се стори, че чух трите отделни цопвания при падането им във водата. Трудно можех да съм сигурен, тъй като другото, което улученият в бедрото прави рядко, е да запази мълчание. Раната ми от предишната нощ беше безболезнена в сравнение с тези, защото бе направена с голяма точност от лъчево оръжие с малък обseg. Но дори в този случай не можеше да се каже, че преживяването е приятно.

Заложих на това, че тримата повалени бяха извън играта, неспособни да се прицелят, дори да не си бяха изтървали далеч оръжието. Даже да опитаха да стрелят просто в моята посока, оръжието им, подобно на това на прострелялата ме предишната нощ

жена, не прощаваше неточността. Колкото до четвъртия член на карето, тя очевидно бе отгатила плановете ми, и това бе единствената причина сега да не бере душа в някоя от локвите с топла дъждовна вода.

Излязох от прикритието си. Погрижих се пистолетът ми да се набива на очи — истински подвиг, като се имаха предвид размерите му — и съжалих, че не нося и чудовището на Зебра за морална подкрепа.

— С... спри — каза жената, която все още стоеше права. — Спри или ще стрелям.

Тя бе на около петнайсет метра, насочила оръжието си към мен: мис Леопардова кожа с маската с котешки очи, само дето сега бе изгубила котешките си движения.

— Пусни играчката — рекох аз. — Или аз ще я пусна вместо теб.

Ако бе обърнала внимание на раните на скимтящите си приятели, може би щеше да й направи впечатление, че съм над средното ниво стрелци и следователно съм в състояние да изпълня съвсем точно заплахата си. Но очевидно не беше от наблюдателните, тъй като в отговор просто повдигна леко ъгъла на своето оръжие; видях как напрегна ръка, вероятно в очакване на отката от изстрела си.

Стрелях пръв и оръжието излетя от дланта ѝ под съпровода на подобния на камбанен звън рикошет на ледения куршум. Тя направи лек, котешки отскок, и побърза да огледа ръката си, за да се увери, че всичките ѝ пръсти са по местата си.

Почувствах се обиден. За какъв ме мислеше, за някакъв аматьор ли?

— Добре — казах аз. — Пусна го. Много мъдро; няма да се наложи да прострелям нерва на ръката ти. А сега остави нещастното извинение за приятелите, които се въргалият тук, и тръгвай обратно към колата.

— Те са ранени, копеле такова.

— Погледни нещата откъм добрата им страна. Можеха да са мъртви. — И щяха да умрат, ако не им се оказеше помощ в достатъчно близко бъдеще. Водата край тях вече придобиваше заплашително вишнев цвят, доколкото се виждаше на нищожните остатъци от светлина. — Прави каквото ти казвам. Върви към кабелния автомобил; потегляме веднага. Можеш да се обадиш за помощ, щом тръгнем.

Разбира се, ако са големи късметлии, някой от обитателите на Мълч може да стигне до тях пръв.

— Лайно — процеди жената. — Който и да си.

Като местех пистолета си ту към нея, ту към стенещите ѝ приятели, аз минах покрай ранените, като ги огледах с ъгълчето на окото си.

— Надявам се никой от тях да няма импланти — рекох аз. — Защото, както разбрах, обитателите на Мълч обичат да ги събират, а не съм сигурен, че са особено стриктни и прибегват първо към проверка на документацията.

— Мръсник!

— Защо си толкова възмутена? Само защото ми стискаше да се съпротивлявам ли?

— Ти не си мишената — отвърна жената. — Не знам кой си, но не си мишената.

— А ти коя си, между другото? — Опитах се да си спомня единственото име, което бях чул да използва ловният квартет. — Шантрел? Това ли е името ти? Много аристократично. Обзалагам се, че семейството ти се е намирало високо в демаршията още преди края на Бел епок.

— Не си въобразявай, че ти знаеш нещо за мен или за моя живот.

— Като че ли имам подобно желание.

Наведох се и измъкнах една от пушките, като не забравих първо да хвърля поглед върху малкото ѝ екранче, за да се уверя, че все още функционира. Чувствах се напрегнат, макар засега да контролирах положението. Имах усещането — неопределено, но осезаемо — че последният член на групата им се бе промъкнал след тях и дори в този момент се целеше в мен с някакво извънредно мощно и неспортсменски точно оръжие. Постарах се да не го показвам.

— Опасявам се, че бяхте насадени на пачи яйца, Шантрел. Виж от тази страна на главата ми. Забелязваш ли? Там има раничка, от имплант. Но той не действаше както трябва. — Поех този риск, предполагайки, че преди да умре, Уейвърли бе сложил импланта на истинската жертва, или бе заместен от също толкова навъсен дубльор. — Метнаха ви. Човекът работеше за саботьорите. Искаше да ви отведе в капан. Имплантът беше изменен, така че да не показва точно положението на мишената. — Ухилих се самоуверено, макар съвсем да

не бях сигурен, че подобно нещо е възможно. — Мислехте, че съм на няколко пресечки оттук, затова атаката ви изненада. Освен това не очаквахте да съм въоръжен. Но един ден човек все пак среща мечка в гората. — Погледнах към приятеля ѝ с мечата глава. — Съжалявам — грешката е моя. Днес аз срещнах мечката, нали?

Мъжът се мятеше във водата, стиснал бедрото си с ръце. Понечи да каже нещо, но аз го сригах, за да млъкне.

Шантрел почти бе стигнала до черния автомобил. Успехът ми в голяма степен зависеше от предположението, че е празен; едва сега обаче успях да се уверя, че си бе заслужавало да рискувам и вътре не се криеше никой.

— Влизай — казах аз. — И без никакви номера. Не съм известен с особено чувство за хумор.

Колата бе пищно оборудвана: четири седалки в кафяв плюш, светещо контролно табло, добре заредено барче на едната стена и богат арсенал от оръжие и трофеи. Допрях дулото на пистолета си в тила на Шантрел и я накарах да потегли.

— Предполагам имаш някаква цел — попита тя.

— Да, но засега искам само да ни издигнеш достатъчно високо и да се помотаем безцелно. Ако желаеш, би могла да ми покажеш града. Нощта е прекрасна за тази цел.

— Абсолютно си прав — няма как да си известен с чувството си за хумор. Може да се каже, че си веселяк като Смесената чума. — Шантрел изрече каквото ѝ бе на сърцето и макар и неохотно, издигна колата до определена височина. После бавно обърна лицето си към мен. — Кой си ти всъщност и какво искаш от мен?

— Вече ти казах — вкарах ме в играта, за да ѝ придам известно чувство за равнопоставеност.

Посегна с ръка към главата ми — доказателство или за смелост, или за впечатляваща глупост, като се имаше предвид близостта на моя пистолет до черепа ѝ и заявеното ми желание да го използвам.

Опипа мястото, откъдето Доминика бе извадила ловния имплант.

— Не е тук — обяви тя. — Ако някога изобщо е бил.

— В такъв случай Уейвърли е излъгал и мен. — Наблюдавах изражението ѝ, очаквайки някаква по-особена реакция, но очевидно споменаването на това име не ѝ се стори абсурдно. — Значи никога не го е слагал.

— И кого преследваше?

— Откъде бих могъл да знам? Вие не използвате имплантите, за да откривате плячката си, нали? Или това е някакво нововъведение, за което не знам?

Колата направи поредното си главозамайващо рязко спускане и подскочи между кабелите, които бяха прекалено далеч един от друг, за да се чувствам спокоен.

Шантрел дори не трепна.

— Имаш ли нещо против да се обадя, за да отидат да помогнат на приятелите ми?

— Заповядай.

Докато се обаждаше, гласът ѝ звучеше по-нервно отколкото досега. Измисли набързо някаква история как слязла в Мълч, за да снима документален филм и заедно с приятелите ѝ били нападнати от банда злобни млади прасета. Каза го така убедено, че за малко да ѝ повярвам.

— Няма да ти сторя нищо лошо — уверих я аз, като се питах доколко правдоподобно звучах. — Искам само да ми дадеш информация от съвсем общ характер и след това да ме закараш на едно място в Каньпи.

— Не ти вярвам.

— Разбира се, че не ми вярваш. И аз не бих повярвал на твое място. Но и не те моля да го правиш. Не си в положение, в което доверието ти към мен има някакво значение. Просто съм насочил пистолета си към главата ти и ти давам заповеди. — Облизах сухите си, жадни устни. — Или ще направиш каквото искам от теб, или ще украсиш интериора на тази кола с парченца от черепа си. Не може да се каже, че изборът е чак толкова труден, нали?

— Какво искаш да знаеш?

— Разкажи ми за Играта, Шантрел. Чух интерпретацията на Уейвърли и това, което каза, ми се стори съвсем логично. Искам обаче да съм сигурен, че познавам цялата картина. В състояние си да го направиш, нали?

Оказа се, че Шантрел е доста словоохотлива. Отдадох този факт отчасти на естественото желание на всеки, в чийто тил е опряно дуло, да бъде полезен. Но главната причина според мен бе съвсем друга: Шантрел харесваше звука на собствения си глас. И не можех да я виня

за това. Гласът беше много приятен и излизаше от доста симпатична глава.

Беше от рода Самартини — един от главните кланове в структурата на властта в периода преди чумата, — чието родословно дърво достигаше чак до ерата Американо. На семействата, които можеха да проследят предците си чак дотам, се гледаше с особено добро око; те бяха най-близки до понятието „кралска фамилия“ в главозамайващите висини на обществото на Бел епок.

Семейството ѝ имаше връзки с най-известния от всички кланове — Силвестови. Спомних си разказа на Сибилин за Калвин, човекът, възкресил забравените и дискредитирани технологии за невронно разлагане, благодарение на които живите можели да бъдат транслирани — фатално, както се оказало — в безсмъртни компютърни симулации на самите тях.

Разбира се, Превъплътяваните не се притеснили особено от факта, че телата им били унищожени в процеса на разлагане. Но когато самите симулации започнали да се провалят, недоволството било всеобщо. Първата вълна от Превъплътявани включвала седемдесет и девет доброволци, осемдесет с Калвин, и повечето от тези симулации престанали да действат дълго преди чумата да започне да атакува логическите субстрати, върху които били запаметени. В памет на мъртвите бяха издигнали големият и потискащ Паметник на Осемдесетте в центъра на града; там имаше параклис на всеки един от починалите и за него се грижеха останалите им в тяло роднини. Той беше все още тук и след нашествието на чумата.

Семейството на Шантрел Самартини беше сред честваните.

— Ние обаче имахме късмет — заяви почти светски тя. — Симулациите на семейство Самартини бяха сред петте процента, при които всичко беше наред, а тъй като баба ми и баща ми вече имаха деца, родът ни остана да съществува и в телесна форма.

Опитвах да проумея цялата тази работа. Семейството ѝ се бе раздвоило — едната линия бе преминала в симулации, другата — в това, което на шега наричахме „реалност“. А за Шантрел Самартини това не бе по-необичайно, отколкото да имаш роднини, живеещи на друг континент или в друга част на системата.

— Тъй като всичко се развиваше добре, семейството ни поддържаше по-нататъшните изследвания, които продължиха оттам,

където бе приключил Калвин. Връзките ни с дома Силвест винаги са били тесни и имаме достъп до повечето информация от неговите изследвания. Пробивът бе направен много бързо. Нелетални начини на разлагане. — Тонът ѝ се промени и стана почти заядлив. — Защо те интересува това? Ако не си от Мълч, трябва да си от Канъпи. А в такъв случай вече *знаеш* онова, което ти разказвам.

— Защо смяташ, че не съм от Мълч?

— Умен си или поне не непоправимо глупав. Между другото, това не е комплимент; просто наблюдение.

Очевидно вероятността да не съм от тази система изобщо не фигурираше сред възприетите от Шантрел норми и затова нямаше как да ѝ мине през главата.

— Защо просто не ми доставиш удоволствието, като ме запознаеш с цялата тази информация? Теб разлагали ли са те, Шантрел?

Този път тя наистина ме изгледа така, сякаш съм глупак.

— Разбира се.

— Интерактивно сканиране... така ли го наричахте?

— Симулации в алфа ниво.

— Значи, точно в този момент, някъде в града действа твоя симулация?

— В орбита, идиот такъв. Технологията, правеща възможно разлагането, никога нямаше да оцелее при чумата, затова се наложи да я поставят под карантина.

— Разбира се. Колко глупаво от моя страна.

— Отивам шест-седем пъти годишно за опресняване. Ходенето в Рифюдж е като малка ваканция. Селището се намира високо над Ръждивия пояс, недосегаемо за чумните спори. Сканират ме и симулацията асимилира опита ми от последните два-три месеца. Вече не мисля за нея като за мое копие. По-скоро като за по-възрастна и по-мъдра сестра, която знае всичко, което ми се е случвало някога — сякаш ме е наблюдавала неотстъпно през целия ми живот.

— Трябва да е доста успокояващо да знаеш, че дори да умреш, в действителност изобщо не умираш; просто прекратяваш един начин на съществуване. Само дете никой от вас не умира физически, нали?

— Това може и да е било вярно преди чумата. Но не и сега.

Сетих се какво ми бе казала Зебра.

— А ти? Очевидно не си от херметиците. Беше ли сред безсмъртните, родени с гени за изключително дълголетие?

— Моите не бяха сред най-лошите, които могат да бъдат наследени, ако имаш това предвид.

— Но не и сред най-добрите — допълних аз. — Което означава, че си зависела от машинките в кръвта и клетките, за да коригират непрестанно дребните грешки на природата. Прав ли съм?

— Не са нужни кой знае какви логически умения да се досетиш.

— А тези машинки? Какво стана с тях след чумата? — Погледнах надолу, към висящата железопътна линия, над която минавахме; един от симетричните четиристранни парни локомотиви се плъзгаше в нощта, теглейки няколко вагона към далечен квартал на града. — Накара ли ги да се саморазрушат преди чумните спори да са стигнали до тях? Предполагам точно така са постъпили повечето като теб.

— Защо те интересува толкова?

— Просто се питам дали си сред използващите гориво-мечта, нищо повече.

Но Шантрел не ми отговори директно.

— Родена съм през две хиляди триста трийсет и девета година. В момента съм на сто седемдесет и осем стандартни години. Виждала съм чудеса, които дори не би могъл да си представиш, ужаси, от които би се сбръчкал. Играла съм на „Да бъдеш Бог“, изследвах параметрите на тази игра, и после минах по-нататък, като дете, захвърлило станалата прекалено проста за него играчка. Виждала съм този град да се променя хиляди пъти, като става даже още по-красив и още по-бляскав с всяка следваща трансформация. Видях го и как се променя в нещо гадно, тъмно и отровно и все още ще бъде тук, когато отново, със зъби и нокти, се издигне към светлината, независимо дали след сто или след хиляда години. Мислиш ли, че бих се отказала от безсмъртието така лесно или бих се затворила в някаква смехотворна метална кутия като уплашено дете? — Зад котешките очи на маската собствените й очи с вертикални зеници светнаха екстатично. — О, не! Вече съм пила от този огън и тази жажда никога не може да бъде удовлетворена. Можеш ли да си представиш възбудата от факта, че се разхождаш из Мълч с цялата му чудатост, незащитен, със съзнанието, че машинките

са все още в теб? Нищо не може да се сравни с това диво опиянение; като ходене по жарава или плуване с акули.

— Затова ли участваш и в Играта? Защото е поредното диво опиянение?

— Ти как смяташ?

— Смятам, че си по-отегчена от когато и да било. И затова играеш, нали? Така разбрах и от Уейвърли. По времето, когато ви върхлита чумата, и ти, и твоите приятели, вече сте опитали всичко, което предлага едно законно общество, всяко преживяване, което би могло да се инсценира или симулира, всяка игра, приключение или интелектуално предизвикателство. — Погледнах я, предизвиквайки я да отрече думите ми. — Но това никога не е било достатъчно, нали? Така и не бяхте изпробвали собственото си безсмъртие. Можехте да напуснете системата, разбира се — извън нея има предостатъчно опасности, възбуда и потенциална слава — но това би означавало да се лишите от поддръжката на вашите приятели, от културата, в която сте израснали.

— Не е само това. — Очевидно Шантрел бе готова да сподели доброволно информация, когато реши, че съм си създал неправилно мнение за нея и другите като нея. — Някои от нас все пак *напуснаха* системата. Но знаеха добре от какво се отказват. Те никога повече нямаше да могат да се сканират. Симулациите им никога повече нямаше да могат да се осъвременяват. В крайна сметка щяха да се получат толкова големи разлики с живото копие, че щяха да станат несъвместими.

Кимнах.

— Значи са имали нужда от нещо, което да бъде много по-близо до дома им. Нещо като Играта. Начин да се тестват, да се почувстват притиснати до стената и да рискуват... но в контролирани дози.

— И беше добре. Когато върхлетя чумата и можехме да правим каквото си искаме, започнахме да си спомняме какво е да живееш.

— Само дето трябваше да убивате, за да го постигнете.

Тя дори не трепна.

— Не и хора, които не са си го заслужили.

И си вярваше.

Продължавахме полета си над града, а аз ѝ задавах все нови и нови въпроси, опитвайки се да разбера какво знае за горивото-мечта. Бях обещал на Зебра да ѝ помогна да отмъсти за смъртта на сестра си и това означаваше да открия колкото се може повече за въпросното вещество и неговия доставчик, мистериозния Гидиън. Шантрел очевидно употребяваше гориво-мечта, но скоро се изясни, че не знае нищо повече за наркотика от останалите хора, с които бях разговарял.

— Нека си изясня някои неща — рекох аз. — Преди чумата споменавало ли се е за горивото-мечта?

— Не. Искам да кажа, понякога е трудно да си спомниш какво е било преди, но съм сигурна, че горивото-мечта се появи през последните седем години.

— В такъв случай, каквото и да е, то сигурно има някаква връзка с чумата, не мислиш ли?

— Не те разбирам.

— Виж, каквото и да представлява, горивото-мечта ви предпазва от чумата, позволява ви да се разхождате из Мълч с всички онези машинки във вас. Това ме навежда на мисълта, че съществува тясна връзка между двете: горивото разпознава чумата и може да я неутрализира, без да вреди на приемника. Не може да е случайно.

Шантрел сви рамене.

— В такъв случай някой трябва да го е изобретил.

— И следователно това е друг вид наномашинария, нали? — Поклатих глава. — Съжалявам, но не вярвам, че някой е могъл да измисли нещо толкова полезно; не и тук и сега.

— Няма откъде да знаеш с какви ресурси разполага Гидиън.

— Така е. Но ти можеш да ми разкажеш каквото знаеш за него и да започнем да действаме.

— Защо те интересува толкова?

— Обещах на един човек.

— Ще те разочаровам. Не знам нищо за Гидиън. Даже не познавам човек, който да знае. Според мен ще трябва да разговаряш с някой, който е по-близо до снабдителната мрежа.

— Не знаеш даже откъде действа, къде са производствените му лаборатории?

— Някъде в града, това е всичко.

— Сигурна ли си? Първата ми среща с горивото-мечта беше... — Не довърших мисълта си; не исках да ѝ разказвам как бях размразен в приют „Айдълуайлд“. — Не на Йелоустоун.

— Не съм сигурна, но съм чувала, че не се произвежда в Канъпи.

— В такъв случай остава Мълч, така ли?

— Така излиза. — Тя примижа и вертикалните ѝ зеници се превърнаха в тънки ивички. — Кой си ти, между другото?

— О, отговорът на този въпрос би отнел доста време. Убеден съм обаче, че си се досетила за основното.

Шантрел кимна към контролното табло.

— Не можем да кръжим така вечно.

— Тогава карай към Канъпи. Към някое обществено място, не много далеч от Ешър Хайтс.

— Какво?

Показах ѝ името на мястото, което ми бе дала Доминика; надявах се да не личи, че нямам представа за какво става дума — за конкретна сграда или за цял район.

— Не съм сигурна, че познавам това място.

— Оле, пръстът ми започва да се напруга. Възвръщай си паметта, Шантрел. Освен това тук някъде все трябва да има карта. Защо не ѝ хвърлиш един поглед?

Макар и неохотно, тя направи каквото ѝ казах. Не знаех, а само предполагах, че в колата има карта на Канъпи, вероятно погребана дълбоко в процесора ѝ.

— Сега се сетих — рече тя. Светещата върху контролното табло карта напомняше увеличено изображение на синаптични връзки в човешкия мозък. Надписите на каназиански език бяха болезнено ярки. — Но не познавам добре този район. Там чумата е придобила съвсем странни форми. Различно е, не като в останалата част на Канъпи, и някои от нас не го обичат.

— Никой не иска това от теб. Просто ме закарай там.

Пътувахме половин час по кабелите, обикалящи около бездната като вълнообразна дъга. Приличаше на черна кръгова лента на бляскавия фон на Канъпи.

— Ето, пристигнахме — обяви най-сетне Шантрел. — Ешър Хайтс.

— Сега разбирам.

— Какво?

— Защо не ти харесва.

В рамките на няколко квадратни километра и височина няколкостотин метра горската плетеница на Канъпи мутираше в нещо съвсем друго: разбъркан конгломерат от чудати кристални форми, напомнящ увеличено изображение в учебник по геология или фотомикрограф на фантастично мутирал вирус. Цветовете бяха възшебни: розовото, зеленото и синьото се подчертаваха от фенерите в издълбаните в кристалите помещения, тунели и обществени пространства. Големи платформи от сивкавозлатен пласт, напомнящ слюда, се издигаха върху колони над най-високите нива на Канъпи. Настръхнали тюркоазени инкрустации от турмалин се извиваха нагоре като шпирове; виждаха се розови кварцови стълбове с размери на няколкоетажна сграда. Кристалите проникваха взаимно един в друг, сложните геометрични фигури, които образуваха, се увиваха по начини, които никой ум не би могъл да изобрети. Почти *болезнено* за очите беше да гледаш Ешър Хайтс.

— Това е лудост — промълвих аз.

— Куха, предимно — отвърна Шантрел. — Иначе никога нямаше да се извисява толкова нагоре. Отчупените части бяха абсорбирани от Мълч още преди години.

Погледнах надолу, под извисяващата се светеща маса и видях какво имаше предвид: по нападалите парчета като мъх бяха издигнати кубоподобните, прекалено геометрични сгради на Мълч.

— Можеш ли да намериш някое обществено място, където да се приземим?

— Точно това правя. Макар да не знам има ли смисъл. Не виждам как можеш да се разхождаш из елегантен площад, допрял пистолет в главата ми.

— Мнозина ще помислят, че си правим шоу и изобщо няма да ни обърнат внимание.

— Дотам ли стига планът ти? — попита разочаровано тя.

— Не. Стига малко по-далеч. Джобовите на това палто например са с невероятен капацитет. Без проблем мога да скрия пистолета в единия от тях и пак да го държа насочен към теб, а за целия свят да изглежда, че страшно се радвам да те видя.

— Сериозно ли говориш? Смяташ да вървиш по площада с допрян в гърба ми пистолет?

— Би изглеждало малко глупаво, ако го насоча отпред. Единият от нас ще трябва да се движи заднешком и няма да излезе нищо.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Приземихме се максимално незабележимо.

Кабелният автомобил на Шантрел застана върху плоска метална издатина, достатъчно голяма, за да побере още десетина превозни средства. Повечето бяха кабелни коли, но имаше и два волантора. Подобно на всички летателни машини, които бях виждал в града, и те имаха свръхадаптираната форма, подсказваща, че са построени преди чумата. Несъмнено беше трудно да се лети с тях из деформирания град, но собствениците може би гледаха на това като на вълнуващо предизвикателство. Нищо чудно даже това да бе един от рисковите спортове.

Хора излизаха и влизаха в превозните си средства, някои от които бяха собствени, а други — с надпис „такси“. Имаше и такива, които стояха край ръба на издатината и разглеждаха града през поставените на пиедестали телескопи. Всички без изключение бяха облечени чудато, с издути пелерини или горни дрехи, с грижливо постигната необичайност на шапките и прическите, а пред материите, цветовете и шарките им бледнееше дори заобикалящата ни архитектура. Хората носеха маски или се криеха зад бляскави воали или елегантни ветрила и чадъри. Домашните любимци около тях бяха дело на биоинженерството и не можеха да бъдат определени според съществуващата класификация, какъвто бе например случаят с котките с качулка на гушер. Някои от хората се бяха превърнали в кентаври и имаха по четири крака. Други пък, макар да се придържаха в основни линии към стандартната човешка форма, бяха удължили и изкривили тялото си така, че приличаха на авангардни статуи. Една жена бе издължила черепа си толкова, че бе заприличал на човка на екзотична птица. Някакъв мъж се бе трансформирал в един от някогашните прототипи на извънземни — тялото му беше абсурдно слабо и издължено, тъмните му очи имаха форма на бадеми.

Шантрел ме информира, че тези промени можели да се постигнат за дни, най-много — седмици. За желаещите бе възможно да

променят телесните си форми десетина пъти на година, горе-долу със същата честота, с която се подстригваха.

И аз очаквах да открия Рейвич тук!

— На твоє място — обади се Шантрел, — нямаше да се оглеждам цял ден. Доколкото разбрах не искаш хората да разберат, че не си оттук.

Потърсих пистолета в джоба си с надеждата, че тя забеляза как ръката ми се напрегна, когато го намерих.

— Просто върви. Ако имам нужда от съвет, ще ти го поискам. — Тя не отговори и след малко ме обзе чувство за вина, задето ѝ се сопнах така невъздържано. — Извинявай; ясно ми е, че искаше да ми помогнеш.

— В мой интерес е — отвърна тя с ъгълчето на устните си, сякаш разказваше анекдот. — Нямам желание да привлечеш вниманието, някой да реши да предприеме нещо и аз да се озова насред кръстосания огън.

— Благодаря за загрижеността.

— Чисто и просто самозащита. Как мога да бъда загрижена за теб, когато ти рани приятелите ми и даже не ти знам името?

— Приятелите ти ще се оправят. Утре по това време няма даже да куцат, освен ако предпочетат да запазят раните си, за да парадират с тях. Освен това ще имат какво да разказват сред вашите среди.

— А името ти?

— Наричай ме Танър — отговорих аз и я помъкнах нататък.

На откритата площадка пред арковидния вход, водещ към Ешър Хайтс, духаше топъл, влажен вятър. Няколко носилки се носеха пред нас като движещи се надгробни плочи. Поне не валеше. Може би дъждът не беше толкова често явление в тази част на града или пък се намирахме достатъчно високо, за да избягаме от него. Дрехите ми бяха все още мокри от престоя в Мълч и в това отношение Шантрел не изглеждаше по-добре от мен.

Арката ни отведе в ярко осветено елегантно помещение с парфюмиран въздух. Таванът бе осеян с фенери, плакати и бавно въртящи се циркулатори на въздух. Коридорът правеше лек завой вдясно и преминаваше над декоративни езерца чрез поредица от каменни мостове. За втори път от пристигането си в Казъм сити видях вторачила се в мен риба-кой.

— Защо толкова държите на тези риби? — попитах аз.

— Не говори така за тях. Те означават много за нас.

— Но това е просто една риба.

— Да, и именно тя ни даде безсмъртието. Поне първите стъпки към него. Кой живее дълго. Дори на свобода не умират от старост. Просто стават все по-големи и по-големи, докато сърцата им вече не могат да издържат. Но не е същото като да умреш от старост.

Чух я как измърмори нещо като „благословена да е кой“, когато прекосяваше моста, и аз побързах да повтора думите ѝ. Нямах желание да ме видят да правя нещо необичайно.

Стените бяха кристални, безкрайно повтарящ се мотив от осмоъгълници, но на определено разстояние в тях имаше помещения, където бутици или ателиета предлагаха услугите си с цветни неоновы надписи или пулсираща холографска светлина. Обитателите на Канъпи пазаруваха или се разхождаха, повечето по двойки, които поне изглеждаха млади, но деца почти не се виждаха, а не бе изключено тези, които все пак се мяркаха от време на време, да са възрастни хора в поредния си телесен образ или дори домашни любимци с човекоподобни форми, програмирани да изговарят няколко детински фрази.

Шантрел ме въведе в едно значително по-обширно помещение с огромен кристален свод, с няколко супермаркета и площи на различни нива. От тавана висяха полилеи с размери на космически капсули. Пътеките се виеха и се преплитаха около езерца с риба-кой и декоративни водопади, пагоди и чайни. Централно място заемаше гигантска стъклена цистерна в рамка от опушен филигранен метал. В нея имаше нещо, но наоколо гъмжеше от народ, разтворени чадъри заради слънцето, вентилатори и домашни любимци на каишки, така че нямаше как да видя какво е то.

— Смятам да седна на тази маса — обявих аз. — Ти ще отидеш до чайната и ще поръчаш един чай за мен и нещо за себе си. После ще се върнеш тук на масата и ще си даваш вид, че се забавляваш.

— През цялото време ли ще държиш този пистолет към мен?

— Приеми го като комплимент. Просто не мога да отделя погледа си от теб.

— Виждам, че много си се развеселил, Танър.

Усмихнах се и се отпуснах върху стола, внезапно осъзнал полепналата по мен мръсотията от Мълч; на фона на издокараните хора наоколо изглеждах като собственик на погребално бюро на карнавал.

Почти очаквах Шантрел да не се върне с чая. Наистина ли смяташе, че щях да я прострелям тук в гърба? И наистина ли вярваше, че съм в състояние да се прицеля с пистолет в джоба, без да рискувам да раня някой друг? Тя можеше просто да си тръгне и това щеше да бъде краят на запознанството ни. Освен това, също като приятелите си, щеше да разполага с хубава история за разказване, макар нощният лов да не бе протекъл според плана. И аз нямаше да я обвиня. Насилвах се да изпитам неприязън към нея, но така и не успях. Виждах съвсем ясно нещата от страната на Зебра, но онова, което ми обясни Шантрел, също звучеше логично. Тя вярваше, че преследваните хора са зли и заслужават да умрат заради това, което са извършили. Шантрел всъщност се лъжеше, но откъде можеше да знае? Според нейната гледна точка — доста различна от тази на Уейвърли — действията ѝ бяха почти похвални. Нима не правеше услуга на Мълч, отстранявайки най-недостойните му членове?

Достатъчно беше, че изобщо допуснах подобно мнение в главата си, макар и да не му отделих почетно място.

Скай Осман щеше да бъде много горд с мен.

— Не гледай с такава благодарност, Танър.

Шантрел пристигна с чая.

— Защо се върна?

Тя постави двете чаши на металната маса и се отпусна на стола срещу мен, по типично гъвкав за котешкия род начин.

Нямах представа дали нервната ѝ система също бе подложена на съответните модификации, за да направи поведението ѝ дотолкова подобно на котешко, или то бе просто резултат от продължителна практика.

— Вероятно все още не ми е доскучало чак толкова много с теб. Може би дори тъкмо обратно. Заинтригувана съм. А сега, когато сме на обществено място, не ми се струваш и наполовина толкова заплашителен.

Отпих от чая. Беше блудкав — като вкусов еквивалент на изключително блед акварел.

— Сигурно причината не е само тази.

— Ти удържа на думата си за моите приятели. Можеше да ги убиеш. Но вместо това им направи услуга. Показа им какво представлява в действителност болката... истинската болка, не омекотеният вариант, който познаваме от виртуалните си преживявания и, както каза, им даде материал за хвалба. Права съм, нали? Със същата лекота можеше да ги убиеш и това нямаше да промени плановите ти.

— Какво те кара да мислиш, че имам планове?

— Начинът, по който задаваш въпроси. Струва ми се също, че каквото и да имаш да правиш, не разполагаш с кой знае колко време.

— Може ли да задам още един въпрос?

Шантрел кимна и използва този момент, за да свали котешката маска от лицето си. Очите ѝ бяха лъвски, с вертикална зеница, но почти във всяко друго отношение лицето ѝ бе човешко, широко и открито, с високи скули, заобиколено от ореол кестеняви къдрици, стигащи до яката.

— Казвай, Танър.

— Непосредствено преди да прострелям приятелите ти, един от тях каза нещо. Може и да беше ти, но не помня точно.

— Е, и? Какво бе то?

— Че нещо с очите ми не е наред.

— Това бях аз — отвърна смутено тя.

Значи не си го бях въобразил.

— И какво каза? Какво видя?

Шантрел заговори тихо, сякаш осъзнала колко странен обрат бе придобил целият разговор.

— Те като че ли горяха, сякаш на лицето ти имаше две светещи точки — отговори забързано и нервно тя. — Реших, че си бил с маска и си я махнал непосредствено преди да се появиш пред нас. Но не беше така, нали?

— Не. Нямах маска, но ми се иска да имах.

Тя ме погледна право в очите, а вертикалните цепки на собствените и очи се присвиха, когато се фокусира напрегнато.

— Каквото и да е било, сега го няма. Да не би да искаш да кажеш, че не знаеш защо се е случило?

— Предполагам — отвърнах аз и изгълтах воднистия си чай без особен ентусиазъм, — че това ще трябва да остане една от мистериите на живота.

— Що за отговор е това?

— Най-добрият, който съм в състояние да дам в този момент. И ако това ти напомня отговора, който би дал малко страхуваният се от истината човек, може би няма да сгрешиш особено. — Пъхнах ръка под палтото, за да се почеша; кожата ме сърбеше под напоените с пот дрехи на Просящите. — Предпочитам засега да оставим тази тема.

— Съжалявам, че я повдигнах — заяви иронично Шантрел. — Е, какво правим сега, Танър? Вече сподели изненадата си от моето завръщане. Караш ме да мисля, че присъствието ми не ти е жизнено необходимо; иначе щеше да направиш нещо по въпроса. Това значи ли, че отгук нататък пътищата ни се разделят?

— Изглеждаш почти разочарована. — Нямах представа дали си даваше сметка, че ръката ми вече от няколко минути не бе докосвала оръжието и, нещо повече — почти не се сетих за него през въпросния период. — Нима съм толкова очарователен или просто си по-отегчена, отколкото предположих?

— По малко и от двете, вероятно. Но ти наистина си очарователен, Танър. И, още по-лошо, ти си загадка, която съм решила само наполовина.

— Вече наполовина? По-добре намали темпото. Не съм толкова неразгадаем, колкото мислиш. Ако изстържеш повърхностния слой, ще останеш изненадана колко малко лъжа има под него. Аз съм просто...

„Просто войник, просто човек, който си държи на думата“, това ли възнамерявах да ѝ кажа? Или просто глупак, който дори не знаеше кога е дошло време да прекрати започнатото?

Станах и с преувеличен жест измъкнах ръката си от джоба.

— Помощта ти няма да ми е излишна, Шантрел. Но в мен няма почти нищо повече от това, което се вижда. Ако пожелаеш да ме поразведеш из това място, ще ти бъда благодарен. Но вече можеш да си тръгнеш спокойно.

— Имаш ли пари, Танър?

— Малко. Почти нищо за тук, страхувам се.

— Покажи ми с какво разполагаш.

Измъкнах тъжна шепа мазни банкноти и ги поставих на масата.

— Какво мога да си купя с това? Може би, ако имам късмет, още една чаша чай?

— Не знам. Достатъчно са, за да си купиш други дрехи, и според мен трябва да го направиш, ако искаш да се слееш поне донякъде с тълпата.

— Толкова ли не на място изглеждам?

— Толкова не на място, Танър, че си изправен пред сериозната заплаха да създадеш нова модна тенденция. Но ми се струва, че нямаш подобно намерение.

— Така е.

— Не познавам достатъчно добре Ешър Хайтс, за да ти препоръчам най-доброто, но докато се движехме, забелязах няколко бутика, които би трябвало да свършат работа.

— Първо бих искал да надзърна в онази цистерна, ако нямаш нищо против.

— О, аз знам какво е *това*. Матусал. Забравих, че го държат тук.

Името ми беше познато, макар и съвсем смътно, и ми се струваше, че тази вечер вече почти си го бях спомнил веднъж. Шантрел тръгна пред мен.

— Ще се върнем после, когато няма да биеш толкова на очи.

Въздъхнах и вдигнах ръце в знак, че се предавам.

— Можеш да ме разведеш и из останалата част на Ешър Хайтс.

— Защо не. Нощта тепърва започва.

Докато вървахме, тя завъртя няколко телефона, за да се увери, че приятелите ѝ са живи и в безопасност в Канъпи, но не им остави съобщение, а после не спомена нито веднъж за тях. Предположих, че това бе масовата практика: мнозина от хората, които видях в Ешър Хайтс, със сигурност знаеха за Играта и дори може би я следяха с интерес, но никой не го споменаваше освен в салоните, където съществуването на този спорт се признаваше и почиташе.

Бутика обслужваха двама лъскавочерни двукраки слуги, далеч по-сложни от всичко, което бях виждал до този момент в града. Те правеха неуморно неискрени комплименти, дори когато бях наясно, че изглеждам като озовала се внезапно сред театрални доставчици горила. С помощта на Шантрел се спрях на приемлива комбинация, която

нямаше да ме разори. Съблякох с благодарност дрехите от Просяците. Новите ми панталони и сако то имаха подобна кройка, но бяха ушити от невъздържано показни материи, изтъкани от танцуващи метални нишки в бляскави златни и сребърни цветове. Струваше ми се, че твърде много бия на очи, но когато излязохме от бутика, почти никой вече не ме заглеждаше, макар само допреди малко да бях събуждал продължителни подозрителни погледи.

— Е, ще ми кажеш ли откъде си? — попита Шантрел.

— Ти до какъв извод стигна?

— Ами, не си оттук. Не си от Йелоустоун и почти със сигурност не си от Ръждивия пояс, най-вероятно изобщо не си от тази система.

— От Края на небето съм. Пристигнах с „Орвието“. Мислех, че ще се досетиш сама по дрехите на Просяците.

— Палтото ти обаче ме объркваше.

— Тази стара дреха? Подарък ми е от един приятел от Ръждивия пояс.

— Съжалявам, но никой не подарява такова палто. — Моята спътничка прокара показалец по една от блестящите, грубо скроени кръпки, с които бе обшито като юрган. — Нямах представа какво означава това, нали?

— Добре де, откраднах го. От някой, който на свой ред също го бе откраднал, предполагам. И го очаквах далеч по-лоши неща.

— Е, това вече е малко по-правдоподобно. Но когато го видях за първи път, нямаше как да не се запитам... И после, когато спомена горивото-мечта...

Тя изрече или по-скоро — прошепна едва чуто последните две думи.

— Извинявай, окончателно ме обърка. Какво общо има горивото-мечта с това палто?

Но още докато говорех, се сетих, че Зебра също бе намекнала за подобна връзка.

— Повече, отколкото си даваш сметка, Танър. Въпросите за горивото-мечта те издадоха като външен човек и в същото време носеше палто, което те посочваше като представител на системата за дистрибуция, като доставчик.

— Значи тогава ти не ми каза всичко, което знаеш за горивото-мечта, нали?

— Почти всичко. Палтото ти обаче, ме накара да си мисля, че искаш да ми изиграеш някакъв номер, затова внимавах много какво говоря.

— Разкажи ми тогава каквото знаеш. Виждал съм как някои си инжектират наведнъж няколко кубически сантиметра при наличието на резерв от стотина кубика. Струва ми се, че употребата на горивото-мечта е ограничена до сравнително малък брой хора, може би само вашия елит, поемащите риск, и малцина други. Може би в града има най-много няколко хиляди души, които го употребяват редовно?

— Вероятно не си далеч от десетката.

— Кое то говори, че в града се доставя редовно... какво количество? Неколкостотин кубика годишно на човек? Може би един милион кубически сантиметра за година за целия град? Наистина не е кой знае колко — около един кубически метър гориво-мечта.

— Не знам. — На Шантрел не й беше удобно да обсъжда нещо, към което явно бе пристрастена. — Струва ми се, че е горе-долу така. Знаем само, че веществото вече се намира по-трудно, отколкото преди година-две. На повечето им се налага да си определят дажба от най-много три-четири боцкания седмично.

— И никой друг не се е опитал да го произвежда?

— О, разбира се, че опитаха. Вечно някой опитва да продава фалшиво гориво-мечта. Но тук не става дума за качество. Или е гориво, или не е.

Кимнах, макар да не разбирах.

— Очевидно пазарът се държи от продавача. Гидиън очевидно е единственият, имащ достъп до правилния производствен процес. Вашите следсмъртни се нуждаят много от това; без него сте мъртви. Това означава, че Гидиън може да поддържа цената толкова висока, колкото желае, до известни граници, разбира се. Не разбирам само защо е ограничил доставката.

— Той увеличи цената, не се безпокой.

— И причината може да е, че вече не е в състояние да продава толкова, колкото преди, заради някакъв проблем, евентуално с осигуряването на суровината или нещо подобно. — Шантрел сви рамене, затова додадох: — Добре тогава. Ще ми обясниш ли какво означава палтото?

— Човекът, който ти го е подарил, е доставчик, Танър. Това означават кръпките върху дрехата. Първоначалният ѝ собственик сигурно е бил свързан с Гидиън.

Върнах се в спомените си до момента, когато с Куирънбах претърсвахме кабината на Вадим, но вече въоръжен със заключението, че двамата бяха тайни съдружници.

— Той имаше гориво-мечта — рекох аз. — Но това бе горе в Ръждивия пояс. Не може да е бил толкова близо до припасите.

„А приятелят му? — продължих наум аз. — Нищо чудно двамата да работеха заедно по няколко направления и истинският доставчик да бе Куирънбах, а Вадим да бе негов дистрибутор на Ръждивия пояс.“

Обземаше ме желание да поговоря отново с Куирънбах. Сега вече имах да го питам за доста неща.

— Може би приятелят ти не е бил толкова близо до припасите — каза Шантрел. — Но какъвто и да е случаят, трябва да разбереш едно. За историите, които се носят за Гидиън. За хората, изчезнали, защото задават неподходящи въпроси.

— Е, и? — настоях аз.

— Всичките са верни.

Шантрел ме заведе на надбягване с носилки. Надявах се Рейвич да се появи на едно такова събитие, но макар да оглеждах внимателно зрителите, така и не забелязах някой, който би могъл да е той.

Пистата беше трудна, преминаваше през много нива, на моменти се дублираше отгоре и отдолу и правеше множество завои. От време на време дори излизаше извън сградата, увиснала високо над Мълч. Не липсваха препятствия и капани, а мантинели нямаше дори в участъците на виражите, така че нищо не пречеше на носилката да излети, ако обитателят ѝ вземеше прекалено рязко завоя. Всяка една от единайсетте участващи в надбягването носилки беше пищно украсена. Правилата на състезанието бяха твърде строги, но Шантрел обясни, че те не се приемали съвсем сериозно и не било необичайно някой от участниците да се снабди с оръжие и да го използва срещу своите опоненти, за да ги отстрани.

Надбягванията започнали като бас между двама отегчени до смърт безсмъртни обитатели на носилки. Но сега почти всеки можел

да участва. Хората в половината състезаващи се носилки нямаха никаква причина да се боят от чумата. Огромни богатства се печелеха и губеха — предимно губеха — само за една нощ от надбягванията.

Но това все пак ми се струваше по-приемлива форма на забавление от лова на хора.

— Слушай — рече Шантрел, когато си тръгнахме от надбягванията. — Какво знаеш за Миксмастърите?

— Почти нищо — отвърнах аз. Името ми бе познато, но само това. — Защо питаш?

— Всъщност нищо не знаеш, нали? Това е окончателното доказателство, че не си тукашен, Танър.

Миксмастърите предшестваха Смесената чума и бяха един от сравнително малкото стари светски ордени, отървали се от епидемията повече или по-малко невредими. Подобно на Просящите, те се издържаха самостоятелно и пак като тях се интересуваха от Господ. Но с това приликите свършваха. Просящите бяха тук най-вече, за да служат на своето божество и да го прославят. Миксмастърите, от друга страна, искаха да *се превърнат* в Бог.

И според някои определения го бяха постигнали отдавна.

Когато се заселили на Йелоустоун преди почти четири века, американосите донесли цялото познание на своята култура в областта на генетиката: карти на геномните вериги, връзки и функции на милиони земни видове, в това число всички висши примати и бозайници. Те познавали много добре генетиката. Всъщност именно така пристигнали на Йелоустоун: изпратили оплодени яйцеклетки посредством роботи; при пристигането си машините създали изкуствени утробы и износили оплодените яйцеклетки. Те не живели дълго, естествено, но оставили своето наследство — веригите ДНК дали възможност наследниците им да смесят кръвта си с кръвта на американосите и по този начин се обогатило биологичното разнообразие на заселниците, пристигнали с кораб вместо с пренасящ оплодени яйцеклетки робот.

Но американосите оставили и огромна информация, знание, което не се загубило, но остаряло, така че фините взаимоотношения и зависимости вече не се оценявали правилно. Именно тази мъдрост

присвоили Миксмастърите. Те запазили цялата биологична и генетична експертиза и я разширили още благодарение на търговията си с ултрите, които понякога предлагали частици чужда генетична информация, извънземни геноми или манипулативни техники, създадени на други системи. Но, въпреки това, Миксмастърите рядко били сред властимащите на Йелоустоун. Кланът Силвест — мощната стара фамилия, защитник на трансцендирането чрез кибернетични начини за разширяване на съзнанието — поробил системата.

Миксмастърите преживявали по този начин, но разбира се, не всички подкрепяли доктрината на Силвестови, а и провалът на Осемдесетте накарал мнозина да се откажат от идеята за превъплътяването. Работата им била дискретна: коригиране на генетични аномалии у новородените, изглаждане на наследствени дефекти в тъй наречените „чисти кланове“. Колкото по-умело вършели тази работа, толкова по-незабележима била тя, като изключително ефективно извършено убийство, когато сякаш изобщо не е имало престъпление и никой не си спомня коя е била жертвата. Като реставратори на увредени произведения на изкуството, Миксмастърите се стараели да добавят колкото се може по-малко от себе си към оригинала. Въпреки това, постигали невероятни трансформации. Държали ги обаче грижливо под контрол, защото обществото вероятно не би понесло едновременното въздействие на две линии на масивни трансформации. Очевидно Миксмастърите осъзнавали това на някакво ниво. Да дадат пълна свобода на своето изкуство би означавало да разкъсат на парчета Йелоустоунската култура.

И тогава връхлетяла чумата. Обществото действително се разкъсало на парчета, но подобно на разбит с прекалено слаб заряд астероид, парчетата не получили достатъчно ускорение, за да се разлетят напълно. Йелоустоунското общество претърпяло обратен сблъсък, върнал го към съществуването — фрагментирано, разбъркано и изложено на опасност да се сгромоляса във всеки момент, но все пак живо. При това общество, в което кибернетичните идеологии за момента били ерес.

Миксмастърите се възползвали от съществуващия вакуум, за да се вмъкнат във властта.

— Имат приемни почти навсякъде в Канъпи — каза Шантрел. Места, където могат да видят с какво наследство разполагаш, да

проверят наследствените връзки в твоя клан или да прегледат документацията, за да видят дали някога нещо не е било преправяно. — Тя посочи очите си. — Всяко нещо, с което не си роден или не е трябвало да наследиш. Може да е трансплант, но това е по-рядко, ако не се стремиш към нещо нечувано като чифт пегасови криле. По-вероятно е да е генетично. Миксмастърите правят необходимото с твоето ДНК, така че промените да се извършат естествено... или толкова близо до естественото, че да не се усеща разлика.

— И как става?

— Просто. Като се порежеш и раничката заздравее, люспи ли се образуват или козина? Разбира се, нито едното, нито другото — в архитектурата на тялото има познание, заровено дълбоко в твоето ДНК. Миксмастърите не правят нищо друго освен да редактират това знание, изключително избирателно, така че тялото продължава да се поддържа срещу наранявания и износване, но по *нов* за него план. В крайна сметка започваш да проявяваш нещо, което не би трябвало да съществува в твоя фенотип. — Шантрел замълча за момент. — Както казах, имат приемни из целия Канъпи, в които упражняват своя занаят. Ако си любопитен за очите си, например, бихме могли да се отбием при тях.

— Какво общо имат с това очите ми?

— Не мислиш ли, че имат нещо особено?

— Не знам — отвърнах аз, полагайки усилия да не прозвуча враждебно. — Може би си права. Вероятно Миксмастърите ще успеят да ми кажат нещо по въпроса. Спазват ли изискването за поверителност?

— Както всички останали тук.

— Страхотно. Това ме успокои безкрайно.

Най-близката приемна се оказа една от кабините с холографска предна част, покрай която бяхме минали на идване, гледаща към спокойно езерце със зяпнали риби-кой. Палатката на Доминика изглеждаше просторна в сравнение с нея. Мъжът, който ни посрещна, носеше сравнително сериозна пепелявосива туника със знака на Миксмастърите под рамото: две протегнати длани, омотани в нишките на ДНК. Той седеше зад плуваща във въздуха масичка във формата на бумеранг, над която се въртяха и пулсираха различни молекулярни проекции, чиито ярки основни цветове напомняха детски играчки.

Скритите му в ръкавици ръце танцуваха над молекулите, оркестрирайки сложни каскади от клетъчно делене и комбиниране. Сигурен съм, че ни забеляза още щом влязохме, но не го показва и продължи манипулациите си още около минута, преди да благоволи да ни обърне внимание.

— Предполагам, че бих могъл да ви помогна с нещо.

Шантрел отговори вместо мен:

— Моят приятел иска да му видите очите.

— Чудесно. — Миксмастърът бутна встрани масичката и измъкна от туниката си увеличително стъкло. Приведе се към мен и набърчи нос с вероятно напълно основателно отвращение от моята миризма. Премигна зад увеличителното стъкло, огледа внимателно и двете ми очи; струваше ми се, че голямата леща бе запълнила половината помещение. — И какво му има на очите? — попита отегчено той.

На идване бяхме измислили обяснението.

— Постъпих глупаво — отвърнах аз. — Исках очи като на партньора си. Но не можех да си позволя да използвам услугите на Миксмастърите. Бях в орбита и...

— Какво сте правили в орбита, след като не можете да си позволите *нашите* цени?

— Бях отишъл за поредното сканиране, разбира се. Това, естествено, не е евтино, не и ако искаш добър доставчик, който да те подсигури.

— Аха!

Успяхме да сложим успешно край на тази част от разпита. Миксмастърите бяха идеологически против цялата идея за невронно разлагане, защото смятаха, че душата може да се поддържа само биологически, но не и като бъде хваната в някаква машина.

Нашият събеседник поклати глава, сякаш бях нарушил тържествено обещание.

— В такъв случай наистина сте постъпили глупаво. Но вие вече го знаете. И какво стана?

— В карусела имаше Черни генетици; те предлагат същите услуги като Миксмастърите, но на много по-ниски цени. Тъй като това, което исках, не включваше мащабна анатомична реконструкция, реших, че си заслужава да рискувам.

— И, разбира се, сега идвате с увесен нос при нас.

Възнаградих го с най-добрата извинителна усмивка, на която бях способен, като същевременно се успокоявах, представяйки си по какви интересни и мъчителни начини бих могъл да го убия тук и сега, без да се налага да се изпотя.

— Минаха няколко седмици откакто се върнах от орбита — продължих аз. — И нищо не се случи с очите ми. Все още изглеждат същите. Искам да разбера дали Черните генетици са направили нещо друго освен да ми вземат парите.

— Няма да ви излезе безплатно. Ще ми се да ви взема дори повече, само защото сте отишли при тях. — Тонът му омекна почти незабележимо. — Е, сигурно вече сте си научили урока. Предполагам той ще зависи от това дали ще открия някакви промени.

Следващите манипулации не ми доставиха особено удоволствие. Трябваше да легна на една кушетка, по-сложна и антисептична от тази в палатката на Доминика, после да изчакам, докато Миксмастърът обездвижи главата ми посредством омекотена рамка. Някаква машина се приведе току над очите ми и от нея се подаде тънка като косъм нишка, която потрепваше лекичко. Сондичката се разходи по очите ми, като ги картографираше с неравномерни пулсации от синя лазерна светлина. След това, със светкавична бързина, така че го почувствах по-скоро като студено боцване, косъмчето се заби в окото ми, откъсна тъкан, отдръпна се, премести се на друго място, заби се отново и процедурата се повтори десетина пъти, като всеки път сондичката вземаше мостра от различна дълбочина. Но всичко стана толкова бързо, че преди рефлексът ми за премигване да се бе задействал, машината си бе свършила работата и бе минала към другото ми око.

— Това е достатъчно — обяви Миксмастърът. — Би трябвало да е в състояние да ни каже какво са направили с теб онези кръвопийци, ако изобщо са направили нещо... и защо няма желания ефект. Няколко седмици ли казахте?

Кимнах.

— Може би е прекалено рано, за да изключим вероятността за успех. — Струваше ми се, че говореше по-скоро на самия себе си, отколкото на нас. — Някои от техните терапии са доста напреднали, но само онези, които са откраднали от нас. Разбира се, те претрупват

всички обезопасяващи мерки и използват ДНК вериги с изтекъл срок на годност.

Отпусна се отново на стола, върна масичката на мястото ѝ и от нея веднага се показва дисплей, прекалено загадъчен, за да проумея смисъла му; целият беше в непрестанно движещи се хистограми и кутийки със сложни форми, изпълнени с цифрово-буквени символи. Изведнъж се появи изображение на огромна очна ябълка, половин метър в диаметър, сякаш излязла от един от бележниците на да Винчи. Миксмастърът правеше пъргави жестове със скритите си в ръкавици ръце; части от очната ябълка се отделяха като парчета торта и оголваха по-дълбоки пластове.

— Има промени — заяви той, след като подръпна брадичката си няколко пъти, забил поглед в изображението на окото. — Дълбоки генетични промени... но не се виждат следи от обичайните сигнатури на Миксмастърите.

— Сигнатури ли?

— Информация със запазени права, кодирана в излишни базови двойки. В този случай те изглежда не са откраднали веригите си от нас, иначе щеше да има остатъчни следи от миксмастърския дизайн. — Заклати натъртено глава. — Не, това изобщо не е правено на Йелоустоун. Майсторството е несъмнено, но...

Станах от кушетката и избърсах сълзата от раздразненото си око.

— Но какво?

— Почти сигурно не е това, което сте искали.

Бях убеден, че е така, защото никога не бях искал нищо. Но реагирах с изненада и досада — Миксмастърът се зарадва на шока ми от откритието, че съм бил измамен от конкуренцията.

— Известно ми е какви мутации са нужни за зеница тип „котешко око“ и не намирам кой знае какви промени в съответните хромозомни участъци. Виждам обаче промени другаде, в части, които изобщо не би трябвало да се пипат.

— Можете ли да бъдете по-конкретен?

— Не, не веднага. Положението се усложнява допълнително от факта, че повечето вериги са фрагментарни. Конкретните промени на ДНК обикновено се вкарват чрез ретровирус, изобретен от нас или от гилдията на Черните генетици, и програмиран да предизвика нужните мутации за желаната трансформация. Във вашия случай вирусът сякаш

не се е възпроизвел особено ефективно. Незасегнатите вериги, където промените са изразени напълно, са съвсем малко. Вирусът е неефикасен и това може би обяснява защо промените не са засегнали общия строеж на окото. Никога обаче не съм виждал нещо подобно. Ако наистина е работа на Черните, значи са използвали неизвестни за нас техники.

— И това не е хубаво, така ли?

— Когато крадат техниките си от нас, поне има гаранция, че те ще действат или няма да бъдат опасни. — Сви рамене. — Страхувам се, че в този случай няма подобна гаранция. Сигурно вече сте започнали да съжелявате заради онова посещение. Много късно е обаче за съжаления.

— Благодаря ви за симпатията. Предполагам, че след като сте в състояние да картографирате тези промени, бихте могли и да ги премахнете?

— Това ще бъде значително по-трудно, отколкото правенето им. Но не е невъзможно, при съответно заплащане.

— Не ме изненадвайте.

— Значи ще прибегнете до нашите услуги?

Тръгнах към вратата, като направих място на Шантрел да мине пред мен.

— Непременно ще ви известя, можете да ми вярвате.

Нямах представа какво *очакваше* да направя тя след прегледа, дали бе очаквала въпросите на Миксмастъра да стимулират паметта ми и внезапно да си спомня какво не бе наред с очите ми и как се бяха озовали в това състояние. А може би — но само „може би“ — подобни очаквания имах и аз, вкопчен в надеждата, че временно бях забравил за по-особената природа на очите си в резултат на по-продължителното действие на амнезията при размразяването.

Но не се случи нищо подобно.

Не само не бях по-информиран, ами се чувствах дори още по-несигурен, защото знаех, че наистина става нещо и повече нямаше как да не обръщам внимание на факта за странния блясък на очите си. И това очевидно не беше всичко. Откакто пристигнах в Казъм сити осъзнавах все по-ясно, че съм се сдобил с ново умение: можех да

виждам в тъмното, докато другите се нуждаеха от инфрачервени стъкла или очила, подсилващи образите. Забелязах го за първи път, без да си дам съзнателно сметка, когато влязох в срутената сграда и, поглеждайки нагоре, видях стълбището, отвело ме до безопасността и към Зебра. Светлината не беше достатъчна, но тогава имах прекалено много други тревоги. По-късно, когато кабелният автомобил се разби в кухнята на Лоран, се случи същото. Щом изпълзях от останките на колата, видях прасето и неговата съпруга дълго преди те самите да ме забележат, макар само аз да нямах очила за нощно виждане. И отново в кръвта ми препускаше прекалено много адреналин, за да се замисля над този факт, но вече съвсем не ми бе толкова лесно да го забравя.

Сега знаех, че в очите ми се осъществяваха дълбоки генетични промени и случилото се преди това съвсем не бе плод на моето въображение. Може би промените бяха вече завършени, независимо от степента на установената от Миксмастъра генетична фрагментираност.

— Не хареса това, което ти каза той, нали? — обади се Шантрел.

— Той не ми каза нищо. Ти присъства и чу всяка негова дума.

— Мислех, че все някоя от тях ще ти бъде от полза, за да свържеш нещата.

— И аз така се надявах, но не се получи нищо подобно.

Движехме се бавно към открития участък, където се намираше чайната, а умът ми препускаше като изпуснат от контрол маховик. Някой беше бърникал из очите ми на генетично ниво, беше ги препрограмирал, придавайки им извънземни качества. Възможно ли беше промяната да бе предизвикана от вируса на Осман? Но какво общо имаше виждането в тъмното със Скай? Скай мразеше тъмнината, страхуваше се от нея.

Но не можеше да вижда в мрака.

Нямаше как промяната да е станала след пристигането ми на Йелоустоун, освен ако не я бе осъществила Доминика при свалянето на импланта. Бях в съзнание, но достатъчно дезориентиран, за да не усетя точно какво правеше. Не, не се получаваеше. Бях усетил ефекта на нощното виждане предишната вечер.

Тогава може би Уейвърли бе направил нещо?

Не беше невъзможно, особено от хронологична гледна точка. Бях в безсъзнание, докато Уейвърли ми бе поставил импланта. В такъв случай между генетичната намеса и физическите промени в очите ми

имаше само няколко часа. Като се имаше предвид, че на този тип трансформация се гледаше като на контролиран растеж, времето бе съвсем недостатъчно. А нищо чудно и да бе достатъчно, защото бе засегнат малък участък от клетките, а не голям орган или част от тялото. И внезапно осъзнах, че това бе едно възможно обяснение. Уейвърли работеше и за двете страни и бе предупредил Зебра за мен, давайки ми спортсменски шанс да се измъкна жив от Играта. Възможно ли беше да е решил да ми даде още едно предимство — нощното виждане?

Да, не беше изключено. Дори действаше донякъде успокояващо.

Но не бях готов да повярвам в това предположение.

— Искаше да хвърлиш поглед на Матусал — каза Шантрел и посочи към голямата стъклена, обкована с желязо цистерна, край която минахме по-рано. — Е, сега имаш тази възможност.

— Матусал ли?

— Ще видиш.

Проправих си път през тълпата около цистерната. Всъщност почти не се налагаше да се бутам. Хората се отместваха от пътя ми дори още преди да срещна погледа им и набърчваха отвратено нос по същия начин, по който го бе направил преди малко Миксмастърът. Симпатизирах им.

— Матусал е риба — поясни Шантрел, като застана до мен край сиво-зеленото стъкло. — Много голяма и много стара. Всъщност най-старата.

— И колко стара?

— Никой не знае, освен че е поне от началото на ерата на американосите. Това я прави най-старият жив организъм на тази планета, евентуално с изключение на една-две бактериални култури.

Огромната подута риба-кой, неизразимо стара, изпълваше цистерната подобно на препичащ се на слънце морж. Окото ѝ, голямо колкото чиния, ни наблюдаваше без абсолютно никаква проява на съзнателност; струваше ми се, че гледах в леко помътняло огледало. Белезникавите катаракти по него напомняха островни вериги в гранитовосиво море. Люспите ѝ бяха светли и почти безцветни, а по подутото ѝ тяло тук-там се виждаха издатини и вдлъбнатини от болна плът. Хрилете ѝ се отваряха и затваряха съвсем бавно и навеждаха на

мисълта, че единствено движението на водата в цистерната оживяваше рибата.

— И как така Матусал не е умрял като другите кой?

— Може би са направили нещо със сърцето и или са й трансплантирали други сърца, ако не и изкуствено. Или просто не й се налага да го използва много. Както разбирам, тук е доста студено. Водата е почти замръзнала, затова вкарват в кръвта й нещо, за да я поддържат в течна състояние. Метаболизмът й е толкова бавен, колкото изобщо е възможно. — Шантрел докосна стъклото и пръстите й оставиха влажни следи по ледената му повърхност. — Но я боготворят. Старците благоговейт пред нея. Вярват, че като общуват, докосвайки стъклото на цистерната, осигуряват собственото си дълголетие.

— А ти как смяташ, Шантрел?

— Някога и аз вярвах, Танър. Но, както е всичко останало, това бе просто фаза, която се надраства.

Вгледах се отново в подобното на огледало око, питайки се какво бе видял Матусал през всичките дни на своя живот и дали поне част от тази информация стигаше до онова, което минаваше за памет на една подпухнала стара риба. Някъде бях чел, че златните рибки имат особено къса памет — не бяха в състояние да запомнят нещо за повече от няколко секунди.

Беше ми писнало от очи за днес, дори от невежите, неразбиращи очи на една безсмъртна и почитана риба-кой. Затова погледът ми се плъзна надолу, под увисналата извивка на челюстта на Матусал, към леко полюшващия се бутилковозелен мрак, в който се бе превърнала противоположната страна на цистерната, край чието стъкло бяха струпани десетина лица.

И видях Рейвич.

Струваше ми се невъзможно, но той наистина бе там; стоеше почти точно срещу мен, с абсолютно спокойно лице, сякаш потънал в съзерцание на древното същество помежду ни. Матусал помръдна една от перките си — изключително уморено — и движението на водата изкриви образа на Рейвич. Осмелих се да си представя, че когато водата се успокои, ще видя пред себе си просто някой от местните жители със същия комплект гени за крещяща аристократична красота.

Но когато водата застина, отново видях пред себе си Рейвич.

Той не ме беше забелязал; макар да се намирахме един срещу друг, погледът му все още не бе попаднал върху мен. Отклоних очи, макар да не го изпусках от периферното си зрение, после бръкнах в джоба на палтото си и установих почти шокирано, че пистолетът с ледените патрони бе все още там. Свалих предпазителя.

Рейвич продължаваше да стои отпред, все така без да реагира.

Беше съвсем близо. Въпреки обяснението, което дадох преди малко на Шантрел, бях почти сигурен, че ще успея да го улуча, без да извадя пистолета от скривалището му в джоба. Ако изстрелях три куршума, щях дори да установя точно какво бе отклонението, причинено от водата, и да коригирам следващия си изстрел. Дали ледените куршуми щяха да получат достатъчно ускорение, за да преодолеят двете дебели стъкла и водата между тях? Нямах представа. Но от ъгъла, от който ми се налагаше да стрелям по Рейвич, помежду ни се намираше още нещо.

Не можех да убия просто така Матусал... нали?

Разбира се, че можех. Трябваше само да натисна спусъка и да освободя гигантската риба-кой от лишено то й от почти всякаква ментална активност състояние, толкова опростено, че не можеше да се нарече дори мизерия, бях убеден в това. Престъплението нямаше да е по-тежко от увреждането на някое ценно произведение на изкуството.

Невиждащата сребърна купа, която представляваше окото на Матусал, привлече погледа ми.

Не, не можех да направя такова нещо.

— По дяволите! — процедих аз.

— Какво има? — попита Шантрел и почти ми препречи пътя, когато понечих да се отдалеча от цистерната и се озовах отново сред тълпата от хора, издължили вратове в старанието си да зърнат прословутата риба.

— Току-що видях един човек. От другата страна на Матусал.

Вече бях извадил наполовина пистолета от джоба си; само случайно някой можеше да забележи какво се готвех да направя.

— Танър, да не си се побъркал?

— Напълно е възможно. Но се страхувам, че това няма да промени нищо. Щастлив съм от съществуващата в момента система на самозаблуда.

И тръгнах с почти нехайна стъпка към другата страна на цистерната; потта от дланта ми бе измокрила метала на оръжието. Измъкнах го отчасти от джоба си, надявайки се всичко да изглежда абсолютно естествено, сякаш се готвех да извадя кутия пури, но нещо друго бе отвлякло мислите ми.

Завих зад ъгъла.

Рейвич го нямаше.

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

— Щеше да убиеш някого — заяви Шантрел по-късно, докато висяхме с кабелния й автомобил над потъналия в мрак Мълч, осеян само тук-там с огнени точки.

— Какво?

— Беше извадил пистолета си наполовина от джоба, сякаш смяташе да го използваш. Но не както го показва на мен, не със заплаха, а като че ли нямаше намерение да произнесеш нито дума, преди да натиснеш спусъка. Смяташе просто да се доближиш, да стреляш по някого и да отминеш.

— Не би имало никакъв смисъл да те лъжа, нали?

— Трябва да започнеш да говориш с мен, Танър. Крайно време е да ми кажеш нещо. Спомена, че истината няма да ми хареса, защото ще усложни нещата. Е, можеш да ми вярваш — те и така са достатъчно сложни. Готов ли си да откриеш поне отчасти лицето си под маската или ще продължаваме да играем тази игра?

Все още прехвърлях целия инцидент в главата си. Лицето действително бе на Арджънт Рейвич и той наистина стоеше само на няколко метра от мен, на обществено място.

Възможно ли беше все пак да ме е видял и да е много по-умен, отколкото си мислех? Ако ме бе познал, значи бе напуснал мястото в противоположната посока, докато заобикалях цистерната с Матусал. Прекалено се бях концентрирал върху мисълта, че той ще стои все още там, за да обърна внимание на отдалечаващите се хора. Беше напълно възможно. Но ако приемех, че Рейвич е знаел през цялото време за моето присъствие, отварях вратата към поредица от още по-смущаващи въпроси. Защо бе продължил да стои там, ако вече ме бе видял? И как се срещнахме толкова лесно? Та аз дори не го търсех; просто исках да усетя мястото, преди да се захвана да затягам примката. И сякаш това не бе достатъчно, ами когато се заех да направя обстоен преглед на миговете от откриването на Рейвич до осъзнаването, че е изчезнал, си дадох сметка за още нещо. Бях видял

нещо или някого, но съзнанието ми бе потиснало този факт, концентрирайки се върху предстоящото убийство.

Бях видял още едно лице през стъклото, съвсем близо до Рейвич; лице, което също познавах.

Тя бе премахнала повърхностната маркировка, но костната структура бе непокътната, а и изражението ѝ ми бе познато.

Зебра.

— Все още чакам — обади се Шантрел. — Няма да понеса да гледам повече тази многозначително смръщена физиономия, да знаеш.

— Извинявай. Просто... — Усетих, че се усмихвам. — Почти смятам, че може да ме харесаш като разбереш кой съм.

— Не предизвиквай съдбата, Танър. Само преди два часа беше насочил пистолета си към мен. Повечето връзки, започнали по този начин, свършват зле.

— Обикновено става така, съгласен съм. Не забравяй обаче, че ти също бе насочила оръжие срещу мен и твоето бе значително по-мощно от моето.

— Хмм, може би. — Не звучеше особено убедено. — Но ако смятаме да развием по-нататък отношенията си, по-добре започвай да разказваш за тъмното си и мистериозно минало. Дори да има неща, които не искаш да знам.

— О, има такива колкото щещ, можеш да ми вярваш.

— Тогава вади картите. Докато стигнем до нас, трябва да знам защо онзи човек щеше да умре. И ако бях на твое място, щях да се постарая здраво да те убедя, че го е заслужавал... който и да е бил. Иначе мнението ми за теб може да започне да пада.

Колата се люлееше и пропадеше рязко надолу, но това вече не ми правеше кой знае колко неприятно впечатление.

— Той заслужава да умре — заявих аз. — Но не мога да кажа, че е лош човек. На негово място и аз щях да постъпя по същия начин.

„Само дето щях да го направя професионално, за да не остане после нито един жив“ — помислих си аз.

— Мм, лошо начало, Танър. Но моля те, продължавай.

Запитах се дали да не ѝ разкажа цензурирания вариант на историята и в този момент осъзнах, че просто няма такъв. И така, запознах я с войнишките си дни и как попаднах в кръга на Кауела. Обясних ѝ, че Кауела беше жесток и властен човек, но не истински

зъл, защото проявяваше лоялност и можеше да му се довериш. Не беше трудно да започнеш да го уважаваш и да пожелаеш да заслужиш уважението му. Струваше ми се, че в отношенията ми с него имаше нещо примитивно: той желаше всичко около него да бъде първокласно — в обкръжението, в оръжието, което колекционираше, в начина, по който избираше сексуалните си партньори, като Гита. Искаше и служителите му да бъдат първокласни. Смятах се за превъзходен войник, бодигард, васал, убиец — който етикет ви харесва. Но само в Кауела можех да измеря съвършенството си на фона на някакъв абсолютен.

— Лош човек, но не чудовище? — уточни Шантрел. — И според теб това бе достатъчна причина да работиш за него?

— Плащаше много добре — отвърнах аз.

— Гаден наемник.

— Имаше още нещо. Бях ценен за него, защото имах опит. Той не искаше да рискува да изгуби тези знания, като ме поставя излишно в опасни ситуации. Затова в по-голямата си част работата ми за него се ограничаваше до това да давам съвети — рядко ми се налагаше да посягам към оръжието. За тази цел имахме истински бодигардове — по-млади, в по-добра физическа форма и по-глупави варианти на мен самия.

— И къде е мястото в цялата история на човека, когото видя в Ешър Хайтс?

— Името му е Арджънт Рейвич. Живееше на Края на небето. Фамилията му се радва на уважение там.

— Това е доста старо име и в Канъпи.

— Не се изненадвам. Ако Рейвич е имал връзки тук, става ясно как е успял да се установи толкова бързо в Канъпи, докато аз все още киснех долу в Мълч.

— Давай подред. Ти ли доведе Рейвич тук?

Разказах ѝ как оръжието на Кауела се бе оказало в неподходящи ръце и как тези неподходящи ръце го бяха използвали срещу семейството на Рейвич. Чрез оръжието той бе достигнал до моя работодател, твърдо решен да отмъсти.

— Неговата решимост е достойна за уважение, не смяташ ли?

— Нямам спор с него по този въпрос. Но ако го бях направил аз, щях да се погрижа всички да умрат. Това е единствената грешка, която

не мога да му простя.

— Не можеш да му простиш, че те е оставил жив?

— Не беше акт на милосърдие, Шантрел. Точно обратното. Копелето искаше да страдам, че не оправдах доверието на Кауела.

— Съжалявам, но логиката е прекалено заплетена за мен.

— Уби съпругата на Кауела, жената, която трябваше да пазя. И после ни остави живи тримата с Кауела и Дитерлинг. Дитерлинг имаше късмет — той изглеждаше мъртъв. Но нас с Кауела Рейвич умишлено ни остави живи. Искаше Кауела да ме накаже, задето позволих Гита да умре.

— А той?

— Какво той?

Гласът ѝ прозвуча така, сякаш бе на път да изгуби всякакво търпение.

— Кауела направи ли ти нещо?

Отговорът на въпроса изглеждаше съвсем прост. Очевидно не, защото *Кауела бе умрял след това*. Раните в крайна сметка го бяха убили, макар в началото да не изглеждаха заплаха за живота му.

Защо тогава ми беше трудно да отговоря на Шантрел? Защо езикът ми се запъна на очевидното и нещо друго ми дойде наум? Нещо, което ме накара да се усъмня, че Кауела бе умрял?

Най-накрая казах:

— Така и не се стигна до това. Но аз трябваше да живея с този срам. Струва ми се, че това е доста голямо наказание.

— Но съвсем не е задължително да е станало така; не и от гледна точка на Рейвич.

Минавахме през район на Канъпи, който приличаше на обемна карта на алвеолите на бял дроб: безкрайно разклоняващи се топчици, свързани от тъмни нишки, напомнящи съсирена кръв.

— Как може да е станало иначе? — попитах аз.

— Може би Рейвич те е пощадил, защото не е имал нищо лично срещу теб. Знаел е, че ти си само служител и спорът му не е с теб, а с Кауела.

— Хубава идея.

— И най-вероятно — вярна. Минавало ли ти е през ума, че изобщо не трябва да убиваш този човек и може би му дължиш живота си?

Започвах да се изморявам от обрата, който бе придобил разговорът ни.

— Не, не ми е минавало... чисто и просто, защото е неуместно. Не ми пука какво е мислил за мен Рейвич, когато е решил да ме остави жив — дали за наказание или като акт на милосърдие. Това няма никакво значение. От значение е, че уби Гита и аз се заклех на Кауела да отмъстя за нейната смърт.

— Да отмъстиш за нейната смърт — Шантрел се усмихна горчиво. — Звучи толкова удобно средновековно, нали? Феодална чест и споразумение за взаимно доверие. Обет за вяност и отмъщение. Да си поглеждал скоро коя година сме, Танър?

— Изобщо не се преструвай, че разбираш нещо от това, Шантрел.

Тя разтърси буйно глава.

— Ако разбирах, щях да започна да се тревожа сериозно дали съм нормална. За какво, по дяволите, си дошъл тук — за да изпълниш някакво абсурдно обещание, око за око ли?

— Не виждам нищо чак толкова смешно в това.

— Изобщо не е смешно, Танър. Трагично е.

— За теб — може би.

— За всеки с един ангстрьом^[1] безпристрастност. Даваш ли си сметка колко време ще мине, докато се върнеш на Края на небето?

— Не се отнасяй с мен като с дете, Шантрел.

— Отговори ми на скапания въпрос.

Въздъхнах. Не можех да си обясня как допуснах нещата да ми се изплъзнат от контрол до такава степен. Дали приятелството ни беше просто аномалия, отдалечаване от естествения ход на нещата?

— Поне три десетилетия — отговорих аз така, сякаш времето нямаше никакво значение и ставаше дума за няколко седмици. — И, преди да си попитала, ще ти кажа, че добре си давам сметка колко много още ще се промени през това време. Но не и важните неща. Те вече се промениха и, колкото и да ми се иска, няма да се върнат. Гита е мъртва. Дитерлинг е мъртъв. Мирабел е мъртъв.

— Какво?

— Казах, че Кауела е мъртъв.

— Не, каза, че Мирабел е мъртъв.

Наблюдавах как градът се плъзга навън, главата ми бучеше; не можех да си представя в какво състояние е умът ми, за да позволи подобна неволна грешка на езика. Подобен вид грешка не можеше да се обясни с умора. Вирусът на Осман очевидно ми се отразяваше по-лошо, отколкото смеех да предположа. Той не само бе засегнал будните ми часове, като ги бе насякъл с части от живота и времето на Скай; бе започнал да обърква основните ми схващания за собствената ми идентичност, подкопавайки възприемането ми на мен самия. И все пак... дори това бе успокояващо предположение. Просящите ми бяха казали, че тяхната терапия ще ме освободи от вируса не след дълго... но епизодите със Скай ставаха все по-настойчиви. И защо вирусът на Осман щеше да си прави труда да ме кара да бъркам събитията от *собственото* ми минало, вместо от миналото на Скай? Какво го интересуваше дали ще объркам Мирабел със себе си?

Не. Не Мирабел. *Кауела*.

Объркан, нямах желание да си спомня последния сън, в който видях човека без стъпало в бялата камера — опитах да възстановя нишката на разговора.

— Искам да кажа само, че...

— Какво?

— Искам да кажа само, че като се върна, не очаквам да заваря това, което оставих. Но няма да бъде и по-лошо. Хората, които имаха значение за мен, умряха преди да замина.

Вирусът на Осман действително ме побъркваше.

Започвах да гледам на Скай като на мен самия, а Танър Мирабел ставаше все по... какво? Независима трета персونا?

Спомних си объркването, което изпитах в дома на Зебра, след като проиграх многократно играта на шах в ума си. Как понякога изглеждаше, че побеждавам, а в други случаи — че губя.

Но играта винаги бе същата.

Това трябва да бе началото. Грешката на езика означаваше просто, че процесът бе излязъл от сънищата ми, също като вируса на Осман.

Объркан, опитах да възстановя нишката на разговора.

— Искам да кажа само, че като се върна, не очаквам да заваря това, което оставих. Но няма да бъде и по-лошо. Хората, които имаха значение за мен, умряха преди да замина.

— Мисля, че става дума за удовлетворението — рече Шантрел. — Също като в старите видеокасети, където благородникът хвърля ръкавицата си с думите, че иска удовлетворение. Точно така действаш и ти. В началото, като си позволявах да участвам виртуално в тях, ми се струваха абсурдни. Мислех, че е прекалено комично, за да бъде част от историята. Но се оказа, че греша. То не само беше част от историята; оказа се, че е живо и действащо в лицето на Танър Мирабел. — Междувременно бе сложила отново котешката си маска, която фокусираше вниманието върху подигравателната усмивка на устата ѝ, уста, която внезапно изпитах желание да целуна, макар да съзнавах, че моментът, ако изобщо бе съществувал, бе отминал завинаги. — Танър иска удовлетворение. И е готов на всичко, за да го получи. Колкото и да е абсурдно. Колкото и глупаво и безсмислено да е, без да се интересува, че с цялата тази работа изглежда жалък.

— Моля те, не ме обиждай, Шантрел. Не и заради това, в което вярвам.

— Вярванията нямат нищо общо с това, надут глупак. Въпрос на идиотска мъжка гордост. — Тя присви очи, докато се превърнаха в цепки, и продължи с отмъстителен тон, който въпреки всичко пак ми се стори привлекателен. Всъщност следях спора ни някъде отстрани, като неутрален наблюдател. — Каж ми едно, Танър. Нещичко, което все още не си ми обяснил.

— Само най-доброто за теб, богато момиченце.

— О, колко сме язвителни. Не захвърляй постигнатото дотук заради някакъв спор, Танър — подобният ти на рапира ум може да се окаже прекалено остър за двама ни.

— Щеше да ме питаш нещо.

— За шефа ти... Кауела. Той усетил желание да тръгне след Рейвич, когато научил, че Рейвич се движел на юг, към... как я нарече? Къщата на влечугите?

— Продължавай — отвърнах сухо аз.

— Защо Кауела не е решил, че трябва да сложи край на тази работа? Определено фактът, че Рейвич е убил Гита е направил въпроса

още по-личен за него. В още по-голям степен въпрос на — да се осмеля ли да го изрека — търсене на удовлетворение?

— Давай нататък.

— Чудя се защо говоря с теб, а не с Кауела. Защо Кауела не дойде тук?

Не ми беше лесно да отговоря, поне не така, че да остана удовлетворен. Кауела беше труден човек, но никога не е бил войник. Просто нямаше някои от уменията, които аз бях усвоил до степен на автоматизъм, а за да ги научи, щеше да му е нужен половин живот. Той разбираше от оръжие, но не познаваше войната. Знанията му за тактика и стратегия бяха чисто теоретични — играеше добре играта и бе наясно с тънкостите, скрити в нейните правила — но никога не бе събарян на земята от пръсването на снаряд, нито бе виждал част от тялото си, паднала на няколко метра от него, да се гърчи като изхвърлена на брега риба. Подобни преживявания не правеха човека непременно по-добър... но със сигурност го променяха. Дали някоя от тези липси го бе осакатила? Все пак той не беше на война. А и аз надали бях чак толкова добре екипиран за нея. Мисълта ме отрезви, но все пак ми бе трудно да отхвърля напълно идеята, че Кауела може би вече щеше да е успял.

— Защо тогава бях дошъл аз, а не той?

— На него щеше да му бъде трудно да напусне планетата — отвърнах аз. — Беше обявен за военен престъпник. Свободата на придвижването му беше ограничена.

— Все щеше да намери начин да го направи — заяви Шантрел.

Смуцаващото беше, че бях съгласен с нея. А последното ми желание бе да мисля за това.

— Беше ми приятно да се запозная с теб, Танър. Струва ми се.

— Шантрел, недей...

В този момент вратата на кабелния автомобил застана помежду ни и аз видях как Шантрел заклати глава, безизразна зад безразличната котешка маска. Колата ѝ започна да се издига с поредица от звуци като от шумолене на листа, прекъсвани от музикално скърцане, когато кабелите се изпъваха и се отпускаха като струни.

Поне бе устояла на изкушението да ме зареже в Мълч.

Но пък ме бе оставила в част на Канъпи, от която нямах представа. Какво точно бях очаквал? Вероятно с някаква част от съзнанието си мислех, че може да приключим вечерта в едно легло. Като се има предвид, че запознанството ни бе започнало с насочване на оръжие един срещу друг и отправяне на заплахи, подобен финал щеше да бъде твърде неочакван. Освен това тя беше достатъчно красива — не толкова екзотична, колкото Зебра и, може би, по-малко сигурна в себе си, и тази черта несъмнено бе изкарала наяве покровителя в мен. Шантрел щеше да ми се изсмее в лицето, ако го бе разбрала — глупава мъжка гордост — и, разбира се, щеше да бъде права. Но какво пък, харесвах я и, ако трябваше да дам някакво обяснение за това привличане, нямаше значение колко ирационално щеше да прозвучи.

— Дяволите да те вземат, Шантрел — произнесох не особено убедено аз.

Стоях на площадка за паркиране, подобна на онази в Ешър Хайтс, но съвсем пуста — автомобилът на Шантрел, единственият тук до преди малко, вече го нямаше. Сипеше се тих дъжд, като постоянно влажно издишване от устата на огромен змей, застанал над Канъпи.

Приближих се до ръба, усещайки, че Скай слиза с дъжда.

[1] Мерна единица за дължина, равна на една стомилионна от сантиметъра — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

Правеше поредната обиколка из криокамерите.

Скай и Норкинсо бяха навлезли дълбоко в един от жп тунелите, простиращи се по дължината на корабния гръбнак. От време на време по железопътната линия с грохот минаваха роботизирани товарни вагонетки, с припаси от и за малката група техници в далечния край на кораба. Една такава вагонетка се появи сега и предупредителните ѝ оранжеви светлини блеснаха ослепително. Скай и Норкинсо изчакаха отминаването на влаковата композиция в отбивката. Скай забеляза как спътникът му пхна нещо в джоба на ризата си — хартия, както му се стори покрита с поредица от числа, частично зачертани.

— Хайде — обади се Скай. — Искам да стигна до разклонение номер три, преди да мине следващата композиция.

— Никакъв проблем. До следващата остават... седемнайсет минути.

Скай го изглежда странно.

— Ти знаеш?

— Естествено, те се движат по разписание.

— Разбира се, знам го много добре. Просто не мога да си обясня защо някой, ако е с всичкия си, би *запомнил* разписанието.

Вървяха мълчаливо до следващото разклонение. На тези отдалечени от жилищните райони места на кораба цареше необичайна тишина, нарушавана единствено от почти незабележимите звуци на вентилаторните и другите системи, поддържащи нормалните условия за живот. Криокамерите, макар да се нуждаеха от постоянен кибернетичен надзор, черпеха много малко енергия. Не се налагаше системите за замразяване на *момиосите* да работят усилено, защото криокамерите умишлено бяха поставени близо до космическото пространство, само на метри от абсолютния студ на междузвездния вакуум. Скай носеше термален костюм, дъхът му образуваше бели облачета пара при всяко издишване. Той вдигаше периодично

качулката върху главата си, за да се стопли. Норкинсо пък изобщо не сваляше своята.

От доста време изобщо не беше контактувал с него. Почти не бяха разговаряли от смъртта на Балказар, след която Скай се посвети на своята кариера. От отговорник за охраната се бе издигнал до трети, а после и до втори в командването, и сега между него и абсолютния контрол върху „Сантяго“ стоеше само Рамирес. Констанца бе все още проблем, макар да ѝ бе дал по-незначителна роля в охранителния отряд; нямаше обаче да ѝ позволи да попречи по един или друг начин на плановете му. При новото положение капитанската позиция бе станала извънредно несигурна. Корабите се намираха в състояние на студена война; вътрешната политика на борда на всеки един от тях бе изтъкана от параноични настроения и най-малката грешка в преценката се наказваше безмилостно. За да се освободи от Рамирес, трябваше просто да скалпи някакъв скандал; щеше да изглежда прекалено подозрително, ако го убие. Планът му вече бе готов. Благодарение на него щеше да създаде скандала, чрез който да се справи с него и да осигури подходящо прикритие за собствената си роля.

Стигнаха до разклонението и заслизаха към един от шестте модула за криокамерите, разположени на това място по гръбнака. Във всеки модул имаше по десет легла и да се достигне до всяко от тях не беше лека работа, затова бе невъзможно за един ден да се посетят повече от няколко *момиоси*. Но по време на цялото си изкачване до позицията на втори по значение човек на борда, Скай никога не бе прекарвал особено много време далеч от замразените.

Работата по посещаването им се улесняваше с всяка следваща година. От време на време някоя от криокамерите се разваляше и правеше невъзможно успешното размразяване и съживяване на своя обитател. Скай водеше грижливо карта на местата, където бяха умрелите, за да установи веднага, ако се развалят две-три съседни криокамери, което би могло да сочи проблем в поддържащата ги система. Но смъртните случаи неизменно ставаха произволно в различни точки по гръбнака. И нищо чудно за една толкова стара машинария, колкото деликатна, толкова и експериментална по времето, когато флотилията бе напуснала Слънчевата система. Съобщенията оттам показваха, че междувременно технологиите за замразяване бяха

отбелязали значителен напредък... на фона на които тези ковчези със спящи в тях хора не изглеждаха много по-цивилизовано от древноегипетски саркофази. Но това не помогна на никой от флотилията. Прекалено рисковано бе да опитват да усъвършенстват съществуващите криокамери.

Скай и Норкинсо запълзяха из корпуса, докато стигнаха модула. Излязоха при една от десетте криокамери, разположени в кръг около него. Веднага се разбра, че присъствието им е доловено, тъй като налягането в нея се увеличи, светлините се запалиха и дисплеите със статуса на замразения се съживиха, но студът остана все така непоносим.

— Този е мъртъв, Скай...

— Знам. — Норкинсо не бе посещавал много от криокамерите; Скай реши за първи път, че е необходимо да го вземе. — Отбелязах, че тук нещата не вървят добре при една от предишните си инспекции.

Предупредителните иконки на ковчега бяха полудели, но нищо не можеше да се направи. Стъкленият похлупак беше херметично затворен и Скай трябваше да се взре отблизо, за да се увери, че човекът под него е наистина мъртъв, а не на път да стане жертва на повреда в системите, следящи състоянието на жизнените функции. Беше достатъчно да види мумифицираната форма вътре. Хвърли поглед на табелката с името, свери я със своя списък и видимо остана доволен, че предишната му преценка се бе оказала вярна.

Скай излезе от камерата, последван от своя спътник, и двамата се запътиха към следващата.

И там историята беше същата. Още един мъртъв пасажер, убит от подобна грешка. Нямаше смисъл дори да мислят да поддържат жената в размразено състояние. Малко вероятно бе в цялото ѝ тяло да има дори една непокътната клетка.

— Колко жалко — промърмори Норкинсо.

— Не знам — рече Скай. — Може би от всички тези смъртни случаи ще излезе нещо добро. Норкинсо, доведох те тук с определена цел. Искam да слушаш внимателно и да се погрижиш нищо от това, което кажа, да не излезе извън тези стени. Разбра ли?

— Чудех се защо пожела да се видим отново. Не сме се срещали от няколко години.

Скай кимна.

— Да, а междувременно станаха доста промени. Но не съм те изпускал от очи. Гледах как намери ниша за твоите умения и колко си добър в работата си. Същото се отнася и за Гомес... но аз вече говорих с него.

— За какво става дума, Скай?

— Всъщност, за две неща. Първо — по-спешното в момента. Искам да те питам за нещо от техническо естество. Какво знаеш за тези модули?

— Каквото трябва да знам, нито повече, нито по-малко. Те са деветдесет и шест на брой, разположени около гръбнака, и във всеки има по десет спящи пасажери.

— Да. И много от тези пасажери вече са мъртви.

— Не виждам връзката, Скай.

— Те са мъртва маса. Не само пасажерите, а и цялата ненужна машинария, която вече не се използва, за да поддържа живота им. Всичко това прави значителна част от общата маса на кораба.

— Все още не виждам връзката.

Скай въздъхна, питайки се защо на другите никога нищо не им беше така ясно, както на него самия.

— Вече нямаме нужда от тази маса. Засега тя не ни вреди, но щом започнем да намаляваме скоростта, тя ще ни пречи да достигнем Края на пътуването толкова бързо, колкото ни се иска. Трябва ли да го казвам? Това означава, че ако искаме да спрем около 61 Лебед-А, ще е необходимо да намалим скоростта по-рано, отколкото би се наложило иначе. От друга страна, ако успеем да отделим модулите, които не са ни нужни сега, ще бъдем в състояние да забавяме по-бързо и по-стабилно. Така ще си осигурим преднина пред останалите кораби. И бихме могли да стигнем до планетата месеци преди всички други; ще разполагаме с достатъчно време да подберем най-хубавите места за приземяване и за изграждане на селища по повърхността.

Норкинсо се замисли над думите му.

— Няма да е лесно, Скай. Има, въъ... специални защити. Първоначалната идея е била модулите да не се откачват, преди да стигнем орбитата на Края на пътуването.

— Знам го много добре. Затова се обръщам към теб.

— Аз, въъ... ще помисля.

— Защитите сигурно са електронни. Това означава, че в крайна сметка биха могли да бъдат заобиколени. Все още разполагаш с години, през които да го направиш — не искам да откъсваме модулите преди наистина последния момент за намаляване на скоростта.

— Защо да чакаме дотогава?

— Ти все още не разбираш, а? Ние сме в положение на студена война, Норкинсо. Елементът на изненадата е много важен.

Взря се сериозно в своя събеседник; ако преценеше, че не може да му има доверие, щеше да се наложи да го убие скоро. Но бе готов да се обзаложи, че Норкинсо няма да остане безразличен към този проблем.

— Да — промълви той. — Искам да кажа — да, в техническо отношение мога да се справя с електронната защита. Ще бъде трудно, изключително трудно, но не и невъзможно. И ще отнеме години. Може би десетилетие. А за да се свърши работата тайно, ще трябва да се придържаме към обичайните шестмесечни проверки на състоянието на системата; само тогава тези, намиращи се на по-дълбоко ниво функции, се оглеждат. — Скай виждаше, че умът му вече започна да препуска напред. — А аз не съм даже в екипа, който прави въпросните ревизии.

— И защо? Ти си достатъчно умен, нали?

— Казват, че не съм „екипен тип“. Ако всички бяха като мен, тези проверки щяха да бъдат поне два пъти по-краткотрайни, отколкото са в момента.

— Разбирам защо им е трудно да се приспособят към твоя характер — отвърна Скай. — Това е проблемът с гениите, Норкинсо. Гениалността рядко се цени.

Норкинсо кимна, въобразил си глупаво, че отношенията им най-сетне бяха преминали не съвсем обособената линия между взаимната изгода и истинското приятелство.

— Пророкът няма чест и тъй нататък. Имаш право, Скай.

— Знам. Аз винаги имам право.

Отвори портативното си компютърче и, след като порови из съдържащата се в него информация, се добра до картата на криокамерите. Приличаше на някакъв странен вид кактус, изобразен в неон — бодливо растение с множество разклонения. Живите пасажери бяха отбелязани с червени иконки, мъртвите — с черни. Вече от

години Скай отделяше живите от мъртвите, така че няколко модула вече бяха запълнени само с мъртви *момиоси*. Беше доста сложна работа, защото се налагаше да местят живите, докато са все още замразени, да отделят ковчега им и да ги транспортират с влак от една част на гръбнака до друга, докато ниската температура се поддържаше от резервно хранване. И понякога, в резултат на тези манипулации, мъртвите *момиоси* се увеличаваха с още един.

Но това бе част от плана. Когато настъпеше моментът, с помощта на Норкинсо, Скай щеше да бъде готов.

Сега обаче трябваше да обсъди още един въпрос с него.

— Каза, че имало още нещо, Скай.

— Да. Има. Помниш ли времето, когато бяхме много по-млади? Още преди баща ми да умре? Тримата с Гомес говорихме за нещо. Нарекохме го „шестия кораб“, но ти го назова с друго име.

Норкинсо го изгледа подозрително, сякаш убеден, че е някакъв капан.

— Имаш предвид, във, „Калъш“?

Скай кимна.

— Да, точно така. Припомни ми пак каква бе историята зад това име.

Норкинсо му разказа повече подробности за мита, отколкото си спомняше Скай от първия път. Сякаш междувременно бе правил свое проучване.

Но след като спомена и за делфина, който придружавал призрачния кораб, завърши с думите:

— Той не съществува, Скай. Беше просто история, която си разказвахме с удоволствие.

— Точно така смятах и аз, но той е реален. — Скай го гледаше внимателно, за да види какъв ефект ще произведат думите му. — Баща ми ми каза. Хората от охраната винаги са знаели за неговото съществуване. Както и още едно-две неща. Движи се на около половин светлинна секунда зад нас и има горе-долу същите размери и форма като „Сантяго“. Това е един от корабите на флотилията, Норкинсо.

— Защо чака толкова, за да ми кажеш, Скай?

— Защото досега няхах възможност да направя каквото и да било по въпроса. Сега обаче... имам възможност. Искам да отида там, Норкинсо... с малка експедиция. Но всичко трябва да се направи

абсолютно поверително. Дори не можем да си представим стратегическата стойност на този кораб. На него ще има всевъзможни ценни неща. Части. Машини. Лекарства. Всичко, без което ни се налага да караме вече от десетилетия. И, най-важното, на него ще има антимаateria и вероятно — функционираща двигателна система. Затова искам Гомес да дойде. Но ще имам нужда също и от теб. Не очаквам да намерим жив човек на него, но ще се наложи да влезем вътре, да активираме необходимите ни системи и да се справим с осигурителните.

Норкинсо го гледаше с учудване.

— Аз мога да го направя, Скай.

— Добре. Знаех, че няма да ме разочароваш.

После му съобщи, че ще тръгнат веднага щом уреди совалка, без някой да заподозре истинското им намерение; сам по себе си този елемент имаше нужда от грижливо планиране. Освен това щяха да отсъстват няколко дни и никой не трябваше да го забележи. Но смяташе, че си заслужава да поемат този риск. Корабът зад тях бе неустойима примамка и ги подканваше да се възползват от богатствата, които се намираха на борда му. Само Скай знаеше със сигурност за съществуването на призрачния кораб.

— Би било престъпление да не му обърнеш внимание — прошепна Клаун, който отново се бе озовал до него.

Когато Скай ме напусна — както обикновено, епизодът трая само миг от реалното време — бръкнах в джоба си за пистолета, като същевременно опитвах да разгадая фалическото значение на този жест. Вдигнах рамене и направих единственото, което ми изглеждаше разумно — тръгнах към светлината и входа, водещ към тази част на Канъпи, където ме бяха свалили.

Излязох на нещо като площад, като се стараех да се движа наперено, сякаш това щеше да ми помогне да се почувствам по-уверен. Тук бе също толкова многолюдно, както и в Ешър Хайтс, макар вече да минаваше полунощ. Но архитектурата не можеше да се сравни с нищо, което бях виждал. Тя приличаше на мястото, където Уейвърли се бе трудил върху мен, и на геометричните фигури в жилището на Зебра, които би трябвало да придават домашен уют. Но тук съпоставянето на нагънатите линии на намиращи се в противоречие топологии, тръби и напомнящи тесто стени и тавани бе доведено до изумителна крайност.

Разхождах се в продължение на около час, като изучавах лицата на хората и от време на време посядах край езерце с риби-кой (те бяха вездесъщи) и оставях последните събития просто да се наместват в ума ми. Продължавах да се надявам, че изведнъж щеше да ме порази прозрение, че някоя от частите е по-вероятна от останалите и тогава щях да разбера какво става и каква бе собствената ми роля във всичко това. Но отделните части бяха непълни и половинчати; липсващи парченца и асиметрии нарушаваха правдивостта им. Може би някой по-умен от мен щеше да види нещо, но аз бях прекалено уморен, за да търся скрити тънкости. Знаех само повърхностните събития. Изпратиха ме тук, за да убия определен човек. Въпреки всички пречки, се озовах само на няколко метра пред него, преди да съм започнал даже да го издирвам. Трябваше да се почувствам въодушевен, макар да не се възползвах както трябва от предоставената ми възможност. Но вместо това, имах неприятното усещане, че нещо не е наред, сякаш съм извадил четири аса на първа ръка при игра на покер.

Късмет, който приличаше на прелюдия към предстоящо нещастие.

Бръкнах в джоба си и попипах банкнотите, които ми оставаха. Бяха по-малко, отколкото в началото на вечерта — дрехите и консултацията с Миксмастъра не бяха евтини — но все още не бях без пари. Върнах се обратно на площадката, където ме остави Шантрел, без да мога да реша какво да правя оттук нататък. Знаех само, че искам да говоря отново със Зебра.

Точно се канех да напусна площада, когато от мрака изплува групичка представители на хайлайфа, съпроводени от домашни любимци, слуги и летящи камери; приличаха на процесия от средновековни светци, обслужвани от херувими и серафими. Следваха ги две чудато украсени бронзови носилки, не по-големи от детски ковчег, а на известно разстояние се носеше по-строг модел — сива кутия с миниатюрно прозорче с решетки отпред. Нямаше манипулатори, а работата на моторите, които оставяха мазни следи след себе си, се чуваше достатъчно ясно.

Вече имах някакъв план, но той не беше кой знае какво. Щях да се смеся с групата и да опитам да разбера дали някой от тях познава Зебра. Оттук щях да намеря начин да се добера до нея, дори това да

означаваше да принудя един от тях да ме закара там с кабелен автомобил.

Групата спря и аз видях мъж с глава като лунен полумесец да вади от джоба си кутия с шишенца с гориво-мечта. Направи го внимателно, като се стараеше минувачите да не го видят, но не опита да скрие горивото от своите приятели.

Слях се със сенките, доволен, че никой не ме забеляза до този момент.

Останалите членове на компанията се струпяха около него и в ръцете им проблеснаха сватбени пистолети и не толкова церемониалните спринцовки. После дръпнаха надолу яките на дрехите си, за да забият стоманеното острие в кожата си. Двете носилки с детски размери останаха с тях, докато по-обикновената на вид носилка обикаляше около групата; направи ми впечатление, че един-двама ѝ хвърлиха нервен поглед, докато чакаха реда си, за да се боцнат.

Сивата носилка не беше от тази група.

Тъкмо стигнах до този извод, когато тя спря, предната ѝ част се отвори, от пантите ѝ изригна пара и някакъв мъж излезе почти с препъване от нея. Някой от компанията извика, посочи към него и миг по-късно групата се разпръсна; дори миниатюрните носилки избягаха.

Нещо не беше както трябва.

Едната половина на голото тяло беше измамно нормална — жестоко красива и млада като на всички останали от групата. Но другата се криеше под лъскаво туморно образувание — безброй сребристосиви свързани нишки пронизваха тялото му и стърчаха на десетки сантиметри навън, като се превръщаха в неопределена сивкава мъгла. Докато мъжът вървеше с препъване, нишките издаваха непрестанно, едва чуто дрънчене, а от тях се отделяха миниатюрни частици, подобни на семена.

Човекът опита да каже нещо, но от изкривената му уста излезе само ужасяващо стенание.

— Изгорете го! — извика някой от компанията. — За Бога, изгорете го!

— Бригадата вече идва — отвърна друг.

Мъжът със сърповидната глава се приближи към жертвата на чумата и размахна едно почти празно шишенце.

— Това ли искаш?

Заразеният от чума изстена някакви неразбираеми слова, като продължаваше да се приближава към него с препъване. Сигурно е рискувал, реших аз, да запази имплантите си, без да вземе необходимите предпазни мерки. Може би е избрал евтина носилка, без херметичната сигурност на по-скъпите модели. Или пък се е снабдил с носилка едва след като се е заразил, с надеждата, че развитието на болестта ще е по-бавно, ако не влиза в контакт с други заразени обекти.

— Ето. Вземи това и ни остави на мира. Бързо. Бригадата ще пристигне всеки момент.

Мъжът със сърповидната глава му подхвърли шишенцето. Жертвата на чумата се спусна напред, за да го хване със здравата си ръка, но го изтърва и то се разби, а съдържанието му изтече на земята.

Чумавият падна на свой ред и лицето му се озова почти на мястото, където се бе образувала алена локвичка. При удара от него полетя сив облак отделени от тялото му миниатюрни частици, но не бях сигурен дали пъшкането, което издаде в този момент, се дължеше на удоволствие или на болка. Със здравата ръка пренесе няколко капки от горивото до устата си, докато групата го наблюдаваше като хипнотизирана, с изписан по лицата ужас, на почетно разстояние, но записвайки случката с летящите си камери. Междувременно инцидентът бе привлякъл още няколко човека и всички наблюдаваха падналия, сякаш гърчовете и стенанията му бяха просто изпълнение на някакво странно сценично произведение на изкуството.

— Той представлява изключителен случай — обади се някой. — Никога не съм виждал такава степен на асиметрия. Мислиш ли, че сме достатъчно далеч от него?

— Ще разберем след време.

Мъжът продължаваше да се мята сковано на земята, когато бригадата пристигна. Явно не идваха отдалеч. Отделението бронирани техники придружаваше тромава машина, приличаща на изключително голяма, отворена отпред носилка, маркирана с барелефи на символи, предупреждаващи за различни рискове за здравето. Без да усеща присъствието им, чумавият продължаваше да стиска остатъците от горивото-мечта, докато те избутаха машината над него и спуснаха вратата на предната ѝ страна. Роботеха с клинична бързина, общувайки с точни жестове и шепот, докато машината им думкаше и свистеше.

Групата наблюдаваше безмълвно — вече нямаше и следа от горивото-мечта и съоръженията, с което си го инжектираха. После техниците изтеглиха машината назад и под нея се показва изравнена земя. Един я измете с нещо, което изглеждаше като кръстоска между метла и детектор за мини. След малко даде на колегите си знак, че всичко е наред, и отделението последва продължаващата да съска лекичко машина.

Групата се помайваше, но инцидентът очевидно бе лишил от блясък плановете им за нощта. Не след дълго изчезнаха с два кабелни автомобила и така и не ми се удаде възможност да се промъкна сред тях.

В този момент забелязах нещо на земята, близо до мястото, където бе стоял човекът със сърповидната глава. Първо помислих, че е друго шишенце с гориво-мечта, но когато приближих още — преди някой друг да е видял — установих, че е касета с филм, който дава възможност на зрителя да участва активно на виртуално ниво. Вероятно бе паднала от джоба му, когато измъкна кутията с шишенца.

Коленичих и я вдигнах. Беше тънка и черна и единственото и означение бе сребриста малка ларва на муха в горния край.

Открих подобен комплект касети при Вадим по същото време, когато намерих и запасите му от гориво-мечта.

— Танър Мирабел?

В тона се долавяше почти незабележимо любопитство.

Огледах се, тъй като гласът идваше отзад. Човекът беше с тъмно палто, минимално съобразено с модата в Каньпи. Лицето му беше сиво и намръщено, като на преживяващ лош ден гробар. В Стойката му се долавяше естествената стегнатост на майстор на бойните изкуства, издавана от ясно очертаните мускули на врата.

Който и да беше този мъж, с него явно трябваше да внимавам.

Сега, след като вече бе привлякъл вниманието ми, той заговори тихо, почти без да мърда устни.

— Аз съм професионален специалист по охраната. Въоръжен съм с невротоксично оръжие, което ще те убие за по-малко от три секунди, безшумно и без да привлича вниманието към мен. Няма да имаш време дори да мигнеш насреща ми.

— Е, достатъчно любезности — прекъснах го аз.

— Значи си наясно, че съм професионалист — кимна той, за да подчертае думите си. — Обучен съм да убивам по възможно най-ефективния начин. Надявам се, че това ни свързва и вече можем да обсъждаме нещата разумно.

— Не знам нито кой си, нито какво искаш.

— Не е нужно да знаеш кой съм. Дори да ти кажа, ще бъда принуден да те излъжа, и какъв ще бъде смисълът на цялото занятие тогава?

— Абсолютно вярно.

— Добре. В такъв случай, казвам се Прански. Колкото до другия въпрос, той е по-лесен. Тук съм, за да те придружа до един човек, който иска да се види с теб.

— А ако не *желая* да бъда придружаван?

— Както кажеш. — Говореше все така спокойно и тихо, като млад монах, четящ от молитвеника си. — Но тогава ще трябва да приемеш да абсорбираш доза тетродотоксин, способна да умъртви двайсет човека. Разбира се, напълно е възможно биохимията на твоята мембрана да не е като на никое друго живо човешко същество... или висше гръбначно животно. — Той се усмихна и разкри огърлица от блестящи бели зъби. — Опасявам се обаче, че ще трябва да го разбереш от личен опит.

— Най-вероятно не бих поел подобен риск.

— Разумен човек.

Прански ме подкани с длан да се приближа, заобикаляйки бърбрековидното езерце с риби-кой, което представляваше фокусната точка на тази част на сградата.

— Преди да си станал прекалено самонадеян — отвърнах аз, без да се предавам, — искам да знаеш, че аз също съм въоръжен.

— Знам — каза той. — Можех да ти изброя всички характеристики на твоето оръжие, ако ме беше попитал. Бих могъл да ти обясня също и каква е вероятността някой от ледените ти куршуми да ме убие, преди да ти инжектирам отровата, и съм убеден, че съотношението няма да те впечатли приятно. Ще ти кажа само, че в момента пистолетът е в десния ти джоб, а ръката ти — не, и този факт ограничава доста ползата от него. Да продължавам ли?

Тръгнах към него.

— Работиш за Рейвич, нали?

За първи път нещо на лицето му ми подсказа, че не контролира напълно ситуацията.

— Никога не съм го чувал — отвърна раздразнено той.

А аз си позволих да се усмихна. Не беше кой знае каква победа, но все пак бе по-добре от нищо. Разбира се, Прански можеше и да лъже. Но бях сигурен, че в такъв случай щеше да го скрие по-ефикасно. Хванах го обаче неподготвен.

На площада ме чакаше празна сребърна носилка. Прански се огледа да не ни види някой и накара носилката да се отвори; показа се плюшена червена седалка.

— Никога няма да отгатнеш какво ще те помоля — заяви той.

Влязох в носилката и се отпуснах на седалката. След затварянето на вратата опитах да направя нещо с някой от бутоните вътре, но така и не се получи. Носилката се раздвижи в пълна тишина. Погледнах през зеленото прозорче и видях как площадът се плъзга край него, а Прански върви малко пред мен.

И тогава започна да ми се приспива.

Зебра ме оглеждаше, подлагайки ме на продължителна и хладна преценка, както бих сторил аз, ако в ръцете ми бе попаднало ново оръжие. Трудно ми бе да разчета изражението ѝ. Всичките ми теории зависеха от това, дали щеше да изглежда много доволна или силно досадена, че отново има вземане-даване с мен.

Тя обаче изглеждаше просто притеснена.

— Какво, по дяволите, става? — попитах аз. — Ако нямаш нищо против да питам.

Стоеше леко разкрячена и поклащаше бавно глава, докато ми отговаряше:

— И имаш нахалството да ме питаш какво правя след всичко, което ми причини.

— Бих казал, че вече сме квит.

— Къде го намери и какво правеше? — обърна се тя към Прански.

— Мотаеше се. И привличаше прекалено много внимание.

— Опитвах да се свържа с теб — подхвърлих аз.

Прански посочи към един от подчертано утилитарните столове, които представляваха мебелировката на помещението, в което ме бяха довели.

— Седни, Мирабел. Не бързаш за никъде.

— Изненадана съм, че си бързал да се видим — подхвана Зебра. — Не може да се каже, че последния път пресрочи поканата си да останеш при мен.

Погледът ми се плъзна по Прански; опитвах се да преценя каква е ролята му и какво знае.

— Оставих бележка — отвърнах жално аз. — И ти се обадох, за да се извиня.

— А предположението ти, че може да знам къде ще се проведе Играта, бе просто съвпадение.

Свих рамене, отдаден на изследването на параметрите на дискомфорта, които причиняваше твърдият стол.

— На кой друг можех да се обадя?

— Голям негодник си, Мирабел. Не знам защо правя това; ти изобщо не го заслужаваш.

Зебра все още приличаше на зебра, но само ако не се фокусира върху подробностите. Беше приглушила тона на кожата си, така че ивиците представляваха леки сиви линии, които изчезваха напълно при определено осветление. Твърдият черен сноп коса се бе превърнал в късо подстриган рус кичур с прав бретон на челото. Дрехите ѝ не биеха на очи, а кройката на палтото ѝ беше подобна на моята; то достигаше до високите тънки токчета на ботушите ѝ и се събираше като водопад от тъмна материя около краката ѝ. Единственото, което липсваше, бе матрицата от груби кръпки, които украсяваха оригинала на Вадим.

— Никога не съм претендирал, че заслужавам каквото и да било — казах аз. — Макар да мисля, че може би е необходимо някакво обяснение. Можем ли да приемем, че с теб за малко не се срещнахме тази вечер, само дето ни попречи едно огромно рибище, наречено Матусал?

— Аз стоях зад теб — отвърна Зебра. — Ако си ме видял, било е моето отражение. Не съм виновна, че не се обърна.

— Можеше да ми се обадиш.

— Не може да се каже, че ти беше особено словоохотлив, Танър.

— Добре. Нека да започнем отначало. — Погледнах към Прански, молейки колкото за неговото разрешение, толкова и за това на Зебра. — Имаш ли нещо против да ти обясня какво мисля и да тръгнем оттам?

— Звучи извънредно разумно — отговори експертът по охраната.

Поех си дълбоко въздух; съзнавах, че по този начин се обвързвах повече откогато и да било след пристигането си тук.

— Вие работите за Рейвич — обявих аз. — И двамата.

Прански погледна Зебра.

— Той спомена това име и преди. Не знам кого има предвид.

— Всичко е наред — поясни тя. — Аз знам.

Кимнах, изпълнен с парадоксално чувство на облекчение, а може би на примирение. Не беше особено утешително да откроя, че Зебра работеше за човека, когото бях изпратен да убия... особено пък сега, след като ме плени. Но имаше и някакво пораженческо удоволствие в изясняването на дадена загадка.

— Рейвич трябва да се е свързал с теб непосредствено след пристигането си — продължих аз. — Ти си... какво, нещо като професионалист на свободна практика? Специалист по охраната, като Прански? Нещата си отиват по местата. Знаеш да боравиш с оръжие и беше една стъпка пред хората на Уейвърли, когато ме преследваха. Цялата история за саботирането на Играта е просто прикритие. Доколкото разбирам ти я играеш всяка нощ, с най-добрите сред тях. Как се справям?

— Неподражаемо — отвърна Зебра. — Моля те, продължавай.

— Рейвич те е наел да ме намериш. Подозирал е, че някой е бил изпратен след него от Края на небето, оставало е само да допреш ухо до земята и да слушаш. Музикантът също беше участник в операцията — онзи, който ме изнамери веднага след излизането ми от приюта на Просящите.

— Кой е музикантът? — намеси се Прански. — Първо Рейвич, сега пък музикант. Съществуват ли в действителност тези хора?

— Млъкни — прекъсна го Зебра. — И остави Танър да продължава нататък.

— Музикантът беше добър — добавих аз. — Но не съм убеден дали му дадох достатъчно материал и възможност да се увери без всякакво съмнение, че аз съм търсеният от него човек, а не просто

някакъв невинен имигрант. — Погледнах към Зебра за потвърждение, но тъй като такова не последва, продължих: — Може би всичко, което той е успял да каже на Рейвич е, че е възможно да съм аз. И затова ти пое наблюдението. По един или друг начин си имала контакти сред организаторите на Играта... а може би и връзка с група истински саботьори. И чрез Уейвърли си разбрала, че са ме нарочили за жертва.

— Какво говори този човек? — обади се отново Прански.

— Истината, за нещастие — отвърна Зебра, като погледна смразяващо специалиста по охраната, който най-вероятно бе неин подчинен, дубльор или момче за всичко. — Поне що се отнася до преследването. Танър попадна не където трябва в Мълч и го хванаха. Държа се чудесно, но вероятно щяха да го убият, ако не се бях намесила навреме.

— Тя трябваше да ме спаси — допълних аз. — Но в това нямаше нищо благородно. Зебра просто се нуждаеше от информация. Ако ме убиеха, така и нямаше да се разбере дали аз *наистина* съм човекът, изпратен да отмъсти на Рейвич. Това щеше да го постави в некомфортна ситуация; нямаше да може да се отпусне до края на живота си. Вечно щеше да го заплашва опасността, която щеше да представлява за него истинският убиец. Колко безсънни нощи щеше да породи това... Така се развиваха нещата, нали, Зебра?

— Би могло. Ако пасвах на твоите фантазии.

— Защо тогава ме спаси, ако не за да ме запазиш жив и да разбереш дали аз съм действително въпросната особа?

— Поради същата причина, която ти казах. Защото мразя Играта и исках да ти помогна да останеш жив. — Тя поклати глава, почти извинително. — Съжалявам, Танър. Колкото и да ми се ще да ти помогна в тази параноична конструкция, трябва да ти кажа, че тя не е нищо повече от това. Аз съм онази, която ти казах, че съм, и действах така поради причините, които ти обясних. И ще ти бъда благодарна, ако ограничиш до минимум обсъждането на саботьорската тема, дори в уважаваната компания на Прански.

— Но ти току-що ми каза... че знаеш кой е Рейвич.

— Знам, сега. Но не знаех тогава. Ще продължим ли? Може би ще бъде добре да чуеш и моята страна на историята?

— Нямам търпение.

Зебра си пое въздух и огледа заинтригувано подобния на тесто таван, преди да насочи очите си отново към мен. Имах чувството, че вече е репетирала това, което се готвеше да изрече.

— Аз те спасих от кликата на Уейвърли — започна тя. — Изобщо не се заблуждавай, че щеше да се измъкнеш сам, Танър. Добър си в тази работа, никой не го отрича, но не *чак* толкова добър.

— Може би просто не ме познаваш достатъчно.

— Не съм сигурна, че искам. Може ли да продължа?

— Целият съм в слух.

— Ти открадна някои неща от мен; не само дрехи и пари, но и оръжие, което не знаеш как да използваш. Да не говорим за кабелния автомобил. Можеше да останеш при мен, докато имплантът ти престане да предава, но неизвестно защо реши, че ако си сам, ще бъдеш в по-голяма безопасност.

Свих рамене.

— Все още съм жив, нали?

— Засега — съгласи се Зебра. — Но Уейвърли е мъртъв, а той бе от малцината ни съюзници сред организаторите на Играта. Знам, че го уби ти, Танър — следата бе толкова очевидна, все едно си поръсил плутоний след себе си. — Тя крачеше напред-назад из помещението, високите ѝ остри токчета чаткаха по пода като метроном. — Това бе доста лошо, както знаеш.

— Уейвърли просто ми се изпречи на пътя. Не може да се каже, че садистичното копеле фигурираше в коледния ми списък.

— Защо избърза?

— Чакаше ме работа.

— Рейвич, нали? Сигурно умираш от желание да разбереш как съм научила името му?

— Струва ми се, че започна да ми обясняваш именно това.

— След като захвърли колата ми, ти отиде на Гранд Сентръл Стейшън — каза Зебра. — И ми се обади оттам.

— Продължавай.

— Бях любопитна, Танър. Вече *знаех*, че Уейвърли е мъртъв и всичко това нямаше никакъв смисъл. Мъртвият трябваше да бъдеш ти, макар да носеше моето оръжие. И така, започнах да се чудя на кого бях дала подслон; трябваше да разбере непременно. — Спря да крачи; чаткането на токчетата ѝ престана. — Не беше трудно; ти прояви

невероятен интерес към мястото, където щеше да се проведе поредното издание на Играта. И аз ти казах. С намерението също да отида.

Върнах се в спомените си към това, което се бе случило сякаш преди сто часа, макар всъщност да бе станало в началото на вечерта, която все още не бе приключила.

— Била си там, когато плених Шантрел?

— Не беше това, което очаквах.

Разбира се, че не беше. И как бе възможно да е така?

— А как се озова във всичко това Рейвич? — попитах аз.

— Чрез една наша обща позната на име Доминика.

Зебра се усмихна; знаеше, че тук вече със сигурност ме е изненадала.

— Ходила си при Доминика?

— Изглеждаше разумно. Накарах Прански да те проследи до Ешър Хайтс, докато аз отида до базара, за да поговоря със старицата. Сигурна бях, че си махнал импланта. И тъй като бе ходил на въпросния базар по-рано същия ден, Доминика щеше да знае кой е извършил операцията, ако не я бе направила тя самата. Но, разбира се, това бе нейно дело и то опрости значително нещата.

— Има ли човек в Казъм сити, който да не е измамила?

— Вероятно, но това е извънредно теоретична възможност. Доминика всъщност е чист израз на водещата парадигма на нашия град, а именно: няма нещо или някой, който да не можеш да купиш, ако предложиш подходящата цена.

— Какво ти каза тя?

— Само, че си много интересен човек и проявяваш особен интерес към откриването на мъж на име Арджънт Рейвич. Който, по една случайност, пристигнал в Ешър Хайтс само преди няколко дни. Е, не е ли това истинско съвпадение, като се има предвид, че Прански успя да те открие именно в тази част на Канъпи?

Стройният дребен мъж реши, че е негов ред да подхване разказа.

— Следих те през по-голямата част от нощта, Танър. Наистина започна да се сближаваш с Шантрел Самартини, нали? Кой би предположил — ти и тя. — Поклати глава, сякаш бе нарушен някакъв основен закон на мирозданието. — Разхождахте се като стари приятели. Видях ви даже на надбягванията с носилки.

— Колко отегчително романтично — произнесе провлачено Зебра, без да прекъсва разказа на Прански.

— Обадох се на Тейрън и се уговорихме да се срещнем — продължи той. — И после ви следихме... дискретно, разбира се. Влязохте в някакъв бутик и оттам ти излезе като нов човек, или поне не съвсем като стария. Отидохте при Миксмастъра. С него не беше толкова лесно да се разберем. Така и не се съгласи да каже какво си искал и умирам от любопитство да разбере какво те е завело там.

— Отидох просто за един преглед — отвърнах лаконично аз.

— Е, може би. — Прански сплете дългите си тънки пръсти и ги изпука. — Това вероятно няма значение. Определено е трудно да се види връзка със случилото се по-нататък.

Постарах се въпросът ми да прозвучи заинтригувано:

— И то беше?

— Че за малко не уби един човек — отвърна Зебра, като накара с жест сътрудника си да замълчи. — Видях те, Танър. Точно се готвех да се приближа до теб и да те попитам какво си намислил да правиш, когато внезапно измъкна пистолет от джоба си. Не виждах лицето ти, но те следвах достатъчно дълго, за да съм убедена, че си ти. Видях те как тръгна с пистолета в ръка, спокойно и непринудено, сякаш бе роден за това. — Замълча за момент. — А после прибра пистолета и никой не ти бе обърнал внимание, за да разбере какво се готвеше да сториш. Наблюдавах те как се оглеждаш, но онзи, когото търсеше, който и да бе той, очевидно си бе отишъл... ако изобщо се е появявал там. Беше Рейвич, нали?

— Кажи ти, след като знаеш толкова много.

— Мисля, че си дошъл тук, за да го убиеш — заяви Зебра. — Но нямам представа защо. Рейвич е стара фамилия в Канъпи, но няма чак толкова врагове като някои други. Но звучи напълно логично и нещата си идват по местата. То обяснява отчаяното ти желание да се добереш до Канъпи, заради което и се озова в Играта. И защо не се възползва от сигурността, която ти предлагаше домът ми. Все от страх да не изгубиш следата на Рейвич. Кажи, че съм права, Танър.

— Има ли смисъл да го отричам?

— Не кой знае какъв, но можеш да опиташ.

Тя имаше право. Свалих товара от плещите си и пред Зебра, както го бях направил пред Шантрел няколко часа по-рано същата

нощ. Но не почувствах същата близост. Може би заради присъствието на Прански, който поглъщаше като попивателна всяка моя дума. Или заради усещането, че двамата знаеха за мен повече, отколкото признавах, и много малко от това, което им разказах, бе ново за тях. Обясних им, че с Рейвич сме от една планета и той всъщност не е лош човек, но бе извършил нещо извънредно лошо поради глупост или слабост, заради което трябваше да бъде наказан не по-снизходително, отколкото ако бе роден психопат-убиец.

Когато свърших — Зебра и Прански ме разпитваха до изтощение, оглеждайки историята ми от всички страни, сякаш търсеха недостатък, за чието съществуване бяха уведомени — бе мой ред да задам въпрос.

— Защо ме доведе тук, Зебра?

Поставила ръце на кръста така, че лактите ѝ стърчаха от черното палто, тя попита:

— Защо, според теб?

— Може би от любопитство. Но това не е достатъчно.

— Ти си в опасност, Танър. Правя ти услуга.

— В опасност съм, откакто пристигнах тук. Не е нещо ново за мен.

— Имам предвид истинска опасност — намеси се Прански. — Здравно си я закъсал. Привлече прекалено голямо внимание.

— Той е прав — потвърди Зебра. — Доминика бе слабото звено. Сигурно вече е уведомила половината град. Рейвич почти със сигурност знае, че си тук, както и че за малко не го уби тази нощ.

— Ето това не го разбирам — възкликнах аз. — Ако вече е бил предупреден за моето пристигане, защо позволи да се превърне в толкова лесна мишена? Ако бях мъничко по-бърз, щях да го убия.

— Може би срещата е била случайна — отвърна Прански.

Зебра го изгледа укорително.

— В един толкова голям град? Не, Танър е прав — срещата се е състояла, защото Рейвич е пожелал така. Има и още нещо. Погледни ме, Танър. Забелязваш ли някаква разлика?

— Променила си външността си.

— Да. И това съвсем не е най-трудната работа на света. Рейвич би могъл да направи същото — нищо сложно — за да не го разпознават веднага на обществени места. Достатъчно е да постоиш

най-много няколко часа под ножа. Дори не особено компетентен генетик би се справил с подобна задача.

— В такъв случай вече не виждам никаква логика. Той като че ли ме дразни, примамва ме. Сякаш *иска* да го убия.

— Може би иска — каза Зебра.

Имаше моменти, когато ми се струваше, че никога няма да изляза от тази стая; че Прански и Зебра ме бяха довели тук да умра.

Прански очевидно беше професионалист, а Зебра не беше незапозната със смъртта, като се имаше предвид връзката ѝ със съпротивителното движение.

Но не ме убиха.

Взехме кабелен автомобил до жилището на Зебра, а Прански тръгна по някаква своя работа.

— Кой е той? — попитах аз, след като останахме сами. — Нает помощник?

— Частен детектив — отговори Зебра, като свали палтото си и го пусна на седалката. — Много модерна професия напоследък. Всички в Канъпи враждуват — стари разпри и тайни войни, понякога между родовете, понякога вътре в тях.

— И помисли, че той ще ти помогне да откриеш следите ми?

— Явно съм била права.

— Все още не знам защо, Зебра. — Отново гледах през прозореца на стаята към вулканичното гърло на бездната, около което се издигаше градът. На хоризонта се забелязваше нещо като зора. — Освен ако не възнамеряваш да ме използваш по един или друг начин. Но в такъв случай, страхувам се, ще се окаже, че не си била права. Не ме интересуват игрите за власт в Канъпи, в някоя от които може би участваш и ти. Тук съм само заради едно нещо.

— Да убиеш един очевидно невинен човек.

— Живеем в жесток свят. Имаш ли нещо против да седна? — Отпуснах се на един стол, преди да ми бе отговорила, а подвижната мебел се намести под мен като раболепен слуга. — В сърцето си все още съм войник и не е моя работа да поставям под въпрос тези неща. Мигът, в който започна да го правя, ще бъде мигът, когато ще престана да си върша работата както трябва.

Зебра, цялата в ъгловати и заострени като нож форми, се отпусна на пищното канапенце срещу мен и сви колене под брадичката си.

— Някой е по следите ти, Танър. Затова трябваше да те намеря. Опасно е да стоиш тук. Трябва да се махнеш от града.

— Не е нещо, което не съм очаквал. Рейвич сто на сто е мобилизирал цялата помощ, до която се е добрал.

— От местни хора?

Въпросът ми се стори странен.

— Да, предполагам. Не мисля, че би наел някой, който не познава града.

— Този, който те преследва, не е *местен* човек, Танър.

Столът ми усети веднага моето напрежение и скритата му мускулатура предизвика нещо като масажиращи вълнички.

— Какво знаеш?

— Почти нищо, освен че според Доминика, някой опитвал да те намери. Мъж и жена. Държали се така, сякаш са за пръв път тук. Като хора от друг свят. И проявили голям интерес към възможността да те открият.

— Един мъж вече го направи — казах аз, имайки предвид Куирънбах. — Проследи ме дотук от орбита, представяйки се за жител на друга система. Разкарах го при Доминика. Нищо чудно да се е върнал с подкрепление.

Може би Вадим. Но би било наистина страхотен номер да вземат Вадим за жена.

— Опасен ли е?

— Всеки, който лъже, за да се прехранва, е опасен.

Зебра повика един от мотаещите се под тавана слуги и по нейно нареждане той донесе поднос, отрупан с гарафи с всевъзможни размери и цветове. Тя ми наля чаша вино; пресуших я на един дъх, за да отмия остатъчния вкус от града в устата си и да притъпя поне донякъде бурните мисли в главата си.

— Много съм уморен — рекох аз. — Преди един ден ми предложи убежище тук, Зебра. Възможно ли е да приема сега предложението ти, макар и само до зазоряване?

Тя ме погледна над ръба на чашата си от опушено стъкло. Вече се зазоряваше, но тя разбра какво имам предвид.

— Мислиш, че след всичко, което направи, ще оставя в сила едно такова предложение?

— Аз съм оптимист — отвърнах, както се надявах, с безкрайно примирение.

После отпих от втората си чаша с вино и осъзнах колко съм изтощен.

ТРИЙСЕТ

Експедицията за призрачния кораб за малко да не тръгне от „Сантяго“. Скай и двамата му сътрудници Норкинсо и Гомес бяха стигнали до товарното отделение, когато от сенките изплува Констанца.

„Тя вече изглежда много по-възрастна“, помисли си Скай, преждевременно състарена в сравнение с него самия. Трудно му бе да повярва, че някога двамата бяха почти връстници и като деца бяха изследвали заедно тъмната и подобна на лабиринт страна на чудесата. Сега сенките подчертаваха безмилостно бръчките и гънките по лицето и брадичката ѝ.

— Имате ли нещо против да попитам накъде сте се запътили? — Констанца застана между тях и совалката, която бяха подготвили с цената на толкова усилия. — Нямах представа, че е планирано някой да напуска „Сантяго“.

— Страхувам се, че това не влиза в твоите задължения — отговори Скай.

— Член съм на охранителния отряд, надменен червей такъв. Как се връзва този факт с моите задължения?

Скай погледна другите двама, за да им покаже да оставят него да говори.

— В такъв случай ще бъда пряк. Това е въпрос, който излиза от компетенциите на обичайните охранителни канали. Не мога да кажа нищо по-конкретно, освен че мисията е деликатна и е от дипломатическо естество.

— Защо тогава Рамирес не е с вас?

— Мисията е извънредно рискована; нищо чудно да ни е поставен капан. Ако ме хванат, Рамирес губи първия си помощник, но това няма да се отрази особено върху функционирането на „Сантяго“. А ако е действително опит за подобряване на взаимоотношенията, другият кораб не може да се оплаче, че не сме изпратили висш офицер.

— Но капитан Рамирес все пак би трябвало да знае за нея?

— Така мисля. Той даде нареждането.

— В такъв случай просто ще проверим.

Констанца вдигна маншета си, готова да се свърже с капитана.

Скай си позволи миг на нерешителност, преди да предприеме каквото и да било, претегляйки изхода на двете еднакво опасни стратегии. Рамирес действително мислеше, че се извършва дипломатическа операция; извинение, което щеше да даде възможност на Скай да излезе за няколко дни от „Сантяго“, без да предизвика прекалено много въпроси. Бяха му нужни години, докато положи основите за тази измама, изобретявайки фалшиви съобщения от „Палестина“ и променяйки истинските. Но Рамирес беше умен човек и можеше да заподозре нещо, ако Констанца започнеше да проявява прекалено голям интерес към истинността на мисията.

Затова се хвърли към нея и я събори на твърдия полиран под на хангара. Главата ѝ се удари в земята и тя не помръдна повече.

— Уби ли я? — възкликна Норкинсо.

— Не знам — отговори Скай и коленичи.

Констанца бе все още жива.

Домъкнаха изпадналото ѝ в безсъзнание тяло до купчина товарни палети и го наместиха изкусно там, за да изглежда, че уж бе оглеждала помещението сама, когато върху ѝ се бяха стоварили няколко палети и я бяха ударили по главата.

— Тя няма да си спомни за случилото се — рече Скай. — А ако не дойде на себе си сама, като се върнем ще се погрижа за нея.

— Но подозренията ѝ ще останат — каза Гомес.

— Няма да е проблем. Осигурил съм доказателства, че експедицията е разрешена от Рамирес и Констанца.

Погледна към Норкинсо, който бе свършил голяма част от въпросната работа, но лицето му беше безизразно.

Тръгнаха преди да се появи вероятност Констанца да дойде в съзнание. При нормални обстоятелства Скай щеше да пусне двигателите на совалката с пълна мощност веднага след излизането от търбуха на кораба, но така заминаването им щеше да стане много по-очевидно. Затова даде ускорение само колкото да се движат със сто метра в секунда спрямо флотилията и след това изключи двигателите.

Угасиха осветлението в кабината и изключиха комуникационните линии, докато изоставаха зад кораба-майка.

Скай наблюдаваше как корпусът му се плъзга като сива скала. Беше взел мерки да прикрие отсъствието си от „Сантяго“, а и в царящата параноична атмосфера надали някой щеше да задава неудобни въпроси, но нямаше начин потеглянето на совалката да остане напълно скрито от другите кораби. Скай обаче знаеше от опит, че радарите им бяха съсредоточени върху откриването на движещи се между корабите ракетни снаряди, а не толкова върху някое бавно изоставащо тяло. А и сега всички гледаха да се отърват от излишна маса и често изхвърляха ненужно оборудване. Обикновено оставяха боклука да се носи из Космоса, за да няма вероятност флотилията да се натъкне на него, когато започне да намалява скоростта си, но това бе незначителна подробност.

— Ще се носим двайсет и четири часа — обясни Скай. — Така ще изостанем с девет хиляди километра зад последния кораб от флотилията. Тогава вече ще можем да включим двигателите и радара и да се устремим към „Кальош“. Дори да забележат пламъка на двигателите ни, пак ще стигнем там преди другите совалки, които евентуално биха изпратили след нас.

— Ами ако наистина изпратят нещо? — попита Гомес. — В такъв случай ще разполагаме само с няколко часа. С един ден в най-добрия случай.

— Тогава най-добре да използваме разумно времето си. Няколко часа ще ни бъдат достатъчни да се качим на кораба и да видим какво се е случило с него. Още няколко часа ще ни стигнат, за да открием онова, което би могло да ни е полезно — медицинско оборудване и лекарства, резервни части за криокамери и всичко друго, което се сетите. Ще можем да поберем достатъчно в совалката, за да ни свърши добра работа. Ако открием повече, отколкото можем да пренесем, ще задържим кораба, докато от „Сантяго“ изпратят още совалки.

Говориш така, сякаш ще водим война за „Кальош“.

— Може би си заслужава — отвърна Скай Осман.

— Или пък вече всичко полезно е взето от някой от другите кораби още преди години. Мислил ли си за такъв вариант?

— Да. И смятам, че това също е основание за война.

Норкинсо, който почти не бе проговарял от потеглянето им, изучаваше объркващо сложната схема на един от корабите на флотилията. Беше състояние да се отнесе часове наред по този начин, с изцъклен поглед, забравил да яде и пие, докато реши задоволително проблема. Скай завиждаше на умението му да се посвещава така пълно на една-единствена задача и същевременно потръпваше при мисълта, че може да се вманиачи до такава степен. Норкинсо имаше съвсем конкретна стойност за него: като инструмент, който може да се използва за точно определени задачи с напълно предвидим резултат. Дай на Норкинсо нещо сложно и загадъчно и той се озоваваше в свои води. Точно такава задача за него бе да изнамери най-вероятния модел на вътрешната информационна мрежа на „Калъш“. Това можеше да се окаже нищо повече от интелигентна догадка, но Скай не би я възложил така охотно на никой друг.

Преговори отново в ума си малкото, което им бе известно за призрачния кораб. Ясно бе, че някога „Калъш“ е бил признат член на флотилията, построен и изстрелян заедно с останалите кораби от орбитата на Меркурий. Конструкцията и изстрелването му нямаше как да са били запазени в тайна, но сигурно бе имал по-прозаично име от сегашното. Най-вероятно бе пътувал с тях години.

Но през първите десетилетия от пътуването очевидно се бе случило нещо. Тъй като родната система бе подлагана на непрестанни политически и обществени сътресения, флотилията изпаднаше във все по-силна изолация. Отдалечаваха се от Земята със светлинни месеци и години и истинското общуване ставаше все по-трудно. Оттам продължаваха да пристигат предложения за технически обновявания, а флотилията изпращаше отчети, но интервалите помежду им ставаха все по-дълги, а съобщенията — все по-безсистемни. И дори когато все пак пристигаше някаква информация, тя често беше противоречива. Доказателство за скандалите между фракциите бяха различните планове за бъдещето и не всички включваха безопасното пристигане на флотилията до Края на пътуването. От време на време хващаха общи репортажи за политическото положение; така бяха научили смущаващата новина, че някои фракции в родната им система дори отричаха напълно тяхното съществуване.

„Прекалено много време и разстояние“ — мислеше си Скай; тези думи се въртяха в главата му като мантра. В крайна сметка голяма част

от проблемите идваше оттам.

Това означаваше, че корабите от флотилията носеха все по-малка отговорност пред който и да е друг освен пред самите себе си и ставаше все по-лесно да потулят истината за случилото се с „Кальош“.

Дядото на Скай... или по-скоро бащата на Тайтър Осман, сигурно е знаел точно какво е станало. И е предал част от истината на сина си, но вероятно не цялата; нищо чудно по времето на смъртта си дори бащата на Тайтър вече да не е бил съвсем сигурен какво се е случило в действителност. А сега не им оставаше нищо друго, освен да правят предположения. Скай смяташе, че възможните сценарии са два. Според първия между корабите бе възникнал спор, завършил с атакуването на „Кальош“. Нищо чудно даже да бяха прибегнали до атомно оръжие. Макар Тайтър да казваше, че ехото от сигнала на радара, изпращан до призрачния кораб, съпада с профила на един от корабите във флотилията, пак не отпаднаше вероятността да бе сериозно повреден. След това другите кораби изпитали такъв срам от стореното, че предпочели да го зачеркнат напълно от страниците на историята. Достатъчно бе едно поколение да живее с такъв срам, нямаше защо да обременяват с него и следващото.

Другата идея, тази, която Скай предпочиташе, не беше толкова драматична, но вероятно бе дори още по-срамна. Ами ако на „Кальош“ се бе случило нещо ужасно, да речем — чумна епидемия, и другите кораби бяха предпочели да не се намесват? Историята познаваше и по-лоши неща, а и кой можеше да вини останалите, че са се страхували да не се заразят?

Подобна постъпка беше може би срамна. Но също така — напълно разбираема.

Трябваше да бъдат изключително предпазливи. Нямаше да си позволява да предполага нищо, освен че всяка ситуация е потенциално летална. Също така приемаше, че рискуват много, защото цената беше огромна. Достатъчно беше само да се сети за антиматерията, дремеща в резервоара на „Кальош“ в очакване на деня, когато ще се използва за намаляване на скоростта. И все още не бе изключено този ден наистина да настъпи, но не по първоначално замисления начин.

След няколко часа отминаха флотилията. Веднъж лъч на радар от „Бразилия“ се спря върху совалката, подобно на пръсти на слепец, опипващи непознат обект. В миг на огромно напрежение Скай се

запита дали не бе допуснал фатална грешка в преценката си. Но лъчът се премести по-нататък и повече не се върна. На „Бразилия“ вероятно бяха решили, че става дума за отдалечаваща се отломка, за някаква ненужна, неподдаваща се на поправка машина, изхвърлена в празното пространство.

После останаха съвсем сами.

Скай се изкушаваше да включи двигателите, но запази самообладание и поддържа свободния им полет в продължение на предвидените двайсет и четири часа. Нямаше и никакво съобщение от „Сантяго“, което означаваше, че отсъствието му все още не се бе превърнало в проблем. Ако не беше компанията на Норкинсо и Гомес, сега щеше да бъде по-самотен, по-далеч от човешка компания от когато и да било в живота си. Колко ужасяваща беше някога подобна изолация за малкото момченце, което изпитваше такъв страх от тъмнината, когато остана затворено като в капан в детската си стая. Почти немислимо бе, че някога можеше да се отдалечи толкова от дома си.

Сега обаче го правеше с определена цел.

Изчака да изминат точно двайсет и четири часа и чак тогава включи отново двигателите. Внимаваше пламъците им да не изригват директно по посока на флотилията, но нямаше как да ги скрие напълно. Всъщност, това вече почти нямаше значение; каквото и да решаха другите кораби, бяха достатъчно напред, за да стигнат първи до „Кальош“. Това щеше да му даде възможност да предвкуси как ще изглежда голямата победа, когато закараше „Сантяго“ до Края на пътуването преди другите. Не трябваше да забравя, че всичко, което правеше сега, бе част от по-големия план.

Имаше все пак една съществена разлика. Краят на пътуването бе напред; знаеше, че този свят е реален, докато за съществуването на „Кальош“ разчиташе единствено на думата на Тайтърс.

Скай включи радара с голям радиус на действие — както бе направил преди време „Бразилия“ — и той протегна дългата си ръка, опипвайки мрака.

Ако призрачният кораб беше някъде там, щеше да го намери.

— Не можеш ли просто да го оставиш на мира? — попита Зебра.

— Не. Дори да съм готов да му простя — а аз не съм — пак ще искам да разбера защо ме предизвикваше по този начин, какво очакваше да постигне.

Бяхме в апартамента на Зебра. В късното утро облачният похлупак над града бе пестелив, слънцето се бе изкачило високо в небето и мястото имаше по-скоро меланхоличен, отколкото сатанински вид; даже най-обезобразените сгради излъчваха известно достойнство, като пациенти, научили се да живеят със своята инвалидност.

Но всичко това не можеше да ми помогне да се чувствам по-малко обезпокоен; повече от всякога бях убеден, че нещо с паметта ми не е съвсем наред. Епизодите от живота на Осман не спираха да ми се явяват, но кръвенето от дланта ми вече не беше толкова силно, колкото в началото на инфекциозния цикъл. Все едно, че индоктриналният вирус бе отключил вече налични спомени, спомени, които противоречаха значително на официалната версия за случилото се на „Сантяго“. Вирусът може би скоро щеше да изчерпи способността си да ми въздейства, но спомените за живота на Осман ме връхлитаха по-силно от всякога, асоциирането ми със Скай беше по-пълно. В началото сънищата ми наподобяваха гледане на филм; сега имах чувството, че аз играя неговата роля, че чувам мислите му, че усещам острия вкус на омразата му.

Но това не беше всичко. Сънят ми от предишния следобед, когато гледах към затворения в бялата камера ранен мъж, ме бе смутил повече, отколкото можех да си обясня тогава; но сега, след известен размисъл, изглежда имах обяснение за причината.

Раненият мъж можех да съм само аз.

Но същевременно гледната ми точка беше тази на Кауела, взиращ се надолу към ямата на хамадриадата в Къщата на влечугите. Можех да го обясня с умората си, но не ми беше за първи път да виждам света през неговите очи. През последните дни ме спохождаха странни краткотрайни спомени и сънища, където бях по-близък с Гита, отколкото мислех, че съм бил някога; мигове, когато ми се струваше, че мога да възпроизведа по памет всяка извивка и пора на тялото ѝ, когато си представях как прокарявам длан по вдлъбнатината на гръбначния ѝ стълб или издатината на задника ѝ. Но около Гита имаше още нещо — нещо, което моите мисли не можеха или не желаеха да ми посочат; нещо прекалено мъчително.

Знаех само, че е свързано с начина, по който бе умряла.

— Слушай — обади се Зебра, като напълни отново чашата ми с кафе. — Възможно ли е Рейвич да има желание да умре?

Постарах се да се съсредоточа върху ставащото тук и сега.

— Можех да задоволя това му желание и на Края на небето.

— Е, тогава да кажем, че иска да умре по определен начин. Нещо, което трябва да се изпълни тук.

Изглеждаше прекрасно. Избледняващите ивици позволяваха на естествената геометрия на лицето ѝ да се вижда по-ясно, като статуя с изтрита крещяща боя. Но сега, докато седяхме един срещу друг на закуска, бе най-голямата ни близост откакто Прански ни събра отново. Този път не споделихме леглото, не само защото бях нечовешки изморен. Зебра не ме подкани по никакъв начин и нищо в поведението или облеклото ѝ не подсказваше, че отношенията ни някога са били нещо повече от хладно професионални. Сякаш с промяната на външността бе преминала и към съвсем нов начин на поведение. Нямах усещане за истинска загуба, не само защото бях все още уморен и неспособен да съсредоточа мислите си върху нещо толкова семпло и лишено от конспирация като физическата близост, а и защото усещах, че предишните ѝ постъпки са били донякъде игра.

Опитвах да се усетя предаден, но нищо не се получи. Все пак и за мен не можеше да се каже, че съм проявил особена почтеност към Зебра.

— Всъщност — заявих аз, като я погледнах в лицето и отново се учудих колко лесно се бе променила, — съществува още една възможност.

— И тя е?

— Човекът, когото видях, изобщо да не е бил Рейвич.

Оставих празната си кафена чаша и се изправих.

— Къде отиваш?

— Навън.

Отидохме в Ешър Хайтс.

Кабелният автомобил се приземи, сгъваемите му крака стъпиха върху излъсканата от дъжда площадка. Движението бе по-натоварено, отколкото при последното ми идване; все пак сега бе ден и костюмите

и анатомията на хората не биеха толкова на очи. Сякаш виждах друга част от обществото на Канъпи, по-резервирани граждани, избягващи изпълнените с трескаво тичане след удоволствията нощи. И въпреки това, пак бяха крайни според стандартите, които срещнах преди пристигането си на Йелоустоун, и макар сред тях да нямаше някой, чиито пропорции се различаваха радикално от основните норми за зрял човешки индивид, можеха да се видят всички възможни мутации. Когато се престъпеше границата на крещящите случаи на кожна пигментация и телесно окосмяване, вече не бе възможно да се определи кое бе наследствено и кое — дело на Миксмастърите или техните по-съмнителни колеги.

— Надявам се тази екскурзия да не е съвсем безцелна — каза Зебра, докато излизахме от колата. — В случай, че си забравил, държа да ти припомня, че двама души те следят. Според теб работят за Рейвич, но не забравяй, че Уейвърли също имаше приятели.

— Смяташ ли, че приятелите на Уейвърли са пристигнали от друг свят?

— Вероятно не. Освен ако просто са се престрували на пришълци, като Куирънбах. — Затвори вратата на автомобила зад себе си и той потегли веднага. — Може да се върне с подкрепление. Напълно разумно би било да опита да открие отново следите ти при Доминика, ако си успял да се отървеш от него там. Не е ли така?

— Би било абсолютно разумно от негова страна — отвърнах аз с надеждата, че напрежението не пролича в гласа ми.

Приблжихме се до ръба на площадката за приземяване, до един от телескопите. Перилата бяха на височината на гърдите, но телескопите стояха върху издигната основа и в резултат гледащият през тях се намираше по-високо над земята и съответно — над перилата. Приблжих окото си до един и го насочих към някаква част на града, опитвайки се да го фокусирам, докато разбрах, че нищо не може да бъде фокусирано при този мрачен въздух. Компресирана от перспективата, плетеницата на Канъпи изглеждаше дори още по-сложна и напомняше още по-силно растителност, като напречен разрез на осеяна с венички тъкан. Знаех, че Рейвич се намира някъде из тази плетеница, като самотен атом в белодробното кръвообращение на града.

— Виждаш ли нещо? — попита Зебра.

— Все още не.

— Струваш ми се напрегнат, Танър.

— Ти на мое място нямаше ли да си напрегната? — Завъртях рязко телескопа на Стойката му. — Изпратен съм тук, за да убия някой, който вероятно не го заслужава, и единственото ми оправдание за това е някакво абсурдно придържане към кодекс на честта, който никой тук нито разбира, нито уважава. На всичкото отгоре човекът, когото съм изпратен да убия, май си играе с мен. Както изглежда още двама се опитват да ме убият. Имам проблеми с паметта. И за капак, един от хората, на които мислех, че мога да имам доверие, ме е лъгал през цялото време.

— Не разбирам — каза Зебра, но от тона ѝ ми стана ясно, че разбира предостатъчно.

Поне какво имах предвид.

— Ти не си тази, за която се представяш, Зебра.

Вятърът почти отнесе отговора ѝ:

— Какво?

— Работиш за Рейвич, нали?

Тя поклати глава ядосано и едва не се изсмя на абсурдността на твърдението ми, но преигра. Аз не бях най-добрият лъжец на света, но същото се отнасяше и за нея. Двамата трябваше да си направим група за взаимопомощ.

— Ти си луд, Танър. Винаги съм си мислила, че си малко по-напрегнат, но сега вече знам със сигурност — ти си се сбъркал.

— Дори през нощта, когато ме намери, си работила за него, от първия миг, в който се срещнахме. Историята със саботажа беше просто прикритие, много добро, трябва да призная, но все пак прикритие. — Слязох от високата основа на телескопа, тъй като внезапно се почувствах уязвим, сякаш един по-силен порив на вятъра щеше да ме събори и щях да полетя надолу към Мълч. — Може наистина да съм бил похитен от Играчи. Но ти вече си ме държала под око. Мислех, че съм се отървал от опашката, която пусна подире ми Рейвич — Куирънбах — но явно той не е бил сам, а някой друг ни е следвал на почетно разстояние. Но ти ми изгуби дирите, докато Уейвърли постави импланта на Играта в главата ми. Така отново успя да ми хванеш следите. Как се справям засега?

— Това е лудост, Танър.

Но думите ѝ не прозвучаха убедително.

— Искаш ли да знаеш как разбрах? Освен покрай дребните подробности, които не се връзваха?

— Хайде, да видим как ще ме учудиш.

— Не трябваше да споменаващ Куирънбах. *Никога* не съм изговарял името му. Всъщност, специално внимавах да не го направя, просто да не би да го изтървеш пред някого. Както изглежда това бе късметът ми.

— Копеле. — Произнесе го меко, така че, ако някой ни наблюдаваше от разстояние, щеше да го приеме като галено име, от типа на тези, които си дават влюбените. — Хитро копеле.

Усмигнах се.

— Можеше да намериш някакво извинение, ако искаше. Можеше да кажеш, че Доминика е споменала името му, когато си я попитала с кого съм пътувал. Очаквах го и не съм сигурен как щях да реагирам в такъв случай. Сега вече знам коя си.

— А кои са дребните подробности? Питам просто от любопитство.

— Професионална гордост?

— Нещо такова.

— Ти улесни прекалено много нещата за мен, Зебра. Остави колата си включена, за да мога да я открадна. Остави оръжието си на място, където да мога да го намеря и известна сума пари. Искаше да го направя, нали? Искаше да открадна тези неща, защото тогава щеше да знаеш със сигурност кой съм и че съм дошъл, за да убия Рейвич.

Тя сви рамене.

— Това ли е всичко?

— Не, не е. — Увих се по-плътно с палтото на Вадим. — Не ми убягна и фактът, че се любихме още при първата ни среща, макар почти да не ме познаваше. Беше хубаво, заслужаваше си.

— О, недей да ме ласкаеш. Или себе си.

— Но не мога да кажа, че макар да изпита облекчение, бе особено щастлива да ме видиш втория път. А и не усетих между нас да преминава нещо от сексуален характер. Поне не от твоя страна. Беше ми нужно известно време, за да проумея причината. Първия път интимността ти беше нужна, защото си се надявала по този начин да

ме накараш да издам важна за теб информация. Затова ме покани да спя с теб.

— Съществува едно нещо като свободна воля, Танър. Не си бил длъжен да идваш с мен, освен ако искаш да признаеш, че умът ти се управлява от патката. А и не останах с впечатление, че съжаляваш за случилото се.

— Вероятно защото не съжалявах. Бях прекалено уморен, дори да бе направила някакви аванси втория път... но това изобщо не влизаше в играта, нали? Тогава вече знаеше всичко, което ти беше нужно. А първият път бе строго професионално. Ти спа с мен за информация.

— Която не получих.

— Да, но нямаше особено значение — получи я след това.

— Наистина покъртителна история, а?

— Не и оттам, където стоя. — Погледнах надолу. — Оттам, където стоя, историята може да приключи с дълъг скок от твоя страна, Зебра. Знаеш какъв път съм изминал, за да убия Рейвич. Минавало ли ти е през ума, че сигурно няма да се поколебая да убия всеки, който се опита да ми попречи?

— В джоба си имаш пистолет. Използвай го, ако ще ти помогне да се почувстваш по-добре.

Бръкнах в джоба, за да проверя дали оръжието е още там, и реших да не си вадя ръката.

— Бих могъл да те убия сега.

— Заповядай, опитай се да го направиш.

Всичко ми приличаше на маскарад, на сценарий на пиеса, която репетираме. Струваше ми се също така, че няхахме друг избор освен да следваме сценария до края, какъвто и да беше той.

— Наистина ли смяташ, че би могъл да ме убиеш така.

— Няма да ми бъде първият път, когато убивам някого от този ъгъл.

„Но — помислих си аз, — ще бъде първият, в който ще го направя умишлено.“ Все пак не възнамерявах да убия Гита. Освен това не бях сигурен, че наистина искам да убия и Зебра.

„Не възнамерявах да убия Гита...”

Опитвах се да не мисля за това, но подобно на лабиринт само с един изход, мислите винаги ме отвеждаха до този момент. Сега, след

дълго потискане, те избликнаха и нахлуха като банда грубияни, опитващи да влязат без билет. Гита бе умряла, да, но аз избягвах да се замислям прекалено за начина, по който стана това. Умря при атаката; какво тогава имаше да мисля? Нищо.

Освен за простия факт, че съм я убил аз.

Ето какво си спомних.

Гита се събуди първа. Тя първа чу нападателите, които се промъкваха зад охранителната линия, скрити от пълната тъмнина след ослепителните светкавици на бушуващата буря. Събуди ме изпълненото ѝ с ужас скимтене и напрежението в притиснатото ѝ до мен голо тяло. Видях трима от тях; силуетите им се очертаваха на стената на палатката, сякаш бяха гротескни персонажи в театър на сенките. При всяка светкавица ги виждах ту заедно тримата, ту само един или двама от тях. От време на време дочувах викове и всеки път разпознавах тембъра на един или друг от нашите хора. Виковете бяха кратки и концентрирани, като звук на тромпет.

Бурята достигаше до нас през пролуките в палатката, като някакво същество от вятър и дъжд. Затиснах с ръка устата на Гита, а с другата бръкнах под възглавницата си за пистолета, който бях оставил там преди лягане. Напипах почти веднага хладния му контур.

Измъкнах се от леглото. Бяха минали не повече от една-две секунди, откакто си дадох сметка на съзнателно ниво за атаката.

— Танър? — извиках аз, но грохотът на бурята бе толкова силен, че дори не успях да чуя собствения си глас. — Танър, къде си, дяволите да те вземат?

Оставих Гита трепереща под одеялото, въпреки горещината и влагата.

— Танър?

Нощното ми зрение се включваше, детайлите на палатката започнаха да се очертават. Това бе наистина добра придобивка; заслужаваше си да платя високата цена, която поискаха ултрите. Убеди ме Дитерлинг, след като сам си бе направил същата модификация. Прибавеният ген образуваше зад ретината слой отразяваща материя от особено органично вещество. Той отразяваше светлината и правеше абсорбцията максимална. Даже променяше дължината на вълната на

отразената светлина и флуоресцираше на оптималната чувствителност на ретината. Ултритите обясниха, че единственият недостатък на процедурата, ако изобщо можеше да се нарече недостатък, бе, че очите ми ще светват срещу този, който насочи ярка светлина към лицето ми.

Но подобна идея дори ми допаднаше. Много преди който и да успее да забележи блясъка на очите ми, аз вече щях да съм го видял.

Процедурата не се ограничаваше само с това, разбира се. Бяха напълнили ретината ми с пръчици с променени гени с почти оптимална способност за улавяне на светлината, благодарение на модифицираните форми на основни фоточувствителни хромопротеинови пигменти; резултат от въздействието върху няколко гени на Х-хромозомата. Имах ген, нормално наследяван само от жени, който ми даваше възможност да различавам невъобразимо количество нюанси на червения цвят. Притежавах дори набор от взети от змии клетки, разположени около краищата на роговиците ми, способни да различават някои вълни от инфрачервения и ултравиолетовия спектър; те бяха създали връзка със зрителния ми нерв, така че да получавам информацията в рамките на нормалното си зрително поле, като змиите. Но както змийското зрение, така и другите ми способности се активираха и потискаха от специално модифицирани ретровируси, предизвикващи създаването на контролирани ракови образувания или разрушаващи нужните клетъчни структури за броени дни. Имах нужда от време, за да изуча как действа всяка една от тях. Първо, на подобреното си нощно виждане. А след това и на цветовете извън нормалния видим спектър.

Минах в частта на палатката, която бе за Танър. Шахматните фигури все още стояха по местата си след последната ни игра; както винаги и този път го бях матирал.

Танър, само по шорти в цвят каки, бе коленичил край походното си легло, сякаш опитваше да се обуе или оглеждаше пришка на крака си.

— Танър?

Той вдигна очи към мен; ръцете му бъркаха в някаква черна маса. От устата му се отрони стенание и, тъй като зрението ми ставаше все по-остро, успях да разбера защо. Малкото, останало от стъпалото му, приличаше повече на въглен, отколкото на човешка плът и заплашваше да се пръсне на хиляди парченца при най-лекото докосване.

Разпознах и миризмата на овъглена плът.

Той спря да стене внезапно, сякаш тренираният му мозък бе преценил, че това не е необходимо за оцеляването му и бе блокирал болката. И тогава заговори с абсурдно спокойствие и акуратност.

— Ранен съм и то доста лошо, както вероятно виждаш. Не мисля, че ще ти бъда от особена полза. — И добави: — Какво ти е на очите?

През дупката в палатката нахлу някакъв човек. Очилата за нощно виждане висяха на шията му, а светлината на вграденото в оръжието му фенерче се спря върху моето лице. Камуфлажното му облекло се сливаше с интериора на палатката.

В същия момент с един изстрел му разпрах корема.

— Нищо ми няма на очите — отвърнах аз, след като се възстанових от временното си ослепяване, причинено от ярката светлина на изстрела. Приблжих се до трупа на поваления нападател, като внимавах да не стъпя с босия си крак в пръсналите се по пода вътрешности. Грабнах от припасите ни една пушка, поразяваща с лъчи с податомен строеж — прекалено тежка, за да се използва, когато врагът се намираше толкова близо — и я хвърлих върху леглото на Танър. — Абсолютно нищо ми няма на очите. Използвай това като патерица и започни да си припечелваш прехраната. Ще ти осигурим нов крак, щом се измъкнем оттук, така че мисли за загубата си като за нещо временно.

Танър премести поглед от раната си към оръжието и след това — отново към раната, сякаш претегляше едното срещу другото.

Тогава се раздвижих.

Отпуснах тежестта си върху пушката и се опитах да натикам болката в някое изолирано ъгълче в главата си. Кракът ми бе съсипан, но Кауела беше прав. *Можех* да го преживея, още повече че поразилият ме изстрел спря изкусно кръвотечението. Ако оцелеех след атаката, възстановяването на стъпалото щеше да ми струва само неколкоседмичен дискомфорт. Бях получавал много по-животозастрашаващи рани като войник. Но съзнанието ми не възприемаше нещата по този начин. То отчиташе, че част от мен вече не е на мястото си и нямаше представа как да се справи с нейното отсъствие.

Ярка, синя и изкуствена светлина заля палатката. Двама от враговете — преброих трима, преди да ме простреля онзи, който вече бе мъртъв — бяха все още там. Палатката беше достатъчно голяма, за да създаде у тях впечатлението, че сме повече, отколкото бяхме в действителност и те най-вероятно щяха да ни подложат на масиран огън, преди да се заемат поотделно с оцелелите от него.

Приблжих се до трупа; полезрението ми притъмняваше по краищата и ми се струваше, че гледам към него през дупката, образувана от непрекъснато приближаващи се тъмни облаци. Коленичих, за да достигна мъртвеца, и му взех фенерчето и очилата за нощно виждане. Кауела го бе улучил в почти пълен мрак и макар да го бе прострелял малко ниско за моя вкус, бе свършил добра работа. Спомних си как само преди няколко часа го гледах да стреля из нощната гора, сякаш съзираше някакви видими само за него самия неща.

— Направили са нещо с теб и с Дитерлинг — изрекох аз, като стисках зъби и се надявах да говоря разбираемо. — Ултрите...

— Това е детска игра за тях — отвърна той, като обърна към мен широките си като стена плещи. — Всичките го имат. Живеят в почти пълен мрак на корабите си, за да могат да се къпят по-лесно в слава, оставили зад гърба си слънчевата светлина. Ще останеш ли жив, Танър?

— Стига някой от нас да остане жив. — Сложих очилата за нощно виждане и формите в помещението се очертаха пред мен в зелено. — Загубата на кръв не е голяма, но не знам как ще се справя с шока. Той ще настъпи всеки момент и тогава няма да ти бъде особено полезен.

— Вземи някакво оръжие, което да върши работа от близко разстояние. Да отидем да видим с какво можем да им навредим.

— Къде е Дитерлинг?

— Не знам. Може би е мъртъв.

Автоматично, почти без да се налага да мисля, измъкнах един компактен пистолет от боеприпасите, вдигнах предпазителя и чух специфичния звук от зареждането на кондензаторите му.

Гита изпищя от съседното отделение.

Кауела изтича пред мен и замръзна на място. За малко не го съборих в опитите си да се придвижвам с помощта на пушката. Вече

нямах нужда от очилата, тъй като палатката бе осветена от лампата, вероятно запалена от Гита. Тя стоеше в средата на помещението, стиснала увитото около тялото си кафяво одеяло.

Зад нея единият нападател стискаше в ръката си кичур от косите ѝ, а с другата беше опрял в бялото ѝ гърло грозно назъбен нож.

Тя вече не викаше. Единствените звуци, които си позволяваше да издава, бяха приглушени и насечени, като на задушаваш се човек.

Нападателят си бе свалил каската. Не беше Рейвич, а просто някакъв полукомпетентен главорез, който можеше да е воювал както срещу мен, така и на една страна с мен по време на войната, ако не и за двете страни. По лицето му бяха изрисувани линии, а косата му бе хваната на опашка отзад като на самурай. Не може да се каже, че се усмихваше — ситуацията бе прекалено напрегната — но нещо в изражението му издаваше, че се наслаждава на ставащото.

— Можете да спрете или да приближите още една крачка. — Грубият му глас беше без акцент и звучеше изненадващо разумно. — И в двата случая ще я убия. Въпрос само на време.

— Приятелят ти е мъртъв — обяви Кауела, макар да нямаше нужда да го прави. — Ако убиеш Гита, аз също ще те убия. Само дето за всяка секунда нейно страдание ти ще трябва да се мъчиш по един час. Великодушно, нали?

— Майната ти — отвърна мъжът и прокара острието по гърлото ѝ.

От разреза потече струйка кръв; беше го направил внимателно, за да не бъде дълбок. „Бива го с ножа“ — помислих си аз. Колко ли пъти се бе упражнявал, за да постигне такава точност?

Гита почти не трепна, трябваше да ѝ се признае.

— Имам съобщение за теб — рече той, като отдели леко острието от кожата ѝ, за да видим по-добре алената дيريا под него. — От Арджънт Рейвич. Изненадва ли те? Не би трябвало, тъй като, доколкото разбирам, сте го очаквали. Но не толкова скоро.

— Ултрите ни излъгаха — промълви Кауела.

Този път мъжът наистина се усмихна, но само за секунда. Беше присвил в екстаз очи от удоволствие. Разбрах, че имаме насреща си психопат и действията му бяха предимно произволни.

Нямаше да успеем да се договорим с него.

— Между тях има различни фракции — поясни той. — Особено между екипажите. Орканя ви излъга. Не го приемай лично. — Отново стисна ножа. — А сега ще бъдеш ли така добър да оставиш оръжието, Кауела?

— Направи го — прошепнах аз, като стоях все така зад него. — Колкото и добро да е нощното ти зрение, почти няма незакрит от Гита участък от неговото тяло, а се съмнявам, че вече си толкова уверен в прицелването си.

— Не знаете ли, че е невъзпитано да се шепне в присъствието на други хора? — попита мъжът.

— Направи го — изсъсках аз. — Все още мога да я спася.

Кауела пусна оръжието.

— Добре — продължих все така шепнешком аз. — Сега ме слушай внимателно. Мога да го улуча, без да нараня Гита. Но ти ми пречиш.

— Говори на мен, педал такъв.

Онзи притисна ножа към гърлото на Гита, така че плътта под него се огъна, но без целостта ѝ да бъде нарушена. Само едно незабележимо движение и щеше да пререже сънната ѝ артерия.

— Ще стрелям през теб, Кауела — обявих аз. — Оръжието е лъчево, следователно от значение е само правата на прицелване. От ъгъла, от който ще стрелям, няма да засегна жизненоважни органи, но бъди готов.

Ръката на нашия неприятел натисна острието още малко, така че падината внезапно стана рязка и от дълбините ѝ започна да се процежда кръв. Времето затече извънредно бавно, когато той започна прокарва ножа по гърлото ѝ.

Кауела понечи да каже нещо.

Стрелях.

Тънкият като молив лъч от елементарни частици го прониза през гърба, на около три сантиметра вляво от гръбнака, в горната лумбална област, около дваيسетия или дваисет и първия прешлен. Надявах се, че съм пропуснал подключичната вена и лъчът ще насочи енергията си в пространството между левия му бял дроб и стомаха. Но все пак не беше хирургическа операция и знаех, че Кауела можеше да се смята за късметлия, ако оцелее. Знаех също така, че ако трябваше да избира между собственото си спасение и възможността да спаси Гита, щеше

да избере с готовност второто, дори щеше да ми заповяда да го направя. Освен това, нямаше как да обръщам кой знае какво внимание на Кауела, защото позицията на Гита ограничаваше сериозно избора ми на ъгъла. Въпросът бе да спася нея, каквото и да костваше това на съпруга ѝ.

Лъчът продължи не повече от една десета от секундата, но йонната му следа остана значително по-дълго, без да броим временното поражение, което нанесе на зрението ми. Кауела падна на земята пред мен, като хвърлен от тавана чувал с царевича.

Падна и Гита, с дупка в челото, с все още отворени очи и като че ли съзнателен поглед, а кръвта продължаваше да струи от частичната рана на гърлото ѝ.

Не бях улучил.

Това нямаше как да бъде избегнато, нямаше как да се смекчи или подслади. Исках да я спася, но намерението не означаваше нищо. Важна беше червената точица между очите ѝ, там, където я прострелях с намерението да улуча мъжа, натиснал ножа към гърлото ѝ.

Лъчът изобщо не мина през него.

Провалих се. В момента, когато имаше най-голямо значение дали ще успея, в единствения миг в моя живот, когато бях убеден, че мога да победея... в този момент се провалих. Не оправдах нито собствените си надежди, нито тези на Кауела, защото го предадох, не оправдах ужасното бреме на доверието, което ми оказа без да произнесе нито дума. Раната му беше сериозна, но не се съмнявах, че ще оцелее, ако му бъде оказано нужното внимание.

Гита обаче не можеше да бъде спасена. Не бях сигурен кой е по-големият късметлия.

— Какво има? — попита Зебра. — Танър, какво става? Не ме гледай така, моля те. Започвам да мисля, че си в състояние наистина да го направиш.

— Можеш ли да ми дадеш поне една причина, поради която да не го направя?

— Само истината.

Поклатих едва забележимо глава.

— Съжалявам, но ти току-що ми я даде и тя се оказа твърде недостатъчна.

— Не беше всичко. — Гласът ѝ беше тих и усетих облекчение в него. — Аз не работя вече за него, Танър. Той само така си мисли, но аз го предадох.

— Рейвич?

Тя кимна, свела глава, така че почти не виждах очите ѝ.

— След като открадна онези неща от мен, разбрах, че ти си човекът, от когото бягаше Рейвич. Разбрах, че ти си убиецът.

— Не са били нужни кой знае какви дедуктивни умения.

— Така е, но беше много важно да съм сигурна. Рейвич искаше човекът да бъде изолиран и отстранен от картината. С други думи — убит.

Кимнах.

— Звучи разумно.

— Трябваше да го направя веднага щом открия доказателство, че ти си убиецът. Това щеше да позволи на Рейвич да освободи съзнанието си веднъж завинаги от този проблем — нямаше да се налага да се притеснява да не би да е убит не който трябва и истинският убиец да е все още някъде наблизо.

— Ти имаше доста възможности да ме убиеш. — Хватката ми върху пистолета отслабна. — Защо не го направи?

— Почти го направих. — Зебра говореше все по-бързо и по-тихо, макар да не виждах човек, който да се намира толкова близо до нас, че да може да ни чува. — Нямаше проблем да го направя тогава, но се поколебах. Недей да ме виниш. Оставих те да вземеш пушката и колата, защото знаех, че мога да ги намеря.

— Трябваше да се досетя. Всичко ми се стори прекалено лесно още тогава.

— Ако ми имаше по-голямо доверие, изобщо не би предположил, че ще допусна нещо такова случайно. Ти все още беше с импланта от Играта. — Тя направи пауза. — Но след това разби колата и отиде да махнеш импланта. Оставаше само пушката, но следата от нея не беше ясна. Може би я повреди при катастрофата.

— А после ти се обадох от гарата, след посещениято си при Доминика.

— И ми каза къде ще отидеш. Наех Прански да ми помага. Той е добър, не мислиш ли? Светските му умения биха могли да се шлифват, но на хора от този род не им се плаща за чара и дипломатичността. — Зебра си пое дъх и избърса дъждовните капки от челото си, като с този жест откри ивица чиста кожа под слоя мръсна дъждовна вода. — Но той не е толкова добър като теб. Видях как атакува Играчите — как рани трима от тях и после отвлече четвъртия, жената. През цялото време те държах на мушка. Можех да ти пръсна черепа от един километър разстояние и нямаше да почувстваш дори сърбеж, преди мозъкът ти да се плъосне на улицата. Но не можех да го направя. Не можех да те убия просто така. Ето тогава предадох Рейвич.

— Усещах, че някой ме наблюдава. Но и за момент не предположих, че си ти.

— И дори да беше предположил, щеше ли да се досетиш, че съм на косъм от натискането на спусъка, за да те убия?

— Спусъка на снайпер ли? И какво прави с нещо такова едно добро момиче като теб?

— А сега какво, Танър?

Измъкнах празната си ръка от джоба, като фокусник, чийто номер се е провалил.

— Не знам — отвърнах аз. — Но тук вали и освен това имам нужда да пийна нещо.

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

Матусал изглеждаше същия като последния път, когато го видях, и все така дрейфуваше в цистерната като чудовищен айсберг. И както преди около него имаше струпани хора. Те щяха да поседят няколко минути, впечатлени от чудото на преклонната възраст, докато осъзнаят, че това всъщност е една голяма стара риба и освен размерите, в нея нямаше нищо по-различно, отколкото в по-младите, по-слабите, по-пъргави риби-кой, каквито имаше колкото щеш из езерцата. А може би гледката навявяваше още по-лоши мисли, защото не забелязах някой да си тръгва от цистерната с Матусал по-щастлив, отколкото при идването си. Видът на тази риба не само разочароваше; в него имаше нещо истински тъжно. Може би всички осъзнаваха със страх, че в лицето на Матусал зърваха сивите тромави форми на собственото си бъдеще.

Със Зебра пиехме чай и никой не ни обръщаше внимание.

— Жената, която срещна... Забравих как ѝ беше името?

— Шантрел Самартини — отвърнах аз.

— Прански така и не обясни какво стана с нея. Заедно ли бяхте, когато той те откри?

— Не. Скарахме се.

Зебра направи достоен за уважение опит да отгатне какво се бе случило.

— Скарването не беше ли част от сделката? Искам да кажа, ако отвлечеш някого, не е ли редно да очакваш да се стигне до някакъв спор?

— Не съм я отвлечал, каквото и да мислиш по въпроса. Подканих я да ме разведе из Канъпи.

— С пистолет.

— Иначе нямаше да приеме поканата.

— Добър отговор. И през цялото време докато бяхте тук ли стоя с насочен към нея пистолет?

— Не. — Този обрат на разговора ни не ме караше да се чувствам особено комфортно. — Нищо подобно. Оказа се, че не е необходимо. Установихме, че сме в състояние да понасяме компанията си без подобен стимул.

Зебра повдигна едната си вежда.

— Та значи с богаташкото детенце от Канъпи се спогодихте?

— В известна степен — отговорих аз, заемайки отбранителна позиция.

От мястото си видях как Матусал повдигна една от перките си и внезапността на жеста предизвика истинска *тръпка* сред зрителите, сякаш някаква статуя бе направила физиономия. Опитвах се да си обясня що за синаптичен процес бе предизвикал жеста, дали зад него се криеше някаква умисъл или, подобно на проскърцването на стара къща, Матусал просто помръдваше от време на време, като не влагаше в това повече мисъл от парче дърво.

— Спа ли с нея? — попита Зебра.

— Не. Съжалявам, че те разочаровам, но просто нямаше кога.

— Неудобно ти е да говориш за това, нали?

— А на теб щеше ли да ти е удобно? — Поклатих глава, колкото за да се отърся от объркването, толкова и за да отрека съществуването на нещо по-дълбоко в отношенията ми с Шантрел. — Мислех да се отнеса към нея като към това, което представляваше; заради начина, по който участваше в Играта. Но още щом се разговорихме, осъзнах, че не е толкова лесно. Според гледната ѝ точка в Играта няма нищо варварско.

— Колко удобно.

— Искам да кажа следното: тя не си дава сметка — или не вярва — че жертвите съвсем не са такива хора, за каквито им ги представят.

— Докато срещна теб.

Кимнах предпазливо.

— Мисля, че ѝ дадох повод за размисъл.

— Ти даде на всички ни повод за размисъл, Танър.

И Зебра допи мълчаливо това, което бе останало от чая ѝ.

— Отново вие — каза Миксмастърът с тон, който не издаваше нито удоволствие, нито разочарование, а извънредно рафинирана амалгама от двете. — Мислех, че при последното ви посещение отговорих задоволително на всички ваши въпроси. Явно съм се

излъгал. — Повдигна тежките си клепачи към Зебра и леко потрепване наруши генетично подчертаната безметежност на чертите му. — Както виждам, мадам е променила външността си забележително от последната ни среща.

Естествено, беше я помислил за Шантрел, но аз не си направих труда да разяснявам грешката му.

— Тя знае номера на добър Черен генетик — рекох аз.

— А вие определено не го знаете — отвърна Миксмастърът и заключи входната врата, за да не допуска други посетители. — Имам предвид направеното на очите ви, разбира се. — Той се намести зад бюрото си, докато ние двамата стояхме прави. — Но защо не сложим край на лъжата, според която то има нещо общо с Черните?

— За какво говори? — учуди се с пълно основание Зебра.

— Дребен въпрос — отговорих аз.

— Този господин — произнесе Миксмастърът, като наблегна специално върху последната дума, — ме посети преди един ден, за да обсъдим някои генетични и структурни аномалии в очите му. Тогава се опита да ме убеди, че въпросните аномалии били резултат от некомпетентната намеса на някой от гилдията на Черните генетици. Дори бях готов да му повярвам, макар веригите ДНК да не носеха почерка на тяхната работа.

— А сега?

— Сега мисля, че промените са осъществени от съвсем друга групировка. Искате ли да знаете коя по-точно?

— Ако обичате.

— Работата носи определени характеристики, от които става ясно, че веригите ДНК са вкарани посредством генетичните техники на ултрите. Нито по-напреднали, нито по-изостанали от тези на Миксмастърите или на Черните генетици, просто различни и доста индивидуализирани. Трябваше да се досетя по-рано. — Позволи си да се усмихне, очевидно впечатлен от дедуктивните си способности. — Когато Миксмастърите извършват генетична услуга, обикновено я правят с постоянен характер, освен ако клиентът не пожелае другояче. Това не означава, че работата им е необратима, а просто, че генетичните и физиологичните промени са стабилни и няма да бъдат повлияни от по-старата форма. Работата на Черните генетици е същата поради простата причина, че техните ДНК вериги са откъснати

контрабандно от Миксмастърите, но не са достатъчно изобретателни, за да вкарат в тях възможност за остаряване и износване на мутацията. Открадват кода, нищо повече. Ултрите обаче, правят нещата съвсем различно. — Миксмастърът сплете дългите си тънки пръсти под брадичката. — Ултрите продават своите услуги с вградено износване, мутационен часовник. Ще ви спестя подробностите; достатъчно е да се каже, че в механизма на вирусите и ензимите, който посредничи за изразяването на новите гени, вкарани във вашата ДНК, действа този часовник. Той функционира, като отчита събирането на случайностите във веригата с чужда ДНК. Щом тези грешки преминат предварително определена граница, клетъчният механизъм се освобождава и така потиска или коригира променените гени. — Миксмастърът се усмихна отново. — Разбира се, опростявам извънредно много целия процес. Първо, часовниците са настроени да се включват постепенно, така че производството на нови протеини и деленето на клетките на нови видове да не престане внезапно. Иначе това може да доведе до фатален край, особено ако тези промени позволяват на човека да живее във враждебна среда като кислородна вода или наситена с амоняк атмосфера.

— Казвате, че очите на Танър са пипани от ултрите?

— Схващате извънредно бързо. Но това не е всичко.

— Обикновено е така — обадих се аз.

Ръцете на Миксмастъра затанцуваха над бюрото, пръстите му докосваха невидими бутони и във въздуха се появяваше невъобразимо богатство от генетична информация, конкретни генетични вериги, кръстосани с поредица от физиологични и функционални карти на човешкото око и свързаните с него участъци в мозъка, отговарящи за визуалното възприемане на света. Приличаше на магьосник, внезапно навестен от призрачни познати.

— Тук се наблюдава нещо извънредно странно — обяви той, след като пръстите му прекратиха лудия си танц. Посочи към участък с преплитачи се вериги ДНК. — Това са двойките, на които им е позволено да растат с нарастваща случайност; вътрешният часовник. — Пръстът му се придвижи към друг осветен участък, който привидно изглеждаше същият. — А това е сравнителната карта, немутиралата ДНК. Часовникът се задейства посредством тяхното сравняване — като се отбелязва броят на мутационните промени.

— Промените като че ли не са много — обади се Зебра.

— Премахване на няколко дреболии — отвърна Миксмастърът.

— Нищо съществено.

— Което означава? — поинтересувах се аз.

— Което означава, че часовникът не е имал много време да проработи. Двата комплекта ДНК едва сега започват да проявяват някакви разлики. — Той присви очи. — Това означава, че работата е направена неотдавна; със сигурност през последната година и може би — само преди няколко месеца.

— И защо това да е проблем? — попита Зебра.

— Заради това. — Сега пръстът му застана върху някакво лилаво петно. — Копирният фактор е протеин, който регулира проявяването на определени гени. Този протеин обаче, обикновено не се среща у хората. Неговата функция — създаден е именно с тази цел — е да потиска новите гени, вкарани в окото ви. Той не би трябвало да присъства в големи количества преди задействането на мутационния часовник. Само че, както виждам, той е в изобилие.

— Може ли ултрите да са измамили Танър?

Миксмастърът поклати глава.

— Малко вероятно. Няма никаква икономическа полза от подобно нещо. Генетичните промени са направени, така или иначе, затова не може да се каже, че ще им излезе по-евтино, ако пренастроят часовника. Всъщност, това дори ще се отрази зле върху дългосрочните им печалби, защото Танър — ако такова е името ви — ще потърси услугите на друг екип.

— Както разбирам вие имате алтернативно обяснение?

— Имам, но нищо чудно да не ви допадне. — Появи се поредната сладострастна усмивка. — Би било невероятно трудно мутационният часовник да се върне на нула, без да се включат всевъзможни второстепенни защити срещу подобна намеса. Дори за един Миксмастър. Аз бих могъл да го направя, но работата съвсем няма да е тривиална. Обратната процедура обаче, би била значително по-проста.

— Обратната процедура ли?

Приведох се напред, чувствайки, че съм на път да науча някаква фундаментална истина. Не мога да кажа, че усещането ми достави особено удоволствие.

— Часовникът да се настрои напред, така че новите гени да се изключат. — След тези думи нашият събеседник си позволи няколко мига на съзерцателно мълчание, като въртеше проектираната очна ябълка с един пръст. — Би било по-просто, защото в такъв случай няма да има никакви защитни реакции. На ултрите никога не би им минало през ума да слагат защити срещу този вид намеса, защото те само биха навредили на клиента. Тази процедура обаче, би била безкрайно полесна от настройването на часовника назад. И може да се изпълни от всеки аматьор, стига да е разбрал в какво се състои проблемът.

— Продължавайте.

Гласът му придоби низини, които бяха липсвали само допреди миг, сякаш бе задействал мутационни промени в самия себе си, за да направи по-дълбока реакцията на своя ларинкс.

— Неизвестно поради каква причина, някой е настроил часовника ти напред, Танър.

Зебра ме погледна.

— Искате да кажете, че промените в Танър отслабват? — попита тя.

Осъзнах, че тя все още нямаше представа каква форма бяха придобили тези промени.

— Вероятно такава е било намерението — отговори Миксмастърът. — Който и да го е направил, очевидно не е бил съвсем некомпетентен. Веднъж щом часовникът бъде навит, клетките в окото ви ще започнат да произвеждат нормални човешки протеини, клетъчното деление ще започне да следва нормалната си схема. — Той въздъхна. Но този, който го е направил, е бил или немарлив, или е бързал, или и двете. Настроил е само част от часовника, при това — не безупречно. В окото ви се води малка война между различните компоненти на генетичната машина на ултрите. Онзи, който се е опитал да пренастрои часовника, е мислел, че изключва механизма, но в действителност просто е осутил работата му. — В гласа му се прокрадна нотка на тъга. — Такава прибързаност. Такава ужасна прибързаност. Разбира се, въпросната особа напълно е заслужавала да се провали. Въпросът е, защо човекът е решил, че си заслужава да направи това.

Очите му се отвориха очаквателно и аз си дадох сметка, че той се надяваше да чуе отговора от мен.

Но не смятах, че е разумно да му доставя подобно удоволствие, колкото и да ми се искаше. Вместо това казах:

— Искам да бъда сканиран. Цялото ми тяло. Можете да го направите, нали?

— Зависи за какво го искате и каква резолюция ви е нужна.

— Нищо прекалено дребно. Искам просто да проверите нещо. За увреждания в тъканите. Вътрешни. Рани, както заздравели, така и незаздравели.

— Бих могъл да опитам.

Миксмастърът посочи към кушетката, а от тавана вече плавно се спускаше подобно на сателитна чиния сканиращо устройство.

Процедурата не продължи дълго. Честно казано, щях да се изненадам, ако сканирането бе разкрило нещо различно от това, от което се страхувах, и което очаквах. Ставаше въпрос просто да го видя потвърдено от студените индикации на изследването, най-после да погребя и последните опити да отричам очевидното... а следователно и надеждата, ако все още ми бе останала такава.

Скенерът разкри вътрешните ми тайни посредством разнообразни сензорни техники. Апаратурата отчиташе клетъчния и генетичния строеж на цялото тяло, а не само на нервната тъкан. Ако му се дадеше време, щеше да навлезе до атомно ниво, до границата на квантовата неяснота, но в случая не бе нужна подобна прецизност и това ускори значително сканирането.

И онова, което показва то, ме смрази до мозъка на костите. Нещо, което трябваше да бъде там, липсваше.

Нещо, което трябваше да липсва, беше там.

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

— Изглеждаш така, сякаш си видял призрак — обади се Зебра.

Накара ме да седна в едно от заведенията на площада и да изпия нещо горещо, сладко и неподлежащо на описание.

— Даже не можеш да си представиш.

— Какво има, Танър? Явно е нещо, което си очаквал, иначе нямаше да поискаш Миксмастърът да те сканира.

— По-точно е да се каже, че съм се опасявал, отколкото — че съм очаквал.

Не знаех откъде да започна, нито дори — с кого. Откакто пристигнах на Йелоустоун паметта ми не беше наред, на всичкото отгоре положението се усложняваше допълнително от индоктриналния вирус. Покрай вируса имах нежеланата възможност да надничам в съзнанието на Скай Осман и същевременно фокусът падаше върху различни аспекти от собственото ми минало: кой бях, с какво се занимавах, защо исках да убия Рейвич. С всички тези неща, колкото и смущаващи да бяха, можех да се справя. Но те не спираха дотук. Не спряха дори когато започнах да премислям и да усещам миналото на Скай — тайни и престъпления, за които не знаеше никой друг. Не спряха и когато започнаха объркващите мисли за Гита, когато си я спомнях не от моята, а от гледната точка на Кауела.

Дори и за това можех да намеря някакво обяснение, макар и не без известни усилия. Заразяване на моите спомени със спомените на Кауела? Е, не беше невъзможно. Все пак спомените можеха да се записват и предават. Нямах представа защо част от опита на Кауела се бе примесил с моя собствен, но подобно нещо не беше немислимо.

Истината, обаче, истината, която започвах да прозирам, беше дори още по-смущаваща.

Дори не бях с тялото, с което би трябвало да бъда.

— Не е лесно да се обясни — промълвих аз.

— Хората не отиват при Миксмастърите просто да ги сканират за евентуални увреждания на тъканите — изсъска Зебра. — Не и ако не

очакват нещо.

— Не, аз...

Не довърших мисълта си. Въобразявах ли си или отново бях видял онова лице, близо до тълпящия се край Матусал народ? Може би този път наистина халюцинирах, разтърсен от информацията, която научих при Миксмастъра. Може би съдбата ми беше да виждам Рейвич навсякъде, накъдето погледна, независимо от обстоятелствата.

— Танър...?

Не смеех да се вгледам в тълпата.

— В тялото ми трябваше да има нещо — казах аз. — Една рана, която ми беше нанесена някога, сега я нямаше. Беше заздравяла... но нищо не заздравява така съвършено.

— Какъв тип рана?

— Спомените ми казват, че съм си изгубил едното стъпало. Мога да ти разкажа точно как се случи, точно какво чувствах. Но нямаше и следа от нараняването.

— Е, възстановителната процедура сигурно е била изключително напреднала.

— А какво ще кажеш за другата рана тогава? Раната, която получи по същото време човекът, за когото работех? Лъчът на оръжието премина право през него, Зебра. Е, при сканирането *се видя* тази рана.

— Напълно ме обърка, Танър. — Тя се огледа и погледът ѝ улови за миг нещо или някого, преди да го върне отново към мен. — Да не би да искаш да кажеш, че не си този, за когото се мислиш?

— Размишлявам сериозно над този въпрос. — Изчаках момент, преди да добавя: — Ти също го видя, нали?

— Какво?

— Рейвич. И аз го видях. За миг си помислих, че си въобразявам. Но не си въобразявам нищо, нали?

Зебра отвори уста да каже нещо, да отрече, но не излезе нито звук. Лустрото ѝ се бе пропукало.

— Всичко, което ти казах, е вярно — промълви тя, когато си възвърна дар слово. — Вече не работя за него. Но си прав. Действително *си видял* него. — И след кратка пауза додаде: — Само дете всъщност това не е Рейвич.

Кимнах; вече се бях досетил и сам.

— Примамка?

— Нещо такова, да. — Тя се взря в чая си. — Знаеш, че е имал достатъчно време да си промени външния вид веднага след като пристигне тук. Това всъщност е единственото разумно нещо, което би могъл да направи. И той постъпи точно така. Истинският Рейвич сега е някъде в града, но ще трябва да вземеш проба от тъканите му или да го закараш под скенера на Миксмастърите, за да разбереш. И дори тогава не можеш да бъдеш сигурен. Те могат да променят всичко, стига да разполагат с време. А ако парите са достатъчно, дори ДНК-то на Рейвич няма да го издаде. — Зебра замълча. С ъгълчето на окото си виждах мъжа, застанал в края на събралото се около голямата риба човешко множество. Да, това беше той... или изключително добро негово копие. Моята събеседничка додаде: — Рейвич знаеше, че прикритието му е добро, но въпреки това искаше да се отърве от теб. Така щеше да спи спокойно нощем и, ако пожелае, можеше да си върне старата външност и самоличност.

— Значи е убедил някого да приеме неговия вид.

— Не се наложи да убеждава никого. Човекът го пожела сам.

— Някой желаещ да умре?

Тя поклати глава.

— Не повече, отколкото всички останали безсмъртни в Канъпи. Името му е Воронов, струва ми се, но не съм сигурна, тъй като никога не съм била чак толкова близка с Рейвич. Ти няма откъде да си чул за Воронов, но името му е добре известно тук. Той е един от най-крайните играчи; един от тези, за които Играта винаги ще бъде прекалено кротка. Освен това е добър, иначе отдавна нямаше да е жив.

— Лъжеш се — отвърнах аз. — Чувал съм за Воронов.

Разказах ѝ за мъжа, който видях да се хвърля в мъглата на бездната от терасата в ресторанта, където ме бе завела Сибилин.

— Напълно е възможно — отвърна Зебра. — Воронов може да бъде видян навсякъде, където съществува изключителен риск, стига да е необходим и значителен елемент на умение. Опасни спортове, всичко, което стимулира секрецията на адреналин и го принуждава да стъпи на тънката граница, разделяща смъртта от собственото му дълголетие. Сега вече никога не би се унизил да преследва; гледа на това занимание просто като на забавление, а не като на истинска игра.

Но не заради нейната несправедливост, а заради незначителния риск за участниците.

— Освен за един от тях, разбира се.

— Знаеш какво имам предвид.

Тя помълча малко, преди да продължи:

— Хората като Воронов са екстремисти. За тях обичайните методи за контрол на скуката просто вече не действат. Те като че ли са развили поносимост към нея. И се нуждаят от нещо по-силно.

— И начинът е да се изправи на огневата линия.

— Но всичко това се контролира. Воронов разполага с мрежа от шпиони и информатори, които не те изпускат от очи. Когато решиш, че си го видял пръв, бъди сигурен, че той вече те е видял. — Зебра преглътна. — Първия път застана така, че Матусал да бъде между вас. Не беше случайно. Той контролираше положението в по-голяма степен, отколкото би могъл да предположиш.

— Това обаче бе грешка. Той улесни прекалено много нещата. Накара ме да се чудя какво става.

— Да — съгласи се Зебра. — Но тогава вече бе прекалено късно да го спрем. Воронов бе излязъл изпод нашия контрол.

Вгледах се в нашареното ѝ с бледи черти лице; не беше нужно да я поощрявам да продължи.

— Воронов хареса прекалено много ролята си — рече тя. — И тя наистина му подходеше. Той действа дълго така, както се искаше от него — намираше се винаги на дискретно разстояние, така че да не го видиш. Идеята бе да остави поредица от ключове, които в крайна сметка да те отведат при него, но по такъв начин, който да те накара да мислиш, че ти сам си свършил цялата работа. Той обаче, искаше нещо повече.

— По-голяма опасност.

— Да. — В гласа ѝ прозвуча пълна убеденост. — Оставянето на ориентири и изчакването да тръгнеш по тях не беше достатъчно за Воронов. Той започна да прави така, че да се разкрива все по-явно — излагаше се на все по-голям риск, но все пак никога не губеше напълно контрол. Затова казах, че е добър. Но на Рейвич това не му хареса, поради очевидни причини. Воронов вече не служеше на него. Той служеше на себе си, намирайки нов начин да се бори със скуката. Но аз мисля, че тази негова роля свърши работа.

— Не, за мен не свърши.

Изправих се и за малко не съборих масата. А едната ми ръка вече бе започнала да се придвижва към джоба.

— Танър — възкликна Зебра и ме хвана пъргаво за пеша на палтото. — Убийството му няма да промени нищо.

— Воронов — казах с цяло гърло аз; не може да се каже, че извиках, а просто хвърлих репликата си като известен актьор. — Воронов, обърни се и се отдели от тълпата.

Пистолетът блесна в дланта ми и едва сега хората започнаха да го забелязват.

Мъжът, който приличаше на Рейвич, срещна погледа ми и съумя да не изглежда прекалено изненадан. Но той не бе единственият, който ме погледна. Вече успях да привлека всеобщото внимание и онези, които не се опитваха да разчетат изражението ми, фиксираха оръжието в ръката ми. Ако ловът на хора бе придобил такива епидемични размери сред обитателите на Канъпи, както ме накараха да вярвам, мнозина от присъстващите тук бяха виждали и боравили с далеч по-мощно оръжие от това, което държах в момента. Но никога на едно толкова публично място, никога с подобна долна вулгарност. Ако можеше да се съди по шокираните, изумени или отвратени погледи, същия резултат щях да предизвикам и ако започнех да пикая на декоративната поляна около езерото с огромната риба-кой.

— Ти май не ме чу, Воронов. — Гласът ми прозвуча сладникаво-разумен за собствените ми уши. — Знам кой си и за какво става дума. Ако и ти знаеш нещичко за мен, значи си наясно, че мога да използвам много добре това тук.

Насочих пистолета си към него, като го хванах с двете си ръце и заех леко разкрячена стойка.

— Пусни го, Мирабел.

Не бях чувал този глас скоро, нито пък излезе от някой от намиращите се сред тълпата. Усетих допира на студен метал в тила.

— Глух ли си? Казах да пуснеш онова нещо. И го направи побързо, иначе главата ти ще го последва на земята.

Започнах да пускам пистолета, но това не беше достатъчно добро за говорещия. Той увеличи натиска в тила ми по начин, който даваше недвусмислено да се разбере, че е в мой най-добър интерес да пусна оръжието.

Така и направих.

— Ти — продължи той, очевидно обръщайки се към Зебра. — Ритни оръжието към мен и дори не си помисляй да проявяваш творчество.

Тя постъпи както й казаха.

Една ръка се появи в обхвата на периферното ми зрение и грабна пистолета от земята; натискът на оръжието в тила ми се промени леко, когато мъжът коленичи. Но той беше добър, това бе повече от ясно, затова, също като Зебра, не се изкушавах дори да помисля да проявявам творчество. И в това нямаше нищо лошо, тъй като бях останал без какъвто и да било творчески импулс.

— Воронов, глупако — продължи гласът. — Виж в какво за малко не ни забърка. — После чух щракане — явно оглеждаха моя пистолет — и развеселено цъккане; бях на път да разпозная гласа на скрития зад гърба ми човек. — Празен е. Проклетото нещо е било празно през цялото време.

— А, ето нещо ново за мен — обадох се аз.

— Аз го направих — сви рамене Зебра. — Не можеш да ме виниш. Опасявах се да не го насочиш срещу мен, затова взех нужните предпазни мерки.

— Следващия път не си прави труда — отвърнах аз.

— Не че имаше някакво значение — заяви Зебра, старайки се неуспешно да прикрие досадата си. — Ти така и не опита да стреляш с проклетото нещо, Танър.

Извих очи нагоре, сякаш опитвах да погледна зад собствената си глава.

— Свързана ли си по някакъв начин с този клоун?

Тези думи ми спечелиха остра режеща болка между ушите.

— Всичко е наред — рече мъжът, извисявайки гласа си така, че взиращите се в нас хора да го чуят. — Службата по сигурността на Канъпи си върши работата; положението е под контрол.

С периферното си зрение зърнах някакъв документ за самоличност — пхнатата в кожен калъф карта, която размаха към множеството.

Изглежда това оказа желания ефект; половината от хората си тръгнаха, а останалите опитаха да се престорят, че ставащото изобщо не ги бе интересувало. Мъжът мина пред мен, дръпна един стол и

седна на него. Воронов се присъедини към нас; беше наистина точно копие на Рейвич. Настани се точно срещу мен, а на смръщеното му лице се четеше явно неудоволствие.

— Съжалявам, че ти провалих игричката — казах аз.

Другият беше Куирънбах, макар да бе променил външността си от последната ни среща. Сега изглеждаше по-зъл, по-слаб, значително по-нетърпелив и не толкова объркан. Пистолетът в ръката му бе достатъчно малък, за да мине за запалка.

— Как върви симфонията?

— Постъпи много подло като ме изостави така, Мирабел. Може би трябва да ти благодаря за дето ми върна парите, които взе от моите носители на информация, но ще ме извиниш, че не преливам от признателност.

Свих рамене.

— Чакаше ме работа. И ти нямаше място в нея.

— И как ти се струва сега тази работа? — намеси се Воронов, все така намръщен. — Може би е време да премислиш нещата, Мирабел?

— Ти ще ми кажеш.

Куирънбах ми се ухили за миг, като агресивна горила.

— Какви приказки от човек, който дори не е знаел, че пистолетът му не е зареден. Може би не си чак такъв професионалист, за какъвто те представяха. — Той протегна ръка, взе чашата ми с чай и отпи от нея, без да отделя поглед от лицето ми. — Как разбра, че той не е Рейвич, между другото?

— Досети се — отговори Зебра.

— Бих могъл да те убия, за дето ни предаде — процеди Куирънбах. — Но не съм убеден, че в момента съм в състояние да събера чак такъв ентусиазъм.

— Защо не започнеш от Воронов, глупак такъв?

Той я изгледа, после премести поглед към дегизирания като Рейвич мъж, сякаш обмисляше сериозно идеята.

— От това няма да излезе нищо. — Отново насочи вниманието си към мен. — Предизвикахме доста вълнение тук, Мирабел. Няма да мине много време, преди някой представител на това, което минава за орган на властта, да се появи, а доколкото разбирам нито един от нас не трябва да е тук тогава.

— Значи всъщност не работиш в службата по сигурността на Канъпи?

— Съжалявам, че разбих така грубо илюзиите ти.

— О, не се притеснявай, те бяха разбити още преди известно време.

Куирънбах се усмихна и се изправи, без да изпуска пистолетчето, което сигурно можеше да пръсне на парченца, ако стиснеше малко по-силно с пръсти. Местеше непрестанно дулото му между нас със Зебра, а в другата ръка държеше картата си за самоличност като талисман. Междувременно Воронов също бе извадил оръжие и го бе насочил към нас. Тръгнах из тълпата; Куирънбах предизвикваше с поглед всеки, пожелал да прояви към нашата групичка нещо повече от преходен интерес. Ние със Зебра не правехме опит да се съпротивяваме или да се измъкнем; не си заслужаваше.

На паркинга имаше само три превозни средства, чиито тъмни форми блестяха от дъжда, а ръцете на покривите им бяха частично протегнати, готови за път; напомняха много обърнати с корема нагоре мъртви паяци. Едната беше колата, с която бяхме пристигнали двамата със Зебра. Разпознах и втората кола, но не и тази, към която ни поведе Куирънбах.

— Сега ли ще ме убиеш? — попитах аз. — Ще си спестиш куп неприятности, ако ме блъснеш от тук още сега. Не е необходимо да подправяш последните ми мигове с пътуване из Канъпи.

— Не знам как живея без блестящите ти прояви на духовитост, Мирабел — каза с многострадална въздишка Куирънбах. — А, между другото, ако все пак това те интересува — симфонията се получава страхотна, благодаря.

— Значи не е било само прикритие?

— Попитай ме пак след сто години.

— Ако ще говорим за хората, които се колебаят да убиват другите — намеси се Воронов, — би могъл да се включиш в дискусията, Мирабел. Можеше спокойно да ме свалиш, когато се срещнахме за първи път край Матусал. Озадачен съм, че поне не се опита. Само не казвай, че е заради рибата. Може да си всякакъв, Мирабел, но сантименталността не е едно от твоите качества.

Имаше право: бях се поколебал, колкото и да не ми се искаше да го призная. В един друг живот — или поне на друг свят — щях да

сваля Рейвич (или Воронов) почти преди да съм отчел присъствието му на умствено ниво. Без каквито и да било етични дебати за ценността на някаква безсмъртна риба.

— Може би съм знаел, че не си който трябва — отвърнах аз.

— Или пък просто не ти е стискало. — Беше тъмно, но забелязах усмивката на Куирънбах. — Миналото ти ми е известно, Мирабел. На всички ни е известно. Бил си много добър, някога, на Края на небето. Проблемът е, че просто не знаеш кога да спреш.

— Ако съм толкова окаян, защо е цялото това специално внимание?

— Защото си муха — отвърна Воронов. — И понякога се налага мухите да бъдат цапардосани.

Колата започна да се подготвя, щом наближихме. От едната ѝ страна се отвори врата, като увиснал език, по чиято вътрешна повърхност имаше плюшени стъпала. Входът бе запречен от двама неприлично тежковъоръжени мъже. В този момент се отказах окончателно от всякаква мисъл за съпротива. Това бяха професионалисти. Имах чувството, че нямаше да ми позволят дори достойно да скоча в бездната; ако опитах да го направя, щяха да надупчат гръбнака ми с куршуми, докато падах.

— Къде отиваме? — поинтересувах се аз, но не бях сигурен дали наистина искам да знам отговора, нито дали очаквам да получа истината.

— В Космоса — отвърна Куирънбах. — За среща с мистър Рейвич.

— В Космоса ли?

— Съжалявам, че те разочаровах, Мирабел. Рейвич изобщо не е в Казъм сити. През цялото време си гонил вятъра.

ТРИЙСЕТ И ТРИ

Погледнах Зебра. Зебра ме погледна. Никой не каза нищо.

Колата с тежковъоръжените мъже миришеше на ново, кожената тапицерия беше великолепна. Отзад имаше изолирано отделение с шест места и маса в средата, във въздуха се носеше нежна музика, а по тавана играеха елегантни неоновы образи. Воронов и един от тежковъоръжените седнаха с все така насочено оръжие пред нас. Куирънбах и другият влязоха в предното отделение и зад разделителното стъкло се виждаха само като сенки от дим.

Колата се вдигна меко във въздуха, а ръцете ѝ се задвижиха като куки на плетящ с голяма скорост човек.

— Какво имаше предвид той под „Космоса“? — попитах аз.

— Едно място, наречено карусел „Подслона“, което е сред намиращите се най-високо в орбита — отговори Воронов. — Не че това променя нещо за теб. Имам предвид, че не се натискаш особено за това пътуване, нали?

Някой вече бе споменавал Подслона откакто бях пристигнал в града, но не можех да си спомня кой и по какъв повод.

— И какво ще стане като пристигнем?

— Това го знае мистър Рейвич, а на теб ти предстои да го разбереш. Бихме могли да го наречем „претвори“. Но не очаквай, че ще вземеш на масата особено много чипове, даващи ти възможност да преговаряш, Мирабел. Както подразбирам ти си бита карта.

— Все още крия някоя и друга изненада в ръкава си.

Но думите ми прозвучаха толкова убедително, колкото хвалбите на пиян до козирката бездомник. През прозорците виждах как кристалната маса на Ешър Хайтс започва да се отдалечава и как другата кола, онази, която не принадлежеше на Зебра, разви ръцете си до максимум и тръгна след нас на учтиво разстояние.

— А сега какво? — попитах аз, без да обръщам внимание на тежковъоръжения ни спътник. — Играта ти приключи, Воронов. Ще трябва да си намериш нов начин за доставяне на удоволствие.

— Не става дума за удоволствие, идиот такъв. А за болка. Приведе се напред, като отпусна тежестта си върху масата между нас. Изглеждаше като Рейвич, но езикът на тялото и начинът му на говорене не бяха същите. Нямаше и намек от типичния за Края на небето акцент и от аристократичността на Рейвич. — Става дума за болка — повтори той. — Защото болката е това, което те държи на разстояние. Разбираш ли?

— Не, но давай нататък.

— Човек обикновено не мисли за скуката като за нещо, подобно на болката. Но само защото е бил излаган на нея само в сравнително малки дози. И не познава истинския ѝ цвят. Разликата между скуката, която познаваш ти, и скуката, която познавам аз, е подобна на разликата от това дали ще докоснеш с ръка сняг или ще я пхнеш в цистерна с течен водород.

— Скуката не е стимул, Воронов.

— Не съм толкова сигурен. Все пак в човешкия мозък има част, отговаряща за усещането, което наричаме „отегчение“. Не можеш да оспорваш това. И по пътя на логиката, тя също се активира от външен стимул, подобно на мозъчните центрове за вкус или звук. — Вдигна длан. — Предвиждам какъв ще бъде следващият ти аргумент. Това е един от моите таланти — предвиждането. Може да кажеш, че е симптоматичен за моето състояние. Аз представлявам мрежа от нерви, толкова добре адаптирана към постъпващата в нея информация, че не ѝ се е налагало да се променя от години. Ти несъмнено щеше да кажеш, че скуката е липса, а не наличие на стимул. Аз пък ще кажа, че това е едно и също — чашата е едновременно наполовина пълна и наполовина празна. Ти чуваш паузите между нотите; аз чувам музика. Ти виждаш черна рисунка върху бял фон, а аз — бяла рисунка върху черен фон. Нещо повече — аз виждам и двете. — Усмихна се отново, като някой маниак, окован в тъмница години наред, който провеждаше задълбочен разговор със собствената си сянка. — Аз виждам всичко. И всеки би виждал, просто няма как, ако достигне моето... как да се изразя? Дълбочината на моя опит.

— Ти си напълно побъркан.

— Бил съм и това. — Очевидно не се обиждаше. — Минах и през лудостта и излязох от другата страна. Сега и лудостта би ме отегчила толкова, колкото и здравият разум.

Разбира се, знаех, че не е луд, поне не в най-отявлена форма. В противен случай Рейвич нямаше да може да го използва като примамка. Воронов вероятно имаше остатъчно усещане за реалност. Менталното му състояние почти със сигурност нямаше нищо общо с каквото и да е от изпитаното от мен, а скуката определено не ми беше непозната, но щеше да бъде фатална грешка да предположа, че не притежава абсолютен контрол над всичките си способности.

— Би могъл да сложиш край на това — предложих аз. — В град като този уреждането на самоубийство не би било особено трудно.

— Хората го правят — обади се Зебра. — Хора като Воронов. Не го наричат „самоубийство“, разбира се. Но внезапно проявяват интерес към дейности с много нисък коефициент на оцеляване, като потапяне в газовия гигант или уреждане на среща с шраудърите.

— Защо не, Воронов? — Дойде и моят ред да се усмихна. — Не, почакай. Ти почти го направи, нали? Позирайки като Рейвич. Надяваше се, че ще те убия, нали така? Отърваване от болката с нещо като достойнство. Мъдрият стар безсмъртен, застрелян от пристигнал от друга система негодник, само защото по една случайност приел външността на избягал убиец?

— Без куршуми? Голям номер — заслужава си да умреш, за да го видиш.

— Добре казано.

— Само дето ти осъзна, че това ти допада прекалено много — намеси се Зебра.

Воронов я изгледа със зле прикрита неприязън.

— Какво ми е допаднало прекалено много, Тейрън?

— Да те преследват. Това даже намаляваше болката, нали?

— Ти пък какво знаеш за болката?

— Не, бъди честен, Воронов — намесих се аз. — Тя е права, нали така? Ти си спомни за пръв път от години какво означава да бъдеш жив. И затова започна да рискуваш глупаво. За да поддържаш усещането, че живееш. Но нищо не беше достатъчно. Дори скачането в бездната бе посредствено забавление.

Той ни загледа с нов плам в очите.

— Преследвали ли са те някога? Имаш ли представа за какво става дума всъщност?

— Страхувам се, че съм имал това удоволствие — отговорих аз.
— И то съвсем наскоро.

— Не говоря за глупавите ви игрички на преследване. — Воронов изплю тези думи с безкрайно презрение. — Отрепки, преследващи отрепки... присъстващите се изключват, разбира се. Когато преследвах теб, Мирабел, те направиха всичко възможно, за да увеличат шансовете си; със същия успех можеха да ти вържат очите и да те прострелят в главата, преди да те пуснат да бягаш пред тях.

— Странно, тогава почти щях да се съглася с теб.

— А можеше да бъде съвсем различно. Можеха да направят Играта справедлива. Да те оставят да се отдалечиш повече, преди да се спуснат подире ти, така че смъртта ти да не бъде неизбежна. Да ти дадат възможност да намериш места, където би могъл да се скриеш. Това би променило значително всичко, нали?

— Почти — отвърнах аз. — С тази дребна разлика, че никога не съм изявявал желание да участвам.

— Може би щеше да го направиш. Ако си заслужаваше. Ако имаше някаква награда. Ако мислеше, че би могъл да издържиш до края на играта.

— Каква беше твоята награда, Воронов?

— Болката. Нейното опрощаване. Поне за няколко дни.

Понечих да му отговоря. Поне така мисля. Може би това бе Зебра, а може би — мълчаливият тежковъоръжен човек с пушка като сопа. Единственото, което помня с известна яснота, е случилото се няколко секунди по-късно. Моментите преди него бяха цензурирани от паметта ми. В началото трябва да е имало гореща, светлинна пулсация, когато другата кола откри огън срещу нас. И трябва да е била последвана от оглушителен взрив, когато ударната вълна се стовари върху нашата кабина. Изригнаха парчета метал и пластмаса, защото вътрешностите на автомобила полетяха нагоре като горещ облак от разтопена машинария. А после трябва да сме паднали, когато ампутираните ръце на покрива изпуснаха кабелите.

Около секунда по-късно на принудителното ни слизване рязко бе сложен край и горе-долу по това време възвърнах нещо подобно на нормално съзнание. Първият ми спомен — преди да ме връхлети болката — бе, че колата е обърната с главата надолу и сега масата висеше от тавана, а в нашарения с неонов рисунки под зееше дупка с

неравни краища, през която Мълч се виждаше прекалено ясно и се намираше прекалено ниско под нас.

От тежковъоръжения мъж бе останала само пушката, която дрънчеше напред-назад по новия под, докато колата се люлееше заплашително, опитвайки да се приспособи към новооткритото си равновесие. Долната част на ръката на тежковъоръжения все още стискаше оръжието. Беше прерязана по права линия от шрапнел. Оголените кости ми припомниха случката, когато изгубих стъпалото си в палатката по време на атаката на хората на Рейвич; бях опипал чукана и след това бях вдигнал окървавената си длан пред лицето, отказвайки да приема, че част от мен вече я нямаше, че бе отделена като ивица спорна земя от дадена територия.

Само дето, както вече знаех, това не се бе случило с мен.

Двамата със Зебра бяхме изхвърлени в единия ъгъл на колата, в нежелана прегръдка. Не се виждаше и следа от Воронов... или някоя негова част. Болката ме заливаше вълна след вълна, но реших, че не е толкова остра, за да предположа счупени кости.

Колата се олюляваше и скърцаше. Неестествената тишина се нарушаваше единствено от нашето дишане и тихите стенания на Зебра.

— Танър? — Очите ѝ се отвориха, изпълнени с болка. — Какво стана?

— Нападнаха ни — отвърнах аз, осъзнал, че тя не знаеше за другата кола, че не бе очаквала нищо, докато аз бях изпитвал вътрешно напрежение, тъй като не изключвах възможността за някаква интервенция. — Вероятно с тежко лъчево оръжие. Мисля, че сме заседнали някъде в Канъпи.

— В безопасност ли сме? — попита тя и потръпна, когато измъкна от бъркотията единия си крайник. — Не, чакай. Глупав въпрос. *Невероятно* глупав въпрос.

— Ранена ли си?

— Аз, въъ... само момент. — Колкото и да бе изцъклен, погледът ѝ съумя за миг да се изцъкли дори още повече. — Не, нищо, което не може да почака няколко часа.

— Какво направи току-що?

— Проверка на телесния си образ за евентуални поражения — отвърна пренебрежително тя. — А как е положението при теб, Танър?

— Ще се оправя. Стига да се измъкнем оттук.

Колата се плъзна вертикално надолу, но нещо я спря. Стараех се да не гледам към дупката в пода, но Мълч ми се струваше по-далеч от всякога, като карта на улиците, отдалечена на една ръка разстояние. Няколко от намиращите се най-ниско преплетени крайници на Канъпи препречваха гледката, но бяха източени и необитаеми и само увеличаваха още повече усещането за невероятна височина. Зад опушеното стъкло в предното отделение се раздвижиха сенки и автомобилът се размърда отново.

— Някой ще ни спаси — обади се Зебра. — Нали?

— Някой може да не иска да се меси в нещо, което явно е разчистване на лични сметки. — После кимнах към преградата. — Поне единият от тях там е жив. Мисля, че е по-добре да се махаме оттук, преди да е направил нещо, за което после ще съжаляваме, като например да ни простреля.

— И къде ще отидем, Танър?

Погледнах към дупката в пода.

— Не може да се каже, че имаме кой знае какъв избор.

— Ти си луд.

— Не е изключено. — Коленичих пред дупката, подпрях се на длани от двете ѝ страни и се приготвих да подам глава през нея. — Установих обаче, че това състояние е тясно свързано с обстоятелствата.

Провесих се през отвора, докато краката ми усетиха възлестата повърхност на разклонението, върху което бяхме спрели. То беше тясно; намирахме се съвсем близо до края му, където изтъняваше почти като перо на лук. След като възстанових равновесието си, помогнах на Зебра да се промъкне, но тя почти нямаше нужда от помощта ми благодарение на постигнатото по изкуствен начин невероятно издължаване на крайниците си.

Вдигна глава нагоре, към онова, което бе останало от автомобила. Някогашният таван бе превърнат в безформена маса от обгорени и разтопени елементи, беше останала само една от телескопичните ръце и именно тя държеше колата, вкопчена в едно малко по-високо разклонение на Канъпи. По всичко личеше, че бе достатъчен съвсем лек полъх на вятъра и цялата тази маса щеше да полети към Мълч. Куирънбах и другият тежковъоръжен мъж бяха все

още вътре и се бореха с вратата, заклещена от една издатина на разклонението.

— Воронов е все още жив — посочих аз малко по-нататък, където разклонението се удебеляваше.

Той пълзеше по него бавно, но методично; очевидно то бе сложило край и на неговото падане.

— Какво ще правиш?

— Нищо — отвърнах аз. — Той няма да стигне далеч.

Изстрелът беше хирургически точен, без риск да повреди разклонението. Накара Воронов да спре да се движи, но той не погледна веднага назад към нас.

Зебра вдигна очи в посоката, откъдето бе дошъл изстрелът. Фигурата бе леко наклонена на една страна, подпряла пушката на едното си бедро.

Шантрел праметна тежкото оръжие през рамо и започна да слиза надолу по импровизираното стълбище от преплетени разклонения. Колата ѝ бе паркирана там и от нея бяха излезли три други, също облечени в черно фигури. Те я прикриваха с дори още по-тежки и страховити оръжия, докато тя приближаваше към нас.

В началото образът беше дребен — просто фосфоресциращо петънце на екрана на радара. Но предполагаше нещо наистина обемно. За първи път, откакто бяха напуснали флотилията, се натъквах на някакъв обект, нещо друго освен светлинни години празно пространство.

— Трябва да е той — промълви Гомес, който се бе надвесил над рамото му. — Трябва да е „Калъш“. Няма какво друго да се намира там.

— Нищо чудно да е поредният изхвърлен боклук — обади се Норкинсо.

— Не е. — Скай наблюдаваше екрана, който показваше различни детайли и превръщаше петното в определена, плътна форма. — Прекалено е голямо. Мисля, че е призрачният кораб. Нищо друго с такива размери не може да ни следва.

— Колко голямо е точно?

— Достатъчно широко. Но не получавам приблизителни цифри за дължината. Корабът се носи с носа към нас, сякаш все още има някакъв навигационен контрол. — Скай натисна още няколко бутона и примижа, когато на екрана изплуваха нови цифри. — Ширината е същата като на корабите от флотилията. Профилът — също. Радарът долавя даже някаква асиметрия там, където очакваме да бъдат антените. Корабът като че ли не се върти около оста си — трябва да са прекратили това движение поради някаква причина.

— Може би им е писнало от гравитацията. На какво разстояние са?

— Можем да стигнем дотам за няколко часа при минимално горене.

Няколкоминутните дебати доведоха до извода, че беше най-разумно да се приближат тихомълком. След като корабът бе винаги с носа към тях, явно не можеха да мислят за него като за произволно носеща се из Космоса мъртва черупка. Очевидно бе запазил известна автономност. Скай се съмняваше, че на борда му имаше жив екипаж, но на това вече можеше да се гледа като на реална, макар и в незначителна степен, възможност. Най-малкото, на него вероятно функционираха автоматичните защитни системи. И нищо чудно да не реагираха приятелски на неизвестената поява на друг кораб.

— Винаги можем да известим за себе си — рече Гомес.

Скай поклати глава.

— Те ни следват тихомълком почти от едно столетие, без да направят поне опит да говорят с нас. Ако искате ме наречете параноик, но според мен всичко говори, че нямат особено желание да ги посещават, независимо дали със или без предизвестие. Иначе не вярвам нито за момент, че на борда му има жива душа. Някои от системите му все още работят, нищо повече, колкото да поддържат в безопасност антиматерията и да не й позволяват да се отдалечава от флотилията.

— Ще разберем това съвсем скоро — отвърна Норкинсо. — Щом доближим достатъчно, за да го огледаме. Тогава ще се ориентираме за претърпените поражения.

Следващите два часа минаха агонизиращо бавно. Скай промени незначително траекторията им, за да се отклонят леко на една страна и радарът да е в състояние да ги осведоми за дължината на „Кальош“.

Резултатът не ги изненада — корабът отговаряше на профила на останалите от флотилията, с изключение на едно малко, но озадачаващо отклонение.

— Вероятно следа от поражение — отсъди Гомес. Той също се взираше в образа, който предаваше радарът и който бе вече достатъчно ярък, а липсата на какъвто и да е друг обект по него само потвърждаваше колко изолирани бяха. От страна на флотилията нямаше никаква реакция, нито знак, че другите кораби са забелязали нещо. — Знаете ли, почти съм разочарован.

— Така ли?

— Непрекъснато се питах дали това няма да се окаже нещо по-странно.

— Значи призрачният кораб не е достатъчно странен за теб?

Скай отново промени курса, за да се приближат до „Кальош“ от другата страна.

— Странен е, но сега, след като знаем за какво точно става дума, толкова много други възможности се изключват. Знаете ли какво мислех, че е това? Друг кораб, изпратен от къщи много след флотилията, нещо доста по-бързо и свършено. Изпратено да ни следва на безопасно разстояние, може би да ни наблюдава и да се намеси, само ако се появи наистина сериозен проблем.

Скай направи всичко възможно, за да покаже презрението си, но тайничко споделяше мислите на Гомес. Ами ако се окажеше още по-лошо? Ако на „Кальош“ нямаше нито полезни запаси, нито безопасен начин да се използва неговата антимагнетизация? Фактът, че нещо бе станало причина за създаване на мит все още не означаваше, че то трябва да съдържа полезни неща. Сети се за оригиналния „Кальош“, призрачният кораб, който уж витаел из водите на Южно Чили, мъртвите хора на борда му били хванати като в капан във вечно и зловещо празненство, от което над вълните се разнасяли жални звуци на акордеон. Но независимо къде го забелязвали, истинският „Кальош“ имал вълшебното свойство да се превръща в покрита с водорасли скала или носещо се по течението голямо дърво.

Може би и сега щяха да намерят само нещо такова.

Последният час мина също толкова бавно, както и предхождащите го, но в края му бяха възнаградени с първата възможност да зърнат призрачния кораб. Той определено

принадлежеше към флотилията; можеха да помислят, че се приближават към „Сантяго“, с тази разлика, че „Кальош“ нямаше никакви светлини. Виждаха го единствено благодарение на насочените към него прожектори на совалката и когато наближиха още повече — на няколко метра от корпуса му — бяха в състояние да оглеждат детайлите му на дразнещо дребни части.

— Командната зона изглежда непокътната — отбеляза Гомес, когато светлината на прожектора премина бавно по огромната сфера в предната част на кораба.

Тя бе осеяна с тъмни прозорчета и сензорни отвори, с издаващи се от овални пролуки антени, но нямаше никаква следа, че е обитавана. Предната половина на глобуса бе набраздена с безброй кратери от удари, но съвсем същият бе случаят и със „Сантяго“ и на пръв поглед не изглеждаше корабът да е претърпял по-сериозни повреди.

— Нека да продължим нататък по гръбнака му — рече Гомес.

Норкинсо седеше зад тях все така погълнат от изнамирането на нови възможни схеми на стария кораб.

Скай увеличи за момент мощността и те завиха покрай командната сфера и намиращия се зад нея цилиндричен модул, където трябваше да се намират совалките и товарното отделение на „Кальош“. Всичко изглеждаше точно така, както трябва. Дори входовете бяха разположени на същите места.

— Не виждам каквито и да било значителни поражения — заяви Гомес. — А ми се стори, че радарът показва...

— Показа го — потвърди Скай. — Но то беше от другата му страна. Ще завием покрай машинното отделение и ще заобиколим отгоре.

Движеха се бавно покрай гръбнака и прожекторите разкриваха постепенно отделни участъци от корпуса, заобиколени от пълен мрак. Модулите с криокамерите се редуваха един след друг. Скай ги броеше, може би очаквайки някой от тях да липсва, но след време разбра, че няма никакъв смисъл да го прави. Всички си бяха по местата и в добро състояние; корабът, като се изключеха някои дребни поражения, нанесени от времето и стихииите, бе все още такъв, какъвто и при изстрелването.

— В него обаче има нещо — премигна Гомес. — Струва ми се, че нещо не е съвсем наред.

— Не виждам нищо нередно — отвърна Скай.

— И на мен всичко ми изглежда прилично нормално — обади се Норкинсо, като вдигна за миг поглед от далеч по-интересните за него схеми.

— Не, не е. Струва ми се, че корабът не е съвсем на фокус. Вие забелязвате ли го?

— Това е ефект от контраста — обясни Скай. — Очите ти не могат да се справят с разликата между осветените и неосветените части.

— Щом казваш.

Продължиха мълчаливо, защото не желаеха да признаят, че мнението на Гомес беше вярно и нещо в „Кальош“ действително не бе както трябва. Скай помнеше какво му бе разказал Норкинсо за историята на призрачния кораб; според преданието старият платноход можел да се обгръща с мъгла, за да не го виждат ясно. Слава Богу, Норкинсо се въздържа да му припомня този факт. Надали щеше да го понесе.

— От криокамерите не идват инфрачервени лъчи — заяви най-сетне Гомес, когато бяха изминали по-голямата част от пътя покрай гръбнака. — Според мен това не е добър знак, Скай. Ако криокамерите все още действаха, щяхме да видим инфрачервената светлина от охлаждащите системи. Не може да поддържах нещо студено, без да нагрееш някъде другаде. *Момиосите* няма как да са живи.

— Е, в такъв случай можеш да се ободриш — отвърна Скай. — Искаше призрачен кораб и сега си го получи.

— Не мисля, че на него има призраци. Само много мъртъвци.

Стигнаха до края на гръбнака, там, където се свързваше с машинното. Движеха се само на десет-петнайсет метра от корпуса и детайлите трябваше да са съвсем ясни, но това, върху което бе обърнал вниманието им Гомес, не можеше да се отрече. Все едно гледаха кораба през леко опушено стъкло, правещо невъзможно отчетливото разграничаване на отделните елементи от околното пространство, освен на кораба като цяло. Сякаш се бе разтопил донякъде и после отново бе възвърнал твърдите си форми.

Нещо не беше наред.

— Е, не се виждат следи от значителни поражения по машинното отделение — обяви Гомес. — Антиматерията трябва да е все още

вътре, задържана от остатъчното захранване.

— Но аз не виждам никакъв признак от захранване. Нито една светлинка.

— Значи всички системи, които не са жизненоважни, са изключени. Но антиматерията трябва да е вътре, Скай. Каквото и да се е случило тук, пътуването ни няма да бъде съвсем напразно.

— Нека видим как изглежда от другата страна. Знаем, че там нещо не е наред.

Направиха остър завой покрай зейналата паст на отворите за изхвърляне на изгорелите газове. Гомес беше прав, разбира се — антиматерията трябваше да е там, никога не се бяха съмнявали в това. Ако двигателите бяха експлодирали, както тези на „Исламабад“, нямаше да остане нищо освен няколко необичайни елемента в извънредно скромно количество, добавени към междузвездното пространство. Там вероятно се намираше все още достатъчно материя, която да осигури забавянето на скоростта на кораба, а всички задържащи системи явно продължаваха да работят нормално. Хората на Скай можеха да се възползват от тази антиматерия. Можеха да експериментират с нея на място, тествайки двигателите на „Калъш“ — нещо, което никога не биха се осмелили да го направят със своя кораб. Така щяха да открият начин да увеличат коефициента им на полезно действие или да използват призрачния кораб за огромна ракетна площадка, като я завържат за „Сантяго“ и увеличат значително кривата на намаляване на скоростта, преди да пуснат „Калъш“ на свобода при все още висока светлинна скорост. Третият вариант обаче допадна на Скай повече от предишните два: да придобият опит в боравенето с антиматерия на борда на призрачния кораб и после да пренесат само резервоара до „Сантяго“, където да го свържат с неговите запаси. Така нямаше да се хаби никакво гориво за намаляване на скоростта на мъртва маса... и цялата работа можеше да се опази в тайна.

Озоваха се от другата страна на „Калъш“ и започнаха да я изследват. Сканирането с радара ги бе предупредило да очакват асиметрия, нещо по-различно от тази страна, но когато видяха за какво става дума, не повярваха на очите си. Гомес изруга под носа си, Скай кимна бавно в потвърждение на неговите емоции. По цялата дължина, от изпъкналата командна сфера до машинното отделение, корабът бе

подут от някаква отвратителна, гнусна маса: пяна от миниатюрни балончета, разположени гъсто като жабешки яйца. И тримата се взираха безмълвно в тази картина поне в продължение на минута, опитвайки да свържат това, което виждаха, с представата си за шестия кораб.

— Нещо странно се е случило тук — наруши пръв мълчанието Гомес. — Нещо много, много странно. Не съм сигурен, че ми харесва, Скай.

— Да не мислиш, че на мен ми харесва повече, отколкото на теб? — отвърна Скай.

— Отдалечи ни от кораба — прибави Норкинсо и, за разлика от всички останали случаи досега, Скай го послуша, без да оспорва думите му.

Совалката се изтегли на двеста метра. Тримата мъже изчакаха безмълвно, докато пред тях се разкри по-добра гледка към призрачния кораб. Скай реши, че колкото повече го гледа, толкова повече повърхността му заприличва на покрита с пришки плът или на зле заздравяла рана. Определено не очакваше да види нищо подобно.

— Отпред има нещо — посочи Гомес. — Вижте. Близко до командната сфера. Сякаш не е част от нея.

— Това е друг кораб — заяви Скай.

Приблжиха се предпазливо, изследвайки нервно тъмната маса със светлината на прожекторите. Почти изгубен наред покритата като че ли с балончета плът на корпуса се намираше много по-малък, невредим кораб. Имаше същите размери като тяхната совалка и същата основна форма. Само маркировката и детайлите бяха други.

— По дяволите! Някой е идвал тук преди нас — процеди Гомес.

— Може би — отвърна Скай. — Но нищо чудно да са тук от десетилетия.

— Той е прав — обади се Норкинсо. — Но не мисля, че е някоя от нашите.

Промъкнаха се още по-близо до другата совалка, опасявайки се от евентуален капан, но и по-големият, и по-малкият кораб изглеждаха еднакво безжизнени. Совалката бе закотвена към „Калъш“ с три въжета с куки, изстреляни в корпуса. Това бе стандартното оборудване за аварийни ситуации на всяка совалка, но Скай никога не бе очаквал да го види използвано по такъв начин. От другата страна на „Калъш“

имаше невредими входи към отделението за паркиране; защо совалката не бе използвала тях?

— Приближи ни бавно — рече Гомес.

— Нали точно това правя?

Доближаването непосредствено до мъртвата совалка се оказа много по-трудно, отколкото изглеждаше — двигателите ги изтласкваха. Най-после успяха да се доближат достатъчно, но с много по-голяма мощност, отколкото искаше Скай. Но свързването в определените за тази цел места се извърши успешно и той успя да отклони част от собствената им мощност към другата совалка и да събуди нейните системи, които явно бяха само заспали. Всичко стана прекалено лесно, но пък всички совалки на флотилията бяха създадени напълно съвместими една с друга.

Светлините премигнаха и налягането от двете страни на люка започна да се изравнява.

Тримата облякоха костюми и прикрепиха към тях специализираните сензори и комуникационната апаратура, взети за експедицията, а после всеки нарами по един от автоматите с фенерче, които Скай бе присвоил от охранителната служба на „Сантяго“. Той тръгна пръв и тримата заплуваха по свързващия тунел, докато се озоваха в добре осветената кабина на совалката, на пръв поглед еднаква с тази, която току-що бяха напуснали. Не се виждаха паяжини или носещи се из въздуха пращинки, които да говорят, че совалката бе празна от сравнително по-дълго време. Дори се включиха няколко дисплея, показващи статуса ѝ.

В този момент видяха тялото.

Беше в скафандър и очевидно — мъртво, макар никой да не искаше да се взира в ухиления череп зад лицевото стъкло повече от необходимото. Нямаше признаци човекът да е умрял насилствено. Фигурата седеше спокойно на мястото на пилота, двете ръце на скафандъра бяха поставени в скута ѝ, пръстите на ръкавиците се докосваха като в тиха молитва.

— Оливейра — произнесе Гомес, след като прочете надписа върху каската. — Португалско име. Трябва да е дошъл от „Бразилия“.

— Защо е умрял тук? — попита Норкинсо. — Имал е мощност, нали? Значи е можел да се върне.

— Не е сигурно. — Скай посочи към един от дисплеите за статуса. — Мощност може да е имал, но определено не е имал никакво гориво. Сигурно е използвал всичкото, за да стигне по-бързо дотук.

— И какво от това? В „Кальош“ сигурно има двајсет-тријсет совалки. Можел е да изостави тази и да вземе друга.

Постепенно създадоха работна хипотеза, обясняваща присъствието на мъртвия. Никой не бе чувал за Оливейра, но той бе от друг кораб и най-вероятно бе изчезнал доста отдавна.

Оливейра сигурно бе научил за призрачния кораб, може би дори по същия начин като Скай: чрез бавно набиране на информация от слухове, които в крайна сметка бяха придобили солидната форма на факт. И като Скай решил да се върне назад и да види какво може да му предложи „Кальош“. Нищо чудно да се е надявал да осигури значително предимство за своя екипаж или за самия себе си. Следователно се предполагаше, че е взел тайно совалка и е решил да се придвижи при солиден разход на гориво. Вероятно е бил принуден да постъпи така, защото е разполагал със съвсем кратък период, през който отсъствието му да не се забележи. Поемането на този риск явно му се е сторило разумно. Все пак, както отбеляза Гомес, на борда на „Кальош“ би трябвало да има запаси от гориво... или други совалки. Връщането не би трябвало да е проблем.

Но очевидно се бе оказало точно така.

— Тук има съобщение — заяви Норкинсо, като се вгледа в един от дисплеите.

— Какво?

— Каквото казах. Съобщение. От, въъ... него, предполагам.

Преди Скай да успее да го помоли, той вече бе повикал съобщението, преведе го, включвайки няколко програми, и след това го изпомпа до скафандрите им. Звуковият сигнал минаваше през нормалните канали за комуникация, а зрителният компонент се прожектираше на дисплея над главата им. Призрачната форма на Оливейра като че ли се присъедини към тях в кабината. Той носеше същия скафандър, в който бе умрял, но сега лицето му се виждаше ясно. Имаше вид на млад човек с тъмна кожа, а погледът му представляваше смесица от ужас и дълбоко примирение.

— Ще се самоубия — заяви на португалски той. — Мисля, че точно така ще направя. Това като че ли е единствената разумна

постъпка. Струва ми се, че и вие бихте направили същото при тези обстоятелства. Не е нужна кой знае каква смелост от моя страна. Когато си в скафандър, можеш да се убиеш безболезнено поне по десетина начина. Казвали са ми, че някои от тях са нещо повече от просто безболезнени. Ще разбере съвсем скоро. Надявам се да умра с усмивка на лицето. Всичко друго просто няма да е справедливо, нали?

Скай трябваше да се концентрира, за да следи думите му, но това не бе непостижимо трудно. Сред неговите задължения като офицер от охраната бе доброто владение на другите езици на флотилията, а освен това португалският беше много по-близък до кастилския, отколкото до арабския.

— Ще предположа, че и вие, които и да сте, сте дошли тук поради същите причини като мен. Чиста, неподправена алчност. Е, не мога да ви виня. А ако сте тук поради някаква безкрайно по-алтруистична причина, приемерте моите извинения. Но се съмнявам, че е така. И вие като мен сигурно сте чули за призрачния кораб и сте се запитали какво бихте могли да отмъкнете от борда му. Надявам се само да не сте допуснали същата грешка в изчисленията като мен за запасите с гориво. Или може би сте я допуснали и знаете точно какво имам предвид, защото вече сте влизали вътре. А ако се нуждаете от гориво и още не сте били вътре, е, съжалявам, но ви очаква нещо като разочарование. Ако това е думата, която търся. — Той погледна към горната част на скафандъра. — Защото корабът съвсем не е това, за което сте го мислили, а нещо безкрайно по-малко. Или безкрайно повече. Питайте мен. Аз бях вътре. И двамата бяхме.

— Двамата ли? — повтори на глас Скай.

Мъжът все едно го чу.

— Или все още не сте открили Лаго. Споменах ли за Лаго? А трябваше. Грешката е моя. Беше ми добър приятел, но сега смятам, че именно той е причината да се самоубия. О, не мога да се прибера без гориво, това е ясно. А ако помоля за помощ, ще бъда екзекутиран, защото съм дошъл тук. Дори ако „Бразилия“ не ме окачи на бесилото, другите кораби ще го направят. Не, наистина няма измъкване. Но, както казах, всъщност ме убеди Лаго. Бедният, бедният Лаго. Изпратих го само да провери за гориво. Наистина, съжалявам много. — И, сякаш събудил се внезапно от дрямка, той като че ли погледна всеки един от

тях право в очите. — Казах ли ви другото? Ако можете, незабавно се махайте от тук? Не съм сигурен дали го направих.

— Изключи проклетото нещо — извика Скай.

Норкинсо се поколеба, но се подчини; призракът на Оливейра увисна край тях, застинал наред монолога си.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

— Излез — каза Шантрел, когато вратата се отвори и окървавеното и наранено лице на Куирънбах се подаде оттам. — Ти също — добави тя, като насочи дулото на пушката си към другия тежковъоръжен човек, който за разлика от своя колега, бе все още в съзнание.

— Мисля, че ти дължа благодарност — промълвих не особено уверено аз. — Надявала си се, че ще оцелея от тази атака, нали?

— Така ми се стори. Добре ли си, Танър? Изглеждаш ми блед.

— Ще ми мине.

Тримата приятели на Шантрел, намусено невъзмутими, вече бяха отвели Воронов в нейната кола и в момента той се грижеше за натрошената си китка. Бяха ми хвърлили само по един остър поглед, но не можех да ги виня. При последната ни среща бях пробил с по един куршум бедрото на всеки от тях.

— Ще си навлечете сериозни неприятности — обяви Куирънбах, когато всички се настанихме в автомобила и можеше да разчита на пълното внимание на Шантрел. — Които и да сте.

— Аз знам коя е тя — обади се Воронов, без да откъсва поглед от китката си, за която вече се грижеше слугата на колата. — Шантрел Самартини. Участничка в Играта. Една от най-добрите.

— Откъде, по дяволите, знаеш? — попита Куирънбах.

— Защото беше с Мирабел през нощта, в която той опита да ме убие. Направих справка за нея.

— Не особено подробна — отсъди Куирънбах.

— Гледай си работата. Държа да ти напомня, че ти трябваше да го следиш, ако си забравил.

— Хайде, хайде, момчета — обади се Зебра, поставила непринудено оръжието си върху коленете. — Не е нужно да се джавкате само защото ви взеха големите пушки.

Куирънбах размаха показалец към Шантрел.

— Защо, по дяволите, Тейрън все още държи оръжие, Самартини? Тя е една от нас, ако все още не си го разбрала.

— Според Танър тя е престанала да работи за вас преди известно време — усмихна се Шантрел. — Честно казано, не съм изненадана.

— Благодаря — отвърна предпазливо Зебра. — Но все пак не съм сигурна поради каква причина ми оказвате доверие. Аз лично определено не бих постъпила така.

— Танър каза, че трябва да го направя. С него имаме някои несъгласия, но съм готова да приема думата му за това. Мога ли да ти се доверя, Зебра?

Тя се усмихна.

— Нямах кой знае какъв избор, както ми се струва. — И додаде: — Е, Танър, какво правим сега?

— Точно това, което имаше предвид Куирънбах — тръгваме за Подслона.

— Шегуваш се, нали? Трябва да е капан.

— Но и единственият начин, по който бих могъл да сложа край на това. И Рейвич също го знае.

Куирънбах не каза нищо в продължение на няколко минути, сякаш не бе сигурен дали е победил или бе загубил непоправимо. Найсетне заяви предпазливо:

— Тогава ще трябва да отидем до космическото пристанище.

— В крайна сметка ще стигнем и дотам. — Сега бе мой ред да играя игрички. — Но първо искам да отида на едно друго място, Куирънбах. По-близо. И мисля, че знаеш как да ме заведеш там.

Извадих шишенцето с гориво-мечта, което ми бе дала Зебра, вече празно.

— Това говори ли ти нещо?

Не бях сигурен дали Куирънбах е по-близо до центъра за производство на горивото-мечта от Вадим, но бе логично да го предположа. Вадим носеше запас от него, но малката му империя за изнудване бе ограничена до Казъм сити и космическото пространство около него, следователно бе напълно възможно Куирънбах да беше донесъл шишенцата при предишното си посещение.

Което означаваше, че може би знае местонахождението на източника.

— Е? — обадих се Отново аз. — Близо ли съм до целта?

— Нямах представа в какво се набъркваш, Танър. Никаква представа.

— Остави на мен да се тревожа за това. Значи се притесняваш да ни заведеш там?

— Къде да ни заведе? — осведоми се Шантрел.

Обърнах се към нея.

— Споразумях се със Зебра да продължа разследването, което е правила сестра ѝ, преди да изчезне.

Шантрел погледна към Зебра.

— Какво стана?

— Сестра ми задаваше прекалено много неудобни въпроси за горивото-мечта — промълви тя. — Убийците на Гидиън не ѝ простиха и оттогава изгарям от желание да разбера защо. Та тя дори не правеше опити да затвори производството, просто искаше да открие нещо повече за източника.

— Повече от сигурно е, че няма да се окаже това, което очакваш — погледна ме умолително Куирънбах. Отдалечавахме се от Гранд Сентръл Стейшън, където оставихме Воронов и тежковъоръжения професионалист. — За Бога, Танър. Вразуми се. Не е нужно да се впускаш в пътешествия от този род, особено като се има предвид, че си външен човек. Не ти трябва — нито пък имаш право — да се бъркаш в нашите работи.

— Не му е и нужно — обади се Зебра.

— О, спести ми справедливото възмущение. Ти самата използваш веществото.

Тя кимна.

— Както и още няколко хиляди човека. Най-вече, защото нямаме кой знае какъв избор.

— Избор винаги има — отвърна той. — Светът изглежда малко по-мрачен без импланти. Е, научи се да живееш по този начин. А ако не ти харесва, остава подходът на херметиците.

Зебра поклати глава.

— Без импланти започваме да умираме от старост; поне повечето от нас. С тях сме принудени да живеем половин живот, скрити

страхливо в машини. Съжалявам, но това не е кой знае какъв избор, ако питаш мен.

— В такъв случай не може да се каже, че имаш морално основание да се противиш срещу горивото-мечта.

— Не се противя, досадни човече. Искам да разбера само защо снабдяването с това вещество е толкова лошо, когато имаме такава голяма нужда от него. С всеки следващ месец го намираме все по-трудно. Всеки следващ месец плащам на Гидиън, който и да е той, малко повече за безценния ми еликсир.

— Такава е природата на търсенето и предлагането.

— Да го ударя ли вместо теб? — попита духовито Шантрел. — Няма да ми представлява никакъв проблем.

— Много великодушно от твоя страна — отговори Зебра, очевидно доволна, че двете бяха намерили общ интерес. — Но ми се струва, че засега ни е нужен в съзнание.

Кимнах.

— Поне докато ни заведе до центъра за производство. Шантрел? Сигурна ли си все още, че искаш да дойдеш с нас?

— Щях да остана на гарата, ако не исках, Танър.

— Знам. Но начинанието е опасно. Напълно възможно е да не се върнем всички.

— Прав е — обади се Куирънбах, който явно все още се надяваше, че има шанс да ме разубеди. — На ваше място щях да се замисля сериозно за това. Няма ли да е по-разумно да отидем там по-късно, с подходящо подготвен за тази цел взвод от хора и може би дори с нещо подобно на план?

— И да пропуснем да се възползваме от пълното ти внимание? — възкликнах аз. — Това е голям град, Куирънбах, а Ръждивият пояс е даже още по-голям. Кой може да каже дали ще те видя отново някога, ако се споразумеем да отложим малкото си пътуване?

Той изсумтя.

— Е, не можете да ме принудите да ви заведа там.

Усмихнах се.

— Ще останеш изненадан. Мога да те принудя да направиш всичко, стига да поискам. Въпрос на нерви и натиск.

— Ще ме мъчиш, това ли искаш да кажеш?

— Да речем, че ще приложа някои убедителни доводи.

— Голямо копеле си, Мирабел.

— Ти само ни закарай.

— И гледай къде караш — обади се Зебра. — Движим се прекалено ниско, Куирънбах.

Тя имаше право. Движехме се само на стотина метра над върховете на най-високите коптори на Мълч, на всичкото отгоре с предизвикващи гадене резки хлътвания надолу поради липсата на достатъчно кабели на тази височина.

— Знам какво правя — отвърна той. Така че млъквайте и просто се наслаждавайте на пътуването.

Внезапно се озовахме над тесен каньон, слизайки по един-единствен кабел, който се губеше в мръсната вода с цвят на карамел. Огньовете горяха в копторите от двете ни страни, параходи пухтяха в двете в двете посоки.

— Бях прав, нали — обърнах се аз към Куирънбах. — С Вадим сте един екип.

— Мисля, че е по-добре отношенията ни да бъдат определени като между господар и роб, Танър. — Управляваше автомобила доста майсторски и сложи край на слизането ни в мига, в който стигнахме до самата вода. Играта на Вадим — големия, глупав главорез? Изобщо не беше игра.

— Убих ли го?

Той потърка едно от собствените си натъртени места.

— Нищо, което горивото-мечта да не може да оправи.

Кимнах.

— И аз си мислех нещо такова. И какво е това, Куирънбах? Ти трябва да знаеш. Синтезират ли го?

— Зависи какво разбираш под „синтезиране“ — отговори той.

— Явно е полудял — заяви Скай. — Заседнал е тук и му е станало ясно, че няма как да се върне у дома. Няма никаква загадка.

— Мислиш ли, че Лаго е реална личност? — попита Гомес.

— Може би. Но всъщност това няма значение. Пак ще влезем в кораба, нали? Ако го открием, ще знаем, че е било истина. — Скай правеше всичко възможно да звучи разумно. — Ами ако е убил Лаго?

Може да са се скарали за нещо. Не е изключено именно убийството на приятеля му да го е подлудило.

— Ако, разбира се, приемем, че е бил луд — рече Гомес. — А не съвсем разумен човек, на когото се е наложило да се изправи пред нещо ужасно.

Няколко минути по-късно се отделиха от совалката на Оливейра, като го оставиха така, както го бяха намерили. И предпазливо се отправиха към неувредената страна на кораба.

— Пораженията са ограничени изцяло от едната страна — промълви Гомес. — Не са като обгарянето на корпуса, което „Сантяго“ претърпя при експлодирането на „Исламабад“. Но геометричният обхват е същият, не мислите ли?

Скай кимна, а в съзнанието му изплува прогореният в корпуса силует на майка му. Случилото се с „Кальош“ беше съвсем различно, но определено — следствие от някаква повреда.

— Не виждам как между двете би могла да съществува връзка — отговори той.

От командното табло прозвуча камбанка — една от автоматичните предупредителни системи, които Норкинсо бе инсталирал набързо. Скай го погледна.

— Какво означава това? Да не би да имаме някакъв проблем?

— Не технически, но, тъх... все пак проблем. Някой току-що ни сканира.

— Откъде? От флотилията ли?

— От тази посока, но не точно оттам. Мисля, че е друга совалка, Скай... и тя приближава към совалката, от която се отделихме току-що.

— Може би следвайки следата от изгорелите ни газове? — предположи Гомес. — Колко ни остава?

— Не мога да кажа, без да насочим към тях радарен лъч. Може да бъде както цял ден, така и шест часа.

— По дяволите! Е, тогава нека да влезем и да видим какво ще намерим.

Вече бяха заобиколили от другата страна на командната сфера и търсеха удобно място за приземяване. Скай не искаше да се приземят вътре в „Кальош“; имаше доста удобни повърхности, където совалката можеше да се установи временно. При нормални условия корабът щеше да реагира на приближаването им с активирането на някой от

специално предназначенията си за тази цел входове. Щяха да се включат насочващи светлини и от входа да се подадат поддържащи скоби, които да помогнат на совалката да се насочи правилно в последните няколко метра от своето движение. Ако в него бе останала все още някаква мощност, тези механизми трябваше да се събудят, дори да не бяха действали десетилетия. Но нищо не се случи, дори след като совалката извести приближаването си със специалния сигнал.

— Добре — заяви Скай. — Ще постъпим като Оливейра и ще използваме нашите скоби.

Доближи совалката до един от входовете и активира скобите, които излязоха и безмълвно се впиха в корпуса на „Калъш“. После совалката започна да се притегля по-близо към него, като паяк, който се катери по нишка от своята паяжина. Скобите като че ли не се бяха забили здраво — започнаха да излизат, като куки, забити в жива плътно засега щяха да свършат работа. Дори ако совалката се отделише от кораба, докато тримата бяха все още вътре, автопилотът ѝ нямаше да ѝ позволи да се отдалечи.

Все така в скафандри, те се приближиха до люка. Скай беше паркирал чудесно, така че той съвпаднаше безупречно с отвора на „Калъш“, а бутоните за ръчно управление се намираха от едната страна в специално пригодена за тази цел вдлъбнатина. От личния си опит със „Сантяго“ Скай знаеше колко добре са замислени люковете; дори някой от тях да не беше отварян от години, ръчният контрол пак действаше безупречно.

Беше просто. Достатъчно бе да завъртиш една ръчка и външната врата щеше да се откряне. В междинната камера имаше по-сложно табло, чиито бутони даваха възможност в космическия вакуум да нахлуе въздух от кораба. Ако от другата страна нямаше налягане, преминаването там се осъществяваше дори още по-лесно.

Протегна скритата си в ръкавицата длан, готов да стисне ръчката. Но в мига, в който пръстите му я обгърнаха, той разбра, че нещо не е наред.

Изобщо нямаше усещането, че стиска метал.

Все едно държеше жива плът.

Но в същия миг, в който умът му отчете този факт, друга негова част изпрати до ръката му сигнал да направи въртеливото движение,

което щеше да откrehне вратата. Ръчката обаче, не можеше да се завърти. Тя просто се деформира в ръката му, сякаш бе направена от някаква желеподобна маса. Приблужи се още, така че защитното стъкло на скафандъра пред лицето му почти се допря до командното табло. Чак сега видя защо ръчката никога нямаше да свърши очакваното: беше се сляла с таблото, както впрочем и всички останали бутони. Погледна към вратата, този път внимателно. Между ръчката и вратата нямаше никакъв процеп; всичко бе едно цяло.

„Калъш“ като че ли бе направен от сиво тесто.

Кабелният автомобил се превърна в поредното превозно средство върху реката на Мълч. Куирънбах използваше ръцете му, за да го придвижва по мудното течение; те се бяха разтеглили на две страни и се отблъскваха по надвисналите над бреговете коптори. Очевидно не изпълняваше тази маневра за първи път.

— Наближаваме краищата на купола — обяви Зебра и посочи право пред нас.

Беше права. Един от слетите куполи на Мрежата за комари слизаше дотук, а паянтовите постройки достигаха току до мръсната му кафява повърхност. Много трудно беше да повярваш, че надвисналият, полегат таван, някога е бил прозрачен.

— Вътрешния или външния край? — попитах аз.

— Вътрешния — отвърна Зебра. — Което означава...

— Знам какво означава — прекъснах я аз. — Куирънбах ни води към бездната.

ТРИЙСЕТ И ПЕТ

Каньонът ставаше все по-тъмен, колкото повече наближавахме Мрежата. Надвисналите постройки бяха струпани все по-несигурно една върху друга, докато най-сетне образуваха грубоват тунел, от който се процеждаха неописуеми течности. Тук надали живееше някой, макар Мълч да се бореше с проблема, породен от пренаселването.

Малко по-късно вече пътувахме под земята; мощните фарове на колата осветяваха пространството добре. От време на време виждах пробягващи в мрака плъхове, но нямаше никакъв признак от хора, човеци или свине. Плъховете се бяха появили в града чрез корабите на ултрите; те бяха продукт на генетичното инженерство и служеха на корабите като пречиствателни системи. Но преди столетия няколко от тях бяха успели да избягат и, като се бяха отърсили от лустрото на генетичните промени, бяха възвърнали някогашния си хищнически образ. Те се криеха от ярките елипси, образувани от фаровете на кабелния автомобил или плуваха пъргаво из кафявата вода.

— И така, какво искаш, Танър? — попита Куирънбах.

— Отговори.

— Това ли е всичко? Или искаш да се снабдиш със собствен запас от гориво-мечта? Хайде, можеш да ми кажеш. Все пак сме стари приятели.

— От теб се иска само да караш.

Тунелът, през който се движехме, се разклоняваше непрекъснато. Намирахме се в много стара част на града. Изглеждаше впечатляващо грохнала, но ми се струваше, че не е в резултат на чумата.

— Това наистина ли е нужно? — осведомих се аз.

— Има и други пътища, но този е известен на малцина — отвърна той. — Дискретен е и освен това създава впечатление, че движещият се по него има право да се озове в сърцето на събитията.

Почти в същия момент колата спря. Едва сега осъзнах, че се намираме върху парче суха земя, която се издигаше от водата край някаква разнебитена, покрита с петна и с мухъл стена.

— Трябва да отидем там — обяви той.

— И да не си помислил да направиш някоя глупост — предупредих го аз. — Или ще се превърнеш в интересна добавка към заобикалящия ни декор.

Все пак му позволих да ни изведе и да остави автомобила на тинестия нанос. На земята се виждаха дълбоки бразди, оставени от спирачния път на други коли. Очевидно не бяхме първите, които го използваха.

— Следвайте ме — каза Куирънбах. — Не е далече.

— Често ли идваш тук?

Този път долових в гласа му искрена нотка.

— Не, стига да зависи от мен. Аз не съм от големите играчи в операция „гориво-мечта“, Танър. Не съм от големите клечки. И вече щях да съм мъртъв, ако определени хора знаеха, че съм ви довел дотук. Какво ще кажеш визитата ни да бъде максимално дискретна?

— Зависи. Казах ти, че искам някои отговори.

Той посегна към нещо в стената.

— Няма как да те заведе близо до центъра на нещата, Танър — нали започваш да го проумяваш? Просто не е възможно. Най-добре ще бъде да отидеш сам. И даже не си мисли да създаваш неприятности. За тази цел ще ти трябва нещо повече от няколко пушки.

— Къде ни водиш в такъв случай?

Вместо да отговори, той дръпна нещо, скрито в слоя от мръсотия на стената; някакъв панел се плъзна и почти над главите ни се разкри четвъртит отвор, дълъг около два метра.

Тъй като се опасявах това да не е някакъв номер и Куирънбах да ни се изплъзне през него, аз минах пръв. След това помогнах на него да се качи, после — на Шантрел, а Зебра влезе последна, след като погледна подозрително зад гърба си. Но никой не ни следваше, а единствените свидетели бяха плъховете от тунела.

Придвижваме се приведени по нисък, четвъртит, облицован със стомана тунел, и това продължи, както ми се стори, неколкостотин метра, но нищо чудно в действителност да не бяха повече от шейсет-седемдесет. Вече бях изгубил всякакво чувство за посока, но част от съзнанието ми настояваше, че през цялото време се приближаваме все повече и повече до бездната. Нищо чудно вече да бяхме от другата

страна на Мрежата за комари. И от отровната атмосфера над нас да ни делеше само дебела няколко метра скална маса.

Най-сетне, когато болката в гърба ми вече не можеше да се определи просто като дискомфорт, а стана почти парализираща, излязохме в едно доста по-обширно помещение. Куирънбах разсея тъмнината, като включи древните лампи на тавана му.

От единия до другия му край, излизайки от едната и изчезвайки в срещуположната стена, се виждаше широка три-четири метра сребърна тръба. Косо от нея излизаше друга тръба със същия диаметър, която завършваше с гладък капак.

— Познахте това, нали? — попита Куирънбах, като посочи по-дългата част на тръбата.

— Не съвсем — отвърнах аз.

Очакванията ми някой друг да е по-осведомен от мен не се оправдаха.

— Е, виждали сте я многократно. — Приблужи се до тръбата. — Част от системата за атмосферно хранване на града. Стотици подобни тръби се спускат надолу към бездната. Някои пренасят въздух. Други — вода. Трети — свръхнагрятата пара. — Той допря опакото на дланта си до тръбата и едва сега забелязах овалното табло на издадената ѝ част, горе-долу със същите размери като онова на стената. — Тази обикновено пренася пара.

— А какво пренася сега?

— Няколко хиляди атмосфери. Нищо, за което си струва да се притесняваме. Куирънбах постави ръце върху таблото и го плъзна плавно настрани. Под него се разкри тъмнозелено стъкло, покрито със сребристи метални бутони. Бяха маркирани с много стар стил на писане; думите хем бяха, хем не бяха на нортски.

Американо.

Куирънбах докосна няколко бутона; последва поредица от далечни удари. Няколко секунди по-късно цялата тръба завибрира, издавайки чудовищно нисък тон.

— Притокът на пара е отклонен по друга мрежа, за да има възможност да се инспектира тръбата.

Натисна друг бутон и дебелото зелено стъкло се отмести встрани; под него се показва бронзова машинария, запълваща почти целия отвор. Във всеки край беше пълно с бутала и нагънати като

хармоника участъци, изпъстрени с тръби и метални нишки, обслужващи мотори и черни засмукващи възглавнички. Трудно можеше да се разбере дали е старо творение, още от периода американо, или значително по-скорошно, от времето след чумата. Във всеки случай не изглеждаше нещо, на което може да се разчита. В средата на машината обаче, се виждаше скелетоподобно пространство с две големи меки седалки и нов набор от контролни лостове и бутони. В сравнение с него и най-тесният автомобил изглеждаше просторен.

— Започвай да обясняваш — рекох аз.

— Това е инспекционен робот — отвърна Куирънбах. — С него се осъществява движението по тръбата, проверява се за евентуални пукнатини, слаби места — неща от този род. А сега е... е, досетете се сами.

— Система за придвижване. — Без да откъсвам поглед, се питах какъв е шансът да се возиш с нея и да останеш жив и здрав. — Умно, трябва да ви се признае. Е, колко време е нужно, за да се стигне където трябва?

— Возил съм се с това нещо веднъж. Не може да се каже, че беше приятно прекарване.

— Не отговори на въпроса ми.

— Един-два часа, за да се стигне долу под нивото на мъглата. Същото време е необходимо и за връщането. Не ви съветвам да прекарвате прекалено много време там, след като пристигнете.

— Чудесно. И без това нямам подобно намерение. Ще мина ли за вътрешен човек, ако сляза с това нещо?

Куирънбах ме изгледа.

— Само вътрешни хора се придвижват по този път. Благодарение на палтото на Вадим ще те вземат за доставчик, или поне за човек от мрежата, стига да не си отваряш прекалено много устата. Просто казвай на тези, които срещнеш, че отиваш да се видиш с Гидиън.

— Изглежда лесно като детска игра.

— О, ще се справиш. И една маймуна може да управлява тази машина. Съжалявам. Не исках да те обидя. — Усмихна се припряно и нервно. — Виж, лесно е. Няма да ти бъде трудно да разбереш, като пристигнеш.

— Така е. Особено като се има предвид, че и ти идваш с мен.

— Лош ход, Танър. Лош ход.

Куирънбах започна да се оглежда за морална подкрепа.

— Танър е прав. — Зебра сви рамене. — Струва ми се напълно разумно.

— Но аз никога не съм бил близо до Гидиън. Няма да ме приемат по-сериозно, отколкото биха приели Танър. Какво ще отговоря като ме питат защо сме там?

Зебра го изглежда.

— Импровизирай, безгръбначно мекотело такова. Кажи, че си чул някакви слухове за здравословното състояние на Гидиън и искаш да провериш лично доколко са верни. Кажи, че се разказват истории за качеството на крайния продукт, достигащ до улицата. Ще подейства. Точно такава история помогна на сестра ми да се добере до Гидиън.

— Ти нямаш представа дали изобщо се е доближавала до него.

— Е, просто направи най-доброто, на което си способен, Куирънбах... Танър със сигурност ще бъде непрестанно до теб, за да ти дава цялата си морална подкрепа.

— Няма да го направя.

Зебра махна с оръжието си към него.

— Не искаш ли първо да помислиш?

Той се взря в дулото на пушката, после — в Зебра, устните му се присвиха.

— Дяволите да те вземат и теб, Тейрън. Смятай, че мостовете ти са напълно изгорени, що се отнася до професионалните ни взаимоотношения.

— Просто се качвай в онази машина, хайде.

Обърнах се към двете жени.

— Бъдете внимателни. Не мисля, че тук сте в опасност, но бъдете нащрек за всеки случай. Надявам се да се върна след няколко часа. Ще можете ли да чакате толкова дълго?

Зебра кимна.

— Мога, но не смятам да го направя. В това нещо има достатъчно място за трима ни, ако Шантрел може да държи крепостта тук.

Шантрел сви рамене.

— Не мога да кажа, че ми се нрави перспективата да прекарам няколко часа сама тук; струва ми се обаче, че бих предпочела да

остана, отколкото да сляза долу. Доколкото разбирам, ти дължиш това на сестра си?

Зебра кимна.

— Тя щеше да направи същото за мен, струва ми се.

— Е, вървете. Надявам си, че пътуването ви няма да бъде напразно.

Сега бе мой ред да се обърна към Шантрел.

— Не се излагай на по-голяма опасност, отколкото е необходимо. Ще успеем да се измъкнем оттук, ако се наложи, затова, ако нещо се случи... знаеш къде е паркирана колата.

— Не се тревожи за мен, Танър. По-добре се погрижи за себе си.

— Това ми е навик. — Плеснах Куирънбах по рамото с цялата сърдечност и добродушие, които ми се нравеше да изпитам. — Е, готов ли си? Нищо не се знае. По пътя надолу може да ти дойде някакво вдъхновение, нещо дори още по-депресиращо от обикновено.

Той ме изгледа мрачно.

— Нека приключваме по-скоро с това, Танър.

Въпреки твърдението на Зебра, пространството в инспекционния робот едва стигаше за двама човека и трябваше да се притиснем извънредно неудобно, за да се побере и трети. Но издължеността и ставните връзки на Зебра бяха нечовешки и тя успя да се нагъне, неизвестно как, в оставащото място, дори процесът да ѝ причини известен дискомфорт.

— Силно се надявам това да не продължи особено дълго — заяви тя.

— Включвай двигателя — обърнах се аз към Куирънбах.

— Танър, все още има...

— Включвай веднага проклетото нещо — възкликна Зебра. — Иначе ще тръгнем без теб, защото трупът ти ще остане тук.

Заплахата свърши работа; Куирънбах натисна някакъв бутон и машината забръмча. И тръгна из тръбата като бавна механична стоножка. Предната и задната ѝ част се движеха конвулсивно, засмукващите ѝ пипала се удряха по стените, но частта, в която се намирахме, се придвижваше сравнително плавно. Макар парата да бе изведена от тунела, металните части бяха горещи на пипане, а въздухът напомняше силен полъх от самия ад. Беше тясно и тъмно, като се изключи слабата светлина от основните части на контролното

табло пред нас. Стените на тръбата бяха гладки като лед, излъскани от чудовищното налягане на парата. Доскоро хоризонталната тръба започна да се извива, в началото леко, а след това — почти вертикално. Седалката ми се бе превърнала в страшно неудобен хамут, от който висях, давайки си ужасено сметка за километрите път, които тепърва ни предстояха и че единственото, благодарение на което не падах в зейналите под нас дълбини, беше налягането от смукателните чашки около инспекционния робот.

— Отиваме към разпределителната станция, откъдето излизат всички тръби, нали? — попита Зебра достатъчно силно, за да надвика шума на машината. — Там го произвеждат, нали?

— Звучи логично — отвърнах аз. Тази станция беше разположена дълбоко в бездната, скрита под слоя вечна мъгла. Именно тук титанични машини засмукваха горещата, газообразна отрова от незнайните дълбини на бездната. — Там и дума не може да става дума за наличието на каквато и да е правна система, а екипът трябва да разполага с напреднали химически пособия, необходими за производството на горивото-мечта.

— Мислиш ли, че всички, които работят там, са запознати с тайната?

— Не; вероятно само малката група работници, произвеждащи наркотика, а всички останали в станцията нямат и представа за това. Така ли е, Куирънбах?

— Вече ти казах — отвърна той и премести някакъв лост, в резултат на което скоростта ни се увеличи, а бръмченето премина в рязко барабанене. — Никога не съм бил допускан близо до източника.

— Какво точно знаеш в такъв случай? Все трябва да знаеш нещо за процеса на синтезиране.

— Какво те интересува дали знам?

— Защото не виждам логика във всичко това. Чумата слага край на дейността на много неща. На имплантите, поне на сложните. На субклетъчните нанороботи, медицините, каквото и да разбирате под този термин. Била е лоша вест за постсмъртните, нали? Терапиите, на които се подлагат, обикновено се нуждаят от намесата на тези машинки. И изведнъж им се налага да минават без тях.

— Е, и?

— Внезапно се появява нещо друго, което върши работата почти също толкова добре. Дори по-добре. В известен смисъл горивото-мечта се прилага толкова лесно, че и едно дете би могло да се справи с тази задача; не е нужно дори да бъде подлагано на специална обработка, отчитаща индивидуалните особености на този, който го използва. Освен това лекува рани и възстановява паметта. — Сетих се за мъжа, който се въргалаше по земята в отчаяна нужда от аленото вещество, макар чумата да бе погълнала вече половината му тяло. — То дори осигурява защита от чумата за хората, които не са отстранили машинките си. Прекалено хубаво е, за да бъде истина, Куирънбах.

— Което означава?

— Означава, че започвам да се питам как нещо толкова *полезно* е било изобретено от престъпници. Много трудно е да си представим, че е било създадено преди връхлитането на чумата, когато градът все още е разполагал с всичко необходимо за изобретяването на чудотворни нови технологии. Но пък сега? Та в някои части на Мълч нямат дори пара. И дори в Канъпи да съществуват няколко високотехнологични анклавни, те са далеч по-заинтересовани да играят Играта, отколкото да създават чудотворни лекове. Но както изглежда, все пак това чудотворно средство е осигурено, макар снабдяването да е малко оскъдно.

— То не съществуваше преди чумата — заяви Зебра.

— Прекалено голямо съвпадение — отвърнах аз. — И това ме кара да се питам дали и двете нямат един и същ произход.

— Не се ласкай с мисълта, че тази идея се е появила за пръв път в твоята глава.

— Не, не бих и помислил за такова нещо. — Избърсах потта от челото си с чувството, че стоя в сауна вече повече от час. — Но трябва да признаете, че разсъжденията ми не са лишени от основание.

— Не мога да кажа. Не проявявам особен интерес към въпроса.

— Даже ако съдбата на града може би зависи от това?

— Само дето не зависи, нали? Няколко хиляди постсмъртни, най-много десет. Горивото-мечта е безценно за онези, които са развили зависимост от него, но за мнозинството е без никакво значение. Нека умират; изобщо не ми пука. След няколко столетия всичко случило се тук ще заема само няколко реда в учебниците по история. А междувременно имам много по-значителни и амбициозни идеи. —

Куирънбах намести още няколко ръчки, натисна два-три бутона. — Но аз все пак съм човек на изкуството. Останалото е просто някакво разнообразие. Ти, от друга страна... признавам, че наистина не те разбирам, Танър. Да, сега може да си поел някакво задължение към Тейрън, но интересът ти към горивото-мечта беше очевиден още докато претърсвахме кабината на Вадим. Както сам заяви, дошъл си тук да убиеш Арджънт Рейвич, а не да оправяш дребния проблем около недостатъчното производство на жалката ни индустрия за наркотици.

— Нещата се усложниха малко, това е всичко.

— И?

— Има нещо в горивото-мечта, Куирънбах. Нещо, което ме кара да мисля, че става въпрос за позната до болка ситуация.

Но все пак имаше начин да се влезе вътре. Изнамериха мястото, след като се отделиха от кораба и обикаляха бавно край него в продължение на трийсетина минути, докато откриха дупката, през която вероятно бяха влезли Оливейра и Лаго. Намираше се само на петдесетина метра от паркираната совалка на Оливейра, близо до мястото, където гръбнакът се прикрепваше към останалата част на корпуса. Беше толкова малко, че Скай го бе пропуснал при първото минаване, защото се губеше сред мехуроподобните издатини от съсипаната страна на кораба.

— Мисля, че е по-добре да се връщаме — рече Гомес.

— Ще влезем.

— Нито дума ли не чу от това, което каза Оливейра? И изобщо ли не те притеснява фактът, че този кораб, както изглежда, е направен от нещо невероятно странно? Че прилича на не особено успешен опит за копиране на нашите кораби?

— Да, притеснява ме. И ме изпълва с дори още по-голяма решимост да вляза вътре.

— Лаго също е влязъл вътре.

— Е, както виждам, просто ще трябва да се оглеждаме за него.

Скай бе вече готов. Не си беше направил труда да свали каската си след последното минаване през люка.

— Аз също искам да видя какво има вътре — обади се Норкинсо.

— Поне един от нас би трябвало да остане в совалката — заяви Гомес. — Ако корабът, чийто радар ни засече, пристигне през следващите няколко часа, би било добре тук да има някой, готов да направи нещо.

— Чудесно — каза Скай. — Ти току-що стана доброволец за тази работа.

— Не съм имал предвид...

— Не ме интересува какво си имал предвид. Просто го приеми. Ако с Норкинсо се натъкнем на нещо, което има нужда и от твоята намеса, ти ще го научиш пръв.

Напуснаха совалката, използвайки специални приспособления, за да изминат незначителното разстояние до корпуса на „Кальош“. Когато стъпиха в близост до дупката, им се стори, че се докосват до мек матрак. Стояха прави, закрепени за корпуса благодарение на прилепващите подметки на своите обувки.

Досега Скай почти бе съумял да не си зададе един очевиден и жизненоважен въпрос, но вече трябваше да го направи. Не знаеше за случай, когато корпусът на някой кораб да е трансмутирал до такова гъбоподобно състояние. Металът просто не го правеше от само себе си, дори да бе изложен на директна експлозия на антиматерия. Не, случилото се тук бе нещо, излизащо извън неговия опит. Като че ли корпусът на призрачния кораб бе заместен, атом по атом, от някаква нова и смущаващо гъвкава субстанция, повтаряща старите детайли съвсем приблизително. Формата и цветът бяха същите, но не и функцията; това бе по-скоро приблизителен двойник на първоначалния кораб. Дали изобщо сега стоеше на „Кальош“ или просто беше поредното невярно предположение?

Скай и Норкинсо се приближиха към дупката, насочили дулата на оръжията към мрака пред себе си. Краищата на отвора бяха неравни и обгорени и имаха нацупения, леко набръчкан вид на полузатворена уста. Един-два метра под повърхността обаче стената на дупката бе облицована с дебела, влакнеста маса, която отрази леко светлината на насочените им фенерчета. На Скай му се стори, че разпознава тази маса; беше матрица от извлечени диамантени влакна, поставени в епоксидна смола, бързо съхнеща паста, която се използваше за запушване на пукнатини в корпуса. Вероятно Оливейра бе забелязал слабо място в „Кальош“ — сигурно бе отделил време да състави карта

на плътността, преди да се заеме с тази дейност — и после го бе срязал с нещо, с лазерно фенерче или дори с отработените газове, изхвърлени от неговата совалка. След като бе пробил отвора, го беше измазал с въпросната смес, намираща се в комплекта за спешни случаи в совалката, сигурно за да му попречи да се затвори.

— Ще минем оттук — рече Скай. — Оливейра сигурно е открил най-обещаващото място за влизане. Няма смисъл да повтаряме неговите усилия, когато разполагаме с толкова малко време.

Увериха се след проверка, че вградените в скафандрите им инерционни компаси функционират точно и определят настоящата им позиция като нулева точка. „Кальош“ не се въртеше около оста си, така че компасите щяха да им помагат да се ориентират, щом влезеха вътре. Но дори да се окажеше, че не могат да разчитат на тях, щяха да съумеят да открият обратния път до раната, тъй като имаха намерение да развиват нишка зад себе си.

Скай прекъсна размислите си, учуден, че бе нарекъл „рана“ дупката в корпуса.

Влязоха, Скай — пръв. Дупката преминаваше в тунел с груби стени, изрязан право в корпуса, в продължение на десет-дванайсет метра. Обикновено дотогава, ако това бе „Сантяго“, щяха да са пресекли външната обвивка на корпуса и да минат през поредица от тесни сервизни кухни, между многобройни информационни и хранящи кабели и охлаждащи тръби; може би дори през един от тунелите за влака. Скай знаеше, че в определени точки корпусът бе плътен в продължение на няколко метра, но бе почти сигурен, че това не е една от тях.

Сега стените на тунела или шахтата станаха по-твърди и полирани, вече не приличаха толкова на слонска кожа, колкото на хитин на насекомо. Лъчът на фенерчето се плъзгаше право напред по лъскавата черна повърхност. И тогава, точно когато изглеждаше, че свършва изведнъж, шахтата сви рязко вдясно. Беше истинско усилие да се промъкнат през острия завой както бяха със скафандрите и натоварени с нужното оборудване, но поне стените бяха съвсем гладки и нямаше да закачат костюма или да му откъснат някоя важна част. Погледна назад, за да се увери, че Норкинсо го следва; по-едрата му фигура правеше това упражнение още по-трудно за него.

Най-после шахтата се разшири и след като се пресече с друга, придвижването се улесни. Скай спираше периодично и викаше Норкинсо, за да се увери, че връзката е все още наред и че нишката е опъната, макар инерционните компаси да функционираха както трябва и да отчитаха движенията им спрямо точката, в която бяха влезли.

Реши да опита радиото.

— Гомес? Чуваш ли ме?

— Силно и ясно. Какво открихте?

— Нищо. Все още. Но мисля, че можем да твърдим с известна увереност, че това не е „Калъш“. С Норкинсо вероятно сме навлезли вече на двайсет метра в корпуса и все още се движим из нещо, което ми се струва твърд материал.

Гомес изчака няколко секунди, преди да отговори.

— В това няма никакъв смисъл.

— Не, ако продължаваме да мислим, че е като нашите кораби. Аз не мисля така. Според мен е нещо съвсем друго, определено не каквото сме очаквали.

— Смяташ ли, че идва от нашата система? Че са го изпратили след нашето тръгване?

— Не. Имали са само един век, Гомес. Не мисля, че това време е достатъчно, за да измайсторят нещо такова. — Плъзгаха се все по-дълбоко. — Не ми прилича на нищо човешко. Даже нямам усещане, че сме в машина.

— Каквото и да е то обаче, отвън изглежда точно като нашите кораби.

— Да. Докато се приближиш. Предполагам, че си е променило формата, за да ни имитира; нещо като предпазен камуфлаж. И свърши работа, нали? Тайтърс... баща ми... винаги е мислел, че ни следва друг кораб на флотилията. Това бе смущаващо, но можеше да се обясни с някакво събитие от миналото. Ако знаеше, че ни следва кораб на извънземни, всичко щеше да бъде съвсем друго.

— И какво щеше да направи той?

— Не знам. Да предупреди другите кораби, може би. Щеше да предположи, че екипажът му не е настроен добронамерено.

— Може би е бил прав.

— Не знам. Той се движи след нас от много време. И не е направил кой знае какво.

Тогава се случи нещо — шум, който по-скоро почувстваха, отколкото чуха, като резониращия звън на много голяма камбана. Те плуваха във вакуум, следователно реверберацията трябва да бе предадена чрез корпуса.

— Гомес... Какво, по дяволите, беше това?

Гласът му достигна до него значително по-тих.

— Не знам. Тук нищо не се е случвало. Но изведнъж станяхте доста по-неясни.

След като слизахме почти два часа, забелязах нещо далече долу в дъното на вертикално спускащата се тръба.

Беше слабо златисто сияние, но се приближаваше.

Замислих се върху епизода, който ме бе споходил току-що. Все още усещах страха на Скай при влизането в „Калъш“, безмилостен и метален като вкус на куршум. Приличаше много на страха, който сам изпитвах. И двамата слизахме в мрака на неизвестността, и двамата търсехме отговори — или възнаграждение — но също така бяхме наясно на каква огромна опасност се излагаме и нямаше представа какво ни очаква. Сходството между неговите и моите собствени преживявания беше смразяващо. Скай не просто инфектираше ума ми с образи. Сега той като че ли ме управляваше, насочваше действията ми в съответствие със собствените си дела; като кукловод, чиито нишки се простираха през три века от историята. Разтворих ръка; очаквах епизодът да е предизвикал поредното кръвотечение от дланта ми.

Тя обаче, беше абсолютно суха.

Инспекционният робот продължаваше шумно да се спуска. Нито един от последните опити на Куирънбах не накара машината да се движи по-бързо. Вече беше непоносимо горещо; според мен никой от тримата нямаше да издържи повече от три-четири часа, преди да издъхне от жегата.

Но поне *ставаше* по-светло.

Скоро разбрах защо. Част от тръбата под нас бе с мръсни стъклени стени. Куирънбах накара робота да се върти, така че да не могат да ни видят лесно, когато минаваме през прозрачния участък. Въпреки това, виждах ясно тъмната камера, през която се движехме,

затрупана с всевъзможна машинария: огромни, подобни на печки, съдове под налягане, свързани с мрежа от лъскави, виещи се като черва тръби, тесни пътечки и висящи скелета. От пода се издигаха редици мощни турбини, наподобяващи спящи динозаври.

Бяхме стигнали до разпределителната станция.

Оглеждах се, изумен от разкриващия се пред нас безмълвен простор.

— Както изглежда няма дежурен — рече Зебра.

— Нормално ли е това? — попитах аз.

— Да — отвърна Куирънбах. — Тази част от операцията се извършва повече или по-малко сама. И щеше да бъде много неприятно, ако тримата се бяхме изсипали така в ден, когато има дежурен, и той ни забележи.

Десетки тръби, подобни на тази, по която слязохме, се издигаха до тавана — огромно овално стъкло, поддържано от черни метални стълбове — и излизаха през него. Отвън се виждаше само някаква сива саждена мъгла, тъй като разпределителната станция се намираше дълбоко в бездната и обикновено бе покрита с мъгла. Едва когато мъглата се разсея за миг, разнесена от хаотичните въздушни течения в бездната, успях да зърна великанските отвесни скални стени, които ни обграждаха от всички страни. Далече, далече над нас трябваше да се издига подобната на антена постройка, където Сибилин ме бе завела да наблюдавам скоковете в мъглата. Това се случи само преди няколко дни, но ми се струваше, че оттогава е изминала цяла вечност.

Намирахме се дълбоко под града.

Инспекционният робот продължаваше да се спуска. Бях очаквал да спрем някъде край разпределителната станция, но Куирънбах насочи бавно машината още по-надолу и отново се озовахме в мрак. Може би разпределителната станция имаше и други подобни камери, намиращи се под онази, която бяхме видели току-що. Успях да се вкопча в тази идея за известно време... докато стана ясно, че слизаме много по-надолу, за да съм прав в предположенията си.

Оставихме разпределителната станция далече над себе си.

И продължавахме да се спускаме. Тръбата направи още няколко резки смени в посоката си на движение. Вече беше толкова горещо, че се изискваха усилия, за да не заспим. Устата ми бе пресъхнала като пергамент и дори мисълта за чаша студена вода бе равносилна на

ментално мъчение. Неизвестно как успях да остана в съзнание; може би благодарение на разбирането, че щях да се нуждая от ясна мисъл, като пристигна там, където ни водеше роботът.

Още трийсет-четирийсет минути и тогава отново видях светлина под нас.

Този път изглежда наистина бе дошъл краят на пътуването.

— Ти също. Норкинсо, провери...

Но докато говореше, Скай насочи фенерчето си назад към шахтата, през която бяха слезли и видях, как допреди малко опънатата нишка започваше да се огъва, сякаш изведнъж бе станала по-дълга, отколкото трябва. Очевидно бе срязана някъде по-горе.

— Да се връщаме веднага — каза Норкинсо. — Не сме се отдалечили много; все още можем да намерим пътя си, въъ, назад.

— През плътния корпус? Нишката не се е скъсала сама.

— Гомес разполага в совалката с екипировка за рязане. Може да ни измъкне, ако знае къде се намираме.

Скай се замисли. В думите на Норкинсо имаше истина и всеки нормален човек в тяхното положение би сторил всичко, зависещо от него, за да се върне на повърхността. Част от него също искаше да постъпи по този начин. Но друга, по-силна част, беше дори още по-твърдо решена да разбере какво представлява този кораб, ако изобщо беше кораб. Вече бе почти убеден, че е извънземен и това бе първото доказателство за извънземен разум, на което някога бе ставало свидетел човешко същество. Нещото бе следвало флотилията — бавните, уязвими ноеви ковчези, загубени в безбрежното пространство. Но бе предпочело да не влиза в контакт с тях и просто да ги следва като сянка десетилетия наред.

Какво щеше да открие? Запасите, които се надяваше да намери на борда на „Калъш“, даже неупотребената антиматерия, може би щяха да се окажат незначителна награда в сравнение с това, което в действителност имаше вътре, в очакване да бъде използвано. Този кораб беше изравнил скоростта си с тази на флотилията, достигайки осем процента от скоростта на светлината, и нещо му подсказваше, че това не бе създало затруднения на извънземните. Нещо повече, достигането на въпросната скорост бе тривиално лесно. Някъде в този, като че ли прояден от червеи, плътен черен корпус, трябваше да има механизми, осигурили достигането и поддържането на тази скорост,

които той все някак си би могъл да използва; не непременно да разбере, трябваше да го признае, но да експлоатира.

И може би много повече от това.

Трябваше да продължи по-нататък. Всичко друго би било равносилно на провал.

— Продължаваме — обяви Скай. — Още един час. Ще видим какво ще открием за това време и ще внимаваме да не се изгубим. Компасите са още в нас, нали така?

— Това не ми харесва, Скай.

— Тогава мисли колко много неща би могъл да научиш, Норкинсо. Мисли по какъв начин би могъл да работи този кораб, за информационната му мрежа, как е замислен, какъв е планът, по който е построен. Нищо чудно да се окажат дело на извънземни, толкова далеч от нашия начин на мислене, колкото веригата ДНК се различава от веригата на някой полимер. Ще бъде необходим специален вид ум и съзнание, дори само за да започне да проумява някои от използваните принципи. Ум с необичаен калибър. Не ми казвай, че не изпитваш изобщо никакво любопитство.

— Надявам се да гориш в ада, Скай Осман.

— Приемам това за „да“.

Инспекционният робот сви в друго разклонение на тръбата, също като онова, което Куирънбах бе намерил горе на повърхността. Бученето на засмукващите възглавници се забави, затихна и спря. Намирахме се в пълен мрак и тишина, ако не се смятаха далечните, наподобяващи гръмотевици звуци от избълваната от тръбите свръхнагрятата пара в различни части на мрежата. Докоснах нагретия метал на нашата тръба с върхчетата на пръстите си и усетих леко потрепване. Надявах се това да не означава, че към нас се е устремила вълна от изгаряща пара под налягане от хиляди атмосфери.

— Все още не е прекалено късно да се върнем — обади се Куирънбах.

— Къде ти е любопитството? — попитах аз, имитирайки Скай Осман, когато опитваше да стимулира Норкинсо да върви напред.

— На около осем километра над нас, струва ми се.

Точно в този момент някой плъзна таблото на тръбата и ни изгледа, сякаш бяхме изпратена от Казъм сити пратка с изпражнения.

— Познавам те — рече той, като кимна към Куирънбах. После кимна подред към мен и към Зебра. — Теб не те познавам. И теб определено не те познавам.

— Нито пък аз — теб — побързах да отговоря, за да не оставя предимството в неговите ръце. Междувременно започнах да се измъквам от робота, предвкусвайки предварително удоволствието от възможността да протегна крака. — А сега покажи къде мога да пийна нещо.

— Кой си ти?

— Човекът, който те моли за едно скапано питие. Какво има? Да не би някой да ти е запушил ушите със свински лайна?

Той изглежда разбра посланието. Готов бях да се обзаложа, че не беше от големите играчи в това, което ставаше долу, и че в длъжностната му характеристика в голяма степен влизаше малтретиране от страна на дошлите на визита негодници, намиращи се малко по-високо в хранителната верига.

— Хей, не се обиждай, човече.

— Ратко, това е Танър Мирабел — намеси се Куирънбах. — А това е... Зебра. Обадох се, за да предупредя, че сме на път за Гидиън.

— Да — потвърдих аз. — И ако не си получил съобщението, проблемът си е твой, а не мой.

Очевидно Куирънбах бе достатъчно впечатлен, за да му се прииска да се присъедини.

— Дяволски вярно. И дай на гадняра... дай на човека гадното питие, за което те моли. — Прокара ръкав по изсъхналите си устни. — Дай едно и на мен, Ратко, минетчия такъв.

— Минетчия ли? Добре звучи, Куирънбах, наистина добре. — Човекът го потупа по гърба. — Продължавай да вземаш уроци по убедителност — наистина си струва. — След това ме изгледа почти със симпатия, като между професионалисти. — Добре. Последвайте ме.

Ратко ни изведе от тръбата. Изражението му можеше да се разчете трудно, тъй като очите му бяха скрити зад сиви очила, снабдени с различни деликатни видове сензори. Палтото му имаше същите шарки като горната дреха на Вадим, но бе по-късо, а парчетата бяха не чак толкова недодялани и по-лъскави.

— И така, приятели — започна Ратко. — Какво ви води насам?

— Наречи го „качествена инспекция“ — отвърнах аз.

— Не съм чувал някой да се е оплакал от качеството.

— В такъв случай може би не си слушал достатъчно добре — намеси се Зебра. — Става все по-трудно да си доставиш тази гадост.

— Така ли?

— Да, така — казах аз. — И не става дума само за недостига от гориво. Чистотата му създава проблеми. Със Зебра снабдяваме група клиенти чак до Ръждивия пояс. И получаваме оплаквания. — Стараех се да говоря разумно заплашително. — Това *би могло* да значи проблем някъде по веригата за доставка отгук до Ръждивия пояс. В тази верига има колкото щеш слаби брънки и, повярвай ми, разследвам ги всичките до една. Не е изключено обаче, да означава също така, че основният продукт деградира, разводнява се, както искаш го наречи. Ето защо правим това лично посещение, със съдействието на мистър Куирънбах. Искаме да се уверим, че все още съществува такова нещо като висококачествено гориво-мечта. Ако няма, значи някой лъже някого и във въздуха ще се разлетят повече лайна, отколкото при лайняна буря от десета степен. Във всеки случай, ставащото е неприятно за някого.

— Хей, слушай — рече Ратко, като вдигна длани. — Всички знаят за съществуването на проблем на нивото на източника. Но само Гидиън може да ти помогне с информация за причината.

Хвърлих въдицата напосоки.

— Както чувам, той се радвал на усамотението си.

— Няма кой знае какъв избор, нали?

Засмях се, стараяйки се смехът ми да прозвучи колкото се може по-убедително, без да знам на какво всъщност се смея. Но от начина, по който се бе изказал мъжът с очилата, останах с впечатление, че според него бе изрекъл някаква шега.

— Не, така ми се струва. — Промених тона, защото вече бяхме изградили някаква, макар и доста паянтова база за взаимно уважение. — Е, какво ще кажеш да поставим отношенията си на по-приятелска основа? Ще успокоиш съмненията ми за производственото качество на продукта, като ме снабдиш с... как да се изразя — малка търговска мостра?

— Какво не е наред? — попита Ратко, бръкна в един от джобовете на палтото си и ми подаде малко, тъмночервено шишенце.

— Да не си се друсал прекалено често с твоя запас?

Поех шишенцето, Зебра ми подаде своя сватбен пистолет. Знаех, че трябва да го направя, че само горивото-мечта щеше да ми позволи да отключи последните тайни от собственото си минало.

— Знаеш как стават тези работи — отвърнах аз.

Скай и Норкинсо си проправяха път напред, като непрекъснато хвърляха напрегнати погледи към компасите. Шахтата се разклоняваше и се извиваше, но дисплеите на каските им показваха неизменно тяхното положение спрямо совалката и маршрута, който бяха следвали до този момент, така че нямаше опасност да се изгубят, дори да срещнеха пречки по обратния път. Пътят, който следваха, водеше повече или по-малко към средата на кораба и сега те се движеха право напред, натам, където трябваше да се намира командната сфера. След около пет минути камбаноподобната реверберация се повтори, все едно че целият корпус бе ударен като гонг. Този път обаче звукът им се стори малко по-силен.

— Това беше капакът — обяви Норкинсо. — Сега тръгваме обратно.

— Не, продължаваме напред. Вече загубихме нишката и така или иначе ще трябва да си пробиваме път. Сега просто ще трябва да си го пробиваме по-дълго.

Норкинсо го последва, вече с явна неохота. Но нещо се променяше. Сензорите на скафандрите им уловиха следи от азот и кислород. Сякаш малко по малко в шахтата навлизаше въздух; сякаш двата дочути звъна идваха от някакъв огромен, извънземен люк на херметична камера.

— Пред нас се вижда светлина — обяви Скай, когато въздушното налягане достигна една атмосфера и продължи да се увеличава.

— Светлина ли?

— Бледожълта светлина. Не си въобразявам. Като че ли излиза от самите стени.

Той изгаси фенерчето си и нареди на Норкинсо да направи същото. За момент се озоваха в почти пълен мрак. Скай потрепери, усетил отново стария, никога неизчезващ напълно страх от тъмнината, появил се у него в детската стая по време на инцидента след

експлозията. Но малко по малко очите му привикваха с околното осветление и скоро вече му се струваше, че е същото, каквото бе, докато фенерчетата им бяха включени. Всъщност, дори още по-добро, тъй като бледожълтата светлина стигаше далече пред тях и разкриваше десетки метри от тунела.

— Скай? Има и нещо друго.

— Какво?

— Внезапно започнах да се усещам така, сякаш пълзя надолу по хълм.

Прииска му се да се изсмее, но той също го почувства. Определено нещо притискаше тялото му към едната страна на шахтата. Първо беше меко, но колкото по-нататък пълзеше (вече наистина ставаше дума за пълзене), силата му нарастваше, докато се почувства почти така, сякаш е в „Сантяго“ с неговата изкуствена гравитация, създадена от въртенето на кораба около оста му. Но извънземният кораб нито се въртеше около оста си, нито увеличаваше скоростта си.

— Гомес?

Отговорът, когато дойде, бе невероятно слаб.

— Да. Къде сте?

— Надълбоко. Някъде край командната сфера.

— Не мисля така, Скай.

— Това показват инерционните ни компаси.

— В такъв случай бъркат. Вашите радиовълни идват някъде от средата на гръбнака.

За втори път го обзе ужас, но сега той нямаше нищо общо с липсата на светлина. В никакъв случай не бяха пълзели толкова дълго, че да се озоват така далеч. Да не би корабът някак да бе променил формата си, докато се намираха в него? Радиоемисиите трябваше да са верни, Гомес със сигурност разполагаше с точни данни за тяхното местоположение, благодарение на триангулацията на сигнала, макар масата на намиращия се между тях и совалката корпус да правеше данните приблизителни. Но това означаваше, че компасите им бяха започнали да ги заблуждават почти веднага след влизането в кораба. А сега се придвижваха през нещо като статично гравитационно поле, по-скоро присъщо на корпуса, отколкото илюзия, създадена от ускоряване или ротация. То като че ли ги дърпаше по произволни начини, в

зависимост от геометрията на шахтата. Нищо чудно, че инерционните компаси даваха погрешни данни. Гравитацията и инерцията бяха така неуловимо преплетени, че беше почти невъзможно да изкривиш едното, без да изкривиш и другото.

— Явно имат пълен контрол над полето на Хигс — възкликна Норкинсо, видимо впечатлен. — Жалко, че Гомес не е тук. Вече щеше да е изобретил теория.

Смяташе се, че полето на Хигс, както му припомни Норкинсо, прониква в целия Космос, в цялата материя. Масата и инерцията всъщност изобщо не бяха присъщи свойства на фундаменталните частици, а резултат от възпиращото въздействие от взаимодействието им с полето на Хигс... възпиращото въздействие върху всяка известна личност, опитваща да мине през пълна с нейни поклонници стая. Както изглежда Норкинсо смяташе, че строителите на кораба бяха намерили начин, позволяващ на прочутата личност да се промъкне необезпокоявана или да възпрепятстват още повече напредването ѝ. Неговите създатели като че ли можеха да увеличават и да намаляват плътността на поклонниците и да ограничават или да увеличават способността им да досаждат на известната особа. Това, естествено, бе безнадеждно недодялан начин да си представи нещо, което Гомес, и може би дори Норкинсо, успяваха да съзрат без помощта на метафорите, виждайки право в бляскавата математическа сърцевина, но за Скай бе достатъчно. Строителите можеха да манипулират гравитацията и инерцията със същата лекота, с която манипулираха неприятната жълта светлина, при това вероятно без да се замислят много по въпроса.

А това означаваше, че предположенията му бяха верни. Ако нещо на кораба можеше да го научи на тази техника, ползата за флотилията... във всеки случай, поне за „Сантяго“, щеше да е невероятна. От години се опитваха да се отърват от излишната маса, за да са в състояние да отложат за възможно най-късно намаляването на скоростта. Ами ако имаха възможност просто да изключат масата на „Сантяго“, така, както се изключва лампа? Можеха да влязат в системата Лебед с осем процента от скоростта на светлината и да спрат рязко в орбита около Края на пътуването, прекратявайки за миг движението си. Даже да не беше възможно нещо чак толкова

драстично, всяко намаляване на инерцията на кораба, дори само с няколко процента, пак щеше да им свърши чудесна работа.

Налягането сега беше доста над атмосфера и половина, макар вече да не се увеличаваше толкова бързо. Въздухът беше топъл и натежал от влага и газове, които, макар и безвредни, не присъстваха в същото съотношение в нормално дишания от тях. А неприятната жълта светлина бе достатъчно ярка, за да позволява да се чете на нея. От време на време се налагаше да пропълзват през вдлъбнатини в шахтата, пълни с гъста, тъмна течност. Следи от нея имаше навсякъде. Подобни на кръв петна се виждаха по всички повърхности.

— Скай? Гомес е.

— Казвай. Едвам те чувам.

— Скай, слушай. След пет часа ще си имаме компания. Наближават две совалки. Знаят, че сме тук. Рискувах да насоча радара към тях, за да определя разстоянието.

Чудесно; той самият сигурно щеше да постъпи по същия начин.

— Остави нещата така. Не разговаряй с тях и не прави нищо, което ще им позволи да разберат, че сме от „Сантяго“.

— Но вие трябва да излезете веднага оттам. Все още имаме възможност да избягаме.

— С Норкинсо още не сме приключили.

— Скай, не знам дали си даваш сметка...

Той прекъсна връзката. Интересуваше го повече това, което се намирало пред тях. То се приближавало по същата шахта. Придвижвало се със странни колебания на плоското си розово-бяло тяло, като ларва.

— Норкинсо? — каза той и насочи оръжието си натам. — Мисля, че някой идва, за да ни приветства с „добре дошли“.

Учуди се на страха в гласа си.

— Не виждам нищо. Не, почакай, сега виждам. О!

Създанието имаше размери на човешка ръка; не беше достатъчно голямо, за да им навреди физически. Не се виждаха и никакви опасни органи, като челюсти например. Отпред имаше само подобен на венец волан: полупрозрачни ластари, които се вееха пред него. Създанието изглежда нямаше нито очи, нито крайници, с които да манипулира. Скай си повтаряше тези успокояващи факти, но въпреки това установи с разочарование, че бе все така уплашен както и преди малко.

Ларвата обаче, не изглеждаше особено впечатлена от новодошлите. Тя просто спря и размаха прозрачните си филизи към тях. Бледорозовото, разделено на части тяло придоби по-червеникав оттенък и тогава, между отделните сегменти започна да се процежда някакъв артериален секрет, който образува прясна алена локва. От локвата се надигнаха филизи и тя запълзя напред, сякаш тичаше по наклон. Скай усети, че усещането му за вертикално и хоризонтално рязко се промени и му се зави свят, сякаш бе настъпила промяна в гравитацията. Червената течност се плъзгаше към тях като алена вълна, а след това се надигна нагоре, около скафандрите им. Червеният воал премина и по прозрачната плоча пред лицето му, сякаш търсеше начин да проникне през нея. После изчезна.

Гравитацията се върна към нормалната си стойност. Все още ужасен, дишайки тежко, той наблюдаваше как локвата се върна при ларвата и влезе отново в нея. Ларвата остана червена още известно време, а след това цветът ѝ бавно избледня до розов.

И тогава тя направи нещо много странно. Вместо да се обърне, просто се промени така, че задната ѝ част стана предна и обратно: филизите влязоха в тялото ѝ и излязоха от другата страна. Съществуването се затътри със същите вълнообразни движения към жълтеникавите дълбини на шахтата. Все едно нищо не се бе случвало.

И тогава прозвуча някакъв глас. Избумтя през стените с достойна за Божия глас мощ; беше прекалено дълбок, за да бъде човешки.

— Хубаво е да имаш компания — заяви на португалски той.

— Кой си ти? — попита Скай.

— Лаго. Ела да ме видиш, ако обичаш; вече ни дели съвсем малко разстояние.

— А ако реша да си тръгна веднага?

— Ще ми бъде тъжно, но няма да те спирам.

След като и реверберацията от богоподобния глас заглъхна, всичко се върна в положението, в което бе преди появата на ларвата. Двамата дишаха тежко, сякаш току-що бяха спринтирали. След продължително мълчание Норкинсо се обади:

— Връщаме се в совалката. Веднага.

— Не. Продължаваме напред, както обещахме на Лаго.

Норкинсо го сграбчи за ръката.

— Не! Нима случилото се вече е изтрито от късата ти памет?

— Поканени сме на борда от нещо, което можеше вече да ни е убило, ако имаше подобно намерение.

— Нещо, което се нарече „Лаго“. Макар Оливейра да...

— Всъщност той не каза, че Лаго е мъртъв. — Скай полагаше неимоверни усилия да не допусне страха му да се прояви и в гласа. — А просто, че с него се случило нещо. На мен лично ми е интересно да разбера какво. Както и всичко останало, което този кораб или каквото и да е там, би могъл да ни каже.

— Чудесно. В такъв случай продължавай. Аз се връщам.

— Не. Оставащ тук и идваш с мен.

Норкинсо се поколеба, преди да отвърне:

— Не можеш да ме принудиш.

— Не, но определено мога да направя така, че да оцениш сам колко хубаво би било и за теб ако дойдеш. — Сега бе ред на Скай да постави длан върху ръката на своя спътник. — Използвай въображението си, Норкинсо. Тук може да има неща, които да обърнат на сто и осемдесет градуса всичките ни представи. Най-малкото, неща, които ще ни помогнат да стигнем до Края на пътуването преди другите кораби, може би дори ще ни дадат тактическо предимство, когато те пристигнат след нас и започнат да предявяват териториални претенции.

— Намираме се на извънземен кораб, а единственото, за което си в състояние да мислиш, са човешки караници за право върху земята?

— Повярвай ми, тези неща няма да ти се струват толкова незначителни само след няколко години. — Той стисна дори още по-силно ръката на Норкинсо и усети компресирането на материята на скафандъра под пръстите си. — Помисли си само! Всичко зависи от този миг. Цялата ни история може да бъде променена от това, което ще се случи тук и сега. Ние не сме дребни играчи, Норкинсо; ние сме великани. Опитай се да го проумееш, макар и за момент. И помисли за възнаграждението на хората, които строят историята. Хора като нас. — Сети се за „Сантяго“ и тайната стая, където държеше инфилтратор-ахимерик. — Вече имам дългосрочни планове, Норкинсо. Безопасността ми е гарантирана в Края на пътуването, даже събитията да се обърнат срещу нас. Ако се случи такова нещо, ще се погрижа и за твоята сигурност, за твоята безопасност. А пък ако нещата не се

обърнат срещу нас, бих могъл да те направя наистина извънредно влиятелен човек.

— А ако сега се обърна и се върна в совалката?

— Няма да ти се сърдя — промълви Скай. — Все пак това е ужасяващо място. Но няма да ти гарантирам никаква сигурност през идните години.

Норкинсо махна ръката на Скай от скафандъра си и се загледа встрани, докато намери своя отговор.

— Добре. Продължаваме. Но няма да стоим повече от един час тук.

Скай кимна, макар жестът да бе излишен, когато си в скафандър.

— Радвам се да го чуя, Норкинсо. Винаги съм знаел, че си разумен мъж.

Тръгнаха отново. Сега вече се вървеше по-лесно, сякаш шахтата имаше безкраен низходящ наклон — не бяха нужни почти никакви усилия, за да се плъзгаш надолу. Скай се сети за начина, по който го бе „опипала“ червената течност. Контролът върху гравитацията бе толкова точен, че течността изглеждаше като жива, носейки се като силно ускорена железоподобна отливка. Създателите на кораба владееха много повече неща от промяната на полето на Хигс. Те можеха да свирят на него като на пиано.

Каквито и да бяха, дори да изглеждаха като ларвата, сигурно бяха изпреварили с милиони години развитието на хората. Флотилията несъмнено им се струваше неизразимо примитивна. Нищо чудно даже да не бяха сигурни, че тя е продукт на разумна мисъл. Но въпреки всичко ги бе *заинтригувала*.

Шахтата премина в огромна пещера с гладки стени. Появиха се в по-горния край на една от стените ѝ, но помещението бе запълнено с толкова гъста лепкава пара, че беше трудно да видят срещуположната страна. Всичко бе окъпано в неприятна жълта светлина, а подът бе скрит под огромно езеро от червена течност, вероятно дълбоко поне десетина метра. В него се виждаха множество ларви, някои почти напълно потопени. Имаше такива с малко по-различна форма и размери от тази, която бяха видели. Имаше и други, значително по-големи от човек и ластарите им включваха специализирани удължения, които бяха може би сензорни органи. Една от тях се бе вторачила в двамата новопристигнали с единственото си подобие на човешко око в

края на специално стълбче. Но най-голямата ларва се намираше в средата на езерото, бледорозовото ѝ тяло се издигаше на метри над повърхността му, а дължината ѝ се измерваше с десетки метри. Тя обърна края на тялото си към тях и малката корона от филизи се залюля като палмови листа.

По-надолу се виждаше уста, абсурдно малка на фона на останалата част от ларвата. Имаше човешка форма, беше червена по краищата, а когато заговори с мощен, бумтящ глас, започна да се извива по характерен за човешката начин.

— Здравейте — каза ларвата. — Аз съм Лаго.

Подържах за момент шишенцето на светлината, преди да го пхна в пистолета. Начинът, по който проблясваше червената течност — движеше се мудно, а в следващия миг — с ослепителна скорост... прекалено ми напомняше червеното езеро в сърцето на „Кальош“. Само дето „Кальош“ никога не бе съществувал, нали? А нещо несравнимо по-странно, за което митът за призрачния кораб се бе прилепил като паразит. И нима този спомен на Скай не бе присъствал винаги в тайните кътчета на ума ми? Разпознах горивото-мечта почти в същия миг, в който го видях.

„В онова езеро имаше достатъчно от него, за да се удавиш“ — помислих си аз.

Допрях сватбения пистолет в шията си и изстрелях течността в сънната си артерия. Горивото-мечта не беше наркотик в общоприетия смисъл. То действаше върху целия главен мозък, вместо върху определен негов участък. Единствената му цел бе да спре разрушаването на клетките и да поправи пораженията, да възвърне фокуса на паметта и да възстанови нарушените напоследък пътеки и връзки. То сякаш черпеше информация от някаква карта за последното състояние на организма, сякаш тялото носеше отпечатък, някакво енергийно поле, което се променяше по-бавно от клетките. Именно поради това горивото-мечта бе в състояние да се справя и с нараняванията, и със загубите на паметта с еднаква лекота, без да знае нищо за физиология или невроанатомия.

— Качествено е — обади се Ратко. — Аз самият използвам само най-доброто.

— Значи признаваш, че не всичко, което излиза оттук, е добро?
— попита Зебра.

— Хей, както казах — едно за Гидиън.

Ратко ни поведе по поредица от виещи се, импровизирани тунели. Имаха осветление и зачатъци на под, но бяха изсечени в плътна скала. Както изглежда комплексът се намираше в стената на бездната.

— Непрекъснато чувам някакви слухове — казах аз. — За здравето на Гидиън. Някои смятат, че това е причината да позволи по улиците да се разпространява некачествено вещество. Защото е прекалено болен, за да се справя със своята част от доставката.

Надявах се да не съм изрекъл нещо, което да издаде пълното ми невежество по въпроса. Но Ратко каза само:

— Гидиън продължава да произвежда. Това е всичко, което има значение в момента.

— Ще разбере едва след като го видя, нали?

— Той не е приятна гледка, надявам се, че си даваш сметка.

Усмихнах се.

— Мълвата е шило в торба.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ

Докато Ратко ни водеше към Гидиън, позволих на следващия епизод да ме връхлети. Сега ми се струваше, че от мен зависи кога ще се случи това — сякаш не ставаше дума за нищо повече от ровене в спомени с тристагодишна давност, подреждането им в хронологичен ред и разрешение на следващия епизод да нахлуе в съзнанието ми. Във всичко това вече нямаше нищо смущаващо необичайно. Сякаш донякъде знаех какво ще се случи, но просто напоследък не мислех особено по този въпрос. Като книга, която не си отварял отдавна, но чиято история никога вече няма да може да те изненада.

Скай и Норкинсо се огледаха от отвора на шахтата, от която се бяха появили, и заслизаха внимателно по хлъзгавите стени на помещението, докато стигнаха до брега на червеното езеро.

Ларвата, която се намираше в центъра му, на петдесетина метра от тях, току-що се бе представила като Лаго.

Скай събираше сили да не се поддаде на огромния си страх и чувството, че всичко това е невероятно странно. Беше убеден обаче, че съдбата му е да излезе жив от това място.

— Лаго ли? — повтори той. — Бях останал с впечатление, че Лаго е човек.

— Аз съм също и това, което съществуваше преди Лаго. — Макар и гръмък, гласът беше спокоен и лишен от каквато и да било заплашителна нотка. — Трудно е да се обясни с езика на Лаго. Аз съм Лаго, но също така съм и Безстрашно пътуващия.

— Какво се случи с Лаго?

— Това също не е лесно за обяснение. Извинете ме. — Последва пауза, по време на която от ларвата в езерото избликнаха галони червена течност и после други галони се вляха в нея. — Така е по-добре. Много по-добре. Сега ще обясня. Преди Лаго имаше само Безстрашно пътуващия и помощните ларви на Безстрашно пътуващия, и празен развъдник. — Мустачетата посочиха като че ли съм стените и тавана на пещерата. — Но след това празният развъдник беше

повреден и много нещастни помощни ларви трябваше да бъдат... в ума на Лаго няма дума за това. Разложени? Разтворени? Дегенерирани? Но не напълно изгубени.

Скай погледна към Норкинсо, който не бе промълвил нито дума, откакто бяха влезли в помещението.

— Какво се случи преди корабът ви да бъде повреден?

— Да... кораб. Точно така. Не празен развѣдник. Кораб. Много по-добре. — Устата се усмихна ужасяващо и от съществото бликна поредната доза червена течност. — Това стана отдавна.

— Започни от началото. Защо ни следвате?

— Вас ли?

— Флотилията. Другите пет кораба. Другите пет празни развѣдника. — Въпреки страха си усети гняв. — Боже, не е чак толкова трудно. — Разтвори юмрук, като изправяше пръстите си един след друг. — Едно. Две. Три. Четири. Пет. Разбра ли? Пет. Има още пет празни развѣдника, построени от нас, хора като Лаго, и вие решихте да последвате нас. Бих искал да знам защо.

— Това беше преди повредата. След повредата останаха само четири празни развѣдника.

Скай кимна. Значи това нещо донякъде разбираше какво се бе случило с „Исламабад“.

— Което означава, че не си спомняш и това?

— Не си спомням много добре.

— Е, постарай се. Откъде идваш? Какво те накара да се прилепиш към флотилията?

— Има прекалено много празнини. Прекалено много, за да може Безстрашно пътуващия да си спомни целия път обратно.

— Не е нужно да си припомняш целия път обратно. Кажи ми само как се озова тук.

— Беше време, когато имаше само ларви, макар празнините да бяха колкото щеш. Търсехме други видове ларви, но така и не откривахме.

Скай реши, че става въпрос за времето, когато народът на Безстрашно пътуващия бе кръстосвал из Космоса, без да открие други разумни форми на живот.

— Кога е било това?

— Преди цели епохи. Едно завъртане и половина.

Скай усети смразяваща тръпка на космическо благоговение. Може би се лъжеше, но подозираше силно, че ларвата има предвид въртенето на Млечния път. Времето, необходимо на една обикновена звезда от галактичния център да направи пълна обиколка. Всяка една от тези обиколки отнемаше повече от двеста милиона години... Следователно расовата памет на ларвата, ако изобщо ставаше въпрос за такова нещо, обхващаше период от повече от триста милиона години космическо пътуване. Преди триста милиона години динозаврите не бяха съществували дори като щрих на еволюционната чертожна маса. На фона на този необозрим период от време хората и всичко, което бяха направили, изглеждаше като слой прах върху планински връх.

— Разкажи ми по-нататък.

— Тогава открихме други ларви. Но те не бяха като нас. Всъщност изобщо не бяха ларви. Те не искаха... да ни понасят. Бяха като празен развъдник, но... празен. Само празен развъдник.

Кораб без живи същества на борда.

— Машинен интелект?

Устата се усмихна отново. Гледката беше наистина отвратителна.

— Да. Машинен интелект. Гладни машини. Машини, които ядат ларви. Машини, които ни ядат.

„Машини, които ни ядат.“

Замислих се за начина, по който ларвата бе изрекла думите — сякаш ставаше въпрос просто за някакъв дразнещ аспект от реалността. Нещо, което трябваше да се изтърпи, но за което всъщност не можеше да бъде винен никой. Спомних си и моето отвращение от пораженческия начин на мислене на ларвата.

„Не, не *моето* отвращение — казах си аз. — Отвращението на Скай Осман.“

Имах право, нали?

Ратко ни водеше из грубо изсечените тунели във фабриката за производство на гориво-мечта. От време на време минавахме през мъждиво осветени разширения, където работници в лъскави сиви палта се трудеха над гъсто покрити с химическа апаратура маси, които напомняха миниатюрни стъклени градове. Виждаха се огромни колби,

пълни с десетки литри тъмно, проблясващо на светлината, кървавочервено гориво-мечта. В края на поточната линия редиците с пълни шишенца очакваха следващия етап — дистрибуторите. Много от работниците носеха същите очила като Ратко, а специализираните им лещи щракаха, когато се наместваха на местата си за извършването на съответната задача в производствения процес.

— Къде ни водиш? — попитах аз.

— Искаше да пиеш, нали?

— Води ни да се видим с човека, според мен — прошепна Куирънбах. — Той ръководи всичко това, така че не го подценявай... макар да има доста необичайна система от вярвания.

— Гидиън ли? — учуди се Зебра.

— Е, това е част от цялото — намеси се Ратко, очевидно без да разбере за какво става дума.

Минахме през още един комплекс от производствени лаборатории и най-сетне ни въведоха в офис с грапави стени, където пред огромно, очукано метално бюро, лежеше съсухрен старец... или може би седеше, не беше възможно да се разбере веднага. Човекът беше в нещо като инвалидна количка: долнопробен, черен, армиран уред, който издаваше тихи звуци от свистящата през клапите му пара. Излизащите от инвалидната количка тръби се губеха в стената. Вероятно можеше да се отдели от тях, когато трябваше да се придвижва, плъзгайки се на тънките колела с извити спици, на които бе окачен столът.

Тялото на мъжа трудно можеше да се различи под многобройните одеяла. Двете му невероятно слаби ръце бяха навън, лявата стоеше върху бедрото, а дясната си играеше с армията черни ръчки и бутони на дясната странична облегалка на инвалидната количка.

— Здравейте — обади се Зебра. — Вие трябва да сте въпросният човек.

Той ни изгледа един след друг. Лицето му представляваше маска от кости, покрити с кожа, на места тънка като пергамент, така че се създаваше странното усещане за прозрачност. Все още обаче, го обгръщаше аура от красота, а очите му, когато най-сетне се спряха върху мен, ми напомниха две пронизващи всичко парчета

междувъздушен лед. Силната му челюст бе присвита почти презрително. Устните му потрепнаха, сякаш се готвеше да отговори.

Вместо това, дясната му ръка заигра по бутоните и ръчките, като ги натискаше с изненадваща сръчност. Макар да бяха слаби, пръстите му изглеждаха силни и опасни като нокти на лешояд.

Той вдигна ръка от контролното табло. Вътре в инвалидната количка започна да става нещо, възвестявано от шумното дрънчане на механизмите. Когато дрънкането престана, столът заговори, синтезирайки думите с поредица от подобни на камбанки свирки, и ако човек се концентрираше, можеше и да ги разбере.

— Ясно е от само себе си. Какво мога да направя за вас?

Съзерцавах го смаян. Предполагах, че Гидиън може да е всичко друго, но не и това.

— Можете да ни дадете обещанията от Ратко напитки — отвърнах аз.

Той кимна с меко казано доста икономично движение и Ратко се приближи до шкафа, който се намираше в каменна ниша в единия ъгъл на офиса. Върна се с две чаши вода. Пресуших моята на една глътка. Нямаше прекалено лош вкус, макар несъмнено да бе получена от парата преди не повече от час. Ратко предложи нещо на Зебра и тя прие с явно опасение, но жаждата очевидно бе по-силна от тревогата да не бъдем отровени. Оставих чашата си върху очуканото метално бюро.

— Нямах нищо общо с това, което очаквах, Гидиън.

Куирънбах ме сръга.

— Това не е Гидиън, Танър. Това е, въж... — поколеба се, преди да добави безсилно — човекът, както казах.

Мъжът срещу нас натисна нова поредица от бутони на инвалидната си количка. Последва ново щракане, което продължи може би около петнайсет секунди, преди гласът да прозвучи отново:

— Не, аз не съм Гидиън. Но вероятно сте чували за мен. Аз направих това място.

— Кое? — попита Зебра. — Този лабиринт от тунели ли?

— Не — отговори той след поредната пауза, през която столът обработваше думите. — Не. Не този лабиринт от тунели. Целия този град. Цялата тази планета. — Тук очевидно паузата беше програмирана. — Аз съм Марко Ферис.

Спомних си какво ми бе казал Куирънбах за необичайната система от вярвания на нашия домакин. Е, това тук не можеше да бъде наречено другояче. Усетих обаче, как в мен се прокрадва емпатия към човека в задвижваната от пара инвалидна количка.

Аз самият не бях в много по-различно от неговото положение, тъй като все още не бях сигурен кой съм.

— Е, Марко — казах аз. — Отговори ми на един въпрос. Ти ли управляваш това място или с тази работа е натоварен Гидиън? Гидиън съществува ли изобщо?

Инвалидната количка затрака.

— О, определено аз управлявам това място, мистър... — Направи почти незабележим жест с другата си ръка, не си заслужаваше да си създава целия този проблем да спира изречението си по средата, за да ме пита за името. — Но Гидиън е тук. Гидиън винаги е бил тук. Без Гидиън аз нямаше да бъда тук.

— Защо тогава не ни заведете да го видим? — намеси се Зебра.

— Защото не е необходимо. Защото никой не отива при Гидиън без наистина уважителна причина. Вие вършите цялата работа чрез мен, защо ви е тогава Гидиън? Гидиън е просто доставчикът. Той не знае нищо.

— Въпреки това, бихме искали да си кажем някоя и друга дума с него — заявих аз.

— Съжалявам. Невъзможно. Абсолютно невъзможно.

Той отдалечи инвалидната си количка от бюрото. Огромните колела с извити спици затрополиха по пода.

— Въпреки всичко, искам да се видя с Гидиън.

— Хей — обади се Ратко и пристъпи напред, за да застане между мен и човека, който се мислеше за Марко Ферис. — Нали чухте какво каза?

Ратко обаче, беше аматьор. Повалих го, преди да разбере какво става и миг по-късно той лежеше охкащ на пода със счупена ръка. Дадох знак на Зебра да се наведе и да вземе оръжието, което той се готвеше да измъкне. Сега вече и двамата бяхме въоръжени. Извадих своето оръжие, а Зебра насочи другия пистолет към Ферис или както му беше името.

— Ето моето предложение — казах аз. — Завеждаш ме при Гидиън. Или ме завеждаш при Гидиън, проливайки сълзи от

непоносима болка. Как ти се струва?

Той дръпна и натисна нова поредица от ръчки и бутони, в резултат на което инвалидната количка се отдели от хранващите я с пара тръби. Дори някъде в нея да имаше оръжие, не мисля, че той можеше да бъде достатъчно бърз, за да се възползва от него.

— Оттук — произнесе Ферис след малко по-краткотраен период на тракане.

Поведе ни през друга поредица от тунели. Ферис управляваше майсторски количката си из тесните проходи. Продължавах да се питам какъв е неговият случай. Куирънбах и евентуално Зебра изглежда приемаха, че не е с всичкия си. Но кой беше тогава, ако не този, за който се представяше?

— Кажете как се озовахте тук — попитах аз. — И какво общо има това с Гидиън.

Последва ново щракане.

— Дълга история. За щастие често са искали да я разказвам. Затова съм програмирал следното изявление.

Инвалидната количка пощрака известно време и гласът заговори отново:

— Роден съм на Йелоустоун, създаден от стоманена утроба и отгледан от работи. Това бе преди да сме в състояние да транспортираме живи хора от звезда до звезда. Трябваше да ни създават от замразени яйцеклетки и да ни оставят на грижите на вече пристигналите работи.

Ферис беше един от американосите, това знаех. Този период отстоеше толкова назад във времето, дори преди епохата на Скай Осман, че поне в моето съзнание, всичко бе започнало да се слива в общ исторически фон, изпълнен с параходи, конквистадори, концентрационни лагери и черна чума.

— Ние открихме бездната — продължаваше Ферис. — Това бе странното. Никой не я беше видял от Слънчевата система, даже с най-добрия инструментариум. Беше прекалено малка. Но я открихме веднага щом започнахме да изследваме нашия свят. Дълбока дупка в кората на планетата, непоносима жегата и смесицата от газове, които можехме да обработваме по подходящ начин, за да получим нужния ни за дишане въздух. От геологична гледна точка съществуването ѝ нямаше обяснение. О, знаех теориите, че Йелоустоун е пострадал от

ударната вълна при среща с газов гигант в близкото минало и как цялата топлинна енергия в сърцевината му е трябвало да излезе на повърхността през клапи от рода на тази бездна. И може би в това има известна истина, но със сигурност не цялата. Тя не обяснява странността на бездната — защо газовете се отличават толкова от останалата атмосфера — по-топли, по-влажни, няколко степени по-малко токсични. Слязох да видя какво има на дъното.

Той бе отишъл с един от атмосферните изследователски апарати, слизайки все по-дълбоко и по-дълбоко в бездната, докато се озовал под нивото на мъглата. Радарът го пазел да не се разбие в стените, но спускането пак било много опасно, а по едно време едноместният му летателен апарат загубил мощност и се спуснал дори още по-дълбоко. В крайна сметка възстановил управлението трийсет метра под повърхността. Корабът му се приземил върху чакъла, който покривал цялото дъно. Процесът на автоматична поправка се включил, но корабът не бил в състояние да го върне на повърхността през следващите трийсетина часа.

Тъй като нямало какво друго да прави, Ферис навлякъл един от костюмите, предназначени да защитават от неблагоприятното налягане, температура и химически състав на въздуха, и се заел да изследва чакълестия слой. Нарекъл го „сипея“. През цепнатините в скалите излизал топъл, влажен, богат на кислород въздух.

Ферис се промъкнал надолу през пролуката, която открил наред „сипея“. Било опасно горещо и на няколко пъти за малко не намерил смъртта си, но някак си се справил и успял да слезе няколкостотин метра по-надолу. Все намирал нови пролуки, през които да се промъкне и места, където да закрепил скоби и въжета. Мисълта, че може да умре, не го напускала, но била някак си абстрактна. Никой от първите американоси нямал ясна представа за смъртта, не им се било случвало да наблюдават как хората остаряват и умират. Нямали преки впечатления от нея.

И слава Богу. Защото, ако Ферис е бил малко по-наясно какво рискува и разбирал какво точно означава смъртта, вероятно е нямало да навлезе толкова дълбоко по сипея.

И никога нямало да открие Гидиън.

„Трябва да са пътували из Космоса, докато са открили други видове — някакви роботи или киборгов разум“ — помисли си Скай.

Постепенно и с цената на доста скука най-сетне се сдоби с нещо като свързана история от Безстрашно пътуващия. Ларвите били мирна, невинна, обикаляща из Космоса култура в продължение на милиони години, докато се натъкнали на машините. А покорявали Космоса поради някакви странни причини, които Безстрашно пътуващия не бе в състояние да обясни, а само заяви, че нямали нищо общо с любопитството или нуждата от ресурси. Както изглежда, ларвите просто го правели, императив, появил се у тях в някакъв далечен момент от еволюцията им. Те не изпитвали особен интерес към технологиите или науката и очевидно се задоволявали с техники, придобити толкова отдавна, че лежащите в основата им принципи били забравени.

Както можело да се очаква, срещата с консумиращите ларви машини не им се отразила добре. Въпросните машини започнали да проникват бавно в територията на ларвите и да ги принуждават да променят поведенческите си навици, останали неизменни в продължение на милиони години. За да оцелеят, ларвите трябвало първо да проумеят, че са се превърнали в обект на преследване.

Но дори осъзнаването на този факт им отнело един милион години.

Тогава, смразяващо бавно, те започнали, ако не да отговарят на удара, поне да разработват стратегии за оцеляване. Изоставили колониите си по различните повърхности и се преселили окончателно в междוזвездното пространство, за да се скрият по-успешно от консуматорите на ларви. Създавали празни развъдници с размери на малки планети. От време на време се натъквали на останки от други видове, също преследвани от консуматорите, макар да ги наричали с други имена. Ларвите се сдобивали с подходящи за нуждите им технологии, обикновено без да си правят труда да ги разберат. Контролът на гравитацията и инерцията например, получили от една симбиотична раса, наречена „Строителите на гнезда“. Формата за осъществяване на светкавична връзка при общуването им завещала културата, която си била дала името „Скачащите клоуни“. Ларвите били строго смърдени, когато попитали дали същите принципи не могат да се приложат и за светкавично пренасяне в пространството. За

Скачащите клоуни съществувала тънка линия между изпращането на сигнали и пътуването със скорост по-голяма от скоростта на светлината. Едното било приемливо при строго конкретизирани параметри на използване. Второто било неподлежаща на характеризиране перверзия, една толкова противна концепция, че най-префинените Скачащи клоуни се съсухряли и умирали от отвращение.

Само най-недодяланите от младите видове не успявали да проумеят това.

Но всички технологии на ларвите и техните съюзници взети заедно не били достатъчни да се справят с машините. Те били винаги по-бързи, винаги по-силни. От време на време имало и органични победи, но те били по-скоро изключения.

Скай размишляваше над това, когато Гомес се обади отново. Настойчивостта в тона му се усещаше въпреки слабия сигнал.

— Скай! Лоши новини. Двете совалки пуснаха двойка роботи. Може да са просто камери, но ми се струва, че имат противоударни бойни глави. Движат се с голяма скорост и ще бъдат при нас след около петнайсет минути.

— Няма да направят такова нещо — заяви Норкинсо. — Не биха ни атакували без първо да разберат какво става тук. Иначе биха рискували да унищожат цял кораб на флотилията, на който има, тъъ, оцелели и различни запаси, както смятахме и ние самите.

— Не — възпротиви се Скай. — Биха го направили... дори само за да ни попречат да вземем онова, което смятат, че се намира на борда.

— Не го вярвам.

— Защо? Аз самият бих постъпил точно така.

Каза на Гомес да бъде нащрек и преустанови връзката. Няколкото часа, с които мислеше, че разполагат, внезапно се бяха свили до петнайсет минути. Вероятно нямаше да им стигнат да се върнат до совалката и да се махнат оттук, дори ако пътят им не бе препречен и ако не трябваше да си го пробиват отново. Все още обаче, имаше време да направят едно нещо. Време, колкото да чуят остатъка от разказа на Безстрашно пътуващия. Това можеше да промени всичко. Като полагаше усилия да не мисли за изтичащите минути и за приближаващите бойни ракети, Скай каза на ларвата да продължи историята си.

И ларвата с радост се подчини.

— Гидиън — изрече човекът в инвалидната количка, след като прекрати разказа си с внезапното набиране на някакви команди.

Намирахме се в естествена пещера високо от едната страна на скалната повърхност. Имаше площадка, голяма точно колкото да побере количката. За момент се замислих дали да не бутна Ферис от нея, но се отказах заради стабилните обезопасяващи перила, прекъснати единствено, за да осигурят достъп до спираловидното стълбище, водещо до пода на огромното помещение.

— По дяволите! — изруга Куирънбах, след като надникна надолу.

— Започваш да проумяваш — обадих се аз.

Вероятно аз също щях да бъда шокиран като него, ако не бях подготвен от това, което Скай бе открил в „Калъш“. Там долу се мъдреше друга ларва, струва ми се дори още по-голяма от онази, която той бе видял в кораба, но сама, без помощни ларви.

— Съвсем не е това, което очаквах — промълви Зебра.

— Никой никога не го очаква — съгласи се мъжът в количката.

— Някой би ли ми обяснил какво е това, по дяволите.

Куирънбах имаше вид на човек, вкопчил се мрачно в последните си останки от здрав разум.

— Точно това, което изглежда — отвърнах аз. — Голямо извънземно същество. Разумно, освен това, по свой специален начин. Наричат се „ларви“.

— Откъде. Знаеш — произнесе през стиснатите си зъби Куирънбах, така че думите излязоха една по една.

— Защото вече имах удоволствието да се запозная с една от тях.

— Кога? — попита Зебра.

— Преди много, много време.

Куирънбах приличаше на човек на ръба на нервна криза.

— Напълно ме обърка, Танър.

— Аз самият не съм съвсем сигурен, че си вярвам. — Кимнах към Ферис. — Двамата с нея... ларвата, имате доста стара връзка, нали?

Инвалидната количка изтрака.

— Наистина е съвсем просто. Гидиън ни дава нещо, което ни е нужно. Аз запазвам живота на Гидиън. Какво би могло да бъде по-справедливо?

— Ти го измъчваш.

— Понякога трябва да бъде насърчаван, това е всичко.

Отново сведох поглед към ларвата. Намираше се в метална вана с отвесни стени, пълна донякъде с тъмна мътна течност, като мастило на сепия. Беше окована неподвижно и около нея се издигаха скелета и пътечки. Разположени по мостчета машини с индустриален вид очакваха да бъдат придвижени върху ларвата. В различни точки по цялата ѝ дължина бяха вкарани електрически кабели и тръби.

— Къде я намери? — попита Зебра.

— Тук — отвърна Ферис. — Намираше се в останките на някакъв кораб. Беше се разбил тук, на дъното на бездната, може би преди един милион години. Един милион години. Но това не е нищо за нея. Макар повреден и неспособен да лети, корабът я е поддържал жива в някакво полулетаргично състояние през цялото това време.

— Значи просто се е разбил тук? — попитах аз.

— И не само това. Очевидно е бягала от нещо. Но така и не разбрах от какво точно.

Прекъснах поредицата от звуци, излизащи от инвалидната количка.

— Ще опитам да отгатна. Раса от усещащи машини-убийци, които са атакували расата на ларвата и още много други раси в продължение на милиони години и ги преследвали от звезда на звезда. В крайна сметка ларвите били принудени да заживеят единствено в междузвездното пространство, бягайки от звездната светлина. Но нещо очевидно е привлякло тази тук — шпионска мисия или друго.

Ферис натисна няколко бутона и столът му изписука:

— Откъде знаеш всичко това?

— Както току-що обясних на Куирънбах, познанството ми с ларвите датира от доста отдавна.

Извадих от паметта на Скай всичко, което му бе разказала неговата ларва. Бягащите видове научили, че за да оцелеят, трябва да се крият, при това да се крият майсторски. В Космоса съществували места, където в последно време не се бил зараждал разумен живот — стерилизирани от експлозиите на свръхнови или от сливането на

неутронни звезди — и тези „чисти“ зони били най-подходящи за скривалища. Но не липсвали и опасности. Разумът само чакал да се появи. Непрекъснато еволюирали нови култури, които се пръскали из Космоса. И тези прояви на живот привличали хищните машини. Те разполагали автоматични системи за следене навсякъде около обещаващите слънчеви системи, готови да ги предупредят веднага, щом на тях се натъкне някоя нова, пътуваща из Космоса култура. Затова ларвите и техните съюзници — малкото, които останали — изпадали във все по-силна параноя и ставали все по-бдителни за появата на признаци на нов живот.

Ларвите никога не били обръщали кой знае какво внимание на системата, където се намирала Земята. Любопитството все още изисквало прекалени усилия според тях и едва когато признаците за наличие на разум около планетата станали извънредно силни, те се насилили да проявяват някакъв интерес. И започнали да наблюдават дали хората ще тръгнат из междузвездното пространство, но в продължение на столетия, а след това и на хилядолетия, не се случило нищо подобно.

Но тогава все пак *се случило* нещо и то не било благоприятно.

Това, което Ферис бе научил от Гидиън, съвпадало напълно с информацията, получена от Скай на борда на „Калъш“. Неприятел преследвал ларвата на Ферис стотици светлинни години, в продължение на векове. Машината се движела по-бързо от кораба на ларвата, била в състояние да прави по-остри завои и да намалява порязко скоростта си. На фона на всичко това степента, в която ларвите владеели инерцията и движението изглеждала изключително първобитна. Колкото и бързи и силни да били обаче, машините-убийци имали своите ограничения и слаби места, които ларвите изучавали и документирали грижливо през хилядолетията. Техниките им за усещане на гравитацията били изненадващо недоразвити за едни толкова ефективни във всяко друго отношение убийци. Корабите на ларвите понякога оцелявали при атаките, когато се криели близо до или в по-големи камуфлажни маси.

Щом открил жълтия свят, Гидиън видял своя шанс да се спаси от бързо приближаващата машина-убиец. Откритието на геологичните характеристики било съпроводено с възможно най-близката до радостта емоция, на която бил способен неврофизиологично.

Щом наближил, врагът го атакувал с оръжие с голям обхват на действие. Ларвата обаче, била скрила кораба си зад луната на планетата и залпът от антиматерия просто създал множество кратери по повърхността ѝ. Тя изчакала положението на луната да ѝ позволи да слезе незабелязано в атмосферата и после да се спусне в бездната, потенциалното скривалище, което вече била открила от Космоса. Ларвата я бе направила по-широка и по-дълбока със собствените си оръжия, прониквайки все по-нататък в кората на планетата. За щастие гъстата отровна атмосфера прикривала повечето ѝ усилия. Но при спускането си надолу допуснала ужасна грешка, в резултат на която бронята на кораба се отъркала от едната страна в стръмните ѝ стени. Милиарди тонове чакъл полетели надолу и я погребали под себе си, макар намерението ѝ да било просто да се скрие, докато машината-убиец отмине в търсене на друга мишена. Беше смятала, че ще чака най-много хиляда години — премигване на клепаща според мащабите на ларвите.

Изминало обаче значително повече, преди да се появи някой.

— Вероятно е искала да я откриеш — казах аз.

— Да — отвърна Ферис. — По това време вече била наясно, че врагът няма как да не е отминал нататък. Използваше кораба си, за да сигнализира своето присъствие, като променяше съотношението на газовете в бездната. И ги затопляше. Изпращаше и други сигнали — екзотична радиация. Но ние даже не ги уловихме.

— Не мисля, че и другите ларви са ги уловили.

— Струва ми се, че дълго време са поддържали връзка. Намерих в кораба му нещо, което като че ли не беше част от него, недокоснато от времето, макар всичко останало да бе неописуемо старо и изгубило функциите си. Беше нещо като лъскава топка на глухарче, широка около метър, която просто си плуваше в своето помещение, повесена на силова рамка. Много красива и хипнотизираща на вид.

— И какво беше това? — попита Зебра.

Той бе предвидил въпроса ѝ.

— Опитах да открия сам, но въз основа на извънредно неточните и ограничени тестове, които имах възможност да направя, получавах противоречиви, направо парадоксални резултати. Това нещо изглежда бе учудващо плътно, в състояние да спре слънчевите неутрино. Изкривяваше светлинните лъчи около себе си по начин, говорещ за

наличие на невероятно гравитационно поле. И въпреки това, там нямаше нищо. Почти можеше да протегнеш ръка и да го докоснеш, само дето около него имаше бариера, от която пръстите ти изтръпваха. — През цялото време, докато говореше, Ферис даваше нови команди на инвалидната си количка, а пръстите му се движеха с бързината и лекотата на свирещ арпежи пианист. — В крайна сметка, разбира се, разбрах какво е, но едва след като убедих ларвата да ми каже.

— Убеди? — повторих аз.

— Тя има нещо, което бихме могли да определим като рецептори за болка и области в нервната система, чиито емоционални реакции са аналогични на страха и паниката. Въпросът беше да ги локализирам.

— И какво се оказа? — повтори въпроса си Зебра.

— Устройство за комуникация, но невероятно странно.

— По-бързо от светлината?

— Не съвсем — отговори ми той след обичайната пауза. — Определено не в смисъла, който ние влагаме в това понятие. То изобщо не излъчва и не приема информация. Ларвата и нейните побратими в другите кораби нямат нужда от това. Те вече съдържат цялата информация, която биха получили някога.

— Не съм сигурен, че разбирам — промълвих аз.

— Тогава ще перифразирам току-що казаното — отвърна Ферис, който явно вече бе подготвил отговора си. — Всяко едно от устройствата им за комуникация вече съдържа всяко съобщение, което би трябвало някога да бъде изпратено на съответния кораб. Съобщенията се намират в него, но са недостъпни преди настъпването на момента да бъдат предадени. Нещо като запечатаните нареждания в старовремските платноходи.

— Все още не проумявам — повторих аз.

Зебра кимна.

— Аз също.

— Вижте — нашият събеседник се наведе напред в количката, несъмнено с цената на доста големи усилия, — всъщност е съвсем просто. Ларвите разполагат с всички съобщения, които някога биха били изпратени — в цялата история на тяхната раса. Тогава, далеч напред в тяхното бъдеще, напред и в това, което все още ни предстои като бъдеще, те сливат тези записи в нещо. Онова, което така и не разбрах, е, че става въпрос за някаква скрита машинария,

разпространена из Галактиката. Признавам, че подробностите винаги са ми се изплъзвали. Само името е ясно, но дори при това положение преводът, в най-добрия случай, е приблизителен. — Ферис направи пауза и ни изгледа подред със смущаващо студените си очи. — Окончателна галактическа памет. Това е — или ще бъде — нещо като огромен, жив архив. Мисля, че сега съществува само в частична форма, просто скелет на онова, което ще стане след милиони или милиарди години. Архивът, каквото и да представлява, трансцендира във времето. Поддържа връзка с всички минали и бъдещи версии на самия себе си, до сегашната епоха и далечното минало от нашата история. Това е непрестанно променяща се информация, преминаваща през безкрайни повторения. И, доколкото разбрах, комуникационното устройство на ларвите е само един чип от цялото. Миниатюрен фрагмент от архива, пренасящ само съобщения с определена дата между ларвите и шепата им съюзнически видове.

— Какво пречи на ларвите да четат съобщенията, преди да се пристигнали и така да избягват бъдещи събития?

Ферис за пореден път бе предвидил въпроса.

— Не могат да го направят. Всички съобщения на съоръжението са кодирани. Без съответния код, нямаш достъп до тях. Самият код, доколкото беше разбрала ларвата, изглежда е гравитационната фонова радиация на Вселената в съответния момент. Когато ларвите влагат някое съобщение в комуникационното устройство, то усеща гравитационния пулс на Вселената: тиктакането на движещите се един към друг пулсари, тихите стенания на далечните черни дупки, поглъщащи звезди в сърцата на галактиките. То ги чува всичките и създава уникален подпис, ключ, с който декодира пристигащото съобщение. Всяко такова устройство носи всички съобщения, но те не могат да бъдат прочетени преди то да се увери, че гравитационният фон пасва. Или *почти*. То отчита положението в Космоса на получателя на съобщението, разбира се. Съоръженията очевидно действат в диапазон от няколко хиляди светлинни години. Ако бъдат разделени на по-голямо разстояние от това, просто не разпознават фоновия подпис като верен. И всеки опит да се имитира той, да се предвиди какъв ще е бъдещият гравитационен фон на Вселената въз основа на вече познатото, явно винаги завършва с неуспех. Те просто се свиват и умират.

Следователно ларвата бе поддържала в продължение на векове някакъв контакт с далечните си съюзници. След това устройството започнало да се приближава до границата на складираните в себе си съобщения и тя предавала само от време на време. Смятало се, че врагът също има достъп до тези съобщения, тъй като разполагал със свои копия на устройствата, затова употребата им винаги била рискована. Макар да била самотна и в периода на преследването от машината-убиец, ларвата едва сега започнала да добива представа какво означава истинска самота. Самотата била неумолима, смазваща сила, подобна на планините от камъни върху ѝ. Тя запазила здравия си разум, като си позволявала да разговаря със своите съюзници веднъж на четирийсет-петдесет години, поддържайки илюзията, че все още играе някаква дребна роля на голямата арена на делата на ларвите.

Но Ферис бе разделил ларвата с кораба и комуникационното ѝ устройство. Това е било началото на спускането ѝ в дълбините на ларвената лудост.

— Ти я доиш, нали? — попитах аз. — Доиш от нея горивото-мечта. И не само това. Възползваш се от нейния ужас и самота. Дестилираш тези отпечатыци и ги продаваш.

Столтът на Ферис изписука:

— Пъхнали сме сонди в мозъка ѝ, за да разчитаме моделите на нервната ѝ дейност. Преработваме ги със специален софтуер на Ръждивия пояс и ги рафинираме до продукт, който хората са в състояние да приемат.

— За какво говори той? — попита Зебра.

— За виртуалните филми — отвърнах аз. — Черната им серия с малката ларва в горния край. Не знаех какво точно мога да очаквам.

— Чувала съм за тях — рече Зебра. — Но никога не съм ги опитвала, дори не бях сигурна дали не са някакъв мит.

— Не, съвсем реални са.

Спомних си невероятните емоции, които предизвика един от тези филми в мозъка ми, когато го опитах на борда на „Стрелников“. Преобладаваше усещането за ужасяваща, смазваща клаустрофобия и страх, но примесени с убедеността, че колкото и потискаща да е, клаустрофобията бе за предпочитане пред пълното с хищници празно пространство отвън. Все още бях в състояние да усетя ужаса, който ме накара да изпитам този виртуален филм. Ужас с леко извънземен

привкус, които бе невъзможно да бъде объркан с нещо друго. Тогава ми бе непонятно защо някой би плащал, за да се подлага на нещо такова, но сега всичко започваше да си идва на мястото. Ставаше дума за вече добре познатия ми проблем, създаден от скуката и търсенето на всевъзможни екстремни преживявания, с чиято помощ да ѝ се противостои.

— Какво получава тя за това? — попита Зебра.

— Облекчение — отговори Ферис.

Разбих каква има предвид. Долу, в черната мътилка, запълваща ваната, се движеха работници в сиви костюми и държаха в ръцете си нещо, наподобяващо огромен остен за говеда. Газеха до коленете в гъстата черна течност. От време на време някой от тях мушкаше с остена сивия хълбок на ларвата и по цялата дължина на подобното на дирижабъл тяло пробягваше болезнена тръпка. Бледочервено вещество потече от порите на сребристите кожа. Един от работниците приближи веднага до мястото съд, за да събере безценните капки.

От другия край, където се намираше устата на създанието, прозвуча остър писък.

— Вероятно не произвежда гориво-мечта така, както преди — обадох се аз. Започваше да ми се гади. — Какво е това? Някаква органична машинария?

— Предполагам — отвърна Ферис, като успя да предаде чрез звука, излизащ от инвалидната количка, слабия си интерес. — Все пак тя донесе тук Смесената чума.

— Донесе ли? — учуди се Зебра. — Но тази ларва е тук от хилядолетия.

— Да. И през цялото това време е дремела, докато не пристигнахме ние и не започнахме да се суедем на повърхността с патетичните си малки селища и градове.

— Тя знае ли, че е заражена? — попитах аз.

— Много се съмнявам. Вероятно е носела чумата без дори да предполага. Някаква стара инфекция, към която отдавна вече се е приспособила. Горивото-мечта може би е съвсем малко по-младо. Тази защита те са разработили за себе си — жив бульон от микроскопични машинки, отделяни непрестанно от телата им. Машинките са имунизирани срещу чумата и не ѝ позволяват да се развихри, но това съвсем не е всичко, което правят. Те хранят и лекуват своя домакин,

пренасят информация от и за второстепенните му ларви... Мисля, че в крайна сметка са се превърнали до такава степен в част от самите тях, че те не биха могли да живеят сами.

— Но чумата все пак е стигнала по някакъв начин до града — рекох аз. — От колко време си тук долу, Ферис?

— По-голямата част от четири безкрайни столетия. Откакто я открих. Чумата не означаваше нищо за мен, разбира се — нямам в себе си нищо, на което би могла да навреди. Затова пък нейното горивомечта... нейната кръв, ме поддържа жив, без да се налага да прибегвам до други процедури за удължаване на живота. — Пръстите му попипаха сребристото одеяло, което го покриваше. — Разбира се, процесът на стареене не бе спрял напълно. Горивото действа благотворно, но определено не е чудотворно.

— Значи никога не си виждал Казъм сити? — поинтересувах се аз.

— Не. Но знам какво се случи. — Той ме изгледа строго. Усетих как телесната ми температура пада под ледения му поглед. — Аз го предрекох. Знаех, че ще се получи така, че градът ще стане чудовищен и ще се изпълни с демони и вампири. Знаех, че най-бързите ни, най-умните и най-малките ни машинки ще се обърнат срещу нас — ще поразяват ума и плътта ни, ще извадят наяве перверзни и всевъзможни гадости. Знаех, че ще дойде ден, когато ще се наложи да се обърнем отново към по-простите машини, към по-старите и несъвършени версии. — Вдигна обвинително пръст. — Всичко това го предвидих. Можеш ли да си представиш, че аз изобретих тази инвалидна количка само за някакви си седем години?

Видях как в по-далечния край на ларвата един от работниците се надвеси от скелето към нея с нещо като електрически трион в ръце. И започна да реже огромен струпей с променящи се цветове от една току-що зараснала рана на гърба на Гидиън.

Погледнах към нашареното си с разноцветни парчета палто.

— Чудесно, Ферис — обади се Зебра. — Имаш ли нещо против да ти задам един последен въпрос, преди да си тръгнем?

Той набра отговора си на контролното табло на количката.

— Да?

— Това предсказал ли си го?

Извади пистолета си и го простреля.

На връщане мислех за това, което ми бе показал Ферис, и което бях научил от спомените на Скай.

Ларвите забелязали интензивно отделяне на енергия близо до системата на Земята: пет огнени искри, носещи почерка на взаимното унищожаване на материя и антиматерия. Пет празни развъдника набирали скорост, която предизвикала само презрение у Скачащите клоуни: едва осем процента от скоростта на светлината. Това било обаче, истинско постижение, като се имало предвид, че само преди един милион години приматите все още се биели с кокали.

По времето, когато забелязали петте кораба, ларвите вече били претърпели ужасни загуби. Някога мощните им празни развъдници били разбити от сблъсъците с неприятеля. След известен период, на който дълголетните ларви гледали с носталгия и тъга, развъдниците се разцепили. Разделили се на по-малки и по-подвижни части. Големите ларви били светски особи и разцеплението им причинило неизразима мъка, макар да имали възможност да поддържат контакт със своите събратя благодарение на свръхсветлинната сигнална система на Скачащите клоуни.

В крайна сметка един от малките развъдници се присъединил към петте човешки кораба. Той приел подобна на тяхната форма. Статистическият анализ на осъществяваните в продължение на десет милиона години срещи показвал, че тази тактика е от дългосрочна полза за ларвите, макар да бе възможно да завърши катастрофално при някоя конкретна среща.

Планът на Безстрашно пътуващия бил съвсем прост според разбиранията на ларвите. Той искал да изучи хората и да реши как да подходи към тях. При масивно разселване в тази част на Космоса и оживлението, което машините-убийци непременно щели да забележат, можело да се наложи да ги „бракува“. Сред оцелелите видове имало такива, които поели задачата да извършват тези болезнени, но необходими „бракувания“.

Безстрашно пътуващия се надявал да не се стигне до това. Надявал се хората да са по-кротки, за да не се налага да прибегват до незабавно бракуване. Ако възнамерявали само да заселят една-две от по-близките слънчеви системи, засега щели да ги оставят на мира.

Самото „бракуване“ рискувало да привлече машините-убийци, затова никога не трябвало да се използва, освен при наистина уважителна причина. Но тъй като десетилетията минавали, а хората не предприемали никакви стъпки, нито враждебни, нито каквито и да било други, Безстрашно пътуващия приближавал все повече и повече празния развъдник до групичката човешки кораби. Може би било най-добре да извести присъствието си, да поведе диалог с хората и да обясни странната ситуация. Ларвата започнала да търси начин да осъществи намерението си, когато един от корабите се взривил.

Експлозията била равносилна на пълната детонация на няколко тона антимаateria. Празният развъдник на Безстрашно пътуващия поел голяма част от взрива, който увредил камуфлажното покритие и убил много от работещите близо до повърхността ларви. Агонията, причинена от смъртта им, достигнала до него чрез техните секрети. Той абсорбирал каквото могъл от индивидуалната им памет, докато ранените помощни ларви били разтворени до органичните си съставки.

Измъчен, изгубил половината от паметта на ларвите, Безстрашно пътуващия отдалечил празния развъдник от флотилията.

Но някой го забелязал. Оливейра и Лаго пристигнали малко след това, без да са сигурни какво да очакват, вярвайки донякъде на старата история за призрачния кораб, шестия член на флотилията, неизвестно защо зачеркнат от историята.

Разбира се, те не открили нищо подобно.

Оливейра изпратил първо Лаго, за да намери необходимото за връщането им гориво, но Лаго бързо си дал сметка, че не се намира на човешки кораб. Когато помощните ларви го завели в помещението на Безстрашно пътуващия, нещата се развили зле. Безстрашно пътуващия искал само да помогне на новодошлия, като му обяснил, че няма нужда от скафандъра, защото и двата вида дишат един и същ въздух. Но може би начинът, по който го направил — като накарал ларвите да изядат костюма му — не бил особено удачен. Лаго се разстроил и започнал да наранява помощните ларви с режещото си фенерче. Докато огънят горял ларвите, Безстрашно пътуващия пиел изпълнените им с агония секрети, сякаш болката била негова.

Колкото и да било неприятно, нямал друг избор, освен да разглоби Лаго. Разбира се, Лаго не приел ентусиазирано ставащото, но

вече било прекалено късно. Помощните ларви отделили повечето външни и по-интересните от вътрешните му органи, изучавайки как отделните части си пасват и действат заедно, преди да разтворят централната му нервна система в секрета. Безстрашно пътуващия поел всички спомени на Лаго, които бил в състояние да проумее. Научил се как да издава същия тип звуци като него и как да им придава значение и, копирайки Лаго, си направил уста. Други ларви копирали сетивните му органи или дори инкорпорирали в себе си неговите части.

Сега, след като придобил по-голямо разбиране за гледната точка на хората, Безстрашно пътуващия проумял защо Лаго не приел толкова добре гледката на камерата с ларвите, която се разкрила пред него. Съжалявал заради това, което бил принуден да му причини и опитал да се реабилитира, като използва колкото се може повече от паметта на Лаго и неговите части.

Бил убеден, че хората ще оценят този жест.

— След идването на Лаго отново стана много самотно — изрече устата. — Нещо повече — много по-самотно отпреди.

— Ти не си имал представа какво е самота, преди да го изядеш, проклетата глупава ларва.

— Това е... възможно.

— Добре. Слушай ме внимателно. Както ми обясни, имаш усещане за болка. Тази информация ми беше нужна. Вероятно притежаваш и добре развит инстинкт за самосъхранение, иначе нямаше да оцелееш досега. Е, тук имам един харбърмейкър. Ако не разбираш какво означава това, потърси го в паметта на Лаго. Сигурен съм, че той го е знаел.

През последвалата пауза ларвата се раздвижи с видим дискомфорт. Червената течност се разля край нея като морска вода покрай изхвърлен на брега кит. Харбърмейкърите бяха атомните бойни глави, част от оборудването на флотилията, което щеше да бъде нужно при заселването в Края на пътуването.

— Разбирам.

— Добре. Нищо чудно да използваш номера с гравитацията, за да ѝ попречиш да действа, но съм готов да се обзаложа, че не можеш да генерираш толкова лесно произволно силни полета, иначе щеше да използваш нещо подобно, за да накараш Лаго да спре, когато е започнал да ти създава неприятности.

— Казах ти прекалено много.

— Да, вероятно. Но аз искам да знам още. Предимно за този кораб. Били сте въввлечени във война, нали? Може и да не сте я спечелили, но нямаше да оцелеете досега без оръжие.

— Ние нямаме оръжие. — Устата на ларвата имаше оскърбен вид. — Само брониращо ято.

— Брониращо ято ли? — Скай замълча за известно време, опитвайки се да вникне в начина на мислене на ларвата. — Някаква технология за силово изхвърляне, така ли? Можете да създавате определено поле около този кораб?

— Можехме, някога. Но необходимите за тази цел части се повредиха при унищожаването на петия празен развѣдник. Сега може да бъде създадено само частично ято. Изобщо не може да се използва срещу умел неприятел, каквито са машините-убийци. Те виждат дупките.

— Добре, чуй ме. Усещаш ли двете малки машини, които приближават към нас?

— Да. Те също ли са приятели на Лаго?

— Не съвсем. — „Е, не е изключено и да са“ — помисли си той. Малко вероятно беше обаче, да са приятели на Скай Осман и това бе единственото, което имаше значение. — Искам да използваш твоето ято срещу тях. Или аз ще използвам харбърмейкъра срещу теб. Ясно ли е?

Ларвата като че ли разбра.

— Искаш да ги унищожа?

— Да. Или аз ще унищожа теб.

— Няма да го направиш. Ще убиеш и себе си.

— Ти не разбираш — отвърна с приятелски тон Скай. — Аз не съм Лаго. Аз не мисля като него и определено не действам като него.

Избра една от по-близките ларви и изпразни част от пълнителя на автомата си в нея. Куршумите пробиха дупки с размери на палец в бледорозовото ѝ тяло. Потече червеното вещество и от някаква част на съществото излезе ужасяващ остър писък. Но почти веднага разбра, че се лъже. Писъкът идваше от голямата, а не от улучената ларва.

Ранената ларва потъна в червеното море, останаха да се виждат само отделни нейни части. Към нея с плавни вълнисти движения се

приблжиха няколко от другите помощници и започнаха да я опипват с мустачките-ластари.

Постепенно острият писък затихна и премина в ниско стенание.

— Ти ме нарани.

— Искях само да ти разясня за какво става дума — рече Скай. — Лаго те е наранявал безразборно, защото е бил уплашен. Аз не съм уплашен. Нараних те, защото искам да знаеш точно на какво съм способен.

Няколко помощни ларви излязоха стремително на брега, само на метри от мястото, на което стояха Скай и Норкинсо.

— Не — предупреди Скай. — Не се приближавай повече или ще прострелям още една... и не опитвай да правиш номерца с гравитацията, за да не взривя харбърмейкъра.

Ларвите спряха, мустачките им мърдаха истерично.

Жълтата светлина, в която се къпеше цялото помещение, угасна за секунда. Скай не очакваше да се озове в мрак. За миг го обзе неописуем ужас. Бе забравил, че ларвите контролираха осветлението. На тъмно те можеха да направят почти всичко. Представи си как излизат от червеното езеро и го завличат в него за краката. Представи си как го изяждат, както бяха изяли Лаго. Можеше да стане така, че да не е в състояние да даде команда на харбърмейкъра да се взриви, да не може да изтрие собствената си агония.

Може би трябваше да го направи веднага, докато все още имаше възможност.

Но жълтата светлина отново се появи.

— Направих както искаш — обяви Безстрашно пътуващия. — Беше трудно. Беше нужна цялата ни мощ, за да отблъснем ятото на това разстояние.

— Свърши ли работа?

— Там има още два — по-малки празни развълници. Совалките.

— Да. Но те няма да бъдат тук, преди да минат още няколко часа. Тогава ще можеш да повториш същия номер. — Свърза се с Гомес. — Какво стана?

— Сондите просто експлодираха, Скай... сякаш се удариха в нещо.

— Атомни ли са?

— Не. Не носеха харбърмейкъри.

— Добре. Стой там, където си.

— Скай... Какво, по дяволите, става там вътре?

— Не би искал да знаеш, Гомес... Наистина не би искал.

Трябваше да напегне слух, за да чуе следващия въпрос.

— Открихте ли... как му беше името? Лаго?

— О, да, открихме Лаго. Нали, Лаго?

Сега заговори Норкинсо.

— Скай. Слушай. Вече трябва да тръгваме. Не е нужно да убиваме другите хора. Нямаме желание да предизвикваме война между корабите. — Той повиши глас и високоговорителят на каската му забумтя над червеното езеро. — Можете да ни защитите и по други начини, нали? И можете да ни преместите, да преместите целия този кораб... целия този празен развъдник на някое безопасно място? Извън обсега на совалките?

— Не — заяви Скай. — Искам тези совалки да бъдат унищожени. Ако искат война между корабите, ще я получат. Да видим колко ще издържат.

— За Бога, Скай.

Норкинсо протегна ръце към него, сякаш за да го сграбчи. Скай отстъпи и изгуби равновесие на хлъзгавия под. Внезапно се наклони назад и падна в червената течност. Приземи се върху раницата си. Червеното вещество се плисна със странен ентусиазъм по стъклото пред лицето му, сякаш търсеше начин да влезе вътре в скафандъра. С ъгълчето на окото си забеляза как две помощни ларви се отправиха към него с типичните вълнисти движения на тялото си. Скай се мяташе, но не откриваше повърхност, върху която да се подпре, камо ли да се изправи.

— Норкинсо. Измъкни ме оттук.

Норкинсо се приближи предпазливо до ръба на червеното езеро.

— Може би ще е най-добре да те оставя тук, Скай. Може би това ще е най-доброто за всички ни.

— Измъкни ме, копеле такова.

— Не дойдох, за да върша злини. Дойдох тук, за да помогна на „Сантяго“... и може би на останалите от флотилията.

— Харбърмейкърът е в мен.

— Но не мисля, че ще ти стиска да го взривиш.

Двете ларви вече бяха стигнали до него, заедно с трета, чието приближаване не беше забелязал. Те го опипваха и изучаваха с различно оформени групички пипалца. Той продължаваше да се мята, но червената течност като че ли се съгъстяваше с намерението да го държи като затворник.

— Измъкни ме, Норкинсо. Това е последното ми предупреждение към теб...

Норкинсо не се бе приближил нито с крачка.

— Ти си болен, Скай. Винаги съм го подозирал, но едва сега се убедих. Наистина не знам на какво си способен.

Тогава се случи нещо, което не очакваше. Беше спрял да се мята, защото за това се изискваха прекалено големи усилия. И в този момент усети, че се издига нагоре, издигаше го самата червена течност, докато ларвите го побутваха леко. Разтрепери се от страх. Тогава се озова на брега. Последните струйки от червената течност се оттекоха от скафандъра му.

За момент се взира, изгубил ума и дума, в Безстрашно пътуващия. Знаеше, че ларвата усеща насоченото му към нея внимание.

— Ти ми вярваш, нали? Няма да ме убиеш. Знаеш какво би означавало това.

— Не искам да те убивам — отвърна Безстрашно пътуващия. — Защото тогава отново ще се озова в самота, както преди вашето пристигане.

Той разбра и му стана още по-гадно. Ларвата все още ценеше компанията му, дори след като ѝ причини болка, дори след като уби част от нея. Това нещо бе толкова самотно, че бе доволно от присъствието даже на своя мъчител. Сети се за малкото момченце, което крещеше сред пълен мрак, предадено от приятеля, който всъщност никога не бе съществувал и разбра ларвата, макар същевременно да я мразеше заради слабостта ѝ.

А от това разбиране омразата му стана дори още по-силна.

Наложи се да убие още една ларва, преди да убеди Безстрашно пътуващия да унищожи приближаващите се совалки и този път не само убийството допринесе за агонията му. Генерирането на ятото очевидно също му причиняваше болка, сякаш чувстваше разрушаването на кораба.

Но вече всичко приключи. Скай можеше да остане, можеше да мъчи ларвата, докато му каже всичко, което знае. Можеше да я принуди да му покаже как се движи корабът и да разбере дали може да ги закара до Края на пътуването по-бързо от „Сантяго“. Или пък да доведе тук част от екипажа на „Сантяго“, на борда на празния развъдник, за да живее в тесните тунели, като накара ларвите да направят нужните промени във въздуха и температурата, така че да отговарят най-добре на човешките нужди. Колко човека можеше да поеме корабът на извънземните? Петдесет, сто или няколкостотин? Може би дори щеше да се справи с *момиосите*, ако ги събудеха? Щеше да понесе даже, ако се наложеше да нахранят ларвите с няколко от тях, за да ги поддържат щастливи.

Вместо това реши да унищожи кораба.

Беше далеч по-просто. Освобождаваше го от нуждата да се споразумява с ларвите; освобождаваше го и от отвращението, което го изпълни, когато разпозна своята самота в тяхната. Освобождаваше го също така от риска празният развъдник да попадне някога в ръцете на другите кораби от флотилията.

— Ние си тръгваме — обърна се той към Безстрашно пътуващия. — Разчисти ни път до повърхността, до мястото, откъдето влязохме.

Дочу звучно звънтене от проправянето на коридорите, отварянето и затварянето на люковете към херметичните камери. Лек бриз погали червената вода.

— Вече можете да тръгвате — обяви голямата ларва. — Съжалявам за недоразумението помежду ни. Ще се върнете ли скоро?

— Можеш да разчиташ — отговори Скай.

Не след дълго бяха в совалката. Гомес все още нямаше представа какво се е случило и защо приближаващите неприятелски настроени сили просто се взривиха.

— Какво открихте там? — попита той. — Какво се оказа, Оливейра напълно ли е бил побъркан или казаното от него има все пак някакъв смисъл?

— Мисля, че е бил побъркан — заяви Скай.

Норкинсо не се обади. Не бяха разменили нито дума след случката край езерото. Може би той се надяваше Скай да я забрави, ако не се споменаваше повече за нея — напълно разбираемо изпускане на нервите в подобна напрегната ситуация. Споменът за падането обаче,

се повтаряше непрестанно в съзнанието на Скай — червената вълна върху стъклото пред лицето му, притеснението колко ли молекули от нея бяха проникнали през скафандъра.

— А какво стана с лекарствата и другите медицински припаси — намерихте ли нещо? И получихте ли поне представа какво се е случило с корпуса на кораба?

— Открихме това-онова — отвърна уклончиво Скай. — Няма ли да се махаме оттук, а? Давай на максимална мощност.

— А какво стана с двигателния сектор? Трябва да видя дали ще можем да се сдобием с останалата антиматерия, да...

— Прави каквото ти казвам, Гомес. — И излъга, за да го успокои: — Ще се върнем друг път за антиматерията. Корабът няма да отиде никъде.

Празният развѣдник започна да се отдалечава от тях. Направиха завой и се озоваха от здравата му страна, след това Гомес даде пълна мощност. Достатъчно бе да се отдалечат само на двеста-триста метра от него, за да стане отново невъзможно да се предположи, че този кораб не е това, което изглежда на пръв поглед. За секунда Скай помисли за него отново като за „Кальош“, призрачния кораб. Колко бяха грешили само. Но никой не можеше да ги вини — истината се бе оказала несравнимо по-странна.

Щяха да имат неприятности, когато се върнеха във флотилията, разбира се. Един от другите кораби бе изпратил тук своите совалки и това означаваше, че ще се наложи Скай да изтърпи някое и друго обвинение, може би дори да бъде изправен пред съда. Но той бе планирал всичко това. Знаеше, че може да използва ставащото в своя полза. Доказателствата, които бе оставил с помощта на Норкинсо, щяха да изобличат Рамирес като организатор на експедицията до „Кальош“, а Констанца — като участничка в конспирацията. Скай щеше да изглежда просто като безволева машина в ръцете на страдащия от мания за величие капитан. Рамирес щеше да бъде свален от капитанския пост, може би дори — екзекутиран. Констанца със сигурност щеше да бъде наказана. И надали някой щеше да има съмнения по въпроса кой да поеме вакантното място.

Скай изчака още около минута. Не смееше да си позволи повече от страх да не би Безстрашно пътуващия да заподозре какво ще се случи и да вземе някакви превантивни мерки. После задейства

харбърмейкър. Атомният взрив беше ярък и чист и когато плазмената сфера изтъня, като цвете, чийто цвят става от синьо-бял — междузвездночерен, стана ясно, че от ларвата не е останало нищо.

— Какво направи току-що? — попита Гомес.

Скай се усмихна.

— Спасих едно нещо от мъките му.

— Трябваше да го убия — рече Зебра, когато инспекционният робот наближи повърхността.

— Знам какво чувстваш — отвърнах аз. — Но вероятно нямаше да можем да си тръгнем оттам, ако го беше убила.

Беше се прицелила в тялото на Ферис, но не беше особено ясно къде свършваше то и къде започваше инвалидната количка. Изстрелът ѝ бе увредил само животоподдържащата му машинария. Ферис бе изохкал и, когато опита да състави някакво изречение, нещо в стола изтрака и задрънча, след което се чу объркана поредица от пискащи звуци. Подозирах, че щеше да бъде нужно нещо много повече от зле пресметнат изстрел за убийството на четиривековен старец, чиято кръв почти със сигурност бе солидно примесена с гориво-мечта.

— И каква беше ползата от това пътуване? — попита тя.

— И аз се питах същото — обади се Куирънбах. — Не научихме почти нищо, освен някакви дреболии около начина на производство. И Гидиън, и Ферис са си пак долу. Нищо не се е променило.

— Но ще се промени — заявих аз.

— Което означава?

— Това бе просто разузнавателна експедиция. Когато всичко приключи, ще се върна долу.

— Следващия път той ще ни очаква — рече Зебра. — Няма да можем да се вмъкнем така лесно.

— Ние ли? — възкликна Куирънбах. — Значи ти вече се посвети на повторното пътуване дотам, така ли, Тейрън?

— Да. И ми направи една услуга — наричай ме Зебра.

— Щях да я послушам, ако бях на твое място, Куирънбах. — Усетих как инспекционният робот възвръщаше хоризонталното си положение. Бяхме наближили помещението, където се надявах, че

Шантрел все още ни чака. — И да, връщаме се, и не, втория път няма да бъде лесно.

— Какво се надяваш да постигнеш?

— Както каза някога един близък човек, там долу има нещо, което трябва да бъде избавено от мъките си.

— Ще убиеш Гидиън, така ли?

— Да, предпочитам да го направя, вместо да живея с мисълта за неговите страдания.

— Но горивото-мечта...

— Градът просто ще трябва да се научи да живее без него. И без другите услуги, които дължи на Гидиън. Чухте какво каза Ферис. Останките от кораба му са все още някъде там долу и продължават да променят химическия състав на газовете в бездната.

— Но Гидиън вече не се намира в кораба — каза Зебра. — Нали не мислиш, че все още му влияе по някакъв начин?

— По-добре не го прави — обади се Куирънбах. — Ако го убиеш и бездната престане да снабдява града с необходимите ресурси... Честно казано, в състояние ли си да си представиш какво би могло да стане?

— Да — отвърнах аз. — И на фона на това чумата вероятно ще изглежда като някакво дребно неудобство. Но въпреки това ще го направя.

Шантрел ни чакаше. Отвори нервно капака на изхода и ни огледа за част от секундата, преди да реши, че сме същите, които бяха слезли долу. Остави оръжието си и ни помогна да излезем от инспекционния робот; всички охкахме от облекчение, че най-сетне се измъкнахме от тръбата. Въздухът в помещението съвсем не беше свеж, но аз го вдишвах жадно на големи глътки.

— Е? — рече Шантрел. — Заслужаваше ли си? Добрахте ли се до Гидиън?

— И то доста близо до него — отвърнах аз.

Точно в този момент нещо от дрехите на Зебра записука. Тя ми подаде оръжието си и измъкна един от грубите телефони с античен вид, които бяха върхът на модата в Казъм сити.

— Изглежда е опитвал да се свърже с мен през цялото време, през което сме се изкачвали — заяви тя, като отвори екранчето.

— Кой е? — попитах аз.

— Прански.

Зебра доближи телефона до ухото си, а аз се заех да обяснявам на Шантрел, че този човек бе частен следовател, въввлечен отчасти в онова, което се бе случило от пристигането ми досега. Зебра говореше с него тихо, а поставената пред устата ѝ, свита длан, заглушаваше още повече гласа ѝ. Не чувах нищо от думите на Прански и само половината от тези на Зебра. Но то беше предостатъчно, за да добия представа за разговора им.

Някой, вероятно от познатите на Прански, бе убит. В момента той се намираше на местопрестъплението и по начина, по който Зебра говореше с него, можех да преценя, че е доста развълнуван, сякаш това бе последното място на света, където би искал да се намира.

— А ти...

Вероятно се готвеше да го попита дали е предупредил властите, но в този момент си даде сметка, че там, където се намираше Прански, не съществуваше такова нещо като закон, дори в още по-малка степен, отколкото в Канъпи.

— Не, почакай. Никой не трябва да разбере за това преди да дойдем. Бъди нащрек.

С тези думи Зебра затвори телефона и го пхна в джоба си.

— Какво става? — попитах аз.

— Някой я е убил — отговори тя.

Шантрел я изглежда.

— Кого е убил?

— Дебеланата. Доминика. Тя е вече история.

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

— Може ли да е бил Воронов? — попитах аз, докато приближавахме Гранд Сентръл Стейшън. Бяхме го оставили на гарата, преди да тръгнем към Гидиън, но убийството на Доминика не съвпаднаше с онова, което знаех за него. Да убие себе си — да, стига да е направено по интересен и отстраняващ скуката начин, но не и една добре известна фигура като Доминика. — Не ми се струва в негов стил.

— Не е той, нито пък Рейвич — отсече Куирънбах. — Макар само ти да можеш да го знаеш със сигурност.

— Рейвич не убива безразборно — рекох аз.

— Не забравяйте, че Доминика лесно си създаваше врагове — обади се Зебра. — Не я биваше да си държи устата затворена. Рейвич можеше да я убие, задето се бе разприказвала по негов адрес.

— Но ние вече знаем, че той не е в града — казах аз. — Рейвич се намира в орбиталното селище Подслона. Информацията беше вярна, нали?

— Поне доколкото аз знам, Танър — отвърна Куирънбах.

Не се виждаше и следа от Воронов, но ние почти не го очаквахме. Когато го оставихме, не си и помислихме, че ще стои тук. Ролята на Воронов в цялата тази работа беше в най-добрия случай инцидентна, а ако някога ми се наложеше да говоря с него отново, нямаше да бъде трудно да го изнамеря, благодарение на неговата известност.

Палатката на Доминика изглеждаше точно такава, каквато я помнех, кацнала наред базара. Наблизо не се виждаха клиенти, но нищо не подсказваше, че тук е било извършено убийство. Нямаше и следа от нейния помощник, който привличаше клиенти, но даже отсъствието му не правеше кой знае какво впечатление, тъй като днес в базара имаше много малко хора.

Явно не бе пристигнал нито един полет и нямаше нуждаещи се от нейните услуги.

Прански чакаше непосредствено зад вратата, като надничаше през една дупчица.

— Доста време ти отне идването дотук. — Тогава в полезрението на погребалния му поглед попаднахме и ние с Шантрел и Куирънбах и очите му се разшириха. — Виж ти. Истинска ловна дружинка.

— Просто ни пусни да влезем — каза Зебра.

Прански задържа вратата отворена и влязохме в приемната, където бях чакал, докато Куирънбах лежеше на кушетката в съседното помещение.

— Трябва да ви предупредя — промълви той. — Всичко е точно така, както го намерих. Това, което ще видите, няма да ви хареса.

— Къде е детето й? — попитах аз.

— *Детето* й ли? — повтори той, сякаш бях използвал някакъв неясен уличен жаргон.

— Том. Помощникът й. Не може да е далеч. Трябва да е видял нещо. И сигурно също е в опасност.

Прански зацъка с език.

— Не съм виждал никакво хлапе. Имах си предостатъчно грижи. Който и да го е направил, е...

Не довърши мисълта си, но аз си представих доста образно какво имаше предвид.

— Не може да е местен талант — заяви Зебра в последвалото мълчание. — Никой от местните хора не би погубил ценност като Доминика.

— Ти каза, че хората, които ме преследват, не са местни.

— Какви хора? — поинтересува се Шантрел.

— Мъж и жена — отговори Зебра. — Посетиха Доминика, за да търсят следите на Танър. Определено не бяха от града. Странна двойка, мога да го кажа със сигурност.

— Мислиш, че са се върнали и са убили Доминика? — попитах аз.

— Мисля, че са на едно от първите места в списъка със заподозрените, Танър. А ти все още ли нямаш представа кои може да са?

Свих рамене.

— Очевидно съм доста популярен.

Прански се изкашля.

— Може би трябва да, тъъ...

Посочи към вътрешното помещение на палатката.

Пристъпихме един след друг там, където Доминика правеше операциите.

Тя плуваше по гръб във въздуха, на около половин метър над хирургическата си кушетка. В това положение я задържаше парният хамут, обгърнал долната половина на тялото ѝ. Пневматичното устройство все още съскаше и към тавана се издигаха нежни пръски пара. Горната част на тялото ѝ се бе наклонила под такъв ъгъл надолу, че главата ѝ се намираше по-ниско от ханша. Главата на един по-слаб човек от Доминика вероятно щеше да се наклони на една страна, но мазнините по врата ѝ я задържаха така, че лицето ѝ сочеше право към тавана. Очите ѝ бяха широко отворени, челюстта бе увиснала.

Тялото ѝ бе покрито със змии.

Най-големите от тях бяха мъртви, увити около нея като шарени шалове, безжизнените им тела висяха до леглото. Нямаше съмнение, че са мъртви. Коремите им бяха срязани с нож и кръвта им бе изрисувала червени ленти по кушетката. По-малките змии бяха все още живи, увити около корема ѝ или кушетката, макар едва да помръднаха, когато приближих, нещо, което направих безкрайно предпазливо.

Сетих се за змиепродавците, които видях в Мълч. Тези животни бяха купени оттам, единствено с цел да придадат по-специфични краски на разкрилата се пред очите ни картина.

— Казах ви, че няма да ви хареса. — Гласът на Прански сложи край на възцарилото се изумено мълчание. — Виждал съм доста неща от този род, повярвайте ми, но това тук е наистина дело на много болно въображение...

— Тук се вижда метод — рекох аз. — Не е толкова въпрос на болно въображение, колкото изглежда.

— Какво искаш да кажеш? — попита Зебра. — Какъв метод...

— Замислено е като послание — отвърнах аз и заобиколих левитиращия труп, за да видя по-добре лицето. — Нещо като визитна картичка. Послание до мен, всъщност.

Докоснах лицето на Доминика. С лек натиск на ръката завъртях главата ѝ на една страна, така че другите да видят дупчицата в центъра на челото.

— Защото — продължих аз, изричайки за първи път на глас това, в чиято истинност вече се бях убедил, — го е направил Танър Мирабел.

Някъде около шейсетия ми рожден ден — въпреки че отдавна бях престанал да отбелязвам минаването на времето (какъв смисъл имаше, когато си безсмъртен), направих някои промени в корабната документация, за да залича подробности от собственото си минало — разбрах, че е дошъл моментът да предприема нещо. Изборът на момента всъщност не беше мой, а ми бе наложен от развитието на събитията при пътуването, но все още можех да го оставя да отmine и да забравя плановете, заемали съзнанието ми през половината ми живот. Подготвих се прилежно, но ако все пак реших да се откажа, планът никога нямаше да бъде разкрит. За момент си позволих горчиво-сладкото удоволствие да претегля на везните коренно противоположни възможности за собственото си бъдеще. В единия случай триумфирах, в другия се поддавах мекушаво на идеята да направя това, което бе по-добро за флотилията, дори да означаваше по-големи трудности за моя народ. И за съвсем кратък момент се поколебах.

— Ние сме готови — обади се старецът Арместо от „Бразилия“.

— Забавянето започва след двайсет секунди.

— Съгласен — отвърнах аз от командното си място, разположено високо на мостика.

Други два гласа повториха думите ми с незначително забавяне във времето — бяха капитаните на „Багдад“ и „Палестина“.

Краят на пътуването приближаваше, неговата звезда бе най-ярката от двойката Лебед 61, наподобяваща кървав фенер в нощта. Въпреки всичко, въпреки всевъзможните предсказания, флотилията бе прекосила успешно междузвездното пространство. Фактът, че един от корабите бе унищожен, не помрачаваше ни най-малко победата. Хората, които бяха осъществили изстрелването на флотилията, знаеха от самото начало, че няма да се мине без загуби. И загубите не се ограничаваха с въпросния кораб. Много от спящите пасажери никога нямаше да видят целта на своето пътуване. Но и това не бе неочаквано.

Накратко, беше триумф, откъдето и да се погледнеше.

Но пътуването все още не бе приключило, все още не бяха започнали дори да намаляват скоростта си. Макар да им оставаше да прекосят съвсем незначително, спрямо досегашното, разстояние, предстоеше най-значимата част от пътя. Специалистите, които го бяха планирали обаче, не бяха отгатнали ставащото в момента. Не бяха предвидили дисхармонията, която щеше да се промъкне с времето в цялото начинание.

— Десет секунди — обяви Арместо. — Късмет на всички ни. Късмет и Господ да е с нас. Сега вече сме съвсем близо до целта.

„Не толкова близо, колкото си мислиш“ — рекох си аз.

Оставащите секунди бяха отброени в низходящ ред — не абсолютно синхронно — и в мрака, там, където допреди малко бе имало само звезди, блеснаха три слънца. За първи път от век и половина двигателите на флотилията заработиха отново, поглъщайки лакомо материя и антиматерия и отделяйки чиста енергия. От този момент нататък скоростта на движение на флотилията щеше да започне постепенно да намалява.

Ако бях избрал този вариант, сега щях да чуя пукането на корпуса на „Сантяго“, причинено от приспособяването му към стреса от забавянето на скоростта. Работата на двигателите щеше да се възвести от ниско, далечно боботене, по-скоро усещано, отколкото чувано, но не по-малко въодушевяващо. Аз обаче, бях взел своето решение: нищо не се бе променило.

— Имаме индикации за чисто горене на двигателите на... — произнесе другият капитан, но в този момент в гласа му прозвучаха несигурни нотки. — „Сантяго“, нямаме индикации да сте стартирали вашите двигатели... да нямаш технически затруднения, Скай?

— Не — отвърнах спокойно и решително аз. — Засега нямаме затруднения.

— Защо тогава не сте стартирали двигателите!

Това бе не толкова въпрос, колкото възмутен вик.

— Защото нямаме намерение да го направим. — Усмихнах се на себе си, картите вече бяха извадени. Проблемната точка беше премината, изборът за бъдещето бе направен, едната възможност бе отхвърлена, а другата — предпочетена. — Съжалявам, капитане, но решихме да се движим още известно време с пълна скорост.

— Но това е лудост! — Бях готов да се обзаложа, че чух как слюнката на Арместо се разлетя върху микрофона. — Ние имаме разузнаване, дяволски добро разузнаване. И сме наясно, че не сте правили по двигателите си нищо, което да не сме направили и ние. Няма как да стигнете Края на пътуването преди нас! Трябва да ги стартирате незабавно и да ни последвате...

Играех си със страничната облегалка на стола.

— Или какво?

— Или ние ще...

— Направите нищо. Всички знаем, че ще е фатално, ако двигателите бъдат изгасени, веднъж щом започнат да изгарят антима́терия. — Това беше точно. Всеки действащ с антима́терия двигател беше нестабилен и трябваше да продължи горенето до изчерпването на цялото ѝ количество, постъпващо от магнитния резервоар. Затова горивото за фазата на намаляване на скоростта се съхраняваше в друг резервоар, отделен от този, където се бе намирало горивото, благодарение на което корабът бе ускорил скоростта до необходимата за пътуването. И сега, след като включиха двигателите, трите кораба нямаха друг избор, освен да довършат започнатото.

Като не ги бях последвал, бях предал оказаното ми огромно доверие.

— Говори Замудио от „Палестина“ — обади се друг глас. — Тук притокът на гориво е стабилен, светлинките на контролното табло са зелени... ще опитаме да намалим донякъде горенето, преди Осман да ни е изпреварил прекалено много. Може никога повече да не ни се удаде толкова добър шанс.

— За Бога, не го правете! — извика Арместо. — Нашите симулации показваха, че шансът за успех при подобен опит е едва трийсет процента...

— Нашите симулации показват, че е по-голям.

— Изчакай, моля те. Изпращаме ви нашите технически факти... не предприемай нищо, преди да си ги видял, Замудио.

Спорове́те по въпроса продължиха цял час, симулации се изпращаха напред-назад, тълкуванията им също предизвикваха несъгласие. Те, разбира се, мислеха, че разговарят на четири очи, но моите агенти отдавна бяха поставили подслушвателни устройства на другите кораби, както най-вероятно и те подслушваха моя кораб.

Слушах развеселено как спорът се разгорещява и настървява все повече. Наистина, не беше безобидно да рискуваш да предизвикаш детонация на антиматерия, след като си пътувал век и половина. При нормални обстоятелства дебатите щяха да продължат месеци, може би дори години, на везните щеше да се претегли грижливо всяка незначителна придобивка срещу евентуалната заплаха със смърт. Сега обаче скоростта им намаляваше, докато „Сантяго“ се носеше триумфиращо напред и с всеки следващ миг разстоянието помежду ни ставаше все по-заплашително.

— Достатъчно говорихме — заяви Замудио. — Започваме да намаляваме мощността на двигателите.

— Моля те, недей — настояваше Арместо. — Поне ни дай възможност да помислим един ден върху въпроса.

— И да оставя онова копеле да ни изпревари? Съжалявам, но процесът вече е стартиран. — Гласът на Замудио стана делови, когато зачете променящите се данни на статуса на „Палестина“. — Намаляване на мощността след пет секунди... топологията на резервоара изглежда стабилна... три... две... едно...

Последва неясен шум от радиовълни. Едно от новите слънца внезапно се превърна в свръхнова и заслепи братята си. Приличаше на бяла роза, поръбена с пурпурна, почти черна лента. Съзерцавах я безмълвно, омаян от адския огън. Един цял кораб бе унищожен за по-малко време, отколкото бе нужно да премигнеш, така, както бе загинал „Исламабад“ според разказите на Тайтърс. В тази бяла светлина имаше нещо пречистващо... нещо, граничещо с набожност. Наблюдавах как избледнява. Върху кораба ми се стовари силен полъх от горещи йони, призрака на това, което бе „Палестина“. Известно време дисплеите на мостика, показващи статуса, трептяха и по тях не се виждаше друго освен снежинки, но сега корабите на флотилията се намираха достатъчно далече един от друг, за да пострадат от трагичната кончина на единия от тях.

Когато връзката бе възстановена, чух гласа на другия капитан.

— Осман, копеле такова — процеди Арместо. — Това е твое дело.

— Защото бях по-умен от вас ли?

— Защото ни излъга, мръсник такъв! — Този път разпознах гласа на Омдурман. — Не струваш колкото малкото пръстче на Тайтърс,

Осман... Познавах баща ти. В сравнение с него ти си... едно нищо. Пълна нула. И знаеш ли кое е най-лошото от всичко? Ти уби и своите хора.

— Не мисля, че бих бил толкова глупав — отвърнах аз.

— О, не разчитай на това — възкликна Арместо. — Казах ти, че нашето разузнаване е добро, Осман. Познаваме кораба ти като свой.

— И ние имаме разузнаване — намеси се Омдурман. — Вие нямате никакъв номер, който да не ни е известен и на който да можете да разчитате. Трябва да започнете да намалявате скоростта или ще задминете целта, ще спрете някъде по-нататък, в междузвездното пространство.

— Нищо подобно — отговорих аз.

Това, което ставаше, нямаше нищо общо с моите планове, но понякога човек просто трябваше да следва плана си не буквално, а само в най-общи линии, да чува общото звучене на симфонията, а не отделните ноти. С помощта на Норкинсо осъществих някои модификации на командното си място. Отделих един плосък панел от командното табло и го поставих в скута си. Пръстите ми заиграха по бутоните и на екрана се появи карта на напомнящия кактус гръбнак на кораба, показваща криокамерите и физическото състояние на спящите в тях хора.

Години наред работих усърдно върху отделянето на зърното от плявата.

Погрижих се колкото се може повече от мъртвите да бъдат събрани заедно в определени отделения с криокамери по гръбнака. Първоначално това бе доста трудоемко, тъй като замразените пасажери не умираха според грижливо изработените ми планове, а досадно произволно. Поне в началото. После започнах да развивам магически умения. Достатъчно беше само да пожелая смъртта на даден *момиос* и това се случваше. Разбира се, за да подейства магията, трябваше да се изпълнят определени ритуали. Трябваше да ги посетя, да докосна ковчега им. Понякога (макар да ми се струваше, че действам несъзнателно) правех лека пренастройка на животоподдържащата им система. Не че си поставях умишлено за цел да им наврежда... но, неизвестно и за мен самия по какъв точно начин, действията ми винаги бяха достатъчни за постигането на един и същ резултат. Наистина бе магия.

И ми свърши чудесна работа. Сега вече мъртвите и живите бяха много добре разделени. Шестнайсет пръстена, заемащи цяла редица, с общо сто и шейсет криокамери вече бяха заети само с починали пасажери. Както и още половин редица, или други осемдесет и шест мъртъвци. Една четвърт от замразените вече не бяха между живите.

Набрах поредицата от команди, която бях запаметил отдавна. Беше ми я дал Норкинсо, резултат от многогодишния му потаен труд. Идеята да го привлече към делото бе гениална. Според всички технически учебници и съветите на най-добрите експерти в тази област това, което се готвех да направя, не би трябвало да е възможно поради поредицата от обезопасяващи мерки. През годините, докато се бе издигал бавно в йерархията на екипа, Норкинсо бе намерил начин да заобиколи всички тези подsigуровки, работейки тайно и помагайки си с различни хитрости.

Работата бе увеличавала увереността на Норкинсо. В началото се изненадах от тази трансформация, докато си дадох сметка, че всъщност тя бе неизбежна след включването му в екипа за технически проверки. Норкинсо бе принуден да се научи да действа в нормално човешко обкръжение, вместо в обичайната си изолация. И се бе приспособил с тревожна адаптивност към новата си ръководна роля. Настъпи момент, когато повече не се налагаше да се намесвам за повишенията му.

Но никога не му простих предателството на борда на „Калъш“.

Срещяхме се от време на време и всеки път забелязвах, че е станал още по-наперен. В началото не беше трудно да не му обръщам внимание. Работата напредваше бързо, докладите на Норкинсо описваха детайлно всеки предпазен кръг, през който проникваше. Изисквах демонстрации за доказателство и Норкинсо неизменно удовлетворяваше желанието ми. Не се съмнявах, че работата ще бъде свършена както я исках, когато настъпеше моментът.

Но се оказа, че има *пропуск*.

Преди четири месеца, след преодоляването и на последния охранителен пласт, работата приключи. И изведнъж разбрах защо Норкинсо е толкова услужлив.

— Техническият термин за договорката, която се готвя да предложи, струва ми се е „изнудване“ — заяви той.

— Не говориш сериозно.

Бяхме само двамата в коридора, минаващ по дължината на гръбнака, по време на поредната си инспекция.

— О, абсолютно сериозен съм, Скай. Вече го осъзна, нали?

— И какво точно искаш, Норкинсо? — попитах аз, като погледнах нататък по коридора.

Стори ми се, че забелязах някъде в далечината пулсираща оранжева светлинка.

— Влияние, Скай. Отрядът за извършването на проверки вече не ми е достатъчен. Това е безперспективна работа за компютърни мании. Техническата работа просто вече не ме интересува. Качвал съм се на борда на извънземен кораб. Това променя човешките очаквания. Искам нещо по-предизвикателно. Ти ми обеща какво ли не, докато бяхме на „Калъш“, не съм забравил. Сега искам част от тази власт и отговорност.

Подбирах внимателно думите си.

— Има огромна разлика между това да бъдеш хакер и да управляваш кораб, Норкинсо.

— О, не ми говори така покровителствено. Напълно съм наясно с този факт, арогантно копеле такова. Затова казах, че търся предизвикателство. И не си мисли, че искам твоята работа... вече не. Ще оставя за мен да работи законът на естественото унаследяване. Не, искам поста на висш офицер — едно стъпало под теб ще свърши чудесна работа. Закътано местенце с превъзходни перспективи, когато се приземим. Ще ми се да се сдобия с някое апетитно владение в Края на пътуването.

— Струва ми се, че искаш прекалено много, Норкинсо.

— Прекалено много ли? Разбира се, иначе нямаше да се налага да прибегвам до изнудване.

Оранжевата светлинка в далечината приближаваше, придружена от слабо бумтене.

— Вкарването ти в екипа по проверките бе едно. Поне имаше необходимото минало. Но няма как да ти осигуря офицерски пост... колкото и конци да дръпна.

— Това не е мой проблем. Вечно си ми разправял колко си умен, Скай. Сега ще трябва просто да използваш ума си, да използваш уменията си и преценката си, за да намериш начин да ми осигуриш офицерска униформа.

— Както знаеш, някои неща са невъзможни.

— Не и за теб, Скай. Не и за теб. Или смяташ да ме разочароваш?

— Ако успея да намеря начин...

— В такъв случай всички ще узнаят плана ти за криокамерите. Без да говорим за случилото се с Рамирес. Или Балказар. А все още не е станало дума за ларвата.

— Ти също ще бъдеш замесен.

— Ще кажа, че съм изпълнявал заповеди. И едва напоследък съм си дал сметка какво си имал предвид.

— Ти знаеше от самото начало.

— Но другите не го знаят, нали?

Не отговорих, защото шумът на приближаващото транспортно влакче щеше да ме принуди да повиша глас. Върволицата от вагончета се носеше към нас по линията, връщайки се от машинното отделение. Двамата се насочихме безмълвно към една от нишите, за да изчакаме отминаването на влака. Както всичко останало на „Сантяго“, влаковете бяха стари и в не особено добро състояние. Все още функционираха, но голяма част от оборудването им бе взето, за да се използва някъде другаде, или не го поправяха, когато се развалеше.

Стояхме мълчаливо рамо до рамо. Влакът приближаваше, изпълвайки коридора. Интересно ми беше да знам какво става в ума на Норкинсо точно в този момент. Наистина ли мислеше, че ще приема сериозно опита му за изнудване?

Когато влакът бе само на три-четири метра от нас, блъснах Норкинсо напред и той полетя върху релсите.

Вредях как машината отнесе тялото му нататък. Няколко секунди по-късно влакът намали скорост, макар че трябваше да спре мигновено, щом установи наличието на препятствие по пътя си, но това очевидно бе една от функциите, които не работеха вече от години.

Разнесе се шум от претоварен двигател и мирис на озон.

Измъкнах се от нишата. Беше трудно и щеше да бъде напълно невъзможно, ако влакът се движеше. Разстоянието бе колкото да се промъкна покрай редицата от вагони. Надявах се да не разместя нещо и това да стане причина влакът да потегли отново, защото тогава щеше да ме смачка.

Стигнах отпред, очаквайки да видя останките на Норкинсо, премазани между влака и релсите.

Той обаче лежеше покрай релсите. Чантата с инструментите му се намираще, обезформена, под предната част на влака.

Коленичих край Норкинсо. Ударът по главата, който явно го бе отхвърлил настрани, бе разкъсал кожата. От мястото течеше обилно кръв, но не се виждаше черепът да е получил фрактура. Норкинсо дишаше, но беше в безсъзнание.

Хрумна ми нещо. Той бе станал неудобен и трябваше да умре, и вероятно колкото по-скоро, толкова по-добре, но това, което ми бе минало току-що през ума, бе прекалено поетично, прекалено изкусително, за да не му обърна внимание. То щеше да бъде опасно и никой не трябваше да ме безпокои поне през следващите трийсет минути. Дотогава закъснението на влака щеше да стане очевидно. Но надали някой щеше да предприеме незабавно мерки за това. Както разбирах, на влаковете не можеше да се разчита особено. Мисълта ме накара да се усмихна. Бях станал император на тази миниатюрна държава, но единственото, което не бях направил, бе да накарам влаковете да се движат по разписание.

След като се уверих, че чантата с инструментите все още блокира пътя на машината, вдигнах Норкинсо и го понесох към шести възел. Беше трудна работа, но на шейсет години имах физика на трийсетгодишен мъж, а Норкинсо бе загубил доста от младежкото си тегло.

С това разклонение бяха свързани шест пръстена с криокамери, шейсет замразени, някои от които — мъртви. Преравах паметта си, опитвайки да си припомня възрастта и пола на пасажерите. Бях сигурен, че поне трима от тези шейсет биха могли да минат за Норкинсо... особено ако злополуката бъде аранжирана така, че чертите на лицето на мъжа да бъдат смазани от влака до неузнаваемост.

Приближавах към външната част на кораба. Потен и задъхан се добрах до криокамерата, в която според мен лежеше най-подходящият кандидат. Видях, че бе сред живите замразени и това бе в съответствие с плана ми. Натиснах нужните бутони, за да дам команда пасажерът да бъде размразен. При нормални обстоятелства процесът продължаваше няколко часа, но сега евентуалните увреждания на клетките изобщо не

ме интересуваха. Никой нямаше да направи аутопсия на намерения под влака труп, нито пък имаше причина да се мисли, че съм разменил тялото.

В този момент гривната ми изписука.

— Да?

— Капитан Осман? Сър, получихме доклад за евентуален проблем от техническо естество с влак в трети коридор, близо до шести възел. Да изпратим ли екип да провери какво става?

— Не, не е нужно — отвърнах аз, както се надявах, не прекалено прибързано. — Ще го проверя. Намирам се съвсем близо до обекта.

— Сигурен ли сте, сър?

— Да, да... няма смисъл да се хабят усилия за това.

Когато пасажерът бе размразен — но вече с мъртъв главен мозък — аз го повдигнах от ковчега. Да, на ръст приличаше на Норкинсо, със същия цвят на косата и на кожата. Доколкото знаех, Норкинсо нямаше романтични отношения с никого на „Сантяго“. Но дори да имаше любовница, тя не би го разпознала, веднъж щом приключех започнатото.

Вдигнах Норкинсо и го поставих в ковчега. Той все още дишаше, дори простена веднъж-дваж, все така в безсъзнание. Съблякох го и наредих паяжината от биомонитори по тялото му. Те се прилепиха веднага към кожата му, като се наместиха. Някои от тях щяха да проникнат под нея и да достигнат до един или друг вътрешен орган.

По ковчега блеснаха зелени светлинки, давайки сигнал, че Норкинсо е приет. Капакът се затвори.

Вгледах се в панела, показващ общото му състояние.

Програмата за сън бе за още четири години. Дотогава „Сантяго“ щеше да стигне орбитата на Края на пътуването и щеше да настъпи моментът замразените да бъдат размразени, за да влязат в новия си рай.

Четири години бяха достатъчни и за моите планове.

Доволен, аз се приготвих за нелеката задача да пренеса пасажера обратно до коридора. Но първо трябваше да облека леко топлото тяло в дрехите, които бях съблякъл от Норкинсо.

Стигнах до целта си и поставих човека на десет метра пред влака, все така спрял пред своето препятствие, изпълвайки въздуха с миризмата на горяща арматура. Намерих тежък гаечен ключ с дълга

дръжка в едно от шкафчетата в нишата и с негова помощ направих лицето на мъжа неузнаваемо. Усещах как костите му се трошат като порцелан под всеки удар. После се върнах до влака и избутах кутията с инструменти изпод влака.

Освободен от препятствието, влакът незабавно набра скорост. Трябваше да изтичам, за да не ме размаже в стената. Прекрачих внимателно мъртвия, свих се в нишата и започнах да наблюдавам като хипнотизиран композицията. Тя блъсна мъжа и го понесе напред.

Най-сетне, малко по-нататък, влакът спря.

Пропълзях зад него. Веднъж вече, само преди половин час, преживях подобна ситуация. Тогава останах леко изненадан от констатацията, че Норкинсо бе само отхвърлен встрани. И това всъщност се оказа благословия... Но сега не трябваше да има разочарования. Влакът бе свършил чудесно работата си. Режимът за безопасност, който го бе накарал да спре, се бе включил прекалено мудно... Не достатъчно бързо, за да спаси пасажера.

Повдигнах ръкава си и заговорих в командната гривна:

— Тук е Скай Осман. Страхувам се, че е станала ужасна, ужасна злополука.

Всичко това се случи преди четири месеца — тъжен завършек на връзката ни. Но Норкинсо в крайна сметка не ме бе разочаровал. Поне така предполагах и щях да го разбера със сигурност само след минути.

На главния екран, на няколко метра от корпуса, се виждаше участъкът около гръбнака на „Сантяго“. Това бе упражнение по заличаване на точки, ясни перспективи, които биха развълнували някой ренесансов художник. Шестнайсетте пръстена с мъртъвци сякаш отстъпваха назад, смалявайки се в перспектива във вид на елипси.

И сега първият и най-близкият от тях се раздвижи и се отдели от корпуса в резултат на пиротехническите заряди. После се понесе мързеливо нататък, като се наклони бавно на една страна. Напомнящите пъпна връв свръзки между кораба и пръстена се обтегнаха до крайност, скъсаха се рязко и се върнаха обратно като камшици. Замръзналите газове в повредените тръби изригнаха във вид на кристални облаци. Някъде зазвуча сигнал за тревога. Чувах го

смътно, макар очевидно да предизвикваше голяма загриженост сред екипажа.

Вторият пръстен също се отдели. Третият потрепери и се откърти от мястото си. Това се повтаряше отново и отново с всеки следващ пръстен. Бях уредил добре нещата. Отказах се от едновременното разкъсване на свръзките на всички пръстени, защото в него липсваше поезия. Повече ми се нравеше всичко да става постепенно, сякаш пръстените се следваха един друг, подчинявайки се на заложения в тях миграционен инстинкт.

— Виждаш ли какво правя? — попитах аз.

— Виждам много добре — обади се другият капитан. — И ми се повдига от това.

— Те са мъртви, глупак такъв! Какво значение има за тях дали ще бъдат погребани в Космоса или ще ги пренесем с нас до Края на пътуването?

— Те са човешки същества. Заслужават достойно отношение, дори да са мъртви. Не можеш просто да ги изхвърлиш зад борда.

— О, мога и още как, и точно това правя. Самите замразени всъщност почти не са от значение. Масата им е незначителна в сравнение с масата на придружаващите ги машини. Сега имаме значително предимство. И затова ще продължим да пътуваме по-дълго от вас с тази скорост.

— Една четвърт от замразените не е кой знае колко, Осман. — Другият капитан очевидно си бе написал домашната работа. Пресмятанията ми явно не бяха далеч и от неговите мисли. — Какво предимство ти дава това пред нас, когато влезете в орбита около Края на пътуването? Най-много три-четири седмици.

— Достатъчно — отвърнах аз. — Достатъчно да подберем най-хубавите места, хората ни да слязат и да ги заемат.

— Ако ти останат хора. Доста от тези мъртъвци си убил ти, нали? О, много добре знаем какви би трябвало да бъдат загубите ти, Осман. Смъртността в твоя кораб не би трябвало да е много по-висока, отколкото в останалите. Не забравяй, че имаме разузнаване. Ние обаче, сме загубили само сто и двайсет от замразените. Почти същата е цифрата и в другите кораби. Как позволи да те обземе такова безгрижие, Осман? Значи си искал да умрат.

— Не ставай глупав. Ако смъртта им подпомагаше целите ми, защо да не убия повече?

— И да опиташ да заселиш цяла планета с шепа оцелели? Нищо ли не си чувал за генетика, Осман? Или за кръвосмешение?

Понечих да обясня, че бях помислил и за това, но се отказах. Защо трябваше да разкривам всичките си планове на тъпото копеле? Ако разузнаването му беше толкова добро, колкото твърдеше, нека ги разбере сам.

— Ще пресека моста, когато стигна до него — отвърнах аз.

В крайна сметка Замудио бе този, който изнерви останалите, макар несъмнено да не се получи така, както го бе планирал. Капитанът на „Палестина“ очевидно бе решил, че има доста голям шанс да преустанови притока на антиматерия, иначе нямаше да опита да спре двигателите.

Експлозията бе толкова силна и сияйно бяла, колкото онази, която видях в детската си стая при избухването на „Исламабад“.

Но на следващия ден се случи нещо неочаквано.

В мига на експлозията, корабът на Замудио продължаваше да изпраща техническа информация на двамата си съюзници, също хванати като в капан от въпросното намаляване на скоростта, което Замудио бе опитал безуспешно да преустанови. Можех да се досетя, макар да не бях запознат конкретно с фактите. Това бе другото странно нещо. Останалата част на флотилията се съюзи злобно срещу мен. Не го очаквах, но сега, като се замислих, си дадох сметка, че щеше да стане така. Бях им осигурил общ неприятел. Трябваше да ми се отдаде заслуженото. Бях сам, но успях да предизвикам страх у другите капитани и да ги накарам да стигнат до извода, че най-доброто, което могат да направят, е да се обединят срещу мен, въпреки всичките им минали вражди.

А сега и това — Замудио не ме оставяше на мира дори от гроба.

— Тази техническа информация се оказа по-полезна, отколкото е предполагал — заяви Арместо.

— Но не помогна на самия Замудио — отговорих аз.

Вече се забелязваше значително отместване в червения спектър между моя кораб и другите два кораба от флотилията, които започваха

да изостават. Но обслужващият комуникационен софтуер отстраняваше с лекота изкривяванията, с изключение на все по-голямото забавяне, придружаващо идващата от флотилията информация.

— Не помогна — съгласи се Арместо. — Но чрез саможертвата си те ни дадох нещо безценно. Да ти обясня ли за какво става дума?

— Ако ти е приятно — отвърнах аз, както се надявах, с убедителна нотка на отегчение.

В действителност не бях ни най-малко отегчен, а по-скоро — уплашен.

Арместо ми каза каква е техническата информация, предавана от „Палестина“ до последната наносекунда преди детонацията. Беше свързана с опитите да се преустанови потокът от антиматерия. Открай време се знаеше, че тази процедура почти винаги завършва фатално, но досега точната причина не беше ясна, тъй като за ставащото се добиваше само някаква приблизителна представа от компютърни симулации. Изказваха се предположения, че ако причината за провала се разбере достатъчно добре, може би фаталният завършек ще се избегне посредством фини манипулации на притока на гориво. Това обаче, нямаше как да се тества предварително. Сега Замудио бе направил нещо като опит. Телеметрията от кораба бе преустановена непосредствено след включването в режим на неуспех, но пак навлизаше в този режим на нестабилност по-дълбоко от които и да било лабораторни опити или компютърни симулации.

И им бе дала много полезна информация.

Достатъчно, за да се разбере как е протекъл въпросният режим на провал. Вкарана в симулациите, замислени от поддържащия двигателите екип, тя им подсказа стратегия за задържане на настъпващия дисбаланс. Достатъчно беше топологията на магнетичната бутилка да се промени незначително, и инжекционният поток щеше да намалее без риск от обичайното връщане на материя или изтичане на антиматерия. Въпреки всичко, рискът все още бе изключително голям.

Кое то не им попречи да опитат.

Корабът ми се отдалечаваше все повече от „Бразилия“ и „Багдад“. Ярките копия, на каквито приличаха изригващите им пламъци двигатели в незначително отместената към червения спектър полусфера на небето зад „Сантяго“, напомняха две яркосини слънца.

Мощните лъчи, излизащи от двигателите на двата намаляващи скорост кораби, не трябваше да се пренебрегват като потенциално оръжие, но нито Арместо, нито Омдурман биха прибегнали до такова нещо, като да ги насочат срещу „Сантяго“. Спорът им беше с мен, а не със стотиците все още живи заселници, които превозвах. Аз, от своя страна, нямах нищо против да облея единия от двата кораба с изгорелите газове от „Сантяго“, но тогава другият щеше да приеме това като подкана да ме унищожи, вече без да се интересува дали возя пътници. Симулациите показвах, че няма да успея да пренасоча пламъка от двигателите, преди другият кораб да ме кръсти с адски огън.

Това определено не беше решение... което означаваше, че трябваше да се примиря със съществуването на двамата си неприятели, докато не намерех друг начин да се отърва от тях. Все още размишлявах над тази възможност, когато двете пламъчета отзад изгаснаха в пълен синхрон.

Зачаках, затаил дъх, двете ядрени зарева, доказателство за повредата на двигателите в резултат от спиране на притока на гориво.

Но така и не ги видях.

Арместо и Омдурман бяха успели и сега се движеха редом с мен.

Арместо се обади:

— Надявам се, че видя какво направихме, Скай. Това променя всичко, нали?

— Съвсем не толкова, колкото ти се иска да мислиш.

— О, престани с тези игрички. Чудесно знаеш какво означава това. Сега вече с Омдурман сме в състояние да изключим двигателите за колкото време искаме. За разлика от теб. А това е огромна разлика.

Размислих над думите му.

— Нищо не се променя. Корабите ви все още имат почти същата относителна маса в покой, както и преди един ден. Все още сте принудени да започнете да намалявате веднага, ако искате да влезете в орбита около 61 Лебед-А. А моят кораб е по-лек с масата на пръстените с криокамери, които отделих от него. Следователно все още имам предимство пред вас. Ще запазя пълна скорост на движение до последния момент.

— Забравяш нещо. Ние също имаме мъртъвци.

— Вече е прекалено късно, за да промените нещо. Вие се движите по-бавно от мен. И, както каза сам, смъртността при вас не е толкова висока колкото при мен.

— Ще намерим начин, за да го променим, Осман. Няма да пристигнеш преди нас.

Погледнах към дисплеите, където се виждаха значително увеличените точки на другите два кораба. Те намаляваха разстоянието помежду ни бавно, но сигурно. Видях как точките се издължиха до линии, а след това се свиха отново.

И после се обвиха в еднакви аури от радиацията на отработените газове.

Другите два кораба се присъединяваха към надбягването.

— Отношенията ни не са приключили — заяви Арместо.

Ден по-късно видях как мъртвите се отделиха от другите два кораба.

Бяха минали двайсет и четири часа откакто Арместо и Омдурман подновиха надбягването, демонстрирайки уменията си да контролират горенето на двигателите по все още недостъпен за мен начин. Трагичната кончина на „Палестина“ се оказа благословия за тях... макар при този процес да загинаха близо хиляда бъдещи заселници.

Сега другите два кораба се движеха със същата относителна скорост като „Сантяго“ и отново летяха с предишната бързина към Края на пътуването. И полагаха голямо старание да ме бият в собствената ми игра. В това, разбира се, имаше нещо неизбежно. Моят кораб все още имаше по-малка маса от техните... което означаваше, че те трябваше да намерят начин да се освободят от излишната тежест, ако искаха да следват същата крива на промяна на скоростта като мен.

А това значеше също да изхвърлят в Космоса своите мъртъвци.

В начина, по който го направиха, нямаше нищо елегантно. Сигурно бяха работили цяла нощ, за да неутрализират контрамерките, за чието преодоляване Норкинсо се бе трудил почти през целия си живот... Но те имаха предимството, че не опитваха да го направят тайно. На борда на „Бразилия“ и „Багдад“ за достигането на тази цел вероятно бяха мобилизирани всички и при това работеха трескаво.

Почти им завиждах. Безкрайно по-лесно бе, когато не си принуден да действаш прикрито... но и несравнимо по-малко елегантно.

Виждах как от силно увеличените изображения на двата кораба произволно се отделят пръстени с криокамери, по-скоро като падащи есенни листа, отколкото като нещо грижливо оркестрирано. Резолюцията на образа бе прекалено лоша, за да бъде сигурен, но подозирах, че извън корабите пълзят облечени в скафандри костюми с инструменти за рязане и експлозивни. Те отделяха пръстените с криокамери с груба сила.

— Пак не можете да победите, Арместо — казах аз.

Той благоволи да отговори, въпреки подозренията ми, че отсега нататък другите два кораба нямаше да поддържат връзка с нас.

— Можем и ще го направим.

— Сам го каза — нямате толкова мъртъвци като нас. Колкото и да изхвърлите, никога няма да бъдат достатъчно.

— Ще намерим начин да бъдат достатъчно.

По-късно се сетих какво трябва да бе имал предвид. Каквото и да се случеше след това, до достигането на Края на пътуването оставаха два-три месеца. При грижливо пресмятане на припасите, някои от заселниците можеха да бъдат събудени предварително. Размразените *момиоси* щяха да живеят на борда на кораба заедно с екипажа, макар и при доста неблагоприятни условия. Всеки десет събудени заселници означаваха възможност за изхвърляне на още един пръстен с криокамери и намаляване на масата на кораба, позволяващо по-рязък профил на забавяне на скоростта.

Процедурата щеше да бъде бавна и опасна и очаквах да губят по един на всеки десет от хората, които опитвах да размразят при тези съвсем не оптимални условия, но може би това щеше да бъде достатъчно за преодоляването на разликата в масите.

Достатъчно, за да им даде, ако не предимство, поне еднакви шансове с мен.

— Знам какво възнамеряваш да направиш — казах аз.

— Много се съмнявам — отвърна Арместо.

Скоро се убедих, че съм прав. След първоначалния хаос на изхвърляне на пръстени се възцари ред: по едно отделяне на всеки десетина часа. Десет часа за размразяването на заселниците във всеки

пръстен. На всеки кораб имаше само неколцина специалисти, способни да го направят, затова се налагаше да работят на смени.

— Това няма да ви спаси — обявих аз.

— Мисля, че ще ни спаси, Скай... Мисля, че ще ни спаси.

Точно тогава разбрах какво трябва да се направи.

ТРИЙСЕТ И ОСЕМ

— Какво искаш да кажеш? Как така си я убил? — попита Зебра.

Петимата все още изучавахме гротескната картина, която представляваше мъртвата Доминика.

— Не съм казал такова нещо. Казах, че Танър Мирабел я е убил.

— А ти кой си? — осведоми се Шантрел.

— Не съм сигурен, че ще ми повярвате, ако ви съобщя. Честно казано и на мен ми е доста трудно да го приема.

Прански, който до този момент слушаше какво си говорим, повиши глас и произнесе с тържествена убеденост:

— Доминика е все още топла. Тялото ѝ все още не е започнало да се вкочанява. Ако има свидетели къде си се намирал през последните няколко часа, какъвто, подозирам силно, е случаят, няма как да бъдеш сред главните заподозрени.

Зебра ме дръпна за ръкава.

— Ами двамата, които казах, че те следят, Танър? Държали са се като аутсайдери, според Доминика. Може да са я убили, задето е проговорила за тях.

— Дори нямам представа кои са — отвърнах аз. — Поне няма как да бъда сигурен. Във всеки случай за жената. За мъжа имам някои догадки.

— Кой мислиш, че е той? — попита Зебра.

— Наистина не смятам, че би трябвало да прекарваме прекалено много време тук — прекъсна ни Куирънбах. — Освен ако искате да си имате вземане-даване с тези, които тук минават за пазители на реда. А, повярвайте ми, подобна перспектива съвсем не е сред моите приоритети.

— Колкото и да не ми се иска да се съглася с него, той има право, Танър — намеси се Шантрел.

— Не мисля, че трябва да продължавате да ме наричате така — казах аз.

Зебра поклати бавно глава.

— Как да ти казваме тогава?

— Във всеки случай не Танър Мирабел. — Кимнах към тялото на Доминика. — Трябва да я е убил Мирабел. Човекът, който ме следи, е Мирабел. Той го е направил, не аз.

— Това е лудост — възкликна Шантрел и всички закимаха в знак на съгласие, макар очевидно без особена радост. — Кой си тогава, ако не си Танър Мирабел?

— Един човек на име Кауела — отговорих аз, но знаех, че това е само половината истина.

Зебра постави ръце на хълбоците си.

— И не ни го каза досега?

— До неотдавна и аз не си давах сметка за този факт.

— О, няма? Просто се изплъзна от ума ти, така ли?

Поклатих глава.

— Мисля, че Кауела ми е променил спомените — своите спомени — за да потисне собствената си самоличност. Трябвало е да го направи временно, за да избяга от Края на небето. Неговите спомени и лице биха го уличили. Но когато казвам „той“, всъщност имам предвид себе си.

Зебра премигваше насреща ми, сякаш се опитваше да определи дали първоначалната ѝ преценка е била абсолютно невярна.

— Ти наистина го вярваш, нали?

— Той явно се е побъркал — обяви Куирънбах. — Странното е друго: мислех, че ще му е нужно нещо доста по-сериозно от трупа на дебела мъртва жена, за да стигне дотам.

Ударих го с юмрук без никакво предупреждение, а и той не би могъл да направи каквото и да било заради насоченото оръжие на Шантрел. Свлече се на пода, измокрен от някаква медицинска течност, а едната му ръка се вдигна към ударената челюст още преди да падне на земята.

Куирънбах се скри в сянката под кушетката, като изскимтя, когато се докосна до нещо.

В първия момент реших, че е змия, успяла да се добере до пода. Оттам обаче изпълзя нещо далеч по-голямо. Беше хлапето на Доминика, Том.

Протегнах ръка към него.

— Ела тук. С нас си в безопасност.

Убил я същият мъж, който я посетил и преди и й задавал въпроси за мен. „От друг свят, много прилича на теб“ — обясни Том, в началото не принудено, но след това го повтори с доста подозрителен тон. Не просто като, а направо като Танър.

— Всичко е наред — казах аз и поставих длан върху рамото му. — Убиецът на Доминика само е изглеждал като мен. Това не означава, че съм аз.

Том кимна бавно.

— Ти не звучи като него — промълви той.

— По различен начин ли говореше?

— Вие говори готино, мистър. Другият мъж, който изглежда като вас, не използва толкова думи.

— Силният мълчалив тип — заключи Зебра. После издърпа детето от мен и го обгърна покровителствено с дългите си тънки ръце. За момент се трогнах. За първи път ставах свидетел на състрадание, проявено от жител на Канъпи към роден в Мълч; за първи път виждах намек, че представител на едните смята някой от другите за човешко същество. Разбира се, познавах убежденията на Зебра — че играта е зло; съвсем друго беше, обаче, да видя как действа в съответствие с това, в което вярва, и иска да даде утеха с един простиച്ък жест. — Съжаляваме за Доминика — рече тя. — Трябва да повярваш, че не сме били ние.

Том подсмръкна. Беше разстроен, но шокът, причинен от смъртта ѝ, тепърва щеше да се прояви; засега той все още разсъждаваше трезво и изгаряше от желание да ни помогне. Поне се надявах, че реагира така поради тази причина; другата възможност — че просто бе имунизиран срещу сърдечната болка, бе прекалено неприятна, за да ми се ще да я допусна. Можех все пак да я приема у един войник, но не и в невръстно дете.

— Сам ли беше? — попитах аз. — Казаха ми, че ме търсели двама души: един мъж и една жена. Знаеш ли, дали беше същият мъж?

— Същият — отговори детето, като обърна глава от увисналия труп на Доминика. — И тоя път пак не сам. Жена с него, но този път не изглежда щастлива.

— А първия път щастлива ли изглеждаше? — попитах аз.

— Не щастлива, но... — Стана ми ясно, че предявявахме неразумни изисквания към неговия речник. — Изглежда, сякаш добре с този човек; сякаш приятели. Тогава той по-добър... повече като теб.

Звучеше логично. Сигурно при първото посещение при Доминика просто са събирали информация за града и, ако имат късмет, за човека, когото е искал да убие, независимо дали съм аз, Рейвич или и двамата ни. Вероятно не бе убил Доминика още тогава, защото е подозирал, че може да му бъде от полза в бъдеще. Затова я бе оставил да живее, докато се върне със змиите, които вероятно бе купил от базара.

И тогава я бе убил по начин, който знаеше, че ще ми каже доста неща; особен код на ритуално убийство, което отвори стари белези в сърцевината на моето същество.

— Жената — казах аз. — Тя също ли беше от друг свят?

Но Том изглежда не бе по-осведомен от мен по този въпрос.

От телефона на Зебра се обадох на Лоран, прасето, чиято кухня бях разрушил наполовина при слизането си от Канъпи преди цяла вечност. Казах му, че искам да помоля двамата със съпругата му за една последна, огромна услуга, а именно да се погрижат за Том, докато положението се поуспокои. „За един ден“, така обясних, макар да избрах тази цифра съвсем произволно.

— Аз сам се грижа за себе си — обяви момчето. — Не иска стои с прасе.

— Те са добри хора, можеш да ми имаш доверие. Там ще бъдеш в много по-голяма безопасност. Ако се разчуе, че някой е станал свидетел на убийството на Доминика, същият човек ще се върне и, ако те намери, ще те убие — обясних аз.

— И вечно ще трябва да се крия?

— Не — отвърнах аз. — Само докато убия човека, който го е направил. И, повярвай ми, нямам намерение да посветя целия си живот на това.

Базарът бе все така притихнал, когато излязохме от палатката, за да се срещнем с прасето и съпругата му. Те ни чакаха зад завесата от мръсен дъжд, който се сипеше неспирно върху навеса на сградата, напомняйки пожълтяла басма. Детето тръгна с тях, видимо

неспокойно, но Лоран го вдигна в колата си с колела като балони и тя изчезна като привидение в мрака.

— Мисля, че ще бъде в безопасност — промълвих аз.

— В толкова голяма опасност ли е според теб? — учуди се Куирънбах.

— По-голяма, отколкото можеш да си представиш. Трудно е да се каже, че убиецът на Доминика притежава съвест.

— Човек ще рече, че го познаваш.

— Познавам го.

Върнахме се в колата на Шантрел.

— Объркан съм — обяви Куирънбах, след като влезе в подобния на мехур автомобил, предлагащ ни светлина и защита от дъжда. — Вече не знам с кого имам работа. Чувствам се така, сякаш току-що си издърпал килима изпод краката ми.

Не сваляше погледа си от мен.

— И всичко това, защото намерих мъртвата жена? — рече Прански. — Или защото Мирабел е започнал да полудява?

— Куирънбах — казах аз. — Искам да знам откъде могат да се купят змии. Става въпрос за някое близко дотук място.

— Чу ли нещо от това, което казахме току-що?

— Чух. Просто не искам да говоря за това сега.

— Танър — обади се Зебра, но се спря. — Или който твърдиш, че си. Това с името ти има ли нещо общо с информацията, която ти даде Миксмастърът?

— Да не би да става дума за онзи, който посети с мен?

Този път бе Шантрел; успях само да кимна, сякаш с този жест приемах окончателно истината.

— Знам няколко продавачи на змии в региона — рече Куирънбах, едва ли не, за да намали напрежението.

Наклони се напред и даде през рамото на Зебра нареждания на колата. Тя започна да се издига плавно и да ни отдалечава от вонята и хаоса в прогизналия от дъжда Мълч.

— Трябваше да разбера какво ми е на очите — обясних аз на Шантрел. — Защо, както личеше по всичко, някой ги е променял генетично. Когато се върнах при Миксмастъра със Зебра, научих, че е дело на ултрите, но по-късно е било развалено, както изглежда доста грубо, от някой друг, някой от рода на Черните генетици.

— Продължавай.

— Определено не исках да чуя такова нещо. Не съм сигурен какво очаквах, но със сигурност не и да науча, че съм съучастник по някакъв начин в случилото се.

— Мислиш, че си направил нещо с очите си по свое желание?

Кимнах.

— Това също би могло да се използва. Например, от някой любител на лова. Сега виждам много добре в тъмното.

— Кой? — попита Шантрел.

— Добър въпрос — потвърди Зебра. — Но преди да отговориш, кажи за сканирането на цялото тяло, когато бяхме при Миксмастъра? Какво означаваше това?

— Търсех за доказателство старите си рани. И двете бяха получени горе-долу по едно и също време. Надявах се да намеря едната и да не намеря другата.

— Някаква конкретна причина?

— Стъпалото на Танър Мирабел бе простреляно от един от хората на Рейвич. То можеше да се замени с органична протеза или биологично копие, клонирано от собствените му клетки. Но и в двата случая трябва да се закрепим за остатъка от крака по хирургичен път. Може би най-добрите постижения в областта на медицината на Йелоустоун са в състояние да го направят незабележимо. Но не и на Края на небето. Щеше да има предостатъчно микроскопични доказателства, лесно забележими при сканирането на Миксмастъра.

Зебра кимна; засега приемаше думите ми.

— Може би е така. Но ако ти не си Танър, както твърдиш, откъде знаеш, че това се е случило с него?

— Защото, както изглежда, съм откраднал неговите спомени.

Гита се свлече на пода на палатката почти едновременно с Кауела.

Никой от тях не издаде звук. Гита умря в мига, в който лъчът от моето оръжие достигна черепа ѝ и превърна мозъчната ѝ тъкан в нещо подобно на погребална пепел; колкото да си напълниш шепите и да гледаш как се плъзва на сиви струйки между пръстите ти. Надявах се, искрено се надявах последната ѝ мисъл да е била, че исках да направя

нещо, за да я спася. В мига, в който тя започна да пада, ножът на нападателя и се заби по-дълбоко в гърлото, но тя вече нямаше как да почувства болка.

Кауела, пронизан от лъча, който трябваше да спаси Гита и да убие похитителя ѝ, изпусна тиха въздишка, сякаш излизаща от устата на човек, отпуснал се с благодарност в сън. Бе изгубил съзнание от шока, предизвикан от преминаването на лъча през него; това бе всъщност проява на милосърдие.

Убиецът вдигна лице към мен. Естествено, не разбираше какво бях направил; то действително изглеждаше лишено от смисъл. Нямах представа колко време ще му е необходимо, докато осъзнае, че изстрелът, убил Гита, пронизал с такава геометрична точност челото ѝ, всъщност беше предназначен за него. Колко време щеше да му трябва, за да осъзнае простата истина, че съвсем не бях върховният стрелец, за който се мислех, и че убих единствения човек на света, за чието спасение бих направил всичко.

Последва напрегнато мълчание и той може би измина част от пътя към осъзнаването на този факт.

Но аз не му дадох време да го довърши.

И този път нито пропуснах целта, нито престанах да стрелям, даже когато очевидно си бях изпълнил задачата. Стрелях, докато дулото на оръжието ми доби вишневочервен цвят и започна да свети в тъмната палатка.

Известно време постоях неподвижно над трите приличащи на мъртви тела в краката ми. Тогава в мен се задейства някакъв войнишки инстинкт и аз се раздвжих, за да разбера какво точно е станало.

Кауела дишаше, но беше в безсъзнание. Бях превърнал човека на Рейвич в нагледен материал за урок по анатомия на черепа. Прониза ме спазъм на разкаяние, вина, задето го бях екзекутирал, минавайки всяка граница. Това бяха последните искрици от изгасващия, умиращия професионален войник. Когато стрелях до самозабрава, прекосих някакъв праг и преминах в някакво не толкова клинично измерение, където имаше дори още по-малко правила и където ефикасността на убийството имаше далеч по-малко значение от степента на проявената омраза.

Оставих оръжието и коленичих пред Гита.

Нямаше нужда да използвам медицинското оборудване, за да установя, че е мъртва, безвъзвратно мъртва, но въпреки това го направих: прокарах джобното си невронно апаратче над главата ѝ. Екранчето се оцвети в червено и на него се появи съобщение за фатално увреждане на тъканите; дълбока церебрална рана; обширна травма на мозъчната кора. Дори в палатката да имахме нужното съоръжение, и то не би било в състояние да обере спомените ѝ и да задържи призрака на нейната личност. Бях се погрижил раната ѝ да бъде достатъчно сериозна, за да не може и дума да става за подобно нещо, за да бъдат изгубени дори биохимичните ѝ модели. Въпреки това прикрепих към гърдите ѝ животоподдържаща система и видях как цветът на бузите ѝ се върна, тъй като кръвообращението се възобнови. Това щеше да поддържа тялото ѝ, докато се върнем в Къщата на влечугите. Кауела щеше да ме убие, ако не го направех.

Най-сетне се обърнах към него. Нараняванията му бяха почти тривиални; лъчът бе минал през него, но пулсацията бе изключително краткотрайна, а ширината му — възможно най-фокусирана. Вътрешните поражения бяха причинени не толкова от самия лъч, колкото от експлозивното изпаряване на водата в клетките, поредица от обгаряния около траекторията му. Входната и изходната рани на Кауела бяха толкова малки, че бе много трудно да се открият. Не би трябвало да има вътрешни кръвоизливи, не и ако лъчът бе обгорил разкъсаните от него тъкани, както бях възнамерявал да стане. Увреждания не липсваха, в това нямаше спор... но нямах причина да предполагам, че няма да оцелее, макар най-доброто, което бях в състояние да направя тук, бе да поддържам живота му с друг апарат като този, който бях сложил на Гита.

Закопчах го около гърдите му и го положих до съпругата му. Грабнах оръжието си, поставих нов пълнител и започнах да проучвам каква е ситуацията в района, като се подпирах с импровизирана патерица, по-точно — с друга пушка, и се стараех да не мисля какво ще стане с крака ми. Знаех, на някакво ниво на абстрактна дистанцираност, която сама по себе си изобщо не беше успокояваща, че нараняването ми е сред нещата, които се оправят.

Бяха ми необходими пет минути, за да се уверя, че всички хора на Рейвич са мъртви; както впрочем и нашите, с изключение на нас с Кауела и Дитерлинг. Дитерлинг беше единственият късметлия,

единственият с незначителна рана. Изглеждаше по-сериозна, отколкото беше и тъй като бе изгубил съзнание, врагът го бе помислил за мъртъв.

Един час по-късно, на ръба на безсъзнанието, борейки се с непрестанните притъмнявания пред очите, напомнящи страховитата буря от предишната нощ, успях да кача Кауела и съпругата му в колата. После съумях да върна в съзнание Дитерлинг, макар да беше отслабнал и объркан от загубата на кръв. Помня, че от време на време крещях от болка.

Отпуснах се на седалката на шофьора и запалих двигателя. Всяка частица от тялото ми водеше агонизираща война, за да ме принуди да се отдам на примамливия сън, но аз знаех, че трябва да тръгнем веднага и да се движим на юг, преди Рейвич да е изпратил нов отряд — нещо, което със сигурност щеше да направи, когато първият не се върнеше навреме.

До зазоряване като че ли оставаше безкрайно много и когато розовата светлина най-сетне започна да оцветява вече безоблачния източен хоризонт, вече бях получил поне десетина халюцинации, че се е разсъмнало. И аз не знам как успях да закарам малката групичка обратно до Къщата на влечугите.

Но за всички щеше да бъде по-добре, ако не го бях направил.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

Спряхме при трима змиепродавци, преди да попаднем на този, който знаеше за кого говорим: някакъв чужденец, очевидно от друг свят, купил достатъчно змии, за да позволи на търговеца да затвори сергията до края на деня. Това бе станало вчера; нашият човек явно бе планирал убийството на Доминика дълго преди да го осъществи.

Според продавача на змии мъжът приличал много на мен. Не напълно, но приликата била силна, ако се вгледаш внимателно. Освен това и двамата сме говорили с подобен акцент, но другият бил далеч по-малко словоохотлив.

Разбира се, че говорехме по подобен начин. Бяхме не само от една планета, а и от един регион.

— А жената, която беше с него? — поинтересувах се аз.

Не беше споменавал жена, но нещо в начина, по който попипа пригладения си мустак, ми подсказа, че съм улучил.

— Отнемате ми доста време — заяви той.

— Има ли нещо или някой в този град, който да не може да бъде купен? — рекох аз и пъхнах в ръката му една банкнота.

— Да — позасмя се тихичко той. — Но не съм сред тях.

— Та какво за жената? — попитах аз, като оглеждах намиращата се в една от клетките змия с цвят на мента. — Опиши я.

— Какъв смисъл има? Не изглеждат ли всичките еднакво?

— Кои всички изглеждат еднакво?

Той се засмя, този път по-силно, сякаш неосведомеността ми му се стори истерична.

— Просящите, разбира се. Ако си видял един, все едно си ги видял всичките.

Изгледах го ужасен.

Обадих се при Просящите един ден след пристигането си в Казъм сити. Опитах да се свържа със сестра Амилия, да я попитам дали знае нещо за Куирънбах. Така и не се добрах до нея, но вместо това разговарях с брат Алексей. Той обаче ми каза, че тя имала същото

желание да се свърже с мен, както аз — с нея. Тогава тази забележка не ми бе направила впечатление. Но сега експлодира в черепа ми като осветителен снаряд.

Жената с Танър беше сестра Амилия.

Контактите на Зебра дори не бяха намекнали, че жената е от ордена на Просящите. Змиепродавецът, от друга страна, бе сигурен. Може би не бях прав да предполагам, че тази жена е сестра Амилия. Въпреки това, смятах така. Тя вероятно трябваше да сменя често дегизировката си — или умишлено, или просто защото не беше достатъчно убедителна — за да поддържа дълго новата си самоличност.

Какво бе нейното участие във всичко това?

Доверих ѝ се абсолютно след размразяването си. Позволих ѝ да помогне на ума ми да оздравее след объркващия представите за идентичност престой в криокамера. И през цялото време, което прекарах в приюта на Просящите, нито едно от действията ѝ не ме накара да заподозра нещо.

Но доколко ми вярваше тя самата?

Танър, *истинският* Танър, може би се бе появил в приют „Айдълуайлд“ след мен. Сигурно е пристигнал със същия кораб от Края на небето и са го размразили малко след мен, така както аз бях размразен малко след Рейвич. Но аз вече бях използвал името Танър Мирабел, което означаваше, че той не е пътувал под своето име. Освен ако не искаше да изглежда луд, със съзнание, разсипано от процеса на замразяване и след това — при размразяването, нямаше да е избързал да съобщи истинското си име. По-добре беше да поддържа лъжата и да остави Просящите да го мислят за някой друг.

Ставаше все по-объркващо. Даже аз се бях объркал. Не смеех да мисля как изглеждаше всичко за Зебра, Шантрел и другите.

Аз не бях Танър Мирабел.

Аз бях... нещо друго. Нещо отвратително, влечугоподобно и древно, от което умът ми се ужасяваше, но на което нямаше как да не обръщам повече внимание. Когато Амилия и другите Просяци ме размразиха, пътувах под името Танър и, както изглежда, носех неговите спомени, умения и, най-важното, знанието за непосредствено предстоящата му мисия. Изобщо не ми минаваше през ума да поставя

под съмнение това; то ми се струваше правилно. Детайлите сякаш си идваха по местата.

Но всичко се оказа фалшиво.

Все още говорехме с търговеца на змии, когато телефонът на Зебра звънна отново, звукът бе почти заглушен от непрестанния шепот на дъжда и съскането на змиите в клетките. Тя извади апарата от якето си и се вгледа в него подозрително, без да отговори.

— От твое име е, Прански — рече тя. — Но ти единствен знаеш този номер и в момента стоиш до мен.

— Мисля, че трябва да бъдеш извънредно предпазлива, преди да отговориш на това повикване — казах аз. — Ако е от този, от когото предполагам.

Зебра отвори телефона. Пандора сигурно бе отворила кутията си по същия начин, изпълнена със страх от това, което може би се намираше вътре. Екранчето бе осеяно с дъждовни капчици, наподобяващи миниатюрни стъклени скакалци. Зебра вдигна телефона до лицето си и тихо произнесе нещо.

Отговориха й. Тя отвърна доста несигурно и обърна лице към мен.

— Беше прав, Танър. За теб е.

Взех телефона; не можех да разбера как нещо толкова невинно е в състояние да съдържа толкова зло. Погледът ми падна върху лице, което приличаше поразително на моето собствено.

— Танър — промълвих аз.

Мъжът не отговори веднага, а когато го направи, гласът му прозвуча развеселено.

— Питаш или казваш?

— Много смешно.

— Имам да ти кажа нещо. — Гласът бе слаб, звучеше на фона на шум от машини. — Не знам дали вече си успял да подредиш всичко по местата.

— Започвам да го правя.

Последва още една пауза. Разбрах, че Танър не е на повърхността на Йелоустоун, а някъде близо до него, на частици от светлинната секунда от ниската орбита, достатъчно на брой, за да

бъдат доловени от човешкия слух като забавяне; може би близо до пояса от населени места, където се намираше и селището на Просяците.

— Добре. Няма да те обиждам, като използвам истинското ти име, поне засега. Но повече от това няма да ти кажа.

Усетих, че замръзвам.

— Дойдох, за да направя това, което прави Танър Мирабел, т.е. да довърша започнатото от него. Дойдох да те убия, така, както ти си дошъл да убиеш Рейвич. Симетрия, не мислиш ли?

— Ако си в Космоса, значи се движиш в неправилна посока. Знам, че вече си бил тук. Открих визитната ти картичка при Доминика.

— Това със змиите беше хубав щрих, нали? Или още не си си изяснил тази част?

— Старая се с всички сили.

— Ще ми се да си побъбрим, наистина ми се ще. — Лицето насреща ми се усмихна. — И може би пак ще ни се удаде такава възможност.

Знаех, че е уловка, и въпреки това се хванах.

— Къде си?

— На път за среща с един близък до сърцето ти човек.

— Рейвич — промълви Куирънбах и аз кимнах, спомнил си как Куирънбах бе обяснил, че ще ни откара в открито пространство за среща с Рейвич, преди Шантрел да ни спаси.

В едно от високо разположените населени места, наречено „Подслона“.

— Не намесвай Рейвич в това — отвърнах аз. — Той не е нищо повече от второстепенна фигура. Това е между теб и мен. И не е необходимо да го правим повече.

— Впечатляваща промяна за човек, който само допреди няколко часа бе твърдо решен да убие Рейвич — каза Танър.

— Може би не съм човекът, за когото се мислех. Но защо си се захванал с Рейвич?

— Защото е невинен.

— Какво значи това?

— Означава, че той ще те доведе при мен. — Усмивката му изпълни екрана, предизвиквайки ме да намеря недостатък в логиката

му. — Прав съм, нали? Ти дойде тук да го убиеш, но би предпочел да го спасиш, отколкото да позволиш аз да свърша тази работа вместо теб.

Нямах представа как се чувствам, наистина нямах. Танър ме принуждаваше да си задавам въпроси, които досега избягвах, докато се занимавах с разкола в спомените си. Но този разкол бе отворил пукнатина, която бе изтръгнала моето минало и бе оставила на негово място нещо отровно. Ако аз бях Кауела, а сега всичко сочеше натам, тогава се мразех до дън душа.

Но не можех да мразя по-малко Танър. Той беше убил Гита.

Не. Ние я бяхме убили.

Истината, смазващата й логика, улучи целта си. Сега вече имахме общи спомени, цели върволици от миналото ни бяха преплетени помежду си. Спомените на Танър не бяха истински мои, но сега, след като ги бях носил в главата си, никога вече нямаше да се освободя напълно от тяхното влияние. Той беше убил Гита; сега носех спомена, че съм го направил аз; спомена, че съм убил най-важното същество в моя свят. Но истината беше по-лоша, много по-лоша. Престъпленията на Танър бяха нищожни в сравнение с тези, които бях потиснал, погребал под неговите спомени, и сега те изплуваха и измъчваха съвестта ми. Все още се чувствах Танър, все още ми се струваше, че неговото минало е и моето; бях зърнал обаче достатъчно от истината, за да разбера, че илюзията ще става все по-неубедителна с времето, че в действителност на това тяло принадлежаха спомените и миналото на Кауела. Но дори това не беше всичко, тъй като самият Кауела беше само нещо като черупка, под която се криеше още по-дълбок пласт от спомени.

Не исках да разсъждавам, но виждах накъде водят нещата.

Бях откраднал спомените на Танър, бях се накарал да мисля, макар и временно, че наистина съм Танър. После започнах да се освобождавам от тази дегизировка, а заразяването с индоктриналният вирус катализира изплуването на дори още по-дълбоки пластове от спомени; проблясъци на скритата ми история, от която ме делиха столетия.

История от времето на Скай Осман.

Нещо в мен се пречупи под бремето на това осъзнаване. Коленете ми се подгънаха, паднах на хлъзгавата от дъжда земя, обзет от непреодолими позиви за повръщане. Изтървах телефона; сега той се

валяше на земята до мен, обърнат така, че все още виждах лицето на Танър и загадъчното му изражение.

— Какво има? — попита той.

— Амилия — произнесох аз; първоначално от устата ми излезе само шепот, затова повторих името по-ясно. — Тя е с теб, нали? Измамил си я.

— Нека кажем само, че ми беше от голяма полза.

— Тя не знае какво възнамеряваш да направиш, нали?

Предположението явно му се стори забавно.

— Много доверчива душа е. Имала е своите съмнения за теб, знаеш ли. Очевидно, след като си напуснал приюта на Просящите, е узнала за някои особени моменти в генетичния ти код, доказателство за това, което е сметнала за твое вродено заболяване. Опитала да се свърже с теб, но ти си се превърнал в неуловим клиент. — Танър се усмихна отново. — По това време аз вече бях размразен. Спомних си кой съм и защо съм на този полет от Края на небето. Че те преследвам, защото ми открадна спомените и самоличността. Разбира се, не съм казвал на Амилия нищо за това. Казах й само, че сме братя и че просто си малко объркан. Дребна безвредна измама. Не можеш да ме виниш за нея.

Така беше. И аз бях излъгал Амилия, с надеждата да ме заведе до Рейвич.

— Пусни я — рекох аз. — Тя не означава нищо за теб.

— О, напротив. Тя е другата причина, благодарение на която ще те докарам тук. Още една причина да се срещнем, Кауела.

Лицето му замръзна за момент, след това връзката прекъсна. Всички стояхме неподвижно под дъжда. Подадох телефона на Зебра.

— А другата рана? — попита тя, докато пътувахме из града с колата й. — Каза, че Танър си изгубил стъпалото и сега нямало и следа от подобно нещо. Но това не бе единственото, което искаше да търси Миксмастърът. — Тя разтърси глава. — Знаеш ли, предпочитам да те наричам „Танър“. Никак не е лесно да разговаряш с човек, който изведнъж отрича собственото си име.

— Повярвай ми, не е лесно и от моята страна на барикадата.

— Та разкажи за другата рана.

Поех си дълбоко въздух. Това бе най-трудното от всичко.

— Танър простреля един човек. Човека, за когото работеше. Името му беше Кауела.

— Много мило от негова страна — обади се Шантрел.

— Не, не беше така. Танър всъщност му правеше услуга, като го простреля. Беше много сложна ситуация, със заложници. Танър трябваше да стреля през човека, за да... — Гласът ми секна за момент. — ... за да убие един от нападателите на лагера, тъй като той заплашваше да заколи съпругата на Кауела. Кауела нямаше да бъде убит. Танър знаеше, че при този ъгъл лъчът няма да го нарани сериозно.

— И?

— Танър стреля.

— А получи ли се? — попита Зебра.

С вътрешното си зрение видях отново как Гита се свлича на земята, поразена не от ножа, а от изстрела на Танър.

— Похитителят остана жив — отвърнах след кратко мълчание аз. — Познанията на Танър по анатомия бяха безупречни. Професионален убиец, какво искате. Учат ги кои органи трябва да улучат, за да подсигурят убийството. Но познанията могат да се използват и с коренно обратна цел: да намериш най-безопасния път за преминаване на лъч през човешкото тяло.

— Като те слуша човек, ще рече, че става дума за хирургическа операция — отсъди Шантрел.

— Точно това и беше.

Съобщих им, че при сканирането Миксмастърът откри заздравяла дълга рана, пресичаща тялото ми, точно като от лъчево оръжие, започваща от гърба и завършваща в корема ми. При сканирането раната изглеждаше като изчезваща дيريا на самолет.

— Но това означава... — започна Зебра.

— Буква по буква ли трябва да ви го напиша. Това означава, че аз съм човекът, за когото е работел Танър Мирабел. Кауела.

— Става все по-лошо — обади се Куирънбах.

— Нека го изслушаме — намеси се Зебра. — Бях с него, когато отиде при Миксмастъра, не забравяйте. Той не си измисля всички тези неща.

Обърнах се към Шантрел.

— Ти видя генетичните промени, направени на очите ми. Кауела плати на ултрите, за да му свършат тази работа. Хобито му беше да ходи на лов. Но това не бе всичко, нали? Кауела искаше да вижда в тъмното, защото мразеше мрака, мразеше спомена, в който бе малък, самотен и забравен, очаквайки някой да отиде при него в детската стая.

— Продължаваш да говориш за Кауела в трето лице — рече Зебра. — Защо? Не си ли сигурен, че си Кауела?

— Косвено така се получава. Но и неговите спомени са фрагментарни, не по-ясни от спомените на Танър.

— Нека да изясним този въпрос — обади се Куирънбах. — Значи нямаш никаква шибана представа кой си, така ли?

— Не — отвърнах аз, възхитен от собственото си спокойствие. — Аз съм Кауела. Вече съм абсолютно сигурен.

— Танър иска смъртта ти? — възкликна Зебра, след като оставихме автомобила на Шантрел близо до гарата. — Макар някога да сте били близки?

Картини от едно бяло помещение, от клекнал на пода му гол мъж, пробягаха в съзнанието ми като проблясъци на стробоскопна лампа, ставайки мъничко по-ясни с всяко следващо повторение.

— Случи се нещо много лошо — промълвих аз. — Човекът, който съм аз... Кауела, стори нещо много лошо на Танър. Не съм сигурен, че го виня задето иска да си отмъсти.

— Аз не обвинявам нито него, нито теб, нито когото и да било — заяви Шантрел. — Не и ако ти... Танър... го е прострелял.

Тя сбърчи чело, не можех да виня и нея за объркването. Много трудно беше да не се оплетеш сред тези непрекъснато движещи се пластове на спомените.

— Танър не улучи — продължих аз. — Изстрелът му трябваше да спаси съпругата на Кауела, но стана така, че я уби. Това може би е първата и последна грешка в кариерата му. Не е зле, като се замислиш. При това обстановката бе изключително натегната.

— Като те слуша човек ще реши, че не го обвиняваш задето е тръгнал след теб — каза Зебра.

Групата ни вече се движеше из базара, който бе доста по-оживен в сравнение с последното ни посещение, само преди няколко часа.

Нищо, напомнимащо представители на реда, все още не се бе появило край палатката на Доминика, но в близост не се виждаха и клиенти. Подозирах, че тялото ѝ е още живо, все така плуващо над кушетката, върху която се извършваха актовете на невронен екзорцизъм, все така „декорирано“ със змиите. Вестта за смъртта ѝ несъмнено вече се бе разнесла из Мълч, но цялата незаконност на станалото, пренебрегваща грубо и неписаните закони за това кой може и кой не може да бъде докосван, осигуряваше недостъпността на зоната около палатката.

— Не мисля, че някой би го обвинил — рекох аз. — Защото това, което направих с него...

Бялата стая се върна в ума ми... само че този път я видях от перспективата на коленичилиия мъж; усетих голотата и непоносимия му ужас — ужас, който отваряше вратите за неподозирани до този момент емоции; все едно бе зърнал халюциногенни нови цветове.

Перспективата на Танър.

Съществуването в нишата се размърда и се разви с морно търпение. В някаква елементарна гънка на миниатюрното си мозъче *разбираше*, че жертвата му няма къде да отиде.

Беше млада, не особено голяма хамадриада, вероятно бе родена от своето дърво-майка през последните пет години, ако се съдеше по розовия оттенък на фотоволтажната ѝ качулка, навита около главата ѝ като криле на спящ прилеп. Хамадриадите губеха този цвят с приближаването на зрелостта; само напълно порасналите змии бяха достатъчно дълги, за да достигат върховете на дърветата и да развият качулките си. Ако на това същество му се удадеше да порасне, след една-две години розовият нюанс щеше да потъмнее до лъскаво черно; тъмна кувертюра, осеяна с подобни на пайети, фотоволтажни клетки.

Хамадриадата се спусна на земята като навито твърдо въже, хвърлено от кораба към кея. За момент остана неподвижна; качулката ѝ се отваряше и затваряше бавно, като хриле на риба. Сега я виждаше по-ясно и се увери, че е наистина много голяма.

Беше наблюдавал десетки хамадриади в джунглата, но никога отблизо и никога в цялата им дължина, просто ги зърваше измежду дърветата от безопасно разстояние. И макар винаги да носеше оръжие, което лесно би могло да убие змията, винаги изпитваше известен страх. И това бе съвсем нормално: естествена проява на човешкия страх от змиите, фобия, записана в гените от милиони години на

предпазлива еволюция. Но хамадриадата всъщност не беше змия и нейните предшественици не напомняха ни най-малко нито едно от обитавалите някога Земята живи същества. Но изглеждаше като змия и се движеше като змия. Това единствено имаше значение.

Той изкрещя.

ЧЕТИРИЙСЕТ

— Накрая може и да ме изостави — изрекох аз с устни безмълвно послание до Норкинсо, който нямаше как да ме чуе, — но не мога да отрека, че свърши чудесна работа.

Клаун се усмихна.

— Арместо, Омдурман? Надявам се, че виждате това. Надявам се виждате какво се готвя да направя. Кристално ясно. Разбирате ли?

Гласът на Арместо прозвуча след задължителното кратко забавяне, сякаш се намираше по средата на пътя до най-близкия квазар. Звучеше толкова слабо, защото другите кораби бяха изхвърлили цялата по-маловажна апаратура за осигуряване на комуникациите: стотици тонове ненужна железария.

— Ти изгори всичките си мостове, синко. Вече не остава нищо, което можеш да направиш, Скай. Освен ако не успееш да убедиш и други от все още живите си пасажери да прекосят река Стикс.

Усмихнах се, щом чух класическата препратка.

— Нали не мислиш сериозно, че съм убил някои от тези мъртъвци?

— Не повече, отколкото мисля, че ти уби Балказар. — Арместо помълча няколко секунди; мълчанието се нарушаваше само от звуковия фон — проскърцванията и пуканията на междузвездния шум. — Тълкувай го както искаш, Осман...

Офицерите ми, които се намираха на мостика, погледнаха странно към Арместо, когато спомена стареца, но никой нямаше да направи нещо повече от това. Някои вероятно вече имаха своите подозрения, но сега всички ми бяха верни, бях купил лоялността им, като ги бях издигнал в йерархията на екипажа, както се бе опитал да ме изнуди да направя скъпият Норкинсо.

В по-голямата си част те бяха слаби хора, но това не ме притесняваше. Благодарение на автоматиката, която бе осигурил Норкинсо, практически бях в състояние да управлявам „Сантяго“ съвсем сам.

Може би скоро щеше да се стигне и до това.

— Забрави нещо — казах аз, наслаждавайки се на мига.

Арместо сигурно бе уверен, че нищо не е забравено и надбягването се очертава в тяхна полза.

Колко грешеше.

— Не смятам така.

— Той има право — дочу се гласът на Омдурман от „Багдад“, също толкова тих. — Ти използва всичките си възможности, Осман. Няма какво повече да направиш.

— Освен това — отвърнах аз.

Започнах да набирам команди от командното табло пред себе си. Усетих почти подсъзнателно как скритите пластове на корабните подсистеми се подчиняват на волята ми. На главния екран, където в момента се виждаше гръбнакът на „Сантяго“, гледката наподобяваше много онази при отделянето на шестнайсетте пръстена с криокамерите.

Но същевременно беше по-различна.

Отделяха се пръстените по цялата дължина на гръбнака. И в това отново не липсваше хармония — бях прекалено голям перфекционист, за да допусна нещо друго — но това вече не беше подредена редица от пръстени. Сега се отделяше всеки втори от останалите осемдесет пръстена. Четирийсет пръстена се откъснаха от гръбнака на „Сантяго“...

— Мили Боже — възкликна Арместо, очевидно бе видял какво става. — Мили Боже, Осман... Не! Не може да направиш такова нещо!

— Прекалено късно — отговорих аз. — Вече го правя.

— Но това са живи хора!

Усмихнах се.

— Вече не.

И насочих вниманието си към гледката, преди величието на сътвореното от мен да е отминало. Наистина бе красиво за гледане. И жестоко, признавам. Но какво беше красотата без мъничко жестокост?

Сега вече знаех, че съм победил.

Взехме Казъм сити Зефър до гигантската последна спирка. Влакът отново се мъknеше от огромния, напомнящ змей локомотив,

който ни бе докарал в града заедно с Куирънбах само преди няколко дни.

С малкото останала местна валута си купих нова самоличност от местните фалшификатори, име и доста повърхностно скроено минало, достатъчно, колкото да ми помогне да напусна планетата и, ако имах късмет, да се добера до „Подслона“. Бях пристигнал като Танър Мирабел, но не смеех да използвам повече това име. Обикновено за мен не бе нищо повече от рефлекторно действие да се сдобия с фалшиво име и да се плъзна безпроблемно в новата си самоличност, но сега нещо ме караше да се колебая при избора на нова идентичност.

Най-накрая, когато фалшификаторът започна да губи търпение, рекох:

— Направи ме Скайлър Осман.

Името не означаваше почти нищо за него и не заслужи никакъв коментар. Повторих си името няколко пъти, за да свикна достатъчно и да реагирам достатъчно убедително, ако някой го произнесе наред с многолюдно помещение или се появи в някоя обществена комуникационна система. А после взехме първия дирижабъл, който потегляше от Йелоустоун.

— Аз идвам, разбира се — обяви Куирънбах. — Ако възнамеряваш сериозно да пазиш Рейвич, аз съм единственият, чрез който можеш да се добереш до него.

— А ако не го мисля сериозно?

— Имаш предвид, че може все още да не си се отказал да го убиеш ли?

Кимнах.

— Трябва да признаеш, че подобна възможност все още не е изключена.

Куирънбах сви рамене.

— Тогава просто ще направя това, което се очаква да направя още от самото начало. Ще те отстраня от играта при първа възможност. Но всичко показва, че няма да се стигне дотам. Не си въобразявай и за момент, обаче, че няма да го направя.

— Не бих и помислил такова нещо.

— Ще имаш нужда от мен, разбира се — обади се Зебра. — Аз също съм във връзка с Рейвич, макар никога да не съм била толкова близо до него, колкото Куирънбах.

— Може да се окаже опасно, Зебра.

— Нима посещението при Гидиън не беше?

— Справедлива забележка. Признавам, че съм благодарен за всяка помощ, която мога да получа.

— В такъв случай и аз ще свърша работа — заяви Шантрел. — Все пак аз единствена от присъстващите тук знам наистина как се преследва човек.

— Уменията ти да се справяш с Играта не подлежат на съмнение — отвърнах аз. — Но това няма да прилича на нещо подобно. Доколкото познавам Танър, а се опасявам, че го познавам прекалено добре, той няма да следва никакви правила.

— В такъв случай ще трябва да го изпреварим в мръсната игра.

За първи път от цяла вечност се засмях искрено.

— Сигурен съм, че можем да се справим с тази задача.

Четиримата се издишахме над Казъм сити един час по-късно; дирижабълът направи дъга над града, преди да се устреми към надвисналите облаци с най-причудливи форми, дело на неуморните ветрове над Йелоустоун и изгарящия дъх на бездната. Погледнах надолу; Казъм сити ми се стори мъничък като играчка, Мълч и Канъпи почти се сливаха, компресирани до един заплетен и сложен урбанистичен пласт.

— Добре ли си? — попита ме Зебра, след като се върна с напитките на нашата маса.

Обърнах погледа си от прозореца.

— Защо?

— Защото, като те гледа, човек ще рече, че това място вече започва да ти липсва.

Когато пътуването бе почти към края си, когато успехът на плана ми бе очевиден, когато, честно казано, вече започваха да говорят за мен като за герой, посетих двамата си затворници.

Все още не бяха открили помещението, намиращо се дълбоко в „Сантяго“, въпреки че някои, особено Констанца, почти се бяха досетили за неговото съществуване. Но то черпеше извънредно пестеливо от мощността на кораба и дори несъмнените умения и настойчивост на Констанца не бяха достатъчни да се установи местоположението му. И слава Богу, тъй като, макар сега ситуацията да бе значително по-малко критична, имаше години, когато неговото

намиране щеше да ме съсипе. Сега обаче, положението ми бе стабилно, имах достатъчно съюзници, за да потуша по-дребните скандали и се бях справил ефикасно с повечето от онези, които се опълчиха срещу мен.

Технически затворниците бяха трима, но всъщност Слийк не попадеше в тази категория. Неговото присъствие ми бе просто необходимо и, независимо как *той* самият гледаше на това, аз не смятах затварянето му за истинско наказание. Както винаги, при появата ми той се размърда в цистерната си, но напоследък го правеше много слабо и мудно, а малкото му черно оченце регистрираше само откъслечно моето присъствие. Нямах представа какво помнеше от някогашния си живот в цистерната, която бе просторна като океан в сравнение с тази, която обитаваше през последните петдесет години.

— Почти пристигнахме, нали?

Обърнах се, изненадан да чуя след цялото това време заприличалия на грачене глас на Констанца.

— Направо може да се каже, че сме пристигнали — отвърнах аз. — Току-що видях със собствените си очи Края на пътуването — напълно оформен свят, не просто някаква ярка звезда. Наистина е прекрасно да го видиш, Констанца.

— Колко време мина?

Опитваше се да гледа към мен и бе опънала каишите, с които бе завързана за нещо като носилка, наклонена под ъгъл четирийсет и пет градуса.

— Откакто те доведох тук ли? Не знам — четири-пет месеца? — Свих рамене, сякаш изобщо не се бях сещал за това. — А и няма значение, нали?

— Какво каза на останалата част от екипажа, Скай?

Усмихнах се.

— Не се наложи да им казвам нищо. Представих нещата като самоубийство, уж си скочила от един от люковете. Така нямаше нужда да им представям тяло. Просто ги оставих да си направят сами изводите.

— Някой ден ще разберат какво се е случило.

— О, съмнявам се. Аз им дадох цял свят, Констанца. Те искат да ме канонизират, не да ме разпнат. Не виждам как това положение би могло да се промени, поне още дълго време.

Тя ми създаваше проблеми от край време. След инцидента с „Калъш“ я дискредитирах с поредица от фалшиви доказателства, които я правеха съучастник в „конспирацията“ на капитан Рамирес. Това бе краят на кариерата ѝ в отряда по сигурността. Имаше късмет, че се отърва от екзекуция или затвор, особено в отчаяните дни, последвали откачането на модулите с криокамерите. Но Констанца така и не престана да ми създава тревоги, дори когато беше понижена да упражнява ръчен труд. Като цяло екипажът бе готов да приеме, че отделянето на криокамерите е отчаяна, но необходима постъпка — извод, към който ги насочих аз, използвайки пропаганда и лъжи за намеренията на другите кораби. Даже не мислех за случилото се като за престъпление. Констанца обаче, бе на друго мнение и посвети последните си свободни години на опити да изобличи лабиринта от лъжлива информация, с който се бях оградил напоследък. Не спираше да рови в инцидента около „Калъш“, твърдеше, че Рамирес е невинен, и изказваше какви ли не предположения за начина, по който бе умрял старецът Балказар и че двамата му лекари са били екзекутирани несправедливо. От време на време дори изказваше съмнения за смъртта на Тайтс.

Най-сетне реших, че трябва да я накарам да млъкне. Не ми бе нужна кой знае каква подготовка, за да имитирам самоубийството ѝ, след като я закарах в камерата за мъчения без никой да забележи. Беше прекарала повечето време там дрогирана и завързана, но понякога ѝ отпусках кратки периоди на здрав разум.

Хубаво беше да можеш да си поговориш с някого.

— Защо го държиш толкова дълго жив? — попита тя.

Погледнах я, не можех да повярвам колко бе остаряла. Помнех как бяхме стояли един до друг пред стъклената цистерна с делфините; тогава бяхме почти връстници.

— Химерика ли? Знаех, че ще ми бъде от полза, нищо повече.

— За да го измъчваш?

— Не. О, погрижих се да бъде наказан заради това, което направи, но то бе само в началото. Защо не го огледаш по-хубаво, Констанца?

Наместих носилката под такъв ъгъл, че да ѝ дам възможност да го вижда. Сега вече той бе напълно мой и нямаше нужда да бъде

връзван. Въпреки това, заради собственото си спокойствие, го държах окован за стената.

— Изглежда като теб — промълви с учудване Констанца.

— Той има двацет допълнителни лицеви мускула — обявих с почти бащинска гордост аз. — Те могат да придадат на лицето му всяка желана конфигурация и да я задържат. И не е остарял особено, откакто го доведох тук. Мисля, че все още може да мине за мен. — Потрих лице и усетих дебелия слой козметика, с чиято помощ туширах необичайната си младоликост. — И той е готов да направи всичко, абсолютно всичко, за което го помоля. Така ли е, Скай?

— Да — отговори химерикът.

— Какво смяташ да правиш? Да го използваш като твой двойник?

— Ако се стигне дотам. Макар че се съмнявам.

— Но той има само една ръка. Никога няма да го объркат с теб.

Върнах Констанца в положението, в което се бе намирала до моето идване.

— Това не е непреодолим проблем, повярвай ми.

Направих пауза и измъкнах огромна спринцовка с дълга игла от комплекта медицински инструменти, които държах до Бога-Кутия, устройството, с чиято помощ разбих и формирах отново съзнанието на инфилтратора.

Констанца видя спринцовката.

— За мене е, нали?

— Не — отвърнах аз и се приближих до цистерната. — За Слийк. За скъпия стар Слийк, който ми служи така вярно години наред.

— Смяташ да го убиеш?

— О, сигурен съм, че сега вече би погледнал на това като на проява на милосърдие.

Дръпнах капака на цистерната и набърчих нос, толкова неприятно вонеше кафеникавата вода, в която лежеше делфинът. Той се размърда отново и аз поставих успокояващо длан върху гърба му. Някога гладката му и лъскава като полиран камък кожа сега бе като бетон.

Направих му инжекцията, като забих иглата под трите сантиметра подкожна мазнина. Той се размърда отново, почти се

замята, а след това притихна. Вгледах се в окото му; изглеждаше безизразно както винаги.

— Мъртъв е, струва ми се.

— Мислех, че си дошъл да ме убиеш — промълви Констанца, неспособна да прикрие нервното облекчение в гласа си.

Усмигнах се.

— С такава спринцовка? Сигурно се шегуваш. Не, тази е за теб.

Взех друга, по-малка спринцовка.

„Краят на пътуването“ — помислих си аз, застанал в свободно падащия наблюдателен мехур на „Сантяго“. Подходящо име. Сега светът висеше под мен, подобен на зелен хартиен фенер, осветен от мъждива свещ. Лебед 61, Cygni-A не беше ярко слънце и макар планетата да обикаляше доста близо около джуджето, дневната светлина тук не беше същата като тази, която Клаун ми бе показвал на снимки от Земята. Осветлението бе особено, мрачно, оскъдно. Спектърът на звездата беше силно червен, макар все още да изглеждаше бял за невъоръженото око. Но във всичко това нямаше нищо изненадващо. Още преди флотилията да бе напуснала Слънчевата система, преди век и половина, бяха наясно колко енергия получава планетата.

Дълбоко в товарното отделение на „Сантяго“ се намираше едно нещо с прозирна красота; то беше прекалено леко и затова не бе пожертвано. Екипите го подготвиха в момента. Извадиха го от кораба, закрепиха го за орбитален влекач и го пуснаха на буксир зад гравитационното поле на планетата, до точката на Лагранж между Края на пътуването и Лебед. Тук то щеше да се носи в орбита в продължение на столетия. Поне такъв беше планът.

Отместих поглед от планетата към междузвездното пространство. Другите два кораба, „Бразилия“ и „Багдад“, бяха все още някъде там. Според нашите изчисления трябваше да пристигнат след около три месеца. Винаги обаче съществуваше вероятност да сме допуснали грешка.

Това нямаше значение.

Совалките вече няколко пъти отиваха до повърхността и се връщаха. Оставиха доста товар, готов да бъде намерен след няколко

месеца. Сега отново слизаше совалка, делтовидната ѝ форма се очертаваше на фона на подобната на език екваториална земна маса, която секцията по география нарече „Полуострова“. „Несъмнено — помислих си аз, — след няколко месеца ще измислят нещо не толкова буквално.“ Още пет полета щяха да са достатъчни, за да свалят на повърхността останалите заселници. Други пет щяха да транспортират екипажа и тежкото оборудване, което не можеше да се пусне на повърхността във вид на пакети, „Сантяго“ щеше да остане в орбита — гол скелет, лишен от всичко, което би могло да бъде използвано.

Двигателите на совалката изпуснаха пламъци и я пришпориха. Наблюдавах я, докато се изгуби от погледа ми. Не след дълго щеше да се приземи. Вече беше направен предварителен лагер, близо до южния връх на Полуострова. Смятахме да го наречем „Нуева Сантяго“, но това бяха първите дни, така че не се знаеше какво име щеше да получи по-късно мястото.

А сега Зеницата на Лебед се отвори.

Бях прекалено далече, за да го видя, но тънката един ангстрьом пластмасова структура бе разгърната в точката на Лагранж.

Мястото бе почти свършено.

Върху мрачния свят долу като че ли падна лъч от фенерче и освети елипсовиден участък от земната повърхност. Лъчът се движеше, променяйки формата си. След като го нагласяха както трябва, щеше да удвои слънчевата светлина, падаща в региона на Полуострова.

Знаех, че там долу има живот. Не знаех обаче, как щеше да се приспособи към промяната в степента на осветеност, но предположенията ми не ме изпълваха с особен ентузиазъм.

Гривната ми пропя. Погледнах надолу, като се питах кой от екипажа се е осмелил да наруши изживяването на този триумф. Гривната обаче, просто ме уведомяваше, че в жилището ми е пристигнало някакво съобщение. С досада, но и с любопитство, напуснах наблюдателния мехур и се озовах в главната, въртяща се около оста си част на кораба. Сега, след като се намирах отново в гравитационна зона, се движех свободно, спокойно, без да позволявам на лицето ми да се появи дори намек от съмнение. От време на време се разминавах с членове на екипажа и висшия офицерски състав; те ме поздравяваха, понякога дори изявяваха желание да се ръкуваме.

Общото настроение бе триумфално. Бяхме пресекли междузвездното пространство и пристигнахме живи и здрави в нов свят, и аз ги бях докарал тук преди нашите съперници.

Спирах да поговоря с някои от тях — много важно бе връзките да се споят здраво, защото предстояха трудни времена — но полученото съобщение не излизаше от ума ми и опитвах да се досетя за какво ставаше дума.

Скоро разбрах.

— Предполагам, че вече си ме убил — каза Констанца. — Или, най-малкото, че си направил така, че да изчезна завинаги. Не, не казвай нищо, този запис не позволява водене на диалог и няма да отнеме много от безценното ти време. — Гледах лицето ѝ на екрана в жилището си; лице, което изглеждаше малко по-младо, отколкото последния път, когато го видях. — Тя продължаваше: — Записах това послание преди известно време, както вероятно си се досетил. Заредих го в база данни на „Сантяго“ и на всеки шест месеца давах нужните команди, за да не ти бъде предадено. Знаех, че ти ставам все по-неудобна и най-вероятно ще намериш начин в скоро време да се отървеш от мен.

Усмяхнах се, като си спомних как ме попита от колко време я държах затворена.

— Браво, Констанца.

— Погрижих се копие от него да стигне до определен брой хора от екипажа и висшия офицерски състав, Скай. Разбира се, не очаквам думите ми да бъдат приети сериозно. Ти със сигурност си оформил по свой вкус фактите около моето изчезване. Няма значение, достатъчно е да посея семето на съмнението. Ти пак ще имаш твоите последователи и привърженици, Скай, но не се изненадвай, ако не всички са готови да следват със сляпо подчинение твоето лидерство.

— Това ли е всичко? — попитах аз.

— И едно последно нещо — додаде тя, сякаш бе очаквала да се обадя в този момент и бе оставила специално малка пауза да се изкажа. — През годините събрах доста доказателства срещу теб, Скай. Много от тях са косвени, някои могат да се тълкуват различно, но за тяхното събиране съм положила доста усилия и не бих искала да отидат напразно. Затова, преди да направя този запис, скрих всичко, с което разполагах, на едно малко, трудно откриваемо място. — Тук тя

направи пауза. — Стигнахме ли вече орбитата на Края на пътуването, Скай? Ако е така, няма смисъл да опитваш да откриеш материалите. Тъй като те вече почти сигурно са на повърхността.

— Не.

Констанца се усмихна.

— Можеш да се скриеш, Скай, но аз винаги ще бъда там и ще те преследвам. Колкото и да се опитваш да погребеш миналото, колкото и ефикасно да успяваш да се правиш на герой... онзи пакет ще бъде през цялото време там, в очакване да бъде открит.

По-късно, много по-късно, вървах, препъвайки се, из джунглата. Трудно ми беше да тичам, но не беше заради възрастта ми. Трудното беше да пазя равновесие само с една ръка; тялото ми все забравяше тази необходима асиметрия. Изгубих ръката си през първите дни от заселването. Стана ужасен инцидент, но болката вече не беше нищо повече от абстрактен спомен. Изгорих ръката си, когато я протегнах пред широката муцуна на горелката за заваряване.

Разбира се, това изобщо не беше злополука.

От години знаех, че може да ми се наложи да го направя, но все го отлагах. Трябваше да изгубя ръката си по такъв начин, че никаква медицинска интервенция да не може да я спаси, което изключваше чистата, безболезнена осакатяваща операция. Но също толкова важно бе загубата ѝ да не ми коства живота.

След инцидента лежах в болница три месеца, но се оправих. А след това започнах да поемам отново задълженията си. Вестта за случилото се се разнесе из планетата; стигна и до моите врагове. Постепенно масовото съзнание свикна с мисълта, че имам само една ръка. С годините този факт дори престана да се споменава. И никой не заподозря, че загубата на ръката бе просто малък детайл в един голям план; предпазна мярка, взета може би десетилетия преди да се появи необходимост от нея. Е, сега бе настъпил моментът да благодаря за проявената предвидливост. Точно преди да навърша осемдесетата си година се наложи да се превърна в беглец.

През първите години нещата в колонията вървяха доста добре. Задгробното послание на Констанца помрачи за известно време пълното ми щастие, но не след дълго потребността на хората от герой

отхвърли натрапчивите съмнения, които може би ги измъчваха относно това доколко бях подходящ за тази роля. Изгубих някой и друг симпатизант, но спечелих общото благоразположение на масите; според мен сделката бе приемлива. Скрытият пакет на Констанца така и не се появи и постепенно започнах да вярвам, че изобщо не съществуваше, че всичко това не бе нищо повече от психологическо оръжие, чиято цел беше да ме държи в нервно напрежение.

Тези първи дни бяха наистина бурни. Трите месеца преднина, които подарих на „Сантяго“, бяха достатъчни, за да изградим мрежа от малки лагери по повърхността. Имахме три главни, добре укрепени селища, когато другите междוזвездни кораби се появиха в орбита над нас. Нуева Валпарайсо, което се намираше близо до екватора (според мен един ден щеше да се превърне в чудесно място за поставяне на асансьор към Космоса), бе създадено последно. Щеше да има и други. Началото беше добро и никой не можеше да предполага, че един ден хората — с няколко изключения — ще се обърнат така злобно срещу мен.

Но те го направиха.

Виждах нещо отпред между гъстия тропически листак. Някаква светлина. Определено беше изкуствена; може би бяха съюзниците, с които отивах да се срещна. Поне се надявах да е така. Вече нямах кой знае колко съюзници. Малцината останали в официалните структури на властта успяха някак си да ме измъкнат от ареста преди делото, но нямаха никаква възможност да ми помогнат да стигна до целта си, където щях да съм в безопасност. Нищо чудно след това тези приятели да ги разстрелят заради извършеното предателство. Важното е, че извършиха нужната саможертва. Не очаквах нещо по-малко от това.

В началото даже не беше война.

Когато „Бразилия“ и „Багдад“ стигнаха орбита, ги посрещна празната черупка на „Сантяго“. Месеци наред не се случи нищо; двата съюзени кораба поддържаха ледено мълчание и наблюдаваха. После изстреляха две совалки, чиито траектории трябваше да ги отведат в северните ширини на Полуострова. Съжалявах, че не запазих малко антима́терия в стария кораб, за да мога да запаля двигателя му за момент и да поразя совалките с тази убийствена стрела. Но така и не се научих как да управлявам резервоара с антима́терия.

Совалките направиха множество рейсове до повърхността и обратно до орбита, пренасяйки пасажерите.

Последваха дълги месеци на очакване.

След това атаките започнаха; от север се промъкваха партизански отряди и нападаха зараждащите се селища на „Сантяго“. Нищо, че на цялата планета имаше само три хиляди човека. Бройката беше достатъчна за една малка война... в началото положението бе спокойно, за да могат двете страни да се установят, да се стабилизират... и да се размножат.

Това всъщност изобщо не беше война.

Но моята собствена страна продължаваше да прави опити да ме екзекутира за извършени военни престъпления. Не че ги вълнуваше възможността да сключат мир с врага — вече се бе случило прекалено много, за да го направят; те обаче ме обвиняваха като инициатор на тази ситуация. Щяха да ме убият и после да се върнат, за да продължат крамолата.

Неблагодарни кучи синове. Извъртяха и изопачиха всичко. Даже промениха името на планетата, като шегга. Тя не се наричаше вече „Крайт на пътуването“.

А „Крайт на Скай“^[1].

Защото накрая аз бях направил така, че да са първите пристигнали.

Мразех името. Знаех какво имат предвид: нездраво напомняне за необходимото престъпление, което ги бе довело първи тук, но което щеше да доведе и до моя край.

Но то остана.

Спрях да вървя; не само, за да си поема дъх. Никога не съм обичал особено джунглата. Носеха се слухове, че в нея има някакви неща — огромни, плъзгащи се същества. Но никой от хората, на които имах доверие, все още не ги бе виждал. Следователно бяха просто истории, нищо повече.

Само истории.

Но светлината, която зърнах, беше изчезнала. Може би бе препречена от някой по-дебел дънер... или бе само плод на моето въображение. Огледах се. Беше много тъмно и всичко изглеждаше еднакво. Небето над мен притъмняваше — 61 Cugni B, обикновено

най-ярката звезда освен Лебед, бе слязла под линията на хоризонта... и джунглата скоро щеше да се превърне в непрогледен мрак.

Може би щях да умира тук.

Тогава ми се стори, че забелязах движение далече напред, някаква млечнобяла форма, която в първия момент взех за привидялата ми се светлина. Но тази млечнобяла форма беше много по-близо; тя всъщност се приближаваше към мен. Имаше човешка форма и вървеше насам през гъсталака. И излъчваше млечнобяло сияние, сякаш пропита от вътрешна светлина.

Усмихнах се. Вече бях разпознал чия е. Трябваше да се сетя, че всъщност никога не оставах съвсем сам, че моят водач винаги се появяваше, за да ми покаже пътя напред.

— Нали не си си помислил, че съм те забравил? — попита Клаун. — Хайде, вече не сме далеч.

Клаун ме водеше нататък.

Напред все пак имаше светлина; значи тя не бе плод на въображението ми, поне не изцяло. Тя блестеше като призрачна мъгла. Моите съюзници...

Когато стигнах при тях, Клаун вече не беше с мен. Избледня като прогаряне на ретината. Това бе последният път, когато го видях; но той свърши много добра работа като мой водач до този момент. Беше единственият ми верен приятел, макар да знаех, че е просто плод на моята психика, подсъзнателно същество, проектирано навън, на дневната светлина, родено от спомените ми за обучаващата ме персона в детската ми стая на борда на „Сантяго“.

Какво значение имаше това?

— Капитан Осман! — извикаха приятелите ми през стената от дървета. — Успяхте! Започвахме да си мислим, че другите не са се справили...

— О, те изиграха добре ролята си — отвърнах аз. — Предполагам, че вече са арестувани за това... ако не и застреляни.

— Там е странното, сър. Чуваме за никакви арести, според новините са ви хванали.

— Това няма никакъв смисъл, нали?

„Макар да има“ — помислих си аз, ако хванатият от тях човек само изглеждаше като мен; ако плененият мъж изглеждаше като мен, само защото под гъвкавата кожа на лицето му бе поставена арматура от двајсет допълнителни мускула, които му позволяваха да имитира убедително почти всекиго. Освен това, той щеше да говори и да се държи като мен, тъй като бе приучван да го прави години наред; бе трениран да мисли за мен като за свой Бог и единственото му желание бе да ми се подчинява самоотвержено. А липсващата ръка? Поредното доказателство. Арестуваният от тях човек изглеждаше като Скай Осман и също нямаше една ръка.

Не можеше да има съмнение, че са ме хванали. Щеше да има дело, при което щеше да им се стори, че затворникът говори доста несвързано. Но какво можеха да очакват от осемдесетгодишен старец? Вероятно бе засегнат от старческо слабоумие. Най-добре беше да го превърнат в нещо като пример за назидание за всички, затова случващото се трябваше да стане всеобщо достояние. Нещо, което да не се забравя лесно, дори да граничи с безчовечност. Сигурно щяха да прибегнат до разпъване на кръст.

— Оттук, сър.

В светлото петно се виждаше някакво превозно средство. Качиха ме на него и се понесохме по горската пътека. Пътувахме в мрака, както ми се стори часове, като се отдалечавахме все повече от каквато и да било следа от цивилизация.

Най-сетне спряхме на голяма поляна.

— Това ли е? — попитах аз.

Те кимнаха в унисон. Разбира се, вече бях запознат с плана. Сега климатът беше срещу мен. Това не беше време на герои; предпочитаха да ги наричат „военни престъпници“. Моите съюзници ме бяха предпазвали досега, но не успяха да предотвратят арестуването ми. Най-много, което успяха да направят, бе да ме измъкнат от импровизирания център за арести в Нуева Икике. Сега, след като бяха хванали двойника ми, трябваше да изчезна за известно време.

Моите съюзници бяха намерили начин да ме пазят вечно тук, в джунглата, независимо какво щеше да стане с тях в селищата. Бяха заровили безупречно функционираща криокамера, с достатъчно енергия да работи десетилетия наред. Смятаха, че има известен риск да я използвам, но нищо чудно, след като ме мислеха за

осемдесетгодишен. Според мен рискът беше много по-малък, отколкото предполагаха. Когато бъдех готов да се събудя, най-малко след един век, моите помощници щяха да имат достъп до значително по-съвършени технологии. Нямаше да е проблем да ме размразят. Вероятно нямаше да е проблем дори да възстановят ръката ми.

От мен се искаше само да спя, докато настъпи подходящият момент. Моите съюзници щяха да се грижат за мен през десетилетията, така, както аз самият се грижех за спящите пасажери на борда на „Сантяго“.

Но с безкрайно по-голяма преданост.

Завързаха превозното средство за нещо, заровено под растителността — метална кука — и изтеглиха с него замаскираната врата в земята на поляната, скрити стъпала водеха надолу, към добре осветена, клинично чиста камера.

Двама от моите помощници ми помогнаха да сляза, докато се озовах пред чакащата криокамера. Беше очевидно пренаредена, защото носеше нещо от Слънчевата система, и съответно щеше да задоволи напълно нуждите ми.

— За предпочитане е да действаме колкото се може по-бързо — каза единият от тях.

Усмяхнах се и кимнах, после протегнах ръка към него и той веднага заби иглата на подкожната инжекция в нея.

Сънят ме обори бързо. Последният ми спомен, непосредствено преди да потъна напълно в него, беше, че като се събудя, ще имам нужда от ново име. Нещо, което никой никога нямаше да свърже със Скай Осман, но което все пак щеше да ми осигури осезаема връзка със собственото ми минало. Нещо, чието значение щеше да бъде известно единствено на мен самия.

Сетих се за „Калъш“, за всичко, което бях научил за призрачния кораб от Норкинсо. И за нещастните делфини, получили психически отклонения на борда на „Сантяго“, особено за Слийк; за начина, по който твърдото му тяло се мятеше, докато изливах отровата в него. В призрачния кораб също имаше делфин, но за момента не можех да си спомня името му, дори не бях сигурен, че Норкинсо ми го каза. Реших, че ще разбера, след като се събудя.

Щях да открия кое е името и да го използвам.

[1] Игра на думи — умалителното име на Скайлър, Скай (Sky), на английски език се превежда като „небе“, каквото е името на планетата „Краят на небето“ — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЕДНО

„Подслона“ беше дълго един километър, черно вретено, без външно осветление; забелязваше се единствено защото запречваше звездите и сребристия гръбнак на Млечния път. Почти не се виждаха други пристигащи или потеглящи кораби, а малкото, които все пак виждахме, бяха също толкова тъмни, колкото и мистериозното орбитално населено място. Щом наближихме достатъчно, единият край на вретеното се отвори навън, като се образуваха четири триъгълни части; напомняха безупречно приспособената към условията челюст на безок морски хищник. Плъзнахме се в нея, незначителни като планктон.

Помещението бе голямо колкото да поеме кораб като нашия. Задържащите скоби се разгънаха, последвани от тунелите за преминаването на пътниците, снабдени с херметически камери около екваториалния пояс на главната сфера на кораба.

„Танър е тук“ — помислих си аз. Нищо чудно да бе в пълна готовност да ме убие в мига на стъпването ми в Подслона, както и всеки, който се бе приближил прекалено много до нашата вендета.

Невъзможно беше да забравя току-така този факт. От карусела изпратиха въоръжени роботи в кораба, лъскавочерни сфероиди, накичени с оръжие и сензори, които ни проверяваха за скрито оръжие. Ние, разбира се, не бяхме взели никакво; дори охранителните служби на Йелоустоун не бяха чак толкова немарливи, че да ни пуснат въоръжени. Можех само да се надявам, но не и да разчитам на това, че поради същата причина Танър също не е въоръжен.

Когато ставаше дума за Танър, човек не можеше да разчита на нищо.

Нивото на технологиите, което показваха роботите, бе много по-напред от всичко, което бях видял откакто ме бяха размразили, може би с изключение на мебелировката на Зебра. Хората без особени подобрения явно не се смятаха рисков фактор за пренасяне на заразата, но вероятно нямаше да ни допуснат, ако някой от нас имаше

потенциално податлив на чумата имплант. След като роботите приключиха предварителната работа, влязоха служители от плът и кръв; тяхното оръжие не само че не изглеждаше заплашително, те дори го носеха със смутено извиняващ се вид. Бяха извънредно любезни и скоро започнах да проумявам защо.

Тук никой не идваше без покана.

Към нас трябваше да се отнасят като към почетни гости, каквито бяхме.

— Обадих се предварително — обяви Куирънбах, докато чакахме в херметическата камера да приключат с проверката на документите ни. — Рейвич знае, че сме тук.

— Надявам се, че си го предупредил за Танър.

— Направих каквото можах.

— Какво означава това?

— Означава, че Танър определено е тук. Рейвич не би го прогонил.

Потях се от притеснение, че фалшивата ми самоличност нямаше да бъде достатъчна, за да ме пуснат в Подслона. Но сега потните капки по челото ми се превърнаха в лед.

— Какви игри играе той, по дяволите?

— Очевидно смята, че двамата с Танър все още имат сметки за доуреждане. Трябва той да го е поканил.

— Той е абсолютно луд. Танър може да го убие като на шега, макар истинският му спор да е с мен. Не забравяй, че моята задача бе да изпълня определена мисия; да удържа на думата си да открия следите на Рейвич. Нямам представа дали този импулс идва от Танър или от Кауела. Но не бих искал да заложа живота си за това.

— Говори по-тихо — каза Куирънбах. — Онези работи със сигурност са разпространили подслушвателни устройства във всеки квадратен ангстръм в тази камера. Не забравяй, че не си тук за тихо кръвопролитие.

— Само като турист — отвърнах с гримаса аз.

Армираната външна врата се отвори отново и от пантите ѝ се посипа ръжда.

Влезе поредният служител, този път без никакво оръжие или солидна броня. Имаше болезнено уклончив вид и ми напомняше търсец топлинка плужек.

— Мистър Осман? Съжалявам за причиненото неудобство, но имаме административен проблем с молбата ви за достъп в Подслона.

— Така ли? — възкликнах аз, като се стараех да прозвуча леко изненадано.

Не можех да се оплача: неразумно бе да очаквам от Скай Осман нещо повече от това да ме отдалечи от атмосферата на Йелоустоун.

— Сигурен съм, че не е нещо сериозно — продължи чиновникът с изписана по лицето искреност. — Често се натъкваме на несъответствия между нашата документация и документацията на останалата част от системата. Нищо чудно след случилите се напоследък неприятности.

„Случилите се напоследък неприятности.“ Имаше предвид чумата.

— Убеден съм, че проблемът ще се реши с малко по-подробно изследване на случая, с няколко физиологични проверки; нищо прекалено сложно.

Настръхнах.

— За какви физиологични проверки точно става дума?

— Сканиране на ретината и други от този род.

Чиновникът щракна с пръсти към някой или нещо, което не виждахме. Почти веднага в херметичната камера се появи друг робот, гълъбовосива сфера, учтиво лишена от каквото и да било оръжие, носеща знака на Миксмастърите.

— Няма да се подлагам на сканиране на ретината — обявих аз възможно най-спокойно.

Знаех, че странността в очите ми можеше да бъде установена и без машина. Беше достатъчно някой да ме погледне на подходяща светлина, за да установи, че в погледа ми нещо не е съвсем наред.

Забележката ми оказа върху служителя същия ефект като плесница по бузата и го накара да побледнее силно.

— Сигурен съм, че можем да се споразумеем...

— Не — настоях аз. — Много се съмнявам.

— В такъв случай се страхувам, че...

Куирънбах застана между нас.

— Остави на мен — каза ми беззвучно, само с устни той, преди да се обърне към чиновника. — Извинете моя колега, малко е нервен, когато стане дума за бюрокрация. Определено е станала някаква

грешка, както несъмнено и вие си давате сметка. Ще приемете ли думата на Арджънт Рейвич?

Човекът се обърка окончателно.

— Разбира се... стига да получа някаква гаранция... и то лично...

Забелязах, че не попита кой е Арджънт Рейвич.

Куирънбах щракна с пръсти към мен.

— Чакай тук, аз ще оправя нещата с него. Не би трябвало да отнеме повече от половин час.

— Ще помолиш Рейвич да уреди въпроса?

— Да — отговори Куирънбах без следа от насмешка. — Иронично, нали?

Не се наложи да чакам дълго.

Рейвич се появи на един от екраните в помещението, където властите на Подслона държаха хората, все още неполучили разрешение за влизане. За мен не беше кой знае какъв шок да видя лицето му, тъй като вече се бях срещал с Воронов, който изглеждаше абсолютно по същия начин. Но в истинския Рейвич имаше нещо уникално, някаква същина, която Воронов не бе успял да долови и предаде. Не можех да определя точно какво. Вероятно бе просто разликата между човека, който играе и онзи, чиито намерения бяха убийствено сериозни.

— Наистина впечатляващ поврат — обяви той. Изглеждаше блед, но здрав; бялата туника без яка бе единствената дреха, която се виждаше по него. Зад гърба му на стената преплетени алгебрични символи обясняваха част от математическата теория за Превъплътяването. — Ти ме молиш за достъп тук и аз давам съгласието си.

— Пуснал си Танър — казах аз. — Сигурен ли си, че това е разумно?

— Не, но съм сигурен, че ще бъде интересно. Стига той да е този, за когото се представя, и ти да си този, за когото *ти* се представяш.

— Единият от нас може би иска да те убие; или и двамата.

— Ти искаш ли?

Достоен за възхищение въпрос; директен, право в целта. Направих се, че размишлявам над него, преди да отговоря:

— Не, Арджънт. Преди исках, но тогава още не бях разбрал кой съм. Откритието, че не си този, за когото си се мислил, променя смайващо приоритетите ти.

— Ако си Кауела, тогава значи моите хора са убили съпругата ти. — Гласът му беше тънък и писклив, като на дете. — Мислех, че ти ще искаш още по-силно да ме убиеш.

— Танър уби съпругата на Кауела. Фактът, че мислеше да я спаси по този начин, не променя кой знае колко нещата.

— Ти Кауела ли си в такъв случай или не?

— Може и да съм бил, някога. Сега Кауела не съществува. — Впих поглед в екрана. — И, честно казано не смятам, че някой ще скърби за него, прав ли съм?

Рейвич присви презрително устни.

— Оръжието на Кауела изстреби семейството ми — каза той. — Той продаваше оръжие, с което избиха любимите ми хора. За това с радост бих го измъчвал.

— Ако си убил Гита, това за него е по-голямо мъчение, отколкото са в състояние да му причинят ножовете и електродите.

— Така ли? Толкова ли я е обичал?

Взрях се в спомените си с надеждата да мога да му отговоря. Най-накрая единственото, което успях да му предложа, беше:

— Не знам. Бил е човек, способен на много неща. Единственото, което знам, е, че Танър я е обичал поне толкова, колкото и Кауела.

— Но Гита все пак умря. Какво причини това на Кауела?

— Превърна го в чудовище — отвърнах аз, мислейки за бялото помещение, което все още не бях в състояние да си припомня, също като кошмар, който не си в състояние да си спомниш, след като се събудиш. — Но той изля омразата си върху Танър.

— Танър обаче оцеля, нали?

— Някаква част от него. Но не непременно част, която бихме нарекли човешка.

Рейвич помълча малко, нашата среща явно бе мъчителна и за него. Най-сетне рече:

— Гита. Тя бе единствената невинна личност в цялата история, нали? Единствената, която не заслужаваше това, което се случи.

Не можех да оспорвам тези думи.

Кухата вътрешност на Подслона тънеше във вечен мрак, като град останал без електричество. За разлика от Казъм сити, тъмнината тук се поддържаше умишлено, по желание на наелите го групировки. Не се забелязваха никакви опити за пресъздаване на някаква естествена среда. Нямаше и атмосфера, ако се изключат почти хомеопатичните количества газове, а всеки квадратен сантиметър от стените бе зает от запечатани структури без прозорци, свързани от увити като черва тръби. Мъждивото сияние, което се носеше от тях, бе единственото осветление и то определено не беше достатъчно. И ако не бяха допълнително увеличените възможности на очите ми, надали щях да виждам нещо.

Но всичко наоколо вибрираше от усещане за едва сдържана мощ: непрестанно подсъзнателно бръмчене, достигащо до костите. Балконът, на който стояхме, бе ограден с непропускащо въздух стъкло, но и така ми се струваше, че стоя в ъгъла на огромно, тъмно, пълно с турбини помещение, и всеки един от генераторите работи с пълна пара.

Рейвич бе упълномощил охраната на Подслона да ме допусне вътре, при условие, че заедно с останалите, ме придружат до мястото, където се намираше. Всичко това не ми допаднаше особено — нещата оставаха напълно извън моя контрол — но няхаме никакъв друг избор, освен да приемем желанията му. Тук преследването приключваше — на негова територия. И, като по магия, внезапно се бе оказало, че преследваният вече не е Рейвич.

Може би това бе Танър.

Или пък аз.

Подслонът беше достатъчно малък и нямаше проблем да го обходиш от край до край, а за това помагаше допълнително сравнително слабата изкуствена гравитация, създавана от мързеливото въртене на орбиталната станция около оста ѝ. Поведоха ни през един от свързващите тунели: широка три метра тръба от дебело опушено стъкло, с кръгли стъклени врати, заемащи цялата ѝ ширина, които се отваряха пред нас и затваряха зад гърба ни, сякаш за да изяснят окончателно, че преминаваме като храна през хранопровод. Движехме

се по главната ос на вретеното, гравитацията нарастваше, но без да достигне кой знае какви стойности. Неосветените постройките на Подслона се извисяваха над нас като стени на каньон посред нощ и не се виждаха следи, че някой друг обитава това място. Истината бе, че Подслона обслужваше клиента, изискваща абсолютна дискретност, дори от другите клиенти, подобни на тях самите.

— Рейвич направил ли си е всички видове сканиране? — попитах аз, внезапно осъзнал учудващия факт, че този очевиден въпрос ми идва наум едва сега. — Нали е тук заради това.

— Още не — отвърна Куирънбах. — Първо трябва да се правят всевъзможни физиологични тестове, за да се подсигурят оптимални резултати: биохимия на клетъчните мембрани, свойства на невротрансмитерите, невроглия, клетъчен строеж, обем на кръвта в главния мозък, неща от този род.

— Рейвич на цялото разрушително сканиране ли ще се подлага?

— Нещо много близко до него. Казват, че все още това е начинът за получаване на най-добра резолюция.

— Веднъж след като бъде сканиран, няма да се налага да се тревожи заради дразнител като Танър.

— Не, стига Танър да не реши да го последва.

Засмях се... преди да разбера, че Куирънбах всъщност не се шегуваше.

— Къде е според теб сега Танър? — попита Зебра; тя вървеше от лявата ми страна и токетата ѝ чаткаха по пода, а издълженото ѝ отражение по стените наподобяваше танцуваща ножица.

— Някъде, където Рейвич го държи под око — отвърнах аз. — Заедно с Амилия, надявам се.

— Наистина ли може да ѝ се има доверие?

— Тя е може би единственият човек, който не е предал никой от нас — казах аз. — Поне не умишлено. Сигурен съм обаче в едно: Танър няма да ѝ направи нищо, докато може да му бъде от полза. Но установи ли, че не може да му свърши повече никаква работа, Амилия ще бъде изложена на огромна опасност.

— Ти дойде тук, за да я спасиш ли? — попита Шантрел.

За момент ми се прииска да отговоря положително, да запазя някаква миниатюрна трошица самоуважение, претендирайки, че съм човешко същество, способно да върши и нещо друго освен зло. И

може би нямаше да бъде съвсем невярно, може би Амилия бе в голяма степен причината да дойда тук, макар да знаех, че Танър искаше точно това. Но тя не беше основната причина, а последното ми желание бе да продължавам да лъжа, особено пък самия себе си.

— Дойдох да довърша започнатото от Кауела — отговорих аз. — Съвсем просто е.

Тунелът от опушено стъкло отново направи завой нагоре, към далечния връх на Подслона, и ни поведе към една от тъмните постройките. В края на разклонението ни се изпречи поредната врата, този път затворена и лъскавочерна, така че нямаше как да се види какво има зад нея.

Приблжих се и долепих буза до студения метал, като наострих слух, за да чуя евентуално някакъв звук от другата страна.

— Рейвич! — извиках аз. — Пристигнахме! Отвори!

Вратата се отвори, по-тромаво от предишните, през които бяхме минали досега.

Студена зелена светлина ни обля със своята безвкусица. Внезапно осъзнах цялата сериозност на факта, че нито аз, нито който и да е от нас имаше оръжие. Можех да умра след секунда и дори да не го разбера. Бях позволил да се озова в леговището на човек, който имаше всички причини да се страхува от мен и нито една — да ми има доверие. Кой тогава беше по-големият глупак: Рейвич или аз? Нямах представа. Знаех само, че искам да се махна от Подслона при възможност, дори на секундата.

Вратата се разтвори напълно и влязохме в преддверие с бронзови стени и висящи от тавана яркозелени лампи. По стените имаше барелефи на златни символи, подобни на математическото твърдение, което видях зад гърба на Рейвич, когато разговарях с него; заклинания, от които умът можеше да се разпадне на единици и нули.

Нямаше съмнение, че той е тук.

Вратата зад нас се затвори и отпред се отвори друга, която разкри пред погледите ни значително по-обширно пространство, напоящо интериор на катедрала. То бе окъпано в златна светлина, но стените бяха толкова далеч една от друга, че се губеха в сянка. Успях да видя леката извивка на пода на Подслона; този ефект се засилваше от редуването на сребърните и бронзови шарки във формата на обърнато V.

Из въздуха се носеха благовония.

В далечината видях мъж, окъпан от по-ярка светлина, падаща от високия прозорец със стъклопис. Седеше в орнаментиран стол с висока облегалка и златен обков и гледаше някъде другаде, не към нас. Трима слаби двуноги слуги стояха на няколко метра от него и очевидно очакваха инструкции. Взрях се във формата на главата му, почти изгубена в сенките, и разбрах, че се намирам зад Рейвич.

Спомних си как помислих, че съм го видял, край безсмъртната риба в Казъм сити. Колко бързо реагирах, измъкнах пистолета си и заобиколих цистерната с рибата, за да го убия. Убеден съм, че щях да го направя, ако Воронов не се бе оказал със секунда по-бърз от мен.

Сега не изпитах никакво желание да го убивам.

Глас, наподобяващ стържене на шкурка, произнесе:

— Обърнете ме, за да си видя гостите, ако обичате.

Изречението бе произнесено с очевидно затруднение, думите бяха по-скоро прошепнати и подчертани със свистене на белите дробове.

Един от слугите пристъпи напред с типичното за слугите нечовешко мълчание, и завъртя стола на Рейвич.

Това, което видях, съвсем не бе онова, което очаквах.

Не, не беше възможно...

Рейвич приличаше на труп, не особено успешно поддържан от електрическата апаратура. Нямаше вид на живо същество. Нито на нещо, което има право да говори или да изкриви устни в подобие на усмивка.

Напомняше ми по-съсипана версия на Марко Ферис. Виждахме само главата и върховете на пръстите му. Останалата му част бе скрита под одеяло, от което излизаха всевъзможни жички и тръбички, водещи към компактния животоподдържащ модул от едната страна на стола — по-малък вариант на този, с който поддържах живота на Гита до завръщането ни в Къщата на влечугите. Главата му не бе нищо повече от облепен с кожа череп, кожа, която беше пурпурна, на черни петна. Очните му ябълки бяха енуклиирани и от тъмните празнини изпод клепачите му излизаха тънки кабели и се свързваха със същия животоподдържащ модул. На темето му стърчаха само няколко косъма, подобно на няколко листа, които неизменно оставаха на дървото след

силния вятър. Увисналата долна челюст разкриваше езика му, подобен на черен плужек, запълнил устата.

Той вдигна ръка; тя изглеждаше много по-млада, като се изключеа няколкото старчески петна по нея.

— Виждам, че си объркан — забеляза Рейвич.

Чак сега си дадох сметка, че гласът не идваше от него, а от животоподдържащия модул. Въпреки това бе слаб. Вероятно дори беззвучното изричане на думите бе голямо усилие за него.

— Направил си го — рече Куирънбах и се приближи до мъжа, за когото все още работеше. — Направил си сканирането.

— Или това, или снощи не съм спал достатъчно — отвърна Рейвич. — Склонен съм да мисля, че е първото.

— Какво е станало? — възкликнах аз. — Нещо явно не е както трябва.

— Няма нищо, което да не е както трябва.

— Не би трябвало да изглеждаш така — обади се Куирънбах. — Имаш вид на човек на прага на смъртта.

— Може би защото наистина съм на прага на смъртта.

— Разлагането не сполучи ли? — попита Зебра.

— Не, Тейрън. Сканирането мина с абсолютен успех, така ми казаха. Строежът на невроните ми е постигнат безупречно.

— Направил си го прекалено скоро — каза Куирънбах. — Това е, нали? Не си могъл да изчакаш да минат всички медицински прегледи. И затова е станало така.

Главата на Рейвич помръдна, сякаш кимна.

— Хората като мен и Танър, и теб. — Насочи погледа си към мен. — Нямаат медицинки. Почти никой на Края на небето ги няма в клетките си, освен малцината, които са могли да си позволят да ползват услугите на ултрите. Но дори и те понякога предпочитат някоя и друга процедура за удължаване на живота.

— Имахме си други грижи — казах аз.

— Разбира се, че си имаме. Затова не ни беше до този лукс. Проблемът обаче е, че имам нужда от медицинки, за да предпазят клетките ми срещу ефекта от разлагането.

— Стария стил ли? Бърз и твърд? — възкликнах аз.

— Най-добрия, ако слушаш теориите. Всичко останало е компромисно. Простият факт е, че ако искаш в машината да влезе

душата ти, а не само някакъв мъглив неин отпечатък, трябва да умреш при този процес. Или най-малкото да претърпиш фатално при обикновени обстоятелства увреждане.

— Защо тогава не се предпази с медицинки? — попита Куирънбах.

— Нямаше време да се направи както трябва. Медицинките трябва да се напаснат грижливо към този, който ще ги използва, и да се въвеждат в тялото му бавно. В противен случай се стига до масивен токсичен шок. Умираш преди медицинките да са в състояние да ти помогнат.

— Ако си използвал оборудването на Силвест — обявих предпазливо аз, като си спомних всичко, което бях научил за тези експерименти, — сега нямаше дори да дишаш.

— Това бе осъвременен процес, базиращ се върху оригиналния труд на Силвест. Но иначе си прав — въпреки техническите усъвършенствания, пак трябваше да съм мъртъв. Вкараха ми обаче достатъчно широкоспектърни медицинки, за да преживея сканирането... поне временно. — Махна с ръка към животоподдържащото си оборудване и тримата слуги. — Подслона осигурява тези машини. Опитват да стабилизират увреждането на клетките и да въведат по-рафинирани варианти медицинки, но подозирам, че го правят просто по задължение.

— Мислиш, че ще умреш? — попитах аз.

— Усещам го в костите си.

Опитах да си представя как се чувства; какво е преживял в онзи, изпълнен с агония миг на улавяне на невроните, когато сякаш се озоваваш в най-яркото сияние, което е възможно да си представи човек. През този пронизващ всичко миг радиацията е проникнала под кожата, в костния мозък, превърнала го е в пепелява стъклена скулптура на самия себе си.

Бързите аналитични лъчи на разлагането, фокусирани върху клетъчна резолюция, вероятно са преминали през мозъка му със съвсем малко по-голяма бързина от скоростта на синаптичните импулси, намирайки се на крачка пред посланията на мозъчната кора, съобщаващи за нанесените на съзнанието му опустошения. Когато сканирането е стигнало до мозъчния ствол, в тази част все още не е имало никаква информация за нарушенията, претърпени от по-горните

слоеве на главния мозък. Благодарение на това минимално предимство, общият отпечатък от мозъка му е останал напълно нормален, като се изключи лекото размазване, причинено от ограничената пространствено-времева резолюция на процеса. Разлагането е приключило преди Рейвич да разбере, че е започвало. А когато умът му се е преобърнал в резултат на преживения шок и цели нервни пътища са изпаднали в кома, това вече не е имало никакво значение.

Същината на Рейвич е била уловена.

И дори уврежданията **не би трябвало да имат значение**; не би трябвало да бъдат нещо, което медицинките да не са в състояние да оправят, почти толкова бързо, колкото причиняването им. Подобно на обстрелване със снаряд на сграда, причинило откъртване на тухли, и фанатичен екип от строители вътре в нея, които оправят разрушенията още преди падането на следващия снаряд...

Рейвич обаче, не бе тръгнал по тази пътека.

Той предпочиташе да умре, предпочиташе всяка клетка в главния му мозък и околните тъкани да бъде подложена на безмилостна атака, но да знае, че каквито и да са последствията за физическото му тяло, неговата същност ще остане, запазена за вечността, запечатана във форма, която не може да бъде изтрита от нещо толкова тривиално като убийство или война.

Част от него бе успяла.

Но не и останалата, която виждахме.

— Ако ще умираш — рекох аз, — и приемаш, че е неизбежно и явно си го знаел още преди сканирането, защо просто не умря, докато ти го правеха?

— Умрях — отвърна Рейвич. — Поне според десетина медицински критерии, които биха задоволили съда в други системи. Но аз знаех също така, че апаратурата на Подслона може да ме върне към живота, поне временно.

— Можеше да изчакаш — обади се Куирънбах. — Само още няколко дена и те щяха да нагласят безупречно точно необходимите за теб медицинки.

Кокалестите рамене на Рейвич помръднаха под одеялото, явно ги бе присвил.

— Но тогава щях да бъда принуден да приема не толкова прецизно разлагане, за да се даде шанс на медицинките да действат.

Това нямаше да бъда аз.

— Предполагам, че пристигането на Танър няма нищо общо с това — попитах аз.

Идеята явно се стори забавна на Рейвич, защото устните му се разтегнаха едва-едва в нещо като усмивка. Скоро, помислих си аз, всички щяхме да видим истинската усмивка под кожата му; тази, която бе записана в костите. Не му оставаше много време.

— Танър всъщност улесни избора ми — обясни той. — Не бих го удостоил с някакво по-сериозно внимание.

— Къде е той? — поинтересува се Шантрел.

— Тук е — отговори съсухреното същество на стола. — Беше тук, в Подслона, повече от един ден. Но все още не сме се срещнали.

— Не сте се срещали? — Поклатих глава. — Че какво, в такъв случай, е правил през всичкото това време, дяволите да го вземат? И какво стана с жената, която беше с него?

— Танър подцени влиянието ми тук. Не само тук, в Подслона, а около Йелоустоун като цяло. Ти също, нали?

— Забрави за мен. Нека да поговорим за Танър. Той е далеч по-интересна тема.

Пръстите на Рейвич погалиха одеялото. Едната му ръка бе напълно скрита под него... ако разбира се имаше такава. Опитвах да свържа това ужасяващо привидение с младия аристократ, когото следях, но не виждах нищо общо помежду им. Машината го беше лишила дори от характерния му за Края на небето акцент.

— Танър дойде в Подслона с намерението да ме убие. Но главната причина да пристигне тук, бе да те накара да излезеш от сянката, в която бе потънал.

— Мислиш, че не знам ли?

— В такъв случай съм изненадан, че все пак дойде.

— С Танър имаме недовършена работа.

— Тоест?

— Не мога да го оставя да те убие. Ти не го заслужаваш. Действията ти бяха мотивирани от желанието за отмъщение и, макар да е глупаво, не е проява на безчестие.

Главата отново се наклони леко напред, този път в знак на съгласие с думите ми.

— Ако Кауела не се бе опитал да нападне отряда ми, Гита никога нямаше да умре. А той заслужаваше още по-лоша съдба от тази, която го сполетя. — Безоките дупки се вдигнаха към мен, сякаш някакъв рефлекс го караше да „погледне“ към човека, към когото се обръща, макар образът да му бе предаван от някоя поставена в стола камерка. — Но, разбира се, аз точно с теб и разговарям сега. Или продължаваш да се преструваш, че не е така?

— Не се преструвам. Аз просто не съм Кауела. Вече не. Кауела умря в деня, в който открадна спомените на Танър. Това, което остана... е някой друг. Някой, който не съществуваше преди.

Едната вежда над енуклиираните очни вдлъбнатини се повдигна.

— По-добър човек?

— Веднъж Гита ме попита: „Колко дълго ще трябва да живееш, колко добрини ще трябва да направиш, за да компенсираш дори едно от злодеянията, които си извършил като по-млад?“ Тогава въпросът ѝ ми се стори странен, но сега го разбирам. Мисля, че тя е знаела. Знаела е точно какво представлява Кауела, какво е направил. Е, аз не знам отговора на този въпрос, дори сега. Но мисля да го открия.

Рейвич не изглеждаше впечатлен.

— Това ли е цялата ти недовършена работа с Танър?

— Не. Жената с него, Амилия. Тя е от ордена на Просящите, под каквато и дегизировка да пътува с него. Според мен Танър ще я убие в мига, в който няма вече да му бъде от полза.

— И си дошъл да я спасиш, излагайки се на опасност? Колко галантно.

— Галантността изобщо няма място тук. Това е... нормална човечност. — Думите ми се струваха напълно чужди, но не се срамувах да ги изрека. — Може би това място се нуждае от малко по-големи дози от нея, не мислиш ли?

— И би го убил — човека, чиито спомени носиш? Не е ли нещо като самоубийство?

— Ще се притеснявам за етичните проблеми след като изтрия кръвта от ръцете си.

— Възхищавам се от яснотата на мисълта ти — заяви Рейвич. — Така това, което предстои да се случи, ще бъде още по-интересно.

Целият се напрегнах.

— За какво говориш?

— Казах ти, че Танър е тук, нали? Имах предвид тук, буквално тук. Поръчах да го забавляват, докато пристигнеш.

Някъде зад Рейвич се очертаваше по-тъмен четириъгълник. От него излезе мъж, който приличаше много на мен.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДВЕ

Отново усетих спазъма на потребността — войнишкия инстинкт да грабна инструмент, причиняващ смърт. Но нямах нищо под ръка, а и знаех, че въпреки цялото си бабаитство, не бих могъл да убия хладнокръвно Танър Мирабел. Наистина бе почти като да се застрелям сам.

Сестра Амилия от Ледените просяци се появи зад него, буквално изплува от мрака в петното от златистата светлина. Вече не носеше дрехите на своя орден; облеклото ѝ беше функционално и старомодно. Не можех обаче да я объркам с никой друг. На врата си носеше символа на Просяците, снежинката.

Танър се приближи и застана зад стола на Рейвич. Беше с тъмно палто, стигащо почти до пода, по-висок, отколкото очаквах, с два-три сантиметра повече от мен, и се държеше различно. Въпреки физическата ни прилика, наперената му походка бе само един от елементите на телесната хореография, по които се различавахме. Не изглеждахме като близнаци, но спокойно можехме да бъдем братя или един и същ човек, видян при различно осветление. Мисля, че нямах жестокото изражение на Танър, но може би просто не се бях поглеждал в огледалото в подходящия момент.

Амилия заговори първа:

— Какво става? Не разбирам.

— Добър въпрос — заяви Танър и постави скритата си в ръкавица ръка върху облегалката на стола на Рейвич. — Много добър въпрос. — После се взря в невиждащото лице на мъжа, когото бе дошъл да убие. — Всеки път, когато решиш да отговаряш, действаш без много да се бавиш, красавецо.

— Значи си даваш сметка кой съм? — попита Рейвич.

— Да. Очевидно си се подложил на бързия и гаден тип сканиране. Нека да отгатна какво ти причини той. Мащабна нервна, клетъчна и генетична травма. Тукашните идиоти сигурно са те наблъскали с медицинки, но то е като да опитваш да укрепиш

срутваща се сграда със сламки за пиене. Ако съдя по вида ти, остават ти най-много още няколко часа, ако не и по-малко. Прав ли съм?

— Направо си безпогрешен — отвърна Рейвич. — Надявам се това да ти носи известна утеха.

— Утеха за какво?

Сега Танър опипваше с връхчетата на пръстите си главата на Рейвич, така, както друг би опипвал повърхността на някакъв античен глобус.

— Пристигна твърде късно, за да ме убиеш.

— Бих могъл да коригирам нещата.

— Много добре. Но каква ще бъде ползата? Бих ти благодарил и с последния си дъх, ако смажеш това съсипано тяло. Всичко, което съм, всичко, което някога съм знаел или чувствал, е запазено за вечни времена.

Танър направи крачка назад. Сега тонът му придоби делови нотки.

— Сканирането успешно ли беше?

— Напълно. Сега, докато говоря, пускат симулацията ми някъде из безбрежните процесори на Подслона. Резервни копия от мен вече са изпратени до пет други населени места, които дори аз не мога да назова. Можеш да взривиш атомна бомба в Подслона и пак няма да промениш абсолютно нищо.

Вече беше ясно, че Рейвич, с когото бях разговарял само преди час, бе всъщност сканираното му копие. Двамата играеха заедно, бяха конспиратори. Рейвич имаше право — каквото и да стореше сега Танър, беше без значение. Никое от действията му вече нямаше смисъл. И може би нямаше значение и за него самия, тъй като, като ме привлече тук, бе постигнал основната си цел.

— Ти ще умреш — заяви той. — И очакваш да повярвам, че това няма значение за теб?

— Не знам какво вярваш. И, честно казано, Танър, не ме интересува.

— Кой си ти? — попита Амилия, по лицето ѝ бе изписано крайно недоумение. Стана ми ясно, че той бе успял да поддържа доверието ѝ досега, криейки истинската природа на мисията си. — Защо говориш за убийство?

— Защото с това се занимаваме — намесих се аз. — И двамата те излъгахме. Разликата е, че аз никога не съм възнамерявал да те убия.

Танър посегна към нея. Но не беше достатъчно бърз, прекалено се бе доближил до Рейвич. Амилия отстъпи няколко крачки, видимо напълно объркана.

— Моля те, кажи ми какво става!

— Няма време — отвърнах аз. — Просто трябва да ни повярваш. Излъгах те и съжалявам. Но когато го направих, не бях аз.

— По-добре му повярвай — намеси се Шантрел. — Той рискува живота си, като дойде тук, и го направи най-вече заради теб.

— Тя казва истината — додаде Зебра.

Погледнах Танър в очите. Той продължаваше да стои зад стола на Рейвич. Тримата слуги стояха инертно, сякаш не забелязваха ставащото около тях.

— Ти си сам, Танър — рекох аз. — Мисля, че ние те бием по брой. — Обърнах се към другите. — Ще се справим с него, ако ме оставите да водя. Аз нося спомените му и мога да предвиждам всеки негов ход.

Куирънбах и Зебра застанаха от двете ми страни, Шантрел остана малко по-назад, а Амилия се оттегли още по-назад.

— Внимавайте — прошепнах аз. — Той може би е успял да вмъкне оръжие въпреки проверките.

Направих две крачки към трона на Рейвич.

Нещо се размърда под одеялото. Другата му ръка, която не се виждаше досега, се появи изпод него, стиснала малък, богато украсен пистолет. Вдигна го с впечатляваща бързина, цялата му безпомощност изчезна в мига, в който се прицели и даде три изстрела. Куршумите прелетяха покрай мен и оставиха ослепителни сребристи отпечатъци в ретината ми.

Куирънбах, Зебра и Шантрел се свлякоха на пода.

— Махнете ги! — изграчи Рейвич.

Слугите се оживиха и се плъзнаха край мен като призраци, после коленичиха и вдигнаха телата. Отнесоха ги нататък в мрака, като връщащи се в тъмната гора призраци, натоварени с трофеи.

— Мръсник — процедих аз.

— Няма им нищо — отвърна Рейвич и пъкна отново ръка под одеялото. — Само са упоени.

— Защо?

— И аз се питах същото — додаде Танър.

— Те развалят симетрията. Сега сте само двамата, не виждате ли? Съвършеният завършек на вашето преследване. — Наклони черепа си към мен. — Трябва да признаеш, че простотата е неустойимо привлекателна.

— Какво искаш? — попита Танър.

— Това, което искам, вече го получих. Вие двамата в една стая. Отне ми известно време, а?

— Не достатъчно дълго — обадох се аз. — Ти знаеш повече, отколкото признаваш, нали?

— Ще кажа само, че информацията, с която се сдобих преди тръгването си от Края на небето, бе меко казано интригуваща.

— Може би знаеш повече от мен? — попитах аз.

Рейвич измъкна отново пистолетчето изпод одеялото, но този път го насочи към Танър. Прицелването му беше приблизително, но все пак накара Танър да отстъпи от стола, така че двамата се озовахме на еднакво разстояние от него. После произнесе:

— Защо вие не ми кажете какво си спомняте? А след това аз ще попълня празнините. — Кимна към Танър. — Мисля, че ти можеш да започнеш.

— Откъде искаш да започна?

— Може би от смъртта на съпругата на Кауела, тъй като ти я причини.

Обзе ме особен импулс да го защита.

— Той не я уби нарочно, гадняр такъв. Опита се да ѝ спаси живота.

— Има ли значение? — процеди презрително Танър. — Просто направих това, което трябва.

— За нещастие не улучи — каза Рейвич.

Танър като че ли не го чу. Беше започнал да говори, да си припомня това, което помнех и аз.

— Може би не улучих, може би улучих. Може би знаех, че предпочитам да я убия, вместо да я оставя жива, без да бъде моя.

— Не — прекъснах го аз. — Не беше така. Ти се опита да я спасиш...

Но вече не бях убеден, че наистина е било така.

— После разбрах, че с Гита е свършено — продължи Танър. — Но можех да спася Кауела. Неговите рани не бяха толкова тежки. Затова ги свързах с животоподдържаща апаратура, докато пристигнахме в Къщата на влечугите.

Кимнах несъзнателно заради спомена от адски дългото пътуване обратно през джунглата, когато се опитвах да потисна болката от собствената си рана в крака. *Само дете не се бе случило с мен... беше се случило с Танър и го знаех просто от неговите спомени...*

— Когато се върнах, ме посрещна друг от персонала на Кауела. Поеха телата от мен и направиха каквото могат за Гита, макар да знаеха, че е безсмислено. Кауела прекара няколко дни в кома, но в крайна сметка дойде на себе си. Не помнеше почти нищо от случилото се.

Спомних си събуждането от дълъг сън без сънища, задушаван от треската, разяждан от усещането, че съм *набит на кол*. Не помнех нищо от станалото. Поисках да се видя с Танър и ми съобщиха, че е ранен, но е жив. Никой не спомена нищо за Гита.

— Танър дойде да ме види — подех разказа аз. — Видях, че е изгубил едното си стъпало и разбрах, че с нас се е случило нещо много лошо. Но не помнех почти нищо, освен че бяхме тръгнали на север, за да нападнем от засада групата на Рейвич.

— Попита за Гита. Спомни си, че тя беше с нас.

Сега в съзнанието ми започнаха да се връщат фрагменти от този отдавна забравен разговор, сякаш ги виждах през слоеве тензух.

— И ти ми каза. Всичко. Можеше да излъжеш, да измислиш нещо, което да те защити, да кажеш, че са я убили хората на Рейвич... Но не го направи. Разказа го точно така, както се бе случило.

— Какъв смисъл щеше да има? — попита Танър. — В крайна сметка така или иначе щеше да си го спомниш сам.

— Но ти сигурно си знаел.

— Какво трябва да е знаел? — намеси се Рейвич.

— Че ще те убия за това.

— А! — От животоподдържащия модул на Рейвич се изтръгна флегматичен смях. — Вече почти стигнахме до сърцевината на всичко.

— Не мислех, че ще ме убиеш — уточни Танър. — Мислех, че ще ми простиш. Даже не смятах, че *има* какво да ми се прощава.

— Може би не си ме познавал така добре, както си мислел.

— Може би.

Рейвич потропваше по орнаментираната странична облегалка на стола си, почернелите му нокти почукваха по метала.

— И ти заповяда да го убият — обърна се той към мен. — Но по начин, отговарящ на твоите мании.

— Не си спомням — отвърнах аз.

Това бе почти истина.

Помнех как гледам надолу към Танър в бялото помещение без покрив. Помнех как той бавно осъзна какво го очаква, как разбра, че не е сам. Че нещо друго поделеше с него това пространство.

— Кажи ми какво си спомняш ти — каза Рейвич на Танър.

Тонът му беше безизразен и лишен от всякаква емоция като синтетичния глас на Рейвич.

— Помня, че бях изяден жив. Това не се забравя бързо, повярвайте ми.

И аз си спомних как хамадриадата умря почти на мига от непривичните за тази планета отрови, които се съдържаха във всяко човешко същество; фатално несъответствие на метаболизмите. Животното получи спазъм и се нави като празен пожарникарски маркуч.

— Разрязахме я — продължих аз. — Измъкнахме Танър от гърлото ѝ. Той не дишаше. Но сърцето му все още биеше.

— Можеше да сложиш край на това веднага — намеси се Рейвич. — Един нож в сърцето и щеше да се свърши. Но ти трябваше да вземеш още едно нещо от него, нали така?

— Имах нужда от неговата самоличност. В частност — от спомените му. Затова накарах да поддържат живота му със специалната апаратура, докато бъде приготвено съоръжението за изтегляне на спомени.

— Защо? — попита Рейвич.

— За да тръгна след теб. Вече знаех, че си напуснал планетата, че скоро ще се качиш на някой лайтхъгър за Йелоустоун. Бях наказал Танър. Сега трябваше да направя същото и с теб, заради Гита. Но за тази цел трябваше да стана Танър.

— Можеше да станеш който и да е от планетата.

— Неговите умения ми вършеха работа. Освен това ми беше под ръка. — Направих пауза. — Не трябваше да бъде за постоянно.

Потиснах собствената си идентичност достатъчно дълго, за да се кача на кораба. Спомените на Танър трябваше да избледнеят постепенно. Щяха да останат, но така, както са сега — отделени от моите.

— Ами другите ти тайни?

— Очите ми ли? Това наистина трябваше да го скрия. И се получи. Но сега те възвърнаха промененото си състояние. Може би точно така съм искал да стане.

— Ти все още не си спомняш всичко — усмихна се страховито Рейвич. — Очите ти съвсем не са всичко.

— Ти пък откъде знаеш?

Той повдигна ръка и почука със странен многозначителен жест по това, което бе останало от зъбите му.

— Забравяш, че вече бях убедил ултрите да те предадат. Съвсем просто беше да узная останалото, което са направили за теб. — Усмихна се отново. — Трябваше да знам с кого си имам работа, нали разбираш. На какво си способен.

— И сега знаеш ли?

— Мисля, че си от хората, способни да изненадат дори самите себе си, Кауела. Само дето твърдиш, че не си него, разбира се.

— Мразя го толкова, колкото го мразиш и ти — отвърнах аз. — Видях нещата от перспективата на Танър. Знам какво е направил с него. Той не съм аз.

— Значи симпатизираш на Танър?

Поклатих глава.

— Танър, когото познавах, умря в една яма. Няма значение, че нещо е оцеляло. Това не е той. Това е чудовище, създадено от Кауела.

Танър се усмихна подигравателно.

— Мислиш, че можеш да ме убиеш?

— Нямаше да дойда тук, ако не мислех.

Танър се запъти бързо към стола. Смяташе да убие Рейвич, бях сигурен. Но Рейвич го изпревари, извади пистолета си, преди Танър да успее да направи и две крачки.

— Хайде де — рече той. — Какъв смисъл има да си уреждате сметките, ако не го направите пред публика?

Сетих се за Амилия, скрита някъде в мрака. Какво ли си мислеше?

Танър отстъпи крачка и вдигна празните си ръце, скрити в ръкавици.

— Вероятно се питаш как останах жив — обърна се той към мен.

— Подобен въпрос ми е минавал през ума.

— Не трябваше да ме оставяш жив, макар да живеех само благодарение на медицинската апаратура. — Поклати жално глава. — Не можеше да го направиш, не и след като змията не оправда очакванията ти. Затова каза на един от хората си да го направи вместо теб, а ти си плю на петите и офейка от Къщата на влечугите.

Това бе вярно, но едва след като го чух от неговата уста, спомените ми изкристализираха окончателно.

— Тръгнах на юг — додадох аз. — Към един лагер на отстъпници от Северната коалиция. Те имаха хирурзи. Знаех, че ще бъдат в състояние да потиснат работата на ултрите, да създадат камуфлаж на гените ми и да направят външността ми подобна на Танъровата. Винаги съм възнамерявал да се върна в Къщата на влечугите, преди да напусна планетата.

— Но така и не ти се удаде — поде по-нататък разказа Рейвич. — Хора от Северната коалиция нахлуха в Къщата на влечугите, докато вас с Дитерлинг ви нямаше. Убиха всичките ти хора с изключение на Танър, към когото изпитвах уважение, макар и неохотно. Върнаха го в съзнание.

— Голяма грешка — намеси се Танър. — Макар и без едно стъпало, взех оръжието им и ги избих до един.

Не си спомнях нищо такова... дори смътно. *Разбира се*, че нямаше да си го спомням — беше се случило с Мирабел след като му откраднах спомените.

— Какво стана после? — попитах аз.

— Разполагах с месец, за да се добера до борда на лайтхъгъра, преди да бе напуснал орбита. — Танър се наведе и се почеса по глезена под палтото. — Не бях закъснял много. Оправих си крака и тръгнах веднага след теб. Аз убих Дитерлинг, как иначе според теб успях да се приближа толкова до него? Влязох в колата и го застрелях.

Направи жест, сякаш възпроизвеждаше убийството.

Това бе класически случай на заблуда.

Танър се изправи с пъргаво, гъвкаво движение. В ръката му проблесна нож и полетя по отмерена с компютърна точност траектория

из стаята. Прицелването му беше безупречно; бе взел дори пренебрежимо малкото отклонение, причинявано от бавното въртене на Подслона.

Ножът се заби в тила на Рейвич.

От модула излетя дигитален стон; изкуствено стабилизиращият звук продължи, дори когато главата на Рейвич увисна безжизнено напред върху гърдите. Пистолетът се изплъзна от ръката му и издрънча на пода. Посегнах към него, знаех, че това е вероятно единственият ми шанс поне да се изравня с Танър.

Но той бе по-бърз. Блъсна ме, аз полетях, гръбнакът ми изпука, когато се стоварих върху пода, и всичкият въздух излезе със свистене от белите ми дробове. Кракът на Танър ритна оръжието небрежно, то изхвърча от осветеното петно и мракът го обгърна.

Танър измъкна ножа от черепа на Рейвич; мономолекулярното острие проблясваше с правилните си фигурки, като нефтено петно във вода.

„Няма да рискува да хвърли ножа — помислих си аз. — Ако не улучи, ще изгуби единственото си оръжие...”

— С теб е свършено, Кауела. Краят ти настъпи.

Държеше ножа в едната си ръка. С другата издърпа оптичното хранване от празните очни кухни на Рейвич и от тях потекоха тънки струйки полусъсирена кръв.

— За теб свърши още преди много време — казах аз и пристъпих по-близо към него.

Той размаха ножа, острието му очерта сребърни дъги и разцепи въздуха с такава точност, че не се чу абсолютно никакъв звук.

— Какво те прави тогава това?

Мирабел блъсна тялото на Рейвич от стола; слабата, покрита с одеяло фигура се свлече на пода като торба сухи съчки.

— Не знам — отговорих аз. — Но определено не нещо подобно на теб.

Стараех се да определя точния момент на размахването на ножа, да се концентрирам върху онези спомени на Танър, които биха ми послужили сега, като например всичко за ръкопашния бой.

Беше невъзможно. Нямаше начин да се справя с него, освен това той имаше предимството, че не трябва да полага специални усилия, за

да извади на бял свят спомените си. Те идваха сами, дълбоко залегнали в съзнанието му, подобни на рефлексии.

Хвърлих се към него с надеждата да извия свободната му ръка, да го накарам да загуби равновесие, преди да ме е улучил с острието.

Не избрах добре момента.

Не усетих самото срязване, само студа, който се промъкна след него. Не смеех да погледна надолу, но с периферното си зрение виждах разреза в гърдите си, право през дрехите. Не беше достатъчно дълбок, за да ме убие, не стигаше по-долу от ребрата, но се дължеше единствено на късмет. Следващия път обаче, вече нямаше да му се изплъзна. Сигурен бях.

— Танър!

Не бе моят глас. Амилия викаше някъде от мрака. Зърнах я, полуизгубена в сянката, устремена към мен.

Разбира се. За нея все още бях Танър. Тя нямаше друго име за мен.

Държеше пистолета на Рейвич.

— Хвърли ми го! — извиках аз.

Тя го хвърли. Пистолетът падна на пода, после се хлъзна няколко метра по-нататък, от скъпоценната му украса полетяха парченца.

Обърнах гръб на Танър и хукнах към него.

Паднах на колене и се плъзнах, докато стигнах до оръжието. Стиснах го.

Ножът на Танър полетя във въздуха и се заби в ръката ми. Изгървах пистолета, извиках от болка; острието на ножа стърчеше от дланта ми като платно на яхта.

Танър затича към мен в полумрака. С премрежени от сълзи очи вдигнах оръжието със здравата си ръка и опитах да се прицеля в него.

Стрелях и усетих деликатния откат на пистолета. Облакът от куршуми прелетя покрай него; не го улучих за някакви си сантиметри. Прицелих се и стрелях пак.

Нищо.

Танър се стовари с всички сили отгоре ми и за по-сигурно изрита по-надалеч безполезното оръжие. Принуди ме да се отпусна на пода, коленичи върху ми като победител и продължи да се бори с мен, докато аз се опитвах да го наръгам с парчето от ножа, което стърчеше от дланта ми.

Той хвана китката ми над прободената ръка и се усмихна за миг. Беше победил. Знаеше го. Трябваше само да измъкне ножа от дланта ми и да го обърне срещу мен.

С ъгълчето на окото си видях трупа на Рейвич; устата му бе зейнала и малкото му зъби блестяха на златистата светлина в помещението.

Спомних си как се бе потупал по зъбите.

И най-сетне си спомних другото нещо, което Кауела бе купил от ултрите; трансформацията, която стигаше по-дълбоко от зрението, помощника на ловеца, за който не бе споменавал никога пред Танър Мирабел.

„Какъв смисъл има да ловуваш нощем, след като не можеш да убиеш това, което си хванал?“

Отворих широко челюсти, по-широко, отколкото позволяваше обичайната човешка анатомия. Изглежда имах някакъв допълнителен мускул, за чието съществуване не знаех до този момент, мускул, закрепен високо на небцето ми. Нещо изпраця в челюстта ми абсолютно безболезнено.

Със здравата си ръка обхванах главата на Танър и я обърнах с лице към мен, докато той продължаваше да се бори с ножа, мислейки, че това ще му помогне.

Погледна в устата ми и явно го видя.

— Мъртъв си — казах аз. — Както виждаш не съм купил от тях само змийско зрение.

Усетих как отровните ми жлези се активират и изпомпват отрова по изключително тънките каналчета, преминаващи през отровните зъби.

Дръпнах Танър към себе си, като последна прегръдка на отдавна изгубен брат.

И забих зъби дълбоко във врата му.

ЕПИЛОГ

Дълго стоях и просто се взирах през прозореца. Жената в офиса ми сигурно си помисли, че съм забравил за нея. Виждах лицето ѝ, отразено в издигащото се от пода до тавана огледало, все още очакваща отговора на въпроса, който бе задала току-що. Не бях забравил нито нея, нито въпроса ѝ. Но не можех да си обясня как така нещо, което някога ми се бе струвало толкова странно и чуждо, можеше да ми изглежда сега толкова познато.

Градът не се бе променил кой знае колко откакто бях пристигнал. В такъв случай се бях променил аз.

Прозорецът бе опръскан от дъжда, падащ от Мрежата за комари на диагонални откоси. Казвах, че в Казъм сити никога не спираше напълно да вали, и вероятно беше точно така, но това не обясняваше неизброимите нюанси, които бе в състояние да пресъздава дъждът. Понякога той се сипеше дребен като студена мъгла, алпийски чиста. Друг път, когато парните бентове около бездната се отваряха и причиняваха промяна в налягането из града, той започваше да шибва странично, подобен на киселинен камшик.

— Мистър Мирабел... — промълви тя.

Обърнах се.

— Извинете. Гледката ме омая. Докъде бяхме стигнали?

— Разказвахте ми за Скай Осман, как според вас той...

Тя бе чула по-голямата част от това, което бях готов да разкажа; как според мен Скай излязъл от скривалището си и си създал нов живот, под името Кауела. Сигурно беше странно, че изобщо говоря за тези неща, още повече на потенциален кандидат, но тя ми харесваше и проявяваше по-голямо от обичайното желание да ме слуша. Вече бяхме изпили няколко чаши с едно от характерните питиета на Края на небето — тя също бе оттам — и времето бе изтекло неусетно.

— Е? — прекъснах я аз. — На каква част от това сте готова да повярвате?

— Не съм сигурна, мистър Мирабел. А вие как научихте всичко това, ако нямате нищо против да ви попитам?

— Запознах се с Гита — отговорих аз. — И нещо в разказа ѝ ме накара да помисля, че Констанца е казала истината.

— Мислите, че Гита е открила преди другите кой в действителност е Кауела?

— Да. Много е вероятно да се е натъкнала на доказателствата на Констанца и именно това да я е отвело при Кауела, макар да са минали повече от две столетия от предполагаемата екзекуция на Скай.

— И когато го открила?

— Очаквала да види чудовище, но намерила нещо друго. Той не бил същият човек, когото познавала Констанца. Гита се опитала да го мрази, струва ми се, но не съумяла.

— Какво според вас я е карало да бъде сигурна, че е намерила именно него?

— Името му, струва ми се. Взел го е от легендата за „Калъш“, призрачния кораб. Кауела се е казвал неговият делфин. Той не успял да унищожи тази връзка с миналото.

— Е, това определено е интересна теория.

Свих рамене.

— И вероятно нищо повече. Ще чуете и по-странни теории, ако прекарате известно време тук, повярвайте ми.

Тя бе пристигнала неотдавна в Йелоустоун; беше войник като мен, но бе попаднала тук не за изпълнението на определена задача, а поради чиновническа грешка.

— От колко време сте тук, мистър Мирабел?

— От шест години.

Погледнах към панорамния прозорец. Гледката не се бе променила особено, откакто се бях върнал от Подслона. Гъсталакът, който представляваше Канъпи, все така напомняше част от бели дробове: черна бъркотия от усукани елементи, издигаща се на кафявия фон на Мрежата за комари. Говореше се, че догодина щяха да я почистят.

— Шест години са дълъг период.

— Не и за мен.

Тези думи ме подсетиха за преживяването ми в Подслона, когато дойдох на себе си. Сигурно съм изгубил съзнание поради загубата на кръв от нанесената ми от Танър рана, макар в момента да не усещах почти нищо. Дрехите ми бяха срязани и върху разреза от ножа бе нанесен тюркоазенозелен лечебен мехлем. Лежах на някаква кушетка и един от слаботелесните слуги ме наблюдаваше.

Бях целият натъртен и всяко вдишване ми причиняваше болка. Чувствах устата си странно, сякаш вече не ми принадлежеше.

— Танър?

Беше гласът на Амилия. Фокусирах образа ѝ край кушетката ми; лицето ѝ беше ангелско, също като в деня на пробуждането ми в приюта на Ледените Просяци.

— Това не е името ми — отвърнах аз и сам се изненадах, тъй като гласът ми прозвуча абсолютно нормално, като се изключи лекото прегракване от умората.

Нямах усещането, че устата ми е способна на нещо толкова деликатно като речта.

— Подразбрах това — рече Амилия. — Но това е единственото име, под което те познавам, така че засега ще свърши работа.

Бях прекалено уморен, за да споря, на всичкото отгоре не бях сигурен, че имам подобно желание.

— Ти ме спаси — промълвих аз. — Безкрайно съм ти задължен.

— На мен ми се стори, че ти сам се спаси. — Намирахме се в много по-малка стая от тази, в която бе умрял Рейвич, но и тя бе осветена в същия нюанс есенно-златисто, а по стените бяха изобразени същите сложни математически символи, които бях видял навсякъде в Подслона. Светлината играеше със снежинката, висяща на врата на Амилия. — Какво се е случило с теб, Танър? Какво е станало, за да те накара да убиеш този човек по такъв начин?

Въпросът ѝ звучеше обвинително, но не и тонът, с който бе произнесен. Осъзнах, че не ме винеше. Явно осъзнаваше, че не съм потговорен за ужасите от собственото си минало, отколкото събуждащият се — за извършените от него жестокости по време на сън.

— Човекът, който съм бил, е бил ловец.

— Човекът, за когото говорихте ли? Кауела?

Кимнах.

— В очите му бяха вкарани змийски гени, без да говорим за другите трикове. Искаше да бъде в състояние да ловува и в тъмното със същата ефективност. Мислех, че това е всичко. Очевидно съм се лъгал.

— Значи не знаеше?

— Не и преди да настъпи моментът за това. Рейвич обаче, знаеше. Знаеше, че Кауела има отровни жлези и начин да излива отровата в приемник. Ултрите трябва да са му го казали.

— И той се опита да ти каже?

Преместих глава върху възглавницата.

— Може би е искал единият от нас да остане жив повече, отколкото другия. Надявам се само, че е направил правилния избор.

— Разбира се, че го е направил — обади се Зебра.

Обърнах се, пронизан незабавно от болка; тя стоеше от другата страна на кушетката.

— Значи Рейвич е казал истината — промълвих аз. — За пистолета. Само ви е приспал.

— Той не беше лош човек — каза Зебра. — Не би причинил зло на никого, освен на онзи, който бе погубил семейството му.

— Но аз все още съм жив. Това означава ли, че той се е провалил?

Тя поклати бавно глава. Изглеждаше сияеща на златистата светлина и в този момент осъзнах колко силно я желая, независимо от това, че се бяхме предали един друг или какво ни очакваше в бъдеще; независимо, че дори не можех да ѝ предложа име, с което да ме нарича.

— Мисля, че в крайна сметка той получи каквото искаше. Всъщност, повече от това.

Нещо в тона ѝ ми подсказа, че не казва всичко, което знае.

— Какво имаш предвид?

— Предполагам никой не ти е казал, но Рейвич ни излъга всички.

— За какво?

— За сканирането си. — Зебра погледна към тавана; линиите по лицето ѝ, които се виждаха все по-слабо, изпъкнаха на фона на златистата светлина. — Провалило се е. Направили са го прекалено прибързано. Същината му не е запазена.

Усетих как на лицето ми се появи израз на недоверие, макар да знаех, че тя казва истината.

— Не може да се е провалило. Аз разговарях с копието, направено в резултат на сканирането.

— Само така си *помислил*. Очевидно това е била симулация само на бета-ниво, модел на Рейвич, програмиран да имитира неговите реакции и да те накара да помислиш, че сканирането е било успешно.

— Но защо? Защо е трябвало да се преструва, че всичко е минало успешно?

— Предполагам, че заради Танър. Рейвич искаше Танър да мисли, че всичко е било напразно, че дори убиването на физическото му тяло е безсмислен акт.

— Само дето не е било — промълвих аз.

— Да. Рейвич щеше да умре така или иначе, но все пак го направи Танър.

— И той е знаел, нали? През цялото време, докато бяхме заедно, Рейвич е знаел, че ще умре и че от сканирането не е излязло нищо.

— Това означава ли, че е спечелил? — попита Зебра. — Или че е изгубил всичко?

Протегнах ръка, хванах дланта ѝ в моята и я стиснах.

— Това е вече без значение. Всичко това вече няма значение. Танър, Кауела, Рейвич — те всички са мъртви.

— Всички ли?

— Всичко от тях, което е от значение в случая.

Вдигнах поглед към неизвестно откъде струящата златиста светлина и стоях така, както ми се стори, цяла вечност, докато двете жени ме оставиха сам. Бях уморен, с тази умора, която изглежда прекалено голямо бреме, за да можеш да избягаш от нея чрез съня. Но в крайна сметка сънят все пак дойде. Въпреки надеждите ми, с него се върнаха спомените за бялата стая, и неописуемия ужас от случилото се в нея; от случилото се с мен; от онова, което си бях причинил.

По-късно, много по-късно, се върнах в Казъм сити. Обратното пътуване продължи дълго; отбих се в приюта на Просящите, за да върна Амилия към задълженията ѝ. Тя бе приела случилото се забележително спокойно и когато ѝ предложих да ѝ помогна по

някакъв начин, без да знам точно как, тя отклони благородните ми намерения и помоли само да направя дарение на Ледените Просяци, когато съм в състояние да си го позволя.

Обещах, че ще го направя. И удържах обещанието си.

След завръщането си в Канъпи, с помощта на Куирънбах и Зебра си уредих среща с Воронов.

— Става въпрос за Играта — казах аз. — Предлагаме основно преструктуриране на цялата операция.

— Какво ви кара да мислите, че това би могло да ме заинтересува? — прозя се той.

— Първо ни изслушай — намеси се Куирънбах и започна да обяснява замисъла, до който бяхме достигнали тримата заедно след посещението си в Подслона.

Идеята бе сложна и Воронов изглежда първоначално не разбра за какво става дума. Но постепенно започна да проумява.

Изслуша всичко, което имахме да му кажем.

И най-накрая заяви, че идеята му допада. И може би от нея ще излезе нещо.

Ние предлагаме нова форма на Играта. В същината си тя щеше да бъде подобна на старата, незаконна Игра, която градът бе създал след чумната епидемия. Но щеше да се различава основно във всички детайли и щеше да бъде законна. Искахме да изнесем на светло лова на хора, да въведем правила за поръчителство и гарантирано застрахователно осигуряване и обяснения за желаещите да се насладят на тръпката. В него вече нямаше да участват просто богати особи, търсещи някакво по-особено вълнение за една нощ. Ловците на хора щяха да са специално обучени експерти в убиването. Щяхме да ги направим професионалисти в тази област и да ги обградим със специален ореол, за да издигнем Играта до статус на изкуство. Щяхме да ги привлечем измежду най-умелите играчи, разбира се. Шантрел Самартини вече се бе съгласила да бъде първият ни служител. Не се съмнявах, че щеше да изпълнява безупречно ролята си.

Промяната обаче, не се ограничаваше само с преследвачите.

Вече нямаше да има жертви. Преследваните щяха да са доброволци. Може би звучеше безумно, но именно тази част заинтригува Воронов.

За оцелелите нямаше да има друга награда освен самото им оцеляване. От редиците на отегчените до смърт влиятелни почти безсмъртни, обитаващи Канъпи, щяха да постъпват достатъчно доброволци. Ревизираната форма на Играта щеше да им позволи най-сетне да инжектират контролиран риск в живота си. Предвиждаше се да подписват договор с нас, в който да се уточняват подробностите за всеки един от тях: продължителност, позволен обseg на игра и видове оръжие, разрешени на убиеца. От тях щеше да се иска само да останат живи до изтичането на предварително определения срок. После щяха да станат известни и обект на завист. Другите след тях щяха да се стараят да се справят още по-добре: по-продължителен контракт, по-предизвикателни условия.

Разбира се, щяхме да използваме импланти за проследяване, но те щяха да действат по-различно от съоръжението, което Уейвърли бе вмъкнал в черепа ми и след това Доминика така умело бе извадила. Тези импланти щяха да се носят както от преследвания, така и от убиеца, и щяха да се активират и да предават само в определен диапазон един от друг, който също трябваше да се определи при подписването на договора. И двете страни щяха да разбират, че имплантът е задействан, щом чуят подобен на звънче звук в черепа си или нещо от този род. И през този финален час на лова за първи път на медиите щеше да се разрешава да отидат на мястото на действието, за да отразят завършека му, независимо от неговия изход.

В крайна сметка Воронов се присъедини към нашата идея. И стана първият ни клиент.

Нарекохме компанията си „Омега Пойнт“; скоро се появиха и други и ние приехме радушно конкуренцията. Само след година старата Игра бе напълно забравена. Никой не желаше да пази спомена за тази част от историята на града. Ето така се развиха нещата.

В началото се стараехме да осигуряваме на клиентите си такива договори, че повечето да успяват да останат живи. Убийците ни губеха следата им в критичния момент или се проваляха при даването на единствения изстрел от уточненото в контракта оръжие. Този бе начинът да създадем първоначалния списък с клиенти, така че името ни да се наложи по-бързо.

След като това стана факт, започнахме да ставаме все по-сериозни. Сега се играеше истински; вече действително им се

налагаше да се борят, за да останат живи през определения срок.

И повечето успяваха. Вероятността да бъдеш убит при тази игра варираше някъде около трийсетте процента — достатъчно безопасно, за да не обезкуражава кандидатите за участници, колкото и да са отегчени, но пък достатъчно рисковано, за да превърне оцеляването, победата, в нещо, за което си заслужаваше да се бориш.

„Омега Пойнт“ забогатя наистина много. Само две години след пристигането си в Казъм сити станах един от стоте най-богати хора, в телесна или друга форма, в цялата Йелоустоунска система.

Но не забравих обета, който си дадох при дългото пътуване до Подслона.

Че ако оцелея, ще променя всичко.

Играта бе само началото. То не бе достатъчно. Трябваше да променя цялостно града. Трябваше да разруша системата, благодарение на която бях процъфтял, да наруша неизреченото равновесие между Мълч и Канъпи. Започнах да наемам най-новите си преследвачи от Мълч. Това не представляваше реален риск за мен, тъй като обитателите на Мълч бяха не по-малко умели в това изкуство от който и да било в Канъпи, нито по-малко възприемчиви за предлаганите от мен методи на обучение.

Също както играта правеше мен богат, и аз правех най-добрите си играчи по-богати, отколкото се осмеляваха да се надяват и в най-смелите си мечти. И наблюдавах как част от това богатство отива в Мълч. Разбира се, това бе само началото. Вероятно щяха да минат години, дори десетилетия, преди в йерархията на Казъм сити да настъпят забележими промени. Но знаех, че ще се стигне до това. Бях си го обещал. И макар в миналото да не бях удържал обещанията си, нямаше да постъпвам така никога повече.

След време започнах да се наричам отново „Танър“. Знаех, че е лъжа, че нямам право на това име, че бях откраднал спомените, а след това — и живота на човека, който бе истинският Танър Мирабел.

Но какво значение имаше това?

Мислех за себе си като за попечител на неговите спомени, на всичко, което е бил. Не можеше да се каже, че бе добър човек, не и според приемливото определение на тази дума. Беше коравосърдечен и

избухлив и подхождаше към изкуството на познанието и убийството с любознателната дистанция на геометрик. Но и никога не бе истински зъл и в момента, предопределил по-нататъшната му съдба, мига, когато застреля Гита, се бе опитал да извърши нещо добро.

Случилото се с него после, това, което го превърна в чудовище, нямаше значение. То не помрачаваше стореното от Танър преди това.

Според мен името с нищо не бе по-лошо от което и да е друго. И аз го чувствах като свое собствено.

Реших да не се боря повече с този факт.

Дадох си сметка, че отново съм потънал в размисли. Жената в офиса ми чакаше да кажа нещо.

— Е, получавам ли работата или не?

Да, вероятно щеше да я получи, но преди да дам окончателен отговор трябваше да видя и другите кандидати. Изправих се и се ръкувах с нея; макар и малка, ръката ѝ бе смъртоносно оръжие.

— Определено сте сред първите в списъка. И дори да не получите мястото, за което говорихме, има и друга причина да искам да запазя при нас вашите данни.

— Да?

Мислех за Гидиън, все още затворен там долу, след всички тези години. Бях се заклел да се върна в бездната, дори и само, за да го убия, но подходящият момент все не идваше. Знаех, че е още жив, защото горивото-мечта продължаваше да се разпространява из града, макар и във все по-малки количества. Продължаваше перверзната търговия с неговия ужас, дестилиран във вид, който хората можеха да асимилират. Но той със сигурност вече бе на крачка от смъртта и не след дълго даденото от мен обещание щеше да изгуби смисъла си.

— Просто една операция, която имам предвид, нищо повече.

— И за кога я предвиждате?

— За след около един до три-четири месеца.

Тя се усмихна отново.

— Аз съм добра, мистър Мирабел. Надявам се междувременно да не ме ангажира някой друг.

Свих рамене.

— Ако стане, ще стане.

Ръкувахме се отново и тя тръгна към вратата. Погледнах през прозореца; спускаше се мрак, в Канъпи вече бяха запалили светлините,

а подобните на миниатюрни нощни пеперуди кабелни автомобили пъплеха из вечния кафеникав здрач. Далече долу, разпръснати като лагерни огньове сред обширна равнина, лампите и нощните пазари на Мълч отразяваха слабото червено сияние нагоре, към Мрежата за комари. Мислех за милионите хора, успели да открият в този град свой дом, дори след промените, които бе претърпял в резултат на Смесената чума. Все пак оттогава бяха изминали тринайсет години. Някои от хората не си спомняха как е изглеждал преди.

— Мистър Мирабел? — Жената спря неуверено край вратата. —
Още един въпрос?

Обърнах се и се усмихнах учтиво.

— Да?

— Вие сте живели тук по-дълго от мен. Настъпи ли момент, когато това място започна да ви харесва?

— Не знам — свих рамене аз. — Знам само едно.

— И то е?

— Животът е такъв, какъвто си го направиш сам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.